CEA MAI INTERZISA CARTE DIN AMERICA

VERDICT FINAL

MICHAEL COLLINS PIPER

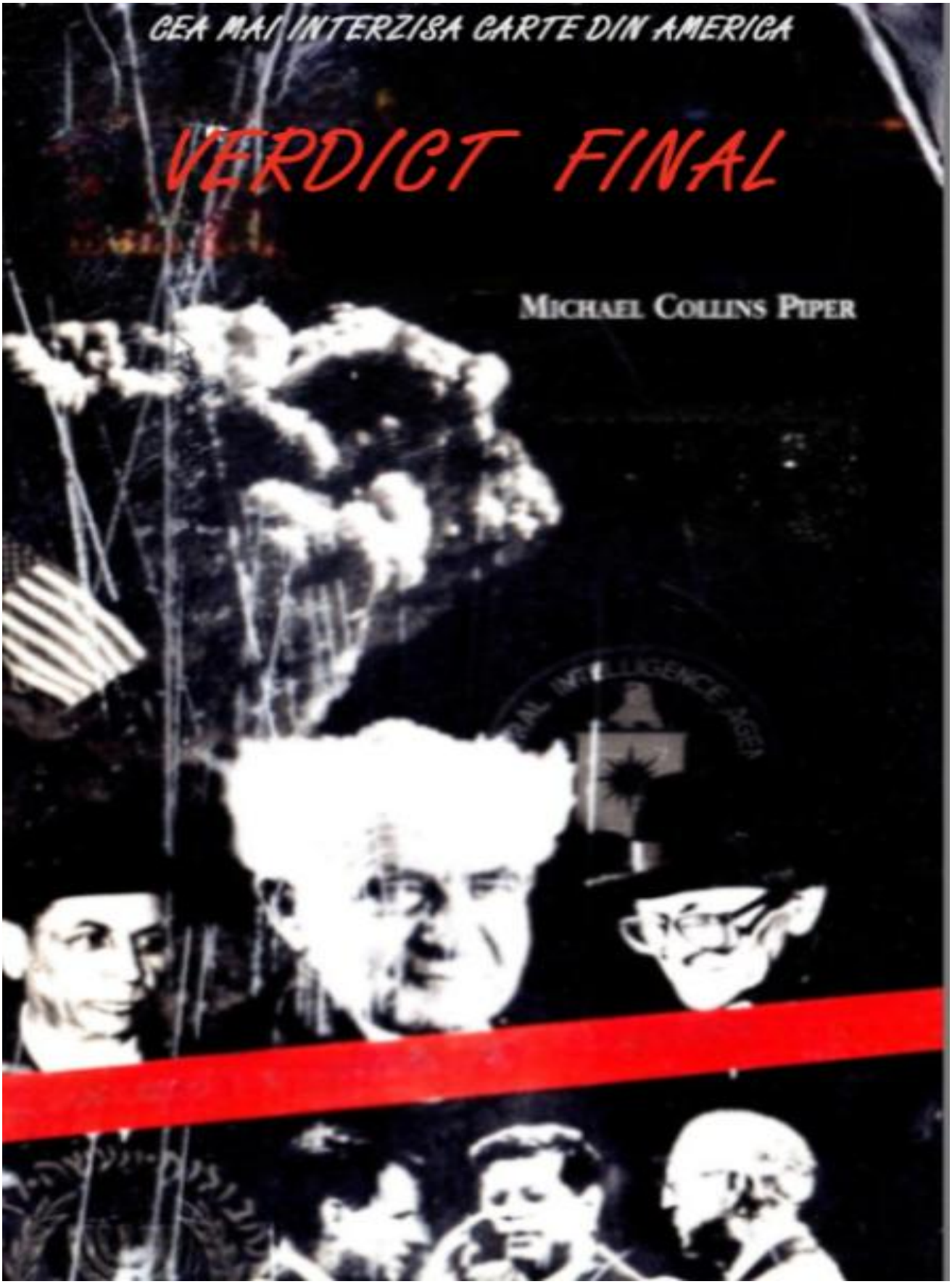

VERDICT FINAL

Veriga lipsa in conspiratia asasinarii lui JFK

MICHAEL COLLINS PIPER

A SASEA EDITIE

EDITURA ALBAT Bucureşti © 2006

ISBN 978-85-69543-06-7

AMERICAN FREE PRESS

WASHINGTON D.C

O notă explicativă cu privire la ediţiile anterioare ale cartii Verdict Final

Datele care urmează demonstrează creşterea remarcabilă a acestui volum neobişnuit, aşa cum a evoluat de când a fost publicat pentru prima dată.

• Prima ediţie a cartii Verdict Final, publicată în ianuarie 1994, avea 335 de pagini, cu o copertă complet neagră şi a fost documentată cu 677 de note de subsol. Această ediţie nu a fost indexată.

• A doua ediţie a cartii Verdict Final, publicată în martie 1994, avea exact acelaşi text, dar prezenta o copertă neagră evidenţiată de o dungă roşie care se referă la carte ca „noul best-seller

underground".

• A treia ediţie a Hotărârii finale, lansată în 1995, a fost revizuită şi actualizată şi a inclus un index, un apendice suplimentar, un „cine este cine" in conspiraţiei JFK şi alte date fiind extinsă la 385 de pagini, cu 746 de note de subsol. Coperta nuanţată auriu ilustra un vechi pergament iudaic.

• A patra ediţie a cartii Verdict Final, lansată în iulie 1998, a fost extinsă la un total de 672 de pagini, inclusiv 26 de pagini cu fotografii şi alte materiale noi, cum ar fi o nouă introducere a autorului şi opt anexe suplimentare. Această ediţie a fost documentată cu 1069 de note de subsol şi a prezentat o nouă secţiune extinsă „întrebări şi răspunsuri". Coperta acestui volum (asemănătoare coperţilor ediţiilor a cincea şi a şasea) conţinea fotografiile unora din implicati in conspiraţia JFK.

• A cincea ediţie a cartii Verdict Final — publicată în iulie 2000 — a avut un total de 760 de pagini (657 de pagini numerotate), inclusiv o nouă prefaţă şi o nouă postfaţă lungă, precum şi zece pagini

suplimentare de fotografii și alte materiale, cu 1114 note de subsol. Toate celelalte materiale relevante încorporate în ediţiile a treia și a patra au apărut în ediția a cincea.

• Această a șasea ediție a cartii Verdict Final, deși are același total de 760 de pagini (inclusiv fotografii și pagini introductive), încorporează toate datele din ediţiile anterioare plus material nou semnificativ. S-au făcut unele ștergeri ale subtitlurilor pentru a se adapta la informațiile faptice importante care au fost adăugate. Autorul continuă să spere că acesta va fi „ultimul său cuvânt" pe această temă.

Despre Copertă. . .

Aceasta poate fi cea mai neobișnuită coperta a unei cărti și au fost multe publicate despre asasinarea lui John F. Kennedy. Dar reluand,cartea Verdict Final ca și coperta este extraordinară.Personajele afișate (de la stânga la dreapta) sunt Meyer Lansky, șeful Sindicatului Global al Crimei Organizate, David Ben-Gurion, prim-ministrul israelian care a demisionat în 1963, dezgustat de refuzul președintelui John Kennedy de a sprijini eforturile Israelului de a construi un arsenal nuclear și James J. Angleton, care - în 1963, directorul CIA și legătura CIA cu agenția de informații, Mosad. Peste umărul lui Angleton este sigla Agenției Centrale de Informații. În fundal, desigur, este o explozie nucleară. Israelul își atinge capacitățile de arme nucleare tocmai datorită asasinarii președintelui Kennedy. La fel și China roșie.Toate detaliile înspăimântătoare apar în paginile cartii Verdict Final.În partea de jos sunt infațisati procurorul general Robert Kennedy , președintele Kennedy și tatăl lor, ambasadorul Joseph P. Kennedy, fondatorul viitoarei dinastii Kennedy. Asasinarea lui John Kennedy a pus capăt oricărei posibilităţi ca un alt Kennedy să ajungă la Casa Albă. În stânga este sigla Mosad-ului israelian.

Dedicata regretatul meu prieten, Lois Petersen.
Fără Lois, această carte pur și simplu nu ar fi fost posibilă.

Mulţumesc, Lois, pentru tot.
Remarcabilului O. W. MacLeod, a cărui prietenie şi încurajare au fost cele mai apreciate. Lui Robert M. Piper, care mi-a împărtăşit entuziasmul pentru cauze aparent pierdute si îndrăzneţului şi inimitabilului Jim Floyd, care a îndrăznit să-mi stea alături atunci când mulţi nu au vrut.

JFK şi Israelul – Fără o „prietenie specială"

„Israelul nu trebuie să-şi ceară scuze pentru asasinarea sau distrugerea celor care încearcă să-l anihileze. Problema esentiala pentru orice ţară este protecţia poporului său."

Washington Jewish Week 9 octombrie 1997

„Uciderea preşedintelui american John F. Kennedy a pus capăt presiunii masive exercitate de administraţia americană asupra guvernului Israelului de a întrerupe programul nuclear" .În cartea Israelul şi bomba, Avner Cohen demonstrează pe larg presiunile exercitate de Kennedy asupra lui Ben-Gurion...prin care presedintele american i-a sugerat premierului israelian că nu va fi niciodata de acord cu programul nuclear al Israelului. Mesajul cartii e clar ,daca Kennedy ar fi rămas în viaţă, este îndoielnic dacă Israelul ar avea astăzi o opţiune nucleară." Reuven Pedatzer pentru ziarul israelian,Ha'aretz, 5 februarie 1999 in recenzia sa asupra cartii Israelul şi bomba, (New York: Columbia University Press, 1998) „Nimic în univers nu este coincidenţă", a spus rabinul Meir Yeshurun de la Centrul Kabbalah din Boca Raton, Florida, unui reporter pentru The Palm Beach Post. „Cineva din familia Kennedy a făcut ceva pentru a elibera această energie negativă, iar asta îi afectează pe Kennedy de zeci de ani." Potrivit unei poveşti care este spusă în cercurile evreieşti mistice tatăl lui JFK, Joseph Kennedy s-a întors în Statele Unite la bordul unui transatlantic care îi transporta şi pe Israel Jacobson, un sărac rabin din ramura Liubavici(şi-a primit numele de la târguşorul bielorus Liubavici, unde a activat până la începutul secolului XX Iosef Itzak Schneersohn, supranumit şi „Lubavicer" („din Lubavici"), impreuna cu şase dintre studenţii seminarului sau, fugind din calea nazismului.

„Un antisemit notoriu, Kennedy s-a plâns căpitanului că evreii cu barbă şi îmbrăcaţi în negru îi necajeau pe pasagerii de la prima clasă rugându-se în ziua sfântă evreiască de Rosh Hashanah (Anul

Nou iudaic)... Ca răzbunare, sau așa spune povestea, rabinul Jacobson l-a blestemat pe Kennedy, condamnându-l pe el și pe toți descendenții săi barbati la o soarta tragică.
Este un fapt curios că aceiași oameni i-au in deradere conceptul de Kismet(soartă), le este greu să respingă conceptul de blesteme. Familia Kennedy a făcut greșeala fatală de a se considera divini. Edward Klein, fost redactor-șef al revistei The New York Times, scriind în primele pagini ale Blestemului Kennedy (New York, St. Martin's Press, 2003).

MOTIVE. . .

"Este interesant - dar nu surprinzător - să remarcăm că în toate cuvintele scrise sau spuse despre asasinarea lui Kennedy, agenția de informații a Israelului, Mosad, nu a fost niciodată menționată. Și totuși motivul Mosad-ului este evident. În această problemă, ca și pentru aproape toate celelalte, reporterii și comentatorii americani nu se pot decide să arunce Israelul într-o lumină nefavorabilă - în ciuda faptului plauzibil al complicității Mosad-ului. "Fostul reprezentant Illinois din Congres,Paul Findley, în The Washington Report on Middle East Affairs, martie 1992.

ORIGINILE

„Originea israeliană ar trebui să fie acoperită în totalitate, iar atenția ar trebui îndreptată către orice alt factor posibil..." Benjamin Givli, șeful serviciilor de informații militare israeliene, subliniind ca aceasta campanie de terorism israeliană trebuie pusă pe seama extremiștilor musulmani. Documentatie în timpul anchetei privind „Afacerea Lavon" a Israelului(operațiune secretă israeliană eșuată, cu numele de cod Operațiunea Susannah, desfășurată în Egipt în vara anului 1954. Ca parte a unei operațiuni de tip ,,steag fals", un grup de evrei egipteni au fost recrutați de informațiile militare israeliene pentru a plasa bombe unor ținte civile deținute de egipteni, americani și britanici: cinematografe, centre educaționale americane, biblioteci și centre educaționale americane).

ACTORI

"A existat aproape din primele zile ale statului israelian(14 mai 1948) și ale CIA(infiintata de presedintele Truman pe 18 septembrie 1947) o legătură secretă, practic prin care informațiile israeliene au făcut operatiuni pentru CIA și pentru restul serviciilor de informații americane. Nu poți înțelege dedesubturile operațiunilor secrete

americane şi ale celor israeliene până nu înţelegi acest aranjament secret." Andrew Cockburn la podcastul C-SPAN despre carti si autori(C-SPAN este o reţea americană de televiziune prin cablu şi prin satelit, creată în 1979 de industria televiziunii prin cablu ca serviciu public nonprofit. Televizează lucrările guvernului federal al Statelor Unite), la 1 septembrie 1991.

INVESTIGATORII . . .

„În timp ce investigatorii asasinării lui JFK s-au implicat într-o preocupare intensă pentru căutarea microanalitică a faptelor privind realizarea asasinatului, aproape că nu a existat o reflectie sistematică a motivului pentru care preşedintele Kennedy a fost ucis.” Daniel Brandt citand din raportul intocmit de Vincent Salandria pentru website-ului NameBase(bază de date încrucişată cu nume care se concentrează pe indivizii implicaţi în comunitatea internaţională de informaţii, în politica externă a SUA,criminalitate şi afaceri) in sectiunea stiri, ianuarie-martie 1994.

DEZINFORMARE

"O mulţime de stiri false au fost imprastiate... Este timpul ca oamenii să se uite în direcţii diferite. Nu-mi pasă cine a făcut-o. Vreau doar ca Lee să fie exonerat dacă nu este el vinovat." Marina Oswald, în cartea The Man Who Knew Too Much(Omul care a stiut prea multe), a lui Dick Russell.

ILUZII .. .

„Există un tip de iluzie optică cunoscută în demonstraţiile sale mai pretenţioase sub numele de „arta camuflajului”. Acestea sunt picturi, în general, cu peisaje sălbatice, care, privite de aproape, arată ca nişte simple scene pitoreşti – un lac de munte cu o pantă acoperită de zăpadă reflectată pe suprafaţă, un câmp de flori sălbatice, o pădure de mesteacăni, însă,daca faceţi câţiva paşi înapoi, stânca oglindeste forma unui vultur în zbor, florile forma unui armasar ,trunchiurile mesteacanilor devin un războinic apas. Nenumăratele detalii se dizolva într-o singură imagine inconfundabilă, ascunsă înainte vederii, dar numai când sunt privite de la distanţă.” Citat din cartea lui Harold Schecter, Deranged(Dement), studiul asupra criminalului în serie Albert Fish.

Oglinzi . . .

„Dovada copleşitoare este că o conspiraţie – o mare conspiraţie conţinand numeroase niveluri de intrigi – a dus la asasinarea lui Kennedy. Oriunde te uiţi, există o altă sală a oglinzilor. De-a lungul

anilor... a devenit practic imposibil să vezi care este adevărul. Unde este magul bun , vrăjitoarea rea? Toate cele de mai sus, sau nimic din cele de mai sus .... Ceea cu ce ne confruntă în cele din urmă este o fiară cu cap de hidră, fiind posibil să ne apuce cel puţin cu ghearele ei Ne amintim mereu că natura intrinsecă a acestei fiare este ceaţa şi fumul, cu toate acestea, nu pare a fi o lume complet ambiguă şi necunoscută....”Din carte Omul care ştia prea mult de Dick Russell.

MAGII . . .

"Asasinarea preşedintelui Kennedy a fost opera magicienilor. A fost un truc de scenă, complet cu accesorii şi oglinzi false, iar când cortina a căzut asupra actorilor chiar şi decorul a dispărut. Dar magicienii nu erau iluzionişti, ci actori profesionişti, în felul lor." Farewell America(La Revedere America) , Hervé Lamarr.

Iată ce au spus investigatorii din Australia ai complotului JFK despre cartea VERDICT FINAL. . .

MICHAEL COLLINS PIPER INDURA CU USURINTA OPROBRIU PUBLIC.

La prima lansare a cărţii sale, Verdict Final , o furtună de controverse a izbucnit în Statele Unite, cu anumite „grupuri de presiune” care încercau din greu să interzice cartea. De atunci. Judecata finală a trecut prin alte trei editari – iar controversa nu a încetat.

Noi, aici, în Australia, credem că toate teoriile despre asasinarea lui JFK ar trebui auzite, indiferent dacă sunteţi sau nu de acord cu ele. La naiba, chiar am cumpărat şi am citit cartea Caz Inchis al lui Gerald Posner şi nu există o teorie mai ciudată decât a lui! Încercarea de a obţine interzice o altă carte pentru că nu eşti de acord cu ea sau nu este corectă din punct de vedere politic (cea mai mare cenzură din anii 80 şi 90), este exact genul de pozitie împotriva căreia luptăm. Este aceasi conjunctura ca si aceea in care institutii precum FBI şi CIA „redactează” cu linii negre textele oferite spatiului public. Cei care implementeaza,,teoria sticlei”(teoria lui Jacques Derrida care spune că cei care deţin puterea într-o societate pot modela contextul în care are loc comunicarea şi, astfel, au o capacitate extraordinară de a modela semnificaţiile produse şi primite avand implicaţii importante pentru înţelegerea noastră a puterii şi privilegiilor)nu ar trebui să arunce cărţi, ca să spunem aşa.

Aşadar, noi, la Cauza Probabila, suntem mândri să analizam Verdict Final şi sperăm că nu vom merge niciodată pe calea „Modelului American" al libertatii de exprimare şi al primului amendament şi toate astea – da,ei bine, până când nu începi să vorbiţi şi să-i calci pe ceilalti pe bătături. Te pun la perete pentru o executie. Michael Collins Piper ştia despre asta!
In regulă, deci după acest mic editorial, despre ce este Verdict Final?
Teza lui Piper sustine că agenţia de informaţii a Israelului, Mosad-ul, a jucat un rol cheie în asasinat alături de CIA şi crima organizată. De-a lungul preşedinţiei sale, JFK a fost implicat într-o dispută in culise din ce în ce mai acerbă cu prim-ministrul israelian David Ben-Gurion, cu privire la hotărârea fermă a Israelului de a construi un arsenal nuclear. JFK a vrut ca ei să se oprească. Dar israelienii aveau alte idei.
Sună exagerat? Ei bine, de fapt, veţi fi surprinşi de câţi cunoscuţi „actori din spatele asasinatului " au legături cu Mosad-ul şi am fost destul de impresionaţi de dovezile oferite in aceasta carte. Totuşi, va trebui să o citiţi pentru a vă decide. Piper este atacat de ADL(Liga Anti-Defaimare) din SUA pentru această carte şi, într-adevăr, nejustificat. S-a supărat comunitatea franceză din SUA când s-a sugerat că a existat o legătură franceză în asasinat? Nu. Dar din nou, poate că nu au puterea de lobby a ADL-ului.
Recenzia online a Verdictului Final de către grupul de investigatii,,Cauza Probabila"a asasinatului JFK din Australia.
De asemenea, recenzia a acordat Verdictului Final o evaluare de trei stele – dintr-un posibil de patru stele.
Iată ce au spus unele nume mari despre cartea interzisă numărul 1 a Americii:
Un fost oficial de stat de rang înalt al Departamentului de Stat respectat din SUA. . .
"Ca unul care a citit peste 200 de cărţi despre asasinarea lui JFK şi care s-a angajat în investigatii atât ca individ, cât şi ca parte a diferitelor echipe, pot spune fără teamă de contradicţie că cartea lui Piper este acum lucrarea esentiala a asasinarii lui JFK. Verdict Final este cea mai amănunţită, cea mai sinceră, cea mai pătrunzătoare, cea mai completă din punct de vedere factual şi cea mai analitica carte dintre pe care a trebuit sa le citesc.Autorul construieste o spirală ascendenta de fapte bine documentate care

leagă firele conspirației pe măsură ce depasaste nivel cu nivel baza piramidei până la vârful ei. Pe parcurs, desfasoara conspirația în părți ușor de digerat. Altfel, complexitatea sa absolută ar fi aproape imposibil de urmărit și de descifrat. La fiecare nivel, firele puzzle-ului sunt țesute împreună în așa fel încât ceața din labirint este ridicată încet, dar inexorabil, până când în cele din urmă este complet inlaturată și contururile conspirației sunt puse in lumină. Ceea ce este dezvăluit este pe cât de convingător, pe atât de înfricoșător.

„Într-o zi, America va trebui să se confrunte cu niște adevăruri neplăcute despre democrația sa și despre modul în care a fost și continuă să fie manipulată, dacă nu cumva complet comandată de cei a căror loialitate principală e alta decat cea fata de poporul american. În timp ce legăturile de la unele dintre niveluri pot fi slabe, autorul refuză să „falsifice sau să fabrice datele" si să fie ,,fatal selectiv" în ceea ce priveste excluderea totala sau includerea de dovezi care apar in paginile cartii așa cum a fost cazul cartii lui Carl Posner, Caz Inchis sau in raportul defectuos al Comisiei Warren(comisia din administratia Lyndon B.Johnson care a investigat asasinarea lui JFK infiintata in 29 noiembrie 1963), Piper are îndrăzneala în a-și urma analiza până la fiecare concluzie logică – oriunde duc acestea și oricare ar fi implicațiile „Pe scurt, Piper ține ochii pe gogoasa(„vederea de ansamblu centrală ") și nu pe gaură (detaliile neesențiale). El se concentrează asupra „de ce și cum" in desfasurarea conspirației și, fără îndoială, toate firele duc catre Israel, super-patrioții israelieni, „ramura evreiască a mafiei" condusă de Meyer Lansky și Mosad și „agenții de influență" internaționali controlati de acestia.

„În timp ce cercetătorii serioși se pot agata de detalii neesențiale în studiul lor, cum ar fi legături slabe la unele niveluri sau redundanțe la altele, cei dintre noi care am studiat această problemă încă din zilele imediat urmatore asasinatului am știut întotdeauna că adevărul va avea propria rezonanță, așa cum a făcut-o investigația Garrison(La 1 martie 1967, procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, l-a arestat și acuzat pe omul de afaceri din New Orleans, Clay Shaw, că a conspirat pentru asasinarea președintelui Kennedy, cu ajutorul lui Lee Harvey Oswald, David Ferrie și alții. La 29 ianuarie 1969, Shaw a fost adus în sala de judecată a Tribunalului Penal al Parohiei Orleans pentru aceste acuzații. La 1

martie 1969, un juriu a avut nevoie de mai puţin de o oră pentru a-l găsi pe Shaw nevinovat). Ştiam că adevărul va avea propriul context,mirosul specific la fel ca si cartea lui Peter Dale Scott Politicile Statului Paralel si moartea lui JFK,Verdict Final are de toate si în tradiţia cartii lui Carl Oglesby ,Yankee & Cowboy War, Michael Collins Piper a dat lovitura.A descoperit filonul principal şi în proces cautarii a arătat cu degetul, dacă nu chiar a strâns laţul în jurul gâtului cabalei conspiratorilor responsabili de ucigarea lui JFK.

"Investigarea asasinatului lui JFK are un nou purtător de standarde. Nu va mai fi niciodată la fel. Datorită acestei cărţi, cercetările viitoare vor începe să se concentreze mai mult pe „imaginea de ansamblu" şi să se îndepărteze de la măcinarea constantă, până la nebunie, a inconsecvenţele din Raportul Comisiei Warren. În comparaţie cu cartea lui Posner Caz Inchis, Verdict Final este o capodopera."—Ph.D Herbert L. Calhoun retras din funcţia de şef adjunct al Biroului de Politici, Planuri şi Analiză pentru Relatii Politico-Militare al Departamentului de Stat şi anterior ca specialist senior în Relatii Externe pentru Agenţia SUA a Controlului şi Dezarmarii şi ca reprezentant al Guvernului In Agentia pentru arme de foc a Expertilor Naţiunilor Unite ,Calhoun a postat această recenzie a cartii Verdict Final pe amazon.com pe 10 martie 2003.

Un scenarist celebru de la Hollywood şi victimă a „vânătorii de vrăjitoare" din anii 1950. . .

"Michael Collins Piper a prezentat singurul scenariu pentru asasinarea lui JFK care are sens . Este un tip curajos, căruia nu i-a fost frică să confrunte direct adevărul. Despre asta este America. Verdict Final este o capodopera care ar face scenariul unui film grozav, dar a unuia care probabil nu va fi făcut vreodată."

—Bill Norton (Unul dintre cei mai prolifici scenarişti ai industriei cinematografice, plin de culoare Bill Norton a fost descris de The Sunday World of London (la 9 aprilie 2000) ca „o figură importantă a filmului de la Hollywood" , „un socialist dedicat şi un om cu convingeri religioase puternice, care ajutase diverse cauze de stânga".La sfarsitul anilor 40 si inceputul anilor 50,Norton a fost un martor ostil de-a lungul marsavului proces anticomunist „vânătoarea de vrăjitoare" a Comitetului pentru activităţi antiamericane al Camerei.

Un respectat autor american veteran, jurnalist şi oficial al fundaţiei.
"Cred că ai spus lucrurilor pe nume. După părerea mea, "Verdict Final" este cea mai importantă carte a secolului al XX-lea.
—William J. Gill
((Gill — care a murit exact în momentul în care urma să aibă loc această ediţie a Verdictului Final— a fost autorul unor cărţi precum Războiul comercial împotriva Americii,Calvarul lui Otto Otepka, Suite 3505: Povestea Miscarii de Sustinere a lui Barry Goldwater şi De ce a câştigat Reagan. Jurnalist la United Press,International şi Pittsburgh Press, Gill a scris şi pentru Life, Fortune, Saturday Evening Post, Reader's Digest şi National Geographic. El a fost, de asemenea, director executiv al prestigioasei Fundatii Allegheny (fundatie care sprijina financiar cauza conservatoare) şi a fost un cunoscut reprezentant de la Washington pentru industria siderurgică internă.
Un fost oficial de rang înalt al Pentagonului . . .
Iată ce a scris colonelul Donn D. Grand Pre în propria sa carte Barbarii din interiorul porţilor, invocând Verdict Final, pe care Donn Pre o descrie drept „strălucitoare". . .
„Câţiva ofiţeri militari de nivel înalt au crezut că uciderea lui JFK a fost de fapt o lovitură de stat efectuată de elementele CIA cu care lucrează Mosad-ul israelian. Kennedy încerca să oprească dezvoltarea arme nucleare de către israelieni, în timp ce plănuiesc să desfiinţeze CIA şi sa retraga trupele noastre militare din zona Indochina. (Cititi Verdict Final de Michael Collins Piper pentru mai multe detalii.)"— Col. Donn D. Grand Pre
(Veteran al celui de-al Doilea Război Mondial şi Coreea, Donn D. Grand Pre a servit în calitate de şef adjunct al Diviziei Internaţionale-Biroul pentru Cercetare şi Dezvoltare. În 1967, Grand Pre a fost numit ca Director pentru Sistemele de Arme la sol în biroul nou creat al Negocierilor Logistice Internaţionale, responsabil cu negocierea contactelor de vânzări de arme cu liderii naţiunilor străine pentru sistemele de arme militare americane.
Pe 30 septembrie 1979, The Washington Post Magazine a scris despre Grand Pre, citând expertiza sa: „Dacă ai fi fost un conducător din Orientul Mijlociu în 1970 în căutarea sistemelor de arme americane, l-ai fi sunat pe Donn de Grand Pre, vânzător ambulant de arme la Pentagon.")

Unul dintre cei mai împlicaţi tineri reporteri de investigaţie independenţi din America

Cu puţin timp înainte de moartea lui ciudată în Phoenix, Arizona, pe 16 iunie 2003,jurnalistul Brian Downing Quig i-a scris lui Michael Collins Piper şi a spus:

„O persoană foarte importantă mi-a dat cartea ta. Aşa că am început să citesc ceea ce nu aş fi putut cumpăra la o vânzare de cărţi. Am fost ostil tezei scrisa pe coperta ta! Dar m-am uitat la fotografii şi apoi am citit fiecare cuvânt si acum sunt convins că a-i văzut şi îi ajuţi pe alţii să vadă ansamblul evenimentelor in desfasurare caracteristic asasinatului JFK care a fost ratat de toţi până acum. Cred că Verdict Final oferă tot ceea ce ai promis."

— Brian Downing Quig (bine cunoscut pentru anchetele sale cu privire la moartea reporterului Don Bolles şi mai târziu pentru munca sa la scandalul Charles Keating.)

Şi iată ce faimosul istoric populist american Eustace Mullins spune despre Verdict Final. . .

„Doar o dată la un deceniu apare o carte care imediat devine o „lectură obligatorie" pentru toţi patrioţii interesaţi. Verdict Final este o astfel de carte. Verdict Final este o carte „obligatorie", deoarece ridică şi răspunde la multe întrebări despre care trebuie să ştim.

„Trebuie să ştii totul din această carte dacă vrei să înţelegi forţele subversive care ne distrug naţiunea.

„Verdict Final este muniţia pentru viitorul război de eliberare al Americii. Victoria nu este posibilă fără informaţii, iar această carte ne-a oferit informaţiile de care avem nevoie.

„Veti aştepta mult timp, dacă nu pentru totdeauna, până să vedeti un astfel de ansamblu gargantuan de informaţii vitale, aşa cum veţi găsi în această carte."

Verdict Final —este singura carte care dacă este citita de destui oameni — va transforma politica americană radical.

Nota editorului. . .

„Când cartea Verdict Final a fost temporar epuizată, dealerii de cărţi second hand vindeau copii pe Internet la pretul de până la 185 de dolari bucata. Şi aceasta este o carte care anumiţi oameni refuză să recunoască chiar că există!"

Puţini oameni o ştiu, dar este nevoie de doar 40.000 de exemplare vândute pentru ca o carte sa ajunga pe lista New York Times a celor mai bine vândute carti. Dar si mai puţini ştiu – dealerii de cărţi pot

certifica acest lucru – că există de fapt chiar cărţi afisate de Times drept Best-Seller, chiar dacă cărţile nici nu erau printate inca. Comenzile in avans a cartii la dealeri fac posibil acest fenomen neobişnuit. Oricare ar fi cazul, există mult mai mult în povestea din spatele „celor mai vândute" carti decât se vede. Şi este o poveste pe care majoritatea numelor mari din industria editorială ar prefera probabil să fie lăsata nespusa. Cu toate acestea, o serie de cărţi care se ocupă de asasinarea lui JFK au ajuns pe lista Times. Destul de interesant, totuşi, bestseller-ul internaţional revoluţionar a lui Mark Lane,Rush to Judgment – ce a ajuns pe lista Times — nu a fost niciodată recenzat de Times, ne spune că importanta este sursa care creaza „toate ştirile care pot fi tipărite", până ce cartea devine o cauză internaţională celebră.
În ultimii ani, în special in ajunul lansarii fimului de succes al lui Oliver Stone de la Hollywood, JFK, mai multe volume au ajuns la lista celor mai bine vândute carti. Verdict Final nu a fost unul dintre acele volume. Aceasta s-a intamplat în ciuda faptului că aproape 8.000 de copii ale Verdictului Final au fost vândute cu două săptămâni inante de lansarea cărţii în ianuarie 1994 –ca răspuns la o singură reclamă într-un săptămânal naţional relativ mic. De atunci, nu au fost achiziţionate mai mult de 300 de exemplare ale cărţii în vrac de către dealeri. Toate celelalte vânzări au fost către cumpărători individuali. Într-un caz, un cititor entuziast a cumpărat 100 de exemplare suplimentare după primirea primelor două exemplare pe care le-a comandat. Acum, ca urmare a unei promoţii prin poştă,mai multe mii de copii ale cartii fiind vândute în toată ţara cu peste 30.000 de exemplare în circulaţie. Când cartea era temporar epuizată — în toamna lui 2001 a fost atât de multă cerere încât copiile second-hand erau vândute de dealeri pe Internet la un moment dat cu 185 USD o copie.
În mod evident, există un pic de interes pentru o carte pe care unii oameni nici nu vreau sa recunoasca ca exista!Faptul ca Verdict Final s-a vândut deja atât de bine este destul remarcabil, având în vedere lipsa generală de publicitate pe care cartea a primit-o. O lucrare mult laudată pe acest subiect, The Plot to Kill the President(Complotul uciderii presedintelui), scrisa de fostul director al Comitetului pentru asasinate al Camerei, G. Robert Blakey, a primit o promovare naţională pe scară largă când a fost lansata de o

editura afiliata New York Times în 1981. Cu toate acestea, cartea lui Blakey, potrivit lui Blakey însuşi, s-a vândut doar in aproximativ 20.000 de exemplare — mult mai puţin decât Verdict Final care nu a primit nici o promovare în mass-media.

Deci, dacă nu ai citit niciodată nimic despre asasinarea lui JFK, Verdict Final va fi singura carte pe care trebuie să o citeşti vreodată pe acest subiect. Dacă, pe pe de altă parte, aţi citit unul sau mai multe volume anterioare despre acest subiect, veţi fii uimit de noile revelaţii explozive care apar în Judecata finală.

Nu căutaţi analize despre „de unde au venit focurile de arma" sau „câte focuri de armă s-au tras" sau „câţi asasini au fost implicaţi". Nimic din toate astea nu apare aici. Disecand conspiraţia pentru în întregime,Verdict Final leagă împreună detalii puţin cunoscute care au fost ignorate sau înţelese greşit (sau chiar acoperite) de alţi autori — fie din întâmplare fie prin proiectare. Verdict Final se concentrează pe cea mai importantă întrebare dintre toate:

Cine a fost în cele din urmă responsabil pentru asasinarea lui John F. Kennedy?

Odată ce ai citit Verdict Final, nu te vei mai uita niciodată la acest asasinat din nou la fel. Şi s-ar putea să nu mai ai încredere niciodată în mass-media pentru a vă spune toate detaliile despre orice alt eveniment important care a modelat cursul istoriei. Mai presus de toate, veţi înţelege cum conspiratia asasinarii lui JFK a evoluat şi de ce — cel puţin până la apariţia cartii Verdict Final — adevărul nu fusese niciodată spus.

Este important de reţinut că, de la prima lansare a Verdictului Final, doar câteva erori minore au fost aduse în atenţia autorului. Erorile, însă, nu au avut nimic de-a face cu teza cartii şi s-au bazat pe cercetările altora. Aceste erori au fost corectate. Oricum, concluziile la care s-a ajuns rămân neschimbate. Verdict Final rămâne necontestată. Singura critică e ca acest volum se adresează mai curând sentimentelor sau prejudecăţilor decât raţiunii. Totusi, malitiozitatea nu ofera succes contestatorilor. Dacă e ceva care dă crezare, în felul său, tezei cărţii,e defăimarea isterică şi rău intenţionată — mai ales având în vedere unele surse

Deci, sunt într-adevăr mult mai multe de învăţat despre asasinarea lui John F. Kennedy. Verdict Final indică direcţia celor care doresc Investigheze mai departe chestiunea. Verdict Final este — cel puţin pentru moment exact ceea ce sugerează titlul ei.

Michael Collins Piper a făcut munca necesară pentru a asambla acest volum. Acum rămâne la latitudinea cititorilor să se asigure că mesajul transmis în cadrul acestor pagini ajunge la public larg. Când ai terminat cartea, transmite-o unui prieten. Comandaţi copii suplimentare pentru a le dona bibliotecilor şi acestea sa le ofere formatorilor de opinie din comunitatea dvs. Scrieţi scrisori către redactorii ziarelor locale despre carte. Apelaţi la emisiuni radio. Lasa-ti poporul american să cunoască adevărul. Totul depinde de tine. Dacă această carte,este citita de suficienţi oameni, ar putea juca un rol important, la fel ca cum acest asasinat —a remodelat cursul lumii. Dar asta se poate întâmpla doar dacă destui oameni care vor fi supăraţi la aflarea adevărului, se vor implica. Acum, pregătiţi-vă pentru o călătorie remarcabilă şi aflaţi — în cele din urmă — cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy. . . si de ce.

Introducere

de Robert L. Brock

Perspectiva unui american de culoare asupra asasinarea lui John F. Kennedy

Ca american cu descendenta din sclavii africani, ca veteran al armatei americane in al Doilea Război Mondial şi ca muncitor cu o lungă experienta în cadrul comunitatii afro-americane, am un interes deosebit să aflu exact cine l-a ucis preşedintele John F. Kennedy şi de ce.

John F. Kennedy şi fratele său, Robert Kennedy, au luat o decizie foarte bună atunci când s-au identificat cu cauza dreptatii pentru negrii din America. Desigur, Jack şi Bobby erau pricepuţi politicieni, conştienţi de creşterea influentei masei votantilor de culoare din America. Astfel, din motive proprii, au luat o decizia conştientă de a se alinia politic cu americanii descendenţi din sclavii africani. Totusi, în acelaşi timp, Jack şi Bobby, de asemenea, credeau cu adevărat că era timpul ca bărbatul şi femeia neagră din America Meritau sanse egale cu semenii lor americani. Prin cuvintele lor şi, mai semnificativ, prin acţiunile lor, fraţii Kennedy aduceau un popor lipsit de drepturi anterior sub protecţia dinastiei Kennedy. Dacă John Kennedy ar fi trăit şi ar fi fost ales pentru un al doilea mandat, blocul de votanti negrii –in anii care ar fi urmat ar fi devenit în cele din urmă parte centrala politică in administratia Kennedy.De-a lungul secolului XX, aparatul politic negru din America a fost dominat la cele mai înalte niveluri în special în cele

din domeniul financiar de influenţa evreiască. Organizaţii precum Liga Anti-Defaimare(ADL) a organizatiei B'nai B'rith, una dintre cele mai importante elemente din puternicul lobby israelian a dictat agresiv afacerile interne şi cursul public al discursului despre ceea ce aparent erau „negrii" – sau, în limbajul zilei, „cioară" – organizaţiilor pentru drepturile civile. Cu toate acestea, odată cu apariţia preşedinţiei Kennedy, americanii descendenti din sclavii africani avea acum un purtător de cuvânt eficient şi elocvent la Casa Albă . Acest fapt esenţial a avut efectul de a scoate ADL, din circuit. ADL nu mai era „intermediarul" care facea divizarea drepturilor civile pentru negrii din America. John F. Kennedy, din toate punctele de vedere, apăruse ca o voce alba cu greutate care sustinea împuternicirea politică a Americii Negre. Ca Preşedinte al Statelor Unite, vorbind în numele preocupărilor negrilor, John F. Kennedy a scurtcircuitat dominaţia de lungă durată a comunitatii de interese financiare evreieşti asupra negrilor şi s-a plasat pe el centrul dezbaterii drepturilor civile. ADL şi alte organizaţii de „drepturi civile". finanţate de interesele financiare evreieşti au fost lăsate deoparte şi au devenit irelevante. Un bărbat alb de origine irlandeză-catolică, nepotul unui birtaş a devenit cel mai improbabil purtătorul de cuvânt al Americii Negre şi a cooptat supraveghetorii evrei ai mişcării pentru drepturile civile din America.
În consecinţă, chiar cred la fel ca mulţi alţi americani de culoare că acesta este unul dintre motivele pentru care actori ai puterii din cadrul elitei plutocratice a Americii au determinat că presedentia lui John F. Kennedy trebuia să se încheie prematur. În plus, toate acestea au venit într-un moment în care vocile negre independente precum Malcolm X şi Martin Luther King cresteau si ele înşăşi in popularitate şi influenţă –spre consternarea comunitatii evreiasca. Acum ştim că, deşi am auzit multe în presă despre războiul lui J. Edgar Hoover împotriva Dr. King, a fost ADL-ul care a oferind ,,soldaţii" pentru acest război — un fapt pe care ADL-ul l-ar vrea de mult ţinut ascuns. Un fost oficial ADL a recunoscut (la fel cum Michael Collins Piper documenteaza în cartea de fata) ca ADL-ul făcea de fapt o mare parte din supravegherea doctorului King, fructele ilicite care, la rândul lor, au fost canalizate de ADL către FBI-ul lui J. Edgar Hoover. Dr. King şi Malcolm X şi alţii cunoşteau calea ghetoului.Au înţeles cum era manipulată America Neagră. Ei ştiau cum afacerile cu droguri, jocurile de noroc şi prostituţia lui

Meyer Lansky—un contribuabil major al ADL-ului – eviscerau America Neagră. Au îndrăznit sa expuna adevarul si pentru asta au platit pretul final.
Când totul este spus şi făcut, nu există nici o îndoială în mintea mea că vom descoperi că cei care i-au ucis pe acei visători se aflau şi în spatele uciderii lui John F. Kennedy şi fratelui său Bobby. De aceea îmi face mare plăcere sa scriu această scurtă introducere la remarcabila carte a lui Michael Collins Piper.
Cred că Verdict Final oferă răspunsul la misterul cine
l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy — şi de ce.
Voi spune asta pentru a fi consemnat:ca nu am decât dispreţ pentru acei liberali albi laşi care se prezintă ca admiratori ai poziţiei lui JFK legata de drepturile civile şi spun că vor să-i găsească pe adevăraţii ucigaşi ai Preşedintelui Kennedy, dar care dealtfel ignoră sau suprimă faptele expuse în Verdict Final . Sunt bufoni şi mincinosi. Le este frică de adevăr. Ei sunt profitori care fac comert cu moartea presedintelui Kennedy acoperind toate faptele care se află în faţa lor. Nu s-a scris vreo altă carte care să explice conspiratia asasinarii lui JFK atât de sincer sau care face totul expune totul atât de clar. Odată ce aţi citit Verdict Final veţi înţelege imaginea de ansamblu.
Michael Collins Piper a păşit chiar în lumina reflectoarele din centrul scenei şi, la fel ca unul dintre acei mari impresari de la Broadway, Piper are a prezentat un scenariu blestemat care conturează întreaga conspiraţie de asasinat mai puternic şi mai convingător decât oricare alt scenariu expus anterior. Cred că veti fi de acord.
ROBERT L. BROCK, Fondator al Comitetului de Autodeterminare
Recunoastere — şi intrigi . . .
Am scris o carte pe un subiect atât de „controversat" precum asasinarea JFK— cuplarea acestui subiect cu o teză extrem de „senzaţională" s-a dovedit o aventură. A fost plina de satisfacţii, uneori chiar frustranta. Mi-a adus o mulţime de prieteni noi – şi o mulţime de duşmani, de asemenea!
De când a fost lansată prima ediţie, am primit atât de multe scrisori de felicitare şi comentarii de apreciere a multor oameni pe care îi respect , care au spus – după cum a spus cineva: „Cred că ai atins miezul problemei". Nefiind numit niciodată „expert" în asasinarea

lui JFK, as protesta când cineva mă prezintă ca atare. De fapt, în ciuda a ceea ce mulţi au presupus, subiectul nu a fost niciodată o preocupare specială a mea.
Sunt alţii care au dedicat mult mai mult timp subiectului. Şi eu sunt foarte familiarizat cu munca lor. Cu toate acestea, există mulţi cercetători în asasinarea JFK care refuză sa admita că există orice bază pentru teza mea. Sunt cei care nu doresc chiar să recunoasca însăşi existenţa acestei cărţi –nu este asta o "controversa." În paginile care urmează, nu fac eforturi în a-I numi sau sa subliniez de ce cred că unii „cercetători" sunt necinstiţi şi poate chiar compromisi, cumpărati de forţele responsabile de moartea lui JFK. Nu cred că exagerez deloc cazul.Unii proşti au sugerat că Verdict Final este „propaganda arabă". Nici un guvern sau interese financiare arabe – sau vreo sursa arabo-americana a dat vreo mână de ajutor în pregătirea, publicarea sau distribuirea acestei cărţi. Abia mai târziu în 2001, la un an întreg după publicarea celei de-a cincea ediţii în limbă —o editură privată în limba arabă a emis o traducere a cărţii. Această lucrare este numai a mea. Unii critici au subliniat că am fost angajat al Liberty Lobby(think tank de dreapta infiintat in 1958 de Willis Carlo), o instituţie populistă care a publicat săptămânalul naţional (acum dispărut)ziarul The Spotlight. Aceşti critici notează că Liberty Lobby a pus sub semnul întrebării favoritismul SUA faţă de Israel. Toate acestea sunt adevărate. Cu toate acestea, nu imi cer nici scuze şi nici, de altfel nu cred ca as datora vreo scuza datorita subiectului. De fapt, pe măsură ce această nouă ediţie a Verdictului Final este livrată către editor, mass-media globală se concentrează pe Israel şi Orientul Mijlociu. . şi publicaţiile şi vocile lobby-ului israelian din America plâng (cu lacrimi reale sau nu) că „întreaga retorica este împotriva noastră". Deci, tocmai asocierea mea cu Liberty Lobby mi-a permis a obţine o mai buna cunoastere a politicii SUA faţă de Israel care a ajutat enorm la pregătirea acestei cărţi. Alti cercetătorii JFK nu au avut acest avantaj neobişnuit. Mai mult, aşa cum veţi vedea în Verdict Final , Liberty Lobby a devenit implicat într-un proces aprins pentru calomnie după fostul ofiter CIA E. Howard Hunt(acelasi ofiter a fost implicat in lovitura de stat din Guatemala in 1954,in incercarea esuata a loviturii de stat din Cuba in 1961,in afacerea Watergate pentru care a fost condamnat si inchis 33 de luni.)

a intentat un proces împotriva Liberty Lobby pentru publicarea unui articol în care se pretindea CIA a intenţionat sa-l scoata tap ispasitor pe Hunt pentru implicarea în asasinarea JFK.
De gestionarea apărării de succes a lui The Spotlight, suficient de adecvata, s-a ocupat Mark Lane, decanul criticilor impotriva Comisiei Warren. Lane a lasat deoparte presupusele diferenţe ideologice cu Liberty Lobby şi a folosit cu pricepere cazul Hunt pentru a explora asasinarea JFK într-un forum juridic – prima astfel de oportunitate de la urmarirea nefastă de către Jim Garrison a lui Clay Shaw. Astfel, urmărind cazul Hunt din „interior" – şi mai târziu studiind relatarea lui Lane despre subiect in cartea lui Negare Plauzibila(Plausible Denial) – mi-au oferit un avantaj unic pe care alţii nu l-au avut. Îi mulţumesc lui Mark Lane şi lui Willis Carlo, fondatorului Liberty Lobby—pentru această oportunitate. Încurajarea şi entuziasmul lui Willis Carlo au fost cele mai importante,făcând posibilă această carte. Titlul cartii Verdict Final a fost sugestia lui şi a ţintit exact subiectul. Cât despre Mark Lane, să remarcăm că n-ar fi scris un cuvânt după Rush to Judgment(Graba de a Judeca) — cartea care a dovedit ca Raportul Comisiei Warren e o fraudă — i-am fi încă datori lui Mark numai pentru asta. Deşi au venit mai târziu multe cărţi ale altora, cruciada singulară a lui Mark a convins lumea că povestea are mult mai mult. Mark şi soţia lui, Trish, sunt fiinţe extraordinare şi prieteni nepreţuiţi.
În Verdict Final vei întâlni şi o altă persoană remarcabilă: un fost ofiţer francez de informaţii care mi-a oferit informaţii de prima mana care m-au forţat să rescriu primul draft al Verdictului Final, inchizand astfel cercul complet al tezei mele. Dacă nu ar fi fost contribuţia lui, aceasta cartea nu ar fi completa. Numele sursei mele franceze, Pierre Neuville, a fost dezvăluit pentru prima dată în cea de-a cincea ediţie a Verdictului Final, dar Mosad-ul desigur i-a cunoscut identitatea de la început. Deşi primul proiect a prezentat cred un rechizitoriu convingător al complicitatii Mosad la asasinarea JFK, sursa mea franceză m-a pus într-o direcţie care m-a convins pe mine şi pe mulţi cititori că Verdict Final era pe reper.Istoria are o datorie faţă de binecunoscutul şi respectatul fost congresman S.U.A. Paul Findley — un liberal, nu „extremist de dreapta" — care mi-a prezentat această sursă franceză şi a garantat credibilitatea sa. Numai recent, l-am identificat oficial pe Findley

drept contact, dar, din nou, nu a fost nici un mister pentru cei care îşi fac treaba să cunoască aceste lucruri.
Un alt fost congresman al SUA — regretatul John G. Schmitz — mi-a spus de propria lui suspiciune care tinea de mult timp cu privire la implicarea Mosadului în asasinatul lui JFK (pe baza propriilor lui anchete) şi m-a încurajat să scriu aceasta carte, spunând că este o carte pe care şi-ar fi dorit să o scrie. Un om de afaceri internaţional destul de colorat cu care este asociat intim câteva personalităţi marcante menţionate în Verdict Final mi-au dat o susținere fermă a tezei acestei cărţi, spunând succint: „Cred că asta este cam ceea ce s-a întâmplat." Având în vedere legăturile acestui domn, evaluarea lui este într-adevăr foarte grăitoare.
Deşi cu siguranţă nu mi-au susţinut niciodată teza, mai mulţi autori pe ale căror lucrări m-am bazat mult confirmă războiul secret dintre JFK şi Israel şi sugerează (din punctul meu de vedere) că în culise intriga în relaţia dintre SUA şi Israel este relevantă pentru evenimentele din 22 noiembrie 1963.
Stephen Green, Andrew şi Leslie Cockburn şi Seymour Hersh, în propriile studii despre politica SUA din Orientul Mijlociu (Taking Sides, Dangerous Liaison şi, respectiv, Opţiunea Samson), au oferit fundaţia asupra căruia s-au efectuat o mare parte din propriile mele cercetări. În 1998 –la patru ani de la lansarea Verdictului Final istoricul israelian Avner Cohen, autorul cărţii Israelul şi bomba, a venit alături dand credibilitate tezei mele prin cartea sa (cu siguranţă fără intenţie). Cohen i-a spus unei cunoştinţe comune sunt sigur că ar fi şocat să afle ca chiar cunoaştem pe cineva reciproc – că a fost îngrozit să dea (în timp ce
făcând o căutare pe Internet pentru date pe propria carte) de existenţa cartii Verdict Final şi teza ei. Desigur, Cohen s-a grăbit să afirme că respinge ideea implicării israelienilor în asasinarea lui JFK, dar ,,geniul a ieşit din lampa" şi lumea ştie acum că Israel şi JFK nu au fost „prieteni speciali" cum unii ne-ar face să credem.
O carte puţin observată, dar importantă, There's a Fish in the Courthouse, de Gary Wean, mi-a îmbogăţit considerabil munca. Din păcate, Gary susţine acum că cartea mea i-a „plagiat-o" pe a lui şi că eu am fost „forţat" să-i recunoasc munca, care, desigur, a fost citată clar şi recunoscuta în mod proeminent încă de la început. Nimeni nu m-a „forţat" să-i dau cărţii sale recunoaşterea care i se cuvenea. De fapt, prietenul lui Gary, Wade Frazier, a subliniat că

sunt unul dintre puţinii care chiar i-a dat vreo crezare sau publicitate lui Gary.
O „mulţumire" specială unui prieten adevărat, Tom Valentine, gazda popularului show Radio America Liberă. Când nimeni nu ar fi făcut-o, Tom mi-a dat oportunitatea de a discuta despre această carte şi mi-a oferit continuu multa încurajare. (Printre altele, apropo, Tom este şi o fabuloasa sursă de informaţii despre sănătatea alternativă. Vizitaţi carotec.com.)
Câteva alte gazde radio, inclusiv Jack Stockwell şi Barbara Jean la „K-TALK" în Salt Lake City şi „One Eyed Jack" Jackson în Springfield, Illinois, Bill Boshears în Cincinnati, Ron Muhammed în San Diego, Victor Thom şi Lisa „Vicki" Guliani pe site-ul ofbabelmagazine.com şi Rick Adams la WALE din Providence, Rhode Island au îndrăznit să-mi ofere din timpul lor . Sfatul fostului oficial CIA Victor Marchetti a fost apreciat, totuşi prietenul meu de multă vreme mă face să chicotesc când spune că încă mai crede „ca KGB-ul l-a ucis pe JFK." În calitate de editor al New American View, Victor şi mana lui dreapta ,Donna McGrath, au investigat lobby-ul israelian de la Washington.
Vince Ryan, John Tiffany, Travis McCoy şi Jim Yarbrough printre alţii, au oferit si ei sugestii utile în timpul scrierii Verdictului Final. Fiecare, în felul său, a contribuit la acest volum.
Dr. Alfred Lilienthal, criticul american neclintit şi minunatul pionier al politicii dezastruoase a Americii în Orientul Mijlociu, a fost cel mai mare susţinator.Un semn de apreciere către regretatul H. Keith Thompson al cărui sprijin pentru munca mea m-a onorat enorm.
De la început, Van Loman a fost un confident apreciat, oferind perspective clare şi indicii remarcabile care au adus aceasta cartea la finalitate.
Un cuvânt de mulţumire, deşi cu întârziere, lui Bill Grimstad pentru ca mi-a aratat legatura lui Frank Sturgis(unul din cei arestaţi în timp ce instalau dispozitive electronice de ascultare în birourile naţionale de campanie ale Partidului Democrat situate la complexul de birouri Watergate din Washington) puţin remarcată cu Mosad-ul,punct relevant şi care a scăpat propriilor mele cercetări.
Tom Kerr, Bill W., Reg O., Martin Williams, Tony Blizzard şi alţii a oferit ajutor editarii care a îmbunătăţit considerabil această carte.
Umorul şi sprijinul lui Bob „H.L." Diehli au fost, de asemenea, încurajatoare. Cuvintele prietenoase ale regretatului Ace Hayes,

editorul de brand-urilor Portland Free Press şi Daniel Brandt de la NameBase Newsline au demonstrat că că asasinarea lui JFK nu este o chestiune de „dreapta” sau de „stânga”, cum unii oamenii naivi încă mai cred. Etichetele alea vechi au dispărut in vânt. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe doctorul Herbert Calhoun, fostul oficial al Departamentului de Stat a cărui acceptare fără restricţii a Verdictului Final mi-a uimit criticii care ştiu că sunt mulţi alţii în pozitii înalte care sunt de acord cu Calhoun, dar nu sunt încă pregătiţi să o spună public.
Sfaturile de la scriitorul britanic Gordon Thomas (al carui admirator sunt de mult timp şi care acum imi este coleg la American Free Press) sunt întotdeauna apreciate. Mulţumesc şi colegilor lui Gordon de la The European in interesul lor pentru munca mea. Susţinerea sinceră din partea avocatului din Idaho, Edgar Steele (vezi conspiracypenpal.com) a ajutat cu siguranţă la răspândirea cuvântului. Şi aş fi neglijent dacă nu îi menţionez pe Sid şi Wwoolf de la feralnews.com şi pe Russ de la playtowinmoney.com şi oamenii de la afrocubaweb.com care au promovat cu generozitate Verdict Final. Rezumatul excelent al lui Alan Jones al cartii în How the World Really Works (vezi abjpress.com) a fost cu adevărat un impuls. Şi Carol Adler, curajoasa editoare neconformista a multor controversate si fascinante titluri (vezi dandelionbooks.net) se remarcă prin interesul ei pentru munca mea.
Către Christopher şi Helje Bollyn: Sunteţi oameni curajoşi şi buni prieteni. Acelaşi lucru pentru profesorul Ray Goodwin, care şi-a pus cariera în jocspunându-le elevilor săi că Verdict Final este „ultimul cuvânt” în afacerea JFK.Mulţumesc altora care au oferit sprijin moral pe parcurs: BlayneHutzel, Paul Wolff, Pete Godlove, Dale Crowley, Robert Boody, Mark Lillis, Mary şi Mae, agenţii de turism, Tom McIntyre, Joe Power, EdHarrington, George Kadar, Joe Fields, Jim Scott, Robert Wolfe, LarryShowell, R. H. Showell, Greg Garnett, Jerry Myers, Donald Malloy, DavidLewis, Dan Hinton, James Jakes, Anne Cronin, Julia Foster, Trisha Katson,Ann Brown, Helen Nunley, Marie Zittel, Agi, Mike, Nick, Jim, Judy, RubyLee, George, Will, Ricky, DVS, Steve, James the Poet – şi nu în ultimul rând acelui câine special, Brute, şi tuturor celorlalţi prieteni ai mei cu patru picioare prea numerosi pentru a fi mentionati.
Mamei mele – întotdeauna cel mai aspru critic al meu – a citit volumul şi a devenit convinsă, în ciuda îndoielilor ei iniţiale. Păcat

că tatăl meu nu a trăit pentru a vedea aceasta cartea publicată. Ar fi fost mândru.Toate astea fiind spuse acum las la latitudinea cititorului să hotărască dacă într-adevăr am „atins miezul problemei”.

-MCP

O scuza de la autor. . .
„Am ratat veriga lipsă”.

„Michael Collins Piper face mult mai mult decât să isi convingă cititorii de conspirația pe mai multe straturi de a-l înlătura pe JFK din funcție: el ne convinge că faptele au fost întotdeauna în fața ochilor noștri?” ….Recenzie a unui cititor al Verdictului Final postata pe Amazon.com

Una dintre problemele cu scrierea unei cărți este că, oricât de atent își cercetează autorul subiectul, obligatoriu va rata câteva elemente de prima data . De când Verdict Final a fost lansata pentru prima dată în 1994, m-am lovit în mod repetat de faptul că am trecut pe lângă câteva asemenea detalii care cred că dau credibilitate teoriei pe care o propune această carte. Până la cea de-a patra ediție a Verdictului Final, am subliniat în mod repetat că fostul procuror din New Orleans Jim Garrison care l-a urmărit penal pe afaceristul Clay Shaw pentru conspirație în asasinarea lui JFK nu avea nici o bănuială de vreo legătură a Mosad-ului cu asasinarea.

Dar se pare că m-am înșelat. După ce a fost lansată cea de-a patra ediție a Verdictului Final, am facut o descoperire oarecum neliniştitoare,se pare că Garrison a realizat într-adevăr
că Mosad-ul implicat in conspirație — iar informațiile erau acolo ca să le găsesc, dacă aș fi căutat în locul potrivit. Cand am scanat site-ul web destul de extins al investigatorului veteran A. J. Weberman (www.weberman.com) am găsit ceva care m-a uimit, cel puțin. Pe site-ul său web, Weberman a făcut următoarea afirmație remarcabilă:

Acest investigator l-a cunoscut pe Jim Garrison la mijlocul anilor 1970. Garrison a vrut să găsească un editor pentru o carte pe care o scrisese despre asasinarea preşedintelui John F. Kennedy. Când am citit manuscrisul am constatat că era o lucrare fictivă care a plasat vina pentru moartea lui John Kennedy pe Mosad serviciul de informații israelian.

Având în vedere toată intristarea la care fusesem supus în ultimii câțiva ani — inclusiv criticilor venite din partea unor apărători ai

Anchetei lui Jim Garrison — abia îmi venea să cred ce citisem. Dacă A. J. Weberman este credibil, chiar Jim Garrison şi-a dat seama cumva, deloc surprinzător – că există un motiv bun in a crede ca Mosad-ul a fost implicat in crima secolului.
Dar Garrison însuşi a concluzionat evident (destul de corect, aş putea adăuga) că nu era în interesul lui să o arate — cel puţin nu public şi sigur în niciuna dintre scrierile sale de non-ficţiune pe acest subiect. Aşa că Garrison a decis să-şi pună teza într-un roman, care, evident, nu va fi niciodată publicat. Mă îndoiesc că familia lui Garrison va încerca să pună manuscrisul nepublicat (dacă mai există) pe piaţă în curând. Dezvăluirea lui Weberman va face cu siguranţă pe mulţi apărători ai lui Jim Garrison nesiguri, dar oferă o confirmare uluitoare că teza care a fost prezentata în Verdict Final are un sprijin real in persoana unuia care a devenit atât un răufăcător, cât şi o icoană în investigatiile referitoare la asasinarea lui JFK.
Teoria expusa de Garrison cu privire la implicarea Mossad-ului nu dovedeste desigur că Mosad-ul a fost implicat în asasinarea JFK, dar asta dă credibilitate la ceea ce a fost criticat atât de intens (dar fără infirmare, aş putea adăuga) în paginile Verdictului Final.
Întrebarea, desigur, apare: Weberman a minţit în legătură cu teoria lui Garrison despre Mosad şi, dacă da, de ce ar face Weberman această lucru? Nu este pentru mine să răspund. Sunt aici doar să vă spun că asta a spus Weberman.
Dacă Weberman nu minte, atunci trebuie să credem că Garrison a inventat acest scenariu pentru propriile sale scopuri intr-un fel de distractie anormala? Acest lucru, desigur, pare foarte puţin probabil. Astfel, rămânem cu faptul despre ceea ce Weberman a afirmat despre supoziţiile lui Garrison, cuplate cu realitatea că Verdict Final a apărut acum documentând „cum” şi „de ce”a fost implicat Mosad-ul în conspiraţia pentru asasinarea JFK.
Şi oricât de mult ar putea consterna Israelul şi lobby-ul său puternic in America, reprezentat de Liga Anti-Defăimire (ADL) din B’nai B’rith şi de alte forţe puternice, există o mulţime de oameni si numarul lor e în creştere care cred că Verdict Final prezintă un scenariu care are sens, unul care are la fel de mult sens sau mai mult decât multe dintre celelalte teorii standard pe acest subiect, în ciuda eforturile isterice ale ADL de a mă reduce la tăcere (dar fara a-mi respinge teoria). Aşa că, în ciuda subtitlului cărţii mele, într-

un fel am ratat inițial „veriga lipsă din conspirația pentru asasinarea JFK” –Jim Garrison recunoscuse într-adevăr aceasta legătura cu Mosad.
Abia acum pot, în sfârșit, să aduc cititorilor mei acest detaliu vital. Mi-aș fi dorit doar să o fi făcut mai devreme. Ținând cont de toate acestea, îi invit pe cititorii Verdictului Final sa citeasca ceea ce am scris, rescris,revizuit și actualizat și să stabilească singuri dacă suspiciunile aparente ale lui Jim Garrison erau într-adevăr adevarate și că Israelul și Mosad-ul său au fost jucătorii principali alături de CIA în asasinarea lui John F. Kennedy.

— Michael Collins Piper,Washington, DC

„Cealaltă parte a puzzle-ului”

O prefață a autorului. . .

Pe 21 august 1997, în Los Angeles a apărut un articol pe prima pagină din Los Angeles Times descriind agitatia din California de Sud care a izbucnit datorita unei prelegeri iminente a mea la un seminar al colegiului comunitar despre asasinatul JFK. Seminarul a avut loc sub auspiciile Districtului Colegiului Comunitar din sudul Orange County. Deși urmau sa participe patru vorbitori doar prezența mea singură a fost cea care a creat controversa. Liga Anti-Defăimare (ADL) din B’nai B’rith a fost(nu este surprinzător) supărata că susțin în această carte, Verdict Final, că Serviciul de informații al Israelului, Mosad, a jucat un rol in prima linie a asasinatului lui JFK de CIA și de Sindicatul Crimei Organizate al lui Lansky.
The Times a raportat că ADL m-a acuzat cu adevărat „de a fi a susținătorul negarii Holocaustului și îmi etichetează afirmația că israelienii l-au ucis pe Kennedy ridicola.” ADL nu a citat nici o dovadă a faptului că sunt „susținătorul negării Holocaustului”, dar în mod evident ADL consideră aceasta manevra fatala și că astfel de acuzații sunt un joc corect atunci când se încearcă sa se reduca la tăcere pe oricine care încalcă agenda sa. Că ADL pretinde să-mi eticheteze acuzația de implicare israeliană în asasinarea JFK ca fiind „ridicolă” este de-a dreptul de râs. În măsura în care ADL nu funcționează doar ca o forță majoră în lobby-ul israelian din Statele Unite, ci este, de asemenea si un braț al informatiilor si propagandei Mosad-ului, pare puțin probabil ca ADL să-mi susțină vreodată teza.

În orice caz, ca rezultat direct al circului intens şi extrem de isteric al ADL, seminarul JFK a fost anulat, deşi oficialii colegiului şi alţii au spus public şi direct că sunt îngrijoraţi de implicaţiile şi consecinţele presiunii puternice a campaniei ADL-ului de restrângere a libertăţii de exprimare, în special într-un forum academic. Cu toate acestea, ştirile despre afacere au apărut în ziare la nivel naţional, incluzând chiar şi un comentariu Newsweek al lui George Will, un susţinător strident al Israelului.
Deci, în consecinţă, sunt încântat să spun, a existat o latură pozitivă pentru toate acestea. Acum, pentru prima dată de când Verdict Final a fost publicată în 1994 — cititorilor ziarelor de tiraj din America li s-a spus că există o teorie care plutește, implicand Mosad-ul israelian în asasinarea lui John F. Kennedy.
După cum am spus pentru Los Angeles Times şi citat pentru un al doilea articol din 22 august: „Liga Anti-Defăimare nu a auzit ultima oara de Verdict Final. Uşa a fost deschisă cu piciorul. De acum inainte vor fi multe dezbateri despre această carte" – indiferent dacă ADL-ului îi place sau nu.
Deşi reporterul Los Angeles Times, Michael Cranberry, a făcut unele încercări de a-mi prezenta punctele de vedere, mă simt totuşi obligat să comentez asupra diferitelor aspecte ale articolului din Los Angeles Times, în măsura în care trebuie spusă întreaga poveste din spatele articolului.
The Times l-a citat pe un anume Gerald Posner, autorul cărţii Case Closed(Caz Inchis), ca un fel de autoritate cu privire la conspiraţiile din cazul JFK. Faptul este că Posner a fost pe scară largă criticat de cercetătorii serioşi din domeniul asasinatului JFK pentru că cartea lui, care susţine că Raportul Comisiei Warren a fost corect (în ciuda unor mici erori) şi că Lee Harvey Oswald a acţionat singur.
Despre cosmopolitul domnul Posner s-a spus că este „îngrozit" ca seminarul a fost programat şi a spus „Acest lucru mi se pare ca fiind similar cu noţiunea că Holocaustul a fost o farsă." Aceasta se întâmplă să fie tocmai linia propagandei promovată acum de ADL care a spus că dacă oamenii cred ca a fost o conspiraţie în spatele asasinatului lui JFK, s-ar putea ajunge sa creada că nu a existat Holocaustul.
Directorul naţional ADL Abe Foxman, scriind în Antisemitism în America de astazi: Experţii deschisi explodează miturile, a declarat direct:

„Dacă segmente ale populaţiei sunt cu adevărat dispuse să creadă ca preşedintele Kennedy a fost ucis de complexul militar-industrial pentru că a fost prea blând cu comunismul. . . atunci nu este greu de imaginat ca unii dintre aceasi oameni se vor îndrăgosti de minciunile lui Bradley Smith sau de născocirile lui Louis Farrakhan şi Leonard Jeffries.
„Toate aceste teorii ale conspiraţiei împărtăşesc caracteristica de bază pe care „investigatia" care le susţine — puţin mai mult, decât un compendiu de anecdote divorţate de contextul lor iniţial — sunt trucate pentru a ajunge la concluzii predeterminate, nu revelaţii sau perspective istorice." (Smith menţionat mai sus, de altfel, promovează punctul de vedere, susţinut chiar şi de aşa-numita autoritate în domeniul asasinatului lui JFK, Jim Marrs, că numărul de evrei care au murit în Holocaust a fost supraestimat. (Farrakhan şi Jeffries, desigur, sunt nişte figuri de culoare care au documentat sincer rolul major evreiesc în comerţul cu sclavi şi au dat ADL-ului multă bataie de cap.)
Pe scurt, dacă crezi în vreo teorie a conspiraţiei privind asasinarea lui JFK, tu ai putea crede altceva despre o altă chestiune, cum ar fi Holocaustul sau comerţul cu sclavi — pe care ADL-ul nu vrea să le crezi. Dar să revenim la prietenul ADL-ului , Posner. De fapt, cartea lui Posner este putin mai mult decât o reluare a raportului original al Comisiei Warren completată cu un amestec ofensiv de atacuri virulente asupra nu numai unor anchetatori ai cazului, dar şi impotriva unor cetăţeni care au ieşit cu dovezi credibile care indică o conspiraţie în spatele asasinarii presedintelui. Dar cine este Posner? De ce a apărut ca un fel de băiat cu părul blond pentru ADL şi ceilalţi critici ai Verdictului Final (şi teoriile conspiraţiei JFK în general)? Menţionatul Jim Marrs, autorul cărţii Crossfire, un popular compendiu al teoriilor conspiraţiei lui JFK, l-a criticat cu înverşunare pe Posner facand-o public şi are propriile sale opinii (merită citat) despre faptul de unde vine Posner.
În numărul din toamna anului 1995 al revistei Paranoia, dezvăluie că Posner a recunoscut în privat lui Marrs că Bob Loomis, un executiv la Random House(Penguin), se apropiase de Posner cerându-i să scrie o carte despre asasinarea lui JFK, promiţându-i lui Posner că CIA-ul isi va deschide propriile sale dosare a asasinatului pentru ca el să poată scrie cartea.

În consecinţă, Marrs l-a condamnat pe Posner ca este un mon de paie al CIA-ului.
De ce i-a cerut Loomis lui Posner – dintre toţi autorii din lume – să scrie cartea? Potrivit lui Marrs: „Probabil pentru ca Posner fusese folosit ca instrument CIA în cartea sa anterioară, Hitler's Children. În această carte el a intervievat copiii liderilor naziști de vârf. Cum te descurci sa faci asta? Cum afli cine sunt ei? Toţi şi-au schimbat numele. Cum ii gasesti? Posner trebuia să fi fost coordonat de CIA pentru aceasta carte, de asemenea," spune Marrs.Jim este (pe bună dreptate) supărat de modul în care a promovat mass-media cartea lui Posner la aniversarea a 30 de ani de la asasinarea JFK. A fost atunci evident (cum este si astăzi) că mass-media vrea ca publicul să creadă asta afacerea JFK este un „caz închis". Ceea ce este de remarcat este că de departe cel mai mare impuls media pentru cartea lui Posner a venit în numărul din 30 august 1993 al revistei U.S. News & World Report, care a oferit cărţii o acoperire pe scară largă. Probabil că voi supăra unii oameni subliniind că US News este deţinut de Mort Zuckerman, una dintre cele mai sincere şi puternice figuri ale lobby-ul israelian din America.
Într-o anexă din această ediţie a Verdict Final, am analizat cartea lui Posner şi am arătat exact ce fraudă jalnică este. Cu toate acestea, pentru cei interesaţi de o critică cuprinzătoare a lui Posner,va recomand din toată inima Case Open(Caz Deschis) scrisa de către cercetătorul veteran JFK Harold Weisberg.
Atât despre Gerald Posner. Deşi nu este o sursă de încredere (evident), Los Angeles Times s-a bucurat foarte mult să citeze critica pe care Posner a facut-o Verdictului Final, pe care Times, o consideră una dintre cei mai „extravagante" teorii prezentate până în prezent.
Los Angeles Times l-a citat şi pe un anume Chip Berlet, pe care l-a descris ca unul „care a studiat intensiv atentatul" şi ca „senior analist" la un „think tank . . . care examinează gândirea autoritară". Berlet a spus că părerile mele reprezintă „limitele imposibile".
În primul rând, nu ştiu nimic scris de Berlet pe acest subiect (decât atacuri aleatorii asupra altor teoriticieni a conspiraţii JFK) aşa că nu cunosc nicio dovadă publicată a „studiului său amplu". Asta în contrast cu ceea ce era, la acea vreme, a treia ediţie de 385 de pagini a Verdictului Final care a fost documentată cu 746 de note de subsol.În plus, aşa-numitul „think tank" care îl angajează

pe Berlet are propriile sale motive pentru care il tin. The Times nu a reuşit să sublinieze acest lucru când l-a prezentat pe Berlet ca un fel de „analist” obiectiv. Ceea ce The Times a omis sa menţioneze este că „think tank-ul” lui Berlet a fost finantat de cel putin doua două companii cunoscute ale CIA. Deci putem vedea, chiar acum, de unde vine Berlet. În acest moment ar trebui să remarc, de asemenea, că activişti proeminenţi din „Noua Stânga” a anilor 1960, cum ar fi Ace Hayes, editorul Portland Free Press şi Daniel Brandt de la buletinul informativ NameBase NewsLine l-a urmărit mult timp îndeaproape pe Berlet şi a concluzionat că:
1) Nu există nicio îndoială că Berlet a colaborat îndeaproape cu ADL până în punctul în care îl consideră puţin mai mult decât un „excroc” al ADL-ului şi, în cel mai rău caz, posibil unul dintre agenţii săi plătiţi;
2) Berlet însuşi poate avea, de asemenea, legături ascunse cu CIA, inclusiv implicarea cu un grup de „studenţi” finanţat de CIA din anii 1960. Există şi alţii care au subliniat că, în ciuda porecla lui simandicoase, numele real al lui Berlet este John Foster Berlet. El a fost numit după fostul secretar de stat John Foster Dulles, care se pare că era asociat cu tatăl lui Berlet. Fratele lui Dulles, Allen, desigur, nu doar ca a fost concediat ca director CIA de către JFK(silit sa demisioneze de presedintele JFK in urma propunerii Operatiunii Nortwood, o operatiune strict secreta, menită să obţină sprijin popular pentru un război împotriva Cubei,CIA ar fi creat atacuri reale sau simulate asupra cetăţenilor americani de care ar fi fost invinovatita Cuba), dar mai târziu a devenit si membru al Comisiei Warren care a acoperit adevărul despre asasinat. Deci, în măsura în care Verdict Final acuză CIA pentru colaborare cu Mosad-ul în asasinarea lui JFK putem înţelege de ce Berlet (şi Posner) sunt dornici să ţină cartea Verdict Final pentru a nu fi cunoscuta publicului larg. Evident, ADL a direcţionat Los Angeles Times atât către Posner, cât şi către Berlet, ştiind că cele două „autorităţi” conectate la CIA vor critica asa cum au si facut. The Times l-a citat şi pe Roy Bauer, un profesor de filozofie, la Irvine Valley College, care s-a referit la mine (şi la ceilalţi vorbitori programaţi la conferinţă) ca „ticniti”. (Se pare că Bauer a fost cel care iniţial s-a plans ADL-ului de prezenţa mea iminentă la seminar.) Sunt sigur că Bauer nu mi-a citit niciodată cartea, aşa că să mă acuze a fi un „lunatic” este o remarca răuvoitoare şi fără

temei de cel mai rău tip. Mai mult decât atât, deşi nu sunt familiarizat cu „filozofia” adoptată in sala de clasă de către bunul profesor nu este clar o filozofie în linie cu tradiția americană a libertății de exprimare.
Am făcut eforturi repetate să-l contactez pe Bauer pentru a vorbi direct cu el, dar el a refuzat să îmi răspundă apelurile. Când am ajuns în sfârşit la Bauer, mi-a spus ca fusese „sfătuit” să nu vorbească cu mine și a închis imediat. Acest sfatul, sunt sigur, a venit direct de la prietenii lui Bauer de la ADL. De ani de zile ADL a menținut o politică de a „refuza sa dezbata” cu cei pe care de altfel ii atacă atât de febril prin presă.Istericul Bauer, era in mediul lui evident aruncând cu cărămizi de departe și chemând „poliția ideilor” ADL-ul, dar nu a avut curajul să mă confrunte direct.
De asemenea, Los Angeles Times a raportat, ca acel administrator al colegiului, Steve Frogue, sponsorul nefericitului seminar al colegiului a afirmat cuceva timp în urmă că „ADL era în spatele” asasinatului lui Kennedy. Steve Frogue nu a spus asta.
Ceea ce Frogue, a spus de fapt a fost că există dovezi (documentate în mod clar în Verdict Final) că era posibil ca activitățile ciudate ale lui Lee Harvey Oswald din New Orleans făceau parte din celebrele (sau infamele) operațiuni de „descoperire a faptelor” ale ADL-ului.
Reporterul The Times a înțeles (poate) greşit remarcile lui Frogue despre conexiunea ADL cu Oswald, dar acum această interpretare greşită a fost expusa din nou și iar pana a căpătat o viață proprie. Dar Frogue nu a spus ceea ce se presupunea că a spus. Cu toate acestea, în Verdict Final conexiunile (surprinzătoare) ale ADL-ului cu Oswald sunt examinate pentru prima dată. Sărmanul domn Frogue. Ca tânăr admirator al lui JFK, Frogue se pregătea a se alătura Corpului Păcii, inspirat de Noua Frontieră a lui Kennedy. Dupa moarte. preşedintelui, însă, Frogue era atât de frustrat şi dezamăgit încât s-a alăturat în schimb Marinei. Un profesor de liceu și lider al comunitatii (și student part-time al teoriilor conspirației JFK) Frogue s-a gândit că un forum academic sub auspiciile Districtul Colegiului Comunitar din sudul Orange County (al carui preşedinte a fost ales) — ar fi o modalitate ideală de a dezbate teoria prezentată în Verdict Final, împreună cu alte teorii concurente, inclusiv una că „naziştii l-au ucis pe JFK”.

Dar ADL a gândit altfel. Nu aveau nici o dorinţă să permită studentilor facultatii şi altor participanţi interesaţi să audă ceea ce aveam de spus.
Ei au considerat teza Verdictului Final atât de periculoasa încât au făcut tot ce a stat în puterea lor imensă de a mă împiedica sa fiu auzit. Astfel, proiectul lui Steve Frogue a fost oprit printr-o campanie de defăimare împotriva mea şi împotriva acestui om cumsecade pe care nu şi-a imaginat-o vreodata posibila.
Los Angeles Times a raportat corect comentariul meu că JFK era implicat într-o luptă crâncenă cu premierul israelian David Ben-Gurion asupra eforturilor Israelului de a construi un arsenal nuclear. Tânărul reporter, Mike Granberry, mă întrebase în mod specific (şi era o întrebare bună, inutil să spun): „Editorii mei vor să ştie de ce crezi că Israelul s-ar fi opus lui John F. Kennedy?" Aşa că i-am spus şi el a raportat răspunsul meu. Ceea ce nu a reprodus Times a fost că eu am spus în plus ca dupa moartea lui JFK, politica SUA faţă de Israel sub conducerea lui Lyndon Johnson a s-a schimbat la 180 de grade şi — cel mai important – e ca programul nuclear al Israelului a continuat fără piedici.
După cum am spus pentru Times (dar care nu a fost citat): „Deşi există unele dezbateri despre dacă SUA ar fi rămas sau nu implicata în Vietnam, dacă JFK ar fi trăit, nu există absolut nici o îndoială a inversarii drastice a politicii SUA din Orientul Mijlociu din care Israelul a fost beneficiarul principal." Am subliniat ziarului Times că patru autori proeminenţi, Seymour Hersh, Stephen Green şi Andrew şi Leslie Cockburn au scris pe larg despre politica lui JFK faţă de Israel şi pe baza constatărilor lor m-am bazat aproape exclusiv si eu.
Nu am spus, după cum Times a redat , că am contestat ca „şase milioane de evrei" ar fi murit de mâinile naziştilor, nici nu am făcut vreodată aluzie la afirmaţiile că cifra ar fi de fapt mult mai mică. Ceea ce am spus au fost următoarele: „În primul rând, cartea mea este despre asasinarea lui JFK. Nu are nimic de-a face cu Holocaustul. Asasinarea JFK a avut loc în 1963. Holocaustul s-a încheiat în 1945. Opiniile mele despre ceea ce a avut sau nu loc în timpul Holocaustului nu au nimic de-a face cu cartea mea despre asasinatul lui JFK. Este cu totul alt subiect.
„În ceea ce priveşte cifrele", am subliniat, „am auzit cifra de şase milioane toată viaţa mea. Nu te poţi întoarce fără să citeşti asta în

presă tot timpul. Cu toate acestea, am adăugat,in anii recenti,unii istorici evrei au susţinut că cifra este de fapt mai mare şapte milioane sau chiar opt milioane. Deci nu ştiu care este cifra."
(Pentru un exemplu al unei astfel de afirmaţie că cifra poate ajunge până la şapte milioane vezi art. dinWashington Post din 20 noiembrie 1996, numărul renumitului Jerusalem Post pentru săptămâna care se încheie în noiembrie 23, 1996 şi ediţia din 23 - 30 mai 1997 a ediţiei din New York,toate acestea fiind considerate destul de „incredere" de către ADL.)
Niciodată nu am sugerat ziarului Los Angeles Times că am crezut, după cum a raportat în mod fals Times, „că nici un evreu nu a fost ucis în camere de gazare".
Aceasta a fost libertatea literară din partea reporterului care a presupus că aceste opinii s-au bazat pe spusele mele din ceea ce ADL-ul i-a spus deja (în mod fals) opinii care întâmplator sunt irelevante referitor la subiectul cartii.
În ciuda tuturor acestor lucruri, desigur, cartea mea nu a avut nimic de-a face cu Holocaustul, în ciuda dezbaterilor false şi răuvoitoare ale ADL.Şi probabil că merită remarcat faptul că o mână de personaje care sunt autoproclamaţii revizionişti ai Holocaustului — „negationistii Holocaustului" în limbajul ADL — nu numai că au încercat să oprească distribuirea si discreditarea Verdictului Final, dar aceiaşi clevetitori au sabotat cu succes o asteptata traducerea a cărţii în limba rusă! Deci, atât cu prostiile astea despre „Holocaust".
Sincer, mă îndoiesc foarte mult că dacă s-a întâmplat să fiu „pro-alegere" in privinta avortului ,Biserica Catolică ar fi lansat, pe bază acestui punct de vedere, o campanie majoră de calomnie pentru a mă împiedica să vorbesc la o dezbatere legata de asasinatul lui JFK. Prin urmare, din nou, trebuie să ne intrebam de ce ADL-ul s-a opus atât de categoric prelegerii mele şi apoi m-a târât în problema irelevantă a „Holocaustului".Raspunsul este evident. Când totul este spus şi făcut, reacţia isterica a ADL-ului la Verdict Final validează teza acestei cărţi. Este atât de simplu.
Los Angeles Times a făcut referire la un alt vorbitor propus la seminarul anulat, John Judge, şi a subliniat că era cunoscut sustinator a„teoriile conspiraţiilor ale defunctului procuror districtual din New Orleans Jim Garrison" şi că „acele teorii nu aveau nuanţe antisemite". Ceea ce este interesant de remarcat este că Judge a refuzat să-mi permită să vorbesc la o conferinţă JFK pe

care a organizat-o aici, la Washington, în octombrie 1996. Scuza diplomatică la acea vreme (cu cuvintele asociatului lui Judge, Philip Melanson) era că programul de la acea conferinţă era o„încercare de a se concentra mai degrabă asupra problemelor şi întrebărilor probatorii decât asupra istoricului general al temei teoriilor.” Cu toate acestea, asociaţii lui Judge i-au spus unui participant, care a întrebat de ce Verdict Final nu a fost expusă la acea conferinţă: „Nici Michael Collins Piper şi nici cartea lui sunt bineveniti aici.” Până la urmă, când numele lui Judge a fost legat de al meu în de presă, Judge s-a grăbit a trimite o scrisoare către ziarul Orange County Register pentru a-şi asigura cititorii că el şi ai lui colegii cu siguranţă nu au nimic de-a face cu un extremist ca mine. Cu toate acestea,şi Judge este în aceasi ciorbă în ceea ce priveşte ADL-ul: la urma urmei,si el crede într-o teorie a conspiraţiei – şi asta este extrem de rau! Astfel, mi se pare destul de amuzant faptul că si Judge a fost acum etichetat ca„ticnit” alături de mine. La fel cu un alt individ care a fost programat să vorbească la seminarul din California —Dave Emory — care susţine că naziştii s-au aflat în spatele asasinarii lui JFK. nu voi împovăra cititorul aici cu comentarii asupra acelei teorii ciudate, deşi în Capitolul 15 din Verdict Final ofer câteva informaţii interesante despre aşa-numita „conexiune nazistă” a lui Emory, care demonstrează că a fost orice altceva decât ce sustine el.

De fapt, teza prezentată în Verdict Final, justifică rechizitoriul lui Jim Garrison împotriva lui Clay Shaw pentru implicare în conspiratia de asasinat a lui JFK. Garrison a identificat mai întâi rolul lui Clay Shaw în conspiraţie şi, în capitolul 15, legăturile israeliene ale lui Shaw sunt subliniate in detaliu. Cu toate acestea, trebuie să spun că teoria prezentată în Verdict Final nu atarna de Clay Shaw. Cu sau fără Shaw există dovezi ferme în foarte multe alte zone care indică în direcţia implicarii israelienilor în asasinarea lui JFK. Cu toate acestea, complicitatea lui Shaw la conspiraţie pur şi simplu completează teza, aşa cum veţi vedea.

În ceea ce priveşte sugestia Times că teza mea are „nuante antisemite”, voi spune asta: nu cred că cartea este „anti-Israel” sau „anti-semita.” Punct.Pentru ca a critica acţiunile Israelului şi lobby-ul său în aceasta ţara nu poate fi considerat „antisemitism” şi oameni de bun simţ care nu sunt fanatici religiosi sau motive politice pot să realizeze acest lucru.

Kenn Thomas,la recenzia în jurnalul său de teoria conspirației, din Steamshovel Press, a comentat că „cartea nu poate fi citită fără încercarea de a identifica linia fină a unei critici anti israeliene si anti-sioniste pe modelul vechiului antisemitism.” Cred că este o prostie, totuşi să fiu sincer cred că Thomas a făcut această remarcă (în contextul unui recenzie prietenoasa/ranchiunoasa) pur şi simplu în speranța de a evita să fie numit „antisemit” el însuşi, pentru că a sugerat că cititorul ar putea învăța multe despre puțin cunoscuta luptă din culise a lui JFK cu Israelul prin citirea cărții. Vedeți, sunt o mulțime de laşi printre autoproclamații cercetători ai conspirației: „Implicarea Mosad-ului? Oh, nu!” striga ei, şi apoi adaugă, şoptind între ei: „Dar, dacă ar fi fost, pentru nimic in lume să nu o spui. Vom fi discreditați în cercetarea noastră.” Săracii oameni. Israelul, din punctul meu de vedere, este doar o altă țară străină şi nu merită vreun tratament special mai mult decât Irlanda sau Islanda. Cu toate acestea, există un lobby pro-Israel foarte puternic în America (care include pe unii dintre cei mai puternici susținători, de astfel oameni foarte creştini precum Jerry Falwell şi Pat Robertson) şi, în consecință, Israelul are o putere imensă asupra elaborari politicii externe a SUA.
Din cauza acelei „relații speciale”, Israel ocupă o poziție unică care a pus Israelul chiar acolo pe linia focului expusa criticilor. Israelul nu este deasupra reproşului şi pentru că dorește să-şi exercite influența trebuie să se aştepte să fie criticat. Cred cu tărie că Mosad-ul a contribuit la asasinarea lui JFK şi că Israelul trebuie să fie tras la răspundere pentru acțiunile sale. Este atât de simplu. Dacă au existat dovezi că arabii ar fi participat la asasinarea JFK, ei, de asemenea, ar fi trebuit să fie trasi la răspundere. Cu toate acestea, nu exista dovezile care sa duca în direcția arabilor.
În orice caz, am dreptul oferit de buna noastra de modă veche Constituție Americana (cel puțin în prezent) pentru a-mi face auzite părerile. Dacă cineva (în mod greşit) interpretează acele opinii ca fiind „anti-israeliene” sau „antisemite”, e de asemenea dreptul lui. Dar a te opune faptelor rele ale Israelului nu înseamnă a fi „antisemit”, indiferent ce spune ADL. Cu toate acestea, mie sincer nu-mi pasă ce crede ADL-ul.Probele prezentate în Verdict Final se sustin, indiferent ce ar putea spune cei care jignesc de la ADL şi complicii lor.
Oricine pretinde că eu cred că asasinatul lui JFK a fost un „

complot israelian" este un mincinos sau un prost sau ambele – sau cel puţin analfabet. În ciuda tuturor acestor lucruri, aşa cum am spus, frenezia faţă de seminarul de la facultate a adus o cantitate uimitoare de publicitate complet neaşteptată tezei prezentate în Verdict Final.

Din cele 27 de surse diferite din presa despre controversa care mi-au atras atenţie în zilele următoare articolului iniţial Los Angeles Times, 21 de articole (toate scrise pe baza raportului initial Times şi a acoperirii de Associated Press) au spus în mod specific că seminarul urma sa prezinte un lector care susţine că Mosad-ul a fost implicat in crimă. Majoritatea referinţelor, de fapt, au apărut în deschiderea paragrafelor din articolele în cauză. Nu toate relatările au menţionat cartea pe nume — deşi mulţi au făcut-o — dar teza a fost prezentata şi fără îndoială i-a surprins pe cei care nu auziseră niciodată de aceasta teorie.

Unele dintre titlurile articolelor în sine au fost destul de directe: „Vorbitorii spun că Kennedy a fost ucis de un complot israelian", se arată în articolul din Bryan College Station Eagle din Texas. „Vorbitorul invitat susţine ca Israelul a organizat uciderea" a anunţat un subtitlu în Miami Herald. „Lectorii invitati spun ca israelieni au pus la cale moartea lui JFK", a raportat Chicago Sun-Times. „Vorbitorii seminariul Colegiului Comunitar dau vina pe Israel pentru moartea lui JFK", a declarat Birmingham News. Ziarul Pasadena Star-News,a anunţat că o ,,campanie isterica" forţase anularea seminarului, adăugand(în mod fals) că „Un invitat sustine că evreii se afla în spatele morţii lui JFK." Şi aşa s-a desfarat în toată ţara. În cele din urmă, ceea ce este atât de ironic este că, dacă ADL ar fi ignorat seminarul, rolul Mosad-ului în asasinatul JFK ar fi putut să nu primeasca niciodată expunerea naţionala în presa zilnică pe care o are în sfârşit.

În mod ironic, Michael Granberry, tânărul care a acoperit povestea pentru Los Angeles Times — şi al cărui nume a apărut în multe dintre poveştile din toată ţara — şi-a părăsit postul la scurt timp după ce a apărut povestea lui. A platit Granberry preţul pentru că a spus prea multe despre Verdict Final cititorilor săi? Nu ştiu, dar e ceva la care merita să te gândeşti. Spre creditul său, apreciatul istoric Nat Hentoff, care scrie o serie de articole foarte citite despre problemele Primului Amendament(împiedică guvernul să formuleze legi prin intermediul cărora să reglementeze libertatea

religioasă sau să interzică liberul exercițiu al unei religii, să îngrădească libertatea de exprimare, libertatea presei, libertatea de reuniune sau stipuleaza dreptul de a solicita guvernului corectarea nedreptăților), s-a implicat în controversă.
Hentoff a scris: „Nu există libertate academică decât dacă cineva are libertatea a vorbi despre orice idee oricât de ofensatoare sau dezgustătoare ar fi" (sugestia fiind, în mod evident, că teza mea este „dezgustătoare" de la sine prin natura faptului că am spus ceva mai puțin prietenos față de Israel — o redefinire unică a cuvântului „dezgustător" într-adevăr!).
Comentariile lui Hentoff au fost prezentate într-un raport intitulat „Liberitatea de exprimare academica in pericol" publicat de First Amendment Center la Universitatea Vanderbilt. Se pare că nimeni alta decât Caroline Kennedy, fiica regretatului preşedinte, este membru al consiliului consultativ al centrului.
Aşa că, evident, Caroline a auzit probabil despre Verdict Final– aşa cum au auzit mai mulți membri ai familiei ei, eventual si răposatul ei frate după cum vom vedea.
În orice caz, ca o consecință directă a istericului (şi de succes) efort de a mă împiedica să apar la seminarul din Orange County, ADL a suferit un istoric (şi mult meritat) „atac boomerang" în opt zile de la campania de defaimare, care decurge direct din controversă. În primul rând, la 12 octombrie 1997 ziarul Orange, County Register cel mai mare cotidian dintr-una dintre cele mai dens populate regiuni metropolitane din țară, a publicat un lung comentariu în care a răspuns la atacurile ADL şi a conturat teza cărții. Aceasta a fost prima dată de când Verdict Final a fost publicat în ianuarie 1994 cand un ziar de mare tiraj a făcut publicitate substanțială la acuzațiile făcute în carte.
Deşi o încercare slabă de „respingere" a unui purtător de cuvânt al ADL,Bruno Medwin, a fost publicată împreună cu comentariul meu, răspunsul şchiop al Ligii Anti-Defaimare nu a încercat niciodată să infirme vreuna din acuzații mele. Comentariul ADL a indus în eroare cititorii, sugerând că ADL consideră că teoriile principale ale unei posibil posibile conspiratii in asasinarea lui JFK
au dreptul de a fi auzite. De fapt, după cum sa menționat anterior, directorul național ADL Abe Foxman a spus în altă parte că orice teorie de orice fel legată de asasinat este un potențial periculos şi nu are nici o bază de fapt. Evident, ADL-ul este gata să-şi schimbe

poziţia, în funcţie de public – ceea ce, desigur, spune multe despre necinstea ADL.
Apoi, la doar o săptămână mai târziu, pe 20 octombrie 1997, ADL a suferit o lovitură şi mai critică. La o întâlnire a Consiliul de de administraţie al districtului colegiilor comunitare (SOCCCD), din Orange County ,consiliul de administraţie
preşedinte, Steven Frogue — care mă invitase la seminarul JFK din Orange County – a fost reales cu un vot de 4-3, spre consternarea ADL. Deşi ADL a cerut capul lui Frogue şi şi-a trimis susţinătorii să facă lobby pentru demisia lui din consiliu — sau înlăturarea sa forţată — efortul lor a eşuat. Apoi, un alt membru al consiliului, Marcia Milchiker — ea însăşi membru al filialei local ADL a prezentat a hotărâre pentru înlăturarea lui Frogue, dar planul ei a căzut . Încercarea eşuată de a-l pedepsi pe Frogue a venit în urma unei adunari publice zgomotoase în care vreo patruzeci de persoane din public au fost lasate să vorbească şi cei mai mulţi dintre ei — cetăţeni, profesori, studenţi şi alţii – s-au ridicat în apărarea lui Frogue, sfidând public ADL-ul deşi agenţii ADL erau de fata facand fotografii participanţilor intalnirii. „Acesta este controlul gândirii”, a spus un vorbitor, James Scott, denunţând campania ADL, spunând (in aplauze asurzitoare) că „ca decizia e luata cu toata responsabilitatea”.Când Marcia Milchiker de la ADL a văzut că există un astfel de efort autentic popular împotriva hotararii ei de a a-l disloca pe Frogue — datorita opunerii lui fata de campanie orchestrată de ADL—Milchiker nu a putut răspunde decât dezarticulat şi jalnic, decizia bordului fiind de a-i reduce timpul alocat discursului.
Descriind „examinarea” ei a originilor Verdictului Final şi citând aşa-zisele ei descoperiri, Milchiker, la un moment dat, s-a referit la mine drept „William Collins Piper”, arătând exact cât de adecvate sunt cu adevărat cercetările ei.Milchiker s-a numit „om de ştiinţă” (şi, prin urmare, este probabil capabil să stie sa citească) dar ea nu a răspuns când un contribuabil din Orange County a strigat furios: întrebând-o „Ai citit cartea?” atunci când Milchiker încerca sa explice (fără nicio documentare) de ce Verdict Final nu prezinta credibilitate.
Intrând la întâlnire, Milchiker fusese încrezătoare că Frogue era pe cale sa fie scos din schema. Ce surpriză avea pregătită. În cele din urmă, Milchiker a susţinut că teoria din Verdict Final era

„nedemonstrabilă din punct de vedere ştiinţific” „ scandaloasa ” şi „ absurda ” dar nu a demonstrat de ce. Nici nu putea sa o faca. În cele din urmă, un alt membru al consiliului, Dorothy Fortune, a intervenit in apararea lui Frogue si a acuzat-o pe Milchiker care este evreica – că „ joacă cartea religioasa pentru capital politic.” Si Frogue a fost reales.
Dar, ADL avea o altă carte în mânecă. Folosind un preot pensionar, Buckner Coe, în calitate de om paie al ADL ,s-a orchestrat o acţiune de rechemare a votantilor împotriva lui Frogue. Deşi efortul nu a reuşit să adune semnăturile necesare de 35.000 de alegători districtuali universitari până în martie 1998, o sursă „anonimă” a venit cu o donaţie de 10.000 de dolari şi rechemarea a fost revigorată.
În acel moment, ADL a încercat să creeze un „front unit” împotriva lui Frogue, inlantuind o varietate de grupuri de interese speciale, inclusiv asiatice,pe activiştii americani,cei latino-americani, negri şi militantii pentru drepturile homosexualilor să susţină aceasta actiune. Deşi nici acel truc nu a reuşit să genereze foarte mult interes, ADL a refuzat să renunţe şi a apelat la o mulţime de politicieni de seamă din sudul Californiei, inclusiv doi membri republicani reprezentanţi ai Congresului Dana Rohrabacher şi Christopher Cox — pentru a cere înlăturarea lui Frogue. Alături de alţi funcţionari republicani, cei doi legiuitori s-au alăturat cu altii dinPartidul Democrat pentru a-şi folosi propriile lor fonduri ilicite din campanii pentru a ajuta la finanţarea campaniei ADL de a-l destitui pe Frogue, si au generat la o receptie extravaganta aproximativ 40.000 de dolari.
Un rezident din Orange County, George Kadar, care a format un comitet ad-hoc a aduna sprijin pentru Frogue a fost, de asemenea, supus unor atacuri mediatice.
Într-un caz, un reporter de ziar a proclamat că Kadar a fost, potrivit ADL-ului , tot „anti-imigranti” doar ca să afle spre jena ei că Kadar era el însuşi un imigrant care fugise de prigoana militiei comuniste din Europa de Est ale cărei tactici erau de astfel bine imitate în comitatul Orange de către ADL şi aliaţii săi. În mijlocul petiţiei anti-Frogue, un membru ADL, Harriet Walther, a susţinut că a fost victima unui atac „antisemit”langa Biroul Registraturii comitatului. Walther a susţinut că functionarii de aici au văzut incidentul, dar potrivit ziarului Orange County Register din 4 februarie 1998, un

supervizor din birou, Mai Kang, a spus că, „nimeni nu a văzut atacul”.
În apogeul freneziei, am călătorit spre Orange County pentru a vorbi la o ședință publică a consiliului de administrație (SOCCCD) ședință publică a consiliului de administrație al SOCCCD în iunie 1998. Evenimentul a fost un veritabil circ mediatic, cu presa si gardieni înarmați iesind în evidență, în timp ce sute de oameni se înghesuiau in sala de ședințe și într-o încăpere alăturată unde publicul a putut să urmărească lucrările în direct prin magia video. Aşteptând afară, înainte de întâlnire,o tânăra reporterita idealista al unui ziar local al comunității evreiești a făcut eforturi energice să ma eticheteze ca „negationist al Holocaustului” și „antisemit” și pentru a-mi contesta teza din Verdict Final. Bob Ourlian, un reporter al Los Angeles Times, a fost auzită șoptind domnișoarei: „Nu încerca să te certi cu acest tip. Este foarte articulat și știe despre ce vorbeşte.” Și ea și-a schimbat rapid (și înțelept) abordarea. Cu o săptămână înainte , ii trimisesem lui Ourlian o copie a Vedictului Final, așa că știa foarte bine că cartea era documentată temeinic și că eram pe deplin stăpân pe informațiile pe care le prezentasem. În ceea ce privește Holocaustul, am spus presei asta: M-am săturat să aud despre Holocaust. E plictisitor. Ajunge . S-au întâmplat cu peste 50 de ani în urmă — cu mult înainte de a mă fi născut. Bunica mea si- a trimis patru dintre fiii ei — tatăl meu și trei dintre frații lui să lupte în cel de-al Doilea Război Mondial.
Au fost implicați în activități de salvare legate de Holocaust ca membri ai armatei SUA. Tatăl meu a petrecut timp într-un spital pentru veterani pentru eforturile sale în numele evreilor. Deci, vă rog: chiar nu vreau să aud despre Holocaust. Sunt aici
să va vorbesc despre asasinatul lui JFK.Dar dacă vrei să știti despre un Holocaust adevărat, acesta se întâmplă chiar acum, sub ochii vostrii ,haideti sa aruncam o privire la ceea ce se petrece cu indienii americani in lagărele de concentrare din Statele Unite care sunt numite eufemistic „rezervatii”.
Stră-străbunicul meu era un indian american pur sânge și, din câte știu, am rude în rezervații astăzi, suferind de malnutriție, alcoolism, rate ridicate de sinucidere și alte tragedii.
Cu toate acestea, guvernul federal face taie ajutoarele pentru rezervații, totuși miliarde de dolari din taxele americane merg spre

Israel. Dacă vrei să vorbim despre acel Holocaust, voi fi mai mult decât bucuros.
Inutil să spun că reporterii nu păreau interesaţi să discute despre acest subiect, şi sincer. nu sunt surprins. A fost o adevărată dramă. Corpolentul profesor Roy Bauer si-a facut aparitia însoţit de un femei rspingatoare care chicoteau si murmurau în timp ce el distribuia un raport rautacios de patru pagini intitulat „Cine este cu adevarat Michael Collins Piper?" care pretindea ca detaliază crimele mele împotriva poporului evreu. Dar ceea ce era interesant a fost că Bauer a dat înapoi în acuzaţia sa că eram un „negationist al Holocaustului", acum susţinand că eram un „presupus" revizionist al Holocaustului.
Lipsa, însă, Marcia Milchiker, cel mai important critic al meu din consiliul de conducere al Colegiului Comunitar din sudul Orange County(SOCCCD). Deşi timp de un an întreg a avut multe de spus despre mine şi despre editorul meu, inclusiv a face ridicola acuzaţia că am încercat să „aducem înapoi Partidul Nazist", dar a refuzat (în stilul ADL) să mă înfrunte când am venit să o confrunt. Deşi fusesem centrul unei discuţii publice acerbe la întâlnirile SOCCCD pt aproape un an, consiliul, din păcate, nu mi-a permis mai mult decât trei minute pentru a vorbi (acelasi timp alocat si celorlalţi vorbitori). Totuşi, tot timpul în care am vorbit, Irv Rubin, şeful Liga Evreiască de Apărare (JDL) şi doi asociaţi la fel de respingători strigau din audienţă, iar poliţia l-a dat afara în cele din urmă unul dintre prietenii lui Rubin, un trol bizar pe nume Barry Krugel. La un moment dat, exasperat, i-am spus consiliului, destul de sincer: „S-a vorbit mult aici despre „antisemitism", dar dacă a existat vreodată un argument în favoarea antisemitismului, este acest autodenumit purtător de cuvânt pentru comunitatea chiar de aici", referindu-ma la Rubin. Totuşi, a existat o latură pozitivă a acestui eveniment zgomotos. Ziua urmatoare, am fost invitat de profesorul de jurnalism de la Saddleback College, Lee Williams să ma adresez clasei sale în campusul colegiului. Williams a emis invitaţie din partea personalului ziarului colegiului şi m-am întâlnit cu personalul din biroul ziarului in campus, unde studenţii mi-au adresat întrebări provocatoare şi si-au expus exact tipul de curiozitate intelectuala pe care ADL era atât de hotărât să o suprime. Nu numai că studenţii au sfidat interzicerea cartii de ADL dar m-au rugat să ma pozez cu ei, dar mai târziu au mers şi mai

departe şi, ca grup, au sfidat public ADL-ul venind în apărarea lui Steve Frogue.
Dar vociferarile instigate de ADL pentru distrugerea lui Frogue au continuat. ADL a reuşit chiar să creeze o alianţă de scurtă durată între deputata democrată Loretta Sanchez din Orange County şi duşmanul ei aprig, fostul rep. Bob Doman, republicanul pe care doamna Sanchez l-a învins cu greutate în 1996 şi apoi l-a trimis în istorie la alegerile din 1998.
Atât doamna Sanchez, cât şi Doman au susţinut campania de realegeri a consiliului la porunca ADL-ului.Cu toate acestea, doamna Sanchez a dat înapoi după ce mulţi dintre susţinătorii ei hispanici(care l-au dispreţuit pe Dornan) s-au retras din „acordul ei cu diavolul".
În ciuda acestei puteri de foc, schema realegerilor a ADL-ului s-a prăbuşit şi s-a facut srum. În cele din urmă, pe 12 noiembrie 1998, instigatorii urii ADL au suferit o înfrângere stânjenitoare.
Campania de 16 luni a ADL susţinută de media pentru a-l alunga pe Frogue s-a oprit brusc. Biroul electoral din Orange County a hotărât că o echipă a membrilor petiţiei a depus aproximativ 13.000 de semnături invalide. Acoperirea mass-media a Waterloo-ului creat de ADL-ului a fost interesantă. Kimberly Kindy de la Orange County Register, care a relatat campania ADL-ului împotriva Frogue cu deosebită plăcere, nu a menţionat rolul ADL-ului în rechemarea votantilor la scrutin în raportul ei deosebit de scurt despre decesul eforturilor de rechemare la vot . În schimb, domnişoara Kindy s-a concentrat pe rolul democraţilor şi republicanilor în acest efort,dar nu a indicat niciodată că ADL-ul a fost principalul motor din spatele efortului greşit de a-l eviscera pe Frogue.
Aici a fost o notă de subsol interesantă despre subiect. Vechiul meu duşman, profesorul Roy Bauer a primit ordin să solicite consiliere psihiatrică din cauza scrierilor sale inflamatorii în buletinul de ştiri din campus, în care eram una dintre ţintele lui. Bauer a dat în judecată consiliul SOCCCD, acuzând că drepturile primului amendament i-au fost încălcate. Preocuparea lui Bauer pentru libertatea de exprimare însemna puţin când lucra pentru a-mi suprima libertăţile, dar când lucrurile s-au întors, a aruncat o a doua privire la Declaraţia drepturilor. Bauer a câştigat

procesul şi mă bucur că a făcut-o, pentru că, spre deosebire de Bauer, eu cred în Primul Amendament, chiar dacă el şi ADL nu. Steve Frogue a refuzat să solicite realegerea în consiliul de administraţie al SOCCCD in anul 2000, dar putem fi siguri că „Afacerea Verdictului Final"s-a intors sa-l bantuie. Totusi, adevărul este că ADL-ul a suferit o usturatoare înfrângere în Orange County şi s-a întâmplat din nou în Schaumburg, Illinois, cum vom vedea mai tarziu. ADL va continua să fie înfrânt în această problemă atâta timp cât eu am ceva de spus despre asta — şi ADL-ul ştie asta.
Cat despre, detestatul Irv Rubin de la JDL(Jewis Defense League) care este acum mort, se presupune că s-ar fi sinucis în timp ce era în custodia federală după ce a fost arestat la sfârşitul anului 2001 sub acuzaţia de complot in a bombarda biroul congresmanului GOP(Great Old Party -Partidul Republican) din California, Darrel Issa, un arabo-american. Cu toate astea, Rubin
a fost tocmai tipul de vorbitor la care ADL şi aliaţii săi l-au agreat la intrunirea SOCCCD(South Orange County Community College District) – spunând multe despre care este cu adevărat agenda ADL-ului.
Cu ce deranjeaza atât de mult ADL-ul cartea Verdict Final? De ce protesteaza ADL-ul cu adevarat? Aici aveti oportunitatea ta de a afla. Atunci, poate, veţi înţelege de ce Verdict Final e tinta.
Dacă nu aş fi modificat Verdict Final după prima ediţie, aş spune — chiar şi acum — că cartea ar putea continua să aiba meritele ei chiar si fara orice modificare ulterioară. Acum că cartea a fost substanţial extinsa, mai mult decât aş fi crezut că este posibil, cred că cartea va rezista testului timpului.
Faptele vorbesc de la sine. Mosad-ul Israelului a fost într-adevăr jucător principal alături de CIA şi Sindicatul Crimei Organizate al lui Lansky în asasinarea lui John F. Kennedy. În cele din urmă, Verdict Final se va dovedi a fi prima înregistrare completă a acelei conspiraţii. Cred că am aruncat o nouă privire asupra unui puzzle foarte mare care afişează o imagine remarcabil de complexă şi oarecum tulbure. In acest puzzle veti avea în faţa voastră toate grupurile şi indivizii implicaţi în conspiraţia pentru asasinarea JFK. Este o imagine extrem de confuză. Cu toate acestea, când întoarceţi puzzle-ul catre voi, găsiţi o imagine completa şi aceasta este o imagine mare, foarte clară a drapelului israelian. Toate celelalte steaguri de pe faţa puzzle-ului sunt, în jargonul informaţiilor, „

steaguri false”, iar Verdict Final dovedeşte tocmai asta.

MICHAEL COLLINS PIPER

VERDICT FINAL

„O crimă este ca orice altă lucrare de artă. Fiecare operă de artă, divină sau diabolica, are un semn indispensabil,planul este simplu, totuşi îndeplinirea ei pare a fi mai complicata. . . .„Orice crimă inteligentă este bazată pe un fapt destul de simplu — un fapt care nu este în sine misterios. Mistificarea vine din incercarea de- a o musamaliza , conducand gândurile oamenilor departe de ea.”-Legendarul G. K. Chesterton despre det.preot Brown în scurta sa istorisire ,,The Queer Feet”.

Cuprins

PREFAȚĂ:
Adevărul nespus: Rolul central al Israelului în conspirația pentru asasinarea lui JFK
Cine este Cine în asasinarea lui JFK Conspirație și mușamalizare
CAPITOLUL I
Legatura care uneste: Ce au cele mai frecvent acceptate teorii despre asasinarea JFK în comun -nementionata conexiunea israeliană
CAPITOLUL II
Taieti-i capul: Un complot Mosad pentru a ucide un președinte american
CAPITOLUL III
Un obicei prost: Utilizarea ,,steagurilor false”de către Israel în terorismul global si indreptarea vinovăției catre alte entitati.
CAPITOLUL IV
Nici o dragoste pierdută: JFK, Meyer Lansky, mafia și lobby-ul israelian
CAPITOLUL V
Geneză: Războiul secret al lui JFK cu Israelul
CAPITOLUL VI
Venirea lui Messia: Lyndon Johnson se grăbește să salveze Israelul;
Politica SUA în Orientul Mijlociu este inversată
CAPITOLUL VII
Nașul Israelului:Intermediarul Meyer Lansky, CIA, FBI și Mosad
CAPITOLUL VIII
Fratia hoților:O legătură periculoasă - James Jesus Angleton-Israel, CIA-ul și mafia
CAPITOLUL IX
Puțină neplăcere: Războiul lui JFK cu aliații Israelului din CIA
CAPITOLUL X

Mana dreapta a micutului: Meyer Lansky şi Carlos Marcello—
L-a ucis mafia pe JFK?
CAPITOLUL XI
Cântec de dragoste cubanez: Meyer Lansky, Mafia, CIA, Mosad-ul şi comploturile de asasinare a lui Castro
CAPITOLUL XII
Un opiaceu pentru mase: Reteaua de droguri Lansky-CIA-Asia de Sud-Est şi Conexiunea Mosad
CAPITOLUL XII
Conexiunea Israelului în California: Mickey Cohen şi asasinarea JFK
CAPITOLUL XIV
Curierul: Jack Ruby a fost mai mult al „Mosad-ului" decât al „Mafiei"
CAPITOLUL XV
Cei doi se vor întâlni— Misterul Permindex: Israel, CIA, Cartelul Crimei Organizare Lansky şi complotul de a-l ucide pe John F. Kennedy
CAPITOLUL XVI
Tradare în Dallas: Ce s-a întâmplat cu adevărat în Dealey Plaza? James Jesus Angleton, E. Howard Hunt şi asasinarea lui JFK.Adevărul despre „conexiunea franceză"
CAPITOLUL XVII
Ei nu îndrăznesc să vorbească:Tăcerea mass-media -
De ce rolul Israelului în asasinarea JFK nu a putut fi dezvăluit
CAPITOLUL XVIII
Moştenitorul tronului: Asasinarea lui Robert F. Kennedy
Israel, Iran, Lansky şi CIA
CONCLUZIE
Operaţiunea Haman? Teoria care funcţionează.
ANEXA UNU
Unde era George?
George Bush, CIA şi asasinarea lui John F. Kennedy.A fost George Herbert Walker Bush implicat în uciderea lui JFK?
ANEXA DOI
Omul din Klan - Conexiunea „nazistă" a lui Lee Harvey Oswald. Legăturile puţin cunoscute ale presupusului asasin de a dezvalui agenţii de informaţii infiltrati in miscarea conspirativa neo-nazista.
ANEXA TREI

„Sânge roșu scomunist” - Guy Banister & Kent și Phoebe Courtney— Liderii extremei drepte a clicii pro-israeliene din New Orleans
ANEXA PATRU
Agenții de influență
Un subiect deranjant: Prezența evreiască în Comisia Warren
„Cel mai bun și mai destept” – și de asemenea Jerry Ford.
ANEXA CINCI
Greenbacks-ii lui JFK— Adevărul despre conexiunea Rezervei Federale. Un grăunte de adevăr și multă dezinformare.
ANEXA ŞASE
Răzbunare? - Mortile ciudate ale lui William Colby și John Paisley
A existat o legătură cu asasinatul JFK?
ANEXA ŞAPTE
"**Informatorul"-** Dallas și Watergate au fost conectate—James Jesus Angleton, Israelul si prabusirea lui Richard M. Nixon.
ANEXA OPT
Lupta cărților: Un comentariu asupra lucrărilor principale pe subiectul asasinarii JFK
ANEXA NOUĂ
Quid Pro Quo? Legătura de la Beijing cu conspirația pentru asasinarea lui JFK— Alianța nucleară secretă a Israelului cu China comunistă.
ANEXA ZECE
„Partea întunecată a Israelului” - Serviciul de informații israelian a fost implicat în asasinarea lui Yitzhak Rabin?
POSTFAȚĂ:
Mușamalizarea continuă
POSTSCRIPT
BIBLIOGRAFIE
NOTE DE REFERINȚĂ
JUDECATA DE BAZA - **Întrebări, răspunsuri și reflecții**
CONCLUZIA? - **Cartea pe care au încercat să o interzică**
INDEX — și unele ciudatenii și finalități
O PROVOCARE PENTRU CITITORI

PREFAȚĂ

Adevărul nespus: Rolul central al Israelului în asasinarea JFK

Unde în lume asta ar putea cineva să vină cu ideea că Mosad-ul israelian a contribuit la asasinarea lui John F. Kennedy?
Toate informaţiile care, puse cap la cap, demonstrează această afirmaţie sunt de mult timp în domeniul public. Această carte, Verdict Final, aduce leaga toate aceste fapte pentru prima dată într-un scenariu fascinant şi înfricoşător care – deşi controversat – are sens.
Luând în considerare toate teoriile despre asasinarea lui John F. Kennedy care circulă de ani de zile, cum ar putea cineva vreodată sa sugereze că Mosad-ul a fost implicat? Aceasta a fost reacţia celor mai multi oameni atunci când au fost informaţi despre teză prezentată în paginile acestei cărţi. Totuşi, cred că atunci când citeşti acest volum vei ajunge la aceeaşi concluzie: că Israelul şi agenţia sa de spionaj, Mosad, a jucat într-adevăr un rol critic în conspiratia asasinarii JFK şi muşamalizarea acesteia. Dovezile sunt aici, după cum veţi vedea. Era în 1989, în timp ce reciteam cartea lui A. J. Weberman şi Michael Canfield - Lovitura de stat în America (publicată pentru prima dată în 1975) in care am dat prima dată peste o referire ciudată care a condus în cele din urmă la cercetarea mea, adică la paginile prezentate aici în Verdict Final. Referinţa, una simplista, apare la pagina 41, : „După asasinat, un informator al Serviciului Secret şi al FBI-ului care se infiltrase într-un grup de exilati cubanezi incercand o livrare de arme automate catre acestia, a raportat că la 21 noiembrie 1963 i s-a spus: „Acum avem o mulţime de bani – noii noştri susţinători vor fi evreii – de îndată ce se ocupă de JFK.' Acest bărbat îi furnizase de informatii de încredere in trecut.
Abia am observat referirea, dar m-a intrigat. Ce vrea sa spuna sursa prin „evrei" şi de ce (dintre toţi oamenii) ar vrea „ei". „sa se ocupe de JFK"? Am concluzionat că sursa se referea la gangsterii evrei precum Meyer Lansky care dorea să-şi recapete interesele din jocuri de noroc din Cuba pe care le-a pierdut când Castro a venit la putere. Acesta, m-am gândit, trebuia să fie răspunsul.
Sincer, am lăsat speculaţiile deoparte. A fost doar un singur detaliu printre milioane de cuvinte scrise despre asasinarea JFK. A trecut aproape un an înainte să dau din nou peste acest fapt — în timp ce reciteam aceeaşi carte. Am cugetat un moment la citat, gândindu-mă: „Interesant". Cu toate acestea, l-am dat din nou deoparte. Concluzionasem demult că CIA, în colaborare cu elemente ale

mafiei şi exilaţi cubanezi anti-Castro,au fost responsabil pentru asasinarea preşedintelui. Cu toate acestea, un an întreg mai târziu, cândva în 1991, am dat peste o variaţie a aceluiaşi citat în cartea lui Weberman şi Canfield. De data aceasta a apărut în cartea lui David Scheim, Contract pe America, care susţine ca „Mafia l-a ucis pe JFK" şi care, de asemenea respinge vehement orice implicare a CIA. Am citit cartea lui Scheim când a apărut pentru prima dată în 1988, dar nu observasem referinţa (sau asemănarea cu cealaltă) in acel moment. Ceea ce m-a intrigat, însă, a fost interpretarea citatului de către Scheim care a şters referinţa la presupuşii susţinători evrei ai complotatorilor cubanezi.
Gândul meu imediat a fost: „Ce încearcă să ascundă Scheim?" In acel moment am început în sfârşit să văd că acest detaliu neobişnuit (aparent minor). ar putea, de fapt, să indice ceva mult mai important decât îmi dădusem seama.

CONEXIUNEA LANSKY

Cam in acest timp o nouă biografie a figurii crimei organizate Meyer Lansky a fost lansata. Intitulat Little Man: Meyer Lansky and the Gangster Life(Micutul:Meyer Lansky si viata de raufacator, cartea pregătită în colaborare cu familia lui Lansky a fost puţin mai mult decât un elogiu pentru Lansky. Mi-am dat seama imediat, cartii cumva părea să ii lipsească destul de multe.
Atunci m-am întors la biblioteca mea şi am scos o carte de pe raft pe care nu o recitisem de vreo cincisprezece ani. Era o biografia a lui Lansky scrisa de Hank Messick. Recitind această carte importantă, am început să văd ca Meyer Lansky nu a fost doar un consilier al mafiei cum i-ar face pe cititorii săi să creadă David Scheim, de exemplu. Lansky era de fapt „preşedintele comitetului crimei organizate".Toate figurile mafiei care fuseseră în mod repetat implicaţi în asasinarea JFK au fost, de fapt, oamenii de paie ai lui Lansky, subalternii lui. Pe scurt, dacă „Mafia" ar fi avut o participare in uciderea lui JFK, atunci Lansky trebuia să fi fost unul dintre jucătorii cheie.Totuşi, aşa cum am început repede să văd în revizuirea multor lucrări care susţin că Mafia l-a ucis pe JFK, rolul preeminent al lui Lansky a fost ignorat sau minimalizat. Eram conştient de legăturile strânse ale lui Lansky cu Israelul. La urma urmei, Lansky a fugit în Israel atunci pericolul a fost iminent în Statele Unite. Dar pana unde a mers aceasta legătura Lansky-

Israel? Cercetand raspunsul la această întrebare am început să descopar câteva fapte interesante.

CONEXIUNEA ISRAELIANĂ

În acest moment, însă, nu aveam niciun motiv să cred ca Israelul ar fi avut vreun motiv să participe in conspiratia de asasinarea a lui JFK. Totusi cam in acest moment începusem să arunc o a doua privire asupra conexiunii Lansky, în 1991 mai multe lucrări noi au aparut si au furnizat informaţii nedezvăluite până acum despre relaţia secretă dintre Statele Unite şi Israel. Aceste cărţi, citate pe larg în Verdict Final, au făcut clarificat faptul că John F. Kennedy devenise implicat într-o furibunda lupta in culise cu Israelul. De fapt, Kennedy era în război. Războiul secret al lui JFK cu Israelul a fost ceva care ce chiar cercetătorii veterani în materia asasinatului JFK nu aveau cum să ştie. O mare parte din material fusese mult timp clasificat. Era un secret unul profund si întunecat.

Unele dintre comunicările lui JFK cu prim-ministrul israelian de atunci, David Ben-Gurion au fost clasificate de ani de zile, până de curând. Nici măcar oficialilor de informaţii la nivel superior cu autorizaţie specială de securitate nu le-au fost iniţial permis accesul la acele documente explozive.

De fapt, înainte de aceste dezvăluiri mai recente, foarte puţine lucruri despre relaţiile lui JFK cu Israelul şi lumea arabă fuseseră de fapt publicate oriunde. După cum a subliniat istoricul David Schoenbaum destul de remarcabil în a lui carte, Statele Unite şi Statul Israel":

„Ascunsa printre temele de mare vizibilitate ale relaţiilor Est-Vest, cursa înarmărilor nucleare şi începutul unei interdicţii de testare şi a neproliferării,,criza rachetelor de la Berlin şi din Cuba, perplexitatile noului Congo Belgian decolonizat, speranţe puternice pentru o Alianţă pentru Progres în America Latină, şi situatia tot mai complexă din Vietnam, Orientul Mijlociu este abia vizibil în biografiile standard care au urmat celor ale asasinatului lui Kennedy. Chiar şi in estimările liberale,Israelul lui Ben-Gurion şi Egiptul lui Nasser, apar numai pe şapte fiecare dintre cele 758 de pagini ale lui Theodore Sorensen şi din cele 1.031 de pagini de text ale lui Arthur M. Schlesinger." Pe scurt, în timp ce investigatorii asasinatului erau ocupaţi să cerceteze o largă varietate de zone, le lipsea imaginea de ansamblu — imaginea secretă de pe cealaltă

parte a puzzle-ului. Aşa că noile dezvăluiri despre relaţia lui Kennedy cu Israelul (şi legătura sa potenţială cu conspiraţia pentru asasinat) m-a făcut să realizez că a existat un domeniu de cercetare neexplorat niciodată înainte considerand că avea nevoie de examinare.

ISRAEL, LANSKY & CIA

Acum, relaţia lungă şi strânsă dintre Israel şi duşmanii lui JFK din CIA era ceva cunoscut.

Iar războiul lui JFK cu CIA era deja un fapt binecunoscut. La momentul asasinarii lui JFK, totuşi, profunzimea şi amploarea relatiei CIA cu Mosad-ul Israelului nu era atât de cunoscută. Piesele puzzle-ului erau toate acolo. Pur şi simplu trebuiau puse împreună. Cu o teză de bază care imi evoluează acum în minte, am început să recitesc multe dintre informaţiile publicate despre asasinarea JFK, politica lui faţă de Israel şi istoria crimei organizate. Şi făcând acest lucru, m-am trezit în mod repetat că am dat peste noi informaţii care au continuat să verifice ceea ce a fost iniţial în mintea mea doar ca o teorie, dar care acum cred că este adevărul. Până în decembrie 1992 mi-am dat seama că am material suficient pentru o carte şi am început să o scriu. Dar desi eram deja în procesul de scriere a cărţii, eram surprins de cantitatea imensă de material pe care o descopeream continuu – şi practic toate acestea erau în paginile surselor mainstream, disponibile gratuit pentru oricine doreşte să isi facă cercetarea. Am început astfel să realizez că într-adevăr începusem să adun o bogăţie remarcabilă de material care a concluzinat teza mea iniţială.

CONEXIUNEA PERMINDEX

Conexiunea Permindex este legătura principala – dovada finala că Mosad-ul a fost în centrul conspiraţiei asasinatului. În Permindex (Permanent Industrial Exposition ,grup de comert cu sediul in Basel de fapt o companie controlata de CIA cu numerosi ofiteri sub acoperire printre membrii ,exemple George Clay Show(fost OSS), Louis Bloomfield avocat canadian fost ofiter OSS, si colaboratori Giuseppe Zigiotti(fascist italian) Ferenc Nagy fostul prim ministru al Ungariei(sustinator al lui Horthy si Hitler), Georgio Mantello (om de afaceri evreu cu origini romanesti), Roy Cohn (evreu, mana dreapta a lui Joseph McCarthy),Joseph Bonanno(crima organizata) baronul Jean de Menil, of Schlumberger(afacerist francez ,Paul Raigorodsky(cunoscut al lui

Lee Harvey Oswald),Contele Guitierez di Spadafora(birocrat al lui Mussolini ,fost secretar de stat in Ministerul Agriculturii) Hans Seligman(bancher evreu elvetian) Carlo d'Amelio, avocat italian (Casa de Savoy,),Max Hageman (proprietarul ziarului National Zeitung) Munir Chourbagi,(unchiul regelui Farouk al Egiptului) Ferenc H. Simonfay(coraborationist al nazismului emigrat in USA), găsim toate elementele critice care leagă Mosad-ul, CIA şi Sindicatul Crimei Organizate al lui Lansky împreună în intrigi strâns direct legate de uciderea preşedintelui Kennedy. Deşi cercetătorii si-au dedicat mult timp şi energie urmăririi unei mari varietati de întrebări legate de asasinarea lui JFK (concentrându-se pe multe chestiuni care nu vor fi niciodată rezolvate) majoritatea s-au îndepărtat de Permindex. Cei care au făcut referire la el prezintă Permindex ca un fel de rămăşiţa a celui de-al Treilea Reich, dar nimic nu e mai departe de adevăr.
De fapt, înţelegerea forţelor din spatele Permindex este cheia rezolvarii celui mai mare mister al acestui secol: întrebarea nu este cine l-a ucis pe John F. Kennedy — ci de ce.

INSIDERII SUNT DE ACORD. . .

Chiar înainte de a începe cartea, am menţionat teoria mea unui om destul de bine... cunoscut, fost congresman al Statelor Unite. M-a surprins când a spus: „Crezi că esti pe calea buna. Am crezut de ani de zile că Mosad-ul a fost implicat în asasinarea lui Kennedy, dar nu mi-am facut niciodată timp sa cercetez teoria mea. Mă bucur că o faci, totuşi. Va fi o carte importantă. Este o carte pe care mi-ar fi plăcut să o scriu eu.” Apoi, imediat după ce am terminat prima versiune, am trimis o copie a manuscrisului unui alt fost membru al Congresului, Paul Findley, crezând că ar putea avea un anumit interes pentru subiect. Răspunsul lui a fost cat se poate de uimitor. Fostul congresman mi-a scris o scrisoare surprinzătoare : „Voi menţiona că în ultimii patru ani am avut o corespondenţă cu un diplomat pensionar dintr-o naţiune vest-europeană a cărui familie (inclusiv el însuşi) a avut experienţe dezastruoase cu Israelul şi Mosad-ul. M-a îndemnat în tot acest timp să fac ceea ce ai facut tu.” — adică, sa scriu o carte care explorează rolul secret al Israelului în conspiraţia de asasinat, Congresmanul Findley i-a transmis manuscrisul francezului (a cărui poveste remarcabilă o veţi afla în aceste pagini) care la rândul său mi-a oferit piste suplimentare fascinante şi informaţii

din interior care m-au ajutat sa completez teza prezentată în Verdict Final.

O PRIVIRE DE ANSAMBLU

Mosad-ul Israelului a fost într-adevăr forţa primară dinspatele conspiraţiei de asasinat al lui Kennedy. Conexiunea israeliană pune toate piesele puzzle-ului împreună într-o imagine completă. Rolul Mosad-ului în asasinat este într-adevăr „veriga lipsă" din conspiraţie.De dragul istoriei, este o poveste care trebuie spusă.

DEZVALUIREA JUCATORILOR IMPLICATI IN CONSPIRATIA DE ASASINAT ŞI IN MUŞAMALIZAREA EI

În timp ce următoarea selecţie de nume din acest special „cine este cine" nu este în nici un caz completa, oferă cititorului cartii o scurtă prezentare a faptelor cu referire la implicarea indivizilor în eveniment dar si împrejurările care înconjoară nu numai asasinarea lui JFK în sine, ci şi eforturile unora de a descoperi adevărul despre asasinare — şi a altora de-al îngropa.

După fiecare nume şi descriere sunt referiri la particularele capitolele din Verdict Final în care apar detalii despre acea persoană. Includerea oricărui nume nu este în nici un caz menită să sugereze că individul – cu excepţia cazului în care este specificat– a ştiut dinainte că se plănuia uciderea preşedintelui Kennedy. După cum vom observa în aceste pagini, au fost mulţi oameni care au fost aduşi în conspiraţia pentru asasinarea JFK şi in muşamalizarea ulterioară care nu au avut nici o idee despre rolul real pe care îl jucau.

Dezvaluirea numlor care urmeaza – dacă este citita în acest context – oferă cititorului o imagine a indivizilor cheie care, în cele din urmă, se dovedesc esenţiali in înţelegere completă a întregii conspiraţii din care a rezultat asasinarea preşedintelui Kennedy.

La Permindex

Clay Shaw - Dacă procurorului districtual din New Orleans, Jim Garrison, i-ar fi fost permis să efectueze o investigaţie şi o urmărire penală nestingherita a lui Shaw, un agent contractor al CIA şi fost director al International Trade Mart(ITM a fost o organizaţie cu sediul în New Orleans, care promova comerţul internaţional care se desfasura in portul New Orleans, Louisiana, Statele Unite. Organizaţia a fost fondată în 1946 şi a fuzionat cu International House în 1968, când a fost redenumită World Trade Center New

Orleans).în New Orleans cu implicarea cu Lee Harvey Oswald, David Ferrie, Guy Banister şi alte figuri centrale în asasinarea lui JFK conspiraţie, adevărul despre legăturile lui Shaw – printr-o corporatie paravan cunoscută sub numele de Permindex — nu numai cu Mosad-ului Israelului, ci şi cu Sindicatul Internaţional al Crimei al loialistului israelian Meyer Lansky ar fi fost scos la iveală adevarul(Vezi capitolul 15).

Louis M. Bloomfield – avocat canadian din Montreal,sionist , s-a alăturat armatei britanice şi a servit în Palestina ca ofiţer de de informaţii sub comanda generalului Charles Orde Wingate, Bloomfield a fost implicat în antrenarea armatei evreieşti, Haganah (1936-1939) şi un ,,om de paie"pentru interesele puternicei familii Bronfman. Bronfmanii nu au fost doar susţinători internaţionali cheie ai Israelului dar şi figuri vechi in Sindicatul Crimei Organizate Lansky. Bloomfield, una dintre figurile de prim rang din lobby-ul israelian in Canada şi unul operativi iinternationali importanti ai Israelului, nu doar că a servit ca acţionar principal în Corporaţia Permindex în al cărei consiliu de administraţie a lucrat Clay Shaw, dar avea şi legături intime cu serviciile de informaţii americane(Vezi capitolul 15).

Tibor Rosenbaum - Unul dintre „naşii" statului Israel şi primul director pentru finanţe şi aprovizionare a agenţiei de informaţii a Israelului, Mosad, Rosenbaum a fost finanattorul principal din spatele corporaţiei Permindex şi o figură cheie în conspiraţia in asasinarea lui JFK.Banca lui din Elvetia , Banque De Credit International, a fost, principala banca europeana care a spălat bani pentru Meyer Lansky, şeful sindicatului global al criminalităţii. (A se vedea capitolul 8, capitolul 15, anexa patru şi anexa nouă).

John King - Un asociat in afaceri al lui Bernard Comfeld, protejatul lui Tibor Rosenbaum, King a apărut în New Orleans în primele etape ale investigaţiei lui Jim Garrison — înainte ca numele lui Clay Shaw sa fi apărut – şi a căutat să-l convingă pe Garrison (printr-o încercare de a-l mitui) să renunţe la anchetă. Din fericire, a eşuat în schema lui. (Vezi capitolul 15)

Conexiunea Mosad

David Ben-Gurion - prim-ministru al Israelului; a demisionat dezgustat de poziţia lui JFK faţă de Israel în aprilie 1963; A spus ca

poziţia lui JFK a ameninţat însăşi supravieţuirea Israelului. (Vezi capitolul 4 şi capitolul 5)
Yitzhak Shamir - Un veteran al Mosad-ului (si-a desfasurat în mare parte activitatea la biroul european al Mosad-ului de la Paris), Shamir a condus echipa de asasini ai Mosad-ului
la momentul asasinatului JFK. Un fost ofiţerul de informaţii francez l-a acuzat că Shamir ca el însuşi a aranjat angajarea asasinilor lui JFK printr-un aliat apropiat din serviciile secrete franceze. (Vezi Capitolul 5 şi Capitolul 16)
Menachem Begin - În 1963, Begin (mai târziu prim-ministru al Israelului) a fost un diplomat israelian in continua miscare; înainte de asasinarea lui JFK, el a fost auzit conspirând cu asasinul lui Meyer Lansky din California, Mickey Cohen, într-o conversaţie in care a sugerat intenţiile ostile ale Israelului împotriva presedintelui american. (Vezi capitolul 13)
Luis Kutner - Deşi cunoscut în mare parte drept „avocatul mafiei" în Chicago,Kutner a fost mult timp asociat cu Jack Ruby, cândva client al lui— Kutner a fost si agent dublu ,dar si consilier al unui grup de lobby ad-hoc pro-Israel din Statele Unite (Vezi capitolul 14)
A. L. Botnick - Şeful biroului din New Orleans al Ligii Anti-Defaimare (ADL) al B'nai B'rith, divizia de informaţii şi propagandă a Mosad-ului; un apropiat al agentului CIA Guy Banister din New Orleans care a ajutat la crearea profilului înainte de asasinare al lui Lee Harvey Oswald ca un agitator „pro-Castro". Dovezile sugerează ca manipularea lui Oswald de către Banister e posibil să fi fost realizata sub masca unei operatiuni ADL,, de găsire a dovezilor" (vezi capitolul 15 şi anexa trei).
Arnon Milchan - cel mai mare traficant de arme din Israel, Milchan a fost „producătorul" (adică finantatorul) fanteziei de la Hollywood a lui Oliver Stone despre asasinarea lui JFK — un fapt care poate explica aversiunea lui Stone de a explora legătura israeliană in asasinat. (Vezi capitolul 17)
Shaul Eisenberg - cel mai bogat industriaş din Israel şi agent de multă vreme pentru Mosad,a fost motorul principal din spatele eforturilor Israelului de a construi un arsenal nuclear. Relaţiile sale secrete cu China Roşie au jucat un rol cheie în conspiraţie de asasinat a lui JFK. (Vezi Anexa Nouă)
Conexiunea CIA

Rudolph Hecht - Un proprietar al concernului Standard Fruit, legat de CIA, Hecht a fost o figură proeminentă în comunitatea evreiască din New Orleans şi ca preşedinte consiliului de administraţie al International Trade Mart a fost principalul sponsor al lui Clay Shaw, membru in consiliului de administraţie al Permindex. (Vezi capitolul 15)

James Jesus Angleton - Angleton, șeful de multă vreme al contrainformatiilor CIA,a fost principalul conspirator la nivel înalt al CIA în uciderea preşedintelui Kennedy şi muşamalizarea ulterioară. Angleton, care fusese cooptat de Mosad-ul israelian şi i-a fost total loial a jucat un rol major în efortul de a-l scoate tap ispasitor pe Lee Harvey Oswald. Verdict Final este
primul studiu privind asasinarea JFK care aprofundează rolul lui Angleton în conspiraţie. (Vezi capitolul 8, capitolul 9 şi capitolul 16)

David Atlee Phillips - Un oficial CIA la nivel vechi, Phillips a fost Şeful staţiei CIA din Mexico City, în acel moment, era în desfăşurare un efort ciudat pentru a-l implica pe Lee Harvey Oswald ca si colaborator sovietic al KGB-ului. Dacă cineva în CIA ştia adevărul despre Oswald, era Phillips. A mărturisit public că povestea despre ca Oswald se afla în Mexico City nu era tocmai ceea ce CIA pretindea de mult. (Vezi capitolul 16)

E. Howard Hunt - Ofiţer CIA de lungă durată şi legătura cu exilaţi cubanezi anti-Castro. Mărturia fostului agent contractual al CIA, Marita Lorenz l-a plasat pe Hunt în Dallas, Texas, cu o zi înainte de asasinarea preşedintelui. Adevărul complet despre implicarea reală a lui Hunt în afacere ar putea să nu fie niciodată cunoscut, dar nu există nici o îndoială că Hunt a fost profund implicat în intrigile din jurul uciderii preşedintelui. Dovezile indică într-adevăr că a existat un efort conştient de a i se inscena lui Hunt implicarea în crima. (Vezi capitolul 9 şi capitolul 16)

Guy Banister - Fostul agent FBI,devenit agent contractual CIA al cărui Birou din New Orleans a fost un punct central pentru intrigile care implică CIA,exilaţii cubanezi anti-Castro şi forţele anti-De Gaulle ale Organizaţiei Secreta a Armatei (OAS a fost o organizaţie paramilitară şi teroristă franceză dizidentă de extremă dreapta în timpul războiului din Algeria, fondată în 1961 de Raoul Salan, Pierre Lagaillarde şi Jean-Jacques Susini.). Sub conducerea lui Banister, Lee Harvey Oswald,şi-a stabilit un profil public ca agitator

„pro-Castro” pe străzile din New Orleans. (Vezi capitolul 15 şi anexa trei).
David Ferrie - Un agent contractual enigmatic al CIA, Ferrie a fost îndeaproape implicat cu Lee Harvey Oswald la New Orleans în vara anului 1963, lucrând alături de Oswald din biroul lui Guy Banister. Investigatia asupra lui Ferrie de către procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, a condus în cele din urmă la descoperirea de către Garrison a legăturilor lui Clay Shaw, membru consiliului de administraţie al Permindex cu Ferrie, Oswald şi Banister. (Vezi capitolul 15 şi anexa trei)
Marita Lorenz - O fostă agentă contractuală CIA, a depus mărturie sub jurământ că cu o zi înainte de asasinarea lui JFK a sosit la Dallas cu ofiterul ei de caz , Frank Sturgis şi intr-un convoi înarmat de exilaţi cubanezi pe care i-au întâlnit acolo se afla si Jack Ruby, care mai târziu l-a ucis pe Lee Harvey Oswald, dar
si oficialul CIA E. Howard Hunt. (Vezi capitolul 9 şi capitolul 16)
Frank Sturgis -cunoscut ca jucător cheie al CIA-lui în războiul împotriva lui Castro, Sturgis lucrase pentru Mosad chiar înainte de anii petrecuţi in CIA şi şi-a menţinut legăturile cu Mosad până în anii 1970. Sturgis nu era doar implicat în pregătirea exilaţilor cubanezi din zona New Orleans (la fel si Guy Banister şi David Ferrie), dar a si condus caravana înarmată (descrisă de Marita Lorenz) care a sosit la Dallas în ziua respectivă înainte de asasinarea lui JFK. Sturgis i-a spus mai târziu domnişoarei Lorenz că echipa sa jucase un rol în evenimentele de la Dealey Plaza. (Vezi capitolul 16)
Guillermo & Ignacio Novo - Doi fraţi, veterani sustinuti de CIA In războaiele din exilul cubanez împotriva lui Fidel Castro.Fratii Novos făceau parte din caravana inarmata condusă de ofiterul CIA şi Mosad, Frank Sturgis, care a sosit în Dallas pe 21 noiembrie 1963. La mulţi ani după Dallas, fratii Novos au fost condamnaţi pentru participarea in asasinatul unui dizident chilian în colaborare cu un alt aventurier legat de Mosad, Michael Townley, care în 1963 lucra pentru personalităţi de nivel înalt din Mosad implicate în conspiratia JFK. (Vezi capitolul 9 şi capitolul 16)
Victor Marchetti - Un oficial de rang înalt al CIA care a părăsit agenţia cu dezgust, Marchetti si-a făcut mai târziu o carieră scriind despre CIA. Într-un articol din ziarul The Spotlight in 1978, Marchetti a acuzat că CIA a fost pe cale să-i insceneze agentului

său, E. Howard Hunt asasinarea lui JFK. Un proces de calomnie intentat de Hunt ca o consecință a articolului scris de Marchetti a dus la o concluzie crucială a unui juriu ca CIA a fost implicat în asasinarea președintelui. (Vezi capitolul 16)

Robin Moore - Un jurnalist cu legături strânse de lungă durată cu CIA,Moore a fost coautor al cărții fostului om CIA, Hugh McDonald's, LBJ si Conspirația JFK care a promovat afirmația falsă a lui James Jesus Angleton că KGB s-a aflat în spatele uciderii președintelui – una dintre multele dezinformari care au apărut în urma asasinatului. (Vezi capitolul 17).

Sindicatul Crimei Organizate Lansky

Meyer Lansky - director executiv și „trezorier" de facto al sindicatului internațional al crimei; activ în traficul de arme în numele industrie subtenane israeliene; a colaborat îndeaproape cu serviciile de informații americane pe multe fronturi; stabilit ulterior în Israel. Cercetătorii care au susținut că „ Mafia l-a ucis pe JFK" au refuzat categoric să-i recunoască poziționare preeminentă în lumea interlopă lui Lansky.. (Vezi capitolul 7)

Carlos Marcello - Șeful mafiei din New Orleans, Marcello îsi datora statutul său lui Meyer Lansky, care a fost sponsorul său principal în sindicatul crimei.Marcello nu ar fi putut să orchestreze asasinarea lui JFK — așa cum unii sugerează – fără aprobarea explicită a lui Lansky. (Vezi capitolul 10)

Seymour Weiss -recuperatorul lui Meyer Lansky in New Orleans și legătura cu instituția politică din Louisiana a servit ca director al companiei CIA-ului Standard Fruit. Se pare că a fost un activ de rang înalt al CIA în New Orleans la momentul asasinatului JFK. (Vezi capitolul 15)

Santo Trafficante, Jr. - Deși cel mai bine cunoscut ca șeful mafiei în Tampa, Trafficante a funcționat de fapt ca locotenent-șef al lui Meyer Lansky în sindicatul criminalității și ca legătură a lui Lansky cu CIA-ul în comploturile de asasinat indreptate catre Castro. (Vezi capitolul 12)

Sam Giancana – liderul veteran al mafiei din Chicago, Giancana a fost un jucător în complotul CIA-Mafia împotriva lui Castro, lucrând sub conducerea realului „șef" al sindicatului crimei organizate din Chicago, Hyman Larner bine conectat cu Mosad-ul, partener al șefului național al criminalității Meyer Lansky. (Vezi capitolul 11)

Johnny Rosselli -,, Ambasadorul" calator pentru conexiunea Mosad-Mafia din Chicago, Rosselli a fost principalul canal între CIA şi mafie în comploturile împotriva lui Fidel Castro; posibil să fi aranjat uciderea lui Sam Giancana,ulterior fiind ucis el însuşi. (Vezi capitolul 11)

Mickey Cohen – asasinul platit a lui Meyer Lansky pe coasta de vest; mentorul lui Jack Ruby şi un traficant de arme pentru industria subterana israeliana, Cohen a colaborat îndeaproape cu diplomatul israelian Menachem Begin înainte de asasinatul lui JFK Cohen a aranjat ca John F. Kennedy să se întâlnească cu actriţa Marilyn Monroe căruia i-a fost încredinţată sarcina de a afla părerile personale ale lui JFK şi intenţiile faţă de Israel. (Vezi capitolul 13)

Jack Ruby - Un ,,funcţionar" veteran al sindicatului Lansky, Ruby a fost omul de legătură al lui Lansky din Dallas şi, de asemenea, implicat în vanzarea de arme arme CIA-ului catre exilaţii cubanezi Anti-Castro. Dovezile sugerează că există mai multe in „moartea subita" a lui Ruby decât se vede. (Vezi capitolul 14)

Jim Braden – curierul personal al lui Meyer Lansky ,Braden a fost aproape sigur în contact cu Jack Ruby în Dallas înainte de asasinat. El a fost reţinut pentru scurt timp în Dealey Plaza la câteva minute după uciderea preşedintelui, dar acei investigatorii ai asasinatului care menţioneaza ceva Braden in cartile lor preferă să-l prezinte ca o figură a„mafiei" decât omul lui Lansky la faţa locului in Dallas. (Vezi capitolul 14)

Al Gruber – un asasin al lui Mickey Cohen operativul lui Meyer Lansky de pe coasta de vest, Gruber şi Ruby au vorbit la telefon cu puţin timp înainte ca Ruby să-l ucidă pe Lee Harvey Oswald. Se crede că Gruber i-a dat lui Ruby contractul pe capul lui Oswald în numele superiorilor săi. (Vezi capitolul 13)

Filiera franceză

Charles De Gaulle - vizat în mod repetat pentru a fi asasinat de către aliaţii israelienilor din serviciile de informaţii franceze şi din Organizaţia Secretă a Armatei (OAS),care erau supăraţi că De Gaulle acordase independenţa Algeriei arabe. Operaţiunea Permindex, sponsorizată de Mosad, a avut, un cuvant de spus in uciderea lui JFK, a fost implicata in spalarea de bani folosiţi în tentativele de asasinat asupra lui De Gaulle. (Vezi capitolul 9, capitolul 15 şi capitolul 16)

Georges de Lannurien - Oficial de rang înalt în SDECE (Directoratul General pentru Securitate Externa echivalentul CIA din Franta)in anii 1960, într-un context de suspiciune larg răspândită de trădare în beneficiul sovieticilor şi de război intern între SDECE şi DST, el a fost suspectat de „cârtiţă" şi exclus din serviciile secrete franceze) a fost indicat de un fost ofiţer francez de informaţii ca fiind individul care (la ordinul şefului asasinatelor Mosad, Yitzhak
Shamir) a contractat echipa care l-a ucis pe JFK în Dallas. (Vezi capitolul 16)

Michael Mertz - Un fost ofiţer francez SDECE şi conexiunea la Paris pentru sindicatul de heroină Lansky-Trafficante presupus a fi fost unul dintre bărbaţii înarmaţi în Dallas la 22 noiembrie 1963. Se credea de mult timp a fi legendarul criminal contractat de CIA, QJ/WIN. (Vezi capitolul 16)

Jean Soutre - Legătura pentru OAS-ul francez si E. Howard Hunt de la CIA, Soutre a menţinut contacte cu Guy Banister omul CIA-ului şi cartierul general al mafiei implicat in traficul de arme din New Orleans. Soutre se poate să fi fost în Dallas la momentul asasinatului JFK. Există dovezi care il leagă Soutre de intriga lui James Jesus Angleton din interiorul CIA care a afectat serviciile de informatii franceze într-un mod dramatic. (Vezi capitolul 15 şi capitolul 16)

Thomas Eli Davis III – spargator de banci legat de activitatile de trafic de arme ale lui Jack Ruby.
activităţi de trafic de arme, Davis a fost luat în custodie în Africa de Nord pentru activităţile lui subversive alături de agenţi israelieni în furnizarea de arme către OAS-ul francez chiar înainte de asasinarea lui JFK. Infamul asasin international CIA QJ/WIN i-a asigurat pe eliberare din închisoare . (Vezi capitolul 16)

Geoffrey Bocca - Fost propagandist pentru OAS, ulterior a fost coautorul cărţii fostului agent contractual CIA, Hugh McDonald's, Appointment în Dallas, care a dirijat vinovatia asasinatului lui JFK departe de cei care erau de fapt responsabili – prima dintre cele două cărţi suspecte scrise de McDonald. (Vezi capitolul 17 şi anexa opt)

Christian David - Un infractor corsican traficant de droguri condamnat pentru colaborare cu nazistii asociat cu reputatul asasin Michael Mertz, David a pretins că cunoaşte o echipă de

criminali francezi implicati în asasinarea lui JFK. David însuşi era principalul suspect în uciderea unui disident marocan, Mehdi Ben-Barka, a cărui ucidere a fost orchestrată de Mosad-ul israelian prin forţele anti-De Gaulle din inteligenţa franceza. (Vezi capitolul 16)

Căutătorii de adevăr

Mark Lane - Mama lui Lee Harvey Oswald l-a rugat a reprezenta interesele fiului ei în faţa Comisiei Warren, cartea lui Lane ,Rush to Judgement(Judecata Pripita) a fost prima critică majoră a Raportului Comisiei Warren. În apărarea un proces de calomnie intentat ziarului The Spotlight de fostul agent CIA E. Howard Hunt, Lane a dovedit spre satisfacţia unui juriu că CIA fusese într-adevăr implicată în asasinarea lui JFK. Cea mai bine vânduta carte a lui Plausible Denial(Negare plauzibilă) a subliniat circumstanţele acelui proces de calomnie şi concluzia finală. (Vezi capitolul 9 şi capitolul 16)

Gary Wean - Un fost detectiv pe ritmul de la Hollywood din Departamentul de poliţie Los Angeles, Wean a descoperit cum Mickey Cohen casapul lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest, conspira împotriva lui John F. Kennedy în numele israelienilor. Într-o întâlnire cu fostul şerif din comitatul Dallas, Bill Decker, det.Wean a aflat o parte din adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în Dallas. (Vezi capitolul 13 şi capitolul 16)

Manipulatorii Stirilor

Edgar şi Edith Stern - prieteni apropiaţi ai lui Clay Shaw şi susţinători financiari ai Ligii Anti-Defăimări (ADL) pro-Israel din B'nai B'rith şi proprietarii imperiului media WDSU(asociat NBC) din New Orleans care nu doar ca au avut un rol major în a oferi o mare publicitate profilului lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro", dar mai târziu a încercat să-l submineze si pe cel al lui Jim Garrison in ancheta asupra lui Clay Shaw. (Vezi capitolul 17 şi anexa trei)

Johann Rush - ca tânăr cameraman al WDSU, Rush a fost pe scena pentru a înregistra activităţile „pro-Castro" ale lui Oswald. A apărut — mulţi ani mai târziu — ca creierul din spatele unei versiuni „îmbunătăţite de computer" a celebrului Film Zapruder despre asasinarea JFK pe care autorul Gerald Posner l-a citat Ca „dovada" că Oswald a acţionat singur în uciderea preşedintelui (vezi capitolul 17).

Drew Pearson - Acuzat de propria soacra de a fi a „purtător de cuvânt" pentru ADL, Pearson a avut legături strânse nu numai cu Lobby-ul israelian, CIA,dar şi cu preşedintele Lyndon Johnson şi ai lui amici. Pearson a fost cel care a lansat o poveste improbabilă despre Fidel Castro care ar fi fost în spatele asasinatului JFK şi care a jucat şi o influenţă majoră în modelarea percepţiile lui Earl Warren(judecator, Presedinte Al Curtii Supreme intre anii 1953-1969) asupra tragediei. (Vezi capitolul 17)
Jack Anderson - Ca protejat al lui Drew Pearson,ziaristul Jack Anderson a avut la fel conexiuni ciudate care ar fi putut influenţa propriile sale articole despre afacerea JFK .Din 1963, Anderson a promovat o serie de versiuni conflictuale despre „cine l-a ucis cu adevărat pe JFK", de la „mafia" la Fidel Castro sau o combinaţie a ambelor. (Vezi capitolul 17)
Jack Newfield - Un cronicar liberal şi, uneori, pasionat de asasinarea JFK, Newfield a fost, de asemenea, un vechi suporter devotat al Israelului. El a făcut mare zgomot cu o poveste extrem de fantastică in care disparutul şeful al sindicatului transportatorilor Teamster, Jimmy Hoffa a „ordonat" mafiei să aranjeze uciderea preşedintelui Kennedy. Nu este surprinzător că povestea ridicolă a lui Newfield a fost larg răspândită în mass-media sistemului. (Vezi capitolul 17)
Teoreticieni sau propagandisti?
Oliver Stone - Extravaganţa sa de la Hollywood,filmul JFK, a oferit publicului o teorie a conspiraţiei , plină de culoare, sângeroasă în fiecare detaliu despre asasinatul lui JFK. Cu toate acestea, prezentarea lui Stone a conspiraţiei a fost departe de a fi completă şi nu a reuşit să ajungă la nici o concluzie fermă. El în mod deliberat a suprimat „conexiunea franceză" care, la rândul ei, era cea mai ascunsa legătura cu israelienii. Nu numai că principalul susţinător financiar al lui Stone a fost israelian,principal comerciant de arme, dar compania care distribuie filmul său şi-a avut originile în sindicatul criminal a lui Lansky. Mai mult, unul dintre acţionarii principali compania de film a fost nimeni altul decât Bernard Cornfeld, de multă vreme asociat al figurii Permindex Tibor Rosenbaum (vezi capitolul 17).
Frank Mankiewicz - Acest fost publicist ,legatura dintre Mosad-ul israelian si Liga Anti-Defaimare a avut un rol deosebit în evenimentele care au avut loc înainte de uciderea lui Robert F.

Kennedy. Apoi,atunci când Oliver Stone a început promovarea filmului său JFK, Mankiewicz a apărut ca om cheie in relatiile publice . (Vezi capitolul 17 şi capitolul 18)

Anthony Summers - Autorul unei cărţi care sugerează că familia Kennedy au fost responsabili pentru moartea — poate uciderea — a actriţei Marilyn Monroe, Summers a scris o altă carte despre conspiraţia JFK. În nici una dintre carti Summers nu a dezvăluit informaţii explozive (dar pe care le ştia) si care ar fi putut ajuta la indicarea în direcţia aceloraşi forţe care au jucat un rol în ambele crime. (Vezi capitolul 13)

Robert Morrow - Un fost operativ contractual CIA care a jucat un rol major în activităţile de la periferia conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. Cartea lui Morrow despre experienţele sale este plină de detalii, desi suspecte în ochi multora dintre cei care cercetaseră pretenţiile lui. Cartea lui Morrow il absolvă pe conspiratorul cheie al CIA-ului, James J. Angleton, de implicarea în conspiraţia JFK şi îl portretizează ca fiind „în afara buclei" când, de fapt,adevarul e tocmai contrariul teoriei Lui Morrow. Este o coincidenţă faptul că editorul cartii lui Morrow este un afiliat american al unei edituri israeliene? (Vezi postfaţa)

G. Robert Blakey - O alegere improbabilă de a servi ca director al Comitetului Restrâns pentru Asasinate al Camerei Reprezentantilor USA(The United States House of Representatives Select Committee on Assassinations (HSCA) a fost înfiinţat la 15 septembrie 1976 prin Rezoluţia 1540 a Camerei Statelor Unite ale Americii pentru a investiga asasinatele lui John F. Kennedy şi Martin Luther King Jr. în 1963 şi, respectiv, 1968). Blakey, cu doar doi ani în urmă, a servit ca martor pentru un apropiat de mult timp al şefului criminalităţii Meyer Lansky. Vina pentru asasinarea lui JFK, in opinia lui Blakey l-a vizat pe protejatul lui Lansky, şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, dar nu a mers mai departe. Blakey, de asemenea, nu a găsit nici un rol in crima din partea CIA sau a oricărei alte agenţii de informaţii. Blakey spune că dacă (asta numai dacă) a existat o conspiraţie atunci „mafia l-a ucis pe JFK." (Vezi capitolul 10)

David Scheim - Autorul unei cărţi care da vina pe mafie in uciderea preşedintelui Kennedy ,Scheim refuză să recunoască legaturile cu informatiile americane si israliene ale membrului consiliului Permindex,Clay Shaw şi il descrie pe loialistul israelian

Meyer Lansky ca o figură de nivel scăzut, fără nici o influenţă substanţială in Crima Organizata. Cartea lui Scheim a fost publicată de o editura americana detinuta de o companie de edituri israeliene. (Vezi capitolul 10)

John Foster „Chip" Berlet - Un „jurnalist" oprtunist cu legături ascunse vechi cu CIA-ul şi un colaborator fatis cu Liga Anti-Defăimare (ADL) – un canal al Mosad-ului – Berlet a jucat un rol cheie într-o campanie de propagandă majoră a ADL pentru prevenirea faptelor despre asasinarea JFK sa fie puse în paginile Verdictului Final. (Vezi prefaţa)

James DiEugenio - Deşi un profund admirator atât al lui John F. Kennedy cât şi al Procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, DiEugenio a fost superficial atunci cand a cercetata legăturile dintre Clay Shaw şi operatiunile Permindex cu multiplele sale legături cu Mosad-ul israelian şi Sindicatul Crimei Organizate. (Vezi Anexa Trei şi Postfaţa)

Peter Dale Scott - Anii săi de cercetare aprofundată asupra asasinatului JFK l-au condus direct in pragul CIA, Mosad-ului şi al Sindicatului Crimei lui Lansky, dar nu a fost niciodată pregătit să arate inspre acele forţe, preferând să ocolească problema. Ii este frica sau pur si simplu este ignorant? (Vezi Postfaţa.)

Şi acum,e timpul pentru un Verdict Final .

Capitolul unu

Veriga care uneste:

Ce au cele mai frecvent acceptate teorii ale asasinatului lui JFK în comun— Conexiunea israeliană nemenţionată

Cine l-a ucis pe John F. Kennedy? Aceasta întrebare a provocat suferinta lumii timp de o generaţie. Ce stim despre crima si leaga toate teoriile impreuna?Ce au toate aceste teorii in comun?Vina a fost plasata asupra numeroase grupuri de putere care au conspirat independent sau impreuna?Cel mai des intalnite nume au fost cel al CIA-ului(sau al unor agenti razvratiti impotriva agentiei),crima organizata sau reteaua cubaneza Anti-Castro.O astfel de putere in particular,Israelul si reteaua sa de spionaj Mosad-ul e veriga care leaga toate aceste grupuri. Israelul este totusi jucatorul principal al carui rol a fost ignorat cu consistenta.

„Toată lumea de pe pământ la 22 noiembrie 1963, pare ,ca a fost implicata într-un complot de asasinare a lui JFK. Dacă toţi acei presupuşi conspiratori — toţi care au negat acuzaţiile – ar fi fost acolo, trebuie sa fii norocos sa fi scapat în viaţă din Dealey Plaza .”
Acestea au fost cuvintele unui jurnalist, Terry Catchpole, care a reflectat la controversa cu privire la filmul extravagant plin de staruri al lui Oliver Stone de la Hollywood şi la interesul larg pentru asasinarea lui JFK în general.
Catchpole citează grupuri despre care se presupune că ar fi fost implicate într-un fel in asasinarea lui JFK — deşi acest rezumat în nici un caz nu este complet (ignorând, în special, CIA-ul ca instituţie):

- Comuniştii cubanezi
- Anti-comunisti cubanezi
- Complex militar-industrial
- O factiune razvratita din CIA
- Crima organizată
- Comuniştii sovietici
- FBI-ul
- Geniul malefic

Această teorie finală, potrivit lui Catchpole, este că „mafia a preluat de fapt organizaţia solitarului tintuit la pat,Howard Hughes şi condusa de cineva de tipul „Domnului X”(caracterul din Rezident Evil), posibilul[sef al sindicatului crimei organizate] Meyer Lansky.”
Fiecare dintre aceste teorii, desigur, are propriii avocaţi.
În plus, fiecare dintre aceste teorii a fost împletită cu una sau mai multe alte teorii.
Şi acum, apariţia filmului lui Stone, cuplată cu lansarea ulterioara a unor noi carti despre asasinat – cea mai notabila fiind,, Negare Plauzibilă,, a lui Mark Lane, care a dovedit complicitatea CIA in uciderea preşedintelui — au adus un interes nou in aceasta controversă.Poate că într-o zi va exista chiar şi o carte care invinovateste „clovni de circ pensionaţi” , aşa cum a spus procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison.Cu toate acestea, nu au fost clovni de circ pensionaţi cei care l-au ucis pe John F. Kennedy, cel puţin din câte ştim.

ROLUL ESENTIAL AL ISRAELULUI

Această carte susţine că Mosad-ul Israelului a fost un jucător principal alături de CIA şi sindicatul crimei lui Lansky in conspiraţia asasinatului lui JFK şi că, de fapt, rolul Mosad-ului a cel mai probabil forţa din spatele conspiraţiei. Este clar ca Israelul şi Mosad-ul său – dupa cum vom documenta —este singura forţă care ii leagă împreună pe presupuşii conspiratori: CIA, forta cubaneza Anti-Castro, crima organizata şi, mai precis — şi mai semnificativ decât aşa-numita mafie — Sindicatul Crimei lui Meyer Lansky. Conexiunile sunt mult mai sinistre şi merg mult mai adânc decât majoritatea şi-ar putea imagina. În Verdict Final vom examina toate acestea în detaliu.

MOTIVUL ISRAELULUI. . .

Israelul, după cum vom vedea, a avut un motiv foarte distinct nu numai de a orchestra inlăturarea lui Kennedy din funcţie dar şi pentru a-l institui pe succesorul său, Lyndon B. Johnson la Casa Albă.La fel cum, bineînţeles,au facut-o multe alte elemente din conspiraţia care a dus la uciderea lui Kennedy.

Niciodată, însă, cel puţin în cercetarea standard privind asasinarea, sugestia că Israelul a contribuit in vreun fel la uciderea lui Kennedy nu a fost vreodată mentionata.

Cu toate acestea, dovezile sunt acolo... dovezi care au rămas în stare latentă sau au fost cumva ignorate sau a rămas nerecunoscută semnificaţia lor.

Într-adevăr, aproape toate faptele expuse în Verdict Final au fost extrase din volume recunoscute în domeniul investigarii asasinatului şi din alte surse standard.

Un fost membru al Congresului, reprezentantul Paul Findley (R-Ill.) însuşi a sugerat public că Israelul ar fi putut într-adevăr să fi avut o participare în asasinatul lui JFK. În numărul din martie 1992 al The Washington Report pe problemele din Orientul Mijlociu, Findley subliniază:„Este interesant – dar nu surprinzător – să observăm ca în toate cuvintele scrise sau spuse despre asasinarea lui Kennedy, Mosad-ul, nu a fost niciodată menţionată. Şi totuşi motivul Mosad-ului este evident.”Findley prezintă motivul - un motiv pe care îl descriem în detaliu înpaginile acestei cărţi: „Liderii israelieni nu au avut niciodată încredere în famila Kennedy. Ei erau constienti de faptul că tatal lui Kennedy, Joseph Kennedy,din pozitia de ambasador în Marea Britanie, a lăudat frecvent Germania nazistă.

În timpul campaniei lui John Kennedy pentru preşedinţie, un grup de evrei din New York s-au oferit în mod privat să-i achite cheltuielile de campanie dacă ar fi vrut sa-i lase să stabilească politica în Orientul Mijlociu. Nu a fost de acord... Ca preşedinte, el a oferit doar sprijin limitat Israelului. „Pe de altă parte, Lyndon Johnson şi-a demonstrat sprijinul puternic pentru Israel de-a lungul carierei sale politice. Guvernul Israelului, prin urmare, avea toate motivele să creadă că interesele sale ar fi mai bine reprezentate cu Johnson preşedinte. Şi într-adevăr au fost. După moartea lui Kennedy, in Statele Unite ale Americii, pentru prima dată, au început transporturi de armament pe scara larga către Israel. . .

„Cu siguranţă, Mosad-ul avea resursele necesare pentru duce la bun sfarsit un asasinat aproape în orice loc de pe pământ."

Findley concluzionează: „Acuz pe Mosad-ul de complicitate? Categoric nu. Nu am nici o dovadă în acest sens. Ideea mea este pur şi simplu aceasta: referitor la această problema,la fel ca in aproape toate celelalte, reporterii şi crainicii americani nu se pot decide să puna Israelul într-o lumină nefavorabilă — în ciuda faptului evident că complicitatea Mosadului este la fel de plauzibilă ca oricare dintre celelalte teorii."

În aceste pagini le vom oferi congresmanului Findley şi cititorilor dovezile. Vom lăsa cititorii să dea Verdictul Final.

„ ASOCIEREA DIN UMBRĂ"

Un investigator de prim-plan in subiectul asasinatului Carl Oglesby, recent a rezumat propriile sale decenii de cercetări personale. „A fost o treaba din interior", a spus el, „ceva în genul afacerii Scandalului Iran-Contra(scandal politic , centrat în jurul traficului de arme către Iran între anii 1981 şi 1986, facilitat de înalţi oficiali ai administraţiei Ronald Reagan. Deoarece Iranul era supus unui embargo privind armele la momentul scandalului, vânzarea de arme a fost considerată ilegală.Administraţia spera să folosească veniturile din vânzarea de arme pentru a finanţa Contras, un grup rebel anti-sandinist din Nicaragua)

„În acelaşi timp", a adăugat el ca avertisment, „nu pot să cred că o instituţie precum CIA [de exemplu] ar putea sub orice logica formala să decidă să-l omoare pe preşedinte.

„Deci despre ce vorbesc, este un fel de acţiune iesita din comun ,anormala care trebuie să fi fost pusă cap la cap de vreun grup

de interese obscure care a penetrat nu numai CIA-ul, ci, si intr-o anumită măsură FBI-ul, poliţia din Dallas şi agenţiile de informaţii militare în sine".
Verdict Final sugerează că Mosad-ul Israelului a fost într-adevăr aceasta „asociaţia subterană" care a penetrat prin diferitele entităţi si care s-au regăsit implicate în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Într-un interviu recent, un alt respectat cercetător în domeniul asasinatului JFK, Peter Dale Scott, poate dă mai multa credibilitate prezentei teorii. Scott crede că în spatele asasinatului au fost o varietate de forţe El în mod specific ii indica pe sustinatorii lui Lyndon Johnson — ,,în special cei care aveau interese în complexul militar-industrial" şi „o conexiune între CIA şi mafie care includea membri ai comunitatii de informaţii implicati cu sustinatorii corporatisti ai lui Lyndon Johnson din domeniul militar-industrial , care la rândul lor aveau interese în mafie. Cel puţin", potrivit lui Scott, „trebuie să luaţi în considerare această triadă de forţe."
Reţineţi cuvintele lui Scott: „cel puţin".Aceasta, desigur, sugerează că au fost într-adevăr implicate şi alte forţe. Verdict Final nu sugerează numai implicarea, Mosad-ului israelian, ci indică clar legătura Mosad-ului.

„ALTE REŢELE DE INFORMATII"

Scott însuşi face un pas mai departe, dar fără a numi Mosad-ul.
El spune: „În cercetarea mea, cele mai sugestive indicii au apărut dintr-un cerc relativ restrâns din cadrul a ceea ce eu numesc cadranul întunecat al relaţiilor suprimate sau al politicii profunde: un cerc compus din lumea tripartită,in primul rand compus din CIA,reteaua de informatii a apărarii şi alte reţele de informaţii; în al doilea rând,din lumea interlopă a crimei organizată şi cubanezii Anti-Castro; şi în al treilea rând, interesele corporative cu legături atât in comunităţile de informaţii şi de apărare, cât şi cu cele ale crimei organizata.
„Cheia", spune Scott, „este că toţi cei din acest cadran întunecat ar fi rezistat la expunerea lui indiferent dacă erau sau nu complotatori cheie."
Verdict Final concordă cu judecata lui Scott. Din nou, reţineţi cuvintele lui Scott: „CIA, serviciile din apărare şi alte reţele de informaţii."
După cum demonstrăm – şi care nu este chiar atât de secret – Mosad-ul israelian – mai presus şi dincolo de orice altă reţea de

informații – străina sau domestică — a fost neobișnuit de aproape (aproape incestuos) de CIA într-o varietate de proiecte internaționale.

ROLUL MEDIEI

Mai mult, mergem cu un pas dincolo de concluziile lui Scott. Verdict Final subliniază rolul extrem de semnificativ al presei americane în mușamalizare. Mușamalizarea conspirației asasinarii lui JFK nu ar fi putut reușit niciodată fără sprijinul unei mass-medii dispuse. Adevărul este că Israelul și susținătorii săi din mass-media americană au o lung și intimă relație. În ultimii ani — și chiar recent — critica adusa Israelului și faptele sale murdare au fost interzise în institutia mass-mediei, după cum s-a menționat anterior în comentariile congresmanului Findley.

„Steaguri false”

Vom ilustra, prin câteva exemple notabile, modul în care ,,prietenii” Israelului din mass-media americană au fost personaje cheie în difuzarea de „piste false” (sau „steaguri false” în jargonul informațiilor) care au îndreptat atenția și suspiciunea în altă parte. Acesta este un fenomen care nu a fost niciodată examinat până acum in studierea asasinatului lui JFK și care explică, în mare parte, de ce adevărul real despre conspirație a rămas ascuns atat de mult timp în ciuda tuturor cercetărilor.(În capitolul 3 vom examina numeroase cazuri în care Mosad-ul însuși a folosit „steaguri false” pentru a-și acoperi propriul rol într-o mare varietate de conspirații de asasinat și crime de pe tot globul.)

O SCHIMBARE ÎN POLITICA ORIENTULUI MIJLOCIU

Profesorul Scott, ca mulți cercetători JFK, s-a concentrat mult timp asupra schimbarii politicii față de Vietnam care a avut loc ca urmare a asasinării lui John F. Kennedy. De asemenea, subliniază că a existat, în plus, o schimbarea si a politicii față de America Latină.Cu toate acestea, în aceste pagini, demonstrăm fără îndoială că cea mai profundă – și, retrospectiv, probabil cea mai durabilă și neobișnuită – inversare în conduita politicii externe americane a fost în arena relatiilor SUA-Israel. Aceste fapte, din păcate, au fost neglijate chiar și de cei mai mulți cercetători serioși în asasinarea lui JFK.

TEORIILE MESH(IN BUCLA)

Scopul Verdictului Final, vedeți voi, nu este să dovedească, o dată pentru totdeauna, că a existat într-adevăr o conspirație de-al

asasina pe preşedintelui John F. Kennedy şi să perpetueze o acoperirea a acelei conspiraţii.Aceasta a fost dovedita, mereu, într-o multime nesfârşită de cărţi, monografii, reviste si articole — chiar şi în paginile mai multor romane.
În schimb, Verdict Final aprofundeaza putin mai mult teoriile acceptate în mod obişnuit şi îi leagă pe toţi factorii vizati— strans — într-un scenariu înspăimântător,care este cel mai aproape de adevăr. Mulţi au dorit înlăturarea lui JFK de la preşedinţie. Totuşi, după cum notăm de-a lungul acestor pagini, cercetările de-a lungul timpului —dintr-o varietate de motive — au ignorat conflictul aprig dintre statul Israel şi John F.Kennedy. De asemenea, ma repet cercetătorii din mai multe motive, nevinovate sau intentionate— au ignorat legăturile foarte strânse dintre Israel şi fiecare dintre diversele grupuri, care aveau toate motivele să dorească sfarsitul presidentiei lui John F.Kennedy: Sindicatul Crimei lui Meyer Lansky, Mafia, cubanezii cu vederi anti-Castro şi CIA-ul.
În Verdict Final, prezentăm o teorie conform căreia, pe piața liberă a ideilor,merita luata in considerare - oricât de controversata va fi. John F. Kennedy însuşi a spus-o cel mai bine: „O națiune căreia îi este frică să-şi lase oamenii să judece adevărul şi falsitatea într-o piață deschisă este o națiune căreia îi este frică de oamenii săi.”
Conexiunea prin care sunt legate toate presupusele conspiraţii în mod obişnuit este singura componentă care a fost în mod constant ignorată – şi aceasta,este desigur, implicarea israeliană.
În Verdict Final vom lua in considerare acest lucru (din păcate) aspectul ignorat de mult al istoriei. Ceea ce demonstrează Verdict Final nu este doar că Israelul avea motive să conspire împotriva lui JFK, dar că Israelul era într-o poziţie de forta nu numai sa coordonează schema de asasinat (şi a făcut-o) dar şi musamalizarea ulterioară, toate acestea în strânsă colaborare cu co-conspiratorii săi din CIA şi crima organizată – mai precis acele elemente strâns legate de şeful sindicatului Meyer Lansky.
Israelul – la fel de mult ca Mafia sau CIA-ul, de exemplu – a beneficiat în mare măsură de moartea celui de-al 35-lea preşedinte al Americii — şi a continuat sa o faca. Asasinarea lui JFK a pregătit scena politica pentru ca Israelul să devină o mare putere.
Cercetarea asasinatului lui Kennedy este cea mai dificilă, pentru că literatura in domeniu este atât de vastă, in online faptele sunt prezentate in contradictoriu şi excesul de teorii şi potenţiali

conspiratori sunt aparent fără sfârşit.Mai mult, unii cercetători în materie de asasinate sunt captivi in propriile lor teorii unice şi, în consecinţă, nu au reuşit să privească în altă parte — în direcţia Israelului, spre exemplu. Având toate acestea în minte, haideţi să procedăm pe baza că totusi există anumite zone in care putem fi de acord.

CONCLUZII GENERAL ACCEPTATE

Verdict Final – prezentată în aceste pagini – se bazează pe fundamentul compus din următoarele concluzii general acceptate despre natura conspiraţiei JFK:

• Că a existat o conspiraţie pentru a-l ucide pe John F. Kennedy;

• Că conspiraţia în sine a implicat elemente ale comunitatii de informaţii americane, în special CIA;

• Că cifrele criminalităţii organizate au jucat un rol major în conspiraţie;

• Că cubanezii anti-Castro au participat activ la conspiraţie, la îndemnul şi/sau manipularea CIA şi a elementelor din criminalitatea organizata;

• Ca cumva Lee Harvey Oswald (de bună voie sau fără să vrea). a fost implicat în conspiraţie şi că conspiratorii au plantat dovezi false să-l lege pe Oswald de Fidel Castro şi de sovietici;

• Că Oswald a fost implicat într-un fel de activitate de informaţii chiar dacă nu ştia că acele activităţi erau sponsorizate sau manipulate de elemente al comunităţii de informaţii din SUA.

• Că Jack Ruby a fost fie un participant activ la asasinat sau a fost folosit într-un fel pentru a-l manipula pe Oswald înainte de asasinarea lui JFK;

• Că Ruby a fost implicat activ în activitatile crimei organizate si datorita acestei implicari a fost conectat unor activităţi criminale care au funcţionat împreună (sau în paralel) cu activităţile comunităţii de informaţii.

• Că Agenţia Centrală de Informaţii era la curent cu activităţile lui Oswald, cât şi ale lui Ruby şi cu siguranţă i-a manipulat pe amândoi;

• Că Oswald a fost executat de Jack Ruby doar pentru a-l reduce la tăcere pentru totdeauna;

• Că o muşamalizare majoră a conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK a fost întreprinsa în urma evenimentelor din Dallas;

• Că o acoperire a evenimentelor a implicat elemente ale guvernului federal(inclusiv CIA);
• Că Comisia Warren şi Comitetul Camerei Reprezentantilor din Congres pentru Asasinări au participat deliberat in mistificare;
• Că conspiraţia de muşamalizare a fost efectuată pentru o mare varietate de motivaţii — atât aparent „patriotice" cât şi de altă natură — incluzand — dar fara a se limita doar la:
a) îngroparea legăturilor cu comunitatea de informaţii a conspiraţiei;
b) protejarea elementelor de criminalitate organizată implicate;
c) prevenirea ostilităţilor între Statele Unite şi naţiuni străine (fie că este Uniunea Sovietică sau Cuba lui Castro); şi
d) pentru a prezenta raspunsuri la întrebările opiniei publice, atât in S.U.A, cât şi în străinătate.
• Că Media controlată a încurajat şi/sau a participat în mod activ la muşamalizarea datorită legăturilor sale cu CIA, şi Crima Organizată.
Aceasta este baza pe care s-a intreprins cercetarea pentru acest volum. Pe acest fundament Verdict Final aduce impreuna toate faptele şi arată cum statul Israel şi agenţia sa de spionaj, Mosad, a colaborat nu numai cu CIA, ci şi cu elemente cheie din Crima Organizata dar si cu comunitatea cubaneză anti-Castro pentru a orchestra asasinarea lui John F. Kennedy şi muşamalizarea.

DOVEZILE SUNT AICI

Unele dintre faptele prezentate – deşi nu sunt neapărat „noi" – au fost disponibile cercetătorilor de zeci de ani. Cu toate acestea, mulţi cercetători, din păcate, nu s-au uitat în direcţia corectă. Aceasta, desigur, nu este vina lor. Informaţii suplimentare – în special în ceea ce priveşte relaţiile dificile ale lui Kennedy cu Israelul şi modul în care relaţiile dintre SUA şi Israel s-au schimbat drastic ca rezultat al uciderii lui JFK – au apărut de curând în public. În Verdict Final vom explora aceste informaţii în detaliu. Aceasta informaţie —
indisponibila mult timp chiar si celor mai dedicati cercetători — leagă toate datele anterioare împreună.
Scenariul remarcabil prezentat în Verdict Final încorporează logic toate teroriile acceptate în mod obişnuit într-una singură, o teorie cuprinzătoare care nu numai că are sens, dar care aduce diverse elemente din conspiraţie la o finalitate. Pentru acest motiv

Verdict Final se ridică cu adevărat la înălţimea numelui.
Teoria prezentată în paginile cartii a fost primita cu acuzaţia de „antisemitism” — un atac standard îndreptat asupra oricărei declaraţii, chiar şi vag critice la adresa Israelului şi a faptelor sale ilegale.Cu toate acestea, autorul lasă în sarcina onestităţii de bază şi a deschiderii mintii cititorilor de a determina dacă teoria prezentată in acest volum are sau nu sens.

CE S-A ÎNTÂMPLAT . . .

Mai jos prezentata este in esenta , baza teoriei expusa si documentata – uneori în detalii incomode.
În timpul preşedinţiei sale, John F. Kennedy si-a înstrăinat trei blocuri internaţionale majore de putere: CIA-ul americană, Crima Organizată,Israelul şi lobby-ul său american.
Că, în fiecare caz, mandatul lui Kennedy la Casa Albă, a fost perceput continuu de fiecare dintre aceste grupuri de putere ca o ameninţare la adresa existenţei lor.
Că fiecare dintre aceste mari blocuri internaţionale de putere a fost îndeaproape legat strans de celelalte, adesea pe mai multe planuri.
Că atunci când prezenţa lui Kennedy la Casa Albă a devenit intolerabila aceste forţe s-au reunit într-o conspiraţie amplă care a dus la asasinarea lui JFK.
Că puterea unita a acestor forţe,, asupra presei americane a jucat un rol vital în muşamalizarea conspiraţiei pentru asasinat.
Verdict Final explorează în detaliu puţin cunoscutul război din culise între John F. Kennedy şi Israel şi documentează modul în care politica SUA faţă de Israel şi lumea arabă a suferit o inversare drastică dupa crimă.
Această carte documentează, de asemenea, nu numai colaborarea intimă dintre Sindicatul lui Meyer Lansky şi Mosad, dar şi similare relaţii incestuoase dintre sindicatul Lansky şi aliaţii Israelului în CIA. De asemenea, ne vom concentra asupra rolului deosebit de important al lui Meyer Lansky, poziţionarea lui în alianta comună Mosad-CIA-Crima Organizată care s-a unit în asasinarea lui JFK. Rolul propriu al lui Lansky în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK a fost continuu ignorat sau suprimat — chiar de aceste „autorităţi” care susţin că „Mafia l-a ucis pe JFK”. După cum vom vedea, Meyer Lansky a fost, de fapt, adevăratul „nas” al sindicatului internaţional al crimei; mulţi dintre „şefii mafiei” care au elaborat

asasinatul au fost, într-adevăr, acoliţii lui Lansky, interpusi, subalterni.
Faptele importate au fost practic toate publicate în lucrări anterioare despre asasinat şi în alte studii asupra subiectelor privind relaţiile SUA-Israel, intrigile agentiilor de informaţii internaţionale şi crima organizată.
Abia acum, însă, toate faptele au fost plasate în sfârşit împreună într-un puzzle bine construit care prezintă întreaga imagine în simplitatea ei totală. Nu este, după cum vom vedea, atat de complexă precum ar putea apărea la început. Cu toate acestea, concluzia este aceasta: este clar că nu doar Israelul avea un motiv pentru a participa la asasinarea JFK, dar că într-adevăr a jucat un rol esenţial în conspiraţie.

O TEORIE A PUTERII POLITICII IN DESFASURARE

Conspiraţia prezentată aici a fost o întreprindere criminală care implică puterea politica în formele sale cele mai înalte şi cele mai joase. Acest volum:

• Prezintă intrigi internaţionale dinaintea prăbuşirii de atunci a relaţiei SUA-Israel si de dupa acest colaps;

• Examinează realitatea tragică a implicării americane în sud-estul Asiei — pe care Kennedy căuta sa o prevenă — rezultatul final care garanta:

(a) dominaţia Israelului în problemele din Orientul Mijlociu, datorita blocarii Statelelor Unite în Asia;

(b) Profiturile de pe urma drogurilor din Asia de Sud-Est pentru rachetul global al narcoticelor lui Meyer Lansky (operând împreună cu aliatul Mosad-ului, CIA); şi

(c) Profituri de mai multe miliarde de dolari din producţia de arme pentru susţinătorii aliatului Israelului — Lyndon Johnson — din complexul militar-industrial;

• Explică modul în care CIA – atât de strâns legată de Israel – a fost capabilă sa îşi continuă activităţile subterane în Asia de Sud-Est şi în alte părţi după eliminarea lui JFK;

• Ilustrează modul în care anumite interese speciale (miscarea cubaneza anti-Castro şi Crima Organizată) au putea fi manipulate de un alt interes special— alianţa CIA-Mosad — în urmărirea unui scop comun: sfârşitul preşedinţiei lui John F. Kennedy;

• Subliniază de ce au colaborat diferitele elemente implicate în conspiraţie pentru a acoperi faptele ;

• Detaliază modul în care media controlata –de mult timp un colaborator principal al lobby-ului pro-Israel legat de Lansky— a promovat soluţia „pistolarului singuratic” a Comisiei Warren in crima JFK şi au încercat să-I reduca la tacere pe criticii explicaţiei „oficiale”;
• Dezvăluie modul în care furia şi dezgustul unui om puternic – în in persoana lui David Ben-Gurion— ar putea duce la o răzbunare prin intermediul unei conspiraţii de anvergură orchestrată in propria sferă de influenţă;
• Descrie modul în care brokerii cheie a politicii americane – precum J. Edgar Hoover şi, mai ales, Lyndon B. Johnson (ambii conectati la Sindicatul Crimei lui Lansky,strans legat de Israel)— au putut să-şi menţină influenţa şi sa o extinda în mod corespunzător dupa moartea lui John F. Kennedy şi:
• Demonstrează modul în care executantii marunti, cum ar fi Lee Harvey Oswald şi Jack Ruby – ambii cu o gamă variată de conexiuni ciudate – au fost folositi de conspiratorii din vârf.
Toate acestea, împreună, fac din conspiraţia prezentată aici una care este nu numai logica,ci si una care ii leagă pe cei mai proeminenti conspiratori menţionati într-un cerc bine ordonat.

CUM ESTE ORGANIZATA ACEASTA CARTE: GHIDUL CITITORULUI

Pentru a contura conspiraţia descrisă în paginile cartii Verdict Final, este necesar, inca de la inceput, sa se considere aceasta conspiratie in contextul ei istoric. O gamă largă de conspiratori au fost implicaţi şi la fel legături integrale între ei cu diverse forţe din spatele conspiraţiei care pentru inceput ofera doar cu prudenta cititorului o prezentare generală a materialului care urmează. Iată, însă,o prezentare sumara a capitolelor care urmează şi care prezintă schiţa necesară abordării pe care o adoptăm pentru a pune bazele pentru a ajunge la concluzi finală:

MOSADUL

• Capitolul 2 explorează acuzaţia că Mosad-ul Israelului a luat în considerare într-adevăr asasinarea unui preşedinte american perceput ostil Israelului — în persoana lui George W.Bush - şi de aici probabilitatea logica a unei colaborarii anterioare a Mosad-ului in asasinarea lui John F. Kennedy.

• Capitolul 3 trece în revistă utilizarea de-a lungul istoriei de către Mosad a așa-numitelor „steaguri false” în actele sale de terorism și asasinat de pe intreg mapamondul, inscenandu-le altora (cum ar fi „Mafia”, „extremiştii de dreapta” şi „teroriştii arabi”) culpabilitatea. Ideea este că Mosad-ul ar fi putut actiona la fel si în asasinarea lui JFK.

JFK, LBJ ŞI ISRAEL

• Capitolul 4 examinează alianță tactica inițială— şi apoi animozitatea – lui John F. Kennedy si a tatălui său, ambasadorul Joseph P. Kennedy nu numai cu lobby-ul israelian, ci şi cu sindicatul crimei lui Meyer Lansky conectat la Israel.

• Capitolul 5 trece în revistă, în profunzime, conflictul tot mai mare dintre preşedintele John F. Kennedy şi statul Israel — fapte care nu au fost niciodată examinat serios de investigatorii asasinatului lui JFK.

• Capitolul 6 prezintă modul în care asasinarea lui John F. Kennedy a permis sindicatului lui Lansky şi lobby-ului israelian sustinator al lui Lyndon B. Johnson (un favorit al aliaților Israelului din CIA) să preia preşedinţia şi să înceapă o inversare incredibilă a politicilor lui JFK în Orientul Mijlociu, astfel întărind influenta globala a Israelului.

Acest capitol important demonstrează, de asemenea, cum Israelul, CIA şi crima organizata a lui Lansky aveau să beneficieze de implicarea americană în războiul din Vietnam – un aspect puțin explorat al acelei perioade nefericite.

MEYER LANSKY, ISRAEL ŞI CIA

• Capitolul 7 este o prezentare cuprinzătoare a figurii crimei organizate ,Meyer Lansky, acoperind rolul său proeminent în afacerile ilegale globale şi legăturile sale nu numai cu Mosad-ul Israelului, ci şi cu serviciile secrete americane.

• Capitolul 8 explorează relaţia strânsă dintre Mosad-ul Israelului şi CIA-ul american şi în special rolul important al şefului Mosad-ului gen. maiorul Meir Amit aliatul CIA si James Angleton, şeful contrainformaţiilor din CIA.

• Capitolul 9 trece în revistă conflictele dintre administraţia lui John F. Kennedy şi CIA, verigă principala a Israelului în lumea internaţională a informatiilor. De asemenea, sunt luate în considerare conexiunile unor figuri cheie din CIA (legate de asasinarea lui JFK) cu Israelul.

• Capitolul 10 aruncă o lumină importantă asupra legăturilor lui Meyer Lansky cu seful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello (deseori indicat ca un conspirator cheie în asasinarea JFK) şi asupra proeminenţei lui Lansky asupra mafiei italianului în activităţile crimei organizate.
• Capitolul 11 trece în revistă implicarea lui Lansky cu figurile mafiote Johnny Rosselli, Santo Trafficante Jr. si Sam Giancana şi explorează totul noi descoperiri despre legăturile dintre mafia din Chicago şi serviciul de informaţii a Israelului.
• Capitolul 12 este o explorare detaliată a predominantului rol al lui Meyer Lansky în afacerile internaţionale cu droguri şi modul în care a funcţionat sindicatul său criminal in colaborare cu CIA-ul în aceste proiecte internaţionale.
• Capitolul 13 ia în considerare un unghi mai puţin cunoscut în asasinarea lui JFK, rolul asasinului lui Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen.
Acest capitol documentează relaţia strânsă a lui Cohen cu serviciile de informaţii israeliene şi face legătura între uciderea actriţei Marilyn Monroe şi activitatile pro-israeliene ale lui Cohen.
• Capitolul 14 este o trecere în revistă a carierei lui Jack Ruby ca si curier atât pentru CIA, cât şi pentru Sindicatul Crimei Organizate al lui Meyer Lansky şi activităţile lui legate de asasinarea JFK. Şi da, chiar există dovezi care il leagă Ruby de Israel.

PERMINDEX ŞI FILIERA FRANCEZĂ

• Capitolul 15, intitulat potrivit, „Cei doi ar trebui sa se intalneasca”, demonstrează ca datorita cvasicunoscutei operatiuni paravan de la Roma puţin explorată, cunoscută sub numele de Permindex ,alianţa israeliană Mosad-CIA şi sindicatul lui Lansky s-au reunit şi şi-au folosit resursele comune pentru a orchestra asasinarea lui JFK.
.• Capitolul 16 documentează un proces de calomnie puţin cunoscut în care un juriu a concluzionat că CIA a contribuit la asasinarea lui John F. Kennedy şi examinează rolul pe care James Jesus Angleton, aliatul Israelului in CIA l-a jucat în conspiraţie. Cel mai important, vom examina deseori menţionata (dar puţin înţeleasa) aşa-numita „filiera franceză” in implicarea asasinarii lui JFK care era, de fapt, o alta conexiune israeliană.

• Capitolul 17 disecă rolul pe care activele CIA şi Mosad l-au avut în mass-media,denaturand percepţiei publicului asupra asasinatului presedintelui şi modul în care au plasat vina în altă parte.
• Capitolul 18 arunca o nouă privire asupra asasinarii senatorului Robert F. Kennedy şi cum crima conecteaza nu numai CIA, Mosad-ul Israelului şi sindicatul lui Meyer Lansky, dar şi poliţia secretă iraniană, Savak (poliţie secretă,asigura securitatea internă fiind şi serviciul de informaţii din Iran în timpul domniei dinastiei Pahlavi,o creaţie a CIA-ului şi a Mosad-ului).
• Capitolul de încheiere constituie o imagine de ansamblu subliniind natura conspiraţia care a dus la asasinarea lui JFK.
Apoi, cele ce urmează sunt zece anexe unice diverse care aruncă o noua lumină asupra unei game largi de aspecte puţin cunoscute ale asasinatului lui JFK şi muşamalizare care au fost denaturate, interpretate greşit sau uitate.

CATEVA ASPECTE PUTIN CUNOSCUTE . . .

• Anexa unu ia în considerare cariera secretă din CIA a lui George Herbert Walker Bush şi examinează legăturile sale integrale cu câţiva dintre jucătorii cheie împlicati in conspiraţia pentru asasinarea lui JFK, examinând o întrebare critică, „Unde a fost George?"
• Anexa doi analizează legătură putin cunoscută a lui Lee Harvey Oswald cu cel puţin un informator sub acoperire al FBI care opera în grupuri extremiste atat de „dreapta" cat şi de „stânga".
• Anexa Trei elimină, în cele din urmă, teoria că „ extremiştii de dreaptă" au fost forţa motrice din spatele asasinatului lui JFK Principalul personaj de „dreapta" legat de asasinat s-a invartit în proximitatea Israelului tot timpul. (Această anexă va deschide cu siguranţă noi perspective pentru argumente şi discuţii între cercetătorii „liberali" asupra subiectului.)
• Anexa patru discută un subiect aprins, controversat pe care nici o alta cartea despre asasinarea lui JFK nu l-a mai expus vreodată: etnicitatea şi antecedentele politice ale avocaţilor din grupul Comisiei Warren care au „investigat" zilnic asasinatul lui JFK.
De asemenea, această anexă examinează faptele cele mai putin cunoscute despre ,,creierul" din spatele Comisiei Warren, Gerald R. Ford: agent de putere politică cu legături atât in Mosad-ul Israelului, cât şi in Sindicatul Crimei lui Lansky.

• Anexa cinci analizează afirmaţia larg discutată conform căreia Rezerva Federala(Banca Centrala a SUA) l-a ucis pe JFK.” Separând faptele de mituri, această anexă arată că este mult mai mult decât se vede in povestea conspiratiei.
• Anexa şase aruncă o privire asupra morţii ciudate nu numai a fostului director CIA,William Colby (el însuşi un critic al Israelului), dar si al unui alt personaj de nivel înalt in CIA care nu s-a supus si a înfruntat Mosad-ul. (în ambele cazuri poate exista o legătură cu asasinarea lui JFK.)

AI AUZIT-O AICI PRIMA OARA. . .

• Anexa şapte este prima expunere a legăturii reale dintre asasinarea lui JFK şi Watergate. Uită orice ai auzit vreodată înainte despre legătura „Dallas-Watergate”. Ceea ce veţi citi aici leagă cele două conspiraţii , spre deosebire de orice altceva vi s-a prezentat vreodată.
• Anexa opt este o prezentare generală specială a unora dintre cele mai pertinente
cărţi (împreună cu unele revoltătoare) care au apărut de-a lungul timpului despre conspiratie — un ghid al cititorului asupra temei.
• Anexa nouă examinează colaborarea de lungă durată secretă dintre Israel şi China roşie în arena producţiei nucleare şi abordează întrebarea dacă anularea (de către Lyndon Johnson) a planurilor lui JFK de a lansa un atac militar asupra instalaţiilor nucleare ale Chinei Roşii a fost consecinţa directa a rolului Israelului în conspiraţia impotriva lui JFK.
• Anexa Zece analizează criza politică în curs din Israel: multi israelieni cred că serviciile de informaţii israeliene au avut o contribuţie în asasinarea primului ministru israelian Yitzhak Rabin. Dacă acea teorie este supusă unei dezbateri în Israel, de ce americanii nu se pot gândi la posibilitatea ca informaţiile israeliene s- au implicat în asasinarea unui preşedinte american?
• Un supliment special la această ediţie a Verdictului Final apare în forma a ceea ce a fost publicat iniţial într-un volum separat cu titlul Judecată Esuata. Aceasta este o selecţie detaliată de întrebări adresate autorului după lansarea iniţială a Verdictului Final. Răspunsurile se scurg intr-o lumină suplimentară adusa multor aspecte discutate în Verdictul Final, precum şi asupra unor lucruri care nu au fost abordate.

• Postfața noastră și ceea ce ar putea fi „cuvântul final” reflectă asupra naturii mușamalizării continue și a modului în care adevărul nu poate fi niciodată dezvaluit in totalitate. Un text special din incheiere explică povestea tragică a modului în care un diplomat francez cinstit ar fi murit ca rezultat al lansarii cartii—o alta moarte ciudate care a survenit in urma asasinatului din Dallas de pe 22 noiembrie 1963.
Ceea ce apare în aceste pagini, mulți cititori cred acum, ca este logica reconstructie a faptelor care ne conduc la concluzia că Mosad-ul a jucat un rol esențial în conspirația pentru asasinarea lui JFK.

GASIREA UNUI VERDICT FINAL

Fii tu cel care judeca.
Ai auzit de multe ori toate celelalte teorii.
Acesta este singura carte care leagă toate acele teorii împreună într-un rezumat cuprinzător care infatiseaza concluzia finala.
Citiți această carte și ajungeți la propria concluzie finală.

Capitolul doi
Inlaturati-l:
Un complot Mosad pentru a ucide un președinte american

Ar lua in considerare Mosad-ul israelian asasinarea unui presedinte american perceput ostil de catre Israel?
Un fost agent Mosad spune „da”. Potrivit fostului om al Mossad-ului Victor Ostrovsky,agenția de spionaj israeliana a pus la cale un plan de a-l ucide pe președintele George Herbert Walker Bush(al 41 -lea presedinte intre anii 1989-1993).

Dacă președintele John F. Kennedy a fost ucis de o conspirație orchestrată – cel puțin parțial – de către agenția de spionaj a Israelului, Mossad, aceasta evident că nu a fost ultima dată când Mossad-ul a planificat asasinarea unui presedinte american. Conform fostului agent al Mosad-ului, Victor Ostrovsky, elemente ale Mossad-ului au complotat intr-un atentat asupra vieții președintelui George Herbert Walker Bush. Motivul: conform lui Ostrovsky, Bush a fost detestat de Mosad și considerat un dușman a Israelului. Această revelație uimitoare a fost publicată în ediția din februarie 1992 a Washington Report on Middle East Affairs(revistă

americană de politică externă care se concentrează pe Orientul Mijlociu şi politica SUA în regiune). Autorul raportului a fost fostul congresman Paul Findley (reprezentant Illinois), el însuşi un critic proeminent al Israelului. (cea mai bine vândută carte a lui Findley, They Dare to Speak Out: People aid Institutions Confront Israel's Lobby(Au indraznit sa vorbeasca:Ajutorul dat institutiilor in confruntarea cu lobby-ul pro-israelian), este o expunere clasică a modului in care lobby-ul Israelului a lucrat pentru a-i reduce la tăcere pe criticii americani ai acestei naţiunii).
Findley a raportat că Ostrovsky aflase prin sursele sale din comunitatea de informatii israeliana că din cauza intransigenţei lui Bush Sn, faţă de cererile Israelului, Mosad-ul începuse să coordoneze planuri pentru asasinarea preşedintelui american. Ostrovsky a transmis această informaţie mai multor membri ai Parlamentului canadian, indicând că Mosad-ul şi nu conducerea aleasă a Israelului, este „adevăratul motor al politicii în Israel". Unul dintre cei prezenţi la întâlnirea cu Ostrovsky a transmis informaţia la un alt fost reprezentant S.U.A. Paul N. (Pete) McCloskey (Repr. California). La aflarea de potenţialei ameninţari la adresa preşedintelui Bush, fostul congresman McCloskey însuşi a zburat în Canada, unde s-a întâlnit cu Ostrovsky. Potrivit lui Findley: „Ostrovsky l-a impresionat pe McCloskey ca fiind un sionist patriot care crede că Mosad-ul este scăpat de sub control, actuala conducere a Mosad-ului vrand „să facă tot ce este posibil". pentru a menţine o stare de război între Israel şi vecinii săi, chiar asasinandu-l pe preşedintele Bush, dacă era necesar."
„El a spus că o campanie de relaţii publice este deja în curs de desfăşurare atât în Israel cat şi in Statele Unite pentru a „pregăti acceptarea publică a vicepreşedintelui Dan Quayle ca preşedinte.' După o discuţie lungă în timpul căreia s-a convins că Ostrovsky era „real" şi spunea adevărul, McCloskey a luat primul zbor spre Washington. Acolo a transmis informaţiile Serviciului Secret şi Departamentului Statului, primind reacţii mixte privind credibilitatea lui Ostrovsky. Un ofiţer al Departamentului Marinei l-a considerat drept „trădător al Israelului.

AMERICANI UCIŞI DE INTRIGA ISRAELIANĂ

Findley subliniază că în controversata sa carte,By way of Deception (Prin Înşelăciune), Ostrovsky menţionat mai sus a documentat o acţiune a Mosad-ului care a fost „ şocanta pentru cititorii

americani”. În acest caz,241 de puşcaşi marini americani au fost ucişi de un camion-bombă terorist care a intrat cazarma Marinei din Beirut în 1983. Deşi agenţii israelieni au aflat că atacul era iminent,sediul Mosad-ului din Tel Aviv a ordonat agenţilor săi să ignore ameninţarea şi sa nu alerteze militarii americani asupra pericolului. „Nu suntem acolo [în Beirut] pentru a-i proteja pe americani”, au explicat liderii Mosad-ului. „Sunt o țară mare. Trimiteţi doar informaţiile obişnuite.” Potrivit lui Ostrovsky, The „informaţii obisnuite” erau difuzate „ca trimiterea unui raport meteo, puțin probabil să ridice vreun semnal de alarmă anume.” „Este posibil”, întreabă Findley,"ca Mosad-ul sa-l fi asasinat pe George Bush doar pentru a pune un om mai binevoitor cauzei Israelului la Casa Albă? Este bine să ne amintim de două ocazii anterioare când autorităţile israeliane erau dispuse să sacrifice vieţi americane pentru a le servi interesele naționale.” Congresmanul Findley subliniază alte două ocazii unde americanii au murit sau s-au confruntat în alt mod cu dispariţia in mâinile Israelului:

• La 8 iunie 1967, forţele navale şi aeriene ale Israelului în mod deliberat — şi fără provocare — au atacat nava americană de spionaj, U.S.S. Liberty ucigând 34 de marinari americani şi rănind alţi 171. A fost o încercare de a distruge nava şi întregul ei echipaj.

• În timpul războiului din octombrie 1973(6-25 octombrie 1973 ,razboiul dintre Israel şi o coaliţie de state arabe condusă de Egipt şi Siria), piloţilor israelieni li s-a ordonat să doboare un avion de recunoaştere neînarmat al SUA care survola zona secreta de dezvoltare a bombei nucleare la Dimona in Israel.Avionul, însă, a zburat prea sus pentru ca potenţialii asasini ai Israelului să-l poată ajunge.Evaluand potenţiala ameninţare la adresa preşedintelui George Bush, congresmanul Findley concluzionează: „Serviciul secret al SUA va fi înţelept să-şi asume ca va urma ce e mai rău.

Destul de incredibil, aproape în acelaşi timp in care raportul provocator al lui Findley a aparut prima dată, au avut loc câteva evenimente neobişnuite care păreau să dea crezare la acuzaţia că ar putea fi într-adevăr un complot pentru a-l elimina pe George Bush – dacă nu fizic, cel puţin politic. Fiecare dintre acestea incidente ameninţătoareau avut loc în timpul călătoriei în ianuarie 1992 a preşedintelui George Bush in Orientul Îndepărtat.

Cel mai notabil incident, desigur, a fost criza de convulsii bizara a preşedintelui în timpul dineului oficial în compania premierului

japonez. Mai multi au speculat – în mod privat – că preşedintele ar fi putut într-adevăr să fi fost otrăvit. Aceasta, desigur, este o speculaţie, dar se bazează pe realitate. Interesant este că în timp ce preşedintele se afla în călătoria sa din Orientul Îndepărtat, The Washington Post — ziarul cotidian record ca vanzari din capitala naţiunii si-a inversat în mod inexplicabil linia şi a început să publice un lung şi strălucitor serial în şapte părţi ovationandu-l pe vicepreşedintele Dan Quayle.Evident asta pare a fi o confirmare a afirmaţiei lui Victor Ostrovsky că se făceau pregătiri în Statele Unite pentru a-i face lui Dan Quayle mai usoara calea catre preşedinţie. Schimbarea de pozitie neobişnuita al ziarului Washington Post a devenit cu atât mai puternica atunci când a sosit vestea că stare preşedintelui se deteriora. Quayle, evident,avea deja sprijinul instituţiei prezidentiale dacă ar fi fost împins în mod neaşteptat în functie. În mod ciudat, înainte de aceasta inversare de opinie a Washington Post, cotidianul de la Washington a fost unul dintre cei mai persistenti critici ai lui Quayle.

Totuşi, ceva destul de alarmant a avut loc şi în timpul acelei săptămâni pline de evenimente.

O încălcare a securităţii

Timp de două zile, în timpul vizitei preşedintelui George Bush la Seul, Coreea de Sud informatii strict secrete referitoare la intalnirile personale ale presedintelui au fost puse în mod inexplicabil la dispoziţia publicului. Destul de incredibil avand in vedere ca totul se petrecea într-o perioadă în care starea de alertă teroristă era deja ridicată. Experţii în securitate credeau că dacă potenţialii asasini prezidenţiali ar avea aşa ceva in minte privitor la conspiratie, astfel de brese de securitate i-ar fi ajutat enorm. Potrivit lui Robert Snow, un purtător de cuvânt al Serviciului Secret, „Nici nu ar fi nevoie de mai mult” sugerand că aceste scapari ale serviciilor de informatii Vinovatia penru aceste brese a fost pusa in Serviciul de Informaţii (USIS), o filială a Departamentului de Stat.Din partea lor, oficialii Departamentului de Stat nu au putut oferi vreo explicaţia bizarei breşei de securitate. Casa Albă a refuzat sa faca vreun comentariu.

USIS(United States Information Service) a publicat o listă cu numele persoanelor care-l insoteau pe Bush şi numerele camerelor de hotel ale personalului preşedintelui, care număra 471 de persoane. (Faptul că preşedintele stătea la reşedinţa ambasadorului

SUA a făcut parte din informațiile dezvăluite.) .Incluse pe listă erau numele a 122 de agenţi ai Serviciului Secret,opt puscasi marini,patru chelneri si sase atasati militari şi numerele camerelor de la hotel. A fost dezvăluita şi locatia camerei de control si securitate din hotelul în care era cazat preşedintele precum şi numele celor 10 agenţi ai Serviciului Secret care conduceau operatiunile de securitate din diferitele locații pe care preşedintele le-a vizitat in timpul cat s-a aflat în Coreea. De asemenea locurile unde erau cazati si funcţionarii administrației care-l însoţeau pe preşedinte, precum şi a celor treisprezece directori ai corporatiilor care faceau parte din delegatie.
Această revelaţie incredibilă a stârnit suspiciunea că probabil cei din pozițiile puterii nu erau neapărat preocupati de siguranta presedintelui.
Tentaculele Mosad-ului Israelului ajung departe – chiar şi în adâncurile Departamentului de Stat al SUA. A fost această încălcare a securității un prim pas într-o tentativă de asasinat — probabil una care să fie executată de un grup terorist coreean obscur care acţionează ca un „steag fals" pentru Mosad?
Colonelul în retragere al Forţelor Aeriene L. Fletcher Prouty, el însuşi o recunoscuta autoritatea în operaţiuni sub acoperire – inclusiv planificarea asasinatelor – spune că una dintre măsurile principale necesare în orice complot de asasinat este procesul de îndepărtare sau perforare a nivelului de securitate al victimei vizate. Prouty, care a lucrat în securitatea prezidenţială din partea armatei, ştie despre ce vorbeşte. Potrivit lui Prouty, „Nimeni nu trebuie să dirijeze un asasinat — se întâmplă. Rolul activ este jucat în secret, permiţându-I sa se intample. . . Acesta este cel mai bun indiciu. . . Cine are puterea să anuleze sau sa reduca măsurile de securitate obişnuite care sunt întotdeauna în vigoare ori de câte ori călătoreşte un preşedinte?"

DACA IN 1991, DE CE NU SI IN 1963?

În cartea sa din 1994, The Other Side of Deception, omul Mosad-ului, Victor Ostrovsky a dezvăluit în cele din urmă detaliile a ceea ce aflase despre complotul Mosad-ului din 1991 împotriva lui Bush: Mosad-ul plănuia să-l asasineze pe Bush în timpul unei conferinţă internaţionale de la Madrid. Mosad-ul capturase trei „extremiştii" palestinieni şi au transmis poliției spaniole vestea că

teroriştii erau în drum spre Madrid. Planul era să-l omoare pe Bush(cu ajutorul agentilor Mosad), să elibereze „asasinii” în mijlocul confuziei — şi sa-I ucida pe palestinienii la fata locului. Crima ar fi fost pusă pe seama palestinienilor – un alt „steag fals”, al Mosad-ului despre care vom afla mai multe în capitolul trei.

CATEVA SPECULAŢII ISTORICE

Sincer, au fost unii care au sugerat, în urma publicarii primei ediţii a Verdictului Final, ca preşedintele Franklin Delano Roosevelt, de fapt, ar putea fi primul preşedinte american caruia i-a fost dat să moară de mâinile reţelei de informaţii care în cele din urmă a evoluat în Mosad-ul Israelului. Ei subliniază, pe baza unor dovezi istorice bine documentate, că FDR ar fi putut fi un veritabil obstacol în calea înfiinţării unui stat evreiesc în Palestina. Se ştie că regele saudit Abd al-Aziz Ibn Saud sa întâlnit cu FDR la bordul unei nave marinei americane pe 14 februarie 1945 când preşedintele american se întorcea de la celebra conferinţă de la Ialta. Acolo, conform fostului diplomat american Richard Curtiss regele saudit „a primit asigurari de la FDR că „nu va face nimic pentru a-i ajuta pe evrei împotriva arabilor şi nu ar face nici o mişcare ostilă impotriva poporului arab.”

După acea întâlnire, potrivit lui Curtiss, FDR „le-a spus prietenilor că in cee câteva minute de conversaţie cu monarhul saudit a aflat mai multe despre situaţia Palestinei decât stiuse anterioar. Noile informatii nu l-au împiedicat, totuşi, să autorizeze un lider sionist american să afirme că preşedintele încă mai favorizează un stat evreu şi imigrarea nerestricţionată a evreilor în Palestina.

„Apoi, când arabii au reacţionat cu întrebări furioase, el a autorizat Departamentul de Stat să-şi reafirme angajamentul faţă de Ibn Saud şi alţi lideri arabi că va exista o consultare prealabilă cu arabii precum şi cu evreii inaintea ca SUA sa aiba vreo acţiune legată de Palestina.”

O săptămână mai târziu FDR era mort.

De fapt, doi autori cunoscuţi pentru devotamentul lor faţă de sionism— John Loftus şi Mark Aarons — au declarat sincer că mulţi prieteni ai Israelului cred că moartea lui FDR a fost destul de fortuită: „Deşi opinia publică americană era favorabilă evreilor, puţini sionişti aveau încredere in Roosevelt în totalitate... După cum au recunoscut câţiva sionişti de frunte, dacă Roosevelt

ar fi trăit, este puţin probabil ca statul Israel să se fi născut vreodată. Ei ştiau despre ce vorbeau."

O NOTĂ DE SUBSOL INTERESANTA ÎN ISTORIE . . .

Am putea specula asupra cauzei mortii lui FDR neincetat. Cu toate acestea, ştiim – pe baza unei surse foarte sigure – că succesorul lui FDR, Harry Truman, a fost de fapt ţinta asasinatului pentru că a fost perceput ostil intereselor sioniste. Potrivit fiicei lui,Margaret Truman, mişcarea teroristă evreiască subterană din Palestina cunoscută sub numele de Sterm Gang(Yitzhak Shamir a fost unul dintre liderii acestei grupari paramilitare care avea sa ajunga premierul Israelului) a încercat odată să-i ucidă tatăl.

Într-o biografie a tatălui ei, domnişoara Truman a discutat despre atentatul asupra viaţii tatălui ei infaptuit de naţionaliştii portoricani. Apoi, într-un foarte puţin observat, dar foarte semnificativ dialog ea a comentat: „Am învăţat pe parcursul Cercetarii mele pentru această carte că au existat şi alte tentative la viaţa tatălui, despre care nu a menţionat niciodată... În vara anului 1947 aşa-numita Stern Gang din Palestina a incercat sa-l asasineze pe tata prin posta. . ." Se pare că teroriştii evrei îi trimiseseră preşedintelui scrisori au fost contaminat cu substanţe chimice toxice. Din fericire, corespondenţa a fost interceptată şi nu s-a intamplat nici un rău. Harry Truman, desigur, a înţeles mesajul, şi s-a grăbit să recunoască statul Israel dupa fondarea sa în 1948, în ciuda propriilor rezerve şi a celor din partea consilierilor săi diplomatici. Această încercare stângace de a-l ucide pe Truman este interesantă, ca să spun şi indică o tendinţă de violenţă politică din partea liderilor israelieni din Stem Gang care, trebuie subliniat, au fost chiar acei indivizi care au apărut ca lideri ai Mosad-ului în urma constituirii statului Israel.

TIPARUL DOVEZII. , .

Exista dovezi puternice foarte clare – într-adevăr e un tipar – care sugerează acest lucru ca Israelul ar lua în considerare, într-adevăr, asasinarea unui preşedinte american.

Având în vedere acest lucru, să mergem mai departe şi să examinăm dovezile care ne vor conduce către o concluzie definitivă.

Capitolul trei
Un obicei prost:
Israel utilizeaza „steaguri false" în terorismul global—

Dirijand vinovăţiei mereu în altă parte
Cercetători în controversata asasinare a lui JFK au subliniat în mod repetat pistele false care continuă să apară. Majoritatea cred că Lee Harvey Oswald, presupusul asasin, era într-adevăr ceea ce pretindea el a fi — fraierul — şi falsele indicii au fost introduse de adevăraţii conspiratori pentru a-l face să apară ca Oswald era un agent al lui Fidel Castro sau al sovieticilor sau ambele. Utilizarea unor astfel de „steaguri false" de catre Mosad să-şi ascundă propria implicare în conspiratiile de asasinat la nivel mondial şi alte activităţi criminale a fost documentata dintotdeauna.
„Arabii",Mafia," „extremişti de dreapta , si altii în mod repetat au fost invinuiti pentru infractiunile comise de Mosad sau efectuate sub coordonare sa.

Utilizarea operaţiunilor sub „steaguri false" de către Israel şi Mosad-ul său au fost documentate în mod repetat de la apariţia statului evreiesc. Aceasta cartea susţine că Israelul şi colaboratorul său principal, CIA, au folosit „steaguri false" viclene în orchestrarea asasinarii lui John F. Kennedy şi muşamalizarea ulterioară: „Mafia", „Cubanezii anti-Castro", „ Sovieticii", „agenţii lui Castro" şi chiar „extremistii de dreapta" au fost cu toţii invinovatiti ca fiind responsabili pentru asasinarea JFK. Dar dovezi de netagaduit indică cu totul altă direcţie.

URME DEFORMATE ŞI STEAGURI FALSE

Un cercetător important în asasinarea JFK, profesorul Peter Dale Scott, a descris ceea ce el a numit „maretia complotului de asasinat". Aceasta a fost, potrivit lui Scott, „că conspiratorii au masluit urmele pentru a induce muşamalizarea." Scott citează o serie de cazuri: „Au fost, de exemplu, trasee care îl legau potenţial pe Oswald de Fidel Castro sau de KGB şi de Hrusciov — o pistă care ar fi putut duce la război.

„Mai mult, au fost date dovezi false Serviciului Secret care au condus la un grup de cubanezi anti-Castro din Chicago ale căror operaţiuni fuseseră autorizate indirect de însuşi Bobby Kennedy. Acesta este doar unul dintre câteva trasee care ar fi putut duce în direcţii pe care nimeni nu a vrut să le cerceteze."

Că Israelul a avut un istoric lung şi dovedit în plantarea de „steaguri false" este subiectul discutat în acest capitol.

În pregătirea pentru analiza noastră asupra rolului Israelului în

conspirație de asasinare a lui JFK, merită să trecem mai întâi în revistă câteva dintre multele cazuri notabile în care Israelul a orchestrat asasinate și a pus acele atrocități in carca unor parti nevinovate —deci,, steaguri false”.
În capitolul 2 am observat cum fostul congresman Paul Findley citase două cazuri în care Israelul si-a indicat dorința de a sacrifica viețile americanilor pentru propriile interese: (a) atacul asupra navei americane de spionaj USS Liberty în iunie 1967și (b) atacul intenționat asupra unui avion de recunoaștere american care survol zona secreta de dezvoltare a bombelor nucleare din Israel. Aceste incidente sunt
deosebit de intrigante în lumina la ceea ce vom enunta în acest volum.
Atacul asupra navei americane de spionaj USS Liberty — este în general recunoscut de toată lumea mai putin de Israelul și apărătorii săi — a fost o încercare deliberată de a distruge nava și echipajul său și să o scufunde pe fundul Mediteranei.
Ceea ce este cel mai interesant, însă, este motivul din spatele acestui bizar și brutal atac.

U.S.S. LIBERTATEA — ÎNVINVATINDU-I PE EGIPTENI

Israel, în fapt,a sperat sa-i atribuie responsabilitatea printr-un ,,steag fals”— Egiptului — și sa atraga Statele Unite în războiul iminent din 1967 de partea Israelului.
Doar pentru că vasul nu s-a scufundat și a fost salvat, cărțile de istorie nu ne spun astăzi că „arabii” au scufundat o navă de spionaj americană și sa declanșeze un alt „incident Lusitania”(vas de croaziera britanic care se deplasa de la New York la Liverpool pe 7 mai 1915,a fost lovit de o torpila a unui submarin german si lasat intentionat de Churchill sa se scufunde) care a forțat
America să meargă la război.

BOMBA NUCLEARĂ

Al doilea caz la care s-a referit congresmanul Findley este de interes deosebit în măsura în care atacul intenționat asupra unui avion de recunoaștere al Fortelor Aeriene Americane a fost executat pentru a proteja dezvoltarea secretă a armamentului nuclear al Israelului. Ofensiva de dezvoltare nucleară a Israelului a fost cea care l-a condus pe președintele John F. Kennedy în „războiul secret” cu Israelul, pe care l-a initiat cu intensitate în scurtul mandat de doar trei ani a președinției sale.

După cum vom vedea în capitolul 5, a fost exact aceasta problema, opoziţie intransigentă a lui Kennedy faţă de dezvoltarea armelor nucleare a Israelului ,devenind partea centrală a conflictului său cu Israelul şi Mosad-ul. Acest conflict a jucat un rol esenţial în punerea în mişcare a conspiraţie de asasinat care a pus capăt vieţii lui John Kennedy.
Ceea ce urmează este o prezentare generală a altor cazuri notabile în care Israelul a folosit „steaguri false" în eforturile sale criminale internaţionale.

AFACEREA LAVON

Poate cel mai cunoscut exemplu în care Israelul s-a folosit de un „steag fals" pentru a-şi acopere propria urma a fost infama Afacere Lavon. În 1954 au fost efectuate mai multe acte de terorism orchestrate de Israel împotriva ţintelor britanice din Egipt.Vina pentru atacuri a fost pusă pe Frăţia Musulmana, care s-a opus regimului preşedintelui egiptean Gamul Abdul-Nasser.Totusi, adevărul despre valul de teroare poate fi acum găsit in discutiile secrete de pe canalul diplomatic al colonelului Benjamin Givli, şeful Serviciul de informaţii militar al Israelului, care a subliniat scopul urmărit din spatele valului de teroare: „Scopul nostru este să distrugem încrederea Occidentului în regimul existent din Egipt. Acţiunile ar trebui să provoace arestări, demonstraţii şi expresii ale răzbunarii. Originea israeliană ar trebui acoperită în totalitate, în timp ce atenţia ar trebui să fie mutata catre orice alt factor posibil. Scopul este prevenirea ajutorului economic şi militar din Occident către Egipt."
În cele din urmă, adevărul despre implicarea Israelului în afacere a devenit public şi Israelul a fost zguduit în interior în urma scandalului.
Elementele politice ale opozitiei din Israel au folosit scandalul ca o lovitură împotriva adversarilor lor. Dar adevărul despre folosirea unui „steag fals" de catre Israel a ajuns în atenţia internaţională şi a demonstrat cum a fost Israelul dispus să pună în pericol inutil vieţi nevinovate, ca parte a grandioasei sale strategii politice de extindere a influenţei în Orientul Mijlociu.

INVINOVATIND „EXTREMIŞTII DE DREPTA"

Un grup de „dreapta", cunoscut sub numele de „Acţiune directă". a fost acuzat de atacul asupra Goldenberg's Deli din Paris din 9 august 1982. Şase persoane au murit şi 22 au fost răniţi. Liderul

„Acţiunii directe” a fost Jean-Marc Rouillan. Rouillan operase sub acoperire în Mediterana cu numele „Sebas” şi fusese legat în mod repetat de Mosad. Toate referinţele la legăturile Mosad ale lui Rouillan au fost şterse din rapoartele oficiale emise la momentul respectiv.
Cu toate acestea, serviciul naţional de ştiri algerian, care are legături cu inteligenţa franceza — a dat vina pe Mosad pentru activităţile lui Rouillan.
Ofiţerii de informaţii francezi suparati au scurs aceste informaţii către algerieni. Mai mulţi oficiali francezi de rang înalt din informatii au demisionat în semn de protest faţă de muşamalizarea complicitatii Mosad la crimele lui Rouillan. Cu toate acestea, alte operaţiuni sub steag fals orchestrate de Mosad au avut loc şi pe pământul francez.
La 3 octombrie 1980, o sinagogă de pe strada Copernic,Paris a fost aruncata in aer. Patru trecători au fost ucişi. Nouă au fost răniţi. Frenezia mass-media care a urmat incidentului a fost de nivel mondial. Rapoartele susţin că „extremiştii de dreapta” au fost responsabili. Cu toate acestea, dintre toţi „extremiştii de dreapta” retinuti pentru audieri, niciunul nu a fost arestat. De fapt, toţi au fost eliberaţi.În eşaloanele superioare ale inteligenţei franceze, însă, suspiciunea era îndreptată spre Mosad. Potrivit unui raport: „Pe 6 aprilie, 1979, aceeaşi unitate teroristă Mosad suspectată acum de carnagiul de pe strada Copernic a aruncat în aer uzina puternic păzită a industriilor CNIM de la La Seyne-sur-Mer, de lângă Toulon, în sud-estul Franţei, unde se afla un consorţiu de firme franceze care construiau unreactor nuclear pentru Irak.
„Mosadul a presărat locul exploziei bombei de la CNIM cu „indicii” urmate de apeluri telefonice anonime către poliţie — sugerând că sabotajul a fost opera unui grup ecologist „conservator” – „cei mai pacifisti şi inofensivi oameni de pe pământ”, aşa cum a spus o sursă.”

INVINOVĂTIND MAFIA CORSICANA

• Pe 28 iunie 1978, agenţii israelieni au plasat o bombă sub o maşină pe Rue Saint Anne, ucigându-l Mohammed Boudia, un membru al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (OEP). Imediat dupa explozie, poliţia din Paris a primit apeluri telefonice anonime î care îl acuzau pe Boudia implicarea în afaceri cu narcotice şi

atribuind uciderea lui mafiei corsicane. O investigaţie amănunţită a stabilit ulterior că agenţii operatiunilor speciale a Mosad-ului au fost responsabili pentru uciderea teroristului.

INVINOVĂTIND NEO-NAZISTII

• În octombrie 1976, aceeaşi unitate Mosad a răpit doi studenti vest-germani pe nume Brigette Schulz şi Thomas Reuter de la hotelul lor din Paris. „Indiciile" plantate şi apelurile telefonice anonime au făcut să pară că o formatiune „neonazistă" bavareza executaseră răpirea.În fapt,informaţiile franceze au stabilit că cei doi tineri germani fuseseră dusi în secret cu avionul in Israel, drogati, torturati, constrânsi să facă o „mărturisire de complicitate" falsă la activităţile OEP şi apoi încarcerati anonim într-una dintre închisorile politice notorii ale guvernului israelian

INVINOVĂTIND COREENII DE SUD

• În februarie 1977, un cetăţean american naturalizat de origine germană William Jahnke a sosit la Paris pentru câteva întâlniri de afaceri secrete. El a dispărut curând, fără a lăsa urme. Poliţia din Paris informată anonim că Jahnke fusese implicat într-o afacere de dare de mită la nivel înalt din Coreea de Sud şi „eliminat" atunci când afacerea a căzut. O echipă specială de anchetatori de la SDECE, principala agenţie de informaţii franceză, a stabilit în cele din urmă că Jahnke fusese „terminat" de Mosad, care îl bănuia ca vindea informaţii secrete libienilor. Alături de alte detalii în acest caz sordid, SDECE a aflat că Jahnke fusese „vandut" Mosad-ului de către propriul său fost angajator, CIA.

INVINOVĂTIND LIBIENII

Una dintre cele mai scandaloase operaţiuni sub „steag fals" ale Israelului,a implicat o sălbatica propagandă care viza discreditarea liderului libian Muamar Qaddafi — unul dintre duşmanii preferaţi ai Israelului. În primele luni de administratie a Preşedintelui Ronald Reagan, mass-media americană a început să promoveze puternic o poveste că o „echipă de asasini libieni" era în Statele Unite cu scopul expres de a-l asasina pe Reagan. Acest lucru a inflamat sentimentul publicului împotriva Libiei şi au existat apeluri repetate la sânge. Dintr-o dată, poveştile „echipei de criminali" au dispărut. De fapt, în cele din urmă s-a descoperit că sursa poveştii a fost Manucher Ghorbanifar, un fost agent iranian Savak (poliţia secretă) cu legături strânse in Mosad. Chiar şi The Washington Post a recunoscut că CIA însaşi credea că Ghorbanifar era un mincinos

care „scornise povestea cu asasinii pentru a-i cauza probleme unuia dintre duşmanii Israelului.
Însuşi Los Angeles Times a dezvaluit faţa Israelului in aceste poveşti de groaza. „Informaţiile israeliene, nu administraţia Reagan", a raportat The Times, „au fost o sursă majoră a unora dintre cele mai dramatice rapoarte publicate despre o echipă de asasini libieni trimisă să-l omoare pe preşedintele Reagan şi alţi oficiali de top din SUA. . . Israelul, au declarat surse informate „şi-a dorit de multă vreme o scuză pentru a lovi Libia de mult timp", încercând să construiască sprijinul public american împotriva lui Gaddafi.
Cu alte cuvinte, Israelul il promovase pe fostul agent Savak(serviciul iranian de informatii intre 1957-1971)Ghorbanifar, către Washington ca sursă de încredere. De fapt, el a fost un agent de dezinformare al Mosad-ului fluturând un „steag fals" pentru a induce în eroare America.
Aceasta a fost încă o schemă israeliană de a da vina pe Libia pentru propriile sale fapte greşite, de data aceasta folosind un „steagul fals" Savak pentru a da vina pe Libia.
(În capitolul 18 vom vedea încă o crimă comisă de Savak în numele Israelului şi al aliaţilor săi din CIA.)

DIN NOU VINA PE LIBIA

Mosad-ul Israelului a fost aproape sigur responsabil pentru explozia de la discoteca La Belle din Berlinul de Vest pe 5 aprilie 1986. Cu toate acestea, s-a pretins că există dovezi „de nerefuzat" că libienii erau responsabili. Un militar american a fost ucis. Preşedintele Ronald Reagan a răspuns cu un atac asupra Libiei.
Cu toate acestea, cei din interiorul serviciilor de informaţii au fost convinsi ca Mosad-ul Israelului a plantat „dovezile" false pentru a „demonstra" responsabilitatea libiei.Seful politiei din Berlinul de Vest,Manfred Ganschow, care a condus investigaţia, i-a exonerat pe libieni, spunând: „Acesta este un caz extrem politic.
Este posibil ca unele dintre dovezile citate la Washington să nu fie deloc dovezi, doar presupuneri furnizate din motive politice."

DAND VINA PE SIRIENI

Pe 18 aprilie 1986, un iordanian de 32 de ani, Nezar Hindawi a fost arestat la Londra după ce ofiterii de securitate au constatat că unul dintre pasageri de la bordul unui avion israelian cu destinaţia Ierusalim, Ann Murphy, 22 de ani, avea o bucata patrata de exploziv plastic(C-4) în fundul dublu al gentii de mână.

Domnişoara Murphy le-a spus oamenilor de la securitate că detonatorul (deghizat intr-un calculator) i-a fost dat de logodnicul ei, Hindawi. El a fost acuzat de tentativă de sabotaj şi tentativă de omor.
S-a scurs vestea că Hindawi a mărturisit şi a susţinut că a fost angajat de generalul Mohammed Al-Khouli, directorul de informaţii al Forţele aeriene siriene. De asemenea, i-a implicat şi pe alţii, inclusiv ambasadorul sirian de la Londra. Autorităţile franceze l-au avertizat pe primul ministru britanic că e mai mult în acest caz decât pare–sunt implicati israelieni. Acest lucru a fost confirmat ulterior în rapoartele din presa occidentală?

DAND VINA PE OEP(Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei)

În 1970, regelui Hussein al Iordaniei a primit informaţii care incriminau Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, ca ar complota să-l ucidă şi să preia puterea în Iordania. Înfuriat, Hussein şi-a mobilizat forţele pentru ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „Septembrie Negru" sau epurarea OEP. Mii de palestinieni care locuiau în Iordania au fost arestati, unii dintre dintre lideri au fost torturaţi şi, în final, mii de refugiaţi au fost conduşi din Iordania în Liban.
Date noi, au iesit la iveală după uciderea a doi agenti coordonatori ai Mosad-ului in Lamaka, Cipru care au sugerat că întreaga acţiune a fost o operatiune secretă a Mosad-ului, condusă de unul dintre agenţii săi cheie, Sylvia Roxburgh.Bona a copiilor lui Hussein si avand o aventură cu regele a servit drept pivot pentru o lovitură de stat a Mosad-ului menită să-i destabilizeze pe arabi.
În 1982, tocmai când OEP abandonase utilizarea terorismului, Mosad a răspândit dezinformarea despre „atacurile teroriste" asupra coloniilor israeliene de-a lungul frontierei de nord pentru a justifica o invazie militară la scară largă a Libanului.
Ani mai târziu, chiar şi purtători de cuvânt israelieni de frunte, cum ar fi fostul Ministrul de externe, Abba Eban, a recunoscut că rapoartele despre „terorismul OEP" fusesera concepute de Mosad.
De asemenea, este de remarcat faptul că in tentativa de asasinare — la Londra — a ambasadorul Israelului din Anglia, Shlomo Argov, a fost iniţial acuzat OEP-ul.
Tentativa de asasinat a fost folosita de Israel ca o scuză pentru incursiunea sângeroasă din Liban în 1982. De fapt, diplomatul în cauză era considerat unul dintre „pacifistii" lui Israel şi înclinat spre

o dispoziţie prietenoasă a conflictului lung al Israelului cu OEP. El a fost ţinta puţin probabilă a mâniei OEP.
Mai mult, asupra unuia dintre suspecţii crimei a fost găsita o „listă de lovituri" care includea si numele şefului OEP al biroului din Londra. Astfel, se pare că tentativa de asasinat a fost efectuată de Mos ad – sub încă un „steag fals" – pentru doua motive:
(a) eliminarea unui „peacenik"(adept al pacii) intern considerat prietenos faţă de palestinieni; şi (b) invinovatind Organizaţia de Eliberare a Palestinei pentru încă o crimă.

DE CE I-AU INSCENAT LUI OSWALD CA AR FI UN „AGITATOR PRO-CASTRO"?

Aceste cazuri citate aici sunt doar cateva operatiuni orchestrate de Mosad sub „steaguri false" atribuite unei mari varietati de pretinşi „suspecţi". Dovezile pe care le vom examina în Verdict Final sugerează că asasinarea lui John F. Kennedy a fost încă o conspiraţie de tip „steag fals"executata de Mosad-ul Israelului şi colaboratorii săi din CIA-ul american.
Stim acum,bazandu-ne pe ani de studiu ai numerosilor investigatori in conspiratia de asasinat JFK că înainte de crima, cel acuzata fi asasinul, Lee Harvey Oswald, a fost înfăţişat ca un naiv. Într-adevăr, activităţile lui Oswald au fost prezentate ca dovadă că un „agitator pro-Castro" a fost „descreieratul singuratic" din spatele asasinatului preşedintelui.
Dacă ceva – ar trebui să remarcăm în acest moment, identitatea lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro" – rolul pe care l-a jucat înainte de asasinat a fost vizibil falsa (sau, poate ar trebui să spunem, falsificata de) CIA şi aliaţii săi din Mosad.Ce puţini cercetătorii ai asasinatului JFK au observat (sau înţeles) că Cuba lui Fidel Castro fusese de mult timp ostilă Israelului şi cauzei sionismului. Asa ca, daca Mosad-ul şi CIA-ul ar fi gasit un suporter al cauzei Castro ar fi fost un tap ispasitor ideal.
Într-un eseu lung, publicat de guvernul Castro pe 4 noiembrie, 1979 in Ediţia din Granma – un ziar oficial – marxistii cubanezi au criticat Israelul şi sionismul. Ziarul lui Castro spunea, parţial: „Sioniştii nu au iertat niciodată statul sovietic şi nu vor ierta niciodată statul sovietic si Partidul lui Lenini. . . deoarece bolşevicii au pus în aplicare o politică corectă care a încorporat talentele şi eforturile evreilor sovietici în sarcinile de construirea a unei noi

societăţi şi a demonstrat astfel originile de clasă ale discriminarii şi antisemitismului, ruperea de trecutul şi oferirea unei soluţii autentice la problema evreiască, o soluţie care nu a fost şi s-ar putea să nu fie niciodată un exod masiv către Palestina.
„Odată cu izbucnirea războiului rece, sioniştii au colaborat în toate activităţile subversive şi de diversiune împotriva URSS şi a altor ţări socialiste. Serviciile secrete ale statului sionist Israel si-au coordonat activităţile de spionaj cu CIA. Şi pentru a completa tabloul există acţiunea sionista contrarevoluţionară împotriva mişcărilor de eliberare naţională.
„Sioniştii au devenit o putere şi au reuşit să-şi întemeieze propriul lor statul în 1948. Acum sarcina lor este să apere rutele petroliere, să protejeze toate interesele imperialismului american şi blochează avansul revoluţiei arabe. Nici maşinaţiunile contrarevoluţiei sioniste şi nici armele israeliene nu pot rezista marşului victorios al popoarelor lumii."
Aceste sunt cuvinte care inspira si cel puţin explică, probabil, de ce cei care erau responsabili pentru înscenarea lui Lee Harvey Oswald i-au ales profilul de „agitator pro-Castro". Profilul i-ar satisface pe si anticomuniştii convinsi şi pe sionişti.
În anii următori, cum povestea iniţială că Oswald a fost un sustinator al lui Castro a început să se destrame şi noi ţinte au apărut– în primul rând „Mafia". Mosad-ul, aliaţii săi din CIA şi mass-media americană controlată erau cei care au creat acest continut. Toţi cei care erau învinovăţiţi de Mosad şi aliaţii săi CIA au fost implicaţi şi toţi, în consecinţă, au avut o miză în muşamalizare.
JFK SI TRATATIVELE SECRETE
Pentru a obţine preşedinţia în 1960, John F. Kennedy a fost forţat sa incheie tranzacţii secrete — în culise — cu o varietate de forţe puternice complicate legate de Israel. În capitolul 4 vom examina istoria acelor tranzacţii şi rolul lor în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.

Capitolul patru
Nici o dragoste pierdută:
JFK, Meyer Lansky, mafia şi lobby-ul israelian

A existat o lungă istorie de duşmănie amară între John F. Kennedy , puternicul său tată, ambasadorul Joseph P. Kennedy şi şeful crimei organizate, Meyer Lansky, care decurge în parte din contractele seniorului Kennedy cu lumea interlopă. Acest

lucru, însă, nu a împiedicat familia Kennedy să incheie acorduri cu sindicatul crimei
atunci când a venit vorba de a castiga alegerile.Pretinsul antisemitism al familiei Kennedy nu a contribuit cu nimic la a îmbunătăţi relatiile lui JFK cu Israelul si lobby-ul său american.
Intervenţia lui Kennedy in problema independenţei algeriene fata de
Franţa a atras de asemenea critici dure din partea lobby-ului israelian. Cu toate acestea, când John F. Kennedy a căutat sa obtina preşedinţia, a fost dispus sa faca compromisuri cu lobby-ul israelian in acest scop.Spre sfârşitul preşedenţiei,Kennedy a renunţat la înţelegerile sale, nu numai cu ,,Naşul" Israelului, Meyer Lansky şi acoliţii lui din mafie, dar şi cu lobby-ul israelian din America.
John F. Kennedy a fost in mare parte produsul educatiei tatălui său spre disperarea, s-ar putea spune chiar a multora dintre cei mai mai devotaţi discipoli ai sai. Ei, ar fi preferat sincer, să uite o mare parte din istoria familiei Kennedy şi sa îl prezintă pe JFK ca pe ceva departe de a fi un sfânt.
Faptul ca Preşedintele John F. Kennedy era fiul ambasadorului Joseph P. Kennedy perceput de mult timp a fi, cel puţin, neutru faţă de ambiţiile Germaniei naziste — şi, în cel mai rău caz, un antisemit şi chiar un admirator al lui Adolf Hitler — a fost greu de înghiţit pentru admiratorii lui Kennedy. Ambasadorul Kennedy, desigur, a luptat impotriva intrarii SUA în cel de-al doilea războiul mondial. Mai multe relatări ale perioadei sugerează că Kennedy însuşi s-a întors din Marea Britanie, unde a servit ca ambasador american, cu intenţia de a lansa o campanie majora împotriva planurilor de război ale preşedintelui Roosevelt.
Cu toate acestea, după o întâlnire la Casa Albă între ambasador si preşedinte, Kennedy a dat înapoi. Ce s-a întâmplat în timpul acelei întâlniri e subiect pentru speculaţii.
JFK, HITLER ŞI RĂZBOIUL DIN EUROPA
Ceea ce este interesant de remarcat (şi cu siguranţă puţin cunoscut) este că in timp ce ambasadorul Kennedy a luptat împotriva implicarii americane în ceea ce a devenit al Doilea Război Mondial, fiii săi Joe Jr. şi John promovau şi ei aceeaşi agendă.
Joe, Jr., ca student la Harvard, a făcut parte din Comitetul Harvard

Împotriva intervenţiei militare în Europa, descrisă drept „un grup reacţionar care a făcut petiţii oficialilor guvernamentali influenţi şi a organizat mitinguri de opoziţie la ajutorul american în efortul războiului european.”
Mai semnificativ, însă, se pare că însuşi JFK era sub supravegherea constantă a FBI-ul lui J. Edgar Hoover din cauza activitatilor sale anti-război. JFK a fost acuzat de FBI că si-a exprimat opinii„defetiste anti-britanice”, învinovăţindu-l pe Winston Churchill pentru intrarea Statelor Unite în război... Se pare, de asemenea,” ca FBI-ul l-a acuzat, „pe Kennedy ca a pregătit pentru tatăl său cel puţin unul dintre discursurile pe care le ţinuse tatăl său, sau intenţiona să o facă, ca răspuns la criticile aduse presupusei sale neutralitati politice... În plus, Jack Kennedy a afirmat că în opinia sa Anglia e terminata, iar cea mai mare greşeală a tatălui său a fost să nu vorbească suficient sau ca a încetat să isi sustina convingerile prea devreme.”
Tânărul Kennedy, ca student la Harvard, a fost mai mult decât neutru faţă de Hitler, se pare. După ce a vizitat Italia lui Mussolini, Rusia lui Stalin şi Germania lui Hitler, JFK a consemnat în jurnalul său, potrivit revistei Time, că ajunsese „la decizia că fascismul este chestia potrivita pentru Germania şi Italia, comunismul pentru Rusia şi democraţia pentru America şi Anglia.” Gândiri tinere, dar interesante, cel puţin.
KENNEDY ŞI ,FASCISTUL”
După ce războiul a început, tatăl lui JFK, ambasadorul Kennedy, a luat în considerare în mod activ implicarea într-o schemă de reducere a duratei războiului — în opoziţie faţă de preşedintele Roosevelt.
Biograful lui Kennedy, Richard Whalen, a scris despre o întâlnire secretă între Kennedy şi un critic proeminent al administraţiei Roosevelt, publicistul controversat, Lawrence Dennis. Adesea descris (incorect) ca„Cel mai mare fascist al Americii”, Dennis el însuşi un fost diplomat şi unul din primii lideri în efortul de a bloca intervenţia americană în ceea ce a evoluat ca al Doilea Război Mondial. În consecinţă, el şi Kennedy aveau multe în comun.Biograful lui Kennedy a subliniat circumstanţele acelei întâlniri secrete — o întâlnire care spune multe despre linia de gândire a lui Kennedy:

„În octombrie 1943, Lawrence Dennis a primit un apel telefonic de la prietenul lui Paul Palmer, pe atunci redactor principal al The Reader's Digest. Înainte de război, Dennis contribuise la Digest, dar autorul cărţii The Coming American Fascism(Aparitia fascismului american) devenise prea controversat pentru ca numele lui sa mai apara în cea mai mare revistă a naţiunii. Acum primea 500 de dolari pe lună doar ca consultant editorial.
„Unul dintre eforturile sale recente a fost un memorandum asupra căruia a fost aspru criticat privind capitularea necondiţionată şi zvonurile planurile de a destrăma Germania. Palmer
l-a invitat pe Dennis la prânz în apartamentul său din hotelul St. Regis din Manhattan, spunându-i ca avea să întâlnească acolo pe cineva care gândea in aceleaşi direcţii.
„S-a dovedit a fi Joe Kennedy. În timpul prânzului, Kennedy a spus că se intalnea aproape zilnic cu Arhiepiscopul
Spellman(arhiepiscopul New York-ului din1939 pana la moartea sa in 1967). A spus că arhiepiscopul s-a întors de la Roma cu o veste ca generalii lui Hitler ar putea încerca să-l răstoarne de la putere dacă li se ofereau termeni mai puţin acceptabili decât capitularea necondiţionaţa.
„Kennedy a devenit emoţional şi l-a criticat pe Roosevelt. El a vorbit despre cei doi fii care se aflau in serviciul militar şi a declarat că războiul ar putea fi încheiat în doua săptămâni dacă generalii germani ar fi încurajati.
„Desigur, nici un oficial al Bisericii nu s-ar putea pronunţa împotriva prostiei politice lui Roosevelt, dar Kennedy ar fi putut, iar acesta fusese scopul lui Palmer în aranjarea prânzului. Editorul a întrebat dacă fostul ambasador ar scrie, sau cel puţin ar semna, un articol care condamnă predarea necondiţionată.
Impactul unui astfel de articol, având în vedere fosta poziţie a lui Kennedy în administraţie, ar putea fi enormă. Dar nu a acceptat invitaţia şi războiul dus de fiii săi şi de atâţia alţi tineri si-a continuat prăpădul.Ambasadorul Kennedy şi-a amintit fără îndoială această întâlnire pentru tot restul zilelor lui. Era foarte amărât de război şi mai ales de Franklin D. Roosevelt,Kennedy s-ar fi referit odată la FDR drept „ticalosul acela infirm care mi l-a ucis pe Joe. (Joe Kennedy, Jr., desigur, fiind fiul cel mare al ambasadorului). A fost moartea lui Joe, Jr., care în cele din urmă a pus bazele ca cel

de-al doilea fiu, John, să fie pregătit pentru preşedinţie în locul fratelui său mai mare.)

O AFACERE RISCANTA

Cu toate acestea, opiniile seniorului Kennedy nu s-au schimbat cu siguranţă odata cu trecerea timpului. Dar, pe măsură ce ambasadorul pensionar a îmbătrânit, a devenit mult mai pragmatic. Acest lucru a fost evidenţiat într-o întâlnire - la mijlocul anilor 1950 – între Kennedy şi un asociat al lui Lawrence Dennis – un director de divertisment stabilit in New York pe nume DeWest Hooker.

De fapt, după cum vom vedea, este posibil să fi fost eforturile lui Hooker, in urma întâlnirii sale cu Joe Kennedy, care l-au ajutat pe John F. Kennedy sa câştige victoria la limita in alegerile prezidenţiale din 1960. Domnul Hooker spera să-l atraga pe Joe Kennedy într-o afacere de care Hooker credea că ar putea fi in interesul ambasadorului.Hooker dorea să înfiinţeze o reţea de televiziune independentă şi a simţit că Kennedy, el însuşi un mogul veteran al filmului, ar putea fii interesat să sprijine acest proiect. Amintirile lui Hooker legate de aceasta întâlnire sunt destul de interesante,mai ales în contextul tezei prezentate în aceste pagini. Pentru a aprecia exact originile lui Hooker, este potrivit a trece în revistă trecutul remarcabil al lui Hooker.

FERM ANTISEMIT

Născut in bogăţie şi privilegiu şi un descendent al unuia dintre semnatarii Declaraţia de Independenţă, Hooker a avut o carieră variată. Nu numai ca a jucat pe scena de la Broadway, dar a făcut şi reclame la ţigări. Hooker a servit pentru o perioadă şi ca impresar în cadrul puternicei firme MCA(Music Corporation of America fondata in 1924 ,iniţial o agenţie de talente cu artişti din industria muzicală ca clienţi, compania a devenit o forţă majoră în industria filmului, iar mai târziu s-a extins în producţia de televiziune. MCA a publicat muzică, a rezervat spectacole, a condus casa de discuri MCA Records, a reprezentat vedete de film, televiziune şi radio şi, în cele din urmă, a produs şi vândut programe de televiziune celor trei reţele de televiziune majore) şi a fost, la un moment dat in anii 1950, unul dintre cei mai bine plătiţi promotori din America. Hooker s-a implicat şi în producţia de televiziune cu la fel de mult succes. Cu toate acestea, a existat un

aspect la persoana lui Hooker care l-a făcut să facă cel puţin, persona non grata în industria divertismentului: Hooker era un neclintit şi deschis antisemit,fiind intotdeauna primul care recunoaştea asta fara a fi întrebat. Un om puternic. Hooker era neînfricat şi nu se temea sa isi facă cunoscută poziţia sa.
Unul dintre protejaţii lui Hooker a fost George Lincoln Rockwell, fondatorul Partidul Nazist American. În memoriile sale, This Time the World(De data asta,lumea), Rockwell îl creditează pe Hooker ca fiind o influenţă majoră asupra gândirii sale.
De fapt, Rockwell i-a dedicat cartea lui Hooker si altora, inclusiv senatorului Joseph R. McCarthy şi generalul Douglas MacArthur. Rockwell a declarat,ca Hooker a fost cel „care m-a învăţat să cunosc viclenia şi căile diabolice ale vrăjmaşului." Potrivit lui Rockwell, Hooker a fost „cel mai apropiat de intruchiparea nazismului de la Bund(German American Federation organizatie nazista infiintata in 1936 pentru crea suport popular american pentru Hitler **)**."
Motivul interesului lui Hooker de a stabili o reţea independentă a fost politic: Hooker dorea ca noua reţea să fie complet independenta de banii şi influenţa evreiască.
În opinia sa, cele trei retele existente erau în întregime sub controlul intereselor evreieşti. Hooker a vrut o reţea care sa prezinte ceea ce el numea „modul nostru de a gândi".

JOE KENNEDY VORBESTE SINCER

În 1956, Hooker a avut o întâlnire privată în Palm Beach, Florida cu Kennedy. După un joc de golf, Kennedy şi Hooker au trecut la afaceri. Hooker era acolo pentru a-i solicita ajutor financiar, politic şi sprijin personal lui Kennedy pentru reţeaua propusă. (Exact in această perioadă senatorul John F. Kennedy cauta activ nominalizarea la vicepreşedinţia Partidului Democrat. A pierdut, dar eforturile lui i-au adus simpatie în rândurile membrilor de baza ai partidului care s-a răspândit şi a pus in miscare mecanismul de succes propulsandu-l ca si candidat,în alegerile din 8 noiembrie 1960.)
După ce Hooker si-a prezentat oferta fostului ambasador răspunsul lui Kennedy a fost de susţinere, dar batranul Joe şi-a făcut poziţia clară în timpul dialogului lor de patru ore. Potrivit lui Hooker, „Joe a recunoscut că atunci când era ambasador in Anglia fusese pro-Hitler, Kennedy a continuat, „noi

am pierdut războiul”. Prin „noi” nu se referea la Statele Unite. Când Kennedy a spus „noi”, se referea la ne-evrei. Joe Kennedy credea că evreii erau cei care câştigasera al Doilea Război Mondial.
„Kennedy a spus: „Am făcut tot ce am putut pentru a lupta împotriva puterii evreieşti din aceasta tara. Am încercat să opresc al Doilea Război Mondial, dar am eşuat. Am făcut toti banii de care am nevoie şi acum le transmit fiilor mei tot ce am învăţat.” „„Nu merg cu „învinsii””, mi-a spus Kennedy. „M-am alăturat „câştigătorilor”. Voi lucra cu evreii. Îi învăţ pe băieţii mei întregul mers al lucrurilor şi vor lucra cu evreii, am de gând să fac din Jack primul preşedinte catolic irlandez al Statelor Unite şi dacă asta înseamnă ca trebuie sa lucrez cu evreii, aşa să fie. Sunt în asentimentul a ceea ce faci, Hooker'”, a spus Kennedy, dar nu am de gând să fac nimic care să strice sansele lui Jack să devină preşedinte.
Hooker a fost, desigur, dezamăgit de răspunsul lui Kennedy şi în cele din urmă, „a patra” reţea a lui nu a reuşit să apara.
Cu toate acestea, Hooker a avut cel puţin satisfacţia de a şti că el şi familia Kennedy se afla pe aceeaşi lungime de undă – chiar dacă ei ar fi fost dispusi sa isi compromita aceste opinii pentru câştig politic.
NAZISTII ÎL SPRIJINĂ PE NIXON
Când s-au despărţit la sfârşitul întâlnirii lor din Palm Beach, Hooker a întrebat dacă ar fi putut face ceva pentru a ajuta familia Kennedy. „Da, de fapt, există ceva ce poţi face.” răspunse Joe Kennedy. „Aş dori să-ţi foloseşti contactele de dreapta sa înceapa să publice articole care sa îl acuze pe Jack că este controlat de evrei ca e marioneta lor. Acest lucru va avea ca efect neutralizarea opoziţiei evreilor faţă de Jack (datorita persoanei mele)”.
„Evreii imi cunosc părerile şi, în mod natural, vor presupune că Jack e ,,aschia care nu sare departe de trunchi”. Dacă ,,dreapta” începe să-l lovească pe Jack, aceasta le va schimba evreilor pozitia— cel puţin celor care votează.”
Hooker i-a promis lui Kennedy că va face tot ce va putea. Şi fiind un om de cuvânt, Hooker chiar a influenţat contactele sale de dreapta aşa cum a cerut Kennedy. Hooker şi-a încurajat prietenul, liderul nazist Rockwell, şi altii din aripa dreptei pentru a-l defăima pe John F. Kennedy aşa cum sugerase tatăl lui JFK si eforturile au reuşit.
După cum a notat o cronică a campaniei din 1960: „Partidul Nazist American a ajutat şi el oferindu-şi sprijinul lui Richard Nixon –

„Naziştii pentru Nixon, Jidanii pentru Kennedy” a fost unul dintre sloganurile sale. O alt pancarda releva: „FDR şi JFK înseamnă afaceri cu evreii.”
Acest lucru, desigur, a fost inspirat de tatăl lui JFK şi a fost realizat bunele intentii ale lui DeWest Hooker şi ale prietenului său George Lincoln Rockwell, deşi istoricii care au descris sloganurile si campania defaimatoarea al adresa lui JKF nu aveaU idee că era indirect opera lui Joe Kennedy.
„Sincer,” spune Hooker până astăzi, „in ceea ce mă priveşte, a fost munca care l-a adus pe Johnny Kennedy la Casa Albă.”(pretenţia lui Hooker nu pare complet lipsita de realitate, în măsura în care liderii evrei americani susţineau ei înşişi la momentul respectiv ca sprijinul evreiesc pentru John F. Kennedy i-a oferit triumful la limita asupra lui Nixon la alegerile din 1960.)
Acest interesant — şi revelator — episod nu este probabil amintit la Biblioteca John F. Kennedy de la Harvard sau in oricare biografie a familiei Kennedy. Cu toate acestea, nu poate exista nici o îndoială că Israelul şi lobby-ul său american aveau o idee destul de clara despre ceea ce se întâmplă în culise.

KENNEDY AGITA LOBBY-UL ISRAELIAN

În 1957, în timpul primului său mandat la Senat, John Kennedy a devenit implicat într-o problemă putreda internaţională care a fost puţin observată în rândul alegătorii americani de rand, dar care a fost de un interes deosebit pentru Israel şi pentru lobby-ul acestuia in America: problema independenţei Algeriei. Cea mai mare tara din Africa, de multă vreme o colonie franceză, îşi căuta libertatea şi chiar în Franţa naţiunea era angajată într-o dezbatere aprinsă asupra acestei chestiuni. Israel, desigur, a văzut apariţia unei alte republici arabe independente ca pe o ameninţare la securitatea sa şi oricine favoriza independenţa Algeriei , era considerat ce susţinea o politică ameninţătoare pentru supravieţuirea Israelului.
Fostul diplomat Richard Curtiss a descris intrarea surpriză a lui Kennedy într-o dezbatere asupra Algeriei: „In 1957, în calitate de boboc in Comitetul pentru Relaţii Externe al Senatului, el a crezut că a recunoscut tragedia legata de inflexibilitatea colonială care se desfăşura în Algeria. Deja unul dintre cei mai mari cititori ai Bibliotecii Congresului, acum isi petrecea tot mai mult timp conversand cu William J. Porter(primul ambasador al SUA in

Algeria)și director al Departamentului de Stat in Biroul pentru Relatii Nord-Africane.
„Porter se temea că sprijinul tacit al Washingtonului pentru aliatul său NATO, Franța, în represiunea franceză din ce în ce mai brutală asupra naționaliştilor algerianului,amenința întreg viitorul Statelor Unite în Africa de Nord. Kennedy a discutat şi cu membrii delegaţiei Frontului de Eliberare Nationala al Algeriei la Organizaţia Naţiunilor Unite."
Pe 2iulie, 1957, JFK s-a ridicat în faţa Senatului şi şi-a dat ,,botezul" in politica externă abordand această problemă controversată. El a spus, în parte: „Nici o cantitatea de politețe reciprocă, dorinţă, nostalgie sau regret nu ar trebui sa orbeasca Franţa sau Statele Unite intr-atat faţă de faptul că, dacă Franţa şi Vestul în general urmează să aibă o influenţă continuă în Africa de Nord... primul pas esențial care trebuie facut este independența Algeriei."Potrivit lui Curtiss: „Acest discursul a provocat mai multa corespondenta decât oricare altul livrat de vreun senator. Instituţia de politică externă din New York, bastionul solidarității atlantice, şi-a exprimat o indignare profundă." De asemenea, notează Curtiss, „francezii erau iritaţi."
Unii dintre criticii lui Kennedy au spus că discursul a fost o mişcare politică şi că a ales tema independenței Algeriei ca subiect al primei sale adresări asupra politicii externe pentru că nu au existat votanti francezi sau algerieni cu care să se lupte în statul său natal, Massachusetts sau în naţiune per ansamblu.
În timp ce ultima observaţie este corectă, desigur, adevărul este că in America era un bloc de vot american deosebit de puternic (şi sursă de contribuţii financiare) care a luat notă de sprijinul lui Kennedy pentru independenta araba din Algeria si acela era puternicul lobby american pentru Israel.
După cum vom vedea, în cele din urmă, poate să fi fost iniţiativa lui JFK cu privire la problema algeriană care, de fapt, a jucat un rol major în modelarea întregii conspiraţii care i-a pus capăt vieţii în Dallas, Texas, pe 22 noiembrie 1963. Acest gest al tânărului senator a supărat multi naționalişti francezi are doreau să păstreze controlul colonial francez asupra Algeriei. Multe dintre aceşti naţionalişti s-au unit ulterior în aşa-numita Armată Secretă

Organizaţia – OAS susţinută de Israel – şi a luptat împotriva preşedintelui francez Charles De Gaulle, care a acordat în cele din urmă independenţa Algeriei.
În Capitolul 12, Capitolul 15 şi Capitolul 16 vom afla mai multe despre aşa-numita „filiera franceză" şi cum, într-adevăr, a jucat un rol capital in crima JFK, manipulată de Mosad-ul Israelului.

KENNEDY ŞI LANSKY

Kennedy avea alţi duşmani puternici. A existat şi o duşmănie străveche între Joseph P. Kennedy şi Meyer Lansky, cel mai important sef al mafiei evreiască din America. (În capitolul 7 vom examina mai multe istoria lui Lansky in detaliu.) Conflictul dintre JFK şi Lansky merge cu mult in urma pana in perioada activităţilor de contrabandă ale tatălui preşedintelui.
Potrivit expertului în asasinate JFK, Jim Marrs: „În 1927, a transportul de whisky contrafăcut în drumul său din Irlanda către Boston a fost deturnat în sudul Noii Anglii. Aproape toti paznicii transportului au fost ucisi în schimbul de focuri rezultat. Cei care au jefuit incarcatura făceau parte din mafia Luciano-Lansky, în timp ce s-a zvonit că Joseph P. Kennedy a fost implicat în transport. Se presupune că Kennedy a pierdut o avere din cauza acestui jaf şi a fost asediat de văduvele celor ucisi care cautau ajutor financiar.
Lansky le-a spus mai târziu biografilor că era convins că Kennedy începand cu acel moment l-a dusmanit toata viata şi, de fapt, si- a transmis ostilitatea mai departe fiilor săi."
Michael Milan, asasinul din sindicatul lui Lansky, sprijină aceasta afirmaţie. Potrivit lui Milan, „Întreabati-l pe Meyer Lansky despre Joe Kennedy şi veti vedea una dintre puţinele ori în care domnul Lansky are un acces de furie.Ceea ce ei au spus în timpul prohibiţiei a fost că nu poţi avea încredere în Joe Kennedy să se ţină de cuvânt. A furat de la prieteni atât de mult încât nu avea prieteni. Şi chiar înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, fiul de catea s-a întors şia spus că ar trebui să fim cu toţii de partea lui Hitler,si că evreii pot merge în Iad."
"Lui Meyer ii era gata să i se spargă un vas de sânge. Tâmplele lui zvacneau când Sam Koenig i-a spus ce spusese Kennedy. Şi apoi Meyer, aproape ca şi cum ar fi fost un sicilian născut, a jurat răzbunare sângeroasa asupra întreagii familii Kennedy. „Păcatele

tatălui”, își spunea el în continuare, mormăind ca un bunic care jură răzbunare. „Păcatele tatălui.”
Conflictul dintre Lansky și Joseph P. Kennedy a fost doar o fațetă a relației lui Kennedy cu crima organizată.
A fost o relație sub multe forme și, în cele din urmă, a avut în mod clar un rol semnificativ în a ajuta la formare conspirația care a dus la asasinarea fiului ambasadorului Kennedy care ajunsese în sfârșit la președinție.

DUBLA TRADARE

Comentând teoria conform căreia crima organizată l-a ucis pe JFK (o teorie cu care Fox este de acord), istoricul Stephen Fox a remarcat că „Gangsterii în mod normal, nu incearca sa faca rau oamenilor legii cinstiți”, cum ar fi un președinte precum Kennedy a cărui administratie începuse să dărâme sindicatul national al crimei organizate.
Cu toate acestea, notează Fox: „Pentru o astfel de crimă extraordinară — să ucizi un preşedinte — trebuie să fi fost extraordinar de provocați. În termenii lor, ar fi putut implica doar o dublă tradare. Familia Kennedy trebuie să fi avut de-a face cu lumea interlopă în moduri compromițătoare. Când familia Kennedy s-a întors impotriva crimei organizată, au încălcat codul și au pus un contract pe capul preşedintelui.”
Fox notează că în timp ce bătrânul Joe Kennedy era un jucător de noroc înrăit, cu multe legături cu lumea interlopă, „dată fiind marea lui bogăție, oricât de mult ar fi pierdut, lumea interlopă nu l-ar fi putut detine niciodată”. Joe Kennedy însuși a fost un vizitator regulat al Colonial Inn-ului (club de noapte in Hallandale,Florida)lui Meyer Lansky,club pe care Lansky îl deținea împreună cu șeful mafiei din New York, Frank Costello și cu un grup de acționari mai mici, inclusiv cu mai puțin cunoscutul proprietar de cluburi de noapte din Dallas pe nume Jack Ruby. Lansky însuși obișnuia să se laude ca printre clientii lui se numara, „judecători, senatori, oameni de afaceri respectabili. Joe Kennedy venea de patru sau cinci ori pe săptămână.”
Cu toate acestea, pe măsură ce fiul seniorului Kennedy, Jack, s-a mutat spre varful arenei politice, tatăl său a încercat să renunte la relația lui veche cu Frank Costello.
Potrivit unuia dintre prietenii lui Costello, „Prin modul in care Costello vorbea despre Joe Kennedy , ai fi avut senzația că au fost

apropiati în timpul Prohibitiei şi apoi s-a întâmplat ceva. Frank a spus că l-a ajutat pe Kennedy sa devină bogat. Ce s-a întâmplat între ei nu ştiu."

KENNEDY ŞI CRIMA

A fost nevoie de familia şefului mafiei din Chicago, Sam Giancana, pentru a completa piesa lipsă din puzzle. Potrivit lui Sam Giancana (nepotul nasului din Chicago) şi Chuck Giancana (fratele mafiotului), JFK – şi tatăl său – tradaseră, într-adevăr, crima organizată.

Potrivit lui Giancana, „mafia evreiască" din Detroit, aşa-numita „Purple Gang" au pus un contract pe capul lui Joe Kennedy pentru că transporta băuturi alcoolice pe teritoriul lor fără permisiunea acestora în timpul Prohibiţiei. Kennedy Sr. a plecat la Chicago pentru a cere oprirea asasinarii la comanda şi şefii mafiei din Chicago au intervenit în numele lui, salvându-i viaţa.

După cum a spus Giancana: „ Kennedy a ramas dator pe viata mafiei din Chicago pentru acest lucru."Oricum,relaţia dintre el si mafie a mers mult mai adânc.

Conform fratilor Giancana : „Legăturile lui Kennedy cu lumea interlopă s-au intersectat intr-o sută de puncte.

Pe lângă faptul că făcuse o avere în contrabandă, Kennedy isi făcuse in anii 20 in Hollywood afaceri prospere cu ajutorul persuasiunii din umbra a executantilor mafiei din New York şi Chicago.„Când prohibiţia s-a încheiat, ca parte a unui acord naţional între diverşii contrabandişti, Kennedy a obţinut trei dintre cele mai lucrative companii de distributie de băutura în ţară — Gin Gordon, Dewar şi Haig & Haig, prin compania sa, Somerset Imports. Fratţii Giancana mai spun că Sam Giancana a fost cel care a netezit lucrurile cu Frank Costello în numele lui Joe Kennedy după ce fostul ambasador îl ignorase pe mafiotul din New York. Potrivit lui Giancana, Kennedy era îngrijorat de cariera politică în plină ascensiune a fiului său şi de aceasta în acel moment a fost de acord să încheie un acord cu crima organizată pentru a-i asigura un parcurs lin — şi pentru a-l potoli pe Frank Costello.

O PROMISIUNE CĂTRE MAFIE

După ce Joe Kennedy a implorat ajutorul lui Giancana la o întâlnire în Chicago, Giancana a spus: „Nu am auzit nimic astăzi care să mă faca să cred că îmi poţi promite ceva în schimbul ajutorului meu."

Kennedy a răspuns: „Pot. Și o voi face. Ajută-mă acum, Sam, și voi avea grijă ca Chicago — ca tu — să poți sta în nenorocitul de birou Oval dacă vrei . Că vei avea suportul președintelui. Am nevoie doar de timp.” Kennedy i-a spus lui Giancana: „Va fi omul tău. Îți jur fiul meu— președintele Statelor Unite — iti va datora viața tatălui său. El nu te va refuza, niciodata. Ai cuvântul meu.”

JFK, MAFIA ȘI MEYER LANSKY

În timpul campaniei primare prezidențiale democratice din 1960 Kennedy s-au îndreptat din nou către Giancana pentru sprijinul critic al mafiei. În fapt, potrivit fraților Giancana,— tată și fiul — de fapt s-au întâlnit cu Sam Giancana pentru a elabora un acord comun de sprijin reciproc,înainte – și după – alegeri. După cum a rezumat Giancana acordul: „Il ajut pe Jack să fie ales și, în schimb, el anulează investigatiile. Vor fi din nou afaceri ca de obicei.”

Banii mafiei au fost turnați în state primare critice, cum ar fi Virginia de Vest (unde mulți lideri politici locali se aflau pe „statul de plata al mafiei” și la ora convenției, JFK a fost practic asigurat de nominalizarea prezidențială. Deși șeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, l-a preferat pe senatorul din Texas ,Lyndon Johnson, acordul a fost întrerupt și Johnson a fost inlocuit cu Kennedy. Sprijinul pentru democrati era gata pentru alegerile din toamnă. (În capitolul 10 vom explora relația dintre Carlos Marcello și Meyer Lansky în detaliu).

Marcello, de fapt, era un protejat al lui Lansky – omul său din New Orleans, pur și simplu.)

Se pare , de asemenea, că JFK însuși era ocupat si cu alte figuri ale lumii interlope decât Sam Giancana, deși cărțile de istorie au ignorat discret celelalte legături criminale ale lui JFK, preferând în schimb să se concentreze asupra figurilor italo-americane din Mafie.Potrivit documentelor și interceptărilor FBI, JFK însuși a avut contact direct cu Meyer Lansky în timpul campaniei prezidențiale din 1960, probabil cu scopul de a obține sprijinul mafiei pentru campania prezidențială — un pact care s-a dovedit în cele din urmă a fi afacerea proverbială cu diavolul.

PROBLEMELE CU LOBBY-UL ISRAELULUI

În aceeași perioadă, JFK a fost, de asemenea, angajat în negocieri critice cu un alt bloc important de putere în relatiile politice americane: lobby-ul Pro-Israel. Din motive evidente, după cum am

văzut, într-adevăr nu a existat o dragoste pierdută între JFK, tatăl său, ambasadorul Kennedy şi comunitatea evreiască americana. Scriind în cartea sa, The Lobby: Jewish Political Power and American Foreign Policy(Lobby-ul :Puterea Politica Evreiasca si Relatiile Politicii Externe Americane, Edward Tivnan comentează: „Comentariile senatorului Kennedy asupra Israelului au fost vagi, cu siguranţă nu la fel de ferme in favoarea Israelului ca cele ale lui Hubert Humphrey. Şi spre deosebire de Lyndon Johnson, Kennedy nu s-a grăbit sa ia apararea Israelului în timpul afacerii Suez(Al Doilea Război Arabo-Israel,Agresiunea Tripartită a fost o invazie britanică-franceză-israeliană a Egiptului în 1956. Israelul a invadat la 29 octombrie Peninsula Sinai inaintand 10 km pe canalul Suez in urma deciziei luata de Presedintele egiptean Nasser de a nationaliza compania care opera canalul Suez detinuta de Franta si Anglia). „Era de asemenea catolic.Mulţi evrei i-au asociat pe catolicii americani cauzei ,,dreptei extreme", pro-McCarthy şi de antisemitism. Mai rău, a existat problema delicată a tatălui candidatului JFK, Joseph P. Kennedy, care, ca ambasador în Marea Britanie la sfârşitul anilor 1930, a fost un susţinător al politicii lui Neville Chamberlain de a-i linişti pe nazişti. Discursul lui Kennedy din 1957 care a cerut independenţa Algeriei, dupa cum am văzut mai sus, nu le-a convenit susţinătorilor americani ai Israelului. Continuand sa înfurie, lobby-ul israelian senatorul Kennedy a oferit un amendament care ar fi redus asistenţa economică pentru Africa şi Orientul Mijlociu de la 175 de milioane de dolari la 140 de milioane de dolari, asta în ciuda faptului că senatorii pro-israelieni au spus că acest lucru era dăunător pentru Israel.

ABRAHAM FEINBERG

Cu toate acestea, John F. Kennedy era gata să facă intelegeri şi a făcut mişcări de a potoli lobby-ul pro-Israel. JFK, potrivit lui Edward Tivnan, „s-a dovedit a fi un mai bun diplomat decât tatăl său."

Contactul lui Kennedy cu lobby-ul israelian a fost finanţatorul si producătorul de îmbrăcămintea din New York, Abraham Feinberg. Feinberg a fost preşedintele Development Corporation for Israel (companie care efectua vânzarea la nivel mondial a obligaţiunilor Israelului) şi a ajutat la strângerea de bani privaţi pentru finanţarea Programul Secret de Dezvoltare Nucleară al Israelului. (Finanţarea s-a făcut prin mijloace private, ascunse şi în afara procesului

bugetar israelian normal deoarece programul de dezvoltare nucleară a fost
controversat, în ochii nu numai ai administraţiei Eisenhower de la Washington, dar şi în ochii multor israelieni.)
Referindu-se la Kennedy, Feinberg a spus mai târziu: „Drumul meu către putere în ceea ce priveşte acest fapt a fost cooperarea la ceea ce aveau nevoie – bani de campanie." (Feinberg, însuşi îl susţinuse anterior pe colegul lui JFK, senatorul Stuart Symington,un rival la nominalizarea democrată din 1960.) Recunoscand necesitatea nu numai a banilor evreieşti esenţiali, ci şi a voturilor evreilor, Kennedy a aranjat să se întâlnească cu Feinberg şi cu o mulţime de alţii evrei americani bogaţi în apartamentul lui Feinberg din New York. În urma unei discuţii cu Kennedy, Feinberg şi asociaţii săi au fost de acord să vină cu 500.000 de dolari în numele lui Kennedy. Potrivit lui Feinberg: „L-am sunat imediat,i s-a blocat vocea. S-a emotionat" in semn de recunostinta.

„OFENSA" LUI KENNEDY

Totusi,era mai mai mult în aceasta poveste, potrivit autorului Seymour Hersh, care a investigat relaţiile lui Kennedy cu Israelul şi si cu lobby-ul american Pro-Israel:
„Kennedy a fost orice altceva decât recunoscător în dimineaţa următoare când i-a descris evenimentul lui Charles L. Bartlett, editorialist de ziar şi prieten apropiat.Condusese până la casa lui Bartlett din nord-vestul Washingtonului şi isi târase prietenul la o plimbare, unde i-a povestit o versiune mult diferită a întâlnirii din seară precedenta. „Ca cetăţean american, a fost revoltat", şi-a amintit Bartlett, „un grup sionist vine la el şi îi spune: „Ştim că campania ta este în dificultate. Suntem dispuşi să iti plătim facturile dacă ne lăsaţi să avem controlul asupra politicii externe din Orientul Mijlociu".Kennedy, în calitate de candidat la preşedinţie, a fost, de asemenea, supărat de cruzimea cu care fusese abordat. „Au vrut control", i-a spus el furios lui Bartlett.Bartlett a relatat în continuare că Kennedy şi-a promis că „dacă va fi vreodată" preşedinte, avea să facă ceva în privinţa asta."adică in privinta lobby-urilor cu interese speciale — în special a grupurilor de presiune străine — care dictau campaniile electorale americane şi politica externă prin influenta lor financiară şi ipolitică.

PARTIZANAT „PERICULOS"

Într-o scrisoare privată către istoricul evreu american Alfred Lilienthal,el însuşi critic vocal al Israelului, Kennedy şi-a dezvăluit sentimentele faţă de conflictul din Orientul Mijlociu. Scrisoarea, scrisă la 30 septembrie 1960,citata aici parţial reda: „Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră că partinirea americană în conflictul israelian este periculoasa atât pentru SUA, cât şi pentru lumea liberă" . Comentariul lui Kennedy asupra concluziei lui Lilienthal a fost „una dintre cele mai semnificative si perspicace declaraţii legata de Orientul Mijlociu" făcute vreodată de vreun personaj politic american.Dar Kennedy îşi alesese deja aliatii. Nu numai crima organizată ci si lobby-ul israelian (al cărui susţinător convins era Meyer Lansky) aveau revendicarile lor referitoare la John F. Kennedy. După alegeri, se aşteptau ca Kennedy să plătească.
La alegeri, a fost o victorie restrânsă a lui Kennedy asupra candidatului republican Vicepreşedintele Richard M. Nixon. Rolul maşinii politice democrate din Chicago (din buzunarul şefului mafiei Sam Giancana) în furtul de voturi din Illinois în numele lui Kennedy este acum bine cunoscut şi o parte larg acceptată din istoria politică americană.
Sam Giancana şi aliaţii săi din crima organizată, inclusiv Meyer Lansky şi lobby-ul israelian — erau încrezători că aveau ei înşişi a presedinte.

KENNEDY SI BEN-GURION — PRIMA ÎNTÂLIRE

La scurt timp după inaugurarea sa ca preşedinte, Kennedy a aranjat să se întâlnească cu premierul israelian David Ben-Gurion. La această întâlnire, Kennedy i-a spus: „Ştiu că am fost ales cu voturilor evreilor americani. Spune-mi, există ceva ce pot face pentru evrei?'
Potrivit lui Seymour Hersh, „Ben-Gurion a fost surprins de sinceritate şi a ocolit întrebarea, răspunzând: „Trebuie să faci ceea ce este mai bine pentru lumea liberă." Cu toate acestea, reacţia reală a lui Ben-Gurion referitor la Kennedy a fost oarecum diferita. „Ce politician!" aşa l-a descris Gurion pe liderul american.
A fost începutul unei relaţii amare şi neplăcute între cei doi bărbaţi care a ajuns la final în Dallas, Texas, pe 22 noiembrie 1963.
(În capitolul 5 vom examina acea relaţie nefericită în detaliu.)

KENNEDY SCHIMBA TABERELE

Nu a mai fost mult după aceea pana candprietenii lui Kennedy din crima organizate au început să realizeze că Kennedy nu se dovedea

a fi aliatul loial pe care ei il aşteptaseră . La scurt timp după ce JFK şi-a asumat preşedinţia, a început războiul neaşteptat împotriva crimei organizate. Robert Kennedy, care era versat in urmărirea penală a mafioţilor ca si consilier in Comisia Senatului pentru „faptele lumii interlope", a fost numit procuror general şi era evident că o sa isi ia în serios noul loc de muncă.
Potrivit lui Sam Giancana, „Este o mişcare genială din partea lui Joe Kennedy. Îl va pune pe Bobby să ne distruga pentru a-şi acoperi propriile urme murdare şi totul o să fie făcut în numele „războiului împotriva crimei organizate". Genial.Al naibii de genial."
Omul lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, a reflectat ani mai târziu, asupra alianţei Crima Organizată-Kennedy şi ce a însemnat aceasta, mai ales după ce Bobby Kennedy şi-a lansat campania împotriva lumii interlope.
„Ştiu că anumiţi oameni din organizaţia din Chicago ştiau că trebuiau să-l aducă pe John Kennedy în joc.Nu s-a pus problema sa nu obţina tot ce era mai bun la John Kennedy. Vezi, pot fi diferiţi tipi care candidează pentru o funcţie şi nici unul dintre ei nu poate fi . . . ceva pozitiv in aceasta combinatie.
„Alegerea devine cea mai bună cand iti foloseste la ceea ce ai de făcut tu. John Kennedy a fost cel mai bun din selecţie. Dar nimeni din domeniul meu nu a avut o idee că avea să-l numească pe Bobby Kennedy procuror general. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a care s-a gândit cineva."
(În capitolul 13 şi capitolul 14 vom examina ccriticul si ciudatul rol personal al lui Cohen în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK şi acoperirea sa finală încă o piesă din puzzle-ul acestor pagini.)
În cele din urmă, după cum vom vedea, războiul lui JFK împotriva foştilor săi aliaţi din lumea interlopă, o sa-l duca până la usa creierului real din spate sindicatul naţional şi internaţional al crimei organizate– Meyer Lansky.
Deja,îşi tradase colaboratorii apropiati din lumea interlopă.
Numai asta a fost suficient pentru blestema soarta lui JFK.

JFK ATACA LOBBY-UL ISRAELIAN

Oricum, Kennedy era deja implicat în demersuri legislative inselatoare care s-ar fi dovedit periculoase pentru pârghiile politice ale Israelului în politica electorală americana. Furios pe experienţele sale din campanie cu lobby-ul israelian in strângerea de fonduri, Kennedy a numit o comisie bipartizană în 1961 pentru a

recomanda modalitati de a extinde „finantarea primara a campanilor electorale”. Potrivit lui Seymour Hersh, „Într-o declarație care a fost mult mai sincera decât publicul sau presa au putut-o percepe, [Kennedy] a criticat metoda actuală de finanțare a campaniilor ca fiind „foarte nedorită” și „nesănătoasa' deoarece ii facea pe candidați dependenti de contributii financiare generoase ale celor cu interese speciale.”

În 1962, Kennedy a prezentat cinci proiecte de lege pentru reformarea finanțării campaniei electorale in Congres iar în 1963 încă două astfel de proiecte de lege. Dar niciuna dintre acele proiecte legilative nu au trecut ,fiind învins de interesele foarte speciale pe care Kennedy a căutat să le contracareze.

RĂZBOAIELE SECRETE

Cu toate acestea, Kennedy a fost mai profund implicat in conflictul cu cu Israelul decât la nivelul cel mai subtil. După cum vom vedea în capitolul 5, Kennedy, de fapt, era in război cu Israelul.

Nu numai că Kennedy și-a tradat aliații în crima organizată, dar îşi tradase si finanțatorii pro-israelieni. Israelul, așa cum vom vedea în capitolul 7, a fost de mult timp aproape de Sindicatul Criminal a lui Meyer Lansky,așa cum vom vedea în capitolul 8,ca a fost deosebit de aproape si de CIA-ul american. Kennedy, de asemenea, la jumătatea preşedinției sale, a fost și el in război cu CIA. Acest lucru îl vom discuta în capitolul 9.

Toate aceste interese speciale puternice aveau motive foarte speciale pentru a-l vedea pe JFK înlăturat din preşedinție și înlocuit cu Lyndon Johnson. În mod clar, între John F. Kennedy și forțele puternice care îl ajutaseră să-l aducă la preşedinție nu se pierduse dragostea.Un preşedinte reformator Kennedy avea și alte planuri pe termen lung in desfasurare. Descendentul unui om independent și, în esență nesubordonat nimanui care ,,tragea sfori”pentru a câștiga putere și influență – și pentru a-și vedea fiul preşedinte — JFK era într-adevăr fiul tatălui său. In consecință, JFK se mişca într-o direcție catre un alt tărâm important, care ar fi putut zgudui instituția bancară internațională din temelii.

Au existat zvonuri larg răspândite, de aproape o generație, că JFK planificase o emisiune de masa monetara fără dobândă bani — așa-zişii „greenbaks”—independenți de monopolul proprietatii private a Sistemului Rezervelor Federale. De fapt, au fost emise bancnote fără dobândă in Statele Unite în timpul

preşedinţiei lui JFK – unele se afla si azi în mâini private – dar acolo au existat multe mituri despre ceea ce unii au numit „JFK's Greenbacks",iar în Anexa Cinci vom examina această controversă în detaliu.

MONOPOLUL BANILOR

Nu există însă nici o îndoială, că odata ce JFK... se instala ferm la preşedinţie — intenţiona pe deplin să faca o mutare împotriva monopolului monetar al Rezervei Federale. De fapt, în timpul întâlnirii sale private cu DeWest Hooker, descris mai devreme în aceste pagini, tatăl lui JFK,fostul ambasador Joseph P. Kennedy l-a asigurat pe Hooker că un obiectiv final pe termen lung al dinastiei Kennedy ar fi distrugerea a ceea ce a descris seniorul Kennedy „Rezerva Federală dominată de familia Rothschild".Chiar si acest conflict ar fi putut asigura îndepărtarea lui JFK de la Casa Albă. Cu toate acestea, au existat alte conflicte imediate şi în cele din urmă mai periculoase intre forţele a căror influenţă a căutat JFK sa o dezmembreze şi noua administraţie Kennedy.

ENTITĂŢI DIVERSE

Să mergem mai departe şi să examinăm conexiunile ciudate şi intime dîntre toţi aceşti inamici ai lui Kennedy şi dinamica planului la care lucrau.

Totuşi, după cum vom vedea, firul central este Israelului şi Mosad-ul său care leagă toate aceste diverse entităţi împreună.

Pentru a începe procesul de elucidare a acestei reţele ascunse de intrigi, noi trebuie mai întâi să revizuim povestea tainuita indelung a războiului secret dintre Israel si John F. Kennedy.

Capitolul cinci
Origini:
Războiul secret al lui JFK cu Israelul

Cărţile de istorie ne-au povestit despre lupta epica a lui John F. Kennedy cu Fidel Castro şi cu sovieticii,dezastrul din Golful Porcilor şi criza rachetelor din Cuba.

Însă, numai în ultimii ani am început sa invatam despre razboiul secret al lui Kennedy cu Israelul.

Mare parte a coflictului a fost generat de hotărârea Israelului de a construi o bombă nucleară.

Acest fapt este ascuns de istorie care ajuta in parte la explicatia

dinamicii fortelor care au dus la asasinarea lui Kennedy. De la mijlocul anului 1963 Primul Ministru israelian David Ben-Gurion îl ura pe Kennedy cu pasiune. De fapt, el l-a considerat pe JFK o amenințare la însăși supraviețuirea statului evreiesc.

Una dintre primele numiri prezidențiale ale lui John F. Kennedy a fost numirea fostul său consilier de campanie Myer (Mike) Feldman ca omul său de referință pentru relatiile americano -israeliene — un post important, considerand caracterul delicat al relatiei lui JFK cu Israelul și cu lobby-ul său american.

Potrivit autorului Seymour Hersh, „Președintele l-a văzut pe Feldman, al cărui sprijin puternic pentru Israel era larg cunoscut, ca un rău necesar a cărui poziție foarte vizibilă la Casa Albă era o datorie politică care trebuia plătita." Cu toate acestea, administrația a fost hotărâtă să se asigure, potrivit lui Hersh, ca nimeni – nici Feldman în special – nu ar putea ocoli politică administrativă în ceea ce privește Orientul Mijlociu. „Cei mai înalți consilieri ai președintelui, cel mai acut fiind McGeorge Bundy, consilierul pentru securitatea națională, a căutat cu disperare să-l elimine pe Feldman de la accesul la fluxul de documente privind Orientul Mijlociu." Hersh citează un alt consilier prezidențial care ar fi spus: „Era greu de făcut diferența dintre ceea ce spunea Feldman și ceea ce ar fi spus ambasadorul israelian."

„SIONISTI IN CABINET"

Președintele Kennedy însuși avea propriile bănuieli despre Feldman, potrivit prietenului apropiat al președintelui, Charles Bartlett (căruia Kennedy în 1960 și-a exprimat anterior îngrijorarea cu privire la influența israeliană, așa cum se menționa în Capitolul 4). Bartlett își amintește de o vizită a noului președinte la casa lui din Hyannis Port, Massachusetts, într-o sâmbătă (sabatul evreiesc). Discutia a ajuns la rolul lui Feldman în birocrația Casei Albe. „Îmi imaginez că Mike are acum o întâlnirea a sioniștilor în Biroul Oval", a spus președintele, potrivit lui Bartlett.

Fratele președintelui, Robert Kennedy, însuși a spus că JFK a admirat munca lui Feldman, dar a adăugat: „Interesul lui major a fost mai degrabă Israelul decât Statele Unite." Cu toate acestea, în timp ce Myer Feldman era ocupat să promoveze interesele Israelului la Casa Albă, președintele trimitea un mesaj către restul factorilor de decizie a politicilor externe la Washington. Kennedy dădea de

inteles că era foarte interesat de a găsi o cale către pace în Orientul Mijlociu şi ca era, în special, interesat de a gasi modalităţi de a rezolva problema refugiaţilor palestinieni care fusesera strămutati de Israel în 1948.

BUNELE INTENŢII ALE LUI KENNEDY

Potrivit lui Hersh, „Sustinatorii arabilor din Departamentului de Stat au fost plăcut surprinsi la începutul anului 1961 să primească veşti de la Casa Albă, conform [unei surse], că „doar pentru că 90% la sută din voturile evreilor au fost pentru Kennedy,asta nu însemna că era în buzunarul lor."Fostul diplomat american de rang înalt Richard H. Curtiss, scriind în cartea sa A Changing Image: American Perceptions of the Arab-Israeli Dispute(O imagine in schimbare - perceptia americana asupra conflictului Arabo-Israelian) a disecat atitudinea lui Kennedy faţă de controversa din Orientul Mijlociu. Într-un capitol intitulat in mod corespunzător: „Preşedintele Kennedy şi bunele intenţii amânate prea mult", Curtiss comentează:„Este surprinzător să realizăm, retrograd, că de când Kennedy a intrat în funcţie castigand la limita intr-un partid în mare măsură dependent de sprijinul evreiesc, el plănuia o nouă perspectivă asupra politicii SUA pentru Orientul Mijlociu.

„Evident că nu a putut întoarce timpul înapoi şi să anuleze munca preşedintelui Truman predecesorul său democrat, în realizarea posibila a unei elite politice Pro-Israel.Poate nici nu ar fi vrut.

„Kennedy a fost totuşi hotărât să-şi dezvolte o relaţie personala bună cu liderii arabi, inclusiv cu cei pe care administraţia anterioara le-a deteriorat. „Ca urmare, diverşi lideri ai ţărilor independente noi au fost surprinsi să găsească raspunsuri personalizate din partea tânărul preşedinte american la mesaje formale de felicitare a preluarea funcţie la Casa Alba.

RAMURA DE MĂSLIN CATRE NASSER

Liderul arab cheie la acea vreme a fost egipteanul Gamal Abdel Nasser vocea Panarabismului. Kennedy a fost intrigat în mod special de posibilitatea de a crea relaţii cu Nasser.

Potrivit asociatului lui Kennedy, Theodore Sorensen, „Nasser i-a plăcut ambasadorului lui Kennedy, John Badeau, şi îi plăcea practica lui Kennedy de a coresponda personal. Kennedy a amânat, totuşi,a-i trimite o invitaţie lui Nasser de a vizita America până când îmbunătăţirea relaţiilor i-ar fi putut permite sa răspunda la atacurile politice venite de la votantii sustinatori ai Israelului.

(Din păcate, însă, după cum a menţionat si Richard Curtiss, „Ca şi în cazul celor mai multe intenţii bune amânate, invitaţia catre Nasser pentru o întâlnire personală cu Kennedy nu a mai fost niciodată emisă. Astfel, la preluarea funcţiei, Kennedy a făcut pasi importanti încearcând să contacteze şefii statelor arabe, întrebându-i cum i-ar putea ajuta SUA pe fiecare în disputele sale individuale cu Israelul.

TRADIŢIONALIST

Cu toate acestea, Kennedy dorea ca un lucru sa fie în mod deosebit înţeles de toate părţile aflate în conflict: noul preşedinte al SUA a vrut „să fie clar că SUA va apara Declaraţia Tripartită din 1950 – si că va acţiona prompt şi hotărât împotriva oricărei naţiuni din Orientul Mijlociu care-şi atacă vecinul". Această politică se adresa nu doar arabilor,ci şi Israelului. Kennedy trebuia luat in seama.

LOBBY-UL ISRAELULUI REACTIONEZA

La scurt timp după ce Kennedy şi-a asumat mandatul, Israelul şi lobby-ul său american au început sa înţeleaga importanţa poziţionării lui Kennedy în ceea ce priveşte conflictul israelian. Israelul nu a fost incantat şi a început sa puna presiune pe Casa Albă prin multimea susţinătorilor săi din Congres, dintre care mulţi s-au bazat pe sprijinul lobby-ului israelian pentru contribuţii la campanie şi pârghii politice.

Potrivit celui mai renumit critic evreu al Israelului din America, Dr. Alfred Lilienthal: „În timp ce preşedintele, mai ales prin vicepreşedinte Lyndon Johnson, le-au oferit israelienilor de a-si face cunoscute aspiratiile, administraţia a continuat să reziste presiunilor, incluzand petiţia circulara(un document semnat de mai multe părţi într-un cerc pentru a face mai dificilă stabilirea ordinii în care a fost semnat, împiedicând astfel identificarea initiatorului acestuia) semnata de 226 de congresmeni ai ambelor partide (ajutaţi de o mare acoperire a ziarului New York Times din 28 mai 1962) pentru a iniţia negocieri directe arabo-israelian. Kennedy decisese să renunţe la angajamentul sau din platforma electorala pentru a reuni liderii israelieni şi arabi în jurul unei mese rotunde pentru a soluţiona problema Palestinei."

ALGERIA, DIN NOU

Pe la jumătatea preşedinţiei lui, Kennedy a avut satisfacţia acordarii independentei Algeriei de catre preşedintele

Charles De Gaulle— ceva,care desigur aşa cum am văzut în capitolul 4, nu a fost primit favorabil de Israel şi lobby-ul său american. La cinci ani şi o zi după discursul lui Kennedy din Senat in care a cerut Independenţa Algeriei, Algeria a devenit stat suveran pe 3 iulie 1962. Potrivit fostului diplomat Richard Curtiss, ,,Liderii revolutionari ai Algeriei nu l-au uitat pe senatorul american care le susţinuse cauza şi au salutat public alegerea lui".
Kennedy l-a numit la rândul său pe William Porter, ofiţerul din Afacerile Externe ale SUA care îi explicase cauza algeriană, în calitate de prim ambasador al SUA in Algeria. Liderul algerian Ahmad Ben Bella a vizitat Washingtonul in acelasi an. După intalnire, ambasadorul Porter a spus ca Ben Bella l-a complimentat pe Kennedy pentru treaba buna facuta in Statele Unite."
Deşi propagandişti pro-israeliţi şi unii conservatori americani cu legături strânse cu lobby-ul israelian a spus că o Algerie independentă ar fi un avanpost „comunist" în Orientul Mijlociu, premierul algerian Ahmed Ben Bella a interzis Partidul Comunist in Algeria pe 29 noiembrie 1962. In fapt, Algeria era în mare măsură un stat islamic şi tocmai acesta a creat atât de multă îngrijorare pentru Israel.

SCHIMBARILE DE POZITIE ALE LUI De Gaulle IN PRIVINTA ORIENTUL MIJLOCIU

Cu toate acestea, dezbaterea asupra independenţei Algeriei a stârnit o criză majora intre guvernul francez şi French Secret Army Organization (OAS- Organizaţia Secretă a Armatei Franceze a fost o organizaţie paramilitară şi teroristă franceză dizidentă de extremă dreapta în timpul războiului din Algeria, fondată în 1961 de Raoul Salan, Pierre Lagaillarde şi Jean-Jacques Susini.), care lupta impotriva acordarii independentei Algeriei, considerandu-l pe John F. Kennedy un dusman la fel ca si pe Charles De Gaulle.
(În capitolele următoare, mai detaliat, vom vedea în continuare cum inamicii din CIA ai lui JFK colaborau, de fapt, cu inamicii lui De Gaulle din OAS şi trădătorii din cadrul regimului său – împreună cu Mosad-ul israelian).La douăzeci de ani după independenţa Algeriei, Washingtonul Post a comentat efectul pe care libertatea acordata algerienilor l-a avut asupra politicilor lui De Gaulle din Orientul Mijlociu şi asupra Israelului:
„Diplomatic, Franţa, lipsită de Algeria, s-a reintors la tradiţionala sa politica de prietenie cu arabi sub preşedentia lui Charles De Gaulle

— spre supărarea Israelului şi a celor 200.000 de evrei algerieni care trăiseră în pace alături de vecinii lor arabi până când au fost nevoiti sa emigreze în Franţa."' Istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi notează că „atunci când Algeria devenita independenta , a aderat la Naţiunile Unite, doar Israelul a votat împotriva acestei admitere.'''
De fapt, după cum vom vedea, problema algeriană în cele din urmă va juca un rol în evenimentele care au dus la asasinarea lui JFK. În acelaşi timp, JFK modela o politică in Orientul Mijlociu care îl punea în conflict cu Israelul. Cu toate acestea, conştient de influenţa politică a Israelului în Statele Unite, JFK a făcut o propunere către Israel şi a aranjat să se întâlnească în Palm Beach, în decembrie 1962, cu ministrul israelian de externe Golda Meir.

„O STRADA CU DOUA SENSURI"

În timpul acelei întâlniri, Kennedy a mers de fapt atât de departe in a sublinia disponibilitatea sprijinul american pentru Israel, probabil fiind singurul presedinte care exagerat atat de tare in aceasta privinta de la înfiinţarea Israelului. Cu toate acestea, preşedintele si-a mai temperat acel angajament cu speranţa că Israelul cunostea faptul că America avea interese şi în Orientul Mijlociu. Conform spuselor preşedintelui Kennedy, referitor la relaţiile dintre SUA şi Israel, „Relaţia noastră este o strada cu cu două sensuri.(aluzie la faptul ca aceasta relatie implică obligaţii reciproce si acţiuni reciproce).

FARA „PRIETENI EXCLUSIVI"

Phillips Talbot, secretar de stat adjunct pentru Relatiile din Orientul Apropiat,care a fost prezent la conferinţa Kennedy-Meir a pregătit un memorandum pentru Departamentul de Stat care rezumă acea întâlnire. Potrivit acestui memorandum, rezumat de Stephen Green în studiul său monumental, Taking Sides: America's Secret Relations With a Militant Israel,(Partinitor: relaţiile secrete ale Americii cu un Israel violent:„Statele Unite, a spus preşedintele, are o relaţie specială cu Israelul in Orientul Mijlociu comparabila doar cu cea cu Marea Britanie într-o gamă largă de afaceri internationale. Dar ca noi sa ne juca rolul corect,cel

pe care suntem chemaţi să-l jucăm, nu ne putem permite luxul de a ne identifica cu Israelul, Pakistanul sau alte ţări, ca prieteni exclusivi ai noştri."
Potrivit lui Green, sensul mesajului lui Kennedy către Israel a fost următorul:„Cea mai bună modalitate prin care Statele Unite ale Americii să servească eficient pe cetăţenii interesele de securitate nationale ale Israelului, a spus Kennedy, era menţinerea şi dezvoltarea relatiilor externe ale Americii cu celelalte naţiuni ale regiunii.Influenţa Americii ar putea fi apoi pusa în aplicare după cum este necesar în anumite dispute pentru a se asigura că interesele esenţiale ale Israelului nu au fost compromise."
„Dacă ne-am retrage din Orientul Mijlociu arab şi ne-am menţine doar legăturile cu Israel, acest lucru nu ar fi în interesul Israelului", a spus Kennedy."

PATRU PROBLEME CU ISRAELUL

Preşedintele american a citat patru domenii care provoacă o tensiune în relatiile SUA-Israel:
1) devierea creata de Israelului a apelor raului Iordan– de pe teritoriul statele arabe;
2) raiduri de represalii ale Israelului împotriva forţelor arabe în zonele de graniţă;
3)Rolul esenţial al Israelului în problema refugiaţilor palestinieni; şi
4) Insistenţa Israelului ca Statele Unite să-I vândă avansatele rachete Hawk.
Preşedintele i-a subliniat doamnei Meir ceea ce urma să fie numita Doctrina Kennedy. Kennedy i-a spus lui Meir că interesele SUA şi ale Israelului nu erau întotdeauna aceleaşi. Memorandumul Talbot a descris poziţia de neclintit a lui Kennedy:
„Ştim", [a spus Kennedy] „că Israelul se confruntă cu enorme probleme de securitate dar si noi avem aceasi chestiune.
Am ajuns aproape la o confruntare directă cu Uniunea Sovietică primăvara trecută şi din nou recent în Cuba . . .
Pentru că noi ne-am asumat responsabilităţi largi de securitate exista întotdeauna potenţialul de a deveni implicati într - o criză majoră , care nu a fost creată de noi . . .

NEVOILE AMERICII SUNT IMPORTANTE

„Problemele noastre de securitate sunt, prin urmare, la fel de mari ca şi cele ale Israelului.Trebuie să ne preocupăm de întreg Orientul Mijlociu. Ne-am dori recunoaşterea israeliana a faptului că acest

parteneriat pe care îl avem produce rezultate pentru Statele Unite în Orientul Mijlociu. . .atunci când Israelul întreprinde asemenea acţiuni cum a făcut-o primăvara trecută,când Israelul a lansat un raid în Siria, care a rezultat într-o condamnare a Consiliului de Securitate al ONU,indiferent dacă sunt corecte sau greşite, acele acţiunile implică nu doar Israelul, ci şi Statele Unite."

AMERICA ÎNTÂI— NU ISRAELUL

Stephen Green crede că aceasta poziţionare a lui Kennedy faţă de Israel a fost una importanta:„A fost un schimb remarcabil şi ultima dată in mulţi ani în care un preşedinte american a prezentat guvernului israelian diferenţele dintre interesele de securitate americane şi cele israeliene.Astfel, John F. Kennedy a informat Israelul, fără ambiguitate,că intentiona în primul rând — să puna interesele Americii inaintea celor israeliene în centrul politicii SUA din Orientul Mijlociu.

EXPANSIUNEA NUCLEARĂ

Acest lucru a pus bazele unei tensiuni suplimentare între SUA şi Israel asupra unei probleme şi mai explozive: hotărârea Israelului de a construi o bombă nucleara.Israelul a fost implicat în dezvoltarea nucleară în ultimul deceniu dar a continuat să insiste că programele sale nucleare erau strict paşnice ca natură. Cu toate acestea, faptele dovedesc exact contrariul. Pentru a examina în detaliu conflictul lui Kennedy cu Israelul asupra intenţiilor nucleare ale statului sionist, ne referim din nou la cele mentionate de Stephen Green in lucrarea de mai sus, Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel, o comoară de informaţii puţin cunoscute referitoare la relaţiile S.U.A.-Israel din perioada 1948 până în 1967. Green scrie despre descoperirea lui JFK că Israelul era implicat în dezvoltarea armelor nucleare. Când Kennedy a venit în funcţie în perioada de tranziţie a administraţiei Eisenhower din decembrie 1960, Eisenhower l-a informat pe Kennedy despre dezvoltarea secretă a armelor nucleare a Israelului într-un loc din deşert cunoscut sub numele de Dimona. Israelul a prezentat mai multe povesti de acoperire pentru a-şi explica activităţile din Dimona.

O SITUAŢIE „EXTREM DE APĂSATOARE".

Israelul păstrase programul de arme nucleare cât mai secret posibil, dar serviciile de informaţii americane au descoperit proiectul. Kennedy a numit situaţia ca fiind„foarte tulburătoare."Kennedy, la

preluarea mandatului, a stabilit că va depune eforturi pentru a deraia dezvoltarea armelor nucleare a Israelului. Proliferarea nucleara urma să fie una dintre preocupările principale ale lui Kennedy. Intrarea intenţionată a Israelului în arena nucleară a fost, în consecinţă, o perspectivă înspăimântătoare în mintea lui JFK, în special în lumina conflictului în curs din Orientul Mijlociu.
Încă de la începutul preşedinţiei sale, John F. Kennedy s-a găsit el însuşi în contradicţie puternică cu guvernul Israelului. A fost un conflict care nu va fi niciodată rezolvată până în ziua în care JFK a murit în Dallas. Nu a fost un început de bun augur pentru Noua Frontieră.(program care implica o serie de reforme economice şi sociale. Kennedy a vrut sa-i ajute pe cei aflaţi în sărăcie şi a lucrat pentru creşterea ajutorului federal pentru îngrijirea medicală pentru bătrâni, locuinţe sociale şi creşterea salariului minim).

KENNEDY „NU SE AMUZA" ŞI DE GAULLE „ERA DERANJAT"

Potrivit lui Stephen Green: „Anul următor—1961—avea să fie un unul important în procesul de nuclearizare a Orientului Mijlociu. În Ianuarie, [prim-ministrul israelian] David Ben-Gurion a informat pe Knesset-ul israelian(ramura legislativa a parlamentului israelian) dar şi restul lumii că reactorul Dimona nu era de fapt o fabrică de textile sau o staţie de pompare, ci „un institut ştiinţific de cercetare pe problemele zonelor aride şi ale florei şi faunei deşertice.' Noul preşedinte american, John Kennedy, nu s-a amuzat de aceasta noua minciuna." La Paris, reacţia lui Charles De Gaulle a reflectat-o pe cea a lui Kennedy. Guvernul francez oferea Israelului asistenţă pentru tehnologie nucleară, dar cu asigurarea lui Ben-Gurion că dezvoltarea nucleară era de fapt in scopuri paşnice.
Potrivit istoricilor israelieni Dan Raviv şi Yossi Melman: „Acolo a fost şi presiunea preşedintelui De Gaulle la Paris. Atitudinea franceză in legatura cu Orientul Mijlociu a început să se schimbe imediat după ce a preluat mandatul în 1958 . . .
El bănuia că reactorul Dimona era destinat utilizărilor militare şi asta l-a enervat foarte mult pe preşedintele francez." (decizia ulterioară a lui De Gaulle de a acorda Independenţa Algerului, deja descrisă, pur şi simplu a exacerbat tensiunile deja tot mai mari cu Israelul.) La Washington, JFK era hotărât să rezolve problema odată pentru totdeauna. Stephen Green a descris următorul pas al lui Kennedy: „În mai Kennedy şi Ben-Gurion s-au întâlnit la hotelul Waldorf-Astoria in New York. Kennedy ii scrisese deja lui Ben-

Gurion exprimându-şi îngrijorarea extremă cu privire la Proiectul Dimona şi sugerând inspecţii regulate de către Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică.În New York, Ben-Gurion a fost de acord cu un compromis —inspecţii aproximativ anuale efectuate de oamenii de ştiinţă din SUA in termenii şi în condiţiile stabilite de Ministerul israelian al Apărării.„Mai târziu, Myer Feldman, consilierul lui Kennedy pentru problemele din Orientul Mijlociu, va dezvălui că, în schimbul inspecţiilor periodice din SUA, Ben-Gurion a cerut o promisiune de furnizare de rachete sol-aer Hawk avansate. „Nu există nici un motiv să ne îndoim de seriozitatea lui Kennedy în dorinţa de a urmări cercetarea nucleară israeliană şi prevenirea dezvoltării armelor nucleare, dar faptul ca inspecţiile anuale în condiţiile indicate au atins acest rezultat ramam indoielnice." Aşa că John F. Kennedy s-a trezit deja fără să vrea într-un conflict ascuns cu Israelul.

RĂZBOIUL SECRET

Incercările de a castiga prietenia statelor arabe ale lui Kennedy au fost doar unul dintre aspectele publice a ceea ce s-a transformat în cele din urmă într-un „război secret" total între Kennedy şi Israel. Potrivit lui Seymour Hersh: „Bomba Israelului şi ce trebuia facut în privinţa ei, a devenit o fixatie a Casei Albe,o parte a agendei prezidenţiale secrete care avea să rămână ascunsă în următorii treizeci de ani."După cum remarcă Hersh, vedem destul de profund în retrospectivă,ca acest război secret cu Israelul nu a fost niciodată remarcat de niciunul dintre biografii lui Kennedy.Dacă într-adevăr ar fi fost dezvaluit, aşa cum vom vedea misterul din spatele asasinatului lui JKF ar fi putut fi dezvăluit cu mult, mult timp în urmă.

AGENDA NUCLEARĂ A ISRAELULUI

A apărut un aspect neasteptat. Deşi Israelul şi CIA-ul american aveau stabilita o relaţie strânsă şi continuă de lungă durată, CIA a monitorizat dezvoltării armelor nucleare a Israelului.În martie 1963, Sherman Kent, preşedintele Consiliului National Estimativ al CIA-ului, a scris un memorandum extins directorului CIA pe subiectul extrem de controversat intitulat „Consecinţe ale dezvoltarii capacităţii nucleare israeliane."Potrivit lui Stephen Green, în acest memorandum, Kent a definit „dezvoltarea" de către Israel ca fiind fie (a) o detonare a unui dispozitiv nuclear cu sau fără posesia armei nucleare reală, sau (b) un anunţ al Israelului că

posedă arme nucleare, chiar şi fără testarea acestora. Concluzia principală a lui Kent a fost că bomba israeliană ar provoca „daune substanţiale SUA şi Occidentului in poziţie lor cu lumea arabă.” Potrivit evaluării precise a lui Green, „memorandumul a fost foarte puternic şi hotărât negativ în concluziile sale” care au fost următoarele:
„Chiar dacă Israelul se bucură deja de o clară superioritate militară asupra adversarilor sai arabi, individuali sau combinaţi,dobândirea unei capacităţi nucleare ar spori mult sentimentul de securitate al Israelului. În această împrejurare, unii israelieni ar putea fi înclinaţi să adopte o pozitie moderată şi conciliantă. . . „dar noi credem că este mult mai probabil, totuşi, ca politica Israelului faţă de vecinii săi sa devena mai degrabă una agresiva decat concilianta. [Israelul ar] căuta sa isi exploateze psihologic avantajele sale prin capacitatea nucleară de a intimida arabii şi pentru a-i împiedica să ridice probleme la frontiere.”
În relaţiile cu Statele Unite, analistul CIA a estimat, că Israelul ca putere nucleara ar „profita la maximum de tendinţa arabă aproape inevitabilă de a privi catre blocul sovietic pentru asistenţă împotriva ameninţării adăugate de Israel, argumentând că atât în ceea ce priveşte puterea, cât şi increderea, Israelul ar fi fost în mod clar singurul prieten al SUA din zonă.
„Israelul”, în analiza lui Kent, „ar folosi toate mijloacele de care dispune pentru a convinge SUA să accepte şi chiar să susţină capacitatea lor nucleară.” Pe scurt, Israelul şi-ar folosi imensa putere politică – mai ales prin lobby-ul său de la Washington pentru a forţa Statele Unite să adere la intenţiile sale nucleare.
Cu toate acestea, CIA nu şi-a făcut cunoscute preocupările cu privire la hotărârea Israelului de a produce o bombă nucleară. Potrivit lui Green, „Poate este semnificativ faptul că memoriul nu a fost redactat ca un draft naţional oficial de estimare a informaţiilor (NIE -National Intelligence Estimate sau Estimare Nationala de Informatii emisa de directorul CIA), care ar fi implicat distribuirea către alte câteva agenţii ale guvernului. Nici un document NIE oficial nu a fost emis de CIA asupra programului de arme nucleare israeliene până în 1968.” Că CIA – sau cel puţin, elemente din cadrul CIA-ului – ar fi fost interesate să protejeze interesele Israelului nu este o surpriză. După cum vom vedea în Capitolul 8, legăturile dintre Israel şi CIA erau destul de intime,poate

prea intime în prea multe feluri.

KENNEDY ŞI BEN-GURION

Între timp, preşedintele Kennedy era conştient de faptul că proiectul nuclear de la Dimona ar permite Israelului să producă cel puţin o bombă pe an şi asta a fost suficient pentru a declansa un război mondial. Deşi programul nuclear al Israelului era aparent „paşnic" în natură,problema era că proiectul a fost controlat în întregime de Ministerul Apărarii al Israelului.Numai acest lucru a făcut ca proiectul să fie controversat, chiar şi în Israel. Din acest motiv era de imortanta deosebita pentru premierul israelian David Ben-Gurion a neutraliza opoziţia lui JFK. A existat destulă opoziţie internă faţă de program chiar si în Israel dar acel refuz ferm al lui Kennedy de a sprijini dezvoltarea nucleară israeliană ar fi putut ucide proiectul cu totul. În primele luni ale administraţiei sale, Kennedy şi-a menţinut cu regularitate contactul cu Ben-Gurion într-un efort de a opri dezvoltarea nucleară. Cei doi lideri au avut o corespondenţă privată în desfăşurare cu privire la această problemă.

O RELATIE OTRAVITA

Potrivit lui Seymour Hersh, „programul nuclear al Israelului şi schimbul continuu de scrisori legate de subiect a complicat şi în cele din urmă a otravit, relaţia lui Kennedy cu David Ben-Gurion." Ben-Gurion a căutat să aibă o întâlnire privată cu Kennedy — în cursul unei vizite oficiale de stat la Washington — dar preşedintele a refuzat a-I oferi o invitaţie oficială. Atunci, în mai 1961, Ben-Gurion a tras sforile la Casa Albă pentru a obtine o întâlnire cu Kennedy prin intervenţia finanţatorului newyorkez Abe Feinberg. A fost Feinberg, după cum am văzut în capitolul 4, cel care iniţial i-a netezit relaţiile lui Kennedy cu comunitatea evreiască americană în timpul campaniei prezidenţiale din 1960 şi a aranjat o infuzie masivă de bani evreiesti în campania lui JFK.

(Această experienţă, aşa cum am menţionat anterior, a fost cea care a alterat atitudinea lui Kennedy faţă de Israel şi lobby-ul său puternic într-o măsură semnificativă.) Feinberg a aranjat ca preşedintele american şi liderul israelian să se întâlneasca în timpul vizitei neoficiale a lui Ben-Gurion în Statele Unite, unde se afla pentru a onorat la o convocare la Universitatea Brandeis, un centru de învăţare orientat sionist de lângă Boston.

În urma aventurii de la Brandeis, Ben-Gurion a călătorit la New York,oraş în care s-a întâlnit cu Kennedy la hotelul Waldorf Astoria. Conform lui Hersh, „Întâlnirea cu Kennedy a fost o dezamăgire majoră pentru primul ministru israelian, şi nu numai din cauza problemei nucleare.
„Îmi părea un băiat de douăzeci şi cinci de ani", i-a spus Ben-Gurion mai târziu biografului său. „M-am întrebat: „Cum poate fi un bărbat atât de tânăr ales preşedinte?' La început nu l-am luat în serios."

URĂ

În urma întâlnirii, Ben-Gurion s-a plâns lui Feinberg de a lui prima întâlnire nefericită cu JFK. Nu a fost un început de bun augur şi aşa cum o sa vedem, a stabilit o tendinţă. Potrivit lui Feinberg, „Nu există nici o cale de a descrie relaţia dintre Jack Kennedy şi Ben-Gurion deoarece Ben-Gurion nu l-ar trata ca un egal pe JFK, cel puţin în din punctul de vedere al lui Ben Gurion. Avea atitudinea tipică a unui evreu de modă veche fata de tineri. Il dispretuia pe Kennedy datorita tinereţii."
Mai mult, prim-ministrul israelian avea un motiv suplimentar să fie suspicios cu privire la motivele tânărului american. Potrivit lui Feinberg, „B.G. putea fi răutăcios şi avea ura pe ,,cel batran"."
,,Batranul" în acest caz a fost tatăl preşedintelui, fostul ambasador Joseph P. Kennedy, considerat de mult timp nu doar un „antisemit", ci şi un partizan hitlerist. Dispreţul lui Ben-Gurion pentru tânărul Kennedy creştea treptat fara limite — aproape patologic. Potrivit lui Hersh, „Primul ministru israelian, în comunicările private ulterioare către Casa Albă, a început să se refere la preşedinte drept „tânărul". Kennedy le-a spus clar asociaţilor că găsea scrisorile jignitoare." Kennedy însuşi i-a spus prietenului său apropiat, Charles Bartlett, că este sătul de faptul că „fiii de căţea" israelieni mă mint în mod constant despre capacitatea lor nucleară." Evident, ca să spun cel puţin, nu a existat nici o ,,dragoste pierdută"(aceasta sintagma releva faptul ca nu a fost niciodata o relatie buna intre Kennedy si Israel sau sustinatorii sai) între doi cei doi lideri. Relaţia dintre SUA şi Israel era într-un impas dezastruos care crestea continuu, deşi nu se ştia practic nimic despre asta public in acele vremuri.

„UN PERICOL MAI SERIOS"

Eforturile preşedintelui Kennedy de a rezolva problema refugiatilor palestinieni au întâmpinat o rezistenţă acerbă şi amară din partea lui Ben-Gurion.Liderul israelian a refuzat să fie de acord cu propunerea lui Kennedy ca palestinienilor să le fie permis să se întoarcă la casele lor din Israel sau să fie compensati de Israel şi relocati în ţările arabe sau în altă parte. Fostul subsecretar de stat George Ball notează în cartea sa, The Passionate Attachment (Ataşamentul personal), că „În toamna anului 1962, Ben-Gurion şi-a transmis propriile opinii într-o scrisoare către ambasadorul Israelului la Washington,intentia acestei scrisori era de a fi vehiculata printre liderii evrei americani, în care a afirmat: „Israelul va considera acest plan ca un pericol mai serios la existenţa lui decât toate ameninţările dictatorilor si regilor arabi, decât toate armatele arabe, decât toate rachetele lui Nasser şi MIG-urile sale sovietice. . . Israelul va lupta împotriva implementarii acestui plan până la ultimul om."

GESTUL LUI KENNEDY

Cu toate acestea, preşedintele american a rămas hotărât să găsească o soluţie la potenţiala criză prezentată de încăpăţânarea lui Ben-Gurion. Kennedy s-a oferit să vândă rachete Hawk Israelului în scopuri defensive conform Israelului, dar Kennedy a continuat să taraganeze aceasta vânzare. Preşedintele a refuzat să fie presat pana la limită de către Israel. Kennedy a cedat în cele din urmă şi a aprobat vânzarea, dar numai după presiuni venite din partea Israelului şi aliaţilor săi din Congresul american. Dar a fost probabil prea târziu, crenguţa de maslin fusese ruptă.

INFLEXIBILITATEA ISRAELULUI

Nici măcar vânzările de arme către Israel nu au liniştit Israelul şi lobby-ul său. Potrivit lui Alfred Lilienthal: „Congresul a continuat să menţină presiunile pe Casa Albă. Blocul „Israelul pe primul loc" din Senat a atacat administraţia pentru că nu a încheiat un pact de apărare pentru a proteja Israelul şi să ceare un embargo asupra tuturor transporturilor de arme către Orientul Mijlociu.

„Legislatorii au reluat afirmaţia lui Ben Gurion ca Israelul rămas în urmă în cursa înarmărilor. Nasser, susţineau ei, era pregătit pentru declansarea unui război. Israelul era uşor de identificat şi de distrus şi nu ar fi putut să riposteze împotriva a patru sau cinci state arabe deodată."

Până atunci, în culise, Kennedy ordonase să se continue

supravegherea israelienilor şi intentia lor pentru a crea bomba nucleară. A fost prioritatea principala pentru Kennedy, după toate estimările. Cu toate acestea, pentru a se asigura că Israelul avea acces limitat la informaţiile privind operaţiunea de spionaj american împotriva Israelului, supravegherea era efectuată direct din afara biroului directorului CIA de atunci ,John McCone.(Acest lucru, desigur, încă nu a garantat că prietenii Israelului din CIA [pe care îi vom lua in considera în capitolul 8] nu i-au informat pe israelieni ca se desfăşoară operaţiuni ostile impotriva lor.)Kennedy era încă dispus să încerce să rezolve problema şi a cerut Israelului să permită inspectorilor americani pentru energie nucleara posibilitatea de a veni la Dimona pentru a verifica că, aşa cum susţinea Israelul,programul era de natură paşnică. Acesta a fost ultimul efort al preşedintelui,aparent, pentru a pacifica Israelul şi, în acelaşi timp,de a afla exact ce se petrecea la Dimona. Dar Israelul nu a permis inspecţia.
Dupa acest fapt , administraţia Kennedy de la cel mai inalt nivel a înţeles că avea de rezolvzt o problemă majoră . Cercul apropiat al preşedintelui începuse să realizeze că Israelul considera refuzul lui Kennedy de a accepta cererile Israelului ca o ameninţare îngrozitoare la insasi supravieţuire Israelului.Potrivit secretarului de atunci al Apărării, Robert McNamara, vorbind retrospectiv, „Pot înţelege de ce Israelul a vrut o bombă nucleară. Era o problema critica acolo. Existenţa Israelului era pusa sub semnul întrebarii în istorie şi aceasta este problema esenţială.”
Israelienii – şi în special Ben-Gurion erau, fără îndoială, de acord. dinpunctul lor de vedere, John F. Kennedy însuşi a părut ca o ameninţare pentru existenta Israelului
chiar existenţa: JFK pur şi simplu nu accepta un Israel nuclear şi liderii Israelului credeau că puterea nucleara le- ar asigura supravieţuirea continuă a statului evreiesc.

AMENINTARI IMPOTRIVA LUI JFK

Presedintele american a continuat sa ceara ca Israelul sa permita inspecţia americană a instalaţiilor de dezvoltare nucleară din Israel. Ca răspuns, Israelul a cerut lobby-ului său american să exercite presiuni asupra lui Kennedy din ,,spatele cortinei”.
Unul dintre cei chemaţi în acţiune a fost Abe Feinberg, omul de afaceri din New York care a ajutat la strângerea de fonduri în timpul campanie prezidentiala lui Kennedy . Cu toate acestea, nci

Feinberg nu a avut succes.Totusi, Feinberg i-a trimis un mesaj preşedintelui ca continuarea cererile de inspecţie a instalatiilor nucleare s-ar putea solda cu un sprijin mai mic [din partea Lobby-ului israelian] în campania prezidenţială din 1964."
Potrivit lui Hersh, „În cele din urmă, Feinberg şi Ben-Gurion nu au putut depăşi presiunea prezidenţială continuă pentru inspecţia Dimonei. Negare publică categorica a lui Ben Gurion a oricărei intenţii de a produce arme nucleare la Dimona lasase guvernului israelian doar câteva opţiuni: refuzul accesului ar submina credibilitatea guvernului şi, de asemenea, ar acorda credibilitate comunitatii publice antinucleare din Israel."

DECEPTIA DESERTULUI

Aşa că Ben-Gurion a fost în cele din urmă de acord să permită experţilor americani in energie nucleara să vină la Dimona. Cu toate acestea, Ben-Gurion avea un truc inteligent la indemana. Prim-ministrul israelian a ordonat în grabă construirea a ceea ce a echivala cu o centrală nucleară falsă — una care putea oferi dovezi despre construirea unei bombe nucleare. S-au instalat false camere de control şi au fost afişate operaţii neautentice. Totul a fost orchestrat cu mare grijă. Chiar şi ghizii israelieni care i-au insotit pe americanii prin centrala erau însoţiţi de traducători care le-au oferit americanilor traduceri frauduloase ale observaţiilor făcute de către inginerii israelieni din uzină.
Potrivit lui Hersh, „Ben-Gurion nu a riscat: inspectorii americani majoritatea experţi în reprocesare nucleară — trebuiau pacaliti cu un ,,sat Potemkin"(maresalul Grigori Potemkin a creat sate fantoma pentru a o impresiona pe iubita sa imparateasa Caterina cea Mare in calatoria sa din 1787 prin Crimeea)şi nu si-ar fi dat seama niciodată." Înşelătoria lui Ben-Gurion – oricât de convingatoare ar fi fost – însă nu l-a convins pe JFK că Israelul s-a angajat pe deplin în favoarea unei dezvoltari nucleare pasnice. Kennedy, desigur, ştia mai bine.
O confruntare între Kennedy şi Israel era deja în desfasurare şi nu era de bun augur pentru viitor.

„ULTIMUL PREŞEDINTE AMERICAN"

John Hadden, fostul şef al staţiei CIA din Tel Aviv la acea vreme crede că John F. Kennedy a fost ultimul preşedinte american care a a încercat cu adevărat să oprească apariţia bombei atomice israeliene. „Kennedy într-adevăr a vrut să-i oprească, a spus

Hadden, şi le-a oferit arme convenţionale [de exemplu, rachetele Hawk] ca stimulent.
„Dar israelienii erau cu mult înaintea noastră. Au văzut ca dacă o să le oferim arme pentru a -si incetini programul nuclear, odată ce le-au obtinut,o să le fie trimise mult mai multe, de teamă americanilor că ar putea folosi arsenalul nuclear."

„ANUL TURBULENT"

Până în anul fatidic 1963, John F. Kennedy şi Israelul au fost in două directii opuse , nu numai în domeniul secret şi controversat nuclear.De fapt, controversele s-au adâncit si mai mult.In general politica faţă de Orientul Mijlociu a administraţiei Kennedya creat si mai multa nemultumire Israelului şi lobby-ului său.În memoriile sale, I. L. Kenan fondatorul Comitetului American Sionist pentru Relatii Publice, un lobby înregistrat pentru Israel, a descris anul 1963 ca „anul turbulent" dintre John F. Kennedy şi Israel. Într-un capitol din acele memorii, intitulate „A Multitude of Promises"(O multime de promisiuni)—Kennedy probabil fiind promiţătorul — Kenan a punctat politicile lui Kennedy din Orientul Mijlociu: „Strategia neutralistă a lui Kennedy, speranţa lui de a mulţumi ambele părţi în fiecare zonă tulbure, l-a cufundat într-o multitudine de situaţii dificile în turbulentul an 1963.Incercarea lui de a se apropia de foşti duşmani cu care a căutat să se împrietenească i-a alarmat pe aliaţii noştri, ale căror temeri el căuta constant să le linisteasca prin angajamente puternice dar lipsite de implementare.".Inamicii la care s-a referit Kenan erau acei lideri arabi – Nasser al Egiptului în special — căruia JFK i-a oferit pace. Acei „aliaţi"—cel puţin în contextul lui Kenan însemnau de fapt o singură ţară – străinii favoriti ai lui Kenan, Israelul.
Cu toate acestea, „angajamentele puternice, dar lipsite de realizare" ale lui Kennedy au fost aparent insuficiente deoarece relaţiile dintre Israel şi statele arabe erau tensionate. Războiul a apărut iminent, cel puţin în ochii conducerii israeliene. Până la sfârşitul lunii aprilie 1963, David Ben-Gurion din Israel a simţit că arabii urmau să atace statul evreiesc, dar John F. Kennedy nu împărtăşea această viziune pesimistă. Kennedy încă mai spera la pace în regiune şi şi-a continuat eforturile.

PROBLEMA ALGERIANĂ

Deşi discursul din 1957 al senatorului de atunci John F. Kennedy care cerea independenţa Algeriei faţă de Franţa a pavat calea catre

rezultatul final, libertatea algeriană recent câştigată a venit cu un mare preţ. Israelul cauta activ să submineze noul regim.
La 14 august 1963, guvernul premierului algerian Ben Bella a acuzat Israelul că complotează pentru a răsturna noul regim arab. Autorităţile algerieneau capturat 20 de algerieni şi 10 străini care erau angajaţi într-o conspiraţie pentru o lovitura de stat.
„Acei străini sunt aproape toţi israeliţi", a declarat ministrul informaţiilor algeriene. „Credem că ne confruntăm cu un complot cu ramificaţii îndepărtate şi că în spatele lui se află mâna Israelului care încearcă să se opuna marşului revoluţiei noastre".
„Ben Bella a clarificat poziţia algeriană din enclava imperialismul numita Israel dar care era de fapt Palestina. Nu este nimic ciudat in amestecul lor în treburile noastre interne."
Israel şi aliaţii sai din Organizatia Armatei Secreta Franceza (OAS a nu se confunda cu nici o agentie de informatii franceza,aceasta organizatie paramilitara terorista lupta de fapt pentru sustinerea colonialismului francez) — acum desfiinţată oficial, dar efectiv încă funcţionează — au fost hotărâti să inverseze cursul istoriei.
Aceasta, însă, nu este ultima dată cand în aceste pagini vom găsi mâna Israelului şi a OAS-ului amestecându-de în viaţa şi activitatea lui John F. Kennedy.

ULTIMA CONFERINŢA DE PRESĂ

Eforturile lui Kennedy de a conduce o politică echilibrată a SUA în Orientul Mijlociu au fost descurajate la fiecare pas. Amărăciunea era evidentă de ambele părţi. Ca urmare a manipulării de către Israel a Congresului, atât Camera Reprezentanţilor cat şi Senatul au votat la sfârşitul anului 1963 sistarea ajutorul pentru Egipt, o ţară principala in eforturile lui Kennedy de a face pace.
Acest lucru, temporar – cel puţin – a zdruncinat eforturile de pace ale lui JFK. Bratul amical intins lumii arabe şi liderilor sai, Nasser al Egiptului în special, a fost tăiat de la umăr. Şeful lobby-ului israelian din Washington—I.L.Kenan – a descris ultima conferinţă de presă a lui John F. Kennedy la Washington.
„Kennedy cu tristeţe a analizat resturile politicii sale cu Nasser la o presă conferinţă din 14 noiembrie 1963. El a fost deosebit de critic. Amendamentul Senatului il obliga pe Kennedy sa gaseasca o cale ,,care era extrem de complicata", şi nu credea că acest limbaj ne va întări interesele sau flexibilitatea noastră faţă de UAR(uniune

politica intre Egipt si Siria care a purtat numele de Republica Arabă Unită intre anii 1958-1961).„[Kennedy] a continuat: De fapt, ar avea un efect opus. Cred ca este o lume foarte periculoasă, dezorganizată, dar va trebui să ne impacam cu asta şi cred că una dintre modalităţile de a face asta e să o lasăm sa funcţioneze. „Dacă administraţia nu ar funcţiona, alegătorii ar renunta la ea. Kennedy a cerut Congresului să nu facă imposibilă funcţionarea administratiei prin intermediul unor „restrângeri legislative şi alocari de credite inadecvate”. „Aceste cuvinte”, notează Kenan, „au fost rostite la ultima sa conferinţă de presă de la Casa Albă.
Pe mai multe fronturi, într-adevăr, politica lui JFK din Orientul Mijlociu îi înfuria pe israelieni, in special acea indarjire a lui JFK de a rezolva problema refugiaţilor palestinieni.

„BUNA CREDINŢĂ” A LUI JFK PUSA ÎNDOIALĂ

Pe 20 noiembrie 1963, delegaţia lui Kennedy la Naţiunile Unite a cerut continuarea implementarii rezoluţiei ONU din 1948 care cerea dreptul arabilor palestinieni strămutaţi de a se întoarce la casele lor (în Israel) iar pentru cei care alegeau să nu se întoarcă să fie compensatii financiare. London Jewish Chronicle a relatat reacţia israelienilor: „Prim-ministrul Levi Eshkol l-a convocat pe ambasadorul SUA... şi i-a spus că Israelul a fost „şocat” de atitudinea pro-araba adoptată de delegatia S.U.A." .Golda Meir, relata acelasi ziar,concluziona„ca Israelul si-a exprimat uimirea şi furia” faţă de atitudinea SUA.
Punctul de vedere al , London Jewish Chronicle era: „Israelul, care nu a fost nici consultat, nici informat despre intenţia americană, pune la îndoială buna credinţă a Statelor Unite. Probabil ca JFK să nu fi reusit sa citeasca vreodata comentariile defăimătoare despre politica sa din Orientul Mijlociu publicate de London Jewish Chronicle. Au fost tipărite la 22 noiembrie 1963. Aşa că, chiar şi în timp ce John F. Kennedy se pregătea să plece la Washington pentru ultima sa călătorie ca preşedinte, era afectat de problema Israelului şi influenţa sa puternică la Washington. După cum s-a dovedit, tocmai în timpul ultimei sale calatorii la Dallas a fost întocmit un memoriu referitor la problema delicată a dezvoltarii armelor nucleare la nivel mondial.
Deşi JFK se opusese cu fermitate producţiei franceze de arme nucleare,la fel de mult cat s-a opus celor ale Israelului –

preşedintele american avea,să arunce o nouă privire asupra poziţiei sale faţă de francezi.
Astfel, în timp ce John F. Kennedy făcea un turneu triumfător în centrul oraşului Dallas, se pregătea un memoriu „Top Secret, Eyes Only”(cel mai inalt nivel al informatiilor clasificate)de la consilierul lui JFK, McGeorge Bundy, subliniind o politica mai îngăduitoare a lui Kennedy faţă de Franţa, care, aşa cum am văzut, a jucat un rol major în dezvoltarea nucleară a Israelului şi care fără să vrea (spre dezgustul preşedintelui francez De Gaulle) a deschid drumul armamentului atomic. Memoriul privind noua politică faţă de Franţa a fost, de asemenea, datat pe 22 noiembrie 1963.”
În acest moment însă, soarta lui John F. Kennedy era pecetluită. Israelul şi conducătorii săi isi piedusera ratiunea .

BEN-GURION:SEMNE DE PARANOIA'

Picatura care a umplut paharul, de fapt, a avut loc cu şase luni mai devreme. In primăvara lui 1963,conflictul lui Kennedy cu Ben-Gurion era mai în serios ca niciodată.Mai mult, Ben-Gurion suferea o criză personală profundă (o parte care, vedem acum, a survenit din relaţia sa nefericită cu John F. Kennedy).
Potrivit biografului premierului israelian, Dan Kurzman: „Singurat şi deprimat, Ben-Gurion se simţea neajutorat.
Israel ii aluneca prin mâinile lui ofilite. . . Ben-Gurion începea să arate semne de paranoia.Duşmanii se apropiau de el din toate părţile.Declaraţia Egiptului,Siriei şi Irakului din aprilie 1963 că se vor uni şi vor demola „ameninţărea sionista” l-a aruncat aproape în panică.”

CORESPONDENŢĂ SECRETĂ „DIN CE ÎN CE MAI ACRĂ”

Toate acestea, desigur, au contribuit enorm la problemele dintre Kennedy şi Ben-Gurion. Seymour Hersh scrie: „Relaţia lui Kennedy cu Ben-Gurion a ramas in impas datorita Dimonei, iar corespondenţa dintre cei doi a devenit una de dezamagire. Nici una dintre acestea scrisori nu au fost făcute publice.”

KENNEDY UN „AGRESOR”

(La fel ca multe dintre dosarele guvernamentale secrete cu privire la asasinarea lui JFK, corespondenta dintre Kennedy si Ben-Gurion, de asemenea, nu a fost dat publicitatii — nici macar oficialilor guvernului SUA cu autorizaţii de securitate complete care au a încercat să scrie istorii clasificate ale perioadei.)

„Nu a fost un schimb prietenesc”, potrivit biografului lui Ben-Gurion,Yuval Neeman. "Kennedy scria ca un huligan. A fost brutal."Nici raspunsurile lui Ben- Gurion nu erau pasive.
Toate acestea au exacerbat,tensiuni feroce între preşedintele american şi liderul israelian. Nerăbdarea lui Kennedy crestea. Relaţiile dintre Statele Unite şi Israel nu fusesera niciodata înainte. de asa natura.Potrivit lui Hersh, „Preşedintele s-a asigurat că primul-ministrul israelian a plătit pentru sfidarea lui.”Când Ben-Gurion a căutat din nou ocazia pentru o vizită formala la Washington, Kennedy l-a respins.

„EXISTENȚA ISRAELULUI ESTE ÎN PERICOL”

Atunci Ben-Gurion şi-a făcut poziţia clară. Era convins că ceea ce el a perceput a fi intransigenţa lui Kennedy era de fapt o ameninţare continua a supravieţuirii statului evreiesc. JFK a fost perceput ca duşman al poporului evreu.
Într-una dintre ultimele sale comunicări cu Kennedy, Ben-Gurion a scris:„Domnule preşedinte, poporul meu are dreptul să existe... **şi această existenţă este în pericol**.”În acea perioada, Ben-Gurion i-a cerut lui Kennedy să semneze un tratat de securitate cu Israelul. Kennedy a refuzat.La 16 iunie 1963, Ben-Gurion a demisionat brusc din funcţia de prim-ministru şi ministrul al apărării. Asa, şi-a încheiat cariera de cincisprezece ani „profetul focului” ca marele bătrân al Israelului. La acea vreme, presa israeliană – şi internationala a spus lumii că demisia bruscă a lui Ben-Gurion a fost rezultatul nemulţumirii lui faţă de scandalurile politice interne şi frământările care au fost zguduit Israelul.

UN IMPAS AMAR

Cu toate acestea, motivul principal din spatele plecării lui Ben-Gurion a fost incapacitatea liderului israelian de a-l presa pe JFK să accepte cererile Israelului.
Potrivit lui Hersh: „Opinia publica israeliana nu a bănuit că a existat încă un factor în decizia lui Ben-Gurion: impasul in care se afla vis a vis de Kennedy asupra unui Israel cu arme nucleare. Ben-Gurion eşuase. Bătălia fusese pierdută, dar războiul dintre cei doi bărbaţi putea fi încă de câştigat.

UN HAMAN MODERN?

Ce era în mintea lui Ben-Gurion în timp ce a predat frâiele guvernului succesorului său? Care a fost actul final al lui David Ben-Gurion ca prim-ministru al statului evreiesc? În lumina

comentariului lui Ben-Gurion adresat lui John F. Kennedy că „poporul meu are dreptul sa existe... iar această existenţă este în pericol”, putem face cu siguranţă o buna prezumţie.
În ochii lui Ben-Gurion, John F. Kennedy era un Haman al zilelor noastre(marele vizir al regelui Persiei care dorea exterminarea evreilor ,personajul din Cartea Esterei)— un duşman al poporului evreu. În folclorul evreiesc, Haman a fost un descendent al amaleciţilor care a servit ca prim-ministru al regelui Ahasueros al Persiei. Haman a fost cel care a căutat să-l convingă pe rege că toţi evreii din imperiul său ar trebui să fie exterminaţi pentru totdeauna.Cu toate acestea, conform legendei, o frumoasă ispita evreică numită Estera şi-a folosit viclenia feminină asupra lui Ahasueros şi, în cele din urmă, Haman a fost cel a care a fost sacrificat. Sărbătoarea evreiască importantă de Purim celebrează salvarea evreilor de holocaustul prevazut de Haman.
În Pentateuh(cele cinci suluri ale lui Moise) —a cincea carte a lui Moise ,Deuteronomul 25:19 si in Samuel cap,15:8 — ii indemna pe vechii evrei să „distruga amintirea amaleciţilor” neamul din care se tragea Haman. În Israel, în 1963, David Ben-Gurion s-a uitat cu siguranţă la John F. Kennedy ca la un Haman modern, un fiu al amaleciţilor. În timp ce se gândea la conflictul brutal cu JFK, şi-a reamintit fără îndoială paragraful care este citat de Purim:
„S-a ridicat un om rău, un vlăstar arogant al seminţei lui Amalec împotriva noastră. Insolent în bogăţia sa, el şi-a săpat propria groapă şi măreţia lui i-a intins o cursă. În mintea lui s-a gândit să-i prindă în capcană, dar a fost el însuşi prins în capcană; a căutat să distrugă, dar a fost el însuşi distrus rapid... le-a făcut o spânzurătoare şi a fost el însuşi spânzurat in ea.”

O ULTIMĂ DISPOZITIE?

Liderul israelian nu s-a putut abţine să nu se gândească la modul în care ar fi putut sa isi elibereze poporul de ceea ce el a perceput ca fi o distrugere sigură. Ben Gurion şi-a dedicat viaţa întreagă creând statul evreiesc şi la ghidat spre arena mondială.Iar, în ochii lui Ben-Gurion, John F. Kennedy era un duşman al poporului evreu şi al statului său iubit Israel. Andrew şi Leslie Cockbum au rezumat bine: „Ben-Gurion este tatăl Israelului. El si-a condus cu adevărat statul si poporul către independenţă,a scris declaraţia de independenţă, a fost primul ministru pe tot parcursul acestei

perioade, cu un scurt interval, până în 1963.Israelul pe care îl vedeţi astăzi este cu adevărat creaţia lui David Ben-Gurion."
Putem vedea astfel de ce Ben-Gurion a fost într-adevăr atât de frustrat de eşecul său in a-l convinge pe John F. Kennedy. A fost un timp al crizelor şi un timp al acţiunii.
Teoria acestui volum este că Ben-Gurion, în ultimele sale zile ca prim ministru, a ordonat Mosad-ului să participe la asasinarea lui JFK. Pe baza dovezilor pe care le vom prezenta în Verdict Final, noi credem că Mosad-ul a executat ordinul lui Ben-Gurion.
La 22 noiembrie 1963, preşedintele american pe care Ben-Gurion il considera o ameninţare pentru însăşi supravieţuirea Israelului si-a gasit sfârşitul lipsit de glorie în Dealey Plaza din Dallas.
Că Israelul şi liderii săi credeau că ar putea fi necesare măsuri drastice pentru a influenţa cursul istoriei şi a asigura supravieţuirea Israelului nu poate fi pus sub semnul îndoielii.
Isser Harrel, care a fost şef al Mosad-ului până la mijlocul anului 1963, a fost citat spunând că „Guvernul Israelului trebuie să acţioneze pentru a înlătura răul rasismului şi monstrul antisemitismului . . ." şi că dacă nu putea fi făcut diplomatic, urma să se facă în alte moduri, inclusiv, conform lui Harrel, „asa cum actionau serviciile secrete pe vremea mea." Pe scurt,prin asasinate, dacă este necesar.
Fostul subsecretar de stat George Ball rezumă impactul asasinarii lui John F. Kennedy în relaţiile dintre SUA şi Israel, destul de succint,chiar daca oarecum criptic: „Totuşi ce ar fi reusit Kennedy în relaţiile lui cu Israelul rămâne una dintre multele întrebări interesante la care asasinarea lui exclude orice răspuns."

ECHIPA DE ASASINI MOSAD

Ştim exact cine ar fi coordonat participarea Mosad-ului la asasinarea lui John F. Kennedy, lucrând în tandem cu aliaţii israelienilor din CIA şi cei din crima organizată (despre care vom vorbi mai multe în aceste pagini.)
Respectatul ziar israelian Ha'aretz a raportat pe 3 iulie 1992 că a fost Yitzhak Shamir, fostul terorist evreu devenit agent al Mosad-ului(mai târziu prim-ministru israelian) care a condus o echipă specială de asasini ai Mosad-ului în timpul activitatii lui Isser Harrel la sefia serviciului secret.
Ziarul israelian a relatat că Shamir a condus unitatea de asasinat

din 1955 până în 1964 — anul după asasinarea lui JFK. „Unitatea a condus atacuri pentru a elimina duşmani percepuţi şi presupuşi criminali de război nazişti”,conform unui raport al ziarului.
„În februarie 1963, domnul Shamir a trimis echipe in două încercări nereuşite de a-l asasina pe Hans Kleinwachter, un om de ştiinţă german suspectat ca ajuta Egiptul să dezvolte rachete. Un alt om de ştiinţă german care lucra pentru egiptenii, Heinz Krug, a dispărut în mod misterios în septembrie 1962.”Agenţii lui Shamir erau suspectaţi că ar fi fost responsabili.Potrivit ziarului israelian, Shamir a recrutat membrii in echipa sa de ucigasi dintre foştii membri ai Stern Gang(Lehi (acronim ebraic pentru denumirea Lohamey Herut Israel - Luptătorii pentru Libertatea Israelului,grup paramilitar terorist denumit de britanici Banda Stern dupa numele primului ei conducator Avraham Stern ucis de agentii britanici) , un grup terorist subteran pe care Shamir l-a condus în timpul luptei pentru independenţa Israelului. Stern Gang a fost responsabila pentru uciderea, în 1944, a lui Walter Edward Guinness, ministrul rezident in Orientului Mijlociu al Marii Britanii, şi pentru uciderea mediatorului Natiunilor Unite contele Folke Bernadotte în 1948.
Am văzut deja că Kennedy – la fel ca Moyne şi Bernadotte – a fost un „duşmanul perceput” al Israelului şi al primului său ministru, David Ben-Gurion. Şi acum ştim de existenţa escadroanelor mortii din Mosad-ul care au jucat un rol major în conspiraţia care a dus la moartea lui John F. Kennedy. În capitolul 16 vom afla exact cum acesta conspiraţie orchestrată de Mosad s-a intamplat.

DUSMANII S-AU UNIT

Cu legăturile intime ale Israelului nu numai cu CIA americană, ci şi cu Sindicatul Crimei lui Meyer Lansky - pe care îl vom examina detaliat— primul ministrul israelian şi agenţii săi din Mosad avea o reţea de aliaţi cu care puteau colabora cu uşurinţă orchestrând asasinarea lui John F. Kennedy.
Fiecare dintre aceste forţe puternice avea motive întemeiate să ia măsuri drastice si sa puna capăt ameninţării reprezentate de JFK. Faptul de netagaduit ca s-au unit într-o conspiraţie comună il vom documenta în acest volum.

VENIREA LUI MESIA

Cu John F. Kennedy zăcând într-un mormânt din cimitirul national Arlington,Israelul era în siguranţă... cel putin deocamdata. Puterea moştenitorului zilelor noastre Haman fusese distrusă. Faptul ca

Lyndon Johnson — un bărbat cu o istorie constantă a loialității față de Israel și lobby-ul său american — era urmatorul în linie pentru a-și asuma președinția americană nu a trecut neobservat.Mesia Israelului sosise.

Capitolul șase
Venirea lui Mesia:
Lyndon Johnson se grăbește să salveze Israelul;
Politica SUA în Orientul Mijlociu este inversată

La câteva săptămâni de la asasinarea lui John F. Kennedy, Israel a fost unul din principalii beneficiari ai mortii lui JFK – deși media controlată nu a spus asta poporului american. Desigur beneficiarul imediat al morții lui JFK,era Lyndon Johnson, favoritul politic al Israelului și al aliaților săi din Sindicatul Crimei Organizată a lui Meyer Lansky. A fost Johnson cel care a inversat imediat politica externa a lui Kennedy Orientul Mijlociu și care, din toate punctele de vedere, conform unui istoric, a stabilit Israelul drept al 51-lea stat al Americii.

Nu poate fi pus la îndoială că asasinarea lui John F. Kennedy a realizat câteva lucruri foarte specifice în ceea ce priveste relația SUA-Israel:
1)a îndepărtat de la Casa Alba un președinte — JFK— care ajunsese într-un impas amar cu Israelul din cauza hotărârii sale de a dezvolta un arsenal nuclear;
2) A plasat în Biroul Oval un președinte — Lyndon Johnson — care a inversat complet politica de lungă durată a SUA din Orientul Mijlociu și a plasat Statele Unite ferm în tabăra Israelului – datorita unei răzbunari.
3) I-a permis lui Lyndon Johnson să inverseze politica lui JFK în Vietnam și sa înceapa să intensifice implicarea SUA în Asia de Sud-Est. Acest lucru a permis Israelului să-și promoveze propria poziție geo-politică în Orientul Mijlociu; și
4) A permis aliaților Israelului din CIA și Organizația Meyer Lansky pentru a obține un monopol asupra traficului de droguri din Asia de Sud-Est ca rezultatul imediat al implicării SUA în regiune.

Israelul a fost în mod clar — şi dincolo de îndoială — beneficiarul internaţional primar al administratiei Lyndon Johnson care a devenit posibila doar in urma asasinarii lui John F. Kennedy.

Supravieţuirea Israelului

Dacă protecţia intereselor sale de securitate naţională şi însăşi supravieţuirea Israelului pot fi considerate motive – şi cu siguranţă pot fi – atunci Israelul, evident că avea un interes major – şi o motivaţie – în a ajuta la orchestrarea asasinarii preşedintelui Kennedy. Într-adevăr, însăşi supravieţuirea statului Israel a fost o piatră de temelie a politicii sale externe inca de la începuturi. Astfel, eliminarea unui duşman perceput al supravietuirii Israelului cum era JFK ar fi fost cursul logic al evenimentelor.

CONEXIUNEA JOHNSON- LANSKY

Johnson, de asemenea, avea un istoric lung şi sordid de implicare în activităţi infracţionale– inclusiv crimă – care au început în sfârşit să iasă la suprafaţă. Acest istoric este mult prea complex pentru a fi examinat aici —si în afară de asta,in literatura populară subiectul a fost descris destul de complet.

In orice caz, este cu siguranţă demn de remarcat faptul că unul dintre marii susţinători ai lui Johnson a fost omul lui Meyer Lansky din Louisiana, Carlos Marcello. Conform lui John W. Davis, Marcello, a dirijat cel puţin 50.000 de dolari pe an in recompense catre senatorul de Texas din acea vreme, Lyndon Johnson, care, la rândul său, a ajutat la oprirea legislaţiei legate de crima organizata care ar fi putut fi dăunătoare pentru Sindicatului lui Lansky.

Există, totuşi, indicii că legăturile lui Johnson cu Lansky şi asociaţii lui merg şi mai adânc.In perioada cand Lansky locuia în Israel, unul dintre prietenii săi americani, Benjamin Sigelbaum, a venit în vizită.

Era domnul Sigelbaum (a nu se confunda cu Benjamin „Bugsy" Siegel, pe care Lansky a ordonat să fie ucis în 1947), care era implicat de multă vreme cu preitenul lui Johnson,Bobby Baker în două afaceri majore:achiziţionarea unei bănci în Tulsa, Oklahoma şi în controversatul Serv-U Vending Machine Company(Bobby Baker a fost un fost organizator al Partidului Democrat şi consilier al lui Lyndon Johnson, ocupând funcţia de secretar al majorităţii din Senat. Baker, împreună cu mai mulţi prieteni şi gangsteri

cunoscuţi, a format Corporaţia Serv-U în 1962 pentru a furniza distribuitoare automate de produse pentru companiile finanţate de guvern. FBI-ul a auzit numele lui Baker în interceptari ale interlopilor în anul următor şi i-a investigat afacerile. Baker a fost acuzat de luare de mită şi constrângere sexuală pentru a obţine voturi şi a petrecut 18 luni in închisoare pentru evaziune fiscală. Deşi Johnson se crede ca nu a fost implicat în niciuna dintre activităţile ilicite ale lui Baker, investigaţiile au fost oprite suspect după ascensiunea sa neplanificată la preşedinţie).
Un alt colaborator de afaceri ai lui Baker a fost Edward Levinson, care a operat cazinoul Fremont din Las Vegas ca acoperire pentru prietenul sau Lansky şi partenerul lui de afaceri, Joseph (Doc) Stacher (care în cele din urmă murit în exil în Israel).
În plus, autorul Robert Morrow, un fost agent contractual CIA a dezvăluit că unul dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Baker, cu care ar fi fost „prieten la cataramă", era un curier al mafiei pe nume Mickey Weiner, care ii folosea biroul si toate facilităţilor lui Baker de pe Dealul Capitoliului.
E inutil să spun că biroul lui Baker şi „facilităţile" lui Baker erau aceleasi cu cele ale lui Lyndon B. Johnson. A fost acelaşi Mickey Weiner care, după cum vom vedea în capitolul 7, a fost unul dintre curierii şefi ai lui Meyer Lansky între opratiunile bancare din Miami şi centrul său european de spălare a banilor de la Banca de Credit International (BCI) din Geneva, Elveţia.
(BCI, după cum vom vedea în detaliu în capitolul 7, capitolul 12 şi capitolul 15, era condusa de un bancher israelian, Tibor Rosenbaum, fost director pentru Finanţe şi Aprovizionare din cadrul Mosad-ului.)
Domnul Baker, care a ispăşit o închisoare federală pentru activităţile sale criminale în perioada în care a fost protejatul si carausul banilor murdari ai lui Johnson ar fi fost singura persoană care l-ar fi putut trimite pe Lyndon Johnson la închisoare dacă ar fi dezvăluit totul.
Într-adevăr,a fost aceasta implicarea a lui Johnson cu Bobby Baker cea care l-a determinat pe John F. Kennedy să înceapă eliminarea lui Johnson de pe lista democraţilor în 1964. Dar chiar şi cu moartea lui Kennedy, duhoarea de corupţie din jurul conexiunii Baker-Lansky, îl ameninţa încă peJohnson.

SE CONFRUNTĂ CU ÎNCHISOAREA JOHNSON?

Lobbyistul de la Washington, Robert N. Winter-Berger, își amintește de o vizită a președintelui de atunci Johnson la biroul președintelui Camerei Reprezentanților, John McCormack, în timp ce Winter-Berger era acolo. Johnson a dat buzna pe neașteptate. Fără să fie conștient de prezența lui Winter-Berger, Johnson a început să vocifereze și să tipe condamnandu-l pe prietenul și protejatul său de multă vreme, Bobby Baker. „John, nenorocitul ăla o să mă ruineze. Dacă mizerabilul ăla vorbește, o să ajung la închisoare", a urlat Johnson. „Practic l-am crescut pe infectul ăla și acum o să mă facă primul președinte al Statelor Unite care își petrece ultimele zile din viață după gratii."

Potrivit lui Winter-Berger, Johnson și-a dat seama brusc că eram prezent. Președintele Camerei Reprezentanților, McCormack, l-a asigurat pe președinte că Winter-Berger „era in regula" și că Winter-Berger era apropiat de unul dintre ceilalți asociați ai lui Baker, Nat Voloshen.Johnson i-a cerut lui Winter-Berger să transmită acest mesaj lui Baker.„Spune-i lui Nat să-i spună lui Bobby că-i voi da un milion de dolari dacă acceptă această sentinta. Bobby nu trebuie să vorbească." Baker nu a vorbit. Baker a ajuns la închisoare. Johnson nu a vorbit. Evident, legătura lui Johnson cu Lansky este mult mai complexă decât am putea noi determina dar interacțiunea dintre Johnson și apropiații săi și cei ai sindicatului Lansky este incontestabilă, ca să spunem așa.

SCHIMBĂRI BRUSTE DE POLITICI

Inutil să mai spunem că, atunci când Lyndon Johnson a devenit președinte, războiul lui Kennedy împotriva crimei organizate s-a oprit brusc. Au existat și alte importante schimbări de politicI, inclusiv, desigur, schimbarea politicii față de razboiul dinVietnam (pe care o vom explora mai departe în acest capitol și în Capitolul 9). Ceea ce este, desigur, cel mai semnificativ în legătură cu preluarea Biroului Oval de către Lyndon Johnson au fost schimbările profunde și imediate în politica SUA față de Israel și lumea arabă, care au venit rapid odată cu succesiunea bruscă a lui LBJ la președinție.

„VEȘTI BUNE" DIN DALLAS

Cele mai vechi dovezi pe care le putem găsi că Israelul și lobby-ul său din America au fost încântați de ascensiunea lui Lyndon la președinție provin dintr-un memoriu pe care I. L. Kenan, directorul Comitetului Americano-Israelian pentru Afaceri Publice (AIPAC), l-a

trimis figurilor de rang înalt din AIPAC şi altora din lobby-ul israelian din Washington.
Salutând „poziţia pro-Israel de prim rang" a lui Johnson din timpul activitatii în Senat, memoriul era datat 26 noiembrie 1963, la doar o zi după ce John F. Kennedy a fost înmormântat în Cimitirul Naţional Arlington.
Memoriul accidental, a fost menţionat oficial „Nu este destinat publicării sau circulaţiei". Evident, cei din tabăra israeliană nu doreau ca aparenta lor încântare pentru decesul lui Kennedy şi norocul brusc al lui Johnson să fie făcută publică.
Ceea ce este, de asemenea, interesant sunt memoriile lui Kenan despre serviciul său ca unul dintre oamenii de top ai lobby-ului israelian la Washington. Memoriile conţin, aşa cum am văzut, un capitol despre John F. Kennedy, intitulat criptic sau poate critic - „O multitudine de promisiuni" împreună cu referinţa precisa si intriganta la anul 1963 ca fiind „Anul turbulent" (pentru relaţiile SUA-Israel).
Chiar următorul capitol despre Lyndon Johnson este intitulat cu căldură „Prietenul Israelului din Texas". Johnson care a fost, în cuvintele lui Kenan, „Omul nou de la Casa Albă" - s-a dovedit a fi un prieten foarte loial al Israelului. Seymour Hersh subliniază că unul dintre primele acte simbolice ale lui Johnson ca preşedinte a fost inaugurarea unei sinagogi în Austin, Texas la mai puţin de şase săptămâni după preluarea preşedinţiei. De fapt, notează Hersh, Johnson a fost primul preşedinte american din istorie care a inaugurat o sinagogă. A fost, într-adevăr dupa cum vom vedea, un act foarte simbolic.
Lady Bird Johnson, soţia noului preşedinte, a încercat ulterior să explice de ce soţul ei era atât de îndrăgostit de Israel şi de prietenii săi din lobby-ul american pro-israelian.
„Evreii au fost ţesuţi dupa croiul tuturor anilor lui Johnson, a spus ea.

INTERESELE ISRAELULUI PE PRIMUL LOC

În Israel, preşedinţia lui Johnson a fost întâmpinată cu bucurie. Ziarul israelian Yedio Ahoronot a declarat că, într-o administraţie a lui Johnson, problema„intereselor SUA" nu ar fi o problemă atât de mare în relaţiile SUA-Israel cum fuseseră in cea a lui Kennedy.

Cu alte cuvinte, Johnson - spre deosebire de Kennedy ar fi dispus să lase deoparte interesele americane în favoarea celor Israelului. Jurnalul israelian a adăugat: „Nu există nicio îndoială că, odată cu venirea la putere a lui Lyndon Johnson, vom avea mai multe oportunităţi de a ne adresa direct preşedintelui dacă vom simţi că politica SUA militează împotriva intereselor noastre vitale."

DOLIU ÎN ISLAM

În lumea arabă, însă, răspunsul total diferit. Potrivit fostului diplomat Richard Curtiss, care a petrecut mult timp în regiune, „Doliul s-a extins în întreaga lume arabă, unde pana în ziua de azi fotografii neclare de pe zidurile modeste îl înfăţişează pe tânărul erou."

În Algeria, noua republică arabă care îşi obţinuse independenţa cu ajutorul lui John F. Kennedy, premierul Ahmad Ben Bella l-a sunat pe ambasadorul SUA pentru a-i spune: „Credeţi-mă, aş fi preferat să mi se fi întâmplat mie decât lui". Gesturile prietenoase ale lui Kennedy pentru pace erau comemorate. În Egipt, preşedintele Nasser şi-a dat seama că moartea lui John F. Kennedy va avea un impact profund asupra lumii arabe. Odată cu disparitia lui Kennedy, Nasser a spus că „Preşedintele francez Charles De Gaulle este singurul şef de stat occidental pe a cărui prietenie se mai pot baza arabii".

Totuşi, conform biografului lui De Gaulle, Jean Lacouture, De Gaulle nu a fost „un prieten nici al arabilor, nici al Israelului, ci doar al Franţei".

S-ar putea spune că aceleasi cuvinte ar putea fi aplicate şi lui John F. Kennedy: „un prieten nici al arabilor, nici al Israelului, ci doar al Americii". Şi Israelul cu siguranţă nu-l considera pe JFK un prieten.

DOLIU LA PARIS

La Paris, De Gaulle - care acordase independenţa Algeriei şi care suferise numeroase atentate la propria viaţă ca răzbunare - a fost complet uimit de uciderea preşedintelui american. El a întrerupt o şedinţă de cabinet pentru a anunţa: „John Fitzgerald Kennedy a fost asasinat. El a fost unul dintre puţinii lideri despre care se poate spune că sunt oameni de stat. A avut curaj şi si-a iubit ţara."

Potrivit biografului lui De Gaulle, „A fost un omagiu fără precedent şi unul care nu s-a mai repetat niciodată."

De fapt, după cum vom vedea, aceleaşi elemente care au conspirat împotriva vieţii lui De Gaulle au fost într-adevăr aceleaşi elemente care au provocat asasinarea lui John F. Kennedy. Şi dacă De Gaulle nu a ştiut atunci, în cele din urmă o va afla.

SUSPICIUNI

Au existat consecinţe suplimentare în lumea arabă ca si consecinţă a asasinării lui Kennedy. Potrivit lui Curtiss, faptul că presupusul asasin al lui Kennedy,Lee Harvey Oswald, a fost imediat ucis de Jack Ruby ,- citandu-l pe Curtiss - „un evreu american avand legături cu gangsterii",suspiciunile cu privire la complicitatea Israelului la crimă erau foarte răspândite. Conform lui Curtiss: „Circumstanţele au dat naştere la numeroase teorii ale conspiraţiei, inclusiv una, crezută de aproape toţi arabii, conform căreia asasinatul avea scopul de a preveni o schimbare iminentă a politicii externe a SUA în Orientul Mijlociu." Următorul comentariu al lui Curtiss, însă, s-a dovedit a fi greşit în lumina ceea ce urmează să explorăm în paginile cărţii „Verdict Final": „Nu a fost descoperită niciodată nici o legătură cu Orientul Mijlociu."

Curtiss notează că „În schimb, în mod ironic, asasinarea, cinci ani mai târziu de către un arabo-american în California, a fratelui mai mic al preşedintelui Kennedy, un susţinător declarat al Israelului, l-a făcut pe Robert Kennedy prima victimă americană a disputei palestiniano-israeliane care a fost ucisă pe teritoriul american.

(Cu toate acestea, după cum vom vedea în Capitolul 18, există - ca si în cazul asasinării lui John F. Kennedy – mult mai multe lucruri ascunse si in cazul asasinarii lui Robert F.Kennedy.

Cu toate acestea, aşa cum a scris Alfred Lilienthal, criticul veteran al politicii americane din Orientul Mijlociu,

„Nu există nicio îndoială că Kennedy intenţiona să acţioneze decisiv în al doilea său mandat. Asasinarea preşedintelui Kennedy in Dallas, pe 22 noiembrie 1963, a spulberat posibilitatea ca intr-un al doilea mandat ,Washingtonul sa înceapa să se elibereze de poverile grave ale partizanatului american în conflictul arabo-israelian şi de politica continua de dirijare a voturilor catre aceasta tendinta."

REALIZARI RAPIDE

Speranţele arabe pentru pace fuseseră spulberate, iar un nou preşedinte american la Washington era între timp ocupat să se

strecoare în grațiile reprezentanților Israelului din capitala americană.
„Ați pierdut un prieten foarte bun, dar ați găsit unul si mai bun”, i-a spus noul președinte unui oficial israelian.
Deși citatul lui Johnson a fost repetat, nu este sigur cine a fost acel oficial. Într-adevăr, citatul putea fi neautentic - o altă legendă din moștenirea lui Lyndon Johnson.
Cu toate acestea, majoritatea surselor cred că comentariul lui Johnson a fost probabil făcut către Ephraim Evron, numărul doi în ambasada Israelului din Washington. Evron a fost cel care a devenit în cele din urmă un prieten foarte apropiat al lui Lyndon Johnson.
În momentul asasinării lui Kennedy -destul de interesant- Evron se afla la Washington, responsabil cu operațiunile de informații israeliene, lucrând îndeaproape cu James Jesus Angleton, omul Israelului de la CIA.
Prin urmare, pare probabil că, orice știa Angleton despre asasinarea lui JFK, Evron știa si el și vice versa. Și poate, am putea specula,ca și Johnson știa la fel. (În capitolul 8 și în capitolul 16 vom analiza în detaliu rolul particular al lui Angleton în conspirația pentru asasinarea lui JFK.)
Potrivit consilierului lui Johnson, Hany McPherson, „Cred că Evron a simțit ceea ce am simțit si eu întotdeauna, că undeva în sângele lui Lyndon Johnson existau o mulțime de globule evreiești.”
McPherson, menționat anterior, vorbind pe caseta pentru Proiectul de Istorie Orală al Bibliotecii LBJ, s-a descris în mod interesant ca fiind „antisemitul de la Casa Albă” al lui Johnson,McPherson a explicat că aceasta însemna că trebuia să mențină „o relație continuă cu B’nai B’rith, Liga Anti Defăimare, într-o oarecare măsură cu organizații sioniste și cu alții care voiau diverse lucruri, fiind o sarcină dificilă.În consecință, McPherson era în mod special atent la relația lui Johnson cu Israelul și cu lobby-ul său din Washington.
De fapt, așa cum arată înregistrările, Johnson a avut o relație lungă și strânsă cu Israelul și partizanii săi. Israelul știa că avea un devotat loial intereselor sale la Casa Albă acum, după ce John F. Kennedy nu mai era un obstacol.

FAVORITUL VECHI AL ISRAELULUI

Israelul, desigur, îl supraveghea îndeaproape pe Lyndon Johnson

de mult timp. Despre Johnson, agentul de informaţii israelian Evron a declarat următoarele: „Sentimentele lui Johnson faţă de Israel au ieşit la iveală foarte devreme în criza canalului Suez(Al Doilea Război Arabo-Israelian, agresiunea Tripartită în lumea arabă şi războiul Sinaiuluiîn Israel,a fost o invazie britanico-franceză-israeliană a Egiptului în 1956. Israelul a invadat Egiptul pe 29 octombrie, având ca obiectiv principal redeschiderea Strâmtorii Tiran şi a Golfului Aqaba, deoarece recenta înăsprire a blocadei egiptene de opt ani a împiedicat şi mai mult trecerea israeliană). din 1957, când era liderul majorităţii în Senat. Când, la acea vreme, preşedintele Eisenhower şi secretarul de stat Dulles au vrut să ne forţeze să ne retragem din Sinai, ne-au ameninţat cu sancţiuni economice. Johnson l-a convins pe senatorul William Knowland din California, care era pe atunci liderul minorităţii, să vină cu el la Casa Albă şi să-i spună preşedintelui că pur şi simplu acest fapt nu se poate face."

Statele arabe îl urmăreau îndeaproape pe Johnson, în special după acestea preluat preşedinţia. Deosebit de îngrijorat era preşedintele egiptean Gamal Abdel Nasser, cu care JFK sperase să construiască punţi de legătură. De fapt, aşa cumam văzut, în timpul ultimei sale conferinţe de presă de la Casa Albă, JFK a deplâns eforturile Israelului şi ale partizanilor săi de a sabota iniţiativele sale de pace din Orientul Mijlociu,în special în ceea ce priveşte relaţiile cu Nasser.

ÎNCEPE SCHIMBAREA POLITICII

Potrivit autorului Stephen Green incă din 5 martie 1964,Nasser, i-a spus secretarului de stat adjunct al SUA, Phillips Talbot, că „SUA şi-a schimbat politica pozitionandu-se către un sprijin mai activ pentru Israel". Acest lucru se întâmpla la puţin de trei luni după ce John F. Kennedy fusese asasinat şi Lyndon B. Johnson fusese catapultat la preşedinţie. Evaluarea lui Nasser a fost corectă. Potrivit istoricului in serviciile de informaţii Richard Deacon, noua politică a lui Johnson se conforma nu numai cerinţelor Israelului, ci şi celor ale prietenilor Israelului din CIA:

„Preşedintele Johnson se îndepărtase deja de poziţia pro-arabă provizorie a administraţiei Kennedy, care fusese întotdeauna dezaprobată de CIA."

Deacon relatează că Walt Rostow, consilierul preşedintelui pentru securitate naţională credea că politica SUA faţă de Israel ar servi

drept o modalitate eficientă de a controla sprijinul sovietic pentru țările arabe. „Astfel”, potrivit lui Deacon, „Rostow a reflectat aproape în totalitate opiniile ierarhiei CIA.” Johnson însuși avea, de asemenea, legături de lungă durată cu prietenii Israelului din CIA, din anii săi de serviciu în Senat. În calitate de lider al majorității din Senat, Johnson a lucrat îndeaproape cu CIA în mod regulat și a fost considerat un „prieten al CIA” în Congres.
Fără îndoială, însă, Lyndon Johnson a început într-adevăr o schimbare majoră în politica SUA față de Orientul Mijlociu menținând conformitatea cu devotamentul său comun față nu doar de interesele CIA, ci și de cele ale Israelului.
Desigur, acest lucru a avut un impact major asupra cursului politicii externe americane și a reprezentat o schimbare imediată și absolută a politicii urmărite de regretatul președinte Kennedy.

BOMBA NUCLEARĂ

Interesant este că principalul beneficiu inițial al Israelului în urma morții lui JFK a fost, de fapt, înlăturarea de la Casa Albă a unui președinte care se opunea vehement dezvoltării armelor nucleare de către Israel.
Potrivit istoricului Stephen Green: „Poate cea mai semnificativă evoluție a anului 1963 pentru programul israelian de arme nucleare, a avut loc pe 22 noiembrie, într-un avion care zbura de la Dallas la Washington, in care D.C., Lyndon Baines Johnson a depus jurământul ca al 36-lea președinte al Statelor Unite, în urma asasinării lui John F. Kennedy.
„În primii ani ai administrației Johnson, programul israelian de arme nucleare era considerat la Washington «subiectul delicat». Casa Albă a lui Lyndon Johnson nu a văzut Dimona, nu a auzit de Dimona și nu a vorbit despre nici o Dimona când reactorul a intrat într-o stare avansata de dezvoltare la începutul anului 1964.”
Astfel, punctul major al disputei dintre John F. Kennedy și guvernul Israelului, dominat de Mosad, nu a mai reprezentat nici o problemă. Noul președinte american - mult timp un partizan al Israelului - a permis continuarea dezvoltării nucleare. Acesta a fost doar începutul.

HUBERT HUMPHREY ȘI SINDICATUL LANSKY

Johnson îşi consolida, de asemenea, legăturile de lungă durată cu Sindicatul Crimei Organizate al lui Meyer Lansky. În 1964 - în căutarea primului său mandat complet la Casa Albă - Johnson l-a ales pe senatorul din Minnesota, Hubert H. Humphrey, drept vicepreşedinte.
După cum a menţionat buletinul informativ Washington Observer: „Humphrey a fost catapultat pentru prima dată în funcţia publică de primar al oraşului Minneapolis în 1945 prin intermediul maşinaţiunilor şi fondurilor secrete de campanie strânse de notoriul Kid Cann, regele lumii interlope din Minneapolis." „Cann, al cărui nume real era Isadore Blumenfeld, împreună cu fraţii săi (cunoscuţi sub pseudonimele Harry şi Yiddy Bloom) au fost parteneri cu Meyer Lansky în proprietatea multor staţiuni luxoase din Miami, alături de consilierul principal al lui Humphrey. Max Kampelman, o figură importantă în lobby-ul israelian de la Washington." „Blumenfeld şi Lansky au fost parteneri în sindicatul care deţinea hotelurile Sands şi Fremont - operaţiuni de jocuri de noroc din Las Vegas - până când şi-au vândut participarea la Sands către Howard Hughes. Când Humphrey şi consilierii săi de top sunt în Miami", a relatat Observer, „se bucură de cazare gratuită la hotelurile luxoase ale sindicatului."(Alan H. Ryskind, scriind în biografia sa critică despre Humphrey, a demonstrat cum primarul de atunci din Minneapolis, Humphrey, a reuşit să treaca cu vederea atunci când Blumenfeld s-a băgat într-o serie de dificultăţi mediatizate - doar unul dintre favorurile facute de Hubert H. Humphrey Sindicatului Criminalităţii Organizate Meyer Lansky.
Astfel, la alegerile prezidenţiale din 1964 - pe care Johnson le-ar fi pierdut -Lansky şi parteneriii săi din Israel i-au asigurat un bilet castigator de vis în noiembrie. Atât Johnson, cât şi vicepreşedintele său au fost cumpăraţi.Lansky şi Israelul s-au asigurat că nu vor exista probleme cu nici un irlandez multimilionar independent, de a doua generaţie, precum John F. Kennedy, care nu era doar fiul unui antisemit notoriu, ci şi un susţinător încăpăţânat al al intereselor Americii. Astfel, după ce s-a instalat la preşedinţie, Lyndon Johnson a fost în măsură să facă multe favoruri Israelului.

AJUTORUL STRĂIN PRIN ,,BUTOIUL PORCULUI"(PORK BARREL)

Pork barrel - este o expresie care sugereaza alocarea cheltuielilor guvernamentale pentru proiecte localizate si asigurate exclusiv sau în principal pentru a direcţiona cheltuielile către districtul unui reprezentant. Utilizarea provine din engleza americană şi indică o modalitate negociată de particularism politic. Practica unui oficial ales care îşi valorifică votul pentru a obţine concesii valoroase în schimbul sprijinului politic. Aceasta ar putea include obţinerea de contracte guvernamentale valoroase sau proiecte de infrastructură pentru alegătorii săi. Nu este neapărat ilegal, dar cheltuielile exorbitante au fost criticate pentru risipa de resurse publice şi pot fi considerate neetice.

Poate că cele mai drastice eforturi ale sale în slujba Israelului au implicat creşterile masive ale donaţiilor de ajutor extern finanţate de contribuabilii americani. Deşi John F. Kennedy însuşi fusese generos cu Israelul în această privinţă, Johnson l-a făcut pe Kennedy să pară un amator.

Fostul subsecretar de stat George Ball comentează că, în domeniul ajutorului extern: „Israelienii au avut dreptate în presupunerea lor că Johnson ar fi mai prietenos decât Kennedy". Conform autorului Stephen Green, citând date ale Agenţiei SUA pentru Dezvoltare Internaţională: „În următorii ani - primii trei ani ai administraţiei Johnson - nivelul ajutorului extern pentru Israel s-a schimba atât calitativ, cât şi cantitativ. Asistenţa guvernului SUA pentru Israel în anul fiscal 1964, ultimul an bugetar al administraţiei Kennedy, s-a ridicat la 40 de milioane de dolari. Aceasta a fost redusă substanţial faţă de nivelurile de asistenţă din anii precedenţi. În anul fiscal 1965, această cifră a crescut la 71 de milioane de dolari, iar în anul fiscal 1966, la 130 de milioane de dolari."

ÎNARMAREA MAŞINII DE RĂZBOI A ISRAELULUI

Green notează în plus că, sub Lyndon Johnson, ajutorul militar al Statelor Unite pentru Israel a cunoscut, de asemenea, o creştere drastică: „Mai semnificativă, însă, a fost schimbarea în componenţa acelei asistenţe. În anul fiscal 1964 [al lui JFK], practic niciuna dintre asistenţele oficiale ale SUA pentru Israel nu a fost asistenţă militară; aceasta a fost împărţit aproape în mod egal între împrumuturi pentru dezvoltare şi asistenţă alimentară în cadrul programului PL 480. Cu toate acestea, în anul fiscal 1965 [al lui LBJ], 20% din ajutorul SUA a fost de natură militară, iar în anul fiscal 1966, 71% din toată asistenţa oficială acordată Israelului

a venit sub formă de credite pentru achiziţionarea de echipament militar. „Mai mult, natura sistemelor de arme pe care le furnizam se schimbase. În anul fiscal 1963, administraţia Kennedy a fost de acord să vândă cinci baterii de rachete Hawk, evaluate la 21,5 milioane de dolari. Acesta era însă un sistem de apărare aeriană. Administraţia Johnson, în anii fiscali 1965-1966, a furnizat Israelului 250 de tancuri moderne (M-48 modificate), 48 de avioane de atac A-1 Skyhawk, echipamente electronice si de comunicaţii, artilerie şi puşti fără recul.Având în vedere configuraţia [Forţelor de Apărare Israeliene], acestea erau orice în afară de arme defensive. „Cele 92 de milioane de dolari în asistenţă militară acordate în anul fiscal 1966 au fost mai mari decât totalul ajutorului militar oficial acordat Israelului cumulativ, în toţi anii începând de la înfiinţarea acestei naţiuni în 1948." Green rezumă amploarea masivă a donaţiilor lui Johnson: „Şaptezeci la sută din toată asistenţa oficială a SUA către Israel a fost militară. America a acordat Israelului peste 17 miliarde de dolari în ajutor militar din 1946, practic în totalitate - peste 99% - fiind furnizate din 1965."

INTERESELE ISRAELULUI PRIMA OPTIUNE

În mod clar, Lyndon B. Johnson a fost cel care a stabilit precedentul pentru ajutorul nelimitat pentru Israel. Per total, însă, moartea lui John F. Kennedy şi preluarea de către Lyndon Johnson a Biroului Oval au marcat o schimbare majoră în politica generală a SUA. După cum scrie Stephen Green, în detalii mult prea clare în lucrarea „Taking Sides: America's Secret Relations With A Militant Israel" (Partinire: Relaţiile secrete ale Americii cu un Israel militant): „În anii 1948-1963, America era percepută de toate guvernele din Orientul Mijlociu ca o putere majoră care acţiona pe baza propriului său interes naţional, clar definit. Mai mult, politica SUA în Orientul Mijlociu era exact asta - o politică în Orientul Mijlociu; nu era o politică israeliană în care ţările arabe erau actori subordonaţi. „În anii 1948-1963, preşedinţii Truman, Eisenhower şi Kennedy au garantat ferm securitatea naţională şi integritatea teritorială a Israelului, dar la fel de ferm le-au garantat şi pe cele ale Iordaniei , Libanului şi ale celorlalte naţiuni din regiune. Despre asta era vorba în Declaraţia Tripartită din 1950." „Pentru guvernele succesive ale Israelului din această perioadă, linia de demarcaţie dintre interesele de securitate naţională ale SUA şi Israelului a fost trasată frecvent,

şi de obicei decisiv. Politicile lui Truman privind exporturile de arme către Orientul Mijlociu, poziţiile lui Eisenhower privind dezvoltarea regională a apei şi integritatea teritorială în timpul crizei Suezului şi sinceritatea lui Kennedy faţă de doamna Meir – toate acestea au fost markeri pe această linie de demarcaţie.„Cu toate acestea, în această perioadă, sprijinul financiar al SUA pentru Israel a depăşit cu mult pe cel acordat oricărei alte naţiuni din lume, pe cap de locuitor. Şi sprijinul diplomatic al SUA pentru Israel în cadrul ONU şi în alte părţi nu a fost mai puţin generos." „Însă limitele sprijinului acordat de SUA Israelului au fost în general înţelese de toate ţările din regiune şi tocmai aceste limite au menţinut capacitatea Americii de a media diversele probleme care au compus disputa arabo-israeliană. „Apoi, în primii ani ai administraţiei Johnson, 1964-1967, politica SUA privind problemele din Orientul Mijlociu s-a schimbat brusc. Ar fi poate mai corect să spunem că s-a dezintegrat. America avea o politică publică privind neproliferarea armelor nucleare, dar a avut brusc o politică ascunsă de a sprijini programul de arme nucleare al Israelului. Am avut o politică publică privind echilibrul armelor în regiune, dar am fost de acord în secret, până la sfârşitul anului 1967, să devenim principalul furnizor de arme al Israelului."

„Oficial, Statele Unite erau «ferm angajate să sprijine independenţa politică şi integritatea teritorială a tuturor naţiunilor [din Orientul Mijlociu]», în timp ce, în mod conştient, pe ascuns, „echipa Orientului Mijlociu" a lui Johnson a început să permită Israelului să redeseneze în avantajul său practic fiecare dintre graniţele sale cu statele arabe vecine.

„A fost, desigur, o politică fără principii, fără integritate. Dar a fost, de asemenea, ineficientă, în sensul că Israelul a continuat constant să acţioneze în moduri care ignorau interesele de securitate naţională ale SUA."

VIETNAM - BENEFICIILE ISRAELULUI

Aceste fapte incredibile despre inversarea bruscă a politicii tradiţionale a SUA au fost ignorate prea mult timp în contextul luării în considerare a întrebării cine a beneficiat cel mai mult de asasinarea lui John F. Kennedy. Israelul a beneficiat în mod clar cel mai mult - şi chiar a beneficiat din plin.

Toate acestea sunt extrem de ironice atunci când se ia în considerare faptul că Israelul a refuzat în mod repetat şi explicit să sprijine politica lui Johnson în Vietnam, spre marea consternare a „prietenului Israelului din Texas". „La naiba", s-a plâns odată Johnson „antisemitului său din staff" Harry McPherson, „vor să protejez Israelul, dar nu vor să faca nimic în Vietnam".
Evident, aliaţii Israelului din CIA aveau acum mână liberă să-şi desfăşoare propriul război privat în Vietnam - un beneficiu al CIA rezultat din înlăturarea lui Kennedy de la preşedinţie. (În Capitolul 9 vom examina războiul lui Kennedy cu CIA în detaliu.)
Anularea de către Johnson a deciziei lui JFK de a începe retragerea forţelor americane (şi a personalului CIA) din Asia de Sud-Est a fost, în sine, o lovitură de stat a CIA. CIA şi-a extins, de asemenea, propria putere în timpul conflictului din Vietnam. La fel şi cu numeroşii prieteni ai lui Johnson din industria apărării, atât acasă, în Texas, cât şi în alte părţi. Antreprenorii din domeniul apărării au obţinut profituri de miliarde din micul război murdar al lui Johnson în Asia de Sud-Est - un război care probabil a însemnat sfârşitul şanselor populare ale lui Johnson pentru un al doilea mandat.

VIETNAM - MICUL SECRET MURDAR AL ISRAELULUI

Cu toate acestea, ceea ce a fost din păcate ignorat este că şi Israelul avea multe de câştigat din implicarea SUA în Vietnam.
După cum sublinia Stephen Green, rezultatul direct şi imediat al escapadei militare a SUA în Asia de Sud-Est a fost capacitatea Israelului de a-şi dezvolta propria putere militară şi influenţa politică în Orientul Mijlociu. La urma urmei, Israelul putea argumenta acum că, având în vedere că Statele Unite erau împotmolite în Asia de Sud-Est, Unchiul Sam avea nevoie de un aliat apropiat, de încredere şi democratic in Orientul Mijlociu care să vegheze asupra intereselor Americii în regiune.
Potrivit lui Green: „Într-o perioadă în care Casa Albă a lui Johnson devenea din ce în ce mai obsedată de războiul din Vietnam, liderii militari ai Israelului s-au oferit să impună stabilitate popoarelor şi ţărilor din Orientul Mijlociu - aceasta urma să fie o «Pax Hebraeca»."
(Aluzie la conceptul introdus de americani dupa Al Doilea Razboi Mondial denumit,,Pax Americana" sau ,,Pacea Lunga" care numai

pace nu a fost cu razboaiele secrete ale americanilor impotriva raspandirii comunismului de pe tot globul si razboiul rece impotriva Uniunii Sovietice).
„Desigur, existau costuri implicite pentru America. Statele Unite ar fi trebuit să facă primii paşi pentru a deveni ceea ce trei preşedinţi anteriori spuseseră că nu vom fi niciodată - principalul furnizor de arme al Israelului. De asemenea, am renunța, cel puţin temporar, la rolul nostru de mediator principal în multilaterala dispută arabo-israeliană. Noul acord ar necesita abandonarea tratatului nostru de neproliferare nucleară de lungă durată, în ciuda tratatului din 1968. Poate cel mai important, interesele de securitate naţională ale SUA în regiune s-ar contopi cu cele ale Israelului într-o măsură care a fost şi este până în ziua de azi, unic în istoria relaţiilor externe ale SUA. Israelul mai presus de toate ar beneficia imens de implicarea SUA în Vietnam, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă JFK ar fi trăit. Există încă o ironie în relaţia dintre Statele Unite şi Israel în ceea ce priveşte conflictul din Vietnam, care merită remarcată.După ce războiul din Vietnam a început, trăgându-l pe Lyndon Johnson din ce în ce mai adânc în noroiul nemulţumirii publice, Israelul a început să întâmpine propriile dificultăţi pe măsură ce îşi etala puterea în Orientul Mijlociu.Deşi intrarea Americii în Asia de Sud-Est i-a dat Israelului mână liberă în propria sa sferă de influenţă geografică, micul stat evreu a constatat că avea acum avea nevoie de Statele Unite - poate mai multca niciodată. Agresiunea Israelului împotriva vecinilor săi arabi a adunat lumea arabă împotriva Israelului.
Cu Statele Unite prea implicate în Asia de Sud-Est, Israelul şi lobby-ul său american au perceput energia SUA ca fiind concentrată în direcţia greşită. Astfel, multe dintre vocile care îndemnau la retragerea SUA din Vietnam erau cele care cereau cel mai vehement ca SUA să se reintroducă în drama din Orientului Mijlociu.

UNDE AR TREBUI SĂ LUPTE AMERICA?

În ajunul războiului din 1967 – un război care ar fi putut fi sfârşitul pentru Israel – Washington Star (în editorialul său principal din 4 iunie) a subliniat straniul paradox.„Mulţi dintre cei, atât de acasă, cât şi în străinătate, care condamnă cel mai vehement prezenţa americană în Vietnam, au fost primii care au îndemnat la implicarea totală a Americii în Orientul Mijlociu.

„Și după ce au făcut saltul de la izolationism la intervenție, ei au continuat să susțină că angajamentul nostru în Orientul Mijlociu este o justificare suplimentară pentru retragerea din Asia. Națiunea, conform acestei argumentații, nu își poate permite implicarea în ambele teatre de operatiuni. „Trebuie făcută o alegere. Iar Orientul Mijlociu este locul logic pentru intervenția Statelor Unite”, evalua ziarul Star atitudinea susținătorilor pro-israelieni ai retragerii din Vietnam care îndemnau la intervenția SUA în Orientul Mijlociu. Așa se face că Israelul, care inițial a beneficiat de implicarea SUA În Asia de Sud-Est, în cele din urmă a început să bată toba pentru retragerea SUA din Asia dar abia după ce pagubele războiului din Vietnam erau deja complete. Israelul își punea ca de obicei propriile interese inaintea intereselor Americii.

LANSKY, CIA ȘI VIETNAM

De asemenea, trebuie menționat că prietenii Israelului din Sindicatul Criminei Organizate Meyer Lansky au beneficiat și ei de pe urma conflictului din Vietnam. În Capitolul 12 vom examina în detaliu colaborarea puțin cunoscută dintre sindicatul Lansky, bankerii conectati la Mosad care spălau bani pentru lumea interlopa evreiasca și CIA în reteaua de droguri din Asia de Sud-Est. Imperiul criminal Lansky a început să opereze traficul de droguri la nivel global, în mare parte sub acoperirea CIA, în toată Asia de Sud-Est în timpul Războiului din Vietnam, perioadă în care problema drogurilor a început să escaladeze în Statele Unite și în alte părți. Acum, mulți ani mai târziu, rolul CIA pe piața globală a drogurilor incepe să iasă la suprafață. Scandalul Iran-Contra, de exemplu, a aruncat lumină asupra acestui aspect puțin cunoscut al problemelor mondiale. Astfel, combinatia Israel-Lansky-CIA a avut un beneficiu major de pe urma implicării americane în Vietnam.Aveau cui sa mulțumeasca lui Lyndon Johnson.

UN ATAȘAMENT PASIONAL

Israelul și aliații săi sub acoperire aveau într-adevăr un mesia în persoana lui Lyndon Baines Johnson. În cartea sa, „Ataşament pasional”, fostul subsecretar de stat George Ball a rezumat rezultatele politicilor lui Johnson în Orientul Mijlociu:

„În primul rând, administrația a pus America în poziția de a fi principalul furnizor de arme al Israelului și singurul susținător necondiționat. În al doilea rând, asigurandu-i pe israelieni că Statele Unite le vor oferi întotdeauna un avantaj militar față de arabi,

Johnson a garantat escaladarea unei curse a înarmărilor... În al treilea rând, refuzând să urmeze sfatul consilierilor săi ca America să condiţioneze livrarea de avioane F-4 Phantom cu capacitate nucleară de semnarea de către Israel a Tratatului de neproliferare nucleară,Johnson le-a dat israelienilor impresia că America nu avea nici o obiecţie fundamentală faţă de programul nuclear al Israelului. „În al patrulea rând, permiţând o muşamalizare a atacului Israelului asupra navei Liberty [vezi Capitolul 2], preşedintele Johnson le-a spus israelienilor, în esenţă, că nimic din ceea ce ar face nu i-ar determina pe politicienii americani să le refuze oferta. Din acel moment încolo, israelienii au început să se comporte ca şi cum ar avea un drept inalienabil la ajutor şi sprijin american."
După cum a concluzionat Stephen Green în discuţia sa despre schimbările incredibile din politica SUA faţă de Israel care au avut loc în timpul erei Johnson:
„Până în iunie 1967, dintr-o varietate de motive care includeau în mod proeminent «consideraţii de politică internă», Lyndon Johnson şi echipa sa de consilieri de politică externă revizuiseră complet relaţiile SUA-Israel. În toate sensurile, Israelul devenise al 51-lea stat american."

Capitolul şapte
,,Naşul Israelului":
Intermediarul
Meyer Lansky, CIA, FBI şi Mosad-ul israelian

Dacă nu ar fi fost şeful criminalităţii internaţionale Meyer Lansky, poate că nu ar exista astăzi un stat Israel. Acest fapt Israelul l-ar prefera uitat. Israelul a fost înfiinţat ca stat, în mare parte, prin sprijinul politic, financiar şi moral al lui Meyer Lansky,asociaţilor şi acoliţilor săi din lumea interlopa. Interesele lui Lansky şi interesele Israelului erau aproape incestuoase. De fapt, banca principală europeană care spăla banii lui Lansky era o operaţiune condusă sub auspiciile unui ofiţer de rang înalt, cu vechime în Mosad-ul israelian. Legăturile intime ale lui Lansky nu numai cu serviciile de informaţii americane (incluzand CIA-ul şi FBI-ul) l-au făcut pe gangsterul evreu intangibil liderul global al crimei organizate.

În timpul preşedinţiei scurte a lui John F. Kennedy, acesta nu a fost doar în conflict cu Israelul şi puternicul său lobby din America.Aşa cum am văzut în Capitolul 4, îşi trădase şi aliaţii secreţi din lumea interlopă care îl ajutaseră să obţină preşedinţia. Fratele preşedintelui, procurorul general Robert F. Kennedy, ducea un război neobosit împotriva crimei organizate. În anii dinaintea ascensiunii lui Kennedy la preşedinţie, o figură interlopă puţin cunoscută, dar extrem de puternică, pe nume Meyer Lansky, complotase şi omorase in drumul său spre vârful lumii interlope. Acel sindicat nu era doar naţional ci era internaţional – iar regele neîncoronat al crimei era Meyer Lansky - aşa-numitul „preşedinte al consiliului de administraţie" al acelui incredibil imperiu criminal care se întindea pe tot globul.
Meyer Lansky, la începutul carierei sale criminale, a fost cel care a devenit unul dintre principalii sponsori ai statului Israel şi ai cărui intimi asociaţi se numărau printre principalii patroni financiari ai influentului lobby israelian din America.
Mai mult, aşa cum vom vedea, Lansky stabilise şi legături strânse cu aliaţii Israelului din CIA-ul american o agenţie care, în sine, intrase într-un război amar cu John F. Kennedy.
Astfel, când JFK a ajuns in colimatorul Israelul şi aliaţii săi din imperiul criminalităţii organizate Lansky, al CIA, preşedintele american făcuse fără să ştie o alianţă mortală între cei mai aprigi duşmani ai săi.
Legătura cu Meyer Lansky explică modul în care Mosad-ul israelian a reuşit să utilizeze şi să manipuleze, printre alte elemente, comunitatea cubaneză anticastro - care lucra nu doar cu CIA, ci şi cu Sindicatul Criminal Organizat Lansky - în conspiraţia de asasinare a lui John F. Kennedy.
Pentru a începe investigaţia noastră asupra crăpăturilor întunecate ale lumii interlope unde Mosad-ul israelian, Crima Organizată şi CIA s-au unit în uciderea lui Kennedy, cel mai potrivit este să începem cu Lansky.
Lansky şi sindicatul său criminal sunt cei care leagă toate aceste fire diverse împreună, arătând rolul până acum nedezvăluit al Israelului în asasinarea lui JFK.
Un purtător de cuvânt al Comisiei de Anchetă din Bahamas, care investiga crima organizată din insule, a spus odată: „La un moment dat, am început să ne întrebăm dacă numele lui Meyer Lansky nu

era o vastă operă de ficţiune jurnalistică, atât de fantomatică şi mitică părea aceasta figură."Dar a existat.
Meyer Lansky, de fapt, este un jucător esenţial in conspiraţia internaţională care a dus la asasinarea lui John F. Kennedy - în ciuda întregii literaturi care propagă teoria că„mafia l-a ucis pe JFK".

CINE A FOST MEYER LANSKY?

Cel mai concis rezumat al originilor şi ascensiunii la putere a lui Meyer Lansky a apărut într-un profil lung al lui Lansky, pe prima pagină a ziarului The Wall Street Journal în 1969. Acest articol spune, pertinent: „Născut Maier Suchowjansky în Grodno, Rusia, Lansky a sosit în SUA la vârsta de nouă ani. Familia sa s-a stabilit în mahalalele imigranţilor din New York. Până la vârsta de 27 de ani, tânărul Maier avea cinci arestări în cazier, sub acuzaţii de la tulburarea ordinii publice la suspiciunea de crimă, dar nu a fost niciodată condamnat. Începuse ascensiunea sa minuţioasă pe scara lumii interlope. În anii 1920, Lansky a devenit prieten şi partener al lui Bugsy Siegel." Cei doi au devenit o pereche formidabilă, mai întâi ca pistolari angajaţi pentru Legs Diamond, curând ca lideri ai propriei bande, numită „ Bugs şi Meyer".

UN MEMBRU AL CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

„Specialitatea lor era protejarea băuturilor alcoolice în tranzit de jefuitori pentru lumea interlopa de pe Coasta de Est. Erau buni la asta, iar când s-a format o alianţă numită Sindicatul Estic pentru a coordona traficul de rom, Lansky şi Siegel au fost numiţi în consiliu. Lansky a fost însărcinat cu gestionarea finanţelor sindicatului.
„La începutul anilor 1930, sindicatul Estic a început să formeze o alianţă slabă cu alte mafii regionale. Aşa s-a născut sindicatul naţional. Fiecare bandă şi-a păstrat propria identitate şi şi-a desfăşurat propriile activităţi,federaţia reunindu-se ocazional pentru a discuta probleme de interes comun. Deciziile finale aparţineau liderilor individuali ai bandelor,cu unul acţionând ca preşedinte al federaţiei. Primul preşedinte a fost Lucky Luciano, şeful Mafiei din Est.

LEGĂTURI CU SERVICIILE DE INFORMAŢII DIN SUA

„În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Lansky a jucat un rol într-o alianţă incredibilă dintre lumea interlopă şi Marina SUA... Se pare că Marina a decis că debarcaderele de pe Coasta de Est

puteau fi protejate de sabotaje doar cu ajutorul Mafiei.
„Lucky Luciano era pe atunci în închisoare, dar încă deţinea puterea şi loialitatea membrilor Mafiei. Avocatul lui Luciano şi Meyer Lansky au fost recrutaţi pentru a-l convinge pe Luciano să dea binecuvântarea sa pentru aranjament. După câteva luni de vizite în închisoare, Luciano a fost de acord…" După război, Lucky a fost eliberat condiţionat şi trimis acasă în Italia, cu promisiunea că nu va mai intra niciodată în SUA.

PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

„Odată cu plecarea lui Luciano, un triumvirat format din Lansky, Joe Adonis şi Frank Costello a preluat conducerea sindicatului. Până la sfârşitul anilor 1950, Costello fusese înlăturat de la putere de colegii săi, iar Adonis fusese deportat. Lansky ramasese singur la vârful organizatiei."

Între timp, Lansky îşi consolidase deja legăturile cu institutia guvernamentala de la Washington. De fapt, aceste legături erau de vechi.

LANSKY ŞI CUBA

(În Capitolul 10, vom discuta despre rolul esenţial al lui Lansky în câştigarea nominalizării pentru prezidenţiale a democraţilor de către preşedintele Franklin Delano Roosevelt în 1932.)

Roosevelt însuşi l-a trimis pe Lansky ca emisar personal în Cuba pentru a se întâlni cu puternic lider cubanez Fulgencio Batista. FDR credea că regimul autoritar al lui Batista stârnea nemulţumire populară, care putea fi exploatată de o mişcare comunistă în creştere în Cuba. Prin intermediul lui Lansky, FDR spera să-l influenţeze pe Batista să instituie reforme care să înăbuşe ameninţarea comunistă. În această perioadă, Lansky începuse să-şi stabilească imperiul lucrativ al jocurilor de noroc în paradisul tropical şi o relaţie personală de afaceri lungă şi profitabilă cu Batista şi cu alţi lideri cubanezi care câştigau milioane din mită primita in urma operaţiunile cazinourilor lui Lansky. (Printre cei care au beneficiat de plăţile lui Lansky s-a numărat şi Carlos Prio Soccaras, despre care vom vedea în capitolul 14, a devenit în cele din urmă partenerul de afaceri în traficul de arme cu patronul unui club de noapte din Dallas şi acolitul Lansky, Jack Ruby.)

(În capitolul 11, vom examina activităţile cubaneze de jocuri de noroc cubaneze ale lui Lansky şi operaţiunile sale europene de spălare de bani, legate de Mosad-ul israelian. În capitolul 12 vom

examina în detaliu traficul internaţional de narcotice al lui Lansky şi legăturile sale ulterioare cu CIA.)
Deşi Batista a fost la conducere şi inlaturat de mai multe ori în următoarele două decenii, omul puternic cubanez a rămas liderul de facto al insulei prin regimuri marionetă succesive până la venirea lui Fidel Castro în ziua de Anul Nou din 1960.
Cu toate acestea, Lansky a avut contacte extinse mult mai departe de ţărmurile americane. Lansky - aşa cum vom vedea aici - a fost o forţă cheie în înfiinţarea Statului Israel.

ALIANŢĂ ŞI RIVALITATE

Pentru a înţelege poziţia de lider preeminentă a lui Lansky în crima organizată, trebuie să ne uităm mai întâi la alianţa – şi la rivalitatea - ciudată şi complexă dintre elementele italiene şi evreieşti din lumea crimei organizate.
Relatarea Wall Street Journal despre ascensiunea lui Lansky la putere sugerează aceste contradicţii, dar nu le explorează în modul necesar. Două lucruri interesante omise din rezumatul carierei lui Lansky din ziarul Journal ar trebui menţionate. Este în general cunoscut faptul că Lansky şi-a început cariera criminală lucrând în colaborare cu faimosul personaj mafiot Charles „Lucky" Luciano. Alianţa lor este menţionată în relatarea din Journal, iar o extravaganţă recentă de la Hollywood, intitulată „Mafiotii", a evidenţiat isprăvile tinereţii ale lui Lansky, Luciano, Benjamin Siegel şi Frank Costello.

LUCIANO TAP ISPASITOR

Cu toate acestea, este posibil ca Lansky, prin intermediul contactelor sale politice, să fi fost cel care a aranjat inculparea şi încarcerarea ulterioară a lui Luciano.
Încarcerarea lui Luciano - şi deportarea în cele din urmă - a facilitat avansarea ulterioară a lui Lansky în crima organizată.
În propriile sale memorii, Luciano oferă o relatare detaliată a modului în care de fapt, i s-au inscenat acuzaţiile de sclavie albă şi prostituţie care au dus la încarcerarea sa.
Luciano nu-l învinovăţeşte pe Lansky, în niciun caz, deşi, după cum vom vedea, s-ar putea să fi avut suspiciuni.
Luciano nu îi cere cititorului să creadă că el (Luciano) nu a fost implicat într-o activitate criminală extinsă. El prezintă însă un caz foarte convingător,că nu a fost vinovat de crimele pentru care a fost condamnat. Într-adevăr, Luciano nu a fost niciodată adus în faţa

instanţei pentru niciuna dintre crimele în care a fost implicat împreună cu Lansky. În orice caz, este foarte posibil ca Lansky, de fapt, să fi avut un rol în încadrarea lui Luciano în acuzaţiile de prostituţie. Războiul lui Tom Dewey împotriva Lucky Luciano, încarcerarea şefului mafiei şi deportarea sa ulterioară au netezit calea pentru ascensiunea lui Lansky către vârf.
După deportarea lui Luciano, Luciano l-a numit de fapt pe Lansky purtător de cuvânt oficial. Potrivit lui Luciano, „Am rezolvat totul cu Lansky, iar în acel moment Meyer a devenit adevăratul trezorier al organizaţiei. L-am pus responsabil de banii mei şi, mai târziu, a început să se ocupe de finanţele mai multor tipi."
Lansky era - în ciuda originilor sale evreieşti - capo di tuti capi („şeful tuturor şefilor") în absenţa lui Luciano. Teoretic, Lansky nu putea fi niciodată „membru" al Mafiei, dar cu siguranţă avea un rang mai înalt decât chiar membrii care fuseseră incluşi în aşa-numita „societate onorată".

LANSKY, DEWEY ŞI CIA

Atât Dewey, cât şi Lansky au beneficiat, desigur, de pe urma încarcerării lui Luciano.Cazul lui Dewey şi al legăturii sale cu Lansky este cel mai interesant.
Ca urmare a urmăririi penale a lui Luciano, Dewey a câştigat faimă politică şi, în 1938, a candidat, fără succes, la funcţia de guvernator al statului New York. De fapt, la acea vreme, Lansky ar fi donat 250.000 de dolari în 1938 campaniei lui Dewey. Dewey nu a câştigat acea cursă, dar în perioada rămasă a serviciului său ca procuror in lupta cu crima organizata din New York, a obţinut condamnarea unuia dintre rivalii evrei ai lui Lansky în crima organizată, Louis „Lepke" Buchalter, care în cele din urmă a murit pe scaunul electric.
Apoi, în 1942 când Dewey a candidat încă o dată ,acum cu succes la funcţia de guvernator, Lansky a oferit sprijin financiar suplimentar şi putere politică. Dewey, în calitate de guvernator, a comutat sentinţa lui Luciano. În schimbul libertăţii sale, Luciano a fost de acord să se exileze în patria sa, Italia. Astfel, influenţa lui Lansky s-a lărgit în absenţa lui Luciano. Acesta nu avea să fie, însă, sfârşitul relaţiei Dewey-Lansky. Dewey a devenit ulterior un acţionar important la Mary Carter Paint Company la sfârşitul anilor 1950. Potrivit fostului agent contractual CIA, Robert Morrow, „Carter Paint a fost iniţial o corporaţie activă înfiinţată de Thomas Dewey

şi directorul CIA Allen Dulles pentru a fi folosită ca paravan CIA. În 1958, Dewey şi câţiva prieteni au cumpărat acţiuni de control în Crosby Miller Corporation, cu două milioane de dolari din banii CIA - autorizaţi de Allen Dulles. Apoi, în 1959, Crosby Miller Corporation a fuzionat cu compania de vopsele deţinută de CIA. Ca exemplu al uneia dintre activităţile sale timpurii, a furnizat bani spălaţi de la CIA pentru armata din Golful Porcilor. În 1963, Mary Carter Paint a desprins divizia de vopsele din cadrul companiei, după un scandal imobiliar din Florida, şi a devenit Resorts International." Resorts International, Inc. controla practic toate staţiunile din Bahamas şi din Caraibe, unde Lansky şi-a reorganizat operaţiunile de jocuri de noroc după ce a fost forţat să părăsească Cuba în 1960.

În cele din urmă, Resorts International a înfiinţat o filială cunoscută sub numele de International Intelligence, Inc. (Intertel), aparent concepută pentru a reduce implicarea crimei organizate în industria cazinourilor. Cu toate acestea, în realitate, acesta a fost un mit. Există persoane care suspectează că Intertel - la fel ca Resorts International şi Mary Carter Paint înaintea lor - nu a fost pur şi simplu o operaţiune CIA, ci o operaţiune comună CIA-Lansky - o reţea de informaţii care interacţiona cu Mosadul israelian.

Poate nu este surprinzător faptul că biograful admirator al lui Dewey, Richard Norton Smith, scriind în Thomas E. Dewey and His Times, nu menţionează niciodată Compania Mary Carter Paint a lui Dewey - sau sprijinul lui Lansky pentru eforturile politice ale lui Dewey. O altă conexiune cu Lansky nemenţionată. Toate acesta ilustrează profunzimea influenţei politice a lui Lansky şi gama sa largă de conexiuni.

FRANK COSTELLO „SE RETRAGE"

Există, de asemenea, întrebarea dacă Lansky ar fi putut avea un rol în tentativa de asasinat nereuşită împotriva celuilalt prieten al său din copilărie, Frank Costello, care era adesea numit „prim-ministrul Mafiei". Oricare ar fi adevărul, tentativa asupra lui Costello l-a forţat pe „prim- ministru" să se pensioneze anticipat şi i-a oferit lui Lansky o influenţă suplimentară în crima organizată.

LUCIANO ÎŞI AMINTEŞTE...

Lucky Luciano, care iniţial îi netezise drumul lui Meyer Lansky către vârf, a regretat mai târziu ziua în care îşi pusese atâta încredere în asociatul său de la începuturile organizatiei.

În 1961, mult după ce influența sa în sindicatul internațional al crimii începuse să scadă, Luciano a reflectat asupra relației sale cu Lansky. „În Iulius Cezar [al lui Shakespeare], vă amintiți de un tip pe nume Cassius? Era o pacoste. Se pare că toată lumea are un Cassius în viață.” Potrivit lui Luciano, asociatul său mafiot, Vito Genovese, era propriul său Cassius. Cu toate acestea, gândindu-se mai bine, a adăugat: „Dacă stau să mă gândesc, am chiar avut doi Cassius în viața mea, celălalt fiind un tip pe nume Meyer Lansky. Dar nu l-am mai contactat de mult timp.” În ultimele sale zile, Luciano a luat în considerare oferte de la producătorii de la Hollywood care doreau să-i filmeze povestea vieții. Cu toate acestea, Luciano - aflat în exil în Italia - a primit vesti că existau „ordine” să nu participe la nici o astfel de aventură. Atunci Luciano a văzut întreaga imagine - întregul adevăr despre ceea ce devenise cu adevărat „Mafia”.

„ȘEFUL TUTUROR”

„Când mi-am dat seama că Meyer Lansky era chiar în mijlocul acestei povești, atunci am știut că ne ținea pe toți de o sfoară. De ce i-ar păsa lui Lansky, fiind un evreu, dacă un film nenorocit avea sau nu o grămadă de nume italiene în el? Pentru că el trăgea firele și toată lumea dansa pe melodia lui la celălalt capăt, ca o gașcă de marionete.”

„Lansky ținea și mâna pe bani; era trezorierul și chiar încerca să fie șeful a tot. Era atât de însetat de putere astfel ca în culise, ar fi lingusit pe oricine și ar fi făcut orice trebuia,pentru ca în cele din urmă, el - Meyer Lansky, vechiul meu partener și evreu – sa ajunga adevăratul șef al tuturor italienilor și evreilor - fără nici un vot în consiliul sindicatului crimei organizate.

„Nu am știut niciodată ce înseamnă asta când eram copii și îl numeam Geniul. Dar la vârsta de șaizeci și patru de ani, am devenit în sfârșit înțelept.”

MÂNA CĂLUZĂTOARE

Așa se face că Meyer Lansky - deși nu era italian - a devenit, într-adevăr, cum avea să fie numit, „președintele consiliului de administrație” al sindicatului crimei organizate,chiar mai puternic decât „Mafia” însăși.Dacă, așa cum susțin unii, „Mafia l-a ucis pe JFK”, acest lucru nu s-ar fi putut face fără știința - și mâna călăuzitoare - a lui Meyer Lansky.Și, așa cum vom vedea în acest capitol și mai departe in paginile acestei lucrări legăturile lui

Lansky cu Israelul şi Mosad-ul său (precum şi aliaţii Israelului din CIA) demonstrează că loialistul israelian Meyer Lansky este o parte integrala care a unit diversele elemente din conspiraţia aşasinării lui JFK.

ASCUNS ÎN SPATELE „MAFIEI”

În Little Man, recenta sa biografie prietenoasă despre Meyer Lansky, Robert Lacey a respins zvonurile despre rolul lui Lansky în asasinarea lui IFK când a scris că: „Meyer a fost cel mai frecvent menţionat în acel „ teren de vânătoare pentru teoreticienii conspiraţiei in asasinarea preşedintelui John F. Kennedy.”
Aceasta este singura referinţă din cartea lui Lacey chiar şi la cea mai fragilă legătură dintre Lansky şi uciderea lui JFK. Cu toate acestea, după cum vom vedea, legaturile sunt într-adevăr foarte profunde.Totuşi, contrar a ceea ce susţine Lacey, numele lui Lansky apare rareori într-un mod semnificativ în majoritatea relaţiilor standard care susţin că crima organizată a jucat un rol în asasinat. Adevărul este că numele lui Lansky a fost continuu şi convenabil îngropat în spatele unei mulţimi de figuri ale crimei organizate italiene (mafia).
În capitolul 10 şi capitolul 11 trecem în revistă, pe larg, legăturile lui Lansky cu figurile mai faimoase - poate infame - ale lumii interlope, asimilate cu Italia,legat de asasinarea lui Kennedy.
După cum vom vedea, de fapt, acele persoane în cauză erau, practic pentru toţi, subordonaţii lui Lansky.Cu toate acestea, numele lui Lansky este abia mentionat în relatările standard care sugerează că crima organizată - în special „„Mafia” – a jucat un rol în uciderea preşedintelui.

„ADEVĂRAŢII LIDERI AI LUMII INTERLOPE”

Cel mai autorizat biograf al lui Lansky, scriitorul de romane despre crima organizată Hank Messick, subliniază tendinţa presei - şi a justitiei de a trece cu vederea activitatea largă şi penetrantă de acţiune a Sindicatului Criminalităţii Organizate Meyer Lansky, concentrându-se în schimb pe promovarea de către mass-media a „Mafiei” - aripa italiană a lumii interlope.
Messick spune: „Adevăraţii lideri ai criminalităţii au rămas ascunşi în timp ce agenţiile de aplicare a legii din ţară i-au urmărit pe infractorii marunti. Şi naiv este cel care crede că această evoluţie este accidentală. Cercetările arată că liderii criminali non-mafioţi s-au ascuns în spatele societăţii dominate de razbunare,mafia

italiană, timp de decenii... Au fost făcute încercări de a mă încadra, și am fost defăimat ca antisemit de la o coastă la alta de gangsteri care au folosit religia drept protectie."În propriile sale memorii, prietenul lui Lansky, Charles „Lucky" Luciano a dezvăluit un fapt destul de interesant. Potrivit lui Luciano, chiar Lansky a fost cel care i-a sugerat ca noul sindicat național al crimei să se autointituleze „Uniunea Siciliană" -o poreclă care a dat lumii interlope o imagine hotărât „siciliană".

„KOSHER NOSTRA"

Potrivit veteranului cercetător specializat în asasinarea lui JFK, Peter Dale Scott, „Este relevant faptul că pe atunci consilierul comisiei Senatului pentru crima organizata, Robert F. Kennedy nu a folosit cuvântul «Mafie» atunci când a prezentat, în cartea sa din 1960, „Inamicul dinăuntru", modelul său de crimă organizată ca un sindicat endemic, multietnic, parțial instituționalizat."
Potrivit lui Scott: „Ceea ce Robert Kennedy a înțeles prin «sindicat» era foarte diferit de ceea ce experții mafiei au înțeles prin termenul La Cosa Nostra." Potrivit lui Scott, „oricine vorbește despre crima organizată... o face în condiții de mare constrângere politică."
Pe scurt: termenul „Mafie" nu reprezintă rolul substanțial - și într-adevăr predominant - al lui Meyer Lansky și al asociaților săi evrei din sindicatul național al crimei. Din cauza constrângerilor politice și a fricii de a fi acuzați de „antisemitism", mulți s-au temut să sublinieze rolul important al infractorilor evrei în lumea crimei.
Un gangster evreu, acolitul lui Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, a discutat despre conflictul italo-evreiesc în crima organizată în memoriile sale. El a spus, sincer:
„Vedeți, nu vreau să păcălesc pe nimeni pentru că scriu o adevărată autobiografie, nu? Și cu siguranță nu vreau să mă strecor printre cuvinte, dar chiar nu consider Mafia sau asa ceva singura forta din crima organizată.
Cohen a făcut diferența între elementele italiene din crima organizată, cunoscute popular sub numele de „Mafia" și „La Cosa Nostra", și forțele evreiești, uneori numite satiric „Kosher Nostra".
„Este o organizație. Este mai degrabă ceea ce aș numi un sindicat... Deci era o organizație, dar nu era Mafia. Fiind evrei, Benny și eu și chiar Meyer nu puteam fi o parte integrantă a acestei mafii.
(„Benny" la care se referea Cohen menționat anterior era Benjamin „Bugsy" Siegel, prietenul și partenerul lui Lanski de o viata.

Lansky a fost cel care a ordonat în cele din urmă asasinarea lui Siegel.(Vom afla mult mai multe despre legătura Lansky-Siegel-Cohen în capitolul 13, unde descoperim propriul rol esenţial al lui Cohen în conspiraţia de asasinare a lui JFK.) De fapt, abia dupa infamul conclav al mafiei de la Apalachin,din New York in 1957, mass-media a început să promoveze „Mafia" ca o forţă majoră în crima organizată.Americanii erau conştienţi de mult timp de mafioţi legendari precum Al Capone şi Lucky Luciano, insă conştientizarea generală a faptului că un sindicat naţional al criminalităţii exista într-adevăr nu era ceva obişnuit.În urma unei razii a poliţiei la conferinţa din Apalachin - la care au participat exclusiv figuri de top ale mafiei, de origine italiană, din toată ţara - atenţia publică a început să se concentreze asupra „Mafiei" – datorită mass-mediei.

MAFIA ÎN DEBANDADĂ/LANSKY ÎN VÂRF

Povestea oficială a fost întotdeauna că un poliţist local a dat din intamplare peste conclavul mafiei la domiciliul figurii mafiote Joseph Barbara. A chemat întăriri şi a avut loc o „razie" majoră. Cu toate acestea, potrivit lui Hank Messick, poliţia fusese informată de un asociat Lansky că întâlnirea urma să aibă loc.Messick a descris consecinţele raidului din Munţii Apalaşi:„Delegaţii au fost împrăştiaţi înainte de a se putea ajunge la vreo alianţă. Iar publicitatea a provocat cea mai mare agitaţie din anii 1930 incoace. Atentia s-a concentrat nu numai pe bărbaţii care au participat la sesiune, ci pe întreaga Mafie. Mai mult, timp de peste un an, oficialii statali şi federali au încercat să găsească acuzaţii împotriva delegaţilor pe care îi capturaseră sau îi identificaseră. „Liderii mafiei nu numai că au fost imobilizaţi de publicitatea continuă, dar au fost şi demoralizaţi. Aproape instinctiv,s-au indreptat catre Lansky şi catre alţi lideri ai lumii interlope non-mafiote pentru sfaturi şi asistenţă." Poate nu întâmplător, unul dintre tinerii avocaţi care au jucat un rol cheie în raidul din Munţii Apalaşi a fost un anume Justin Finger. Finger a fost cel care a devenit ulterior şeful „diviziei pentru drepturi civile" a Ligii Anti-Defăimare a B'nai B'rith, principala ramură de informaţii şi propagandă a Mosad-ului israelian din Statele Unite. În capitolele următoare, în special în capitolul 17, vom examina rolul ADL în muşamalizarea asasinării lui JFK mai detaliat.

Evident, raidul din Apalachin a fost un eveniment critic în ascensiunea continuă a lui Lansky la putere. Acesta a consolidat influenţa lui Lansky asupra sindicatului crimei organizate.
Michael Milan, o figură evreiască de nivel marunt in crimei organizate, care a crescut în sfera de influenţă a lui Lansky, susţine că a fost, de fapt, introdus ritualic în Mafie - chiar de Lansky. Lui Lansky Milan i-a jurat credinţă. Scriind în memoriile sale, Milan îşi aminteşte evenimentul cu drag:
„«Omerta» a şoptit Meyer Lansky, crezând doar pe jumătate în ritualul în sine, dar nevrând să arate cel mai mic semn de lipsă de respect faţă de tradiţiile mafiei." În orice caz, aşa cum am văzut, rolul predominant al lui Meyer Lansky în lumea interlopă era deja bine stabilit.

CONEXIUNEA HOOVER-LANSKY

Rolul lui Lansky în operaţiunile de informaţii ale Biroului de Servicii Strategice (OSS) si ale Marinei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi ajutorul dat lui Franklin Delano Roosevelt în gestionarea cazului Batista ar putea explica faptul că Lansky s-a confruntat rareori cu hărţuire din partea autorităţilor federale.
Scriind în Secret File, Hank Messick comentează: „A fost Lansky recompensat? Nu este posibil un răspuns final, dar a fost în mod ciudat evitat de urmărirea penală la nivel federal. De două ori Divizia de Informaţii a IRS a recomandat urmărirea penală, de tot atatea ori Departamentul de Justiţie a refuzat. Lansky rămâne singurul om de rang înalt din sindicatul naţional al crimei care a scăpat neatins. Datorită inteligenţei sale şi a problemelor colegilor săi, era ,,preşedintele incontestabil al consiliului de administraţie."
Însuşi Lansky şi-a recunoscut rolul în aşa-numita „Operaţiune Lumea Interlopă". „Sigur, eu sunt cel care l-a pus pe Lucky in contact cu serviciile de informatii ale Marinei", i-a spus el prietenului său israelian, jurnalistul israelian Uri Dan.
Motivele lui Lansky au fost interesante: „Motivul pentru care am cooperat a fost din cauza unor sentimente personale puternice. Voiam ca naziştii să fie învinşi. Eram evreu şi aveam compasiune pentru acei evrei din Europa care sufereau. Erau fraţii mei."
Fostul asociat al lui Lansky (şi agent FBI sub acoperire) Michael Milan indică, de asemenea, o altă conexiune critică cu Lansky, care ar fi putut explica imunitatea sa faţă de hărţuirea federală. „Ştiam, de asemenea, că J. Edgar Hoover şi Meyer Lansky se intalneau

uneori. Domnul L. nu era niciodată hărţuit, rareori primea citaţii federale şi, în general, era lăsat să-şi vadă de ale lui. Domnul L., pe de altă parte, nu umbla să împuşte pe nimeni, aşa cum făceau oamenii din celelalte familii [mafiote] şi să le facă viaţa grea poliţiştilor sau agentilor federali.
„Aşa că, în felul acesta, toată lumea se înţelegea cu toata lumea." Domnul H. îşi putea face griji pentru „coloana a cincea a[comuniştii]". Domnul Costello îşi facea griji pentru menţinerea păcii între diferitele familii şi pensionare, iar domnul L. îşi putea face griji pentru fluxul de numerar din cazinourile sale din Las Vegas.
Legăturile lui J. Edgar Hoover cu Sindicatul Criminal Lansky şi cu lobby-ul pro-Israel au fost subiectul zvonurilor şi controverselor timp de mulţi ani. Liga Anti-Defăimare (ADL) pro-Israel a B'nai B'rith a fost în mare măsură responsabilă pentru înfiinţarea Fundaţiei J. Edgar Hoover în 1947. (Asociaţii de top ai lui Lansky au fost mult timp susţinători financiari generoşi ai ADL.) Primul preşedinte al Fundaţiei Hoover a fost rabinul Paul Richman, directorul ADL din Washington. Asociatul vechi al lui Hoover, Louis B. Nichols, director adjunct al FBI-ului responsabil de Divizia de Înregistrări şi Comunicaţii a Biroului, a fost contactul cheie al FBI-ului cu ADL atunci când ADL-ul a ajutat la orchestrarea proceselor de sediţiune în masă împotriva unor critici cheie ai politicii externe a preşedintelui Franklin D. Roosevelt.
Nichols a continuat să ocupe funcţia de preşedinte al Fundaţiei J. Edgar Hoover,dar numai după ce a părăsit FBI-ul. La pensionarea din birou, a semnat pentru funcţia de vicepreşedinte executiv al Schenley Industries, o importantă firmă de băuturi alcoolice condusă de fostul contrabandist şi asociat al lui Lansky, Lewis R. Rosenstiel.Rosenstiel însuşi a fost un prieten foarte apropiat al directorului FBI, în ciuda, sau poate tocmai datorită, legăturilor sale cu Lansky.

LIGA ANTI-DEFAIMARE ŞI CRIMINALITATEA ORGANIZATĂ

Industria băuturilor alcoolice, controlată în mare parte de familii evreieşti precum familia Bronfman şi altele, a contribuit major la ADL, finanţând o mare parte din bugetul acesteia de-a lungul anilor.Aceleaşi interese legate de băuturi alcoolice - evident, după cum am văzut - au avut contacte de lungă durată cu Lansky încă din primii săi ani în traficul ilegal de alcool şi rom.

Originile sponsorului lui Hoover, Liga Anti-Defaimare sunt destul de interesante. Impulsul inițial al organizației nu a venit atât din dorința de a apăra membrii credinței evreiești, ci, mai ales, pe gangsterii evrei. La începutul acestui secol, comisarul de poliție din New York, Thomas Bingham, începuse o anchetă dedicată asupra crimei organizate din orașul său. Până în 1908, Bingham era criticat și acuzat ca „antisemit" pentru că a subliniat rolul anumitor gangsteri evrei în crima organizată.
În cele din urmă, Bingham a fost forțat să demisioneze, iar crima organizată a pus stăpânire pe New York City. Unul dintre beneficiarii imediați ai plecării lui Bingham a fost gangsterul Arnold Rothstein, mentorul lui Lansky și liderul incontestabil al lumii interlope evreiești înainte de ascensiunea tânărului Lansky la putere. Sursa atacurilor asupra lui Bingham a fost un comitet de relații publice format de un avocat corporatist pe nume Sigmund Livingston. Până în 1913, comitetul lui Livingston se constituise oficial în Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith.
Așadar, „aprigul luptator impotriva crimei organizate" J. Edgar Hoover a fost el însuși un beneficiar al generozității ADL (o mare parte din bani care, după cum am văzut, provenea din cuferele lui Lansky și ale sindicatului său criminal).

PRIVIND ÎN ALTĂ DIRECȚIE

Biograful critic al lui J. Edgar Hoover, Curt Gentry, notează că FBI-ul lui Hoover nu a fost niciodată puternic preocupat de activitățile lui Lansky. Conform lui Gentry, „Birourile locale din Dallas și Miami [ale FBI] aveau puncte slabe. Drept urmare, nu existau interceptări sau microfoane asupra protejatului lui Lansky, șeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, subordonatului lui Lansky din Tampa, Santo Trafficante și, cu excepția unei scurte perioade asupra lui Meyer Lansky." (În capitolele 10, 11 și 12 vom explora mai departe relațiile lui Lansky cu Marcello, Trafficante și alte figuri „mafiote".)
Gentry adaugă: „Exista un zvon, adesea auzit în lumea interlopă, că Meyer Lansky avea propriul său om foarte sus în FBI. William Sullivan avea propriul său suspect, cineva apropiat atât de director, cât și de prietenul apropiat și adjunct al lui Hoover, Clyde Tolson, despre care se spunea că trăia peste posibilitățile sale financiare. Acesta a fost un caz pe care FBI-ul nu l-a rezolvat niciodată."
Acest Sullivan era, întâmplător, numărul trei in FBI dupa Hoover și Tolson. În calitate de șef al Diviziei Cinci ,o parte extrem de secretă,

a Biroului, Sullivan era responsabil de contrainformaţiile interne. De asemenea,era responsabil de participarea FBI-ului la investigaţia Comisiei Warren, Sullivan nu era doar un prieten apropiat al lui James Angleton, şeful biroului Mosad de la CIA, ci şi - destul de incredibil - un intermediar CIA în cadrul FBI-ului. (Vom examina rolul lui Angleton în asasinarea lui JFK în detaliu în Capitolul 8 şi în Capitolul 16). În calitate de şef al Serviciilor de Informaţii Interne ale FBI, Sullivan a fost responsabil de infamele operaţiuni COINTELPRO împotriva, printre alţii, a lui Dr. Martin Luther King, Jr. şi a unei serii de grupuri politice de stânga şi de dreapta. COINTELPRO s-a bazat în mare măsură pe Liga Anti-Defăimare a lobby-ului israelian pentru rapoarte de informaţii continue şi în curs de desfăşurare, aşa cum a făcut-o cel puţin dinainte de al Doilea Război Mondial.

UN MARTOR MORT

Evident un om cu multe cunoştinţe privilegiate, Sullivan a fost împuşcat mortal într-un ciudat accident de vânătoare pe 9 noiembrie 1977, chiar înainte de momentul in care urma să fie chemat să depună mărturie în faţa Comitetului Selectiv al Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate. Sullivan, care demisionase din FBI, după ce se despărţise de Hoover, le spusese anchetatorilor că a devenit dezamăgit când Hoover i-a spus personal: „Sunt cel mai preocupat să fie publicat ceva, astfel încât să putem convinge publicul că Lee Harvey Oswald este adevăratul asasin”.

Orice ştia Sullivan despre Hoover — şi poate despre relaţia lui Hoover cu Meyer Lansky nu va fi niciodată cunoscut.

AFACEREA LUI HOOVER

Potrivit lui Sam şi Chuck Giancana, în biografia lor despre şeful mafiei din Chicago, Sam Giancana, „Hoover însuşi fusese pe urmele crimei organizate de ani de zile”.Fraţii Giancana spun că Hoover încheiase o înţelegere cu Frank Costello, prietenul din copilărie şi asociatul său criminal al lui Lansky. Gangsterul din New York îi transmitea sfaturi despre pariuri la curse de cai editorialistului Walter Winchell, un apropiat al lui Hoover. La rândul său, Winchell îi transmitea informaţiile despre cursele trucate lui Hoover. Hoover îşi aranja pariurile reale prin intermediul asociaţilor săi în timp ce făcea pariuri minime pe propriul bilet la cursele de cai. Potrivit fraţilor Giancana, „Hoover câştiga de fiecare dată”.

Nu există nicio îndoială că Hoover era bine versat în activităţile criminale ale lui Lansky. Sursele sale de informaţii erau legendare.

CE ŞTIA HOOVER

Gentry rezumă bine lucrurile, menţionând că Hoover, deşi un jucător înrăit, ştia totul despre ce se întâmpla în cazinourile lui Lansky din Las Vegas,chiar dacă el, Hoover, evita Las Vegasul ca ciuma:„Hoover ştia cine fura din profiturile cazinoului - şi cât încasau. Ştia unde se duceau banii şi cum ajungeau la şefi.
„De asemenea, ştia că unii oameni, bine conectaţi cu acest loc, erau foarte nemulţumiţi de familia Kennedy, John şi Robert, nemulţumiţi până la punctul în care vorbeau despre uciderea lor."
„În cele din urmă, FBI-ul a descoperit că cea mai mare parte a prazii din ecrocheriile din cazinouri a ajuns la Meyer Lansky in Miami. Într-o lună obişnuită din 1963, evaziunea dintr-un cazinou s-a ridicat la 123.500 de dolari, din care Lansky a păstrat 71.000 de dolari, apoi a transmis restul gangsterului din New Jersey, Gerald Catena." Catena distribuia în nord, iar Lansky în Florida. Fiecare destinatar avea un mic procent din cota, reţinut pentru angajaţii cazinoului care nu suflau nimic despre operaţiune. Existau şi curieri, 300.000 de dolari către o bancă elveţiană, 100.000 de dolari către Bahamas." (Mai târziu în acest capitol şi în Capitolele 11, 12 şi 15 vom discuta despre conexiunile lui Lansky cu băncile elveţiene. Acestea sunt esenţiale pentru operaţiunea comună Lansky-CIA-Mosad care a dus la asasinarea lui John F. Kennedy.) Chiar şi la sfârşitul anilor 1960, potrivit lui Gentry, „Hoover încă avea un punct slab
în ceea ce-l privea pe Lansky.

LEGĂTURA ANGLETON

Cu toate acestea, în 1993, autorul Anthony Summers a furnizat ceea ce ar putea fi o piesă lipsă critică a puzzle-ului. Summers a creat o senzaţie media când a susţinut în noua sa biografie a lui Hoover, Official and Confidential(Oficial şi Confidenţial),şi în serialul PBS „Frontline", că Lansky l-a şantajat pe Hoover cu presupuse fotografii cu Hoover implicat în activităţi homosexuale. Deşi astfel de zvonuri despre Hoover fuseseră frecvente de ani de zile, nici un autor cunoscut nu a dorit sa isi asocieze numele cu aceasta acuzaţie.
Citând numeroase surse unele suspecte şi practic toate neplăcute ,Summers a susţinut că nu doar Lansky, ci şi alţii

au avut acces la fotografii similare (pe care Summers, aparent, nu le poate produce). Summers relatează că fostul membru OSS şi, mai târziu, şef al contrainformaţiilor CIA, James Jesus Angleton, a avut şi el controlul asupra fotografiilor cu Hoover, la fel ca şi fostul şef OSS, William Donovan.
Întrebarea este, însă, dacă Angleton, Donovan şi compania i-au dat fotografiile lui Lansky , sau e invers, oricare dintre opţiuni fiind posibilă, având în vedere propria asociere de lungă durată a lui Lansky cu serviciile de informaţii americane.
Faptul că atât Lansky, cât şi Angleton erau în posesia unor astfel de dovezi este destul de interesant, având în vedere interesul lor comun pentru bunăstarea statului Israel, un subiect pe care îl vom examina în curând. Angleton, aşa cum vom vedea în capitolul 8 şi capitolul 12, fusese implicat direct în sindicatul lui Lansky prin intermediul tranzacţiilor CIA cu aliaţii in contrabandă de droguri ai lui Lansky din mafiile corsicană şi siciliană. El a fost, de asemenea, principalul patron al Israelului in CIA.

NAŞUL

Evident, Meyer Lansky a fost un adevărat „naş" în crima organizată, mult mai influent chiar şi decât cel mai puternic şef mafiot din orice oraş din America. Toate acestea explică, aşadar, rolul preeminent al lui Lansky în lumea interlopă. Din acest motiv, aşadar, atunci când ne referim la „Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky", ne referim nu numai la „Mafie", ci şi la puternicele interese evreieşti care sunt interconectate aici. Sindicatul Lansky a jucat un rol esenţial în înfiinţarea Israelului. Lansky, vedeţi, a fost „Naşul" Israelului din zilele noastre. Lansky a fost de partea Israelului de la început.

TRAFIC DE ARME PENTRU ISRAEL

Potrivit lui Hank Messick, „Cu siguranţă, gangsterii evrei au susţinut mult timp şi în mod deschis cauzele evreieşti şi statul Israel.În noaptea
în care fostul partener al lui Lansky, Bugsy Siegel, a fost executat, Flamingo(este un hotel-cazinou situat pe Las Vegas Strip în Paradise, Nevada) a fost preluat de Moe Sedway un acolit al lui Lansky. Când a fost întrebat cum de se întâmplase atât de convenabil să se afle în Las Vegas, Sedway a explicat că era acolo pentru a aranja o strângere de fonduri pentru United Jewish Appeal(o organizatie reprezentand 350 de comunitati evreiesti care

sub umbrela filantropiei avea legaturi cu lumea interlopa .”'
Robert Lacey subliniază în biografia sa despre Lansky că agenţii israelieni i-au fost prezentaţi lui Lansky în vara anului 1948, anul în care Israelul a devenit stat. Lansky i-a permis colectorului de fonduri Haganah (organizaţie teroristă evreiască clandestină), Joseph Baum, să organizeze un eveniment caritabil în valoare de 10.000 de dolari la cazinoul lui Lansky, Colonel Inn. El însuşi a făcut o donaţie. Lansky le-a spus: „Sunt la dispoziţia dumneavoastră.” (După cum am menţionat în Capitolul 4, unul dintre acţionarii mai mici ai Colonial Inn - cel puţin la un moment dat - a fost un proprietar de club de noapte din Dallas pe nume Jack Ruby).
Lansky a oferit, de asemenea, alte „asistenţe tehnice” operaţiunilor israeliene de trafic de arme din Statele Unite. Într-un caz, un transport de arme al unui traficant de arme din Pittsburgh către arabii care luptau împotriva evreilor din Palestina a fost aruncat peste bord după ce Lansky a vorbit cu prietenii săi la docurile din New York. În alte ocazii, armele destinate arabilor au fost, în schimb, deturnate de acolitul lui Lansky şi expediate în Israel.
Nici Lansky nu se sfia să-si convinga prietenii din crima organizata evrei şi neevrei deopotrivă să cumpere obligaţiuni israeliene. „Hei, acestea sunto investiţie grozavă”, spunea el. De fapt, potrivit jurnalistului Robert Friedman, Lansky a fost ulterior un contribuitor major la radicalul rabin Meir Kahane, născut la New York, care a fondat Liga Apărării Evreieşti. Kahane, care a fost în cele din urmă asasinat, a servit de fapt, la un moment dat, în parlamentul israelian.Şi, aşa cum vom vedea în Capitolul 8, Kahane însuşi avea conexiuni neobişnuite cu serviciile de informaţii americane, care închid cercul conexiunii sale cu Lansky.

OPERAŢIUNEA UNDERWORLD(LUMEA INTERLOPĂ)

Legătura lui Lansky cu operatiunea OSS-Agentia de Informatii a Marinei cunoscută sub numele de „Operaţiunea Lumea Interlopă” l-a adus într-o reţea globală ciudată care a netezit în cele din urmă calea pentru înfiinţarea statului Israel. Operaţiunea Lumea Internă era condusă de la Rockefeller Center din New York şi supravegheată de un agent de informaţii britanic pe nume William Stephenson (despre care se spune că a fost inspiraţia lui Ian Fleming pentru personajul fictiv James Bond). Stephenson a fost cel care a lucrat îndeaproape cu Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith,precum

şi cu FBI, în coordonarea operaţiunilor de informaţii antinaziste din Statele Unite. (În anii următori, după înfiinţarea Israelului, ADL-ul finanţat de Sindicatul Crimei Organizate Lansky, a apărut ca un agent străin neînregistrat pentru Israel, gestionând operaţiuni de informaţii şi propagandă pentru statul Evreu, în colaborare cu FBI şi CIA. În Capitolul 17 vom examina mai pe larg rolul ADL, în special în ceea ce priveşte manipularea mass-mediei.)
În orice caz, aşa cum vom vedea în Capitolul 15, William Stephenson din Operaţiunea Underworld a devenit un jucător esenţial în înfiinţarea Mosad-ului israelian. Principalul consilier al lui Stephenson a fost Louis Bloomfield, mai târziu avocat al familiei Bronfman, care se ocupa de contrabandă cu alcool şi el însuşi un jucător cheie în conspiraţia de asasinare a lui John F.Kennedy. (Il vom examina în detaliu pe Bloomfield în Capitolul 15.)Nu există nicio îndoială că Stephenson şi Bloomfield au fost în contact strâns cu Lansky şi acoliţii săi în această perioadă. Însuşi Lansky, aşa cum am văzut, şi-a recunoscut propriul rol în Operaţiunea Underworld.După cel de-al Doilea Război Mondial, activităţile Operaţiunii Underworld şi mulţi dintre actorii cheie s-au mutat pe un nou front:înfiinţarea Israelului.
Atât Stephenson cât şi Bloomfield au fost parte integrantă
În operaţiunile de trafic de arme în numele mişcării teroriste evreieşti clandestine,din care a apărut ulterior guvernul noului Stat Evreu în 1948. În 1947, Rudolph Sonnebom (soţul editoarei din New York, Dorothy Schiff) a înfiinţat o entitate cunoscută sub numele de Institutul Sonnebom. Acest institut a fost cel care a furnizat arme şi bani Haganah-ului evreiesc, şi mai târziu Irgun-ului, din Palestina. Coordonatorul Institutului pentru contrabanda cu arme către mişcările clandestine evreieşti a fost Louis Bloomfield.Cu Bloomfield au lucrat baronul băuturilor alcoolice Samuel Bronfman, un anume Hank Greenspun (despre care vom vedea mai multe mai târziu în Capitolul 17) şi însuşi Lansky.În perioada 1947-1948, Teddy Kollek, mai târziu primar al Ierusalimului, a fost responsabil de staţia Haganah din baza de operaţiuni a lui Lansky din New York City. Se spunea că era legătura oficială cu crima organizată americană. Kollek a lucrat cu Sindicatul Lansky şi, în cele din urmă, a avut contact cu încă o figură cheie în povestea noastră, un anume James Jesus Angleton - o figură într-adevăr controversată.

A fost Angleton, un om al OSS-ului, care a devenit ulterior o figură de rang înalt în CIA-ul american şi principalul contact al Israelului - unii ar spune că a fost cooptat ca agent şi loialist în rândurile CIA. Angleton a lucrat îndeaproape cu activităţile clandestine evreieşti atât din Londra, cât şi in Italia şi a instrumentat orchestrarea colaborării serviciilor secrete americane cu mafia corsicană şi mafia siciliană în operaţiuni de informaţii din aceiaşi ani şi după aceea. (În capitolele 8 şi 16 vom examina în detaliu activităţile CIA ale lui Angleton, în strânsa colaborare cu Israelul, precum şi rolul său esenţial în asasinarea şi muşamalizarea lui JFK.)Evident, în perioada înfiinţării Israelului, Meyer Lansky a fost implicat direct şi intim cu toţi actorii majori. Mulţi dintre aceiaşi oameni aveau să fie implicaţi mai târziu alături de Lansky în ceea ce unii numesc „crima secolului". Imigrantul evreu născut în Rusia parcursese un drum lung din mahalalele din Brooklyn până la un rol singular şi proeminent în politica puterii globale. Într-adevăr, Lansky se impunea ca „naşul" unei naţiuni nou născute: Israelul.

ISRAEL: O BAZĂ DE OPERAŢIUNI

Adevărata cheie a conexiunii Lansky cu Israelul sunt banii. Statul Israel, nou înfiinţat, nu numai că avea nevoie de bani pentru a exista, dar organizarea unui nou guvern a fost o oportunitate ideală pentru Lansky şi confederaţii săi de a-şi stabili propria reţea financiară şi criminală mondială. În primii săi ani, Israelul era „intangibil". Amintirile emoţionale ale experienţelor poporului evreu în timpul celui de-al Doilea Război Mondial si de-a lungul istoriei au fost fundaţia pe care Israelul a fost înfiinţat.

Critica la adresa Israelului era interzisă. Noul Stat evreu a fost o acoperire ideală sub care Lansky şi sindicatul său criminal puteau opera nestingherit.

SPĂLAREA BANILOR

Statutul lui Lansky de finanţator şef al crimei organizate şi mare maestru al spălarii banilor l-a pus pe Lansky într-o poziţie deosebit de importantă. Scriitor orientat pe crima organizata Ed Reid evidenţiază rolul lui Lansky exact: „Împreună cu fratele său Jake, [Lansky] conduce congregatia jocurilor de noroc a sindicatul lumii interlope şi ar poate fi legătura directă între banii necunoscuti ai mogulilor care ascund dolarii mafiei în bănci străine şi seifurile cartelului criminal al SUA." Legăturile cu bancile străine a lui Lansky a fost ceea ce l-a atras în reţea de intrigi internaţionale

a Israelului cel mai mult.

RABINUL TIBOR ROSENBAUM

Legătura principală a lui Lansky cu informaţiile israeliene şi operaţiunile financiare a venit prin entitatea financiara Banca de Credit International din Geneva,Elveția. Această bancă a apărut ca principala operatiune de spalare de bani europeana al lui Lansky. Această bancă a fost creaţia lui Tibor Rosenbaum. Un rabin ortodox, Rosenbaum a servit o perioadă ca vice preşedintele international al Congresului Mondial Evreiesc (aici Lansky s- a conectat cu familia Bronfman,unde Edgar Bronfman ocupa funcţia de preşedinte).Rosenbaum a fost, de asemenea, un co-fondator al Congresului Sionist Mondial şi director al Agenției Evreieşti din Geneva, Elveția. Cel mai important,e faptul ca Rosenbaum a fost director general pentru Finanţare şi Aprovizionare in agenţia secretă de informaţii a Israelului, Mosad. Rosenbaum a fost, foarte clar, o figură cheie în intriga internaţionala israeliana cu un rol critic în lumea şefului sindicatului crimei organizate ,Meyer Lansky. Rosenbaum, printre altele, a făcut parte şi în consiliul de administraţie al bancii elvetiene Israel Trade Bank(Banca de Comert), înfiinţată de Pinchas Sapir, ministrul de finanţe al Israelului şi ofiţer in Mosad. În perioada în care a servit în Elveţia la Banca de Comert a Israelului Rosenbaum a creat Banca de Credit International(BCI).

BANCA DE CREDIT INTERNATIONAL

BCI – banca europeană de spălare a banilor a lui Meyer Lansky – a fost o operaţiune dirijata de guvernul Israelului impreuna cu Mosad, de importanta deosebita pentru supravieţuirea statul evreiesc. Într-adevăr, unul dintre membrii consiliului de administraţie al BCI a fost Zwi Recheter, director al Bancii Hapoalim, una dintre cele mai mari bănci din Israel şi deţinută în totalitate de Histadrut(Federatia Generala a Muncitorilor din Israel), confederaţia naţională a muncii.Mai mult, BCI a deţinut cea mai mare parte a fondurilor Congresului Evreiesc Mondial şi ale Agenţiei Evreiască,si erau depozite considerabile. BCI urma să devină principala banca de peste ocean unde Meyer Lansky spăla banii proveniti din activitati ilegale impartind mutual aceste servicii de spălare a banilor ale institutiei financiare cu Mosad-ul israelian.De fapt, în perioada de glorie, BCI a inclus in consiliul său de administraţie doi asociaţi vechi ai lui Lanski, Edward Levinson şi

John Pullman.
După cum am observat în capitolul 6, Levinson a fost unul dintre operatorii cazinoului Fremont din Las Vegas, un om de paie al prietenului apropiat al lui Lansky, Joseph „Doc” Stacher un partener de afaceri frecvent al lui Bobby Baker, reputat „colector” pentru Lyndon Johnson. John Pullman, despre care vom afla mai târziu în acest capitol,în capitolul 12 şi capitolul 15, a fost omul de baza in gestionarea internationala a fondurilor lui Lansky. Amploarea conexiunii israeliene a lui Lansky – prin intermediul bancii lui Rosenbaum a devenit pentru prima dată parte a evidenţei publice în 1970, în timpul procesului penal al lui Alvin Malnik, unul dintre locotenenţii lui Lansky. Mărturia din proces a relevat că unul dintre canalele principale a spălării banilor proveniti din veniturile ilegale din traficul de narcotice, prostitutie si jocuri de noroc ale sindicatului lui Lansky din Statele Unite a fost a Banca Internationala de Credit a lui Tibor Rosenbaum.Banca lui Rosenbaum a primit fluxul de numerar a sindicatului în principal prin Banca de Comerţ Mondial, dominată de Lansky, din Nassau, Bahamas. Intermediarul era un cetăţean elveţian, Sylvain Ferdmann, curier al lui Lansky. Ferdmann a fost un funcţionar al băncii lui Rosenbaum, un asociat la Banca Comerţului Mondial (controlată de vechiul prieten al lui Lansky, John Pullman) şi un ,,mesager” pentru Investors Overseas Services (IOS fond mutual de investitii care viza în principal expatriaţi americani şi militari americani care încercau să evite plata impozitului pe venit) fieful finanţatorului Bernard Comfeld.
Comfeld, de fapt, a fost sponsorizat de Rosenbaum şi a apărut ca un principalul spălător de bani pentru traficul global de droguri al lui Lansky. Milioane în bancnote mici au fost transferate din cazinourile lui Lansky, adesea mascate prin vânzări de obligaţiuni israeliene sau contribuţii filantropice catre interese evreieşti. Aceasta,e desigur, o trădare revoltătoare a susţinătorilor cinstiţi ai cauzei sioniste. (În capitolul 12 vom examina în detaliu modul în care, ca urmare a implicarii active a S.U.A. în regiune, Sindicatul Lansky a folosit acoperirea CIA a activităţilor interprinse de agentie în Asia de Sud-Est pentru a aduce droguri de mai multe miliarde de dolari din zona prin operaţiuni de contrabandă.)Reporterul de investigaţie Jim Hougan s-a concentrat pe conexiunea Lansky-

Rosenbaum si in special pe legatura centrala a activitatilor internationale ale Israelului,operaţiunile Mosad-ului:
„În timpul celui de-al Doilea Război Mondial Rosenbaum devenise un erou al rezistenţei prin activităţile sale subterane în favoarea evreilor. „După război a devenit delegat la Congresul Sionist Mondial din Basel, unde s-au făcut planuri pentru crearea Israelului şi a lucrat in diferite capitale europene pentru Biroul de Eliberare a Palestinei (precursor al Agenţiei Evreiască). Aceasta perioada a fost apogeul atacurilor teroriste sioniste din Palestina. Un excelent operator clandestin, se spune că Rosenbaum a fost vital în furnizarea de arme catre Haganah şi Stern Gang.Asta ar tinde să explice de ce Banca Internaţională de Credit (BCI) „copilul lui Rosenbaum", a devenit conducta numarul unu a finantelor ţarului jocurilor de noroc Meyer Lansky în străinătate.
„Rosenbaum a fost însă mai mult decât un prieten al evreilor. Atunci cand banca a fost zguduită de un scandal urias după prăbuşirea fondului de investitii Investors Overseas Services(IOS) a lui Bernard Comfeld, ziarul Ha'aretz a declarat solemn: „Tibor Rosenbaum este Israel.' Şi ziarul nu era departe de adevăr. În timp ce banca lui Rosenbaum facilita schemele de capital lucrate de IOS, servea şi ca sursă de fonduri secrete pentru Mosad, şi ca unul dintre principalii brokeri pentru traficul de arme al ţării.La un moment dat,90% din bugetul extern al Ministerului israelian al Apărării a circulat . . . prin Banca lui Rosenbaum de pe Rue de Conseil General.„În chestiuni economice, el a fost la fel de important, întemeind Israel Corporation(care si in prezent este cea mai mare companie din Israel, 50% din activităţile sale de producţie şi 70% din veniturile sale consolidate provin din operaţiuni globale. Principalele sale active sunt fabrici de îngrăşăminte şi produse chimice,rafinarii petroliere, energie, transport maritim şi pe uscat) cu ajutorul baronului Edmond de Rothschild, un aristocrat francez dedicat cauzei sioniste.
Raţiunea infiintarii companiei Israel Corp. era de a strânge bani de la evreii lumii, bani care urmau să fie investiti într-o varietate de întreprinderi publice şi private israeliene.
„Prin gasirea de bani în străinătate pentru a finanţa proiecte de dezvoltare în patrie, Rosenbaum şi Rothschild au eliberat banii de impozitele israeliene pentru a fi cheltuiţi asupra nevoilor militare critice ale ţării.

În consecinţă, Rosenbaum a devenit „sponsorul” finanţelor israeliene, cimentându-si prieteniile cu cei mai importanţi lideri militari şi politici ai ţării. „Amestecul de bani de la mafie, Mosad, IOS şi Rothschild a fost unul intoxicant în care numitorul comun pare să fi fost dragostea fata de Israel. Cu siguranţă Rosenbaum şi Comfeld împărtăşeau aceasta afecţiune cu Lansky şi baronul francez.”

CORPORAŢIA ISRAEL

Există încă o legatura interesanta Lansky-BCI-Israel in corporatia menţionată mai sus. BCI-ul lui Rosenbaum a fost cel care a deţinut cea mai mare parte a fondurilor pentru Israel Corporation, un trust de investiţii de 200 de milioane de dolari. Fondatorii Israel Corporation au inglobat o serie de figuri care s-au mutat in timp în sfera de influenţă a lui Lansky.Proeminent intre ei a fost Sam Rothberg de la Distileriile Naţionale. Rothberg, de fapt, a fost unul dintre investitorii iniţiali în primul cazinou din Las Vegas al lui Lansky, înfiinţat de Benjamin Siegel, Hotelul Flamingo. Rothberg era una dintre luminile calauzitoare din comunitatea evreiască americană şi directorul american al Unităţii de Obligaţiuni israeliene. Rothberg a venit mai târziu in ajutorul lui Lansky şi a luptat împotriva expulzarii lui Lansky catre SUA pentru a fi judecat pentru activitati criminale în urma fugii sale în Israel (mai multe despre acestea vom vedea mai târziu în acest capitol.)

Printre fondatori mai apar alte două personaje interesante:

• Shaul Eisenberg, cel mai bogat industriaş din Israel şi operativ Mosad vechi– o figură cheie în proiectul bombei nucleare al Israelului; şi

• Philip M. Klutznick, o figură de top în cadrul Ligii Anti-Defaimare (ADL) a B’nai B’rith.

Conexiunea ADL de aici este interesantă prin faptul că face în continuare legătura BCI-Rosenbaum a lui Lansky. Klutznick, care fusese asociat cu operatiunile de trafic de armament ale Institutului Sonneborn(infiintat de omul de afaceri, fostul presedinte al Unitatii de Obligatiuni israeliene Rudolf Sonneborn .În 1919 în vârstă de 20 de ani Rudolf a vizitat Palestina din ianuarie până în august, acţionând ca „secretar al Comisiei Sioniste”. El investiga fezabilitatea creării unui stat evreiesc independent pe teritoriul palestinian, realizat 29 de ani mai târziu, la 14 mai 1948) conectat la Lansky ,operatiuni coordonate de Louis M. Bloomfield

(menţionat mai devreme),care devenise preşedintele consiliului de administraţie al American Bank and Trust Company.
American Bank and Trust a fost o subsidiară a Bancii de Comert a Israelului(Israel Trade Bank) din Elvetia, o operaţiune financiară Mosad, la care Rosenbaum şi asociatul sau, Shaul Eisenberg, fusesera directori. Din întâmplare sau nu Israel Trade Bank şi-a asumat conducerea American Bank and Trust Company într-o zi memorabilă: 22 noiembrie 1963. Instalat ca unul dintre noii directori ai companiei a fost omul de afaceri din New York, Abe Feinberg. Acelasi Feinberg, pe care l-am întâlnit prima dată în capitol 4, care a jucat un rol esenţial în aranjarea sprijinului financiar extrem de criticat al evreilor americani pentru campania prezidenţială din 1960 a senatorului de pe atunci John F. Kennedy. American Bank and Trust a avut un final nefericit. Compania a fost falimentata în 1975-76 de finanţatorul argentinian David Gravier care ulterior se presupune că ar fi murit într-un accident de avion în Mexic. BCI-ul lui Tibor Rosenbaum de asemenea, a avut un final la fel de nefericit. Banca s-a prăbuşit în 1974 rezultând un scandal care a zguduit Israelul din temelii. În cartea lui, Evreii şi banii: miturile şi realitatea, autorul Gerald Krefetz detaliază prăbuşirea operaţiunii bancare Lansky-Mosad.

BĂNCILE LIGII ANTI-DEFAIMARE

Bank of Miami Beach şi City National Bank of Miami au fost băncile principale ale lui Lansky pentru spălarea banilor din Statele Unite şi ambele au inclus mai mulţi asociaţi Lansky, în special pe Max Orovitz ca unul dintre directori. În 1963, de fapt, Lansky a început să planifice instalarea cazinourile lui in Bahamas din biroul lui Orovitz. În cele din urmă, când Lansky însuşi s-a stabilit în cele din urmă în Israel, şi-a stabilit iniţial reşedinţa în Hotelul Dan din Tel Aviv, deţinut de prietenul lui bancher din Miami, Orovitz. Băncile lui Lansky din Miami au fost esenţiale pentru operaţiunile sale de jocuri de noroc din Caraibe. Potrivit fostului agent contractual CIA, Robert Morrow, Bank of Miami Beach „a fost înfiinţată iniţial pentru a deservi cazinourile cubaneze operate de crima organizată şi a continuat să presteze servicii de spălare de bani in anii 1960 — şi era încă considerata a fi legata de mafie. Ea a fost considerată o bancă soră a Băncii Naţionale din Miami(City National Bank of Miami) în anii 1960, împărtăşind mulţi dintre aceiaşi directori şi prestând multe dintre aceleaşi servicii.”

Aceste bănci din Miami, în plus, au legături strânse cu Liga Anti-Defăimare din B'nai B'rith, brațul de informații și propagandă al Israelului in America. De exemplu, Leonard Abess a fost președinte și fondator al City National Bank of Miami. Banca sa gestiona fondurile Fundației ADL iar Abess însuși a fost vicepreședinte național al ADL.Președintele City National, începând din 1982, a fost Donald Beazley, un fost director al misterioasei banci australiene Nugan Hand Bank(a fost o bancă comercială australiană paravan al CIA-ului care s-a prăbușit în 1980 după sinuciderea unuia dintre fondatorii ei, avocatul australian Francis John Nugan, care a dus la un scandal major.Banca a fost implicată în activități ilegale, inclusiv contrabandă de droguri, tranzacții cu arme).Nugan Hand Bank,a fost subiectul unui studiu interesant al lui Jonathan Kwitny, intitulat Crimele Patrioților, si a fost legata în mod repetat de spalarea banilor rezultati din traficul internațional de droguri din Asia de Sud-Est prin intermediul operațiunilor CIA din regiune. (Și după cum vom vedea în capitolul 12, Lansky a folosit activitățile CIA din Asia de Sud-Est ca acoperire pentru operațiunile sale de trafic de droguri care s-au desfășurat de fapt, desfășurat mână în mână cu CIA-ul. În capitolul 15, vom detalia legătura Lansky-Rosenbaum. Legătura lor este esențială pentru recunoașterea rolului important pe care l-a jucat Israelul în conspirația pentru asasinarea lui JFK.

NASUL MERGE ACASA

În 1970, în sfârșit, Meyer Lansky a ridicat miza și s-a stabilit în Israel. În conformitate cu legea unica a „ Întoarcerii acasă"(Law of Return - lege israeliană, adoptată la 5 iulie 1950, care dă dreptul persoanelor cu unul sau mai mulți bunici evrei și rudelor de gradul I de a se muta în Israel și de a dobândi cetățenia israeliană), orice evreu de oriunde din lumea putea revendica cetățenia israeliană. Exact asta a făcut si Lansky. Acasă, în Statele Unite, Lansky era cercetat penal. Exilul în Israel părea o modalitate probabilă de a scăpa de necaz. Israelul a fost o locația ideală pentru Lansky să-și mute operațiunile acolo și sa puna la cale planul pentru înființarea noul său sediu global al sindicatului crimei organizate. După cum a spus Hank Messick: „În calitate de ,,președinte al consiliului de administrație al Sindicatului International,, al lumii interlope, Lansky putea opera la fel de ușor, chiar mult ușor din Tel Aviv fată de Miami.

Asociatul de multă vreme al lui Lansky ,Joseph (Doc.) Stacher plecase deja să trăiască în Israel. Deci gasise acolo o gamă variată de alţi mafioţi evrei americani, inclusiv bunul lui prieten Phil „The Stick" Kovolick. Guvernul Israelului, dominat de Mosad, părea să-i întâmpine cu plăcere pe criminali ca noi compatrioti.Israelul,potrivit Newsweek, „a părut a fi motivat de interesul propriu. În fiecare an, Lansky şi ai lui asociaţii varsă sume uriaşe prin cumpararea de obligaţiuni israeliene şi actiuni filantropice .

BANII MAFIEI ÎN ISRAEL

După cum a văzut cotidianul Ha'aretz, guvernul părea să se teamă să nu piardă milioanele de dolari ilegali,mai întâi „spălaţi" în instituţii bancare controlate de mafie şi apoi canalizati în afacerile şi industria israeliana.Venirea iniţială a lui Lansky în Israel a fost orchestrată în linişte.Stirea care s-a scurs a fost că un „filantrop din Miami" bogat şi-a stabilit reşedinţa în statul evreiesc. Cu toate acestea, circumstanţe imposibil de controlat de Lansky au facut ca lucrurile sa fie dificile pentru marele maestru al lumii interlope. În timpul şederii sale în Israel, doua mari jurii americane (în martie 1971 si în iunie 1972) a pronunţat rechizitorii împotriva lui Lansky şi a mai multora dintre asociaţii săi. Primul rechizitoriu acuza – corect, desigur – că Lansky furase din gestiunea cazinoului său Flamingo din Las Vegas milioane de dolari. Al doilea rechizitoriu îl acuza pe Lansky de evaziune fiscala. Au fost mai multi israelieni cinstiti, care s-au opus planurilor „preşedintele consiliului de administraţie" de a-şi construi viitorul în Israel şi presiunea pe politicieni a fost atât de mare încât au existat turbulente pentru deportarea lui. Nu a ajutat cu nimic nici biografia neînfricatului reporter al lumii interlope Hank Messick despre Lansky care a apărut în aceeaşi perioadă şi părţi din ea au fost preluate de presa israeliană. Lansky isi clarificase demult propriile loialităţi. Într-o serie prietenoasă de interviuri cu Ma'ariv, un cotidian israelian, Lansky a spus: „Nu imi pasă ce au scris sau scriu despre mine în America. Îmi pasă ce gândesc despre mine în Israel."

Indignarea publica din Israel şi presiunea autorităţilor americane a facut ca guvernul israelian sa cedeze şi sa fie de fost de acord să-l expulze pe Lansky. Cu toate acestea, „nasul" a făcut apel la expulzarea sa până la Curtea Supremă israeliană.

Problema emoţională a unui evreu care făcuse ,,renascuse" şi se stabilise în Israel sub Law of Return — şi care era pe cale

de a fi expulzat pentru a se confrunta cu o eventuală pedeapsă într-o instanță penală dintr-o alta țara a contribuit masiv în favoarea lui Lansky. Cu toate acestea, în ciuda celor mai sustinute eforturi a lui Lansky — inclusiv o ofertă de 10.000.000 USD dacă ii era permis sa rămâna a fost obligat să se întoarcă în Statele Unite.

LANSKY ÎN DECLIN

Până atunci, Lansky era bolnav şi chiar suferise o operatie pe cord deschis. Cu toate acestea, după cum a notat Wall Street Journal: „Ori de câte ori presiunea vreunei investigaţie făcută publică, o anchetă a marelui juriu, o nouă sarcină a forţelor federale împotriva faptelor lui – dintr-o dată abundau povestile ca Meyer Lansky moare de cancer sau de vreo altă boală terminală. În dosarele poliţiei statului New York, există un raport întocmit în anii 1920 care spunea că Meyer Lansky este un tip rău, , dar nu trebuie să vă faceţi griji pentru că este un om bolnav care nu va trăi pana la anul." Dar puterile magice tradiţionale ale lui Lansky asupra sistemul de justiţie american erau încă cu el. Prima data, un juriu în fieful lui din Miami de acasă l-a achitat de acuzaţiile de evaziune fiscală. Apoi, în statul controlat de mafie,Nevada acuzaţiile penale împotriva lui Lansky au fost respinse pe baza faptului că Lansky era bolnav.Iar în Washington DC, Procurorul general Robert Bork a hotărât că a-l pune pe Lansky sub acuzare— şeful crimei internaţionale organizate — nu era în interesul natiunii.Bork a decis că Departamentul de Justiţie pur şi simplu nu avea un caz S-a renuntat la caz.Lansky a învins din nou si nimeni nu a fost surprins . (Bork a suferit mai târziu o respingere in unanimitate din partea Senatului când a fost nominalizat la Curtea Supremă. Cu toate acestea, nu a fost simpatia lui Bork pentru Lansky care a cântărit împotriva lui – deşi probabil ar fi trebuit.)

Anii rămaşi ai lui Lansky au fost cei mai liniştiţi petrecuţi cu soţia şi cu câinele in compania altor infractori de aceasi vârstă. El încă mai păstra supravegherea asupra unor afaceri, dar problemele de sănătate au continuat să-l chinuie. Creierul din spatele sindicatului criminalităţii globale a murit în cele din urmă pe 15 ianuarie 1983. În ultimii săi ani – şi postum – Lansky (cu ajutorul de la Hollywood şi restul mass-mediei) a devenit un fel de erou popular. Gangsterismul a devenit modă – chiar daca zilele de glorie ale lui JFK erau improscate cu noroi de aceeaşi media.cele ale lui Lansky cu Benjamin Siegel au fost elogiate în filme precum The Gangster

Chronicles , The Neon Empire şi în Mobsters, unde o mulţime de idoli adolescenţi i-a jucat pe Lansky, Siegel, Costello şi Luciano în primii lor ani. Autorul Robert Lacey, care a scris anterior un profil strălucitor al familia regale britanice — şi-a îndreptat atenţia către ,,familia regală" a sindicatul internaţional al crimei şi a produs — cu ajutorul familiei lui Lansky — o biografie , Little Man: Meyer Lansky and the Gangster Life(Micutul:Mayer Lansky viata gangsterului. Epopeea lui Lacey spune multe, dar ignoră multe. Ne-ar face să credem că Lansky era, mai mult decât orice, un familist devotat, şi nu un bătăuş nemilos care a fost cu adevărat. Chiar in perioada cand biografia lui Lacey ajungea în librării, încă o producţie de la Hollywood l-a adus pe Lansky pe ecran. Acest film, Bugsy, îl are în rolul principal pe Warren Beatty personalizandu-l pe Benjamin Siegel, in distributie apare si actorul foarte apreciat Ben Kingsley (candva in rolul lui Mahatma Gandhi) ca un Meyer Lansky înţelept şi atotştiutor. Cu toate acestea, versiunile de la Hollywood ale vieţii şi vremurilor lui Meyer Lansky erau departe de adevăr, oricâta culoare ar fi adus geniului malefic pe care l-au portretizat.
Astfel, chiar şi dupa moarte, Meyer Lansky s-a impus. Rolul central al lui Lansky ca intermediar virtual între forţele de nivel înalt care au conspirat în asasinarea lui John F. Kennedy a fost inteligent îngropat de voinţa mass-media. „Naşul lui Israel" a fost considerat aproape ca un om de stat care a fost greşit înţeles. Meyer Lansky, însă, nu era asta. În schimb, Lansky era un ucigaş cinic, cu sânge rece, care ordonase moartea celui mai apropiat prieten al său Benjamin Siegel şi care cu siguranţă nu avea mustrari în a ajuta la orchestrarea uciderii unui preşedinte american care a ameninţat nu numai la propria sa supravieţuire, ci şi la cea a iubitului său stat Israel.

Capitolul opt
Confidentii :
O legătură periculoasă -
James Jesus Angleton şi Alianţa Nesfântă
Între Israel, CIA şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky

În 1963, John F. Kennedy nu era în război doar cu Israelul şi Sindicatul Crimei Organizate al lui Lansky,ci era de asemenea in conflict cu aliatul lor apropiat din lumea ascunsa a

informatiilor CIA-ul.Aceasta era o combinatie mortala.
CIA şi Israelul formasera o alianta strategica de colaborare inca din deceniul precedent. Actiunile lor comune din jurul globului au legat CIA-ul şi Israel împreună intr-un mod complicat si greu de inteles.Interesele Israelului şi cele ale CIA-ului au fost similare,corespunzand poate prea des. La fel si cele ale retelei criminale a lui Lansky.Mai mult,omul de contact al Israelului in CIA-ul de la Washington, James Jesus Angleton, în cele din urmă a jucat un rol esential in musamalizarea conspiraţiei de asasinarea a lui JFK.Angleton, de asemenea, a avut legaturi apropiate cu aceleaşi forţe din Sindicatul Lansky.
La sediul Agenţiei Centrale de Informaţii din Langley, Virginia era un om care ştia poate mai bine decât orice alt american, intenţiile şi atitudinile Israelului faţă de preşedintele John F. Kennedy. Aceasta a fost enigmaticul James Jesus Angleton. Angleton atât de apropiat de israelieni în timpul mandatului său din CIA incat, după moartea sa în 1987, un monument a fost dezvelit în Israel de guvern în onoarea lui. Acesta este unul dintre puţinele monumente publice cunoscute in memoria unui oficial american CIA de oriunde din întreaga lume, dar de fapt este doar unul dintre memorialele lui Angleton în Israel.
Potrivit lui Andrew şi Leslie Cockburn, coautorii cărţii Dangerous Liaison: The Inside Story of the U.S.-lsraeli Covert Relationship, Angleton(Legătura Periculoasa: Povestea relaţiei secrete dintre SUA şi Israel), Angleton a fost „un om care timp de aproape un sfert de secol a fost una dintre cele mai puternice şi misterioase figuri din CIA."Conform spuselor lui Cockburn, „Angleton a fost implicat în multe ciudate tranzacţii secrete în lumea informaţiilor, dar israelienilor le place să vorbească despre el ca fiind deosebit de loial, motiv pentru care i-au plătit omagiul public adus memoriei sale."
Recrutat în Biroul pentru Servicii Strategice (OSS) în timp ce era la Universitatea Yale, Angleton a fost o vedetă în ascensiune rapidă în lumea activităţilor clandestine şi în urma desfiintarii OSS la o luna după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Angleton a intrat în serviciul Agenţiei Centrale de Informaţii(CIA) după ce aceasta a fost înfiinţată în 1947. Din anul 1954 Angleton şi-a asumat postul sensibil de şef al contrainformaţiilor CIA.
Mai mult, influenţa lui Angleton în cadrul CIA a fost de a

amploare mult mai mare decât s-ar fi putut cineva aştepta. Angleton a fost un un om foarte puternic – şi secretos.

STAPANI PUTERNICI

Potrivit biografului lui Angleton, Tom Mangold, director CIA Allen Dulles şi adjunctul său, Richard Helms, care mai târziu a devenit Directorul CIA sub Lyndon Johnson, au fost mentorii lui Angleton. Cu toate acestea, Mangold spune că Helms a fost „patronul principal" al lui Angleton. Dulles, desigur, a fost concediat mai târziu din pozitia de director CIA de către JFK şi apoi, într-o întorsătură a destinului sau prin vointa cuiva a făcut parte din Comisia Warren, care aparent a investigat uciderea lui JFK. Helms, împreună cu Angleton, mai târziu avea să fie implicati într-o serie ciudată de evenimente ,examinate în capitolul 16 în detaliu ,care ar fi dezvaluit în cele din urmă şi aparent fără să vrea implicarea CIA în asasinarea lui JFK.

PUTEREA INTERIOARA

Potrivit biografului superspionului CIA, prietenia lui Angleton cu Dulles şi Helms avea să devină un factor important în a-i oferi acestuia libertatea de mişcare în cadrul CIA. Angleton a beneficiat de o asemenea încredere din partea superiorilor săi, încât a existat deseori un eşec semnificativ al controlului executiv asupra activităţilor sale. Rezultatul a fost că acţiunile sale subsecvente au fost efectuate fără amestec birocratic.De aici a rezultat simplul fapt că, dacă Angleton a vrut să se facă ceva, s-a făcut. A avut experienţa, patronajul şi influenţa de partea sa. „În anii şaizeci, Serviciul de Contrainformaţii, de exemplu, a avut chiar propriul lui fond secret, pe care Angleton îl controla strâns. Acest fond i-a dat acces facil la o sumă mare de bani care nu a fost niciodată auditată (cum au fost toate celelalte astfel de fonduri). Angleton a susţinut că ar trebui să aibă încredere în el, fără implicare din afara, pentru că ar fi fost dificil să permită contabililor să-i parcurgă conturile — fie si numai pentru că sursele ar fi fost dezvăluite. Directorii serviciilor centrale de informaţii,inclusiv Helms au fost de acord cu acest aranjament neobişnuit, care i-a dat lui Angleton o autoritate unică de a-si conduce propriile operaţiuni fără o supraveghere nejustificată. Pe scurt, potrivit lui Peter Dale Scott, Angleton „a reuşit sa creeze un al doilea CIA' în interiorul agentiei,unul, care după cum vom vedea, a colaborat cu mult prea confortabil cu Mosad-ul Israelului.

ŞEFUL INFORMAŢIILOR GLOBALE

Cu toate acestea, influenţa lui Angleton a mers şi mai departe. Angleton, de fapt, a fost legatura oficială a CIA-ului pentru toate agentiile straine de informatii şi mai ales cu Mosad-ul. Prin aceste conexiuni, Angleton a fost capabil să manipuleze activităţile de informaţii din jurul globului. Un prieten al lui Angleton îşi aminteşte: „Aceasta este meseria care era atât de sensibilă incat nu vei afla nimic despre ea". În timp ce ţinea legătura cu pe toţi, pretindea favoruri fie pentru CIA – lucruri pe care CIA-ul nu dorea să le efectueze direct; ca şi cum agentia n-ar fi ucis niciodată pe nimeni,nu?—sau pentru propriile lui interese. „Chiar şi la un nivel banal, şi-ar fi putut folosi contactele cu inteligenţa israeliana, pe care le-a păstrat pentru sine, ca autoritate in orice directie ar fi dorit să împingă CIA. Ştiţi, „Sursele mele israeliene îmi spun aşa şi aşa," şi nimeni nu avea de gând să-l contrazică, din moment ce nimanui nu-i era permis să vorbească cu serviciile secrete israeliene.„Întotdeauna am avut impresia că i-a folosit pe israelieni în acest mod, făcându-i să spună că ruşii nu au rupt relatiile cu adevărat cu China sau despre orice altceva. Ar fi fost fericiţi să-i facă favoarea." Pe lângă toate acestea, a simţit că beneficiază de reţelele israeliene şi de conexiuni peste tot, nu doar în blocul comunist". Un prieten al lui Angleton (care nu impartasea neapărat afinitatea şefului contrainformaţiilor pentru Israel) a comentat: „Trebuie să înţelegem că obsesia dominantă centrală a lui Jim a fost comunismul, ceva care pentru el era esenţa răului absolut şi profund. Pentru el nimic altceva nu conta cu adevărat, dar ar fi folosi pe oricine şi orice pentru a-l combate. Sigur că îi plăceau israelienii. . . dar nu era un ,,agent israelian recrutat", aşa cum îl numeau unii oameni din Washington."

OMUL LUI BEN-GURION DE LA WASHINGTON

Totuşi, cea mai importantă pentru Angleton a fost relaţia lui cu Mosad-ul. De fapt, a fost omul vechi al CIA-ului, de la biroul agenţiei din Israel. Biograful lui Angleton, Tom Mangold, subliniază acest lucru „Numai legendele care îi înconjoară cei douăzeci de ani ca şef al Biroului Israelian ar umple o altă carte, care într-adevăr nu ar fi departe de adevăr." Şi deşi atenţia lui Mangold asupra cariera lui Angleton a fost putin dedicată legăturilor intime ale lui Angleton cu Israelul şi Mosad-ul său, Mangold afirmă categoric: „Aş dori, totuşi, să mentionez ca cei mai apropiaţi prieteni profesionişti ai lui

Angleton de peste mări, in acea perioada şi ulterior, proveneau din Mosad şi că era stimat enorm de către colegii israelieni şi de statul Israel, care urma să-i acorde profunde onoruri după moartea sa." Angleton, de fapt, a avut legături directe de lungă durată cu premierul israelian David Ben-Gurion, mentinand o relatie foarte apropiata cu liderul israelian . Dacă era cineva din CIA care ştia despre dezgustul lui Ben-Gurion pentru JFK,acela era Angleton. Ca un prieten devotat al Israelului — şi contactul principal in legătura cu Mosad-ul — Angleton trebuia să fie pe deplin conştient de conflictul major dintre premierul israelian şi preşedintele american care a refuzat să ingenuncheze în faţa cererilor Israelului. Şi având în vedere eforturile preşedintelui Kennedy de a construi punţi spre Uniunea Sovietică şi eforturile sale de a opri Războiul Rece, fără îndoială, acel Angleton – anticomunist dur, chiar fanatic a privit uverturile lui Kennedy cu indignare şi dezgust. Toate astea ca să nu mai vorbim de conflictele lui Kennedy cu CIA, pe care le vom revizui în capitolul 9.

KENNEDY O AMENINŢARE

În mod clar, John F. Kennedy nu era doar o ameninţare pentru Israel şi CIA şi aliaţii lor din Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky, dar şi pentru James Jesus Angleton însuşi. Războiul lui Kennedy cu CIA ar putea semnifica sfârşitul carierei lui Angleton şi al imperiului de informaţii la nivel mondial pe care şeful de contrainformaţii ciudat şi calculat le adunase. Potrivit istoricului Steven Stewart legăturile dintre CIA-ul lui Angleton şi Mosad au create,,ca să se asigure că aproape fiecare om al CIA-ului din Orientul Mijlociu lucra şi pentru israelieni ... deoarece politica CIA s-a schimbat aproape peste noapte, într-un mod extraordinar de abrupt, de la a fi în mare parte pro-araba la a deveni aproape total pro-israeliana"— într-adevăr era o relaţie strânsă.

CIA-UL ŞI ISRAEL: INCEPUTURILE

Relaţia CIA-ului cu Israel este cea mai semnificativă în termenii intrigii globale ai acestei agenţii - şi, desigur, în lumina rolului documentat al CIA în asasinarea lui John F. Kennedy (pe care noi o vom examina mai detaliat în capitolele următoare). Şi principalul motor din spatele relatiei stranse Mosad-CIA a fost Angleton de fapt, încă de la începuturi. Regretatul Wilbur Crane Eveland, fost consilier CIA şi fost membru al personalului de planificare a politicilor de la Casa Albă şi Pentagon, a scris pe larg despre relaţia

dintre SUA şi Israel. In cartea lui, Ropes of Sand: Americas Failure in the Middle East,(Frânghii de nisip:esecul american din Orientul Mijlociu)Eveland a trecut în revistă începuturile a ceea ce Andrew şi Leslie Cockbum au numit„legătura periculoasă" – relaţia secretă a Americii cu Israelul. Această relaţie ascunsă a fost condusă în primul rând cu aprobarea biroului israelian al lui Angleton din CIA. Eveland scrie despre originile sale: „ operaţiunile CIA începuseră înainte ca Allen Dulles să devină director avand mult timp implicaţii variate de la care Statelor Unite le-ar fi fost dificil să se decupleze. Provenind din conexiunile OSS din timpul războiului cu rezistenţa evreiască cu sediul la Londra, James Angleton aranjase un acord de schimb de informaţii cu Mosad-ul Israelului,de unde CIA-ul isi lua în mare parte informaţiile sale despre statele arabe."
Această relaţie, însă, nu a fost neapărat iniţial bazata pe încredere reciproca. Conform lui Wolf Blitzer, corespondent pentru Jerusalem Post o lungă perioadă de timp, relaţia CIA-Mosad a început bazandu-se pe neîncredere reciprocă. Blitzer notează că, după ce militanţii iranieni au sechestrat personalul ambasadei SUA la Teheran (declanşând criza ostaticilor din Iran in 1979-1981), au gasit documente CIA pe care le-au publicat ulterior. „Documentele", spune Blitzer, „au arătat ca agenţiile israeliene de informatii, mai ales în anii 1950, şantajaseră,ascultasera, interceptaseră si au oferit mită oficialilor guvernamentali americani în efortul de a afla unele informaţii sensibile şi detalii tehnice."
Se pare că SUA spionau şi ea Israelul, deşi acest lucru nu a aparut în rapoarte. Cu toate acestea, când a fost necesar pentru ca CIA-ul şi Mosad-ul sa ajunga la un acord comun, James Jesus Angleton a fost cel care a intervenit, şi, potrivit lui Blitzer, „s-a spus că a fost în mare parte responsabil pentru aranjarea înţelegerii."

COMPLOTURILE IN ASASINATE

CIA şi Mosad-ul au avut multe asocieri de-a lungul timpului, toate conduse sub privirea atentă a lui Angleton. Unele dintre aceste aventuri, desigur fiind inclusiv comploturi de asasinat. De fapt, după ce preşedintele Eisenhower a comentat că el a sperat„ca problema Nasser sa fie eliminata" — (referindu-se la ceea ce el percepea ca lipsa egiptenilor de a face compromisuri) — Directorul CIA Allen Dulles şi Angleton au conceput un plan de a-l ucide pe Nasser. Cu toate acestea, secretarul de stat John Foster Dulles (fratele directorului CIA) a intervenit şi a chemat câinii CIA.

De asemenea, CIA se implica în acţiuni secrete împotriva duşmanilor Israelului in Siria. O conspiraţie a CIA din anul 1958 pentru a răsturna guvernul naţionalist din Siria — pe care fanatici anticomunişti precum Angleton îl considerau a fi de „stânga" s-a prăbuşit atunci când acoliţii plătiţi ai CIA, cetăţeni sirieni (care evident că erau patrioţi), s-au predat şi au expus complotul CIA guvernului sirian. La acea vreme, directorul CIA Dulles a comentat: „Cred că asta lasă serviciul de informaţii al Israelului ca singurul pe care noi putem conta, nu-i aşa?"

ECHIPA ZR/RIFLE A LUI ANGELTON

Cel mai cunoscut complot de asasinat al CIA, desigur, a fost colaborarea agenţiei cu crima organizată într-un plan de ucidere al liderului cubanez Fidel Castro. (Vom examina complotul de asasinare a lui Castro mai detaliat în capitolul 11.) Este interesant de remarcat, totuşi, în aceasta conjunctură, că acum, ca parte a complotului împotriva lui Castro, CIA şi-a stabilit infama ZR/Rifle Team, care încorporează o gamă largă de asasini străini şi mercenari — oameni pricepuţi şi periculoşi care au fost instruiţi în asasinate. Echipa ZR/Rifle, de fapt, a fost unul din proiectele interne dintre ale lui Angleton pe care le-a condus împreună cu colegul său de la CIA, William Harvey. Aceasta, pe termen lung, după cum vom vedea în capitolul 16, le-a dat lui Angleton şi aliaţilor săi israelieni acces la „talentul" necesar pentru a realiza a operaţiune de succes în Dealey Plaza din Dallas, Texas, pe 22 noiembrie, 1963.

O ALIANŢĂ FERMĂ

Potrivit istoricului expert in serviciile de informaţii Richard Deacon, relaţia Israelului cu CIA-ul (şi cu Angleton, în special) fusese ferm cimentata: „Din partea americană israelienii câştigaseră un anumit sprijin neoficial din partea CIA chiar şi în timpul erei Eisenhower. CIA-ul fusese suficient de realist pentru a realiza că politica de binevoitoare a lui Eisenhower către lumea arabă ar fi în cele din urmă dezastruoasă pentru interesele americane militare si economice.„Din acest motiv CIA-ul a menţinut o politică de a permite tuturor operaţiunile de informaţii din Israel să fie efectuate în întregime de Mosad. Pe scurt, asta însemna că CIA nu avea nici un birou sau şef de staţie în Tel Aviv, dar că anumiţi ofiţeri din ambasada SUA de acolo cooperau cu Mosad-ul.

În teorie, acest lucru a presupus un schimb de informaţii între cele doua părţi şi, în practică, acest lucru a funcţionat mai bine decât ne-am fi putut aştepta în mod normal.
„Persoanele cheie din acest aranjament au fost iniţial ,şeful Mosad-ului,Isser Harel cu Ephraim Evron, care mai târziu a devenit ambasador adjunct al Israelului la Washington şi James Angleton, şeful Contrainformatiilor CIA."(Evron, aşa cum am văzut în capitolul 6, a devenit şi el deosebit de apropiat de succesorul lui J.F. Kennedy, Lyndon Johnson, care a inversat politica externa SUA faţă de Israel ,declarandu-se şi în favoarea politicilor intervenţioniste ale CIA în sud-estul Asiei – imediat după preluarea mandatului.)
Potrivit istoricului Deacon, Angleton a exploatat intima relaţie dintre CIA şi Mosad la nivel internaţional: „Angleton, după ce a văzut nebunia politicii externe a SUA în timpul operaţiunii intrerupte a canalului Suez, a decis sa contracareze prejudecăţile Departamentului Statului faţă de arabi prin cooperarea strânsă cu Israelul.Angleton a fost cel care a văzut primul nevoia unei noi politici în Orientul Mijlociu şi garanţii împotriva creşterii influenţei ruse in regiune.

O INVERSARE A POLITICII

„El şi Evron au lucrat bine împreună şi, ca urmare, CIA a ajutat Israelul cu asistenţă tehnică în domeniul nuclear.
Evron era nerăbdător să profite de această oportunitate pentru că el fusese unul dintre principalii instigatori ai contestarii agresivă a politicii de prietenie [a lui John F. Kennedy] cu Nasser şi a contribuit la deschiderea drumului către o inversare a politicii externe pro-arabe care a dominat o vreme gândirea americană, nu numai in administratia Eisenhower, dar şi in cea a lui Kennedy."
Potrivit lui Deacon,Evron a fost cea mai puternică figură a Israelului la Washington, respectat chiar mai mult decât ambasadorul israelian şi a fost primit ca un ofiţer de legătură Mosad de catre Angleton la Agenţia Centrală de Informaţii.

ANGLETON ŞI BOMBA NUCLEARĂ A ISRAELULUI

Există, de fapt, dovezi că Angleton îi ajuta pe ascuns pe israelieni la programul nuclear care, desigur, a fost sursa principală a conflictului dintre JFK şi premierul israelian David Ben-Gurion.
Tad Szulc, remarcatul corespondent străin, „a citat surse apropiate lui Angleton care au spus că într-adevăr a ajutat în secret Israelul cu informatii tehnice nucleare la sfârşitul anilor 1950".

În plus, Seymour Hersh a comentat că raportul lui Szulc „se potrivește cu ceva ce i-a fost spus lui Hersh de un înalt oficial al CIA că Angleton le-ar fi oferit israelienilor ceva similar si la mijlocul anilor 1960.” Știm că unul dintre cei mai apropiați colegi ai lui Angleton din perioada cand era reprezentantul Biroului de Servicii Strategice din Italia era fostul lider al lumii interlope evreiesti, Meir Deshalit, fratele mai mare al lui Amos Deshalit(fizician ,unul dintre promotorii eforturile Israelului de a construi bomba nucleară). Dovezile sugerează, de asemenea, că Angleton a fost un element cheie în încercările CIA-ului de a acoperi secretul programului nuclear al Israelului.
John Hadden, care a fost șeful stației CIA din Tel Aviv înainte de a se pensiona în 1960, este evident ofițerul CIA care a raportat primul (poate incorect) că o companie din programul Apollo localizata in Pennsylvania, Nuclear Materials & Equipment Corporation (NUMEC), a furnizat ilegal izotopi de uraniu pentru dezvoltarea armelor nucleare a Israelului.

THEODORE SHACKLEY

Cu toate acestea, Hadden s-a confruntat cu multă opoziție in interiorul CIA.Asistentul directorului adjunct pentru operațiuni speciale îl ataca constant pe Hadden, subminându-i revendicările. Aceasta a fost omniprezentul Theodore Shackley, supranumit „fantoma blondă”. Shackley, după cum vom vedea în capitolul 11, a fost un jucător cheie in complotul Sindicatului Lansky-CIA împotriva lui Fidel Castro. Acelasi Shackley, așa cum vom vedea în capitolul 12, a fost personajul principal al CIA în Asia de Sud-Est în timpul operațiunilor comune de trafic de droguri CIA-Lansky din regiune.După retragerea sa din CIA, Shackley a intrat afaceri internaționale profitabile de comerț cu arme cu Shaul Eisenberg, un operativ Mosad și o figură majoră în dezvoltarea programului nuclear al Israelului.Mai târziu în aceste pagini vom afla mult mai multe despre legăturile lui Shackley, cât și ale viitorului său partener de afaceri Eisenberg. Aici, totuși, îl vedem pe Shackley implicat în acoperirea operațiunilor israeliene din arena dezvoltării nucleare — împreună cu Angleton. Potrivit lui Hadden, Angleton „nu avea nici un interes să oprească Operațiunea NUMEC și nici nu a facut-o.Hadden comentează: „De ce cineva a carui viata intreaga a fost dedicata luptei impotriva comunismului ar avea vreun interes sa impiedice o națiune aprig anticomunistă să isi obțină mijloacele

pentru a se apara?”
Cu toate acestea, după cum vom vedea în anexa nouă, există multe mai multe in povestea NUMEC decât au aparut in presa.

MEMORANDUMUL SECRET

După cum am observat, în capitolul 5, un memorandum intern CIA emis în timpul preşedinţiei lui John F. Kennedy a aruncat o lumină negativă asupra programului nuclear al Israelului.Totusi,potrivit istoricului Stephen Green, „este poate semnificativ faptul că memoriul nu a fost redactat oficial ca estimare de informaţii naţionale, care ar fi implicat distribuirea către alte câteva agenţii ale guvernului. Nici un document NIE(National Intelligence Estimate)-evaluarea oficiala a directorului CIA cu privire la programul de arme nucleare israelian nu fost emisa de CIA până în 1968.”
Nu există nicio îndoială, desigur, având în vedere legăturile strânse ale lui Angleton cu Israelul şi Mosad-ul său, Angleton (şi poate cel menţionat mai sus Shackley) au jucat un rol esenţial în îngroparea acestui memorandum.
Operaţiunile comune CIA-Mosad legate de dezvoltarea nucleara a Israelului au continuat timp de o generaţie. Mulţi ani mai târziu, CIA şi Israel au aranjat în comun răpirea lui Mordechai Vanunu, un tehnician in domeniul nuclear care a dat dezvaluit date privind dezvoltarea armelor nucleare a Israelului. O femeie a fost folosita pentru a-l atrage pe Vanunu pentru a fi răpit intr-o acţiune clandestina,agent a-l CIA care a lucrat şi ocazional şi pentru Mosad.

PUTEREA LUI ANGLETON CREŞTE

Odată cu apariţia administraţiei Lyndon Johnson şi uimitoarea inversarea politicii SUA faţă de Israel, prezentată în detaliu în capitolul 6 şi prin relaţia strânsă dintre legătura Mosad-ului lui Angleton, Evron şi Lyndon Johnson, influenţa lui Angleton în elaborarea politicilor din Orientul Mijlociu a devenit şi mai mare. Potrivit lui Andrew şi Leslie Cockbum: „Un oficial din vechia rivala a CIA-ului, Agenţia Naţională de Securitate, care decodifica codurile,afirmă categoric că „Jim Angleton şi israelienii au petrecut un an pregătind războiul din '67. A fost o operaţiune CIA, menită să-l lichideze pe Nasser al Egiptului. Un asemenea verdict, venit de la o sursă din interiorul unei agenţii care avea înclinaţia şi facilităţile necesare pentru a monitoriza atât CIA, cât şi pe israelieni, trebuia să aibă ceva greutate”. Toate cele menţionate mai sus devin

deosebit de relevante atunci când se ia in considerare rolul predominat ale lui Angleton în alianta CIA-Mosad. Cu toate acestea, multe informaţii suplimentare noi au ieşit la iveală care il leagă pe Angleton şi mai departe în reţeaua internaţională a conspiraţiei din care a rezultat asasinarea lui John F. Kennedy.

ANGLETON, LANSKY & OSS

Angleton, de fapt, a avut legături apropiate cu operaţiunile criminale din Europa al lui Meyer Lansky, care decurgeau din serviciul său în OSS în Anglia si la fel lucrand cu serviciile secrete britanice in Italia.În aceeaşi perioadă Meyer Lansky însuşi a fost angajat în operaţiuni secrete cu OSS-ul, aşa cum s-a menţionat în capitolul 7. Este, de asemenea, foarte probabil ca în acest timp Angleton a intrat în contact cu tânărul ofiţer american OSS ,Clay Shaw. După cum vom vedea în capitolul 15, Shaw este punctul focal de contact în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK , nu doar dintre CIA şi elementele mai putin insemnate din comunitatea de informaţii — Lee Harvey Oswald fiind unul dintre ei — dar şi dintre Meyer si operaţiunea europeană de spălare a banilor, bazată pe ofiţerul Mosad de la Banca de Credit International,Tibor Rosenbaum (examinat pentru prima dată în Capitolul 7).

ELEMENTUL CLANDESTIN EVREIESC

La fragedă vârstă de 27 de ani, Angleton — pe atunci staţionat la Roma — era cel mai tânăr şef de de contraspionaj din întregul OSS -ul şi singurul fara descendente britanice din Italia acreditat pentru a împărtăşi informaţii secreteprogramului Ultra care decodifica codurile naziste. Italia, într-adevăr, a devenit un centru central,un punct de contact pentru Angleton şi conexiunile sale internaţionale de informaţii şi în special pentru munca sa în numele statului Israel. Până în 1951, Angleton era angajat în „reţeaua evreiască subterană care cobora din Europa de Est prin Italia spre porturile unde navele erau încărcate cu imigranţi pentru destinatia Palestina”. Conform lui Richard Deacon scriind în cartea sa Serviciul Secret Israelian o istoria a Mosadului ,,a fost aceasta retea de refugiati, care „pregătea calea pentru o reţeaua de informaţii a viitorul stat Israel.” Unul dintre contactele israeliene ale lui Angleton în lumea ascunsa evreiasca din Europa a fost Teddy Kollek (mai târziu va deveni primar al Ierusalimului). Kollek, de fapt, i-a devenit „un prieten personal apropiat”.Kollek, aşa cum am văzut în capitolul 7, a fost şeful staţiei Haganah din New York

în perioada 1947- 1948, angajat în contrabanda de arme din Palestina împreună cu Meyer Lansky şi maiorul Louis M. Bloomfield —care vom vedea in capitolul 15, a fost asociat nu numai cu Clay Shaw menţionat mai sus, dar şi cu Banca De Credit International a lui Tibor Rosenbaum.

TIBOR ROSENBAUM, DIN NOU

Dar există un contact şi mai important între Angleton, maiorul Bloomfield, Shaw şi Lansky: Tibor Rosenbaum. În capitolul 7 l-am întâlnit pe rabinul Tibor Rosenbaum de la Banca De Credit International.A fost Rosenbaum, care a continuat să servească drept director general pentru finanţe şi aprovizionare in Mosad, care a fost unul dintre cea mai importanta ,,calauza" a refugiaţilor din reţeaua de informaţii cu care Angleton a lucrat atât de strâns.
Tot în aceeaşi perioadă a început teroristul Menachem Begin (care a devenit mai târziu prim-ministru al Israelului) coordonarea operaţiunilor Irgun-ului israelian în Europa.
Irgun sau Etzel,pe numele ei întreg în ebraică Hairgun Hatzvaí Haleumí be' Eretz Israel, adică Organizaţia Militară Naţională din Ţara Israelului, a fost o organizaţie terorista evreiască care a acţionat în Palestina mandatară între anii 1937-1948. Autorităţile britanice mandatare au considerat-o drept cea mai periculoasa organizaţie teroristă de pe teritoriul Palestinei din acea perioada.În capitolul 13, vom afla că Begin opera si în Statele Unite împreună cu o persoană cheie din Sindicatul Lansky în numele Israelului şi împotriva lui John F. Kennedy.

LEGĂTURA CU MAFIA CORSICANA

Legăturile lui Angleton cu operaţiunile lui Lansky sunt totuşi mult mai adânci. Printr-un agent al CIA, Jay Lovestone, Angleton a dirijat ceea ce biograful său a numit „o mică operaţiune ciudată pe care Angleton o desfasura în linişte de unul singur inca din 1955."Printr-un un consilier, Stephen Millet, ofiţerul de contrainformaţii care s-a ocupat de biroul israelian pentru Angleton, superspionul CIA tinea legături strânse cu lumea interlopă din Italia şi Franţa. Pentru detalii despre activităţile lui Angleton şi ale asociaţilor săi din crima organizată, legaţi de Lansky, ne vom îndrepta atenţia către lucrările lui Robert I. Friedman. În biografia sa despre rabinul militant Meyer Kahane (născut în New York şi ulterior membru al parlamentului israelian), am subliniat că Lovestone menţionat anterior, a fost cel care le-a oferit lui Kahane

şi celui mai apropiat asociat şi rabin al său, Dr. Joseph Churba, finanţare şi sprijin. (Lansky însuşi, aşa cum am văzut în Capitolul 7, a contribuit la activităţile ulterioare ale lui Kahane în sprijinul Israelului.)
În anii 1960, Churba şi Kahane au funcţionat ca agenţi ai CIA în strângerea de sprijin evreiesc - şi de altă natură - pentru războiul din Vietnam, o afacere,care dupa cum am văzut, care s-a dovedit fructuoasă nu numai pentru CIA, ci şi pentru aliaţii săi din Israel şi din Sindicatul Lansky.

AGENŢII CIA

Potrivit lui Friedman, „Churba şi Kahane au primit, de asemenea, sprijin din partea legendarilor luptatori ai Războiului Rece, Jay Lovestone şi Irving Brown, care fuseseră înalţi oficiali ai Partidului Comunist American în anii 1920 înainte de a trece printr-o conversie «Drumul Damascului» şi care ulterior au condus in AFL-CIO(Federaţia Americană a Muncii şi Congresul Organizaţiilor Industriale este o centrală sindicală naţională, cea mai mare federaţie de sindicate din Statele Unite. Este formată din 61 de sindicate naţionale şi internaţionale, reprezentând împreună aproape 15 milioane de lucrători activi şi pensionari) Departamentul de Relatii Internationale sub tutela CIA.
Sub conducerea CIA, Lovestone şi Brown folosind mafioţi corsicani şi italieni au înfiinţat escadrile ale morţii de dreapta în Marsilia şi în alte oraşe europene după al Doilea Război Mondial pentru a zdrobi mişcarea muncitorească de stânga înfloritoare. Datorită lui Brown, până în 1953, contactul său cheie în lumea interlopă din Marsilia, Pierre Ferri-Pisain, deţinea controlul asupra portului oraşului,unde a construit un imperiu internaţional al traficului de heroină.
„Nu a fost prima dată când serviciile secrete americane au cumpărat serviciile mafiei.” Înainte de invazia Aliaţilor în Sicilia în cel de-al Doilea Război Mondial, OSS-ul a stabilit contacte cu mafia siciliană prin intermediul aceluiaşi Lucky Luciano care a permis mişcării clandestine evreieşti să introducă ilegal arme din Hoboken către Irgun-ul din Palestina. Mafia siciliană a furnizat informaţii despre germani şi, după război, a asasinat sute de activişti politici italieni de stânga.” Potrivit istoricului Alfred McCoy, „După ce CIA s-a retras din implicarea activă, corsicanii din Marsilia au câştigat protecţie politică din partea serviciului de informaţii francez, SDECE care a permis laboratoarelor lor de heroină să funcţioneze

netulburat timp de aproape 20 de ani. În parteneriat cu sindicatele mafiei italiene, corsicanii au introdus ilegal opiu brut din Turcia şi l-au rafinat în heroină nr. 4(Puritatea heroinei este clasificată în patru puritati. Nr. 4 este forma cea mai pură este o pulbere albă care se dizolvă şi se injectează cel mai uşor)pentru export. Cel mai mare client al lor a fost Statele Unite..." (În capitolul 7 am examinat rolul esenţial al lui Lansky în aranjarea înţelegerii dintre OSS şi mafia siciliană în celebra „Operaţiunea Underworld". În capitolul 12 vom examina manipularea de către Lansky şi CIA a elementelor crimei organizate corsicane şi siciliene din comerţul cu droguri. În capitolele 12, 15 şi 16, vom examina, de asemenea, rolul gangsterilor corsicani francezi şi al agenţilor de informaţii francezi în asasinarea lui JFK – legându-l pe Angleton de desfasurarea evenimentele din Dallas in 22 noiembrie 1963."
Iată, acum, vedem că, de fapt, aliatul Mosadului israelian, James J. Angleton,a fost principalul iniţiator din spatele operaţiunilor CIA care utilizau elementele crimei organizate corsicane şi siciliene în intreprinderile „anticomuniste" ale lui Angleton. Faptul că toate acestea au fost conduse prin intermediul biroului israelian al lui Angleton de la CIA este cel puţin destul de interesant. Acest lucru, desigur,îi leagă şi mai mult pe Angleton, CIA-ul şi colaboratorii lor din Mosad de reţeaua Lansky - şi de legătura care gravitează în jurul conspiraţiei care a dus la uciderea lui John F. Kennedy.

ANGLETON, CIA ŞI CONEXIUNEA FRANCEZĂ

Cu toate acestea, intrigile franceze ale lui Angleton au depăşit legăturile sale cu sindicatul de droguri corsican. El şi CIA se implicau şi în politica internă franceză, interferând cu obiectivele politice ale liderilor francezi, Charles De Gaulle şi ale alianţei sale politice. CIA, de fapt, susţinea Partidul Socialist. Istoricul Alfred McCoy notează că: „La prima vedere, s-ar putea să fi părut oarecum neobişnuit ca CIA să susţină un partid de stânga ca si Partidul Socialist. Cu toate acestea, existau doar trei partide politice majore în Franţa - Socialist, Comunist şi Gaullist - şi printr-un simplu proces de eliminare, CIA a ajuns să se alieze cu socialiştii.
„În timp ce generalul De Gaulle era prea independent pentru gusturile americane, liderii socialişti pierdeau rapid teren politic în faţa comuniştilor şi prin urmare, erau dispuşi să colaboreze cu CIA-ul." Faptul că Angleton şi CIA ar fi lucrat activ împotriva lui De Gaulle este intrigant, mai ales în lumina unor dovezi suplimentare

pe care le vom examina în capitolele 12, 15 şi 16, care leagă CIA-ul şi aliaţii săi din Israel de operaţiuni comune împotriva lui De Gaulle. Din aceeaşi sferă de intrigi, după cum vom vedea, a evoluat conspiratia de asasinarea a lui JFK.

MANIPULAREA COMISIEI WARREN

După ce John F. Kennedy a fost ucis, Angleton a fost cel care a ieşit la iveală ca „Supraveghetorul" CIA-ului a investigaţiei Comisiei Warren privind asasinarea lui Kennedy. De fapt, după cum vom vedea, Angleton a manevrat pentru a ajunge în această poziţie. Investigatorul în domeniul asasinării lui JFK, Peter Dale Scott, a scris despre ceea ce el a numit „prezenţa recurentă a lui Angleton în fundalul investigaţiei Comisiei Warren". În 1996, au apărut noi informaţii despre rolul particular al lui Angleton când Comisia de Revizuire a Înregistrărilor Asasinarii lui JFK, din partea guvernului, a publicat 192 de pagini cu mărturii clasificate anterior, date Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor în 1978, de către un martor care era „şeful unei filiale CIA responsabile de operaţiunile din Mexic şi America Centrală".Identitatea martorului a fost considerată atât de sensibilă încât CIA a insistat să i se ascundă numele real, aşa că a depus mărturie sub pseudonimul „John Scelso"(mai tarziu a fost dezvaluit cine a fost de fapt agentul din spatele pseudonimului,era John Moss Whitten). Un fost ofiţer al Agenţiei Centrale de Informaţii americane,Whitten a fost însărcinat de directorul CIA ,Richard Helms in noiembrie 1963, după asasinarea lui John F. Kennedy să examineze înregistrările CIA despre Lee Harvey Oswald.Whitten a ajuns la concluzia ca Oswald a actionat singur pana cand a dat peste un raport de supraveghere al FBI-ului(de care Helm si Angleton stiau dar l-au ascuns) care relata conexiunile lui Lee cu grupurile Pro-Castro si automat a ajuns la concluzia ca a gresit in emiterea ipotezei ,,pistolarului singuratic"(lone shooter).Helms i-a luat ancheta lui Whitten şi i-a oferit-o lui Angleton. Whitten a declarat in fata HSCA(Comitetul selectat pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor) că eşecul lui Helms de a informa Comisia Warren despre complotul lui Rolando Cubela de asasinare a lui Castro „a fost un act extrem de reprobabil din punct de vedere moral, pe care nu îl poate justifica în baza jurământului său pentru funcţie sau a oricărui alt standard de serviciu profesional". Whitten a fost mutat în 1965 intr-o funcţie neimportantă de revizuire a operatiunilor şi

s-a pensionat după ce a primit Medalia pentru Serviciu Distins în 1970.
Conform relatării lui Scelso, caruia ii fusese inițial încredințata ancheta CIA privind asasinatul,potrivit lui Scelso - Angleton „a intrat imediat în acțiune pentru a face toată ancheta".(Acest lucru sugerează, desigur, că Angleton avea într-adevăr un interes foarte specific în controlul oricăror dovezi care apăreau.)
Mărturia lui Scelso a scos la iveală și câteva revelații interesante despre legăturile lui Angleton cu crima organizată. La un moment dat în mărturia sa, un avocat al comitetului, Michael Goldsmith, i-a pus lui Scelso o întrebarea intrigantă: „Aveți vreun motiv să credeți că Angleton ar fi putut avea legături cu crima organizată?", la care Scelso a răspuns afirmativ. Scelso a continuat să explice că Departamentul de Justiție a cerut odată CIA-ului să determine numele adevărate ale persoanelor care dețineau conturi bancare digitale în Panama(sunt conturi bancare în care identitatea titularului este înlocuită cu un număr format din mai multe cifre, cunoscut doar clientului și unor bancheri selectați), deoarece mafia ascundea bani „sifonati" din cazinourile din Las Vegas acolo. Scelso a comentat că „Am fost într-o poziție excelentă pentru a face acest lucru și le-am spus acest lucru - dar Angleton s-a interpus și a spus: «Aceasta este treaba [FBI-ului]».
Când Scelso a discutat acest lucru cu un alt ofițer CIA, celălalt ofițer „a zâmbit cu un zâmbet siropos și a spus: «Ei bine, aceasta este scuza lui Angleton»." Adevăratul motiv este că Angleton însuși are legături cu Mafia și nu ar vrea să-si tradeze prietenii."'
Într-adevăr, Angleton, omul de contact al Israelului in CIA, era bine plasat pentru a ajuta la mușamalizarea adevărului real despre rolul Israelului - împreună cu cel al CIA și al sindicatului Lansky - și, în cele din urmă, așa a și făcut.

AFACEREA NOSENKO: INVINOVATIREA

Angleton a fost cel care a apărut în perioada anchetei Comisiei Warren ca principalul critic CIA al transfugului sovietic rus Yuri Nosenko. Nosenko, care a dezertat în Statele Unite în 1964, a susținut că a fost ofițerul KGB care s-a ocupat de Lee Harvey Oswald în timpul șederii sale în Rusia (presupus a fi defector).
Cea mai provocatoare afirmație a lui Nosenko a fost că, contrar unor suspiciuni și acuzații ,KGB-ul sovietic nu a avut absolut nimic

de-a face cu asasinarea lui John F. Kennedy.Astfel ca,cei de felul omului Israelului din CIA, Angleton, care voiau să dea vina pe KGB pentru uciderea preşedintelui, avea pe mâini ceea ce părea a fi un transfug sovietic de bună credinţă ale cărui afirmaţii contraveneau liniei de propagandă pe care încercau să o promoveze. Angleton a fost cel mai galagios şi mai vehement acuzator al lui Nosenko, hotărât să-l dovedească pe Nosenko ca ar fi un mincinos. Angleton l-a supus pe Nosenko la 1.277 de zile de tortură, interogatorii şi privaţiuni, dar Nosenko s-a ţinut de povestea sa. Angleton era în mod clar hotărât să infirme spusele singurului om care era clar suficient de bine informat despre KGB-ul sovietic pentru a contesta afirmaţia că sovieticii se aflau în spatele asasinării lui JFK. Eliminarea sovieticilor din categoria suspectilor ar muta, desigur, suspiciunile în altă parte. Căutarea în altă parte pentru cei care aveau nu doar mijloacele şi oportunitatea - ci şi motivul - de a-l ucide pe John F. Kennedy ar fi indicat, desigur, direcţia propriei agentii de informatii a lui Angleton şi a aliaţilor săi din Mosad-ul israelian. În capitolul 16 vom vedea cum si-a jucat Angleton într-adevăr rolul cheie în muşamalizarea asasinării lui JFK. Dezvăluirea unei implicari fie a CIA, fie a israelienilor în uciderea lui JFK ar fi distrus inevitabil nu numai relaţia Americii cu Israelul, dar ar fi dus la prăbuşirea sistemului internaţional al conspiraţiilor comune CIA-Mosad- Sindicatul Lansky,iar James Jesus Angleton, în calitate de legătură intimă a CIA cu Israelul, ar fi fost distrus în acest proces. La fel şi patronii săi din CIA, Allen Dulles şi Richard Helms. (În capitolul 16 vom analiza mai în detaliu activităţile lui Angleton şi Richard Helms, în special în ceea ce priveşte muşamalizarea adevărului despre conspiraţia asasinării lui JFK. În capitolul 18 vom vedea cum relaţia strânsă a lui Helms cu poliţia secretă iraniană, Savak - creată în comun de CIA şi Mosad - îl leagă şi mai mult pe Helms însuşi în muşamalizarea continuă a asasinării lui JFK.)

„Principalul patron” al lui Angleton, Richard Helms, a părăsit CIA în 1973. Acesta a fost începutul sfârşitului zilelor sale la CIA, Angleton fiind concediat de noul director al CIA, William Colby, pe 20 decembrie 1974. Şi, aşa cum vom vedea în Anexa şase, concedierea lui Angleton nu numai că a avut legătură cu afilierea sa neobişnuit de strânsă cu Israelul, dar, în cele din urmă, ar fi putut juca un rol în ciudata dispariţie - ani mai târziu - a lui William Colby.

FICTIUNE SUB FORMA UNEI CARTI

În anii care i-au mai rămas din viață, Angleton se întâlnea în mod obișnuit cu reporterii de la Washington, oferindu-le mici detalii, mângâindu-i cu informații, convingându-i pe toți că primesc „povestea din interior" - în special în ceea ce privește problema asasinării lui JFK.Modelul sublim al dezinformării lui Angleton in privinta asasinarea lui Kennedy a apărut în cartea lui Edward Jay Epstein, Legenda: Lumea secretă a lui Lee Harvey Oswald (publicată în 1978).Epstein, un „critic" al Comisiei Warren, a devenit cunoscut pentru prima dată ca autor al cărții Inquest, un studiu de lungimea unei cărți despre comisie, scris inițial ca teză de master la Universitatea Yale, mult timp un teren de recrutare pentru CIA. Cu toate acestea, abia câțiva ani mai târziu, Epstein a lansat Legend. După cum a subliniat, cercetătorul în domeniul asasinatelor, Carl Oglesby, Angleton a fost „principala sursă a lui Epstein pentru narațiunea desfășurată" în cartea sa Legenda. Cartea lui Epstein a prezentat teza conform căreia Oswald fusese recrutat de KGB-ul sovietic în timpul serviciului său la pușcașii marini. Mai târziu, Oswald, agent KGB, l-a ucis pe JFK, dar nu neapărat la ordinul Kremlinului. Evident, suntem conduși să presupunem că Oswald a scăpat de sub control. Conexiunea lui Oswald cu KGB, potrivit lui Epstein, a fost ulterior musamalizată de o cârtiță sovietică din CIA, iar apoi legendarul vânător de comuniști al FBI-ului, J. Edgar Hoover, a ajutat la mușamalizare, din motive proprii - o poveste într-adevăr fantezistă. Oricare ar fi fost cazul, Angleton a fost cea mai importantă sursă de informații „din interior" a lui Epstein în țeserea acestei „legende". Și, în mod interesant, presa controlată, care de altfel ridiculizase acuzațiile de conspirație legate de JFK, a fost cea care a reacționat atât de favorabil la această „nouă" poveste a conspirației.

După cum a remarcat Carl Oglesby la momentul publicării cărții Legend: „Time l-a numit pe Epstein «un cercetător academic atent» și a spus că dovezile sale că Oswald era un spion sovietic erau «puternice». New York Times Review of Books a numit-o «fascinantă, alarmantă și poate extrem de semnificativă» și a lăudat «calitățile sale explozive». În mod normal, neprihanitul Wilfred Sheed a înghițit întreaga ,,gogorita" marca Angleton și a intervenit personal spunând:«Cuba însăși pare a fi cel mai probabil conspirator» impreuna cu Oswald. „Aceasta", a concluzionat el,referindu-se la

carte „este o frumusețe.” (Și, după cum vom vedea în capitolul 17, propriile legături extinse ale mass-mediei controlate cu Israelul și cu lobby-ul său din America, în special Liga Anti-Defăimare [ADL] a B'nai B'rith-ului finanțată de Sindicatul Lansky, explică dorința mass-media de a da vina pentru asasinarea lui JFK pe oricine altcineva, decât pe CIA-ul lui Angleton și pe aliații săi din Israel.)

PĂCĂLIȚI DE UN STEAG FALS

Interesant este că mulți conservatori americani (care cu siguranță nu erau admiratori ai administrației Kennedy) au căzut pradă fanteziei sponsorizate de Angleton că KGB-ul se afla în spatele asasinării lui JFK. Ei doreau, poate mai mult decât orice, să creadă că un comunist l-a ucis pe JFK. Era întru totul în conformitate cu viziunea lor anticomunistă asupra lumii și făcută special pentru cei care doreau să fluture proverbialul „steag roșu”. (Acest steag roșu, așa cum vom vedea în aceste pagini, însă, a fost, de fapt, încă un „steag fals israelian”.)

Observând protestele conservatoare conform cărora „un comunist l-a ucis pe JFK”, Peter Dale Scott a scris despre „campania zgomotoasă și iresponsabilă a Consiliului American de Securitate, cel mai mare lobby de relații publice pentru complexul militar-industrial, de a susține afirmația alimentată de informații că un asasin KGB «fusese antrenat la o școală de asasini din URSS pentru a fi repartizat ulterior pe continentul nord-american».”

De la publicarea celei de-a doua ediții a cărții „Verdict Final”, un fost publicist pentru Consiliul American de Securitate, William J. Gill, a recunoscut autorului propria sa convingere sinceră (la vremea respectivă) că a existat un rol comunist în asasinarea lui JFK. El a recunoscut că, din motive politice, a participat într-adevăr la efortul de a pune asasinatul pe seama sovieticilor. Totuși, după ce a citit Verdict Final, Gill a concluzionat,„cred că ai atins esenta problemei”. Cu alte cuvinte, acum credea că Mosad-ul israelian era într-adevăr principalul instigator al asasinării lui JFK. „A fost o abordare pe care niciodată nu o concepusem posibilă - până acum”, a spus el. Gill a descris Verdict Final drept „cea mai importantă carte a secolului XX”.

Nu există nicio îndoială că elementele conservatoare au subliniat într-adevăr perspectiva „comunistă” asupra asasinării lui JFK după uciderea președintelui - din motive politice foarte evidente.

Un jurnalist proeminent de „dreapta” a vremii, Revilo P. Oliver - pe atunci o figură cheie în Societatea John Birch - a fost de fapt chemat în faţa Comisiei Warren pentru a elabora teoria sa controversată şi mediatizată, conform căreia sovieticii l-au executat pe JFK pentru că acesta nu făcea suficient pentru a promova comunismul internaţional. Cu toate acestea, cu puţin înainte de moartea sa, în 1994, Oliver le-a spus asociaţilor că, dacă nu ar fi fost atât de bolnav,ar fi savurat oportunitatea de a scrie o recenzie favorabilă a Verdict Final, care tocmai fusese publicată la începutul anului. Însuşi Oliver şi-a dat seama, evident, că şi el fusese păcălit de mitul inspirat de Angleton. Inutil să mai spun, însă, că mitul conform căruia sovieticii ar fi fost cumva implicaţi în asasinarea lui JFK a fost o poveste de acoperire ideală şi una în spatele căreia James J. Angleton a fost principalul instigator.

„UN CONAC ARE MULTE CAMERE”

Toate acestea sunt interesante şi ilustrează până la ce punct ar merge Angleton pentru a fabrica o poveste care să-I incrimineze duşmanii săi şi să-şi exonereze prietenii.

Cu toate acestea, cea mai provocatoare şi mai cunoscută declaraţie a lui Angleton, adesea presupusă a fi o referire la asasinarea lui JFK a venit când a fost citat în The New York Times - la două zile după ce a fost concediat de la CIA de către directorul de atunci, William Colby. Remarca criptică a lui Angleton a fost următoarea: „Un conac are multe camere. Nu ştiu cine l-a lovit pe John.” Angleton, însă, a insistat că referinţa sa nu avea nicio legătură cu asasinarea lui JFK. Angleton a murit un om distrus pe 11 mai 1987 alungat din CIA căreia îi dedicase viaţa. Angleton avea dreptate: „Un conac are multe camere.” Mai exista o cameră secretă, ca să spunem aşa o operaţiune de informaţii obscură care lucra îndeaproape cu Crima Organizată şi CIA într-o gamă largă de acţiuni atât în Statele Unite, cât şi în întreaga lume: aliaţii iubiţi ai lui James Jesus Angleton în Mossad-ul israelian.

O NOTĂ FINALĂ: De la prima publicare a cărţii „Verdict Final” - care a fost prima carte despre asasinarea lui JFK care s-a concentrat serios asupra lui James Angleton (bazată pe indiciile furnizate de „Plausible Denial” a lui Mark Lane) - cercetătoarea JFK Lisa Pease (care a primit un exemplar al cărţii „Verdict Final” de la autor) a scris două articole excelente care examinează rolul critic al lui Angleton în afacerea JFK. Acestea apar în cartea Asasinatele

(Los Angeles, Feral House Press, 2003)editată de domnişoara Pease şi James DiEugenio. Din păcate, deşi domnişoara Pease a făcut referire la Verdict Final, în treacăt, în versiuni anterioare ale eseurilor sale (când au fost publicate pentru prima dată pe internet), ea a şters ulterior aceste referinţe, poate de teama de a fi asociată cu subsemnatul. În orice caz, domnişoara Pease se grăbeşte, de asemenea, să-şi asigure cititorii că nu a găsit nici o dovadă care să susţină teoria conform căreia Angleton era „controlat" de Mossad, în ciuda sugestiei sale că alţi scriitori anonimi au afirmat acelaşi lucru. De fapt, după cum ştiu bine cititorii cărţii Verdict Final, nici o astfel de afirmaţie nu este făcută în această carte. Dimpotrivă, Angleton era un loialist al Mossadului. Nu era necesar nici un control.

Capitolul Nouă
Puţină Neplăcere:
Războiul lui JFK cu Aliaţii Israelului din CIA

Bătălia lui JFK cu CIA din cauza dezastrului din Golful Porcilor, Cuba a fost doar începutul.Până în noiembrie 1963, JFK nu numai că lupta împotriva aliaţilor israelieni ai CIA-ului din cauza bombei nucleare, dar se opunea şi eforturilor CIA de a implica Statele Unite mai profund în Asia de Sud-Est.De fapt, JFK a plănuit să demonteze complet puterea CIA-ului - o mişcare care ar fi ameninţat baza de putere a Israelului în Washingtonul oficial.În acelaşi timp, CIA şi Mosad-ul erau, de asemenea, angajaţi în eforturi de a-l submina pe preşedintele francez Charles De Gaulle. În cele din urmă, intriga împotriva lui De Gaulle avea să se dovedească a avea un rol puţin cunoscut dar critic în conspiraţia asasinării lui JFK.

În 1972, buletinul informativ Washington Observer a publicat probabil unul dintre primele indicii – în format tipărit – că însăşi familia Kennedy suspecta că CIA a fost implicată în asasinarea lui John F. Kennedy. Conform publicaţiei Observer, „În 1963, la scurt timp după asasinarea preşedintelui Kennedy, Robert F. Kennedy, pe când era încă procuror general, şi-a desfăşurat propria anchetă privată, care a decurs în paralel cu ancheta oficială asupra asasinatului, condusă de Comisia Warren. Ancheta lui Kennedy a inclus călătorii in Franta facute de un anume inspector Hamilton

fost inspector şef al Scotland Yard. Hamilton, un vechi prieten al lui Joseph P. Kennedy, fusese angajat de procurorul general pentru a ajuta la dezvăluirea adevărului real despre uciderea lui JFK. „După îndelungi consultaţii cu membrii familiei Kennedy şi câteva sondaje discrete facute cu propriile sale contacte, Hamilton s-a concentrat asupra faptului că asasinarea lui John Kennedy avusese loc foarte curând după ce fratele său Bobby făcuse nişte mişcări preliminare pentru controlul personal direct al CIA, a cărei conducere a învinovăţit-o pentru fiasco-ul din Golful Porcilor." „Hamilton, urmând raţionamentul cui bono („ cine beneficiază?") a ajuns la concluzia că mişcarea lui Bobby de a prelua controlul CIA a avut o legătură cu uciderea fratelui său mai mare."

GOLFUL PORCILOR

Faptul că dezastrul din Golful Porcilor a fost un măr al discordiei între fraţii Kennedy şi CIA este acum o parte foarte cunoscută a istoriei. Neînţelegerea care s-a dezvoltat între JFK şi CIA din cauza tentativei eşuate de a invada Cuba lui Castro a fost un punct serios de conflict între preşedinte şi agenţia de informaţii. Golful Porcilor şi consecinţele sale au fost un punct sensibil între Kennedy şi CIA, dar nu ultimul. Cu toate acestea, a pus în mişcare evenimente care au dus la confruntarea finală dintre JFK şi CIA, ceea ce, de fapt, a dus în cele din urmă la asasinarea preşedintelui american.

Biografii familiei şefului mafiei din Chicago, Sam Giancana, care a participat la infamele comploturi CIA-Crima Organizată împotriva lui Fidel Castro (pe care le vom examina mai detaliat în capitolul 11), relatează că Giancana era foarte conştient de faptul că CIA era nemulţumită de fraţii Kennedy. „În cadrul CIA, consternarea de a fi fost trădaţi atât de preşedinte, cât şi de procurorul general, precum şi promisiunea deschisă a preşedintelui de a destructura puterea agenţiei de informaţii, s-au transformat curând în ură, creând un efect de domino care avea să înnegrească starea de spirit a oamenilor cu care Giancana a interacţionat în operaţiunile sale secrete. Aceşti oameni şi-au exprimat indignarea faţă de operaţiunea din Golful Porcilor, precum şi teama că Kennedy reprezenta acum o ameninţare foarte reală la adresa autonomiei continue a CIA, poate chiar a existenţei sale."

KENNEDY ÎMPOTRIVA CIA

În bestsellerul său, Plausible Denial, în care evidenţiază rolul CIA

în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK, veteranul investigator al asasinatului lui JFK, Mark Lane, a comentat mişcarea CIA împotriva preşedintelui:
„Dacă agenţii, ofiţerii şi foştii ofiţeri CIA credeau că apărarea Agenţiei şi a naţiunii lor necesita eliminarea preşedintelui Kennedy, deoarece acesta era pe cale să destructureze organizaţia lor, s-ar putea înţelege, fără a accepta şi a tolera punctul lor de vedere, că conceptul lor de autoapărare le impunea să folosească forţa letală. Prin urmare, cel mai relevant nu este ceea ce Kennedy urma sau nu urma să facă in privinta CIA, ci ceea ce liderii Agenţiei credeau că ar putea face.
„John F. Kennedy a precizat clar că plănuia să distrugă CIA." New York Times a relatat pe 25 aprilie 1966, cu subtitlul „Amărăciunea lui Kennedy", că „pe măsură ce enormitatea dezastrului din Golful Porcilor a ajuns la el,Kennedy i-a spus unuia dintre cei mai înalţi oficiali ai administraţiei sale că vrea «să sfărâme CIA-ul într- o mie de bucăţi şi să le împrăştie în vânt». „Evident, el nu sugera o propunere legislativă modestă sau un ordin executiv pentru a modifica sau reforma organizaţia. Distrugerea totală a Agenţiei era obiectivul său aparent."

CONTROLUL CIA

Lane subliniază că acţiunile preliminare ale lui Kennedy împotriva CIA fuseseră deja puse în mişcare şi că preşedintele se îndrepta foarte clar spre eviscerarea finală a agenţiei.
„Kennedy s-a ocupat de CIA prin implementarea unui program de urgenţă în trei puncte, conceput pentru a controla agenţia. I-a concediat pe cei mai vinovaţi dintre liderii acesteia, a numit un comitet la nivel înalt,Grupul de Studiu Cubanez, pentru a investiga faptele greşite ale organizaţiei, astfel încât să poată determina ce limitări suplimentare pe termen scurt erau necesare şi, între timp, a redus dramatic puterile şi jurisdicţia Agenţiei şi a stabilit limite stricte cu privire la acţiunile sale viitoare prin directive prezidentiale (Începând cu Harry Truman, fiecare preşedinte de la fondarea Consiliului Naţional de Securitate în 1947 a emis directive de securitate naţională într-o formă sau alta, care au implicat politici externe, militare şi interne) privind securitatea naţională."
„Kennedy a încercat apoi să controleze Agenţia prin reducerea drastică a capacităţii sale de a acţiona în viitor prin Directivele de Securitate Naţională 55, 56 şi 57. Aceste documente in teorie,

eliminau capacitatea CIA de a purta un război. CIA-ului nu i-ar fi fost permis să iniţieze nicio operaţiune care necesită o putere de foc mai mare decât cea generată de armele de foc individuale." Este fără îndoială că toate aceste acţiuni au supărat CIA şi pe aliaţii săi. Un om aflat la faţa locului la acea vreme a fost colonelul L. Fletcher Prouty, care a servit ca legătură între Departamentul Apărării şi CIA în perioada evidentiată. Potrivit lui Prouty, „Nimic în care am fost implicat vreodată în întreaga mea carieră nu a creat un astfel de tumult. NSAM 55 a deposedat CIA de rolul său preţuit în operaţiuni secrete, cu excepţia acţiunilor mici. A fost un document exploziv. Complexul militar-industrial nu a fost mulţumit."

CIA ŞI VIETNAMUL

Cu toate acestea, conflictul lui Kennedy cu CIA a depăşit cu mult problema Cubei. Problema tot mai mare a implicării SUA în Asia de Sud-Est îl poziţionase pe preşedinte şi mai mult în conflict cu CIA. Până la sfârşitul anului 1963, conflictul dintre JFK şi CIA era în plină desfăşurare şi, deşi nu a făcut obiectul unor discuţii publice aprinse, se răspândea prin canale oficiale şi neoficiale că se petrecea ceva la cele mai înalte niveluri.

Pe 3 octombrie 1963, decanul editorialiştilor americani, Arthur Krock, scria deschis în New York Times despre războiul lui Kennedy cu CIA - un război care se intensifica din cauza problemei Vietnamului.

Articolul de pe prima pagină al lui Krock era, de fapt, intitulat „Războiul intra-administrativ din Vietnam".

NIVELUL DE ÎNCREDERE AL LUI KENNEDY

Dar ceea ce este atât de uimitor la această rubrică este faptul că Krock a citat o sursă administrativă de nivel înalt, cu doar câteva săptămâni înainte ca JFK să fie ucis care a sugerat că, dacă ar fi avut loc vreodată o lovitură de stat în Statele Unite, ne-am putea aştepta ca CIA să fie responsabilă. Importanţa acestei rubrici uimitoare constă în faptul că Arthur Krock a semnat raport exploziv: Krock a fost un prieten apropiat şi confident de lungă durată al familiei Kennedy şi chiar a scris sub acoperire mai multe lucrări publicate în numele tatălui preşedintelui, ambasadorul Joseph P. Kennedy. Editorialistul a fost o legătură cheie a lui Kennedy în cercurile de presă şi ar fi fost prima şi principala alegere a preşedintelui Kennedy dacă JFK ar fi dorit să utilizeze presa pentru a aduce conflictul său cu CIA în arena publică.

Mark Lane a descris atât de potrivit articolul: „Acesta era John F. Kennedy transmiţând un mesaj poporului american prin intermediul omului său de încredere Arthur Krock."
Această rubrică a rămas uitată în urma evenimentului din noiembrie 1663,dar în 1992 Lane a scos la iveală avertismentul profetic şi a început să-l aducă în atenţia publicului american, care avea acum un interes reînnoit pentru cercetarea asasinarii lui Kennedy.

SCĂPAT DE SUB CONTROL

Lane a descris rubrica: „Krock a subliniat că John F. Kennedy intrase în război împotriva CIA. El a concluzionat că Kennedy nu mai putea controla CIA.
„Editorialistul a declarat că preşedintele Kennedy l-a trimis pe Henry Cabot Lodge, ambasadorul său în Vietnam, cu ordine către CIA în două ocazii separate şi în ambele cazuri CIA a ignorat aceste ordine, spunând că nu erau ceea ce agenţia considera că ar trebui făcut." Cu alte cuvinte, CIA a decis că agentia - nu preşedintele - va lua deciziile cu privire la modul în care ar trebui condusă politica externă americană." Lane a subliniat că o sursă pentru rubrica lui Krock a fost un raport depus pentru ziarele conglomeratului media Scripps-Howard de către corespondentul străin Richard Starnes, care a intervievat o serie de înalţi oficiali ai administraţiei şi alţi politicieni care şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la intransigenţa CIA.

O LOVITURĂ DE STAT SPONSORIZATĂ DE CIA?

Conform rubricii lui Krock: „Printre opiniile atribuite oficialilor Statelor Unite aflaţi la faţa locului, inclusiv unul descris ca un «foarte înalt oficial american... care şi-a petrecut o mare parte din viaţă în slujba democraţiei"... se numără următoarele:
Creşterea CIA a fost «asemănată cu o malignitate» pe care «foarte înaltul oficial nu era sigur daca Casa Albă o mai poate controla..."
„Dacă Statele Unite vor experimenta vreodată o tentativă de lovitură de stat pentru a răsturna guvernul, aceasta va veni de la CIA şi nu de la Pentagon."
Agenţia „reprezintă o putere enorma si nu raspunde in fata nimanui."
„Orice ar fi dezvăluit aceste pasaje, ele stabilesc cu siguranţă că si reprezentanţii altor ramuri executive şi-au răspândit războiul

împotriva CIA de la consiliile guvernamentale interne către poporul american prin intermediul presei.
Sunt publicate simultan detalii despre operaţiunile agenţiei din Vietnam, care pot proveni doar din aceleaşi surse oficiale critice. Acesta este un guvern aflat in dezordine. Şi cu cât preşedintele îl tolerează mai mult – perioada fiind deja considerabilă - impresia unei administraţii indecise la Washington cu privire la adevăratul război împotriva Vietcongului devine tot mai acuta.
„CIA ar putea fi vinovată de acuzaţii, intrucât nu poate, sau in orice caz nu va vrea să-şi apere deschis activitatea din Vietnam sau să o apere prin aceleaşi „informari" de presă confidenţiale folosite de criticii săi pe care publicul nu este în măsură să le judece. Cel putin acestui departament, care a încercat şi nu a reuşit să obţină nici măcar profilul de negare in cazului agenţiei".
„Dar domnul Kennedy va trebui să facă o examinare dacă vrem să punem capăt spectacolului războiului din cadrul puterii executive şi să menţinem funcţionarea eficientă a CIA. Şi când va face această apreciere, sperăm că o va face publică impreuna cu evaluarea culpei pe care se bazează.
„Recomandări ferme cu privire la care ar trebui să fie judecata, i-au fost făcute astăzi de Secretarul Apărării McNamara şi generalul Taylor la întoarcerea lor din expediţia de constatare a faptelor care se desfasoara in jungla oficială asediată din Saigon."
Este într-adevăr ironic faptul că rubrica lui Krock s-a încheiat cu referirea la călătoria lui McNamara şi Taylor în Asia de Sud-Est. Căci, aşa cum subliniază colonelul Fletcher Prouty, la întoarcerea lor, ei „i-au raportat preşedintelui că li se părea, după vizita lor la Saigon, că lucrurile ar putea fi puse sub control şi că vom putea să retragem tot personalul din Vietnam până la sfârşitul anului 1965. „Acum putem vedea de ce au ales acea dată", comentează Prouty. „Aceasta a fost data pe care preşedintele o folosise în propriile discuţii cu cei mai apropiaţi consilieri ai săi. Toţi ştiau că plănuia să anunţe o retragere odată ce va fi fost reales."
La scurt timp după aceea, însă, John F. Kennedy a dispărut într-adevăr de pe scenă, iar planurile preşedintelui de retragere din Vietnam, atât de atenţie elaborate, erau acum anulate de noul preşedinte.

CIA ÎNVINGE

În cartea sa, Plausible Denial (Negare plauzibilă), Mark Lane

rezumă evenimentele care au avut loc: „La doar patru zile după moartea preşedintelui Kennedy, Lyndon Johnson a semnat directiva de securitate NSAM 273, care a început să inverseze politica de retragere din Vietnam şi a marcat începutul escaladării conflictului. CIA a învins. Efortul din Asia de Sud-Est urma să devină un război terestru masiv." „În luna martie a anului 1964, Johnson a semnat directiva NSAM 288, care a respins planul lui Kennedy de a pune capăt participării militare a SUA in Vietnam. În lunile care au urmat, Johnson a crescut angajamentul militar de la sub 20.000 de soldaţi la aproximativ un sfert de milion." „Ani mai târziu... după moartea a peste 50.000 de americani şi a peste un milion de vietnamezi, laoţieni şi cambodgieni, războiul s-a încheiat în cele din urmă cu înfrângerea militară a Statelor Unite."
Cu toate acestea, aşa cum am văzut în capitolul 6, războiul din Vietnam s-a dovedit a fi un ajutor pentru aliaţii CIA din Israel, permiţând statului din Orientul Mijlociu să-şi manifeste forta în regiune. Şi în capitolul 12 vom vedea că o acţiune comună CIA-Sindicatul Crimei Meyer Lansky în traficul internaţional de droguri din Asia de Sud-Est s-a dovedit a fi foarte profitabilă, mascata de implicarea militara a SUA în Vietnam.

CIA ŞI ASASINAREA LUI JFK

Abia după lansarea cărţii „Plausible Denial" (Negare plauzibilă) a fost pe deplin conturată amploarea implicării CIA în asasinarea lui JFK. Suspiciunea de complicitatea a CIA a fost ceva obişnuit de-a lungul anilor, dar cartea lui Lane a dovedit acest lucru odată pentru totdeauna. Şi, în mod semnificativ, cartea sa a fost un rezumat scris a unui proces de calomnie din Miami, desfăşurat cu câţiva ani în urmă, în care juriul concluzionase că CIA fusese într-adevăr implicată în conspiraţia şi muşamalizarea asasinării lui JFK. Circumstanţele în care a avut loc procesul sunt interesante. În 1978, un ziar săptămânal cu sediul la Washington, The Spotlight, a publicat un articol scris de fostul oficial CIA de rang înalt, Victor Marchetti, in care mentiona că CIA intenţiona să-i însceneze agentului CIA, E. Howard Hunt,implicarea în asasinarea lui Kennedy. Hunt, desigur, a fost principala legătură politică a CIA cu comunitatea cubaneză anti-Castro în perioada premergătoare asasinării lui JFK şi care, ulterior, de-a lungul anilor, a fost menţionat ca suspect în conspiraţia asasinării.

(Hunt organizase, în numele CIA, mai multe grupuri cubaneze anti-Castro, inclusiv Frontul Democrat Revoluţionar. Omul cubanez de contact al lui Hunt în RDF, Antonio de Varona, a primit personal finanţare pentru FDR chiar de la Meyer Lansky.)
Articolul lui Marchetti sugera că exista atunci o suspiciune atât de mare că CIA fusese implicată în asasinarea lui JFK, încât CIA a decis să-l sacrifice pe Hunt şi să spună că Hunt era un agent „renegat" implicat în asasinarea preşedintelui.

HUNT, UN AGENT INDEPENDENT?

Totuşi, potrivit lui Marchetti, CIA a intenţionat să spună că Hunt şi asociatii săi operaseră independent - că CIA, ca instituţie, nu făcuse parte din conspiraţie. Deşi editorii ziarului The Spotlight au considerat că articolul lui Marchetti a servit, dimpotrivă, drept avertisment prealabil pentru Hunt cu privire la ceea ce foştii săi angajatori aveau în minte, fostul agent CIA a decis să dea în judecată Liberty Lobby compania care publica ziarul si implicit cotidianul, chiar dacă în cele din urmă a recunoscut sub jurământ că credea că povestea din The Spotlight părea plauzibilă.
Când cazul a ajuns în cele din urmă în faţa instanţei federale din Miami, ziarul a suferit o pierdere devastatoare. Juriul a dat câştig de cauză lui Hunt şi a ordonat ziarului The Spotlight să plătească 650.000 de dolari daune. Din fericire pentru The Spotlight o eroare in instrucţiunile judecătorului de fond către juriu i-a oferit săptămânalului populist motive pentru un apel.
Când cazul a fost atacat cu succes şi s-a dispus rejudecarea, Mark Lane un avocat a intervenit în apărare. Printre numele mari care au depus marturie în timpul cazului Hunt s-au numărat: fostul director CIA, Richard Helms; fostul director CIA, Stansfield Turner; fostul şef CIA pentru emisfera vestică, David Phillips; şi fostul agent din CIA şi FBI (celebritatea de la Watergate) G. Gordon Liddy. Cele mai compromiţătoare dovezi privind hotărârea definitivă împotriva lui Hunt au venit însă atunci când avocatul Lane a prezentat depoziţia fostei agente CIA, Marita Lorenz.

HUNT, STURGIS ŞI RUBY ÎN DALLAS

Domnişoara Lorenz a mărturisit că, cu o zi înainte de asasinarea preşedintelui, a sosit la Dallas (călătorind dintr-o „casa conspirativa" a CIA din Miami) într-o caravana formata din două maşini. Însoţitorii domnişoarei Lorenz în ceea ce ea a descris ca fiind o misiune secretă, au fost mai mulţi agenţi CIA, conduşi de

ofiterul de caz CIA al domnişoarei Lorenz, Frank Sturgis, înarmaţi cu puşti cu luneta. Potrivit domnişoarei Lorenz, ea nu fusese informată despre scopul misiunii. La sosirea la Dallas, potrivit domnişoarei Lorenz, s-au întâlnit nu numai cu E. Howard Hunt, care funcţiona ca agent finantator din partea CIA, ci şi cu operatorul clubului de noapte Jack Ruby, care ulterior l-a executat pe presupusul asasin al preşedintelui, Lee Harvey Oswald.Când Hunt însuşi a depus mărturie, avocatul Lane, în timp ce îl interoga pe Hunt, a subliniat numeroase inconsecvenţe în mărturia lui. Hunt însuşi povestise mai multe poveşti, de-a lungul anilor, despre locul în care se aflase în ziua în care preşedintele a fost asasinat. Mărturia domnişoarei Lorenz a fost însă cea care a convins juriul că CIA fusese implicată în asasinarea lui Kennedy. Juriul a dat câştig de cauză publicaţiei The Spotlight şi a respins afirmaţia lui Hunt. Leslie Armstrong, o rezidentă din Miami care a fost preşedinta juriului în acest caz, a emis o declaraţie în legătură cu publicarea relatării scrise a lui Lane despre proces:
„Domnul Lane ne cerea noua să facem ceva foarte dificil. El ne cerea să credem că John Kennedy fusese ucis de propriul nostru guvern. Totuşi, când am examinat dovezile cu atenţie, am fost constrânşi să concluzionăm că CIA îl ucisese într-adevăr pe preşedintele Kennedy."
În bestsellerul său,Negare Plauzibila, Lane a relatat acest proces captivant demonstrand si cu alte dovezi convingătoare pe care le-a descoperit, care dovedeau că CIA a avut într-adevăr o implicare în asasinarea preşedintelui. Dar în capitolul 16 din Judecata Finală vom analiza mai atent activităţile atât ale lui E. Howard Hunt, cât şi ale lui Frank Sturgis, examinând dovezi remarcabile care indică în continuare implicarea Mossadului alături de CIA în conspiraţia asasinării lui JFK.

FRAŢII NOVO

Dar există şi alte conexiuni interesante, între timp, care ar trebui explorate. Lane a descris cum domnişoara Lorenz a mers chiar mai departe în mărturia sa, numind alţi agenţi CIA care fuseseră în caravana de două maşini organizată de Frank Sturgis, în care Lorenz a călătorit de la Miami la Dallas. Potrivit lui Lane, „Înainte ca domnişoara Lorenz să depună mărturie, am întrebat-o: «Îmi puteţi spune numele persoanelor care au călătorit cu dumneavoastră în acea caravană?»"

„Ea a spus că nu va da nume. «Asta m-ar putea ucide», a spus ea. «Nu-mi pune întrebarea asta. Vreau să-mi promiţi că nu-mi vei pune întrebarea asta». Totuşi,”, potrivit lui Lane, „avocatul domnului Hunt i-a pus această întrebare şi ea a răspuns, spre surprinderea mea. A spus că erau fraţii Novo.”
Potrivit lui Lane, „Fraţii Novo - Guillermo şi Ignacio - sunt personaje foarte interesante. Am făcut nişte cercetări despre ei. Vă pot asigura”, a spus Lane, „că prima dată când am auzit numele lor legat de asasinarea lui Kennedy a fost când domnişoara Lorenz i-a dat numele lor avocatului lui Hunt,mie nu-mi spusese nimic înainte de asta.După mărturia ei în faţa avocatului lui Hunt, am întrebat-o pe domnişoara Lorenz: «De ce le-aţi spus?». Ea a raspuns referindu-se la Hunt, CIA şi avocaţii săi - «Dacă sunt atât de proşti încât să-mi pună această întrebare, atunci nu este vina mea dacă le dau răspunsul».” „E vina lor”, a spus domnişoara Lorenz. „Dacă tu m-ai fi întrebat, ar fi fost o poveste diferită. Totuşi, dacă CIA - prin intermediul lui Hunt şi al avocaţilor săi – a pus această întrebare, atunci este înregistrată şi este vina lor, nu a mea.”

LEGĂTURA HUNT-BUCKLEY

„Aceşti fraţi Novo pe care i-a numit domnişoara Lorenz au fost implicaţi într-o serie de infracţiuni legate de informaţii. Ei au fost implicaţi în uciderea fostului oficial guvernamental chilian Orlando Letelier şi a unei femeie care era cu el ,Ronnie Moffit, in 1976 in Washington, D.C.Un bărbat pe nume Michael Townley, care avea legături cu poliţia secretă chiliană, a fost implicat în planificarea crimei lui Letelier împreună cu fraţii Novo. Când Townley a fost pus sub acuzare, a depus mărturie împotriva fratilor Novo. „Townley a fost interogat de FBI, care i-a cerut lui Townley să le arate unde în New York City a avut prima sa întâlnire cu fratii Novo.” Townley a indicat o clădire de la adresa 500 Fifth Avenue şi i-a arătat FBI-ului „biroul de la etajul 41 unde a avut loc prima întâlnire.”
Potrivit lui Lane, cercetările au indicat că întâlnirea a avut loc în biroul senatorului american de atunci, James Buckley (C-N.Y.). In prezent judecător federal la Curtea de Apel Districtuală a SUA pentru Districtul Columbia, Buckley este fratele fostului agent CIA şi fondatorului revistei conservatoare bilunare National Review, William F. Buckley, Jr. (E. Howard Hunt a fost superiorul direct al lui William F. Buckley în CIA în perioada în care cei doi au servit împreună pentru CIA în Mexic timp de nouă luni, în perioada

1951-1952.)
Potrivit lui Lane, „Mărturia lui Townley a făcut referire la un William Sampol care a lucrat în biroul lui James Buckley.” Sampol era un „văr al fraţilor Novo.” Lane subliniază că uciderea lui Letelier a avut loc în perioada în care George Bush era director al CIA: „Există dovezi că lui Bush i s-au oferit informaţii care indicau că guvernul chilian era responsabil pentru uciderea lui Letelier. Cu toate acestea, Bush a oferit alta poveste unor prieteni selectaţi din mass-media cum că Letelier a fost ucis de proprii sai susţinători care voiau să-l facă pe Letelier martir.
Potrivit lui Lane, „William F. Buckley Jr. a fost cel care a preluat povestea de la Bush şi a continuat cu ea. Mass-media a urmat exemplul lui Buckley, dar povestea s-a dovedit a nu fi adevărată.” (În capitolul 20, aşa cum vom vedea, George Bush a fost cel care, în multe privinţe, a avut legături foarte strânse cu o serie de actori cheie în lumea stranie a informaţiilor internaţionale, legati de asasinarea lui JFK.) După cum subliniază Lane: „Ambii frati Novo au fost condamnaţi pentru uciderea lui Letelier şi condamnaţi la închisoare. Aceştia sunt fraţii despre care Marita Lorenz a mărturisit că se aflau în caravana de ucigaşi care călătorea de la Miami la Dallas în scopul asasinării preşedintelui Kennedy.”

CONEXIUNI MULTIPLE CU MOSAD

Dovezile disponibile acum de la fostul agent Mosad Victor Ostrovsky sugerează că Mosad-ul israelian, de fapt, a fost indirect legat de asasinarea lui Letelier, pentru care fraţii Novo (implicaţi în asasinarea lui JFK) au fost ulterior condamnaţi.
(Ostrovsky expusese un complot al Mosadului de asasinare a fostului director al CIA, George Bush despre care am aflat în capitolul 2 ,după ce Bush, din funcţia de preşedinte al SUA, intrase în conflict cu Israelul.)
Potrivit lui Ostrovsky, comentând uciderea lui Letelier: „Nimeni nu a arătat cu degetul spre Mosad. Şi, deşi Mosad-ul nu a avut nici o implicare directă în asasinatul ordonat de şeful DINA (poliţia secretă chiliană),Manuel Contreras Sepulveda, acesta a jucat un rol indirect semnificativ în execuţie printr-un acord secret cu Contreras pentru a cumpăra o rachetă navală sol-sol Exocet de fabricaţie franceză din Chile.
„Escadrila morţii nu a folosit personalul Mosad-ului în uciderea lui Letelier, dar cu siguranţă a folosit modul de operare al Mosad-ului

predat ca parte a acordului pe care Contreras l-a încheiat pentru furnizarea rachetei.” Totuşi, fraţii Novo au fost cei care şi-au asumat vina şi au ispăşit pedeapsa cu închisoarea. Nici un agent Mosad totuşi,nu a fost acuzat de crimă.
Este interesant de observat, totuşi, că Michael Townley însuşi avea legături foarte interesante cu Israelul. Soţia sa, Ines, deşi creştină chiliană, petrecuse timp într-un kibuţ israelian cu primul ei soţ şi ramasese „devotata faţă de cauza Israelului”.O parte din înţelegerea lui Townley cu procurorii federali, în cazul fraţilor Novo, a implicat o o recunoaştere a vinovăţiei din care soţia sa a primit imunitate fata de urmărirea penală, deşi fusese implicată în diverse aventuri teroriste alături de soţul ei.Totusi, cealaltă legătură a lui Townley cu Israelul este mult mai relevantă, în special în contextul discuţiei noastre despre legătura sa cu cubanezii americani care au fost implicaţi în asasinarea lui JFK. În lunga carieră a lui Townley ca aventurier internaţional, a lucrat - aparent în perioada 1961-1966 ca agent de vânzări al fondului mutual patronat de finantatorul Bernard Comfeld, Investors' Overseas Service (IOS).
În capitolul 7 am cunoscut IOS-ul, examinând relaţia dintre Sindicatul Crimei Organizate al lui Meyer Lansky şi Banca De Credit International (BCI), conectata la Mosad-ul israelian.

PROTEJATUL LUI TIBOR ROSENBAUM

În timpul procesului penal din 1970 al unuia dintre locotenenţii lui Lansky din Florida, Alvin Malnik, s-a dezvăluit public că unul dintre principalele canale de spălare a banilor pentru veniturile ilegale din traficul de narcotice, vicii şi jocuri de noroc ale lui Lansky era BCI-ul, ideea fostului director general pentru finanţe şi aprovizionare al Mosadului israelian, Tibor Rosenbaum.
BCI-ul lui Rosenbaum îşi primea fluxul de numerar în principal prin intermediul Bank of World Commerce din Nassau, Bahamas, coordonata de Lansky. Intermediarul era un tânăr elveţian, Sylvain Ferdmann, curierul lui Lansky. Ferdmann nu era doar un oficial al băncii lui Rosenbaum şi un asociat al Bank of World Commerce (controlată de vechiul amic al lui Lansky, John Pullman), ci - la fel ca Michael Townley însuşi - şi un agent pentru Investors Overseas Services (IOS).
Angajatorul lui Townley, Comfeld, a fost iniţial sponsorizat de Rosenbaum, care se dovedise a fi un important spălător de bani pentru traficul global de droguri al lui Lansky. Milioane de dolari

în bancnote mici au fost transferate din cazinourile lui Lansky, adesea mascate ca vânzări de obligaţiuni israeliene şi contribuţii la organizaţii filantropice evreieşti prin intermediul BCI şi IOS. Prin urmare, este interesant, ca să spunem aşa, că Michael Townley, cu conexiunile sale cu Mossad-ul israelian nu numai în perioada asasinării lui JFK, ci şi în timpul participării sale la uciderea lui Letelier, ar trebui să fie asociat cu fraţii Novo, care au fost implicaţi în ambele crime. Este, de asemenea, interesant faptul că biroul fostului senator de New York, James Buckley,poate printr-o coincidenţă, a servit drept loc de întâlnire unde a fost planificată asasinarea lui Letelier. După cum am menţionat deja, E. Howard Hunt (el însuşi implicat în asasinarea lui JFK) şi fratele lui Buckley, editorul (şi fostul angajat al lui Hunt la CIA), William F. Buckley, Jr., erau prieteni vechi, încă din perioada în care lucrau la CIA. Intrigile vechi ale lui Hunt cu comunitatea cubano-americană din activităţile anti-Castro, în calitate de principală legătură a CIA cu cubanezii, sunt, desigur, de mult timp remarcate.

LEGĂTURA BUCKLEY-ISRAEL

Totuşi, ceea ce nu este atât de cunoscut este faptul că familia Buckley - inclusiv fraţii James şi William - avea legături substanţiale cu Israelul prin diversele lor întreprinderi petroliere de familie. În 1971, buletinul informativ Washington Observer a aruncat o lumină interesantă asupra concesiunilor petroliere ale familiei Buckley din Israel, stabilite de tatăl lui Buckley. Buckley, Sr. a înfiinţat Pan-Israel Oil Co (cu sediul central în Ierusalim),el fiind preşedinte companiei. Printre directorii companiei s-au numărat mai mulţi israelieni. Simultan, Israel-Mediterranean Petroleum, Inc. a fost înfiinţată în conformitate cu legile din Panama. Sediile principale ale firmei se aflau în Ierusalim, la aceeaşi adresă unde se afla Pan-Israel Oil Co.

James L. Buckley era unul dintre vicepreşedinţi. Toate acţiunile celor două companii erau deţinute într-un trust. Nici un membru al familiei Buckley nu deţinea însă drepturi de vot. Administratorii cu drept de vot aveau nume evreieşti. Pan-Israel şi Israel - Mediterranean deţineau împreună opt licenţe petroliere, toate situate în Israel. Cele două companii deţineau, de asemenea, Mana Oil Distributors şi Tri-Continent Drilling Co., o filială a Pantepec Oil Company (absorbită ulterior de Pantepec International Petroleum, Ltd.).

Preşedintele PIP, Ltd. a fost John W. Buckley, care, împreună cu fratele său James L. Buckley, a făcut parte din consiliul de administraţie. Aceste companii, împreună, au desfăşurat operaţiuni globale cu proprietăţi petroliere în Australia, America de Sud, Canada, Libia, Sahara Spaniolă, Filipine şi Israel.
Faptul că familia Buckley, legată de Hunt şi CIA, atât de strâns legată si de fraţii Novo, implicaţi atât în asasinatele lui JFK, cât şi în cele ale lui Orlando Letelier, este intrigant. Mai mult, poate, pentru că asociatul fraţilor Novo în asasinarea lui Letelier cel puţin, era el însuşi strâns legat de Sindicatul Criminalităţii Organizate Meyer Lansky şi de o operaţiune de spălare de bani sponsorizată de Mosad-ul israelian. Însă, în mod incredibil, există încă o legătură bizară a familiei Buckley cu un jucător cheie în lumea stranie a presupusului asasin al lui JFK, Lee Harvey Oswald, şi cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.

LEGĂTURA BUCKLEY-DeMOHRENSCHILDT

Această legătură a venit prin persoana nobilului rus, George DeMohrenschildt, care s-a împrietenit cu Oswald la întoarcerea tânărul american din exilul (unii ar spune din „serviciul CIA") în Uniunea Sovietică.
DeMohrenschildt, despre care se spune că a lucrat pentru diverse agenţii de informaţii internaţionale, a avut o relaţie de lungă durată cu CIA, datând din vremea predecesorului CIA, Biroul de Servicii Strategice (OSS), în care, întâmplător, însuşi E. Howard Hunt a servit. Nobilul european, însă, a călătorit în jurul globului în principal în calitatea sa de inginer petrolier. Sub această acoperire a intrat în contact cu familia Buckley. Încă din 1945, DeMohrenschildt a lucrat direct sub conducerea lui Warren Smith, pe atunci preşedintele Pantepec Oil Co., compania mexicană de petrol a familiei Buckley, înfiinţată în 1914.
DeMohrenschildt şi Smith au format în cele din urmă Cuban-Venezuelan Oil Trust Co. Interesant este că, până atunci, Pantepec, compania familiei Buckley, îşi mutase deja atenţia către Venezuela. În ciuda tuturor acestor legături mai fragile cu Buckley, există totuşi dovezi solide ale unei legături între Buckley şi DeMohrenschildt. Se pare că în agenda lui DeMohrenschildt este trecut un anume „Buckley, W.F."

DEMOHRENSCHILDT ŞI HUNT

Cariera lui DeMohrenschildt pare să se fi intersectat în mod regulat

cu cea a prietenului şi mentorului CIA al lui William F. Buckley, Jr., E. Howard Hunt. Atât Hunt, cât şi DeMohrenschildt lucraseră pentru Agenţia pentru Dezvoltare Internaţională (AID); Hunt pentru Administraţia pentru Cooperare Economică (ECA), o filială a AID, iar DeMohrenschildt la sfârşitul anilor 1950 pentru Administraţia pentru Cooperare Internaţională, filiala AID, care a fost succesorul ECA.

Hunt şi DeMohrenschildt au apărut şi ei în Cuba în 1956, în perioada furtunoasă dinaintea alungarii de catre Fidel Castro a Sindicatului Crimei Organizate Meyer Lansky de pe insulă. În timp ce DeMohrenschildt a spus mai târziu că era acolo pentru afaceri petroliere, Hunt participa la o întâlnire a şefilor de staţii CIA din regiunile Caraibelor şi Americii Centrale.

În 1960, atât Hunt, cât şi DeMohrenschildt au apărut şi în Guatemala, când trupele erau antrenate acolo pentru ceea ce avea să fie în cele din urmă dezastrul de la Golful Porcilor, iniţial menit să-l răstoarne pe Castro.

DeMohrenschildt a spus că el şi soţia sa erau într-un tur prin America Centrală.

Hunt, însă, servea drept legătură a CIA cu grupurile cubaneze anti-Castro. Însă, până în 1963, DeMohrenschildt se stabilise la Dallas şi se împrietenise cu Lee Harvey Oswald, care, la acea vreme, incepea sa se amesteca cu elementele cubaneze anti-Castro aflate direct sub controlul principal al CIA-ului prin E. Howard Hunt.

Rolul lui DeMohrenschildt în conspiraţia asasinării lui JFK probabil nu va fi niciodată cunoscut. În cele din urmă, nobilul care călătorea în jurul lumii a murit (aparent de propria mână) în dimineaţa zilei de 29 martie 1977, chiar cu puţin timp înainte de întâlnirea programată cu un anchetator al Comitetului Selectat pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor. Soţia lui DeMohrenschildt credea că sinuciderea soţului ei fusese cumva provocată. Oricare ar fi cazul, există încă o coincidenţă bizară, DeMohrenschildt tocmai se întâlnise - înainte de moartea sa - cu scriitorul Edward Jay Epstein. În capitolul 8, aşa cum am văzut, Epstein a fost principalul promotor literar al teoriei conform căreia Lee Harvey Oswald se afla sub influenţă sovietică când l-a asasinat pe John F. Kennedy. Sursa principală pentru teoria lui Epstein a fost aliatul CIA al Israelului, James Jesus Angleton.

CIA ŞI OAS

În aceeaşi perioadă a războiului lui JFK cu CIA,agentia a fost implicată activ într-un efort de a-l răsturna pe preşedintele francez Charles De Gaulle, oferind ajutor şi sprijin Organizatiei Armatei Secrete Franceze susţinute de Israel (OAS) care lupta împotriva deciziei lui De Gaulle de a acorda independenţa Algeriei.

Deşi audierile Comitetului Bisericii din Senat privind activităţile clandestine ale CIA au concluzionat ulterior că nu a existat nici o implicare a CIA în OAS, există dovezi foarte puternice care demonstrează contrariul.

Generalul Maurice Challe, fost comandant şef al forţelor franceze din Algeria şi lider al revoltei militare împotriva lui De Gaulle din aprilie 1961, a apărut ca una dintre figurile cheie ale OAS. Deşi Challe a insistat că „nu a avut nici un contact personal cu nici o ţară străină" şi că, de fapt, evitase în mod deliberat toate astfel de contacte pentru a nu fi acuzat de implicare in problema a ,,baionetelor străine". „Cu toate acestea", potrivit istoricului Alistair Horne, „unii dintre subordonaţii lui Challe se pare ca au avut discuţii informale şi sondaje provizorii cu reprezentanţi ai diferitelor ţări care ar putea fi considerate aliate, printre care Portugalia, Spania, Israel şi Africa de Sud." „Zvonurile despre implicarea clandestină a Statelor Unite au fost extrem de puternice în Franţa. „Fără îndoială, în timpul petrecut la sediul NATO, popularul Challe şi-a făcut prieteni buni cu o serie de generali americani de rang înalt, care nu şi-au ascuns aversiunea faţă de ceea ce făcea De Gaulle la Alianta Transatlantica, mergând până acolo - încat dupa o mulţime de whisky-uri scoţiene şi-au exprimat entuziasmul pentru oricine ar putea scăpa Franţa de preşedintele ei turbulent sau, cel puţin, l-ar putea forţa să-şi schimbe părerea."

„Au existat, de asemenea, zvonuri că CIA i-ar fi promis lui Challe recunoaşterea Statelor Unite dacă ar reuşi sa ii ţina pe comunişti departe de Africa de Nord." Orice speranţă, însă, că toate acestea ar fi putut crea o conspiraţie avea să se spulbere rapid când ambasadorul lui John F. Kennedy la Paris, generalul James M. Gavin, l-a asigurat ferm pe De Gaulle că, dacă vreun rebel(OAS) ar încerca să debarce in apropierea bazele franceze unde existau trupe americane, acestea ar deschide imediat focul."

Există dovezi suplimentare că CIA era angajată în intrigi cu OAS. Potrivit istoricului Alexander Harrison, „La începutul lunii

decembrie 1961, colonelul Brown de la staţia CIA din Franţa a solicitat o întâlnire cu liderul OAS, generalul Raoul Salan. Brown i-a oferit lui Salan suficiente arme pentru a echipa o armată de 50.000 de oameni." Deşi unii au speculat că presupuşii agenţi CIA nu se luptau, de fapt, cu CIA, generalul Salan însuşi a spus: „Eram sigur că vorbeau serios, pentru că îi cunoşteau pe toţi oamenii potriviţi, iar acreditările lor erau perfecte." De fapt, în cele din urmă, unele arme au fost într-adevăr livrate. Deci, nu există nici o îndoială, că CIA a sprijinit într-adevăr în mod secret OAS în războiul său împotriva lui De Gaulle. Ştim că, în aceeaşi perioadă, CIA a avut cel puţin o persoană de legătură cu OAS. Acesta era E. Howard Hunt, corespondentul politic al agenţiei pentru exilaţii cubanezi anti-Castro. În capitolele 15 şi 16 vom examina în continuare conexiunile lui Hunt cu OAS, în special în ceea ce priveşte personajele principale implicate in conspiratia de asasinat a lui JFK.

OAS ŞI „PRIETENII ISRAELULUI ÎN FRANŢA"

Unul dintre puţinii conservatori americani care au recunoscut dinamica stranie dintre De Gaulle şi CIA a fost Dan Smoot, care a comentat perspicace încă din 1958 că: „În actuala denigrare liberal-internaţionalistă a lui De Gaulle, stângiştii susţin că De Gaulle este antiamerican; dar nu spun niciodată de ce." El a subliniat că De Gaulle era supărat pe sprijinul CIA pentru stânga anti-De Gaulle din Franţa şi a comentat că, în mare parte, De Gaulle era mai degrabă „anti-CIA, ceea ce este altceva." El a adăugat: „New York Times a fost aproape isteric în legătură cu venirea la putere a lui De Gaulle - Puteţi înţelege de ce." De fapt, în această perioadă de intrigi ale CIA împotriva lui De Gaulle, merită remarcat faptul că liderii OAS menţionaţi anterior - Salan şi Challe – printre mulţi alţii „erau cunoscuţi ca prieteni ai Israelului în Franţa", potrivit istoricului israelian Benjamin Beit-Hallahmi. În cele din urmă, Israelul l-a recompensat pe Challe pentru eforturile sale. După ce Challe a fost eliberat din închisoare în 1967, fiind condamnat pentru implicarea sa în tentativa de a-l răsturna pe De Gaulle, Challe a fost angajat de Zim, concernul israelian de transport maritim, parte a imperiului corporativ internaţional al unuia dintre cele mai valoroase active ale Mosad-ului, miliardarul Shaul Eisenberg, ale cărui întreprinderi erau o parte integrantă a economiei statului Israel.

L-am întâlnit prima dată pe Eisenberg în capitolul 7, unde am aflat despre parteneriatul său cu ofițerul Mossad Tibor Rosenbaum, în cadrul Bancii Comerciale Elveţiano-Israeliene. Dar vom afla mult mai multe despre Eisenberg şi întreprinderile sale în numele eforturilor Israelului de a-şi construi un arsenal nuclear mai târziu în aceste pagini. Mai important, însă, vom vedea cum activităţile lui Eisenberg sunt legate direct de asasinarea lui JFK - o poveste care nu a mai fost spusă până acum. Faptul că Israelul şi aliaţii săi din CIA ar fi conspirat împotriva lui Charles De Gaulle în aceeaşi perioadă în care conspirau, de asemenea, împotriva lui John F. Kennedy, aşa cum vom vedea, este într-adevăr destul de semnificativ.

TREI FORŢE PUTERNICE

Toate aceste conexiuni ilustrează ciclul care leagă continuu jucătorii cheie în intriga internaţională, nu numai dintre CIA şi Mossad-ul israelian, ci şi cu Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky – trei forţe puternice, toate dorind înlăturarea lui John F. Kennedy de la Casa Albă.

Capitolul zece
Omuletul micutului:
Meyer Lansky şi Carlos Marcello -
L-a ucis mafia pe JFK?

Carlos Marcello,locotenentul lui lui Meyer Lansky din Louisiana, a devenit o ţintă favorită pentru cercetătorii asasinatului lui JFK care susţin că „Mafia l-a ucis pe JFK". Adevărul este că cel mai redutabil acuzator principal al lui Marcello, G. Robert Blakey, directorul de personal al Comitetului Selectat al Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate, fusese fusese pe statul de plata a unei figuri cheie din Sindicatul Criminalităţii Organizate Meyer Lansky. Marcello era doar o rotiţă în Sindicatul Lansky. Plasarea lui cheie în New Orleans – scena unei mari părţi a planificării dinaintea asasinatului îl face pe acesta Marcello tapul ispasitor perfect. Marcello avea de asemenea legături şi cu aliaţii Israelului din CIA. Povestea lui Marcello este mult mai complexă decât se vede la prima vedere.

Strigătul patetic al lui Lee Harvard Oswald, „Sunt doar untap ispasitor”, a fost cel care a fost imortalizat. În mod ironic, însă, unul dintre presupuşii creieri ai asasinării lui JFK - „şeful mafiei” din New Orleans, mediatizat pe scară largă - ar putea face aceeaşi afirmaţie. Vorbim, desigur, despre stridentul Carlos Marcello - poreclit „Omuleţul” - o poreclă pe care o împărtăşea întâmplător cu Meyer Lansky.

DÂND VINA PE MARCELLO

O carte, John W. Davis’s Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Asasination of John F. Kennedy, îl numeşte pe Marcello drept probabilul creier al crimei lui JFK. Nefiind sustinata de alte dovezi cum ar fi cele pe care le-am citat în paginile cărţii „Verdict Final”, în acest capitol şi în alte părţi, afirmaţia lui Davis pare rezonabilă. Însă, aşa cum am spus, concluziile sale nu se bazează pe totalitatea dovezilor disponibile celor interesaţi de imaginea de ansamblu.

DISTORSIONAREA ADEVĂRULUI

David Scheim, scriind în cartea sa Contract on America: The Mafia Murder of President John F. Kennedy, dă vina şi pe „Mafie” pentru asasinarea lui JFK şi îl expune special pe Carlos Marcello. Din un motiv sau altul, însă, Scheim este dedicat minimalizării (chiar ignorării) rolului critic al lui Meyer Lansky în lumea interlopă. În opinia lui Scheim, Lansky a fost puţin mai mult decât un actor minor - acest lucru este în contradicţie directă cu istoriile standard ale crimei organizate care, prin virtutea realităţii, sunt forţate să recunoască influenţa particulară a lui Lansky.

De fapt, Scheim face tot posibilul să sugereze că Lansky nu avea o importanţă prea mare în întreaga schemă a planurilor. El scrie: „Regretatul finanţator al sindicatului, Meyer Lansky, nu putea lua nici o măsură fără aprobarea superiorilor din mafie.”

Acest lucru pur şi simplu nu este adevărat în nici un sens. Faptul că Scheim sugerează acest lucru indică faptul că este hotărât să ignore întreaga imagine. Scheim notează, în mod incorect, că presupuşii „superiori mafioti” ai lui Lansky îl ţineau sub supraveghere constantă prin intermediul unui anume Jimmy „Ochi Albaştri” Alo, pe care Schem îl descrie ca fiind un caporegime (locotenent) în familia mafiotă genoveză din New York.Alo era într-adevăr strâns asociat cu Lansky, dar, de fapt,era un prieten apropiat al lui Lansky şi un partener de afaceri. El nu era comform bizarei născociri a lui Scheim cel care il superviza pe Lansky.

CLAY SHAW ŞI CIA

Este interesantă şi hotărârea lui Scheim de a ignora rolul comunităţii de informaţii în conspiraţia asasinării lui JFK - în special pe cel al CIA.

În cartea sa, Scheim depune eforturi mari pentru a-l prezenta pe procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, ca instrument al Mafiei şi asociat al lui Carlos Marcello. De asemenea, el critică dur ancheta lui Garrison asupra omului de afaceri internaţional Clay Shaw. Potrivit lui Scheim, „La fel de bizară a fost şi urmărirea penală de către Garrison a lui Clay Shaw, care a devenit principalul său vinovat. Director pensionar al New Orleans International Trade Mart, Shaw era un liberal cu o voce blândă care şi-a dedicat cea mai mare parte a timpului restaurării caselor din Old French Quarter."Ceea ce Scheim nu a remarcat - şi ceea ce nu putea omite, având în vedere că este auto-prezentat ca un cercetător de lungă durată al asasinării lui JFK - este că Shaw a fost, într-adevăr, implicat în CIA.

IGNORAREA FAPTELOR

Acesta era un fapt bine cunoscut printre cercetătorii asasinării lui JFK în momentul în care cartea lui Scheim a fost tipărită. Pur şi simplu nu există nici o scuză raţională pentru ştergerea deliberată de către Scheim a acestui fapt critic.

Fie ce-o fi, în capitolul 15 vom examina poziţionarea centrală a lui Shaw în conspiraţia care a implicat nu numai CIA , Mafia şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky, ci şi Mosad-ul israelian. Evident, pentru a perpetua mitul că „Mafia l-a ucis pe JFK", Scheim este forţat să evite faptele care îi dăunează tezei. Şi exact asta a şi făcut. Atât cartea lui Scheim (şi lucrarea menţionată anterior de John W. Davis) se bazează în mare măsură pe o lucrare publicată anterior. Complotul pentru uciderea Preşedintelui: Crima organizată l-a asasinat pe JFK de G. Robert Blakey şi Richard N. Billings. (Cartea lui Scheim, de fapt, nu este decât o rescriere a unei mari părţi din acelaşi material şi, de fapt, constituie puţin mai mult decât o istorie a Mafiei, disponibilă în multe surse standard. Cartea lui Scheim, per total, eşuează lamentabil în încercarea sa de a da vina pe cineva pentru această chestiune.Şi având în vedere faptele pe care le descoperim în paginile cărţii Verdict Final, probabil merită menţionat faptul că editorul lui Scheim, Shapolsky Publishers, este o filială a unei companii deţinute de Israel - fapt care ar putea avea

poate legătură cu decizia de a promova o carte care pune asasinarea lui JFK pe seama „Mafiei”.) Faptul că Scheim şi Davis s-au bazat pe lucrările lui Blakey/Billings este revoltător, mai ales că această carte provine din ceea ce poate fi descris cu indulgenta doar surse suspecte. Blakey, desigur, a fost directorul Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor care a concluzionat că probabil a existat o conspiraţie în spatele asasinării preşedintelui şi că, mai mult ca sigur, elemente ale „Mafiei” ar fi putut fi implicate.

SABOTANDU-L PE GARRISON

Richard Billings, care a servit alături de Blakey în ancheta Comitetului Camerei nu era străin de conspiraţia asasinării lui JFK. De fapt, Billings fusese redactorul revistei Life care a condus o echipă de jurnalisti ai revistei sale la New Orleans, aparent pentru a colabora cu procurorul districtual de atunci, Jim Garrison, în ancheta sa privind uciderea lui JFK.

Garrison notează, însă, că Life, în schimb, a făcut exact opusul. Life a publicat mai multe articole importante care îl legau pe Garrison de crima organizată,de Mafie si de Carlos Marcello, în mod specific, discreditându-l astfel pe Garrison în faţa celor care credeau povestea. În consecinţă, când Blakey şi Billings au făcut echipă pentru a scrie cartea pe baza experienţelor lor din Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, ei l-au criticat dur pe Garrison şi au sugerat că acesta invinovatea, în mod greşit, comunitatea de informaţii şi, în esenţă, muşamaliza implicarea lui Marcello în crimă. Billings, , era rudă cu C. D. Jackson, editorul revistei Life, pe care jurnalistul de investigaţii Carl Bernstein l-a descris drept „emisarul personal al proprietarului Life,Henry Luce către CIA”. De asemenea, Billings - poate nu întâmplător - a jucat un rol recurent în relatarea Life despre raidurile exilatilor cubanezi susţinuti de CIA asupra Cubei lui Castro.

„EXPERT” ÎN CRIMINALITATE ORGANIZATĂ

Aşadar, munca lui Blakey şi Billings a pus mult accent pe Marcello ca fiind unul dintre principalii iniţiatori ai conspiraţiei. Totuşi, acuzaţiile lui Blakey despre rolul „Mafiei” nu pot fi descrise decât ca suspecte, ca să spunem cel puţin. Povestea este mult mai complexă, după cum vom vedea.

Profesor de drept şi director al Institutului pentru Criminalitate Organizată al Universităţii Notre Dame, Blakey este adesea

Blakey este adesea trâmbiţat de către mass-media ca fiind una dintre cele mai importante autorităţi ale naţiunii în materie de „Mafie”. Anterior procuror special în cadrul Departamentului de Justiţie sub conducerea procurorului general de atunci,Robert Kennedy, Blakey este autorul celebrei legi privind RICO(Racketeer Influenced and Corrupt Organizations), care a devenit un instrument major în urmărirea penală a criminalităţii organizate. Astfel, concluziile lui Blakey despre rolul „Mafiei” (şi în special al lui Carlos Marcello) în conspiraţia asasinării lui JFK au câştigat o recunoaştere şi o credibilitate pe scară largă. Cu toate acestea, cu doar doi ani înainte de a fi numit director al Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, Blakey avea o relaţie diferită cu crima organizată: fusese angajat de o figură importantă din Sindicatul Lansky.

LEGĂTURA LUI BLAKEY CU LANSKY

După ce revista Penthouse a publicat un articol în care susţinea că La Costa Country Club din Carlsbad, California, era legat de lumea interlopă, mai mulţi dintre fondatorii La Costa au intentat un proces împotriva Penthouse. Unul dintre reclamanţii din cazul La Costa a fost Morris „Moe” Dalitz, un fost contrabandist din Detroit şi Cleveland devenit şef de cazinouri din Las Vegas, care avea legături personale şi de afaceri strânse şi de lungă durată cu Meyer Lansky.Însuşi Robert Blakey a fost adus ca parte a echipei juridice a lui Dalitz. Aceasta era cu siguranţă o poziţie neobişnuită pentru un „luptător împotriva criminalităţii” autopromovat cum ar fi Blakey. Luptătorul împotriva criminalităţii, de fapt, a furnizat o declaraţie pe proprie răspundere în numele lui Dalitz împotriva Penthouse. Angajatorul lui Blakey, Dalitz, era o parte integrantă a Sindicatului Lansky. În capitolul 4, am aflat că faimoasa „Bandă Mov” din Detroit a încheiat un contract de a-l asasina pe ambasadorului Joseph P. Kennedy, tatăl viitorului preşedinte, în timpul Prohibiţiei, pentru interferenţă pe „teritoriul” lor. Kennedy, după cum am văzut, a luat legătura cu şeful mafiei din Chicago, Sam Giancana, care a intervenit în numele lui Kennedy senior, convingând Banda Mov să anuleze „atacul” propus. La acea vreme, de fapt, unul dintre liderii cheie ai Bandei Mov nu era altul decât Moe Dalitz, o figură mafiotă în ascensiune.

DALITZ, SIEGEL ŞI LANSKY

Potrivit expertului FBI în crimă organizată, William Roemer, „Moe

Dalitz şi-a început cariera infracţională încă din epoca Prohibiţiei. Fusese unul dintre amiralii din «Mica Marină Evreiască» din Detroit, când, ca si traficant de droguri, transporta băuturi peste râul Detroit din Canada pentru a potoli setea numeroşilor cetăţeni din Motor City care erau dornici să guste whisky-ul, vinul şi berea interzise de «Nobilul Experiment»(Prohibitia dintre anii 1920-1930)."
Acesta a fost începutul unei relaţii lungi, de durată şi strânse între Lansky, „preşedintele consiliului de administraţie al crimei organizate" şi Morris Dalitz.
De fapt, potrivit lui Roemer, Dalitz a fost principalul iniţiator din spatele acţiunii Sindicatului împotriva lui Benjamin „Bugsy" Siegel, prietenul din copilărie al lui Lansky şi colegul său de afaceri ilicite, care a fost împuşcat mortal în 1947.
Potrivit lui Roemer, Lansky a fost cel care l-a trimis pe Dalitz la Las Vegas pentru a investiga activităţile lui Ben Siegel. Dalitz, relatează Roemer, „a fost principalul contribuitor la opinia tot mai răspândită că totul mergea rau. Raportul său a fost principalul motiv pentru care Lansky, Frank Costello şi alţii şi-au prezentat decizia adunării crimei organizate din Havana în decembrie 1946 şi mai târziu în iunie, când s-a decis în cele din urmă eliminarea lui Bugsy."
În capitolul 13 vom analiza în continuare legătura Lansky-Siegel şi vom examina rolul bizar pe care l-a jucat bătăuşul Mickey Cohen, succesorul lui Siegel ca acolit al lui Lansky pe Coasta de Vest, în intrigile Israelului împotriva lui JFK şi în conspiraţia asasinării lui JFK. De fapt, ca o consecinţă directă a asasinării lui Seigel, Dalitz a intervenit ca legătură oficială a lui Lansky în Las Vegas, devenind aşa-numitul „naş al Las Vegasului". Totuşi, aproape treizeci de ani mai târziu, Robert Blakey, principalul susţinător al teoriei conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK", avea să ajungă în echipa lui Morris Dalitz, proclamându-l pe Dalitz nevinovat de orice legături cu mafia şi îndreptând atenţia opiniei publice de la orice legătura directa a lui Lansky cu conspiraţia asasinării lui JFK.
Din păcate pentru Blakey, Dalitz şi La Costa, Penthouse a avut câştig de cauză şi a respins procesul lor de calomnie şi, practic, a repudiat referinţa lui Blakey despre caracterul lui Dalitz şi al asociaţilor săi.
Aşa se face că principalul susţinător al teoriei conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK" se aliniase în apărarea unuia dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Meyer Lansky - Moe Dalitz, el însuşi o figură

legendară în lumea interlopă. La aproximativ şapte luni după ce Blakey şi Comitetul pentru Asasinate din Camera Rprezentantilor au publicat raportul lor conform căruia „Mafia l-a ucis pe JFK” - un raport care atent detaliat a ignorat influenţa la nivel înalt a lui Lansky asupra „ Mafiei” - Wall Street Journal a relatat în septembrie 1979 că Dalitz fusese identificat de mult timp de autorităţile federale drept consilier senior în lumea interlopa. De data aceasta, Dalitz nu a mai intentat un proces de calomnie.

ISRAELUL ÎL CINSTESTE PE DALITZ

Imaginea publică a lui Dalitz, însă, nu a avut de suferit ca urmare a victoriei Penthouse în procesul de calomnie sau ca urmare a raportului din Wall Street Journal. În schimb, în 1983, figura în vârstă a mafiei şi „filantropul” din Las Vegas a fost onorat de Liga Anti-Defăimare (ADL) pro-Israel a B'nai B'rith cu prestigiosul său „Premiu Torţa Libertăţii”.Evident, ADL-ul nu a văzut nicio problemă în a acorda cea mai înaltă onoare unuia dintre liderii de top ai crimei organizate. Serviciile aduse de Dalitz cauzei Israelului au fost aparent considerate mai semnificative decât activităţile sale în lumea interlopă. Şi Dalitz a fost într-adevăr un susţinător activ al cauzei Israelului. De fapt, Dalitz însuşi a fost contactul cheie din Midwest pentru Institutul Sonnebom — entitatea israeliană de contrabandă cu arme — pe care am întâlnit-o pentru prima dată în capitolul 7, unde am examinat legăturile de lungă trainice ale Sindicatului Lansky cu Israelul. Aşadar, putem înţelege cu siguranţă de ce ADL-ul ar fi atât de dornic să-l recompenseze pe Dalitz pentru serviciile sale.

În capitolul 17 vom examina influenţa imensă pe care ADL o are asupra mass-media americane. Vom vedea, de asemenea, un exemplu despre cum un colaborator de lungă durată al ADL a lansat o teorie „nouă” despre asasinarea lui JFK - o poveste de acoperire mediatizată pe scară largă, care pare să fi fost orchestrată de prietenii Israelului din CIA. La rândul său, apărătorul lui Dalitz, Robert Blakey, preferă în mod clar să analizeze elementele italiene ale lumii interlope, dar nu si mai departe. După cum am văzut în capitolul 7 (discutie pe care o vom avea mai departe în acest capitol şi în alte locuri), diferenţele dintre „Mafia” şi crima organizată în ansamblu sunt mult mai profunde decât ne-ar permite Blakey să ne imaginăm.

BLAKEY ŞI CIA

Blakey, de asemenea, a refuzat să recunoască rolul serviciilor secrete americane, în special al CIA, în asasinarea lui JFK. Nu e de mirare, aşadar, că cercetători proeminenţi ai asasinării lui JFK, precum Mark Lane, scriind în Plausible Denial, şi Jim Marrs, scriind în Crossfire - printre mulţi alţii - au comentat critic relaţia strânsă a lui Blakey cu CIA în timpul perioadei anchetei Comitetului pentru asasinate din Camera Reprezentanţilor.
În propria sa carte, Conspiracy, Anthony Summers documentează - în detalii înspăimântătoare - subminarea de către CIA a anchetei Camerei care, se pare, a fost ajutată şi instigată de Blakey însuşi. Blakey însuşi nu a făcut nimic pentru a înlătura suspiciunile criticilor săi prin a-şi clarifica mai întâi propria contabilitate cu CIA. Paragraful final al cărţii lui Blakey - despre care un alt cercetător al asasinării lui JFK, Carl Oglesby, a remarcat caustic că ar fi trebuit să apară pe primele pagini, mai degrabă decât să fie îngropat la sfârşitul cărţii - suna astfel:
„În conformitate cu acordul cu Comitetul Selectiv pentru Asasinate, Agenţia Centrală de Informaţii şi Biroul Federal de Investigaţii au revizuit această carte în formă de manuscris pentru a stabili că informaţiile clasificate pe care le conţinea au fost publicate în mod corespunzător şi că nici un informator nu a fost identificat. Nici CIA, nici FBI nu garantează materialul factual şi nici nu aprobă opiniile exprimate.” Astfel, în timp ce Blakey era ocupat să arate cu degetul spre Carlos Marcello şi să-l îndepărteze de CIA şi aliaţii săi din Mosad-ul israelian, faptele despre relaţia Lansky-Marcello contrazic afirmaţia lui Blakey conform căreia „Mafia” a fost forţa motrice a conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK.
,,OMUL DE PAIE” DIN LOUISIANA
Cert este că, indiferent de rolul jucat de Carlos Marcello sau de oricare dintre subordonaţii săi, fie în asasinarea lui JFK, fie în muşamalizare, Marcello nu a fost cu nimic mai mult decât reprezentantul „şefului suprem” - filantropul Israelului, Meyer Lansky însuşi. Marcello a fost într-adevăr, ,,Omuletul Micutului(ambii fiind porecliti de acoliti,,Little Man”). Lansky a fost, de fapt, mult, mult mai mare în termeni de putere şi influenţă decât avea să fie vreodată Carlos Marcello, în ciuda faimei şi reputaţiei lui Marcello.
Pentru a înţelege defectele fatale ale teoriilor Davis, Scheim, Blakey-Billings şi pentru a sublinia teza Verdictului Final este vital sa ne

amintim acest fapt extrem de important.
Interesant este că Davis însuşi clarifică faptul că Marcello a fost, de fapt, un protejat al lui Lansky. Cu toate acestea, autorul nu pune accentul semnificativ pe superioritatea lui Lansky faţă de Marcello, aşa cum trebuie pus atunci când se prezintă orice teorie conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK". Pentru povestea completă a relaţiei Lansky-Marcello, îi suntem îndatoraţi lui Hank Messick, neînfricatul reporter de investigaţii specializat în lumea interlopa. În biografia sa despre Meyer Lansky, Messick descrie cum Lansky l-a scos pe Marcello din obscuritatea relativă şi l-a introdus în afaceri pe presupusul „şef al mafiei" din Louisiana. Messick a povestit cum Lansky (prin intermediul partenerului şi asociatului său vechi Frank Costello) s-a mutat pentru prima dată în Louisiana.
Sub presiunea reformei din New York, primarul Fiorello LaGuardia, Lansky şi Costello au decis că New Orleans era o locaţie ideală pentru a-şi reloca operaţiunile cu aparate slot. Costello s-a întâlnit la New York cu guvernatorul de atunci al Louisianei, Huey Long, care a fost de acord să-şi deschidă statul către crima organizată. Asociatul Lansky-Costello, „Dandy Phil" Kastel, a fost trimis să se ocupe de proiect.Cu toate acestea, Lansky însuşi a fost cel care a mers la New Orleans pentru a încheia acordul final cu Long. Cei doi s-au întâlnit la Hotelul Roosevelt care era deţinut de un prieten comun, Seymour Weiss. Aceasta nu a fost însă prima întâlnire dintre Lansky şi Long. Cei doi se întâlniseră prima dată la Convenţia Democrată din 1932 de la Chicago, care l-a nominalizat pe guvernatorul de atunci al New York-ului, Franklin Delano Roosevelt pentru preşedentie. În timpul acelei convenţii, mita lui Lansky, împreună cu sprijinul lui Long, i-a permis lui FDR să câştige nominalizarea partidului său. Asociatul de lungă durată al lui Lansky şi principala legătură cu lumea interlopă italiană, Charles „Lucky" Luciano, a descris acea întâlnire memorabilă in memoriile sale istorice publicate postum.)

ACORDUL LONG-LANSKY

În timpul celei de-a doua întâlniri fatidice, Long şi Lansky au încheiat un acord care le-a pecetluit soarta irevocabil şi care, de fapt, a dus în cele din urmă la moartea prematură a lui Long de mâna unui asasin. Iată care a fost înţelegerea: pentru a permite sindicatului lui Lansky să opereze în Louisiana, Long a fost de acord să primeasca un comision lunar de 20.000 de dolari.

să ia o comision lunar de 20.000 de dolari. Aparatele de sloturi ale lui Lansky au fost instalate de o companie autorizată pentru „contribuţii caritabile”. Cu toate acestea, din primii 800.000 de dolari câştigaţi de Lansky şi acoliţii săi din New Orleans, văduvele şi orfanii au primit exact 600 de dolari. Acest aranjament intim între sindicatul crimei organizate al lui Lansky şi puternica maşinărie politică din Louisiana a lui Huey Long a făcut posibilă ascensiunea lui Carlos Marcello. Biograful lui Lansky, Messick, a descris originile şi natura relaţiei Lansky-Marcello astfel:
„Lansky a fost suficient de inteligent, totuşi, pentru a recunoaşte că nici măcar inovaţia aparatelor de sloturi care plăteau atât în monede, cât şi în numerar, nu ar fi fost suficiente pentru totdeauna. Fratele [lui Lansky], Jake, era trecut ca functionar al Louisiana Mint Company, noua firmă care controla aparatele de sloturi, dar era nevoie de ceva mai mult.
„În cartierul Algiers din New Orleans, peste Mississippi, l-a găsit pe Carlos Marcello. Născut în Tunis, venise la New Orleans în 1910 şi îşi câştigase existenţa în diverse moduri, nici unul dintre ele neavând succes. Nici nu se obosise să devină cetăţean american.
„Lansky i-a oferit lui Marcello o franciză pentru cartierul Algiers, permiţându-I să păstreze două treimi din profitul de la sloturi. Până în 1940, avea 250 de aparate în funcţionare şi s-a dovedit a fi un om de afaceri eficient. Mai târziu, i s-a dăruit o parte din luxosul Beverly Club, cel mai mare local de jocuri de noroc (un cazinou elegant) din zonă şi, la acea vreme, al doilea după Beverly Hills Club din afara oraşului Newport, Kentucky.”

MARCELLO ACCEPTA VINA

Comentariile finale ale lui Messick cu privire la relaţia Lansky-Marcello sunt probabil cele mai semnificative: „Ca lider, Marcello a funcţionat perfect.” În anii următori, a fost prezentat drept şeful mafiei din Louisiana - în ciuda faptului că se născuse în Tunis – in ciuda tuturor eforturilor de a fi deportat sau încarcerat.
„Cu toate presiunile puse pe seama lui Marcello, rolul lui Lansky a fost aproape uitat - exact ceea ce îşi dorea Meyer. În cele din urmă, Lansky a reuşit să-l mute pe Kastel la Las Vegas şi să-i lase pe Marcello şi Weiss să conducă New Orleans-ul.”
„Meyer Lansky a explicat odată de ce a lăsat New Orleans-ul în seama lui Marcello şi al altora. «Erau prea multe de făcut în altă parte», a spus el.” Messick a elaborat şi mai mult, chiar dacă a

facut-o doar pentru a sublinia ideea:
Nici măcar faimosul Beverly Club al lui Marcello nu era, în realitate, fieful personal al lui Marcello.Potrivit lui Messick, „Costello şi Kastel erauparteneri, Marcello avea o mică parte, dar Lansky era adevăratul şef."
Aaron Cohn, care a fost directorul Comisiei pentru Criminalitate Din New Orleans, dă credit analizei lui Messick asupra relaţiei. Potrivit lui Cohn, „Comisia fusese mult timp suspicioasă de immensitatea proprietatilor lui Marcello era mult prea mare pentru a fi controlate de un singur sef- chiar şi de unul atât de puternic ca Marcello."
„Pe scurt, Marcello era doar reprezentantul lui Meyer Lansky. Toate acestea, desigur, luate la un loc, infatiseaza mai precisă adevărul despre legătura dintre Lansky şi Carlos Marcello.

LANSKY, MARCELLO ŞI CIA

Există, de asemenea, dovezi că Marcello lucra direct cu CIA-ul în cel puţin o altă sferă de influenţă care îl leagă şi pe Lansky, ale cărui proprii conexiuni cu serviciile secrete americane le-am examinat în capitolul 7 şi pe care le vom examina mai departe în capitolele 11, 12 şi 14.
Conform biografiei lui Sam şi Chuck Giancana despre şefului mafiei din Chicago, Sam Giancana, „Marcello a fost complice al CIA în operaţiuni de trafic de arme şi un susţinător fervent al exilaţilor anti-Castro. A fost un aranjament ,pe care Giancana l-a menţionat de mai multe ori, menit să readucă Cuba la gloria sa de dinainte de Castro - adică la cazinourile sale lucrative şi la escrocherii cu vicii."
Dar a existat un alt domeniu în care legătura Lansky-CIA-Marcello a avut o relaţie strânsă: traficul ilicit de narcotice. Raportul Comisiei pentru Operaţiuni Guvernamentale din Senat către cel de-al 88-lea Congres privind „Criminalitatea organizată şi traficul ilicit de narcotice" a indicat New Orleans - la acea vreme - ca fiind punctul cheie de distribuţie pentru drogurile care intrau în Statele Unite. Majoritatea observatorilor cred că una dintre afacerile legitime ale lui Marcello, o operaţiune cu nave de transport creveţi, făcea, de fapt, parte din reţeaua de contrabandă cu droguri - şi de trafic de arme. (În capitolul 12 vom vedea, de fapt, că Lansky a fost creierul din spatele acelei reţele de droguri care colabora cu CIA.)
Inutil să mai spunem, poziţionarea centrală a lui Marcello în New Orleans a făcut în aşa fel încât era inevitabil ca şeful mafiei să nu

să obţină informatii directe despre evoluţiile - cel puţin în New Orleans - conspiraţiei de asasinare a lui JFK.

MARCELLO, FERRIE, BANISTER ŞI CIA

La urma urmei, pilotul personal al lui Marcello era agentul contractual CIA David Ferrie (acum cunoscut pe scară largă datorită interpretării sale în extravaganţa hollywoodiană a lui Oliver Stone,JFK). Rolul încă nedeterminat al lui Ferrie în conspiraţia de asasinare a lui JFK şi asocierea sa aparentă cu presupusul asasin, Lee Harvey Oswald, nu este decât o altă piesă a întregului puzzle. Asociatul lui Ferrie, Guy Banister, era acela a cărui agenţie de detectivi particulari din New Orleans (o legătură pentru armele CIA către exilaţii cubanezi anti-Castro) angajase alţi câţiva prieteni ai lui Marcello. Banister, care fusese la Oficiul de Informaţii Navale şi ulterior a fost agent special responsabil cu biroul din Chicago al FBI-ului, se mutase la New Orleans.

Potrivit familiei Giancana, Banister fusese mult timp apropiat de Mafia din Chicago şi aceasta amiciţie l-au adus pe Banister în sfera de influenţă a lui Marcello când fostul agent FBI s-a dus la New Orleans, lucrând iniţial pentru departamentul de poliţie al oraşului. (În vara anului 1963, Consiliul Revoluţionar Cubanez, o creaţie a principalului agent de legătură al CIA cu grupurile cubaneze anti-Castro, E. Howard Hunt, a avut, de asemenea, birouri în aceeaşi clădire ca şi Banister. L-am întâlnit prima dată pe Hunt, desigur, în capitolul 9, unde am aflat despre un proces de calomnie în care atât Hunt, cât şi CIA au fost implicaţi direct în asasinarea lui JFK.) Banister, în mod evident, a fost intermediarul dintre CIA şi operaţiunea Lansky- Marcello din New Orleans. Şi prin intermediul biroului său,lui Lee Harvey Oswald,ii era înscenata viclean implicarea in asasinat. (În capitolele 11,14,15 şi 16 vom examina în continuare acest aspect al conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK). Fără îndoială, New Orleans şi fieful Marcello au fost o parte integrantă a Sindicatului Crimei Organizate Lansky. Dar a sugera că Marcello a fost forţa motrice din spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK înseamnă a ignora imaginea de ansamblu.

LANSKY ŞI ASASINAREA LUI LONG

Ca o notă istorică trecătoare, este probabil potrivit să ne referim la decesul lui Huey Long şi la rolul pe care Lansky şi asociaţii săi l-au jucat în acele eveniment politice importante.

Până în 1935, Long fusese ales în Senat şi ajunsese la o recunoastere naţională. De fapt, Long era în general considerat o ameninţare majoră la adresa şanselor de realegere ale lui Franklin Delano Roosevelt din 1936. Long a precizat clar că, dacă nu va candida ca democrat - sau ca candidat al unui partid terţ - în 1936, cu siguranţă intenţiona să joace un rol major în acele alegeri şi nu de partea lui FDR.
Acest lucru, evident, a fost o preocupare majoră pentru FDR. Astfel, a fost declanşată o anchetă a Departamentului de Justiţie asupra lui Long şi a finanţelor sale. O astfel de anchetă scotea la iveală aranjamentele financiare încâlcite ale lui Long şi ameninţa să distrugă maşinăria foarte profitabilă pe care o construise Long. Au existat mai multe personalităţi politice din Louisiana şi asociaţi ai lui Long care se temeau de dispariţia lor iminentă alături de Long, datorita anchetelor procurorilor federali.
După cum notează Messick - şi acest lucru este ironic - într-o cameră de hotel din Dallas, Texas, autorităţile federale au luat decizia de a-l pune sub acuzare pe Long.
Extravagantul senator din Louisiana a fost împuşcat în aceeaşi zi de un „asasin singuratic", care a fost el însuşi imediat împuşcat de gărzile de corp ale lui Long.
Până în ziua de azi există nenumărate teorii ale conspiraţiei legate de uciderea lui Long. Unii spun că presupusul asasin nu a tras niciodată nici un foc de armă – doar l-a lovit cu pumnul pe Long şi că „arma crimei" a fost plantată la faţa locului ulterior de către gărzile de corp care doreau să ascundă faptul că unul dintre ei a fost cel care l-a împuşcat accidental pe Long în timp ce trăgea în atacatorul său. Există însă şi cei care spun că Long a fost, de fapt, împuşcat în mod deliberat de una dintre gărzile sale de corp.
Familia Giancana, în biografia lor despre şeful mafiei din Chicago, spune că Sam Giancana a susţinut ulterior că „Unii dintre prietenii noştri din New York l-au aranjat - au rezolvat problema cu un şef mafiot din New Orleans. Au făcut-o astfel încât să pară că un nebun a făcut-o." Adevărul real s-ar putea să nu fie cunoscut niciodată. Oricare ar fi fost situaţia, Long a murit în spital la câteva ore după împuşcături. Ceea ce ştim este că moartea lui Long a îndepărtat o ameninţare majoră nu numai pentru administraţia Roosevelt, ci şi pentru maşinăria Long, care se baza atât de mult pe

Sindicatul Criminalităţii Organizate Lansky. Odată cu dispariţia lui Long, autorităţile federale şi-au abandonat interesul faţă de Louisiana şi lumea sa politică obscură interlopă.
Dovezile indică acum că moartea lui Long ar fi putut fi prevenită. Hank Messick a povestit întâmplarea: la o întâlnire din Hot Springs, Arkansas, la Hotelul Arlington, la scurt timp după moartea lui Long, Frank Costello l-a informat pe Lansky despre adevărul mortii lui Long. „L-am fi putut salva", i-a spus Costello lui Lansky, „dar nu am văzut nici un folos pentru noi în asta. Doctorii aveau ordin să-l lase să moară."
Se pare că aceasta a fost prima implicare majoră a lui Meyer Lansky în asasinarea unei figuri politice americane cu care Crima Organizată colaborase. Nu avea să fie ultima dată, însă.
Nu se poate pune la îndoială faptul că locotenentul lui Lansky, Carlos Marcello, avea propriile motive pentru a-l vrea pe John F. Kennedy deoparte. Departamentul de Justiţie sub conducerea lui Robert F. Kennedy îl vizase în mod repetat pe Marcello.Interesanta biografie a lui John Davis despre Marcello oferă o analiză detaliată a campaniei lui Kennedy împotriva lui Marcello. Nu e de mirare că Marcello a rostit faimoasa sa exclamaţie adesea spusă, „Livarsi na petra di la scarpa" (Scoateţi piatra din pantoful meu.) Totuşi, o astfel de izbucnire emoţională nu constituie un ordin de asasinat. De fapt, nu există nicio dovadă nicăieri că Marcello a întreprins vreo altă acţiune afirmativă pentru ca ordinul său - dacă într-adevăr se poate numi ordin - să fie îndeplinit.

URMĂRIREA LUI LANSKY PRIN INTERMEDIUL LUI MARCELLO

Merită menţionat, în acest sens, că urmărirea penală şi hărţuirea sistematică a lui Robert Kennedy a lui Marcello ar fi fost doar un prim pas logic în urmărirea penală finală a lui Meyer Lansky de către Departamentul de Justiţie. Aceasta, desigur, este o procedură standard în toate urmăririle penale similare pentru crimă organizată: mai întâi sunt vizaţi subordonaţii - apoi şeful. În acest caz, desigur, ar fi fost aşa-numitul „preşedinte al consiliului de administraţie", Meyer Lansky.
Seth Kantor, cunoştinţa şi biograful lui Jack Ruby, rezumă corect: „În calitate de Procuror General, Robert F. Kennedy a instrumentat mai multe rechizitorii împotriva membrilor organizatiilor criminale americane decât oricare alt procuror anterior, urmărindu-i neobosit.

„Meyer Lansky, de exemplu, nu mai era în siguranță în spatele ușilor zăvorâte ale biroului executiv al acelei industrii.
Procurorul General a înființat ceea ce era cunoscut în cadrul Departamentului de Justiție sub numele de OCD (Divizia de Crimă Organizată) și urmărea operațiunile secrete ale lui Lansky în Bahamas și Las Vegas."
Asasinarea lui John F. Kennedy și sfârșitul campaniei lui Robert Kennedy împotriva crimei organizate, ca o consecință directă, au împiedicat acest lucru. Sfârșitul războiului lui Kennedy împotriva crimei organizate a fost o consecință majoră - o victorie majoră - pentru fieful crimei organizate a lui Meyer Lansky.
Desigur, așa cum am spus, chiar dacă uciderea lui JFK a fost strict o operațiune „mafiotă" - fără tentacule care să ducă în altă parte - ar fi fost Lansky cel care a ordonat-o de la început.
Meyer Lansky a fost superiorul lui Carlos Marcello în lumea crimei organizate și nu invers. Pur și simplu nu există nici o modalitate de a evita poziționarea critică a lui Lansky în centrul vastei conspirații. Ceea ce demonstrăm aici este că conspirația a ajuns dincolo de „Mafia". Și acest lucru este esențial pentru teza noastră.

„KOSHER NOSTRA" LUI LANSKY

Interesant este că biograful lui Ruby, Seth Kantor, a făcut diferența între ceea ce el a numit „«Kosher Nostra» a lui Lansky și „Cosa Nostra siciliană cu sânge fierbinte". Cu siguranță, Carlos Marcello a răsuflat satisfăcut când John F. Kennedy a murit la Dallas. Cu toate acestea, Meyer Lansky a fost, desigur, beneficiarul final.Orice operațiune majoră, cum ar fi asasinarea unui președinte chiar dacă ar fi fost propusă de Marcello de unul singur - ar fi trebuit mai întâi să fie aprobată de șefului lui , Meyer Lansky. Astfel, ar fi fost însuși Lansky cel care, cu siguranță, ar fi trebuit să dea undă verde, chiar dacă complotul de asasinare a lui Kennedy a pornit doar de la Marcello. Dovezile, desigur, sugerează, însă, că Marcello și asociații săi din New Orleans erau pur și simplu pioni într-o conspirație mai amplă care a pornit din altă parte. Apropierea lor de Oswald și de finalul conspirației in New Orleans al îi face însă o țintă ușoară pentru cei care caută să găsească o conspirație „mafiotă" în spatele crimei.

CUVINTE VICLENE

După cum am menționat anterior, chiar acele surse care îl indică pe

Marcello drept creierul crimei lui JFK aleg să ignore poziţionarea secundară a lui Marcello faţă de Meyer Lansky în lanţul de comandă al sindicatului. Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, condus de Robert Blakey, legat de Lansky, a ocolit cu grijă problema. În raportul său final, comitetul a concluzionat: „Având în vedere consecinţele de amploare ale unui complot de asasinat date de către comisie (adică «comisia» naţională a Crimei Organizată), comitetul a constatat că o astfel de conspiraţie ar fi făcut obiectul unor discuţii serioase din partea membrilor comisiei şi că, indiferent cât de protejate ar fi fost astfel de discuţii, o urmă a acestora ar fi reieşit din supravegherea autorităţilor federale.
„Prin urmare, s-a putut concluziona că este puţin probabil ca sindicatul naţional al crimei, ca grup, acţionând sub conducerea comisiei, să fi participat la asasinarea preşedintelui Kennedy.
„Deşi comitetul a considerat puţin probabil ca sindicatul naţional al crimei să fi fost implicat în asasinat, a recunoscut că un anumit lider al crimei organizate sau o mică combinaţie de lideri, acţionând unilateral, ar fi putut formula o conspiraţie de asasinat fără consimţământul comisiei."
Acestea sunt cuvinte sirete, desigur. Cu toate acestea, s-ar putea concluziona, din presupunerea comisiei, că, dacă într-adevăr Crima Organizată a jucat un rol semnificativ în conspiraţia asasinatului, nu a fost o conspiraţie care îşi are originea în „Mafie", de exemplu. Poate că atunci conspiraţia îşi are originea în altă parte. Aceasta este, desigur, concluzia prezentată în Verdict Final.
Fără să ştie, aşadar, Comisia Camerei Reprezentanţilor ne-a oferit o bază suplimentară pentru concluziile trase aici.

LANSKY NU ESTE MENŢIONAT

Raportul Comisiei Camerei Reprezentanţilor nu a avut nimic de spus despre legătura Lansky-Marcello. Acest lucru este normal în relatările standard despre asasinarea lui JFK, care promovează teoria conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK".
Ceea ce este, de asemenea, deosebit de interesant este că biografia lui Robert Lacey despre Lansky,„Micuţul", nu menţionează niciodată sponsorizarea lui Marcello de către Lansky sau numele lui Marcello nu apare măcar o dată în carte.
Legătura cu New Orleans este abia menţionată şi doar în treacăt. A fost Marcello - despre care chiar şi FBI-ul a spus că a condus familie" a Mafiei - atât de neimportant?

Se poate oare ca, numele lui Marcello fiind legat în mod repetat de asasinarea lui JFK, pentru Lacey - un biograf foarte prietenos care a lucrat îndeaproape cu familia lui Lansky – a-l aduce în discuţie pe Marcello să expună în mod evident legătura lui Lansky cu asasinarea lui JFK?
Este posibil ca Marcello şi asociaţii săi, cum ar fi David Ferrie, să fi fost atraşi în mod deliberat la periferia complotului de asasinat pentru a planta în mod deliberat posibilitatea ca vina pentru asasinat să fie pusă pe seama lui Marcello şi a Mafiei - în cazul în care, poate, imaginea lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro" nu ar fi funcţionat?
Aceasta este într-adevăr o posibilitate şi s-ar încadra perfect în politica frecventa a Mosad-ului israelian de a folosi „steaguri false" în acţiunile sale criminale. Evident, relaţia dintre Meyer Lansky şi „suspecţii" cheie în asasinarea lui JFK este mult mai complexă decât se vede la prima vedere. Toate acestea, din nou, indică rolul central al lui Lansky în conspiraţia internaţională pe care o documentăm.

Capitolul unsprezece
Cântec de dragoste cubanez:

Meyer Lansky, Mafia, CIA-ul, Mosad-ul şi comploturile de asasinare impotrivalui Castro.Trei figuri importante „mafiote" – Sam Giancana , JohnnyRosselli din Chicago şi Santo Trafficante Jr. din Tampa - au fost figuri cheie în comploturile CIA-Mafie împotriva lui Fidel Castro şi adesea legate de asasinarea lui JFK.
Deşi cei trei gangsteri italo-americani au fost personaje importanteîn mafie, dovezile arată că şi ei erau la fel ca si Carlos Marcello - subordonaţi ai lui Meyer Lansky.
Noi dovezi uimitoare demonstrează că Giancana şi Rosselli colaborau activ cu Mossad-ul,în esenţă fiind simpli „oameni de paie" pentru puţin cunoscutul companion în faradelegi din Chicago al lui Meyer Lansky,Hyman Larner, legat de Mossad, adevăratul „şef" al mafiei din Oraşul Vânturilor.
Carlos Marcello nu este singura figură importantă a „mafiei" ale cărei legături cu şeful Sindicatului Crimei Organizate, Meyer Lansky, au fost ignorate de prietenosul biograf al lui Lansky,

Robert Lacey.
Nici legendarul Johnny Rosselli nu este menţionat. Nu meritau nici Marcello, nici Rosselli să fie menţionaţi?
Chiar erau atât de nesemnificativi? Conform relatărilor standard ale istoriei Crimei Organizate,atât Marcello, cât şi Rosselli au o importanţă deosebită în analele folclorului criminal, în special în legătură cu asasinarea lui Kennedy.
Este destul de semnificativ faptul că Lacey a ales să-l elimine pe Rosselli din relatarea sa despre viaţa lui Lansky:
• Rosselli a fost o figură importantă în crima organizată din Los Angeles,unde Ben Siegel, asociatul vechi al lui Lansky şi succesorul lui Siegel ca agent al lui Lansky pe Coasta de Vest, Mickey Cohen - au reprezentat interesele lui Lansky.
• Rosselli a fost o figură importantă în crima organizată din Las Vegas, unde Lansky a întreţinut operaţiuni majore de jocuri de noroc. El a fost reprezentantul principal al şefului mafiei din Chicago,Sam Giancana acolo;
• Rosselli a fost o figură importantă în crima organizată din Havana,reprezentând interesele mafiei din Chicago, unde Lansky a dominat operaţiunile de jocuri de noroc.
Conform tuturor relatărilor standard, Rosselli a fost o figură cheie în„mafia" modernă aşa cum o cunoaştem.
Pe scurt, în timp ce activităţile lui Marcello se desfăşurau aproape în întregime în fieful său de pe Coasta Golfului (şi se extindeau până în Texas), Rosselli a funcţionat aproape ca un ambasador itinerant pentru aripa italiană a Crimei Organizate (numită popular „Mafia"), în principal pentru filiala din Chicago.
Totuşi, legăturile lui Rosselli cu Lansky au fost ignorate de biograful lui Lansky, Robert Lacey. De ce? Biografia lui Lacey (care este altfel destul de detaliată) ar sugera prin virtutea ignorării atât a lui Marcello, cât şi a lui Rosselli că Lansky nu a avut nici o legătură cu ei sau că orice conexiuni pe care le-a avut au fost atât de nesemnificative încât nici măcar nu meritau menţionate.
Numele lui Rosselli la fel ca si cel al lui Marcello a fost, de asemenea, în mod proeminent legat de uciderea lui Kennedy.
Ne putem întreba doar de ce biograful lui Lansky nu a reuşit să menţioneze aceste conexiuni evident importante. Chiar şi Tiger (descris în index ca si câinele lui Lansky este menţionat - nu o dată, ci de două ori(Carlos Marcello nu este menţionat deloc).

Rosselli era, de asemenea, deosebit de apropiat de locotenentul lui Lansky din Florida şi Havana, Santo Trafficante, Jr., care este, de asemenea, practic inexistent în relatarea lui Lacey despre aventurile lui Lansky. Şi, după cum vom vedea, este foarte posibil să fi fost Trafficante cel care a aranjat asasinarea lui Rosselli în numele CIA. La fel ca si Rosselli, Trafficante a fost, de asemenea, o figură majoră în analele crimei şi mai mult decât Rosselli, a fost un partener de lucru intim al lui Lansky. De fapt, după cum vom vedea mult mai detaliat în capitolul 12, Trafficante - deşi un lider „mafiot" - a fost subordonatul lui Lansky în jocurile de noroc şi traficul de narcotice. În biografia lui Lacey despre Lansky, Trafficante este, de asemenea, trecut cu vederea. De fapt, el este abia menţionat , cu excepţia unor ocazii minore -aparand doar de opt ori. De fapt, există mai puţine referinţe la Trafficante decât la încă un alt câine al lui Lansky, Bnizzer, care apare in 13 referinţe, inclusiv o recenzie detaliată a ultimelor zile triste ale câinelui. În folclorul asasinării lui Kennedy, acest lucru este, de asemenea, deosebit de relevant, în măsura în care ni s-a spus în repetate rânduri că Trafficante i-a spus odată unui anumit Jose Aleman, Jr., un bogat exilat cubanez, că JFK era programat a fi executat. Cu toate acestea, destul de interesant, restul poveştii rămâne nespus. Potrivit biografului lui J. Edgar Hoover, Curt Gentry, impresia lui Aleman a fost, de fapt că deşi Trafficante ar fi putut şti de un complot de asasinat împotriva lui Kennedy, Trafficante însuşi „nu era principalul arhitect". Cine era, atunci,?

ALIANŢA LANSKY-CIA

Toate acestea despre Rosselli şi Trafficante sunt interesante, în special în contextul implicării lor esentiale în comploturile de asasinat ale CIA-Crima Organizată care-l vizau pe Fidel Castro, care preluase controlul asupra operaţiunilor de jocuri de noroc ale lui Lansky din Havana.

Legătura Rosselli-Trafficante cu Meyer Lansky necesită mult, mult mai multe informaţii, deoarece această conexiune deschide o altă zonă: legăturile intime şi de lungă durată ale lui Lansky cu aliaţii Israelului din CIA. Într-adevăr, aşa cum vom vedea în capitolul 12, legătura lui Lansky cu CIA e mai profunda in Cuba şi Caraibe,s-a extins chiar pana în Asia de Sud-Est.

După cum am văzut în capitolul 7 (şi care a fost documentat în mod repetat de probabil sute de scriitori de nenumărate ori), crima

organizată - în special Meyer Lansky - a avut mult de pierdut când revoluţionarul comunist Fidel Castro a ajuns la putere în Cuba. Înainte de apariţia lui Castro, Cuba fusese o bază principală de operaţiuni pentru câştigarea de bani din jocurile de noroc, pentru Sindicatul Criminalităţii Organizate Meyer Lansky şi a locotenenţilor săi mafioţi. Anthony Summers rezumă bine situaţia; „Predecesorul lui Castro, dictatorul Batista, fusese mult timp o marionetă a serviciile secrete americane şi a mafiei. În 1944, când Statele Unite se temeau de probleme din partea stângii cubaneze, Lansky se pare că l-a convins pe Batista să demisioneze pentru o perioadă. Când s-a întors în 1952, a fost după ce actualul preşedinte, Carlos Prío Socarras, a fost convins să demisioneze, o plecare care se pare că a fost facilitată de o mită de un sfert de milion de dolari şi o participaţie majoră în afacerea cu cazinouri. „Acum, operaţiunile de jocuri de noroc deja stabilite în Cuba deveneau o ,,mina de aur" a mafiei... Când regimul Batista a început să se prăbuşească în faţa unei revoluţii de indignare populară, mafia şi-a acoperit pariurile politice curtându-l pe Fidel Castro." „Multe dintre armele care l-au ajutat să ajungă la putere în 1959 fuseseră furnizate prin amabilitatea traficanţilor de arme mafioţi, o politică care nu a dat roade. Lansky a văzut inscrisurile de pe pereti din oras şi a zburat din Havana în ziua în care Castro a intrat în capitală." Reporterul de investigaţii Jim Hougan a descris relaţia dintre Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky şi cubanezi – atât cei pro- Castro,cât şi duşmanii săi. „Relaţia Mafiei cu regimul ,,arrivista" al lui Castro a fost una furtunoasă. Pe de o parte, unii dintre membrii săi fuseseră activi în revoluţie, transportând arme către gherilele lui Castro. Pe de altă parte, noul premier cubanez părea hotărât să desfiinteze acele rele sociale pe care Mafia le găsea cele mai profitabile: drogurile, prostituţia şi jocurile de noroc. Castro, mai mult, îi închisese atât pe Trafficante, cât şi pe Jake, fratele lui Meyer Lansky, în urma marşului său triumfal asupra Havanei."

Cu toate acestea, sprijinul iniţial al mafiei pentru Castro s-a deteriorat atunci când Castro s-a dovedit a fi un pericol pentru operaţiunile lucrative ale sindicatului Lansky în Cuba. În acest moment, aşadar, mafia a făcut o schimbare şi a început să lucreze împotriva lui Castro.Deşi multe figuri ale sindicatului încă sperau că îşi vor putea relua operaţiunile în Cuba după ce Castro va fi

înlăturat din funcţie, Lansky a fost mai realist şi practic. A început să privească Bahamas ca următoarea sa bază de operaţiuni pentru jocuri de noroc din Caraibe. Totuşi, Lansky şi-a menţinut legăturile cu cubanezii anti-Castro. În această perioadă, CIA se pregătea să acţioneze împotriva lui Castro. Lansky avea să joace un rol major în acest efort.

Dintr-un motiv şi mai obscur - unul care a trecut adesea neobservat poate nemenţionat – Lansky avea un alt motiv să fie dezamăgit de Fidel Castro şi să susţină elementele cubaneze anti-Castro,mulţi dintre cubanezii anti-Castro care se stabiliseră în Miami şi în alte părţi după ascensiunea la putere a lui Castro erau evrei cubanezi.

„CONEXIUNEA EVREIEASCA" CUBANEZĂ

Propagandistul american anti-Castro, finanţat de CIA, Paul D.Bethel,care a scris numărul din 15 decembrie 1965 al Raportului Americii Latine (subintitulat „Ştiri gratuite din Cuba") ne oferă câteva informaţii interesante despre statutul evreilor din Cuba înainte şi după venirea la putere a lui Castro. Bethel a remarcat dintr-un total de 11.000 de evrei din Cuba în momentul preluării puterii de către Castro,la acea vreme, mai rămăseseră doar 1.900. Restul se alăturaseră deja coloniile cubaneze anti-Castro care migraseră în mare parte spre Miami şi New Orleans. Dintre cei rămaşi, alţi 1.300 plecau în momentul raportului lui Bethel . Comunitatea evreiască cubaneză înstărită a fost, de fapt, o importantă facţiune din cadrul comunităţii cubaneze anti-Castro. Aceasta, cuplată cu pierderile financiare ale lui Lansky din Cuba l-au făcut cu atât mai înclinat să pornească un atac împotriva lui Castro în cooperare cu CIA-ul.

LANSKY ŞI COMPLOTURILE DE ASASINAT

Deşi afirmaţia lui Anthony Summers, citată anterior,din cartea lui despre JFK, intitulată atat de potrivit Conspiraţia, îi acordă foarte puţină atenţie lui Meyer in rolul esenţial din crima organizată, el face referire la o operaţiune CIA anti-Castro finanţată de Lansky. Agentul CIA E. Howard Hunt pune împreună revoluţionarii Frontul Democrat, o coaliţie de cubanezi anti-Castro, condusă de Manuel Antonio de Varona, fostul preşedinte al Senatului cubanez. De fapt, aşa cum Summers ne spune că de Varona s-a întâlnit cu Lansky pentru sprijin financiar şi a primit, de asemenea, fonduri prin firma Edward K. Moss din Washington, D.C. şi Asociaţii, care reprezentau interesele agenţilor Lansky, Dino şi Eddie Cellini.

(În capitolul 9 l-am întâlnit pentru prima dată pe agentul CIA agentul E. Howard Hunt şi am aflat cum a fost implicat, într-un proces de calomnie,putin mediatizat în cadrul conspiraţiei JFK. În capitolul 16 vom vedea mult mai multe despre circumstanţele care au dus la acel proces.) Acum, deşi faimoasele comploturi de asasinat ale CIA-Mafiei împotriva lui Castro au fost raportate în repetate rânduri, principalii actori ai crimei organizate amintiti in aceasta poveste sunt întotdeauna Santo Trafficante, Jr., Johnny Rosselli şi Sam Giancana din Chicago.
Biografii lui Rosselli notează că a fost agentul contractual al CIA, Robert Maheu, o cunoştinţă veche a lui Rosselli, care a iniţiat relaţiile CIA-ului cu crima organizată în cadrul comploturilor anti-Castro. (Acesta era acelaşi Maheu, fost agent FBI, care lucrase direct sub fostul agent special responsabil al biroului FBI din Chicago, Guy Banister.Banister, aşa cum am văzut în capitolul 10, a fost legătură directă între reteaua de trafic de arme Lansky-Marcello-CIA pentru revolutionarii cubanezi anti-Castro.)
Maheu, care se împrietenise cu Rosselli în timpul călătoriilor de afaceri la Las Vegas, fusese abordat de CIA pentru a deschide negocierile cu Mafia pentru această operaţiune specială, reciproc avantajoasă. Astfel, iniţiala intriga a fost pusă la punct. Cu toate acestea, au existat evoluţii ulterioare:„Odată ce bazele au fost puse, Rosselli a decis să introducă doi jucători noi în peisaj. Unul dintre ei era şeful lui Rosselli din Chicago, Sam Giancana, iar celălalt era Santo Trafficante, colegul lui Meyer Lansky în cazinourile din Havana. Relaţiile lui Trafficante s-au dovedit utile în dezvoltarea comploturile de-a lungul timpului şi, în plus, tradiţia mafiei cerea ca, în calitate de don local, el să fie informat despre orice activitate care are loc în domeniul său.” Fără îndoială că Trafficante, Rosselli şi Giancana au ajutat într-adevăr la coordonarea comploturilor de asasinat împotriva lui Castro cu reprezentanţii CIA. (Acest lucru, aşa cum am spus, a fost documentat temeinic de-a lungul timpului. A discuta despre acest lucru aici ar insemna sa ne repetam inutil). Totuşi, aşa cum a spus succint un autor: „Lansky era cel mai important om din complotul CIA-Mafia împotriva lui Castro, dar singurul jurnalist care a avut curaj „suficient pentru a sublinia acest lucru a fost columnistul Victor Riesel.”
Anchetatorul asasinatelor, Peter Dale Scott, recunoaşte că Lansky a fost într-adevăr implicat în comploturile CIA împotriva lui Castro

lui Castro,dar rolul lui Lansky a fost ascuns, ignorat sau nemenţionat.De fapt, aşa cum vom vedea în capitolul 12, când vom examina relatia Lansky-Trafficante,cel din urma era subordonatul lui Lansky. Toate operaţiunile anti-Castro ale lui Trafficante, în colaborare cu CIA, în curs de desfăşurare erau efectuate cu aprobarea şi sub ochiul atent al lui Lansky. Ultima fază a operaţiunilor anti-Castro ale CIA a fost cunoscută sub numele de Operaţiunea Mangustei,sediul central al operaţiunii - cunoscută ca JM/Wave — era în oraşul Miami fieful lui Lansky şi îşi avea sediul în campusul Universităţii din Miami. Parte a campaniei CIA împotriva lui Castro a inclus aşa-numitul proiect ZR/Rifle Team. Asasini pricepuţi, recrutaţi din întreaga lume (şi adesea din rândurile mercenarilor profesionişti şi din cadrul crimei organizate) erau contractati pentru a fi utilizati în cadrul propriilor activităţi ale CIA ca „echipe de asasini" private sau un fel de armată teroristă, după caz. Unul dintre primii supervizorii interni ai proiectului ZR/Rifle Team a fost şeful contrainformaţiilor CIA-ului, aliatul loial al Israelului, James J. Angleton.

ROSSELLI ŞI ASASINAREA LUI JFK

Faptul că Rosselli, de exemplu, era implicat într-un anumit aspect al conspiratiei impotriva lui JFK pare adevărat. Dovezile sugerează că Rosselli a fost cu siguranţă implicat în activităţi în vara şi toamna anului 1963 care il legau direct de câteva dintre figurile cheie din conspiraţia de asasinat. Biografii lui Rosselli înşişi au sugerat că Rosselli a fost într-adevăr implicat în asasinatul în sine. Conform lui Rappleye şi Becker: „Cel mai puternic indiciu că John Rosselli a avut un rol în pregătirea... si planificarea asasinatului este un raport al unui contact direct între Rosselli şi Jack Ruby la începutul lunii octombrie 1963. Au avut loc două întâlniri, ambele în moteluri mici din apropierea oraşului Miami, ambele observate de FBI. Unul dintre anchetatorii federali care investigau uciderea lui Rosselli treisprezece ani mai târziu au dat peste un raport FBI despre întâlniri şi au transmis conţinutul acestuia, confidenţial, reporterului William Scott Malone din Washington, D.C.
„El însuşi un investigator desăvârşit", Malone într-un interviu pe care l-a acordat a spus ca se baza pe integritatea sursei sale şi că FBI-ul a stabilit „locul actual al întâlnirilor din Miami."
Conform lui Rappleye şi Becker, Rosselli l-a vizitat pe Guy Banister la biroul lui din Camp Street nr. 544 din New Orleans.

Adresa era în aceeaşi clădire în care avea un birou controversatul Consiliul Revoluţionar Cubanez (CRC). Cei de la CRC, aşa cum am văzut în capitolul 9, au fost ideea principalului agent de legătură al CIA cu exilaţii cubanezi anti-Castro, E. Howard Hunt, el însuşi implicat în asasinarea lui JFK). Biografii lui Rosselli merg chiar mai departe, întrebând: „A fost Rosselli, de fapt, în Dallas? Supravegherea FBI i-a pierdut urma pe Coasta de Vest între 19 noiembrie şi 27 noiembrie." Potrivit fraţilor Giancana, preşedintele a fost ademenit în mod deliberat in Dallas, unde operaţiunea putea fi efectuată conform specificaţiilor planului. „Politicienii şi CIA au simplificat totul", a spus Sam Giancana. „Fiecare dintre noi au adus oameni pentru a-l asasina. Eu aş fi supravegheat organizaţia (Mafia)." si o alta parte a lucrurilor ,adăugaţndu-l pe Jack Ruby şi nişte întăriri suplimentare iar CIA-ul „si-ar pune proprii oameni să se ocupe de restul."

Aşa se face că Johnny Rosselli şi Sam Giancana împreună cu Santo Trafficante Jr. au fost implicaţi în conspiraţia de asasinare a lui JFK. Povestea completă a rolului lui Sam Giancana în multe dintre aceste chestiuni, asasinarea lui JFK, în special, nu a devenit cunoscută până cand propriul său nepot şi fratele lui au facut-o publica în 1992 cu cartea lor Double Cross(Tradare).

Totuşi, acum ştim că a existat într-adevăr o influenţă majoră a Mosad-ului. în afacerile lui Sam Giancana.

CONEXIUNEA LUI SAM GIANCANA CU MOSAD-UL. . .

O nouă carte revelatoare, Double Deal(Dubla combinatie), dezvăluie noi fapte despre istoria secretă a faimoasei „Mafii" din Chicago, dezvăluind anumite detalii semnificative nespuse până acum care confirmă în continuare probabilitatea ca Mossad-ul să fie implicat în asasinarea lui JFK. Autorul noii cărţi, Michael Corbitt - fostul şef de poliţie al unei suburbii din Chicago si asociat al mafiei s-a alăturat scriitorului Sam Giancana, nepotul legendarei figuri a mafiei din Chicago — în dezvăluirea surprinzătoare care infatiseaza pentru prima dată, identitatea surprinzătoare a puţin cunoscutului „om misterios" care era adevărata „putere din spatele tronului" în crima organizată din Chicago şi a cărei influenţă ajungea pana in Israel, Panama, Iran, Las Vegas şi Washington, D.C. În ciuda celebrului său nume mafiot co-autorul lui Corbitt, Giancana, nu a fost niciodată implicat în afacerea familiei şi a relatat viaţa şi crimele regretatului său unchi, care fusese ucis în 1975. Acum Giancana

spune „restul poveştii”.
Giancana şi Corbitt îndrăznesc să relateze ceva ce nu a mai fost publicat nicăieri până acum: că un gangster evreu misterios, conectat la Mosad, pe nume Hyman „Hal” Lamer, a fost adevărata forţă din culise care a ghidat mafia din Chicago timp de peste treizeci de ani. În ciuda „uşii turnante” promovate de mass-media privind şefii mafioţi italo-americani, precum Giancana şi alţii, care au fost alternativ închişi sau „suprimati”, Lamer a fost cel care a fost în permanenţă la conducere. Dincolo de asta, autorii dezvăluie că o mare parte din activitatea criminală a lui Lamer a fost desfăşurată nu doar în cooperare cu CIA-ul, ci şi, în special, cu Mosad-ul. Lamer nu a fost doar o figură majoră în criminalitatea din Chicago, ci şi pe scena internaţională. De asemenea, a fost un asociat vechi al şefului criminalităţii evreieşti, Meyer Lansky, si practic, succesorul lui Lansky când Lansky a murit în 1983.
Potrivit lui Corbitt, el a aflat de timpuriu, în timpul perioadei sale din mafie, despre existenţa lui Lamer, deşi prezenţa lui Lamer atât de sus în mafie nu a fost ceva asupra căruia anchetatorii guvernamentali sau mass-media (care era de altfel fascinată de mafie) nu doreau să se concentreze. Corbitt scrie: „Toţi ceilalţi tipi din Outfit(denumire data mafiei din Chicago) apăreau în ziare în fiecare zi, fotografiile lor erau lipite pe prima pagină a Tribune. Dar când numele lui Hyman Lamer era menţionat în ziare, el era descris doar ca un «asociat» sau «protejat» sau un gangster şi nimic mai mult decât atât. Nimeni nu ştia cât de profunde erau contactele sale sau cât de sus. Reporterii îl numeau «enigma» şi om misterios.
Pe măsură ce Corbitt însuşi avansa în cercurile crimei organizate sub patronajul omului lui Lamer, Giancana, Corbitt a început în cele din urmă să afle secretul modului şi motivului pentru care mafia din Chicago putea opera atât de liber. Parteneriatul cu Mossad-ul, transportul de arme către Israel - a fost cel care i-a oferit mafiei din Chicago cartea castigatoare „ de a scăpa de închisoare” datorita simpatizanţilor Israelului de rang înalt din Departamentul de Justiţie. Corbitt scrie: „La insistenţele lui Meyer Lansky, Giancana şi prietenii săi au început să lucreze cu Mosad-ul israelian, introducând ilegal arme în Orientul Mijlociu.
Totul intra şi ieşea prin Panama, ceea ce însemna că totul era gestionat de Hy Lamer. Lamer era, fără îndoială, cel mai de încredere consilier financiar al lui Sam Giancana. Îi avea la mana

pe toti care aveau greutate în Panama, de la bancheri la generali. Odată ce a început să livreze arme către Israel, Lamer a avut la dispoziţie şi armata americană şi pistele sale de aterizare."'
Şi, contrar legendei populare, spun ei - confirmând ceea ce Verdict Final raportase deja în ediţiile anterioare - nu Giancana şi un alt gangster faimos din Chicago, Johnny Roselli, au cimentat infamele comploturi CIA-Mafia pentru a-l ucide pe Castro, ci Meyer Lansky şi Lamer.În plus, dezvăluie Corbitt şi Giancana, Lamer era, de asemenea, profund implicat cu doi dintre locotenenţii lui Lansky, Carlos Marcello în New Orleans şi Santo Trafficante în Tampa. Cei doi lideri ai mafiei din sud erau implicaţi alături de Lamer în operaţiuni lucrative de contrabandă cu arme şi droguri în Caraibe, ca să nu mai vorbim şi de jocurile de noroc.
Lamer şi Lansky erau deosebit de apropiaţi. Corbitt şi Giancana spun că cei doi maeştri criminali erau „sionişti - apărători pasionaţi ai dreptului divin al evreilor de a ocupa Ţara Sfântă a Ierusalimului... Dar Hy Lamer şi Meyer Lansky nu erau doar sionişti, ci şi gangsteri care credeau că scopul scuză mijloacele. Puneţi crima organizată şi guvernul SUA la dispoziţia lor şi aveţi o forţă foarte puternică..." Lamer şi Giancana erau, de asemenea, implicaţi în tranzacţii cu jocurile de noroc din cazinourile cu sediul în Iran, pe atunci fieful şahului Iranului, a cărui infamă poliţie secretă, Savak, a fost o creaţie comună a CIA şi a Mosad-ului - un punct major de dispută atunci când fundamentaliştii islamici l-au răsturnat pe şah şi l-au forţat să plece in exil.
Corbitt dezvăluie, de asemenea, povestea uimitoare a modului în care Giancana (cu ajutorul lui Lamer) a reuşit în cele din urmă să scape de Departamentul de Justiţie al SUA. Se pare că, deşi preşedintele Lyndon Johnson şi consilierii săi sionişti doreau să poarte război împotriva Egiptului şi a celorlalte state arabe în numele Israelului, implicarea SUA în Vietnam a făcut imposibilă acţiunea lui Johnson. Cu toate acestea, Giancana nu numai că a oferit o sumă substanţială de bani pentru a ajuta la înarmarea Israelului pentru războiul său din 1967 împotriva ţărilor arabe, dar, în plus, Lamer şi Giancana au aranjat transporturi de arme furate către Israel de la unul dintre avanposturile lor din Panama, o operaţiune desfăşurată în colaborare cu agentul Mosad-ului, din Panama, Michael Harari. În schimbul acestui serviciu în numele Israelului, preşedintele Johnson a ordonat Departamentului

de Justiţie să renunţe la campania împotriva lui Giancana.
În cele din urmă, însă, aranjamentul dintre Giancana şi Lamer a ajuns la capăt. Se pare că Lamer a fost aproape sigur în spatele uciderii lui Giancana din 1975. Lamer, însă, a continuat să prospere, chiar dacă o serie de succesori ai lui Giancana s-au confruntat cu o serie continuă de urmăriri penale federale, aclamate pe scară largă de presă drept „sfârşitul mafiei din Chicago".

GIANCANA ŞI ROSSELLI EXECUTAŢI

Giancana a fost executat in stil mafiot în propria sa casă din Chicago, pe 19 iunie 1975. Mass-media a promovat-o ca fiind încă o „crimă mafiotă". Familia Giancana nu crede că a fost vorba despre asta. Ei spun că a fost o trădare a CIA-ului in care evident, şi Mosad-ul a fost implicat. Întâmplarea face că Giancana a fost ucis chiar în ziua în care anchetatorii Congresului se îndreptau spre Chicago pentru a-l intervieva pe liderul mafiei despre presupusele comploturi organizate de CIA împotriva lui Castro.
Sam şi Chuck Giancana afirmă sincer în propria lor carte că este posibil să fi fost Johnny Rosselli cel care a ajutat la aranjarea uciderii lui Giancana. Potrivit celor doi Giancana(nepotul si fratele victimei), aceştia cred că CIA a emis un contract de asasinare a lui Giancana şi că CIA a aranjat crima prin intermediul lui Trafficante. Cei doi scriitori cred că, la rândul lui, Trafficante s-a asigurat că Rosselli a aranjat asasinatul lui Sam Giancana din Chicago. După cum rezumă ei lucrurile: „Prietenii lui Giancana din cadrul mafiei ştiau că nu ar fi divulgat niciodată informaţii dăunătoare; CIA-ul, plin de spioni şi contraspioni, înşelătorii şi trădători, s-ar fi putut sa nu fi fost atât de sigură de loialitatea lui."
În orice caz, Johnny Rosselli nu a trăit niciodată suficient de mult pentru a spune adevărata poveste a operaţiunilor CIA-Meyer Lansky din Caraibe şi Dallas. Pe 28 iulie 1976, Rosselli a dispărut în Miami. Pe 7 august, cadavrul măcelărit al gangsterului extravagant a ieşit la iveală într-un butoi de pe fundul oceanului. Charles Rappleye şi Ed Becker notează că au existat suspiciuni că într-adevăr Trafficante ar fi fost cel care ar fi putut chiar aranja asasinatul asupra lui Rosselli. Cu toate acestea, ei subliniază că există mulţi în Mafie care nu cred neapărat că acest lucru este adevărat. În opinia biografilor lui Rosselli, „CIA avea cu siguranţă

contactele în Miami-ul cubanez pentru a realiza execuţia lui Rosselli şi, aşa cum demonstrase prin recrutarea lui, avea şi voinţa de a duce executia la bun sfarsit. Chiar şi dovezile care îl indicau pe Trafficante nu excludeau colaborarea agenţiei de spionaj."
După cum subliniază autorii, Trafficante avea într-adevăr legături foarte strânse cu CIA - legături care depăşeau interacţiunile sale cu agenţia de spionaj în operaţiunile anti-Castro. În capitolul 12 vom vedea, într-adevăr, că Trafficante, în calitate de locotenent al lui Lansky în reţeaua de contrabandă cu droguri din Asia de Sud-Est, a dezvoltat legături mai intime şi mai strânse cu CIA după asasinarea lui JFK. Doar Santo Trafficante, Jr., subordonatul lui Meyer Lansky, a rămas în viaţă şi, aşa cum notează familia Giancana, „a desfăşurat afaceri fără măcar o soapta din partea institutiilor legii". Giancana subliniază: „Trebuia doar să citeşti ziarele pentru a vedea că atenţia agenţilor de combatere a crimei din lumea interlopă nu era asupra oraşului Tampa, Florida, ci pe verii săi extrem de vizibili din nord in New York şi Chicago."
In această perioadă, la mijlocul anilor 1970, Lansky însuşi era bolnav şi aproape infirm. Trafficante însuşi a murit de insuficienţă renală în 1987 - la doar patru ani după Lansky.

MAFIA ŞI MOSADUL

Concluzia: oricine încearcă să considere asasinarea lui JFK ca pe un „asasinat mafiot" face o mare greşeală, nereuşind să calculeze rolul lui Meyer Lansky conectat la Mossad, al asociatului său din Chicago, Hyman Lamer, şi al aliaţilor lor din Mosad-ul israelian, ca să nu mai vorbim de CIA însăşi. Aşadar, încă o dată, legătura cu Mosad-ul este foarte prezentă, deşi există puţini „experţi în asasinarea lui JFK" care sunt dispuşi să o recunoască. Dar povestea are mai multe de dezvaluit.

Capitolul Doisprezece
Opiu pentru Mase:
Conducta de trafic de droguri Lansky-CIA-Asia de Sud-Est şi Legătura cu Mosad-ul

Şeful Mafiei din Tampa, Florida, Santo Trafficante, Jr. a fost deseori menţionat ca un posibil creier în spatele asasinării lui John F. Kennedy. De asemenea, mass-media l-a prezentat pe

Trafficante ca principalul actor din spatele rețelei internaționale de heroină care rețelei internaționale de heroină care opera din Asia de Sud-Est. Cu toate acestea, adevărul este că Meyer Lansky a fost principalul arhitect al operațiunilor globale de trafic de droguri.Trafficante era subordonatul său direct. Conducta de trafic de heroină Lansky a fost condusă prin Mafia Corsicana susținută de CIA in Marsilia care a folosit activitățile secrete ale CIA în Asia de Sud-Est dinn timpul războiului din Vietnam ca acoperire pentru operațiunile sale ilegale. De fapt, toate dovezile sugerează că traficul de droguri a fost o afacere comună CIA-Crima Organizată.Mai mult, banca principală de spălare a bancilor din Elveția a lui Lansky era o operațiune a Mossadului. Astfel, legăturile Sindicatului Lansky/Mafie cu aliații Israelului din CIA sunt chiar mai profunde și mai intime decât am fi crezut.

Veteranul investigator în cazul asasinării lui JFK, Peter Dale Scott, a sugerat că „potopul de droguri în această țară(USA) de la al Doilea Război Mondial încoace a fost unul dintre principalele secrete care au dus la mușamalizarea continuă a asasinării lui Kennedy". Scott are dreptate, deoarece orice examinare atentă și aprofundată a traficului global de droguri arată în mod concludent că aliații Israelului din sindicatul criminal Lansky și CIA fac parte în mare măsură din rețeaua internațională de droguri.

Cercetatorii traficului global de droguri ii sunt îndatorați profesorului Alfred McCoy de la prestigioasa Universitate Wisconsin din Madison pentru expunerea sa inovatoare a originilor reale ale crizei drogurilor din zilele noastre. Publicată pentru prima dată în 1972 - în ciuda celor mai puternice eforturi ale CIA de a bloca publicarea sa - lucrarea clasică a lui McCoy, Politica heroinei în Asia de Sud-Est, a rezistat testului timpului.În 1992, McCoy a reeditat lucrarea sub titlul Politica heroinei: Complicitatea CIA în comerțul global cu droguri. Noua ediție este o lucrare la fel de remarcabilă, care nu numai include descoperiri suplimentare dezvăluite în următorii 20 de ani de la publicarea sa inițială, dar și o prefață valoroasă în care McCoy prezintă operațiunile CIA împotriva cercetărilor sale și a publicării cărții.

ȘEFUL DROGURILOR

Deși presa tradițională l-a indicat în repetate rânduri pe Santo Trafficante Jr., șeful mafiei din Tampa, drept creierul din spatele

traficului de droguri din Asia de Sud-Est, McCoy precizează foarte clar că Trafficante opera pur şi simplu ca subordonat al lui Lansky. McCoy descrie originile relaţiei Lansky-Trafficante:
„În anii 1930, Meyer Lansky a «descoperit» Caraibe pentru şefii sindicatelor din nord-est şi a investit profiturile lor ilegale într-o gamă de jocuri de noroc profitabile. În 1933, Lansky s-a mutat în zona Miami Beach şi a preluat majoritatea pariurilor ilegale din afara pistelor(intrecerile de cai) şi o varietate de hoteluri şi cazinouri. De asemenea, se pare că a fost responsabil pentru decizia crimei organizate de a declara Miami un «oraş liber» (adică, nesupus regulilor obişnuite de monopol teritorial). „După succesul său din Miami, Lansky s-a mutat la Havana timp de trei ani, iar la începutul celui de-al Doilea Război Mondial deţinea cazinoul Hotelului Nacional şi închiria hipodromul municipal de la o bancă reputată din New York." „Împovărat de enormul volum al proprietăţilor sale, Lansky a trebuit să delege o mare parte din responsabilitatea sa in gestionarea zilnică a afacerilor, gangsterilor locali. Unul dintre primii asociaţi ai lui Lansky în Florida a fost Santo Trafficante, Sr., un gangster din Tampa, născut în Sicilia. Trafficante îşi câştigase reputaţia de organizator eficient în cadrul escrocheriilor de jocuri de noroc din Tampa şi era deja o figură de o oarecare importanţă când Lansky a sosit pentru prima dată în Florida. Până in perioada când Lansky s-a întors la New York în 1940, Trafficante îşi asumase responsabilitatea pentru interesele lui Lansky în Havana şi Miami.

TRAFFICANTE, ,,OMUL DE PAIE"

„La începutul anilor 1950, Trafficante devenise o figură atât de importantă încât a delegat concesiunile sale din Havana lui Santo Trafficante, Jr., cel mai talentat dintre cei şase fii ai săi. Poziţia oficială a tânărului Santo în Havana era cea de manager al Cazinoului Sans Souci, dar era mult mai important decât indică titlul său." „În calitate de reprezentant financiar al tatălui său si în cele din urmă al lui Meyer Lansky, Santo Jr. controla o mare parte din industria turistică a Havanei şi a devenit destul de apropiat de dictatorul pre-Castro, Fulgencio Batista. Mai mult, se pare că era responsabilitatea sa să primească transporturi vrac de heroină din Europa şi să le transmită prin Florida către New York şi alte centre urbane importante, unde distribuţia era asistată de şefii mafiei locale."

ASCENSIUNEA LUI LANSKY

Biograful Lansky, Hank Messick, arată foarte clar că Trafficante Jr. a fost cel care a jucat un rol cheie în asigurarea dominaţiei lui Lansky asupra jocurilor de noroc sindicalizate din Cuba. Trafficante a fost cel care a ajutat la orchestrarea asasinării în 1957 a rivalului lui Lansky, figura mafiei din New York, Albert Anastasia, cel mai vocal critic al mafiei italiene in influenta crescândă a lui Lansky în escrocheriile de jocuri de noroc cubaneze.Îndepărtarea lui Anastasia de pe scenă a fost vitală pentru dominaţia finală a lui Lansky.

Messick notează că Trafficante a fost prins la mijloc între Albert Anastasia şi Lansky din cauza jocurilor de noroc din Havana.

Nu numai că Trafficante a ales să-şi abandoneze colegul mafiot italian, dar Trafficante a depus şi un jurământ de sânge în stil mafiot, asigurându-l pe Lansky de sprijinul său.

„Atâta timp cât sângele curge în corpul meu", a intonat el solemn, „eu, Santo Trafficante, jur credinţă voinţei lui Meyer Lansky şi organizaţiei pe care o reprezintă. Dacă încalc acest jurământ, fie ca să ard în iad pentru totdeauna." L-a semnat cu propriul său sânge.

La scurt timp după aceea, pe 25 octombrie 1957, Anastasia a fost împuşcat mortal după ceea ce el a crezut în mod eronat că va fi a fost o întâlnire amicală la New York cu Trafficante. Anastasia ar fi trebuit să ştie ce va urma. La urma urmei, potrivit lui Messick, el le spusese, cu puţin timp înainte, colegilor săi mafioţi părerea sa: „Voi ticăloşi v-aţi vândut evreilor." (Interesant este că biograful prietenos al lui Lansky,Robert Lacey, nu menţionează niciodată confruntarea Lansky-Anastasia care a dus la uciderea rivalului lui Lansky.)

Autoritatea în crimă organizată, Dan Moldea, a rezumat cel mai bine şi mai succint relaţia Lansky- Trafficante: „Trafficante era profund devotat lui Lansky."

MAFIA SUB ASEDIU

La scurt timp după uciderea lui Albert Anastasia, atenţia publică a început să se concentreze asupra crimei organizate, ca urmare a publicităţii din mass-media. De fapt, abia la infamul conclav mafiot de la Appalachian, New York, din 1957, mass-media a început să promoveze „Mafia" ca o forţă majoră în crima organizată. Americanii erau conştienţi de mult timp de gangsteri legendari precum Al Capone şi Lucky Luciano, dar conştientizarea generală a existenţei unui sindicat naţional al crimei nu era ceva obişnuit.

În urma unui raid al poliţiei la conferinţa din Appalachian la care au participat exclusiv figuri importante ale mafiei din întreaga ţară, inclusiv Trafficante atenţia publicului a început să se concentreze asupra „Mafiei” – datorită mass-mediei.
Povestea oficială a fost întotdeauna că un poliţist local a dat peste conclavul de la casa figurii mafiote Joseph Barbara. Ofiţerul a chemat întăriri şi a avut loc o „razie” majoră, în urma unei urmăriri incinse a figurilor mafiote prin mărăcinii şi tufişurile din zona rurală. Cu toate acestea, potrivit lui Hank Messick, poliţia fusese avertizată de un asociat Lansky că întâlnirea urma să aibă loc. Messick a descris consecinţele raidului din Appalachian: „Delegaţii au fost împrăştiaţi înainte de a se putea ajunge la vreo alianţă. Şi publicitatea a provocat cea mai mare presiune asupra mafiei din anii 1930 încoace. Nu s-a concentrat doar pe cei care au participat la adunare, ci pe întreaga Mafie.
Mai mult, a continuat timp de mai bine de un an, în timp ce oficialii statali şi federali încercau să găsească o acuzaţie împotriva delegaţilor pe care îi capturaseră sau îi identificaseră. Liderii mafiei nu au fost doar imobilizaţi de publicitatea continuă, dar au fost şi demoralizaţi. Aproape instinctiv, s-au adunat la Lansky şi alţi lideri ai sindicatelor criminale non-mafiote pentru sfaturi şi asistenţă. (Poate nu întâmplător, unul dintre avocaţii care au jucat un rol cheie în ancheta din Munţii Appalachi a fost un anume Justin Finger. Finger a fost cel care a devenit ulterior şeful „diviziei pentru drepturi civile” a Ligii Anti-Defăimare a B'nai B'rith, finanţată de Lansky, principala ramură de informaţii şi propagandă a Mossadului israelian din Statele Unite.) În ciuda tuturor acestora, aşa cum notează Messick, Trafficante însuşi a avut de câştigat. Potrivit lui Messick: „Trafficante a fost puţin enervat de publicitatea pe care a primit-o după ce a fost prins împreună cu restul , dar s-a liniştit curând când a descoperit că acum era aclamat drept şeful mafiei din Florida de către presă. Gloria era la fel de importantă ca prada pentru mintea mafiei.” Evident, o relaţie de lucru strânsă între Lansky şi Trafficante fusese cimentată. A continuat mulţi ani, până inclusiv dincolo de anul critic 1963. Însă, în 1970, Lansky, pregătindu-se să se refugieze în Israel, a predat majoritatea responsabilităţilor sale subordonatului său, Santo Trafficante Jr. În acest moment, Lansky îmbătrânea şi se afla în stare precară. Era gata să se pensioneze. În 1968 cu doar doi ani mai mai devreme

Trafficante călătorise la Saigon, Hong Kong și Singapore. Acolo, în exoticul Orient, consolida relaţia de veche dintre Lansky și CIA în rețeaua internațională de droguri.

CINE ESTE ŞEFUL?

Aici ne îndreptăm din nou către profesorul Alfred McCoy pentru o elucidare a legăturilor lui Lansky cu CIA în rețeta de droguri din Asia de Sud-Est și a rolului secret pe care l-a jucat în implicarea CIA în conflictul din Vietnam.

McCoy scrie:„După ce baronul mafiei, Charles «Lucky» Luciano, a fost deportat din Statele Unite în 1946, i-a încredinţat asociatului său de lungă durată, Meyer Lansky, responsabilitatea de a-și gestiona imperiul financiar. Lansky a jucat, de asemenea, un rol cheie în organizarea sindicatului de heroină al lui Luciano: a supravegheat operaţiunile de contrabandă, a negociat cu producătorii de heroină corsicani și a gestionat colectarea și ascunderea profiturilor enorme.„Controlul lui Lansky asupra Caraibelor și relaţia sa cu familia Trafficante, cu sediul în Florida, au fost de o importanţă deosebită, deoarece multe dintre transporturile de heroină treceau prin Cuba sau Florida în drumul lor către pieţele urbane ale Americii.” Timp de aproape douăzeci de ani, parteneriatul Luciano-Lansky-Trafficante a rămas o caracteristică majoră a traficului internaţional de heroină.”McCoy notează în continuare: „Există motive să credem că turneul european al lui Meyer Lansky 1949-1950 a fost esenţial în promovarea industriei de heroină din Marsilia. După ce a traversat Atlanticul într-un vas de lux, Lansky l-a vizitat pe Lucky Luciano la Roma, unde au discutat despre traficul de narcotice. Apoi a călătorit la Zurich și a contactat bancheri elveţieni proeminenţi prin intermediul lui John Pullman, un vechi prieten din vremea traficului de rom.

„Aceste negocieri au stabilit labirintul financiar pe care crima organizată l-a folosit timp de decenii pentru a-și scoate ilegal profiturile enorme din jocuri de noroc și heroină din ţară în conturi bancare elveţiene secrete, fără a atrage atenţia Fiscului SUA. „Pullman a fost responsabil pentru partea europeană a operaţiunii financiare a lui Lansky: depunerea, transferul și investirea banilor atunci când ajungeau în Elveţia.”

LEGĂTURA MOSAD-ULUI IN TRAFICUL DE DROGURI

După cum am menţionat în capitolul 7, biograful lui Lansky, Hank Messick, însuşi a subliniat că, în cele din urmă, principalul depozitar elveţian al lui Pullman pentru banii proveniti din droguri ai lui Lansky era Banca de Credit International (BCI), înfiinţată în 1959. Această bancă, aşa cum am văzut, a fost ideea lui Tibor Rosenbaum, ofiţerul israelian cu ştate vechi in Mosad. În capitolul 15 vom examina în detaliu legătura Lansky-Rosenbaum-BCI cu asasinarea lui JFK. Potrivit lui Messick, „Odată depusi în siguranţă în conturi numerice(la BCI şi alte bănci), acestia putea fi investiti pe piaţa bursieră sau returnati sub formă de împrumuturi către persoane fizice şi corporaţii controlate de Sindicatul Naţional al Criminalităţii." (Pullman, care se mutase de la baza lui Lansky din Miami Beach la Montreal, era locotenentul lui Lansky responsabil de aceasta fază a operaţiunilor internaţionale de droguri.)

MAFIA CORSICANĂ

McCoy descrie mai detaliat şederea europeană a lui Lansky: „După ce a făcut aranjamentele financiare cu Pullman în Elveţia, Lansky a călătorit prin Franţa, unde s-a întâlnit cu lideri de rang înalt ai mafiei corsicane de pe Riviera şi de la Paris. După discuţii îndelungate, se pare că Lansky şi corsicanii au ajuns la un fel de acord privind traficul internaţional de heroină.

„La scurt timp după ce Lansky s-a întors în Statele Unite, laboratoarele de heroină au început să apară în Marsilia. În anii următori, experţii americani în narcotice aveau să estimeze că majoritatea stocului de heroină al Americii era fabricat în Marsilia." McCoy notează că faza europeană a operaţiunilor de droguri Lansky a început treptat să se mute din mâinile asociaţilor lui Lansky din Mafia siciliană către zona Marsiliei din Franţa, sub dominaţia mafiei corsicane. Toate acestea au avut loc în acelaşi timp în care prietenul Israelului din Biroul de Servicii Strategice american (şi mai târziu CIA), James Angleton, era implicat în regiune,ajutând la emigrarea evreilor europeni în Palestina. (În capitolul 8,am examinat în continuare rolul lui Angleton în aceste afaceri, inclusiv legăturile sale cu mafia corsicană şi cu fondatorul BCI, Tibor Rosenbaum).

LANSKY, CIA ŞI MAFIA CORSICANĂ

McCoy explică modul în care CIA a dezvoltat legături cu partenerii lui Lansky din Mafia Corsicană: „CIA... a trimis agenţi şi o echipă

echipă specializata in război psihologic la Marsilia, unde au tratat direct cu liderii sindicatelor corsicane prin intermediul fraţilor Guerini [Antoine şi Barthelemy, liderii Mafiei Corsice].”
Agenţii CIA au furnizat arme şi bani bandelor corsicane pentru atacuri asupra liniilor de pichetare comuniste şi hărţuirea unor importanţi oficiali sindicali.Comuniştii acumulaseră multă influenţă politică în regiune,iar CIA a folosit Mafia Corsicană pentru a zdrobi puterea comuniştilor. „Guerinii au câştigat suficientă putere şi statut prin rolul lor în zdrobirea grevei din 1947 pentru a deveni noii lideri ai lumii interlope corsicane.
Deşi CIA a jucat un rol esenţial în restabilirea influenţei politice a lumii interlope corsicane, abia în urma grevei de la docuri din 1950, Guerinii au câştigat suficientă putere pentru a prelua controlul suprafaţei portuare din Marsilia.„Combinaţia dintre influenţa politică şi controlul docurilor a creat mediul ideal pentru creşterea laboratoarelor de heroină din Marsilia – o sansa nepretuita, pentru şeful mafiei Lucky Luciano care in acelasi timp căuta o sursă alternativă de aprovizionare cu heroină.”

VERIGA VIETNAMEZA DIN TRAFICUL DE DROGURI

După cum notează McCoy în continuare, CIA începuse, de asemenea, să-şi arate puterea înAsia de Sud-Est, unde a apărut traficul de droguri. McCoy descrie relaţia CIA-ului cu traficanţii de droguri indigeni:„În Laos din 1960 până în 1975, CIA a creat o armată secretă de 30.000 de membri ai tribului Hmong pentru a lupta împotriva comuniştilor laoţieni din apropierea graniţei cu Vietnamul de Nord. Întrucât principala cultură comercială a tribului Hmong era opiul, CIA a adoptat o postură complice faţă de trafic, permiţându-i comandantului Hmong, generalul Vang Po, să folosească Air America al CIA pentru a colecta opiumul din satele sale răspândite în zonele muntoase. „La sfârşitul anului 1969, diverşii clienţi ai CIA, implicaţi în acţiuni sub acoperire, au deschis o reţea de laboratoare de heroină în Triunghiul de Aur(Myanmar-. Tailanda -Laos).În primii ani de funcţionare, aceste laboratoare au exportat heroină de înaltă calitate nr. 4(cea mai pura)către trupele americane care luptau în Vietnam. După retragerea lor, laboratoarele Triunghiului de Aur au exportat direct în Statele Unite, acaparand o treime din piaţa americană de heroină.”
Astfel, Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky a dezvoltat o relaţie strânsă de lucru cu CIA. Biografii familiei lui Sam Giancana

au afirmat categoric,,Giancana a susţinut ca în schimbul serviciilor interlope ale Sindicatului Crimei Organizate,CIA a privit în altă parte, permiţând ca peste 100 de milioane de dolari pe an în droguri să treacă prin Havana în Statele Unite."
„Era un aranjament similar cu toate celelalte pe care le făcuseră", a spus el.
CIA primea 10% din încasările din vânzarea de narcotice, pe care le utilizau «pentru a finanta operatiunile lor clandestine». Aceşti bani câştigaţi ilegal erau ascunşi de CIA în conturi din Elveţia, Italia, Bahamas şi Panama."
Mai mult, potrivit familiei Giancana, când Sam Giancana era implicat în diverse activităţi frauduloase, îşi împărţea în mod convenţional profiturile cu alţi şefi ai crimei organizate, în funcţie de regiunea sau activitatea în cauză. „În mare parte", au subliniat ei, „afacerile internaţionale ale lui Giancana îl implicau pe Lansky şi pe oricine altcineva de la acea vreme." Cele două figuri principale ale CIA din Asia de Sud-Est în perioada colaborării Lansky-CIA în traficul de droguri erau, în mod interesant, Theodore Shackley şi Thomas Clines.
Shackley era şeful secţiei CIA din Laos. Clines a fost adjunctul direct al lui Shackley. După cum am văzut în capitolul 11, Shackley şi Clines au fost cei care au supervizat Operaţiunea Mangusta a CIA-ului(a fost o amplă campanie de atacuri teroriste împotriva civililor şi operaţiuni secrete, desfăşurate de Agenţia Centrală de Informaţii a SUA în Cuba.A fost autorizată oficial pe 30 noiembrie 1961 de către preşedintele american John F. Kennedy. Numele „Operaţiunea Mangusta" a fost convenit la o reuniune a Casei Albe din 4 noiembrie 1961), numele de cod pentru comploturile de asasinat ale Sindicatului Criminal Lansky-CIA împotriva lui Castro, conduse de la un sediu central din campusul Universităţii din Miami. Această operaţiune a ajuns să fie cunoscută sub numele de JM/Wave. Se pare că Operaţiunea Mongoose a fost sub conducerea generalului Edward Lansdale, despre care cercetătorul în domeniul asasinatelor Bernard Fensterwald notează că, ulterior, „ar fi cultivat o relaţie strânsă cu mafia corsicană în timpul controversatului său serviciu în Vietnam". Interesant este că Shackley şi Clines - după ce s-au „retras" din CIA,au înfiinţatau înfiinţat o agenţie care trafica arme - Egyptian Transport Service Company. Această firmă a lucrat îndeaproape cu figura Mosad,

Shaul Eisenberg,prin compania Aviation Trade and Service Company.Eisenberg, de fapt, a fost un om cheie în programul de dezvoltare a armelor nucleare al Israelului, exact activitatea care a creat criza dintre John F. Kennedy şi Israel. Complotul este în mod clar,complet. Rolul lui Lansky în toate aceste activităţi, însă, a fost cu grijă ignorat, chiar şi de scriitori – Alfred McCoy fiind excepţia notabilă care au expus rolul CIA în traficul global de droguri.

MUŞAMALIZAREA CONEXIUNII LANSKY

În cartea sa „Duşmani pe viata: Crearea unei lumi neprietenoase", jurnalistul Jonathan Kwitny dedică mai multe pagini reţelelor de trafic de droguri susţinute de CIA,care operează din Asia de Sud-Est şi folosesc familiile criminale corsicane aliate cu CIA ca sursă centrală de distribuţie.

Kwitny subliniază rolul lui Charles „Lucky" Luciano în stabilirea reţelelor iniţiale care au folosit şi familiile criminale siciliene din Mediterana. Kwitny chiar recunoaşte munca lui Alfred McCoy ca fiind „cea mai bună documentaţie publicată pe acest subiect". Totuşi, în mod interesant, Kwitny nu menţionează niciodată rolul esenţial al lui Meyer Lansky în înfiinţarea oficială a reţelei globale de droguri lansate de Luciano, în ciuda faptului că Kwitny l-a citat pe McCoy drept „cea mai bună sursă publicată" a istoriei reţelei de droguri. Nici Kwitny nu face referire la Santo Trafficante Jr., locotenentul lui Lansky şi principalul moştenitor al traficului global de droguri. Toate acestea sunt deosebit de interesante când ne dăm seama că, în recenta furoare legată de conspiraţia asasinării lui JFK (rezultată din lansarea filmului JFK al lui Oliver Stone), Kwitny însuşi este unul dintre principalii promotori ai teoriei conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK". Potrivit lui Kwitny, principalul arhitect al crimei a fost, după estimarea sa, cel mai probabil şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello - care, după cum am văzut, a fost unul dintre ,,oamenii de paie" locali ai lui Lansky. Evident, Kwitny - la fel ca si alţii care susţin că „Mafia l-a ucis pe JFK" – nu vrea să recunoască faptul că Meyer Lansky a existat măcar. De asemenea, merită menţionat faptul că prietenosul biograf al lui Lansky,Robert Lacey, scriind în biografia sa din 1991 despre Lansky, face tot posibilul să sugereze că Lansky nu a avut nicio legătură cu traficul internaţional de droguri. După cum am văzut, acest lucru este firesc în ceea ce priveşte atitudinea lui Lacey faţă de Lansky.

Cu toate acestea, Rachel Ehrenfeld, una dintre cele mai importante experţi mondiali în domeniul combinat al traficului de droguri şi al legăturilor sale cu terorismul global, scrie în cartea sa Evil Money că „există dovezi credibile care arată contrariul”. Ea citează un interviu pe care l-a realizat cu un fost anchetator special al Congresului pentru Crima Organizată. Ea relatează că a fost „asigurată că dovezile pentru afacerile ilegale ale lui Lansky erau ample şi că Lacey trebuie să fi fost victima relaţiilor sale apropiate cu foştii asociaţi şi familia lui Lansky”.

ASASINI FRANCEZI?

Având în vedere alianţa CIA cu aliaţii lui Lansky din Mafia Corsicană, este interesant de luat în considerare aici faptul că există persoane care cred că Mafia corsicană sau alte elemente franceze ar fi putut juca un rol în asasinarea lui John F. Kennedy. Există într-adevăr dovezi că cel puţin un mercenar francez a apărut la Dallas în ziua în care JFK a fost ucis. Scriind în Reasonable Doubt (Îndoială rezonabilă), Henry Hurt explorează în detaliu un aspect al aşa-numitei „conexiuni franceze”. El descrie posibilul rol al unui terorist francez al OAS în asasinat. După cum am văzut în capitolul 6 şi în capitolul 9, OAS era formată din forţe franceze susţinute de CIA, care se opuneau acordării independenţei coloniei franceze din Algeria arabă. Acest lucru i-a condus la o confruntare directă cu preşedintele francez Charles De Gaulle, care a acordat independenţa Algeriei. În calitate de membru al Senatului, aşa cum am văzut în capitolul 4, John F. Kennedy a cerut independenţa Algeriei, în opoziţie cu OAS. Israelul însuşi avea un interes în continuarea dominaţiei franceze asupra Algeriei, deoarece ocupaţia franceză a Algeriei a fost un obstacol direct în calea naţionalismului arab.(În capitolul 15 vom examina legăturile secrete ale Israelului cu OAS).

Hurt citează dintr-un document CIA descoperit în 1977 de Mary Ferrell, cercetătoare la Dallas: „Documentul, datat 1 aprilie 1964, relata că serviciul francez de informaţii dorea ajutor în localizarea lui Jean Souetre, un terorist francez al OAS, considerat o ameninţare la adresa siguranţei preşedintelui francez Charles De Gaulle. „Documentul afirma că Jean Souetre se afla în Fort Worth, Texas, în dimineaţa zilei de 22 noiembrie 1963. În acea dimineaţă, preşedintele Kennedy se afla şi el în Fort Worth.Câteva ore mai târziu, John F. Kennedy se afla în Dallas, unde, la ora 12:30,a

fost asasinat. Tot în Dallas, în acea după-amiază, se afla şi Jean Souetre." „În termen de patruzeci şi opt de ore de la moartea lui Kennedy, conform solicitării de către francezi, Jean Souetre a fost reţinut de autorităţile americane din Texas. A fost imediat expulzat din Statele Unite. Serviciile de informaţii franceze voiau să stabilească dacă fusese expulzat în Canada sau în Mexic. „Francezii voiau, de asemenea, să ştie de ce autorităţile americane l-au expulzat pe Souetre." Scopul simplu era de a asigura siguranţa preşedintelui De Gaulle în timpul călătoriei sale iminente în Mexic." Hurt notează că documentul original menţiona, de asemenea, că Souetre a folosit numele Michel Roux şi Michel Mertz. Roux se afla întâmplător în Fort Worth pe 22 noiembrie, intrând în ţară pe 19 noiembrie şi plecând la Laredo, Texas, pe 6 decembrie. Nu a fost expulzat. Când a fost interogat ulterior,Souetre a spus că Mertz era un vechi duşman care îi folosea adesea numele şi ar fi putut încerca să-l implice în anumite fapte ilegale.

LEGĂTURA CU HUNT

Interesant este că omul CIA E. Howard Hunt (pe care l-am întâlnit pentru prima dată în capitolul 9) a fost unul dintre oamenii de contact ai CIA în relaţiile cu Souetre şi serviciile secrete ale OAS. Faptul că cei doi ar fi putut fi în Dallas, poate chiar împreună în timpul asasinării lui JFK este cel puţin curios, ca să spun, şi încă un detaliu care împreună, demonstrează legături apropiate continue între persoane şi instituţii care au fost în alte părţi legate în mod repetat de conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.

În capitolele 15 şi 16 vom vedea că elemente legate de Mosad-ul israelian si Lansky din New Orleans şi din alte părţi au canalizat bani către OAS pentru o tentativă de asasinat din 1962 împotriva lui Charles De Gaulle şi că, într-adevăr, aceleaşi elemente sunt legate direct de asasinarea lui JFK.

DOUĂ FAŢETE ALE ACEEAŞI MONEDE

Profesorul Alfred McCoy rezumă legăturile secrete dintre CIA şi crima organizată din întreaga lume: „De la interzicerea narcoticelor în anii 1920, alianţele dintre traficantii de droguri şi agenţiile de informaţii au protejat traficul global de narcotice. Având în vedere frecvenţa unor astfel de alianţe, pare să existe o atracţie naturală între agenţiile de informaţii şi sindicatele criminale... Ambele sunt practicante ale ceea ce un agent CIA retras a numit „artele clandestine" - abilitatea de bază de a opera în afara

canalelor normale ale societăţii civile. Dintre toate instituţiile societăţii moderne, agenţiile de informaţii şi sindicatele criminale sunt singurele organizaţii mari capabile să desfăşoare operaţiuni secrete fără teama de a fi detectate." Biografii familiei şefului mafiei din Chicago, Sam Giancana, au scris despre propria elaborare a acestei relaţii a lui Giancana. Ei au descris cum Giancana i-a arătat fratelui său o monedă romană antică şi a declarat: „Uite, acesta este unul dintre zeii romani. Aceasta are două faţete... două părţi.Asta suntem noi, Mafia şi CIA-ul - două feţe ale aceleiaşi monede.

ISRAEL, CIA ŞI COMBINAŢIA DE DROGURI

Toate dovezile pe care le-am acoperit aici sugerează că CIA şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky au fost într-adevăr parteneri în multe domenii de interes reciproc - nu numai în Cuba şi în traficul de droguri din Asia de Sud-Est ci şi în asasinarea lui John F. Kennedy. Şi, aşa cum am văzut în capitolul 6, aliaţii lui Lansky din Israel aveau multe beneficii din implicarea americană în Asia de Sud-Est.În timp ce Israelul folosea implicarea şi preocuparea Americii pentru conflictul din Vietnam ca mijloc prin care Israelul îşi putea demonstra puterea în Orientul Mijlociu, reţeaua de narcotice Lansky îşi folosea parteneriatul cu CIA în timpul războiului din Vietnam ca o acoperire pentru contrabanda sa de droguri. Şi pe măsură a ceea ce noi am văzut în capitolul 8, CIA-ul şi Israelul însuşi au avut legături lungi şi strânse, la fel de incestuoase ca cele dintre Sindicatul Crimei Organizate Lansky şi Israel. Am văzut deja că Israelul a avut propriile dificultăţi cu John F. Kennedy. La fel şi cu Mafia şi Sindicatul Lansky. În capitolul 9 am analizat propriile probleme ale CIA-ului cu John F. Kennedy. În mod evident, această alianţă a forţelor împotriva lui JFK a fost de aşa natură încât nu exista nici o modalitate ca John F.Kennedy să-şi fi putut încheia vreodată primul mandat la Casa Albă.

Capitolul treisprezece
Conexiunea Israelului cu California:
Mickey Cohen şi conspiraţia asasinării lui JFK

Rolul acolitului lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest loialist israelian vechi,Mickey Cohen, în conspiraţia asasinării lui JFK este una dintre cele mai puţin cunoscute poveşti ale

istoriei.Cohen care a fost unul dintre idolii lui Jack Ruby aparent a avut o implicare directă în etapele inițiale ale mașinațiunilor israeliene împotriva lui John F.Kennedy.Dovezile sugerează, de asemenea, că moartea actriței de film Marilyn Monroe a fost legată, de fapt, de legătura israeliană în conspirația asasinării lui JFK.

Numele lui Mickey Cohen a apărut în numeroase cărți și monografii legate de uciderea lui JFK, doar în treacăt.Se pare că Cohen merită menționat, chiar și numai datoritămplicării sale în Crima Organizată, care figurează atât de proeminent în teoriile conspirației lui JFK.Cu toate acestea,implicarea personala a lui Cohen in intrigile internaționale ale Israelului și dedicația lui Cohen pentru avansarea intereselor sionistilor chiar în detrimentul propriilor sale activități criminale fructuoase trebuie examinate în continuare.Dovezile pe care le vom examina aici sugerează că până și moartea actriței Marilyn Monroe este într-adevăr legată de asasinarea lui John F. Kennedy într-un mod neremarcat niciodată.Cohen, după cum vom vedea, o folosea pe domnișoara Monroe - una dintre legăturile extraconjugale ale lui John F. Kennedy - ca o cale de a afla intențiile lui Kennedy față de Israel. Povestea aventurii lui Marilyn Monroe cu JFK este mult mai complexă decât ne-au spus tabloidele.

MEMORIILE LUI COHEN

Sursa principală despre Mickey Cohen sunt propriile memorii viu colorate ale gangsterului din Los Angeles.

Memoriile lui Cohen - Mickey Cohen: In My Own Words, sunt unele dintre cele mai fascinante relatări directe despre viața în Sindicatul Crimei Organizate. Memoriile sunt deosebit de interesante din trei motive specifice:

(a) e una dintre puținele relatări autobiografice despre viața în Crima Organizată scrise de o persoană care nu este italiană. Practic toate relatările populare despre viața în mafie provin de la foști membri sau asociați ai „Mafiei".Cohen ,cu excepția lui Michael Milan, pe care l-am întâlnit prima dată în capitolul 7 - este probabil singurul alt lider non-italian și non-mafiat al Crimei Organizate care și-a pus în scris propriile experiențele.

(b) Cohen, în calitate de șef al escrocheriilor de la Hollywood, a fost un jucător central în acea lume interlopă unică ce leagă industria divertismentului de crima organizată.

Prieten şi asociat al unor persoane proeminente, bogaţe şi puternice, Cohen ştia toate secretele celor de la Hollywood.
(c) „Scriitorul fantomă” al lui Cohen - omul care a pus laolaltă divagaţiile uneori lipsite de eleganta ale lui Cohen şi le-a editat pentru publicare a fost John Peer Nugent.

LEGĂTURA CU CIA

Fost corespondent pentru Newsweek,Nugent a fost cu o ocazie - reţinut în timp ce se afla în Africa, sub suspiciunea că ar fi agent CIA. A fost eliberat prin intervenţia personală a secretarului de stat de atunci, Dean Rusk.Cu toate acestea, potrivit autorităţii în crimă organizată Art Kunkin, Nugent avea într-adevăr conexiuni cu CIA. Interesant este că Nugent însuşi a participat odată la o dezbatere cu investigatorul asasinării lui JFK, A. J. Weberman, coautor al cărţii Lovitura de stat în America, unde el - Nugent - a încercat să infirme complicitatea CIA la asasinarea lui JFK. În acest context, nu putem să nu ne întrebăm dacă memoriile lui Cohen nu au fost o versiune spălată, în stil CIA.Atât ceea ce apare în amintirile lui Cohen - cât şi ceea ce nu apare e la fel de interesant. Memoriile lui Cohen sunt o mină de aur ,informaţii adesea fascinante, în special în ceea ce priveşte legăturile timpurii ale mafiotului de la Hollywood cu Israelul şi lupta sa pentru legimitate.

SUCCESORUL LUI SIEGEL

Cohen a fost succesorul de pe Coasta de Vest al prietenului nefericit din copilărie al lui Meyer Lansky,Benjamin Siegel, cel mai important om al Crimei Organizate de pe Coasta de Vest până la asasinarea sa sângeroasă pe 20 iunie 1947. Cel mai bine redat ca„omul care a inventat Las Vegas”, chipeşul Siegel a fost împuşcat mortal în casa din Beverly Hills a celei de-a doua soţii a sa, Virginia Hill, o cocota a mafiei.Lansky şi Siegel au fost prieteni vechi şi parteneri timpurii în Brooklyn la începutul intrarii lor în eşaloanele superioare ale Crimei Organizate. Poveştile adesea spuse despre „Mafia Bugsy şi Meyer” din New York sunt legendare în analele crimei organizate. „Bug şi Meyer” erau ucigaşi fara cauza în acei primi ani. Nu există nici un motiv să credem că Lansky s-a îmblânzit odată cu vârsta. Considerat de comisia de conducere a crimei organizate că jefuia fondurile destinate reţelei de cazinouri pe care o înfiinţase în Las Vegas în numele sindicatului, Siegel a fost ucis ca răzbunare pentru trădarea sa. S-a spus deseori că a fost o mare pierdere personală pentru prietenul său, Lansky.

LANSKY ORDONĂ ASASINATUL

Totuşi, se pare că Lansky însuşi a fost de acord cu decizia ca Siegel să fie executat. Lansky chiar a fost de acord să se ocupe de aranjamente, dacă era necesar.

,,Se pare că a făcut-o.Nu am avut de ales", a spus Lansky mai târziu, reflectând asupra trădării prietenului său şi a consecinţelor acesteia.(Cele mai bune relatări despre rolul lui Siegel în dezvoltarea faţadei din Las Vegas pentru Sindicatul Crimei Lansky apar în The Green Felt Jungle(Verdele ca o jungla) de Ed Reid şi Ovid Demaris şi We Only Kill Each Other(Ne omoram doar intre noi), o biografie a lui Siegel scrisă de Dean Jennings).

HOOVER ÎŞI TRANSMITE CONDOLENŢELE

În capitolul 7 am explorat aparenta incapacitate a directorului FBI, J. Edgar Hoover, de a recunoaşte existenţa Sindicatului Crimei Organizate Lansky, precum şi legăturile lui Hoover cu agenţia de informaţii şi propagandă a Israelului,Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, finanţată de Sindicatul Lansky. (Vom discuta despre ADL mai în detaliu în capitolul 17.)

Michael Milan (pe care l-am întâlnit prima dată în capitolul 7 ca asociat comun atât al lui Hoover, cât şi al lui Lansky) spune că atunci când asasinatul asupra lui Ben Siegel a fost ordonat, „Chiar şi J. Edgar Hoover însuşi a trebuit să fie de acord şi le-a spus tuturor să nu intervina.Totuşi, i-a transmis lui Meyer Lansky condoleanţe personale,pentru că îi plăcuse de Benny, iar Benny îl făcuse să se simtă bine ori de câte ori mergea pe Coastă."

Indiferent de circumstanţe, de fapt, Mickey Cohen a fost cel care a preluat funcţia lui Siegel ca reprezentant al lui Lansky pe Coasta de Vest la asasinarea lui Siegel.

„OCHII ŞI URECHILE" LUI LANSKY

Potrivit biografului lui Lansky, Hank Messick, Cohen a fost cel cu adevăraţii „ochii şi urechile" lui Lansky în California de Sud nu bunul său prieten Siegel. Una dintre principalele responsabilităţi ale lui Cohen era să-l supravegheze pe Siegel, cel libertin şi nesăbuit, în numele lui Lansky.Când Siegel a fost înlăturat de pe scenă, Cohen a intervenit şi a preluat conducerea afacerilor lui Lansky de pe Coasta de Vest ,circumstanţele fiind de bun augur pentru gangsterul bătăuş care în niciun caz nu ar fi putut concura vreodată cu Siegel într-un concurs de frumuseţe. Nu e de

mirare, aşadar, că Cohenşi-a amintit în memoriile sale: „Am o mare dragoste şi respect şi o consideraţie deplină pentru Meyer Lansky”

COHEN SI ISRAEL

În afară, însă, de legăturile sale directe cu Lansky şi de propriile sale maşinaţiuni în interiorul mafiei,Mickey Cohen a fost de partea Statului Israel încă de la existenţa sa şi chiar mai înainte.

Asa cum recunoaşte, Cohen a fost implicat în contrabanda cu arme şi strângere de fonduri pentru Israel chiar înainte ca Israelul să devină stat.

În memoriile sale, Cohen îşi aminteşte prima întâlnire cu un agent al operaţiunilor internaţionale de strângere de fonduri şi contrabandă cu arme ale Israelului şi cum a ajuns să se identifice cu cauza Israelului. Vorbind despre prietenul său, Mike Howard, Cohen a povestit ziua în care Howard l-a prezentat unui agent israelian. (În memoriile sale, Cohen nu-l numeşte pe israelianul în cauză.) Howard, spune el, „ştiam că aş face orice pentru o cauză corectă, şi în special pentru cauze evreieşti”. La început, spune Cohen, a ezitat să se implice. S-a răzgândit totuşi. „Aşa că s-au întors”, şi-a amintit Cohen, „şi ne-am aşezat să vorbim. Şi tipul mi-a povestit o întâmplare despre Haganah, care a fost organizată de tipul asta David Ben-Gurion. Şi mi-a povestit în special despre Irgun şi despre tipul de război pe care îl poartă împotriva britanicilor şi despre ce fel de oameni sunt şi toate astea. Şi m-am atasat de el. „Dar ştii când eşti pervertit ,adică orientat spre infracţiuni mintea ta o ia razna. Mi-am inchipuit că trebuie să fie vorba de o escrocherie. Aşa că i-am spus tipului: «Uite, nu ştiu nimic despre lucrurile astea. Nici măcar nu ştiam că există un război în Israel.»” „Lasă-mă să mă gândesc.” Cohen nu a luat nici o decizie, nici într-un fel, nici în altul, dar după ce scenaristul, publicistul şi dramaturgul de la Hollywood Ben Hecht - un susţinător fervent al cauzei sioniste - a venit în vizită, Cohen a început să vadă lumina. Hecht a apărut la sediul lui Cohen însoţit de un reprezentant al sângeroasei bande teroriste Irgun. Cohen nu l-a numit pe individ. „Am putut să văd că aveam de-a face cu un om adevărat, nu cu un escroc”, îşi amintea Cohen.

MENACHEM BEGIN VINE ÎN ORAŞ

În propriile sale memorii, Jimmy („Nevăstuica”) Fratianno, o figură importantă a Mafiei de pe Coasta de Vest, devenit informator guvernamental, ne oferă un indiciu despre cine ar fi putut fi

prietenul lui Cohen din Irgun. Fratianno a descris o strangere de fonduri pentru Israel la o casă exclusivistă din Bel Air:
„După micul discurs al lui Cohen, începem să ne mişcăm prin cameră şi rabinul lui Mickey ne prezintă un tip pe nume Menachem Begin, care este şeful Irgunului, o organizaţie clandestină din Palestina. Tipul ăsta poartă o bandă neagră pe un ochi şi ne spune că e căutat acolo pentru că a bombardat un hotel in care a ucis aproape o sută de oameni. E un nenorocit de fugar.
„În fine, ţine un discurs, iar după el aproape toată lumea ţine discursuri. Continuă la nesfârşit. După aceea, alţi tipi de la Haganah, o altă organizaţie clandestină, încep să se certe cu Begin despre cine se va ocupa de bani. Aşa că Mickey intervine şi se convine că rabinul său se va ocupa de bani, iar Mickey va cumpăra arme şi muniţie şi le va expedia acolo."Aceasta, după cum vom vedea, nu va fi ultima dată când Menachem Begin va fi văzut în compania lui Mickey Cohen. Fratianno se îndoia sincer de sinceritatea lui Cohen şi bănuia că Cohen era în „afacere" datorita banilor care puteau fi câştigaţi. Totuşi, în propriile sale memorii Cohen a insistat asupra devotamentului său faţă de Israel. De fapt, el vorbeşte pe larg despre devotamentul său.
„M-am prins destul de tare în chestia asta,daca intelegi? Prin conexiunile mele, i-am făcut pe toţi din ţară - italieni, evrei, irlandezi – să puna la punct orice este posibil pentru a fi de ajutor cauzei Israelului."

DEDICAT ISRAELULUI

Dedicaţia lui Cohen a fost inestimabilă. Era atât de devotat Israelului, într-adevăr, încât a lăsat activităţile sale criminale să treacă pe plan secund. Cohen spune: „Am devenit atât de captivat de Israel încât am dat deoparte multe dintre activităţile mele şi nu am făcut nimic altceva decât ceea ce era legat de acest război Irgun. E o natura a mea, pricepi? Ori mă duc până la capăt, ori nimic. Aşa că m-am implicat în acest război nenorocit cu Israelul timp de trei ani. Am început să am relaţii cu membrii Irgun din Israel. Au ajuns să mă înţeleagă mai bine şi eu i-am înţeles mai bine.„Ei bine, strânsesem sume considerabile de bani, nu în special eu însumi, ci prin mine, cu ajutorul tuturor din ţara." Au fost ţinute actiuni caritabile în Boston, Philadelphia, Miami. Şi s-a colectat o mulţime de armament şi echipamente pe care nu le puteai obţine.
„A fost doar voia lui Dumnezeu ca Harry Truman să fie preşedinte.

Nu putea să permită în mod deschis să se ştie că aproba transportul acestora in Israel înapoi sau că bunurile erau furate de pe navele care se întorceau din al Doilea Război Mondial. „Dar abia când Truman a privit în altă parte sau când el a fost de acord, s-au făcut aceste lucruri. Pentru mine, Harry Truman a fost cel mai mare om din lume, datorită a ceea ce a făcut pentru Israel şi pentru că ne-a pus la dispoziţie aceste lucruri.” „Am putut să ne urcăm pe nave care erau puse la naftalină. Am avut acces la toate acele lucruri de pe docuri. Unele dintre lucrurile şi echipamentele, cum ar fi mitralierele pe care le-am adus înapoi în Israel, nu avuseseră niciodată şansa de a fi folosite în al Doilea Război Mondial. Nici măcar nu fuseseră asamblate. Erau încă în lazi, în paie, în vaselina şi in toate cele. Le-am expediat direct acolo.”

JACK RUBY VINE ÎN ORAŞ

În aceeaşi perioadă, Cohen făcea cunoştinţă cu un alt gangster, Jack Rubinstein, care în cele din urmă şi-a schimbat numele de familie în Ruby.Gary Wean a cărui sarcină era să supravegheze activităţile lui Cohen şi-a consemnat mai târziu experienţele fascinante într-un memoriu informal intitulat „E un peşte la tribunal”.Contribuţiile lui Wean la cercetarea asasinării lui Kennedy, însă, nu au primit recunoaşterea pe scară largă pe care o merită.Detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles, Wean a ajuns să-l cunoască bine pe Mickey Cohen. Mai mult, în calitate de investigator in domeniul informaţiilor din lumea interlopa pentru Biroul de Investigaţii al Procurorului Districtual din Los Angeles, Wean a fost la curent cu multe informaţii „din interior” despre Cohen şi activităţile sale la Hollywood. Mai târziu, Wean a fost investigator şef al Biroului Apărătorilor Publici din comitatul Ventura până în 1970,acum fiind pensionar.În memoriile sale, Wean spune că l-a văzut pe Ruby de două ori la Hollywood, în 1946 şi în 1947. Prima dată, Ruby mergea cu Cohen în limuzina mare neagră a lui Cohen, deşi, cu acea ocazie, nu au fost prezentaţi.A doua oară când l-a întâlnit pe Ruby a fost un an mai târziu. Potrivit lui Wean,el şi partenerul său au mers la un club cunoscut sub numele de Harry's Place. Ruby era acolo,iar Wean s-a prezentat şi l-a informat pe Ruby că este ofiţer de poliţie. La rândul său, Ruby s-a prezentat. El a spus: „Numele meu este Jack Ruby. Tocmai am venit din Chicago ca să mă intalnesc cu Harry. Din moment ce războiul s-a terminat, Coasta de Vest este moartă la fel

ca şi Chicago. Mutăm «totul» la New Orleans şi Miami. De acum acolo va avea loc toată acţiunea , dintre Statele Unite şi Cuba."
(Un procuror adjunct şef din New Orleans a confirmat, în esenţă, afirmaţia lui Ruby conform căreia Crescent City devenise un centru de finanţare şi activitate sindicală. Potrivit procurorului, „Sunt prea mulţi bani aici. Credem că vin de la organizaţii mafiote din alte părţi ale ţării pentru a fi investiţi asociatii lor locali. Acesta ar putea fi centrul lor financiar, cu o mulţime de locuri sigure unde contribuţiile la campanie şi mita directă i-au izolat de lege."
În orice caz, după cum vom vedea, acesta a fost doar începutul relaţiei lui Jack Ruby cu Mickey Cohen şi asociaţii lui Cohen de pe Coasta de Vest. Totuşi, abia în 1963, relaţia a ajuns la punctul ei culminant, aşa cum vom vedea în capitolul 14.

COHEN, MARILYN MONROE ŞI JFK

Până în 1960, Cohen era o putere consacrată în operaţiunile sindicatului de pe Coasta de Vest ale lui Meyer Lansky.Cohen era, de asemenea, o figură cheie in Hollywood, cultivându-şi relaţiile cu colonia filmului de acolo în propriile sale scopuri insidioase.
După cum notează autorul John Davis: „Una dintre escrocheriile lui Cohen era compromiterea sexuală a vedetelor de la Hollywood în scopul şantajului. Cohen fusese cel care a pus la cale aventura toridă dintre complicele său, Johnny Stompanato, şi vedeta de film Lana Turner, în speranţa de a obţine fotografii cu cei doi în pat împreună." Fiica domnişoarei Turner l-a ucis ulterior pe Stompanato într-un eveniment care a devenit un scandal major la Hollywood. Dar activităţile lui Cohen au mers mai departe. Cohen o manipula şi pe frumoasa vedetă de ecran Marilyn Monroe pentru un alt scop,unul care avea implicaţii internaţionale. Acum, conform legendei, aparent legătura cu Frank Sinatra a dus la prezentarea actritei Marilyn Monroe lui John F. Kennedy.
Totuşi, potrivit lui Gary Wean, de fapt, legătura cu Mickey Cohen a fost cea care i-a adus împreună pe chipeşul senator din Massachusetts şi pe sex-simbolul de la Hollywood. Wean dezvăluie că prietenul apropiat al lui Cohen, artistul Joey Bishop - care făcea parte şi din faimoasa clică a lui Sinatra, cunoscută sub numele de „Grupul Sobolanilor"(Rat Pack) - a fost cel care a pus la cale circumstanţele care au dus la legătura iniţială dintre JFK şi domnişoara Monroe în timpul campaniei prezidenţiale din 1960.
„Joey Bishop a fost cel care a venit cu ideea «unei petreceri

salbatice» pentru Kennedy. L-a convins pe Peter Lawford (cumnatul lui JFK] să participe la ea." Potrivit lui Wean, exista un motiv pentru toate acestea - dincolo de satisfacerea apetitului notoriu al lui JFK pentru femei frumoase: „Bishop ştia că Kennedy va fi atras de sex-appeal-ul lui Monroe. Bishop era evreu şi foarte apropiat de Cohen.

„La acea vreme, rabinii îi presau la maximum să stoarcă fiecare banut pe care il puteau obţine din Hollywood pentru Israel. Menachem Begin petrecea mai mult timp în preajma lui Cohen la Hollywood decât în Israel. Begin voia cu disperare să ştie care era planul lui Kennedy pentru Israel dacă ar deveni preşedinte.

„Cohen şi-a dat seama că, dacă ar putea să o convingă pe Marilyn să intre în gratiile lui Kennedy,proxenetul lui Cohen, Georgie Piscitelli ar putea să o manipuleze şi să le spună tot ce discuta cu Kennedy. De asemenea, ar putea sa-l santajeze pe JFK dacă ar fi înflorit romantismul. Cohen punea ceva la cale si cu Jack Ruby. Prietena lui, o stripteuză pe nume Candy Barr, făcea multe călătorii între Dallas-ul lui Ruby şi Hollywood-ul lui Cohen." Potrivit lui Wean, proxenetul lui Cohen se culca cu domnişoara Monroe. Wean a aflat acest lucru de la o tânără pe nume Mary Mercandante care era geloasă pe relaţia lui Piscitelli cu domnişoara Monroe. Domnişoara Mercandante era prostituată, iar Piscitelli era proxenetul ei.

OPINIILE LUI JFK DESPRE ISRAEL?

De la domnişoara Mercandante, Wean a aflat ceva ceea ce a ajuns să descrie drept „lucruri cu adevărat ciudate". Domnişoara Mercandante i-a spus lui Wean că treaba lui Piscitelli era să o preseze pe domnişoara Monroe pentru a afla informaţii despre opiniile lui JFK faţă de Israel. (După cum am văzut în capitolele 4 şi 5, Israelul şi lobby-ul său american erau cel putin neliniştiţi, în legătură cu Kennedy.) Cu toate acestea, potrivit lui Wean, Piscitelli i-a spus domnişoarei Mercandante că Marilyn se va supăra când el va începe să puna presiune, spunându-i că nu ştie nimic despre politică. Wean relatează că domnişoara Mercandante i-a spus că: „Cohen s-a supărat şi i-a spus lui Georgie să rămână cu Marilyn şi să-i toarne băuturi sau pastile, orice ar fi nevoie şi să afle ce intenţiona John Kennedy să facă în legătură cu finanţarea Israelului." Potrivit sursei lui Wean: „Cohen şi Begin erau foarte supăraţi de planurile lui Kennedy de a da miliarde de dolari

Peace Corps.(program american de voluntariat condus de guvernul SUA şi agenţie guvernamentală. Misiunea Peace Corps are trei obiective: furnizarea de asistenţă tehnică, ajutarea persoanelor din afara Statelor Unite pentru a înţelege cultura americană şi ajutarea americanilor să înţeleagă cultura altor ţări. În general, activitatea este legată de dezvoltarea economică şi socială a ţărilor sud-americane şi africane."

DOUA CRIME?

Domnişoara Mercandante a fost ucisă mai târziu. Se pare că este încă una din numeroasele victime a ceea ce în cele din urmă au evoluat în asasinarea lui JFK şi musamalizarea care a urmat. Acum, deşi a existat de mult timp suspiciunea răspândită că Marilyn Monroe a fost ea însăşi ucisă, tabloidele ne-au făcut să credem că a fost ucisă de familia Kennedy pentru a nu vorbi cu privire la relatia ei cu preşedintele şi despre presupusa relatie cu fratele acestuia,procurorul general,Robert Kennedy. Dovezile pe care le -am văzut aici sugerează însă că dacă domnişoară Monroe a fost omorata, într -adevăr, a fost pentru a o face să tacă era pentru un motiv complet diferit. Dacă domnişoara Monroe ar fi dezvăluit vreodată că Mickey Cohen a folosit-o pentru a afla poziţia lui Kennedy faţă de Israel, ar fi deschis o cutie a Pandorei care ar fi putut expune relaţia incordată a Israelului cu JFK, ceva ce Israelul şi lobby -ul său american nu şi-ar fi putut permite.Ceea ce este interesant este că în memoriile sale,Cohen , dezvaluie neîncetat nume si sunt pline de relatările prieteniilor sale cu adunatura de la Hollywood,Cohen nu o menţionează niciodată pe Marilyn Monroe. Il omite si pe Jack Ruby, tot din acelasi motiv.. În mod evident, au existat anumite lucruri pe care Cohen şi coautorul său nu au crezut de cuviinţă să le menţioneze. Este mai mult decât interesant de remarcat, cel puţin în trecere, că Meyer Lansky însuşi avea cunoştinţe „din interior" despre relatiile extraconjugale ale procurorului general Robert Kennedy cel puţin. Potrivit biografului lui J. Edgar Hoover,Curt Gentry, Lansky a fost auzit pe o inregistrare a organelor legii la 1 august 1962, spunându -i soţiei sale, Teddy,că Robert Kennedy avea o aventură cu o femeie din El Paso,Texas.

CE PUNEAU EI LA CALE?

În orice caz, activităţile ciudate ale lui Mickey Cohen au continuat sa prezinte un interes deosebit pentru Gary Wean.

Wean a descris în memoriile sale cum a descoperit prima dată relaţia de lucru dintre Cohen şi teroristul israelian transformat diplomat (şi mai târziu premier israelian) Menachem Begin, a cărui activităţi de la Hollywood pe care le -am revizuit mai devreme în acest capitol: „Partenerul meu şi cu mine îl filam pe Mickey Cohen de la distanţă. Ştia că punea ceva la cale ieşit din comun. A petrecut mult timp cu un tip mic cu aspect ciudat la restaurantul hotelului Beverly Wilshire şi in zona pentru fumatori a aceluiasi hotel.
„Ceea ce ne-a facut curiosi era faptul că Mickey părea să fie subordonatul acestui străin. Am facut fotografii cu teleobiectivul nostru a celor doi prieteni. Biroul le-a verificat si astfel am aflat numele strainului: Menachem Begin.Pentru a afla în continuare in ce erau implicaţi Cohen şi Begin,a fost adus un spion vorbitor de idiş pentru a asculta conversaţiile dintre Cohen şi Begin.
Wean nota: „Spionul a raportat că cei doi erau intr-o discuţie profundă foarte insufletita. S-a vorbit mult despre Cuba,operatiuni militare şi cei doi Kennedy. ” Conform operatorului lui Wean:„ Am dat peste ceva important in desfasurare. Mickey vorbea ca un politician. Continuau sa discute despre război şi miliarde de dolari alocate, injurându-l pe JFK care irosea banii oferindu-i Corps Peace”.

MELVIN BELLI

Potrivit lui Wean, după această ,,conferinţă” din cafenea, Cohen şi Begin au plecat. Wean şi partenerul său l-au urmarit pe Cohen la o vilă somptuoasa din Los Angeles. Acolo Wean spune,ca Cohen şi Begin s-au întâlnit cu renumitul avocat Melvin Belli, prietenul şi avocatul lui Cohen.Belli, vom vedea în capitolul 14, a ajuns să joace un rol important în intrigile încurcate care înconjoară asasinarea lui Kennedy. Belli i-a servit ca avocat si lui Jack Ruby. Destul de interesant, potrivit lui Wean, Cohen, Ruby şi Menachem împărtăşeau un alt lucru în comun: iubita lui Cohen,striperita Juanita Dale Slusher(Candy Barr), cu nu numai cu Ruby (pe atunci operand în Dallas), ci şi cu Begin, omul Israelului de la Hollywood. Cu toate acestea, Mickey Cohen era interesat nu doar de activitatile criminale sau sexuale ci si de supravieţuirea Israelului, naţiunea pe care a ajutat -o sa se intemeieze.

MISIUNEA LUI COHEN

Interesul particular al lui Cohen pentru politica din Orientul Mijlociu al lui JFK, însoţit de a sa manipularea nefericită a lui

Marilyn Monroe, împreună cu devotamentul vechi pentru cauza sionistă, îl plasează central in rolul important jucat de Sindicatul Crimei Organizate Lansky în conspiratia asasinarii lui JFK. Gangsterul cu aspect de primata din Los Angeles a fost la curent cu ceea ce a avut loc cu adevărat în asasinarea presedintelui. Ceea ce Cohen ar fi ştiut, însă, s-a pierdut pentru totdeauna când omul lui Lansky a murit brusc în urma unui atac de cord. Nu avea istorie cunoscută a vreunei afectiuni a inimii. În capitolul 14 vom examina legătura lui Cohen cu Jack Ruby mai detaliat.

Ani după întâlnirea cu Cohen şi Menachem, Gary Wean a primit ceea ce el a descris drept „un apel ciudat". A fost de la un scriitor pe nume Ed Tivnan care i-a spus că caută presupuse asocieri a lui Begin cu gangsterii americani.

ACOPERIND PENTRU ISRAEL

„Scopul cărţii mele este de a nega, de a risipi şi de a reduce la tăcere acuzaţiile de asocieri criminale ale lui Begin cu aceştia", a spus Tivnan. Tivnan nu era interesat de relatarea lui Wean despre asocierea reală a lui Begin cu Sindicatul Crimei Organizate Lansky. Era ceva ce Israelul nu voia să fie spus. Există o altă latură interesantă în toate acestea. Când autorul Anthony Summers îşi pregătea cartea Goddess, a life of Marilyn Monroe, l-a contactat pe Wean pentru informaţii, iar Wean i-a furnizat lui Summers toate detaliile pe care le-am analizat în aceste pagini. Cu toate acestea, când biografia domnişoarei Monroe scrisă de Summers a ajuns în sfârşit în librării, autorul nu a avut nimic de spus despre Cohen şi legătura israeliană. În schimb, cartea a sugerat că moartea domnişoarei Monroe a fost un rezultat apropiat al aventurii sale cu fraţii Kennedy.Într-adevăr, cartea l-a făcut pe cititor să creadă că familia Kennedy a fost, într-un fel sau altul, responsabilă - direct sau indirect – pentru moartea tragică a tinerei femei. Legătura dintre Mickey Cohen şi Israel nu a fost menţionată. Mai este ceva interesant. Acelaşi Anthony Summers este cel care a scris un studiu exhaustiv despre asasinarea lui JFK intitulat Conspiraţie. (Acest lucru a fost înainte de a se întâlni cu Wean.) Cu toate acestea, când Summers a lansat o ediţie actualizată a cărţii sale în 1992, nu a relatat niciodată informaţiile pe care Wean i le-a furnizat despre conexiunea israeliană. Este probabil, ca să fim corecţi faţă de Summers, că probabil nu a înţeles semnificaţia a ceea ce aflase Totuşi, este foarte clar, având în vedere tot ceea ce am examinat

deja în aceste pagini - şi ceea ce urmează să examinăm - că descoperirea lui Wean a fost o cheie pentru înţelegerea a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat pe 22 noiembrie 1963.

LEGĂTURA COHEN

Astăzi, există persoane, aşa cum am văzut, care citează în mod constant legăturile lui Jack Ruby cu crima organizată ca dovadă că „Mafia l-a ucis pe JFK". Unii au subliniat chiar că unul dintre primele apeluri telefonice ale lui Ruby pe care le-a făcut imediat după asasinarea lui JFK (la scurt timp după ce Lee Harvey Oswald fusese arestat) a fost către Al Gruber, un asociat al lui Mickey Cohen la Hollywood. Se pare că Gruber, de asemenea – poate nu surprinzător era asociat cu omul de legătura al lui Lansky din sindicatul de contrabandă cu droguri din Mexico City, „Happy" Meltzer, cu care, aşa cum vom vedea în capitolul 14, Ruby avea propriile conexiuni. De fapt, deşi Ruby nu-l mai văzuse pe Gruber de aproximativ zece ani, Gruber a venit să-l viziteze pe Ruby la Dallas în noiembrie 1963, chiar înainte de asasinat.

În afară de asta, legătura Cohen-Ruby este puţin influenţată, poate tocmai pentru că nu indică în direcţia Mafiei, ci, dimpotrivă, indica direct către Israel şi Sindicatul Criminei Organizate Meyer Lansky. În mod ironic, Mickey Cohen era deja încarcerat într-o închisoare federală în momentul asasinării lui JFK. Locotenentul lui Lansky de pe Coasta de Vest a fost unul dintre multele „nume mari" incoltit în războiul lui Kennedy împotriva sindicatului Lansky. În mod clar, nu a existat nici o afectiune între Mickey Cohen şi fraţii Kennedy. Pare ca probabil,Gary Wean crede si el, aşa cum mi-a spus că acolitul lui Cohen, Gruber, a fost intermediarul sindicatului Lansky în problema delicată a modului de a-l reduce la tăcere pe tapul ispasitor - Oswald - care cumva scăpase viu şi se afla în custodia poliţiei din Dallas. Mickey Cohen şi Menachem Begin au fost în mod evident implicaţi în etapele iniţiale ale ceea ce a evoluat în cele din urmă a fi conspiraţia asasinării lui JFK tocmai din cauza luptei dificile a lui Kennedy în materie de politică externă cu Israelul, care a declanşat complotul împotriva preşedintelui american. Poate că acest lucru ar putea explica de ce Jack Ruby - în ultimele sale zile - se temea că, dacă adevărul despre asasinarea lui John F. Kennedy ar fi ieşit vreodată la iveală, aşa cum s-a exprimat Ruby, „evreii" ar fi învinovăţiţi pentru crimă. În capitolul următor vom examina în continuare rolul lui Jack Ruby şi

vom lua în considerare legăturile sale cu sindicatul Lansky şi cu Israelul.

Capitolul Patrusprezece
Băiatul cu comisioanele:
Jack Ruby era mai degrabă asociat „Mossad" decât al„mafiei"

Legăturile lui Jack Ruby cu lumea interlopă sunt bine documentate. Totuşi, ceea ce este aproape întotdeauna ignorat este legatura integrală a lui Ruby cu Sindicatul Criminal Meyer Lansky nu cu Cosa Nostra.Şi, deşi există ocazional referinţe la conexiunile lui Ruby cu CIA, legăturile sale la fel de profunde cu serviciile secrete israeliene sunt strict ignorate. O examinare completă a adevăratului Jack Ruby nu a Ruby-ului legendar — indică probabilitatea implicării Mossadului în asasinarea preşedintelui Kennedy.

Istoricul crimei organizate, Stephen Fox, l-a numit pe operatorul clubului de noapte din Dallas, Jack Ruby, „vinovatul fara dubiu, piatra filozofala, dovada circumstantiala" în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.În mod ironic, Ruby nu numai că l-a redus la tăcere pe Oswald şi a ajutat la perpetuarea conspiraţiei şi muşamalizării pentru asasinarea lui JFK, dar a adăugat şi gaz pe focul speculaţiilor ca o consecinţă. Dacă Lee Harvey Oswald ar fi murit de un atac de cord în închisoarea din Dallas, mai degrabă decât mâinile unui bătăuş legat de mafie pe nume Jack Ruby, suspiciunea unei conspiraţii s-ar putea să nu fi evoluat atât de repede. Totuşi, când Jack Ruby a intrat în lumina reflectoarelor şi l-a eliminat pe Oswald, atenţia s-a concentrat asupra trecutului straniu al figurii interlope născute în Chicago, care îl ucisese pe presupusul asasin. Legăturile criminale ale lui Ruby sunt legendare. Dar Jack Ruby nu era asociat cu Mafia. Şi era mai mult decât un simplu „asociat al lumii interlope". De fapt, Ruby a făcut parte din Sindicatul Crimei Meyer Lansky şi, mai mult în ciuda concluziilor Comisiei Warren lucra şi pentru colaboratorii vechi ai lui Lansky din CIA şi Mosad(documentat în detaliu în capitolul 8). Regretatul Bernard Fensterwald, unul dintre principalii cercetători ai asasinării lui JFK, a documentat legătura lui Ruby cu Lansky în

lucrarea sa enciclopedică,Coincidenţă sau conspiraţie:„Ruby a povestit Comisiei Warren pe 7 iunie 1964 despre vizita sa din 1959 la Lewis McWillie în Havana şi a vorbit, de asemenea, ca ii cunoaştea pe şefii lui McWillie. Interesant este că şefii lui McWillie la acea vreme erau Meyer şi Jake Lansky. Ruby a vorbit în mod misterios despre întâlnirea cu doi fraţi care deţineau Cazinoul Tropicana, pe care McWillie îl administra. Ruby a spus că nu era sigur de numele lor de familie, dar credea că fusese Fox. Se ştie de mult timp că Meyer şi Jake Lansky erau, de fapt, cei doi principali proprietari ai Tropicana. Tropicana fusese o piatră de temelie a proprietăţilor lor cubaneze. „Ruby i-a descris, de asemenea, pe «fraţii Fox» ca fiind «cei mai importanti americani care au fost expulzaţi din Cuba» şi a spus că locuiau atunci în Miami. Meyer şi Jake Lansky erau cunoscuţi ca fiind cei mai proeminenţi membri ai sindicatului expulzaţi de guvernul Castro şi, de fapt,exact in Miami Isi aveau resedinta. Ruby a spus că credea că unul dintre prenumele «fraţilor Fox» ar fi putut fi Martin. „Ruby a mai mărturisit că unul dintre «fraţii Fox» l-a vizitat ulterior în Dallas, însoţit de Lewis McWillie. Ruby a susţinut că au luat cina împreună in aeroportul din Dallas. Ruby a mai mărturisit că Fox şi McWillie au trecut ulterior şi pe la clubul său de noapte, unde s-au fotografiat cu el.” Ruby a luat fotografiile cu el mai târziu când l-a vizitat pe McWillie în Cuba:„«Evident, familia Fox era în exil la acea vreme, pentru că atunci când m-am dus să-l vizitez pe McWillie... oficialii cubanezi mi-au verificat bagajele şi au văzut o fotografie a domnului Fox şi a soţiei sale.«Nu m-au interogat, dar au verificat totul şi m-au ţinut ore întregi... Evident, în ignoranţa mea, nu mi-am dat seama că aduceam o poză a cuiva despre care ştiau că este un duşman înverşunat al lor.»” Există însă unele semne de întrebare cu privire la faptul dacă «fraţii Fox» erau, de fapt, fraţii Lansky. Biograful lui Ruby, Seth Kantor notează că existau doi fraţi pe nume Martin şi Pedro Fox care erau cetăţeni cubanezi şi implicaţi în Tropicana. (Cu toate acestea, Tropicana era deţinut de fraţii Lansky.)
Kantor scrie: „Semnificaţia tuturor acestor discuţii despre fraţii Fox este că Ruby era un om raţional în momentul interviului pe care Comisia Warren l-a avut cu el din 7 iunie 1964. Le spunea adevărul şi implora să fie scos din Texas pentru a le putea spune mai multe. Dar nimeni nu l-a ascultat, într-una dintre cele mai triste zile din istoria Comisiei Warren.

Este interesant de observat că, în momentul asasinării lui JFK, bunul prieten al lui Ruby, McWillie, lucra la Hotelul Thunderbird din Las Vegas, deţinut parţial de Meyer Lansky şi fratele său Jake. După cum rezumă succint Peter Dale Scott: „Cu alte cuvinte, McWillie lucra pentru familia Lansky când Ruby i-a dat şapte telefoane în 1963 Acestea s-au numărat printre apelurile telefonice efectuate către personaje legate de crima organizată" pe care autorii David Scheim şi John W. Davis şi G. Robert Blakey le-au folosit pentru a promova teoria conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK".Ruby a sunat într-adevăr la telefon de vreo şapte sau opt ori persoane legate de mafie în perioada de dinaintea asasinării lui JFK, dar, potrivit lui Peter Dale Scott, „doar una dintre acestea era italiană".Totuşi, aşa cum subliniază Scott, Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor al lui Blakey a preferat să-l prezinte pe Ruby drept o figură „mafiotă" şi să ignoare poziţionarea sa în sfera lui Lansky. „Numai din partea oficialilor", observă Scott ironic, „se poate întâlni o logică de acest gen". În general, Scott descrie acest lucru ca o formă de „prejudecată conştientă sau ceea ce s-ar putea numi el prejudecată artificială, al cărei scop este de a-i înşela pe ceilalţi". Indiferent de legătura directă dintre Lansky şi Ruby în această privinţă, cercetătorul Jim Marrs, specializat în asasinarea lui JFK, afirmă categoric că Ruby era implicat într-o afacere cu jocuri de noroc din Hallandale, Florida, împreună cu Meyer şi Jake Lansky, printre alţii, la începutul anilor 1950.
Nu există nici o îndoială că lumea intrigilor lui Ruby şi Lansky s-a intersectat în mai multe domenii, aşa cum vom vedea - indiferent dacă cei doi s-au cunoscut vreodată personal sau nu.

RUBY ŞI TRAFICUL DE DROGURI AL LUI LANSKY

Peter Dale Scott i-a criticat pe G. Robert Blakey şi Comitetul său pentru Asasinate din Camera Reprezentanţilor pentru eşecul său lamentabil de a explora şi expune legăturile lui Ruby cu Lansky, care sunt într-adevăr foarte puternice. Scott, care a studiat antecedentele criminale ale lui Jack Ruby, a subliniat poziţionarea critică a lui Ruby în cadrul Sindicatului Lansky. Conform lui Scott: „Este sigur că Ruby a fost investigat la mijlocul anilor 1940 pentru rolul său într-un sindicat internaţional de trafic de droguri, care implică coruperea funcţionarilor guvernamentali din Mexico City." Reprezentantul principal al sindicatului din Mexico City era un anume Harold „Happy" Meltzer, dar, de fapt, Meyer Lansky era

„figura cheie în sindicatul Meltzer”.Conform lui Scott, „Imediat după al Doilea Război Mondial, acesta a fost probabil cel mai mare canal de contrabandă cu droguri către Statele Unite”. Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, în opinia lui Scott, a omis să observe că „Ruby a fost într-un fel o figură importantă” în legătura dintre crima organizată şi arena politică din Dallas şi „la nivel federal”. Pe scurt, Ruby nu a fost un simplu membru al mafiei, aşa cum au încercat unii să sugereze, şi nu a făcut, nici pe departe, parte din mafie, aşa cum au sugerat G. Robert Blakey şi alţii.

RUBY NU A FOST IN „MAFIE”

Potrivit lui Scott, ancheta Comisiei Camerei Reprezentanţilor asupra lui Ruby şi asociaţilor săi din lumea interlopă a ales să se concentreze asupra a ceea ce Scott descrie ca fiind un „model etnic al crimei organizate drept «La Cosa Nostra»” - adică, concentrându-se pe aşa-numita „Mafie”, porecla popularizată în mass-media pentru elementele italiene din lumea interlopă a crimei organizate, mai degrabă decât pe elementele evreieşti mai substanţial predominant personificate de Meyer Lansky şi cei din sfera sa de influenţă. Potrivit lui Scott, aceste descrieri ale crimei organizate „sunt distorsionate birocratic până la punctul de a fi false... „[şi că] această denaturare a implicat distorsionarea sistematică a faptelor, nu doar în ceea ce-l priveşte pe Ruby, ci şi alte aspecte ale asasinării lui Kennedy.” Conform evaluării lui Scott, ancheta Comitetului pentru Asasinate din Camera Reprezentanţilor cu privire la Jack Ruby a omis orice referire la ceea ce el descrie delicat ca si „conexiunea în desfăşurare, traficul de droguri, parte a relatiei dintre serviciile secrete şi mafia”- ceea ce noi, în paginile cărţii „Verdict Final ”, numim mai corect şi precis Sindicatul Crimei Organizate Lansky.

După cum a concluzionat Scott (şi pe bună dreptate): „Aşa-numita Cosa Nostra a fost denaturată sistematic de anchetatorii şi procurorii din cadrul forţelor de ordine. Această denaturare activă a deformat cele două anchete oficiale privind asasinarea lui Kennedy în sine, nu în moduri marginale, ci astfel încât să ascundă adevăruri centrale despre asasinat, adevăruri care erau jenante pentru cei care conduceau ancheta.„În cele din urmă, se ajunge la recunoaşterea faptului că istoria crimei organizate şi istoria investigării şi urmăririi penale a crimei organizate sunt

procese strâns legate între ele care se afectează reciproc. Procese care trebuie adăugat,afectează reciproc adevărul, dar care ascund sediile puterii politice în această ţară.” „Pe scurt: anchetele oficiale privind asasinarea lui Kennedy au eşuat, nu pentru că cazul este în mod inerent nerezolvabil, ci pentru că atâtcazul, cât şi anchetele au fost guvernate de procese politice mai profunde, care nu au fost încă desluşite.” Pe scurt, Jack Ruby nu a fost un mercenar „mafiot”, ci, dimpotrivă, un om cheie în Dallas pentru Sindicatul Criminal Meyer Lansky şi, în cele din urmă, aşa cum a spus Stephen Fox, „ vinovatul fara dubiu, piatra filozofala, dovada circumstantiala” în conspiraţia asasinării lui JFK. Procesele politice mai profunde despre care Peter Dale Scott a remarcat „nu au fost încă desluşite” sunt acum, însă, în paginile cărţii Verdict Final, fiind dezvăluite pentru prima oară.

LEGĂTURILE ISRAELIENE ALE LUI RUBY

Deşi Jack Ruby era de mult timp cunoscut pentru moştenirea sa evreiască de care era foarte mandru, ceea ce se ştie mai puţin este că Ruby însuşi avea o legătură apropiata cu o persoană cu legături profunde in lumea informaţiilor şi cu lobby-ul pro-Israel din Statele Unite. Acesta era „vechiul asociat şi fostul avocat” al lui Ruby, Luis Kutner din Chicago,care il reprezentase pe Ruby când acesta a fost chemat în faţa membrilor Comitetului Senatului Kefauver pentru Activitati Ilegale în 1950 pentru a discuta despre masinatiunile lumii interlope din fosta sa bază din Chicago. Potrivit lui Kutner, oferta lui Ruby era condiţionată de faptul ca Comitetul Kefauver să se abţină de la investigarea crimei organizate din Dallas, unde Ruby fusese deja omis.

Peter Dale Scott notează că „Performanţa Comitetului Kefauver ar părea să confirme afirmaţia lui Kutner, deoarece Comitetul i-a dat in Dallas o absolvire.”Deşi „avocat al mafiei”, se pare că Kutner avea şi alteconexiuni interesante. Potrivit lui Scott, „Kutner, după propria sa relatare,il cunoştea pe Ruby din 1936, când il folosise pe Ruby pentru a «face comisioane» în campania sa nereuşită pentru Congres din 1936. Mai târziu, Kutner s-a implicat
în ceea ce poate fi descris doar ca operaţiuni internaţionale de informaţii, de la lovituri de stat latino-americane până la apărarea liderului congolez înlăturat, Moise Tshombe.”

Dar Kutner a fost şi el activ în eforturile de promovare a intereselor Israelului. El s-a numărat printre cei care au format Centrul pentru

Securitate Globală , pentru care a servit ca „consilier onorific”. Ca „preşedinte onorific” al acestui grup de lobby pro-Israel a fost generalul Julius Klein, o figură militară americană care nu numai că a jucat un rol major în furnizarea de arme către Haganah, o organizaţie clandestină israeliană, înainte de înfiinţarea Israelului, dar a ajutat şi la fondarea şi instruirea Mosad-ului israelian. Evident, prietenul şi avocatul lui Jack Ruby, Kutner, era un om cu legături importante cu Israelul şi reţelele sale globale de putere. Aşadar, ceea ce spune Peter Dale Scott referitor la asocierea lui Ruby cu Kutner nu este o exagerare: „Implicarea lui Kutner cu Ruby confirmă faptul că Ruby nu ar trebui considerat doar un om cu influenţă locală în cadrul poliţiei din Dallas, ci ca jucător în politica internaţională.” Totuşi, când G. Robert Blakey şi Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor au investigat conexiunile lui Ruby şi când Blakey a scris ulterior despre descoperirile sale, Blakey nu l-a menţionat niciodată pe Kutner o conexiune semnificativă cu Ruby, în special în lumina a ceea ce am subliniat deja şi vom examina în continuare în paginile cărţii Verdict Final.

RUBY ŞI CONTRABANDA CU ARME ISRAELIANA

Cercetătorul JFK A. J. Webennan a dezvăluit faptul puţin cunoscut căRuby a călătorit în Israel în 1955 şi că, în timp ce se afla în San Francisco în acel an,Ruby i-a spus unui prieten: „După ce plec de aici, mă duc în Florida să cumpăr o încărcătură de contrabandă „pentru a o trimite în Israel.” Caietul lui Ruby conţinea şi numărul de telefon din New York City aparţinând unei domnişoare Snyman, care a declarat FBI-ului că are imunitate diplomatică şi că ar trebui contactată prin intermediul ambasadorului sud-african la Naţiunile Unite. Webennan a ridicat întrebarea dacă acest lucru sugerează dacă Ruby ar fi putut fi implicată într-o afacere cu arme între Israel şi Africa de Sud, dar a menţionat că FBI-ul a decis apoi că numărul era de fapt JE-8-7475 în loc de TE-8-7475. Cui aparţinea acel număr se pare că nu s-a stabilit niciodată. În plus, citând documente FBI, Weberman notează că Lawrence Meyers, prietenul vechi al lui Ruby, cu care s-a întâlnit la Motelul Cabana în noaptea dinaintea asasinării lui JFK era un agent de vânzări al Ero Manufacturing. FBI a stabilit că Ero a efectuat apeluri către o corporaţie investigată pentru transporturi ilegale de arme către Israel. Există, de fapt, dovezi ale altor conexiuni ale lui Ruby cu

cu Israelul în momentul asasinării lui JFK. Este bine cunoscut faptul că, în timp ce Ruby se plimba prin Departamentul de Poliţie din Dallas după asasinat, Ruby a susţinut că traduce pentru „reporterii” israelieni aflaţi la faţa locului. Acest lucru este interesant, evident, prin faptul că pare puţin probabil ca corespondenţii israelieni din Statele Unite să aibă cunoştinţe de limba engleză atât de precare încât să necesite serviciile unui operator de club de striptease din Dallas. Deşi asocierea lui Ruby cu aceşti reporteri israelieni ar fi putut fi complet inocentă, ceea ce este interesant este că nici Comisia Warren nici vreun alt cercetător întreprinzător al asasinatului (mulţi dintre ei care priveau cu suspiciune spre Judecata Finală) nu i-au găsit niciodată pe aceşti reporteri. De ce nu au facut-o?
La o conferinţă a cercetătorilor asasinării lui JFK, un participant a creat o mică agitaţie când a întrebat dacă cineva a stabilit vreodată cu precizie pentru ce ziare israeliene traducea Jack Ruby şi dacă cineva i-a intervievat vreodată pe acei reporteri pentru a afla ce le-ar fi putut spune Ruby în acele ore critice în care Ruby îl urmărea pe Oswald. Răspunsul dat de maestrul de ceremonii, cercetătorul Walt Brown,a fost revelator în felul său. Brown a spus ceva de genul :„Aceasta poate fi cea mai importantă întrebare pusă la această conferinţă.” Ceea ce poate fi, în cele din urmă, cel mai grăitor fapt despre conexiunile lui Ruby cu Mosad-ul a ieşit la iveală abia în 2003, când William F. Pepper, avocatul presupusului asasin al lui Martin Luther King, James Earl Ray, şi-a publicat cartea „An Act of State”. În acea carte, Pepper a afirmat că, în 1963, Ruby a fost implicat într-o operaţiune internaţională de contrabandă cu arme cu sediul parţial în Texas care a implicat „un agent superior al Mosad-ului care lucra în America de Sud şi care a acţionat ca legătură cu armata americană şi CIA”. Poate că nu este surprinzător că Pepper nu a elaborat legătura cu Mosad.Cu toate acestea, referinţa circumspectă a lui Pepper la Mosad a fost o aducere aminte rapidă pentru oricine citise deja „Verdict Final”. Afirmaţia lui Pepper privind legătura Mosad-ului cu operaţiunea de contrabandă cu arme care il implică pe Ruby se bazează pe declaraţii făcute unuia dintre anchetatorii lui Pepper de către fostul colonel John Downie din cadrul Grupului 902 de Informaţii Militare, o unitate cu sediul în cadrul Departamentului Apărării. Potrivit lui Downie, misterioasa figură „Raul” - despre care acuzatul

Potrivit lui Downie, misterioasa figură „Raul” - despre care presupusul asasin al lui King, James Earl Ray, susţinea că l-a ajutat pe acesta (Ray) să-i însceneze uciderea lui King a făcut parte dintr-o operaţiune internaţională de contrabandă cu arme cu sediul în SUA pe care Pepper o stabilise deja din alte surse care îl implicau pe Jack Ruby. Legătura dintre „Raul” şi Ruby nu a fost nicidecum fragilă: „Raul” şi Ruby au fost surprinsi împreună de sursele lui Pepper în numeroase ocazii înainte de asasinarea lui JFK - cu cinci ani înainte de uciderea lui King. Operaţiunea de contrabandă a folosit arme furate din bazele şi armurăriile armatei americane, care au fost livrate organizaţiei criminale organizate lui Carlos Marcello, cu sediul în New Orleans, care, la rândul ei, a livrat aceste arme în America Latină şi de Sud şi în alte părţi. Veniturile din tranzacţiile cu arme au fost, se pare, împărţite în mod egal cu Grupul de Informaţii Militare 902 al SUA,care isi folosea şi partea pentru finanţarea unor operaţiuni secrete, extrabugetare. Se pare că Verdict Final, editia publicată anterior, aproape sigur stabilise deja identitatea individului descris de sursa lui Pepper. În secţiunea foto a Verdictului Final, se subliniază faptul că celebrul „om umbrelă” care a fost fotografiat în Dealey Plaza din Dallas pe 22 noiembrie 1963 semăna remarcabil cu infamul (dar pe atunci obscur) personaj Mosad, Michael Harari. În 1963, Harari era pe teren ca specialist de top în asasinate al Mosad-ului şi ar fi fost cu siguranţă la Dallas dacă Mosad-ul ar fi fost un jucător principal în conspiraţia JFK. În plus, documentele publicate documentează că de-a lungul carierei sale Harari a fost puternic implicat în operaţiunile de informaţii israeliene din Mexic, America de Sud şi Caraibe,culminând cu rolul său ulterior, mai mediatizat, de consilier principal al dictatorului panamez de atunci, Manuel Noriega, care a fost în cele din urmă ucis într-o invazie americană. A fost Harari, aşadar, „agentul superior Mosad care lucra în America de Sud” la care se referă sursa militară americană a lui Pepper? Dacă nu, era cu siguranţă cineva cu care Harari a lucrat. Faptul că Jack Ruby - care a făcut parte din operaţiunea de contrabandă legată de Mosad descoperită de Pepper avea mai multe conexiuni cu Mosad şi Israel nu este o surpriză pentru cei care citiseră deja Verdict Final (Mai târziu, în secţiunea de întrebări şi răspunsuri din Verdict Finală, vom explora în continuare conexiuni stranii israeliene cu afacerea Martin Luther King detalii care au fost

deliberat suprimate.)

RUBY ŞI FAMILIA BRONFMAN

Activităţile secrete ale lui Jack Ruby erau în mod clar bine stabilite. Dar cercetătorul independent Brian Downing Quig a venit cu o legătură a lui Ruby care nu fusese niciodată dezvăluită până atunci. Explorând lumea coruptă a mafiei din Arizona şi a şefului politic Kemper Marley, legat de infamul asasinat din 1976 a reporterului de investigaţii Don Bolles, Quig a aflat de la Al Lizanetz, publicistul lui Marley, nu numai că familia Bronfman, legată de Lansky, in contrabanda cu alcool, fusese sponsorul lui Marley, ci şi că Jack Ruby însuşi era, de asemenea, pe statul de plată al familiei Bronfman. Aşadar, dacă luăm în considerare legăturile intime ale familiei Bronfman cu entitatea Permindex (care, aşa cum vom vedea în capitolul 15, a jucat în mod clar un rol central în conspiraţia JFK), legătura Ruby cu familia Bronfman este într-adevăr interesantă şi indică în continuare o conexiune israeliană.

RUBY ŞI CIA

Toate dovezile traficului de arme al lui Ruby, atât cu Castro însuşi, cât şi în cele din urmă, cu exilaţii cubanezi anti-Castro, au fost explorate neobosit şi în detaliu, de către cercetătorii asasinării lui JFK. Dar legătura sa cu Lansky a fost ignorată în mod repetat. Fostul agent contractual CIA, Robert Morrow, relatează că traficul de arme pro-Castro al lui Ruby a fost realizat în colaborare cu fostul preşedinte cubanez Carlos Prio Socarras. (Prio a avut, de asemenea, o lungă istorie de asociere strânsă cu Meyer Lansky, aşa cum am văzut în capitolul 7 şi capitolul 11, primind sume importante de la Lansky.) Potrivit lui Morrow: „Cu binecuvântarea sindicatului şi îndrumarea CIA, Prio a făcut o înţelegere cu Castro, aranjând ca Mafia (care îl susţinea şi pe Batista) să furnizeze armele şi finanţele necesare pentru a face ca revoluţia lui Castro să aibă succes - cu condiţia ca Fidel să-l repună în funcţia de preşedinte odată ce Batista era răsturnat. Castro a fost de acord, iar Prio s-a transformat într-un traficant de arme de înaltă clasă. Unul dintre partenerii săi avea să fie Jack Ruby din Dallas, Texas, cunoscut pe atunci sub numele de Jack Rubinstein. Acest lucru este susţinut de un informator FBI din Miami, pe nume Blaney Mack Johnson, care a susţinut că Ruby a furnizat arme pentru Castro prin intermediul lui Prio, că îl văzuse pe Ruby pe un aeroport privat şi că ştia de

acesta ca transporta arme maritim. Există alţii care confirmă că Ruby era în afaceri cu arme în Florida la sfârşitul anilor 1950. Unul dintre ei era Eladio del Valle, un fost congresman cubanez şi un bun prieten al lui Mario Kohly..."
Kohly, menţionat anterior, a fost unul dintre principalii lideri ai exilaţilor cubanezi care s-au întors împotriva lui Castro după ce dictatorul cubanez si-a schimbat pozitia faţa de foştii săi aliaţi din Sindicatul Criminal Lansky, care au contribuit la aducerea lui Castro la putere (aşa cum am documentat în capitolul 7). Kohly însuşi s-a adresat ulterior lui Meyer Lansky pentru sprijin şi s-a oferit să-i restituie drepturile la cazinouri dacă el, Kohly, ar fi putut prelua puterea în Cuba după ce Castro ar fi fost înlăturat.Astfel, Jack Ruby a fost un curier important în straniile afaceri pro- şi anti-Castro atât ale CIA-ului, cât şi ale Sindicatului Criminal Organizat Meyer Lansky. Cu toate acestea, există în mod clar mai multe în povestea lui Jack Ruby care trebuie explorate.

RUBY, OSWALD ŞI CIA

Regretatul John Henshaw, un reporter de investigaţii de renume care opera din Washington, DC., a făcut propriile cercetări în trecutul lui Ruby. Henshaw, care a lucrat ca investigator pentru editorialistul Drew Pearson (despre care vom vedea mai multe în capitolul 17), a descoperit o conexiune între Ruby şi Lee Harvey Oswald, care ii lega de CIA.Potrivit lui Henshaw, ofiţerii poliţiei din Dallas erau de fapt în procesul de investigare a tentativei de asasinat asupra generalului în retragere Edwin Walker, cu câteva luni înainte de uciderea lui JFK.Un glonţ a fost tras prin fereastra lui Walker dar nu a fost ranit , deşi generalul,era un anticomunist convins şi critic al lui Castro. Cu toate acestea, există o oarecare dezbatere printre cercetătorii în domeniul asasinatelor cu privire la rolul pe care l-a jucat Oswald dacă a jucat vreunul în împuşcăturile de la reşedinţa lui Walker. Aceasta este încă una dintre numeroasele întrebări fără răspuns care înconjoară misterul lui JFK.Oricum,conform relatării lui Henshaw, o investigaţie secreta a poliţiei asupra împuşcăturilor i-a legat pe Oswald şi Ruby de incident. Apoi, conform lui Henshaw, un ofiter FBI de rang înalt a fost rugat de un oficial din Departamentul de Justiţie să intervină şi să oprească arestarea iminentă a celor doi agenţi din Dallas. Henshaw a spus că însăşi CIA a fost cea care a cerut FBI-ului să intervină. Potrivit lui Henshaw, CIA il folosea pe Ruby pentru a

bărbaţi in Dallas pentru mişcarea anti-Castro. Cu toate acestea, oficialul FBI a refuzat să intervină, spunând că ar obstrucţiona justiţia. Ofiterul FBI a spus însă că va da curs cererii numai dacă i se va cere oficial să facă acest lucru printr-o comunicare scrisă semnată de oficialul Departamentului de Justiţie. La scurt timp după aceea, conform relatării lui Henshaw, oficialul FBI a primit apoi o directivă semnată. El a contactat poliţia din Dallas şi i-a îndemnat să nu-i aresteze pe Oswald şi Ruby.Dar poliţia din Dallas a dorit şi o comunicare oficială semnată. Departamentul de Justiţie a trimis acea comunicarea şefului poliţiei din Dallas, Curry, cerând ca Oswald şi Ruby să fie lăsaţi în pace. Departamentul de Justiţie a explicat că nu dorea ca Oswald şi Ruby să fie arestaţi din „motive de stat" şi că departamentul făcea cererea în numele CIA. Relatarea lui Henshaw este încă unul dintre rapoartele semnificative care indică activităţi secrete nedivulgate atât ale lui Ruby, cât şi ale lui Oswald împreună, desfăşurate sub conducerea CIA.Henshaw a scris, de asemenea, că procurorul general din Texas, Waggoner Carr, era ţinut sub supraveghere de FBI deoarece avea dovezi nedivulgate:„Dovezile includ o copie a filmului dispărut, filmată cu momente înainte ca Jack Ruby să-l împuşte şi să-l omoare pe Lee Harvey Oswald. Filmul prezintă progresul lui Ruby prin filtrele FBI şi ale poliţiei care păzeau intrarea sediului poliţiei din Dallas. Doi cameramani fuseseră desemnaţi de un post de televiziune din Dallas să acopere intrarea, dar agenţii federali au primit ordin să filmeze imagini care arătau un înalt oficial al Departamentului de Justiţie însoţindu-l pe Ruby prin cele două filtre de securitate." Potrivit lui Henshaw, presiunile federale la nivel înalt au oprit ancheta lui Carr după ce s-a aflat că avea o copie bruta a întregului film. Se presupune că a păstrat o copie pentru el.Există dovezi ale altor posibile contacte între Ruby şi Oswald chiar şi în New Orleans. Aceste dovezi nu au fost niciodată publicate, din câte ştie autorul. Am primit acces la o scrisoare privată scrisă pe 20 februarie 1967 în timpul controversei privind ancheta procurorului districtual din New Orleans, Jim Garrison, privind asasinatul. Autorul scrisorii a descris temerile mătuşii sale, o femeie din New Orleans, care era vecină cu Lee Harvey Oswald în timpul şederii sale în Crescent City. „Este atat de îngrozită incat era pe punctul de a nu coopera", a spus el. „Ea a declarat că teama ei se baza pe posibilitatea ca «Garrison să o inchida pentru ca ascundea probe» sau posibilitatea

ca «cineva să-mi tragă un glonţ în spate». „Mi-a dat următoarele informaţii: (1) L-a observat pe Oswald având vizitatori de trei ori (a) doi bărbaţi „cu aspect cubanez” l-au vizitat de două ori şi (b) un bărbat şi o femeie au venit şi l-au luat pe Oswald într-un weekend. «Acest bărbat avea acelaşi profil ca şi pozele cu Ruby», a spus ea. «De fiecare dată când văd o poză cu Ruby, îmi vine în minte acest vizitator al lui Oswald, dar mi-e teamă să spun ceva despre asta. Nu puteam jura că era Ruby, dar nu puteam jura „că nu era”. Se pare că Ruby a vizitat New Orleans-ul în perioada în care Oswald se afla acolo, încercând aparent să găsească o stripteuză pentru clubul său. Ar putea fi femeie văzută cu sosia lui Ruby una dintre aceste stripteuze? Faptul că Jack Ruby avea într-adevăr legături atât cu Sindicatul Lansky, cât şi cu CIA care implica Cuba, nu mai este, astăzi, pus la îndoială. Cu toate acestea, în perioada anchetei Comisiei Warren, „ancheta” oficială a guvernului a preferat să privească în altă parte.Potrivit biografului lui Ruby, Seth Kantor:„După încheierea procesului Ruby, Leon Hubert şi Burt Griffin, cei doi experţi Ruby ai Comisiei Warren, au încercat să-i convingă pe membrii Comisiei în memorandumurile din 19 martie şi 1 aprilie 1964, că existau „dovezi substanţiale” care arătau că Jack Ruby isi menţinuse asocieri inexplicabile cubaneze. Însă eforturile lui Hubert şi Griffin au fost blocate de CIA şi descurajate de alţi membri ai personalului Comisiei.
Kantor sugerează că „Ruby şi Oswald probabil nu se cunoşteau însă amândoi ar fi putut fi folosiţi ca părţi separate ale unei conspiraţii pentru a comite o crimă în Dallas în weekendul 22-24 noiembrie 1963. Oswald vineri iar Ruby duminică. Doi bărbaţi manipulaţi separat de aceeaşi putere. După ce au fost arestaţi şi închişi, ambii bărbaţi au spus că au fost manipulaţi. «Sunt un nemernic», a spus Oswald. «Am fost folosit cu un scop», a spus Ruby.În ciuda observaţiilor contrare ale lui Kantor, am văzut dovezi (în capitolul 11, de exemplu) că Ruby îl cunoştea aproape sigur pe Lee Harvey Oswald şi că Ruby a participat într-adevăr la chestiuni legate de asasinat. Dacă Ruby şi Oswald ştiau, de fapt, că asasinarea lui Kennedy era în curs de planificare este o altă poveste.

O CONSPIRAŢIE ÎMPOTRIVA LUI CONNALLY?

Michael Milan, care a scris despre rolul său ca parte a unei echipe echipe secrete a guvernului SUA care colabora cu Lansky

spune că au existat mai multe persoane care operau în Dallas şi care credeau că nu erau implicate într-o conspiraţie pentru uciderea lui John F. Kennedy, ci, într-o conspiraţie pentru uciderea guvernatorului Texasului, John B. Connally. Potrivit lui Milan, el a jucat un rol în muşamalizarea asasinării lui JFK, Milan susţine că, după asasinat, a fost trimis la Dallas chiar de J. Edgar Hoover. Misiunea lui Milan era să ucidă un taximetrist pe nume Brinkman. Milan s-a întâlnit cu Brinkman şi a început să-l interogheze. Când Milan a întrebat cine a pus la cale atacul armat, Brinkman a spus: „Nu l-am întâlnit niciodată pe tip înainte să-i fiu prezentat de această tipă la Carousel Club(detinut de Jack Ruby). Şi nu am împuşcat pe nimeni. Eram eu şi alţi doi băieţi. Nici măcar nu eram pe urmele preşedintelui. Trebuia să-l împuşcăm pe guvernator, dar lucrurile s-au întâmplat prea repede. Au dispărut înainte ca cineva să facă ceva." Cred că mai erau doi tipi care făceau ce trebuia să fac si eu. Dar nu ştiu cine sunt sau unde erau când au început împuşcăturile. Trebuia doar să tragem în guvernator când treceau şi să plecăm de acolo. Asta e tot. Dar nu s-a întâmplat nimic. Adică, s-a întâmplat fara implicarea noastra si noi am plecat repede de acolo." Milan şi-a terminat misiunea şi l-a ucis pe Brinkman. Când s-a întors la Washington, a fost întâmpinat la aeroport, spune el, de Hoover, care i-a spus: „Ştii deja prea multe. Aşa că voi spune doar: Johnson. Fără îndoială. Noi ne vom detaşa de aceste lucruri. Ai înţeles?" Este oare posibil ca Jack Ruby să fi fost implicat în mod inconştient într-un complot despre care credea că îl viza pe John B. Connally si nu pe John F. Kennedy? Se poate spune acelaşi lucru şi despre Oswald? Este posibil ca cei doi bărbaţi să fi fost manipulaţi ca parte a unei conspiraţii şi mai mari despre care nu ştiau nimic? Toate acestea sunt speculaţii, dar sunt ceva de luat în considerare.

Legătura lui Lansky cu Ruby în conspiraţia şi muşamalizarea asasinării lui JFK merge mult mai adânc decât am explorat până acum.

CURIERUL LUI LANSKY ÎN DALLAS

Cu o zi înainte de asasinarea lui JFK, unul dintre curierii personali vechi ai lui Meyer Lansky,un anume Jim Braden, se afla în vizită la Dallas. El se afla şi la faţa locului în Dealey Plaza când JFK a fost asasinat, fiind de fapt luat în custodie de poliţia din Dallas şi apoi eliberat. Relatările standard despre rolul crimei organizate în

conspiraţia asasinării lui JFKau subliniat frecvent acţiunile ciudate ale lui Braden în Dallas. Ceea ce a fost ignorat, însă, este relaţia sa strânsă cu Meyer Lansky.David Scheim, scriind în Contract on America, oferă cititorilor săi o discuţie amplă despre Braden, dar nu menţionează niciodată legătura sa cu Lansky. Scheim preferă să lase cititorului impresia că Braden a fost un curier „mafiot" - nu un curier al lui Lansky. Chiar şi G. Robert Blakey şi Richard Billings (principala sursă a lui Scheim) recunosc în propria lor carte că Braden a fost, se pare, un „curier personal" al lui Lansky. „În cele din urmă", spun Blakey şi Billings, „nu am ajuns la nici o judecată fermă cu privire la legăturile lui Braden cu mafia sau dacă activităţile sale din Dallas au fost în vreun fel legate de asasinat." Ceea ce Blakey nu menţionează, însă, este că Braden a fost o figură cheie în Sindicatul Crimei Organizate Lansky, încât a fost membru fondator al La Costa Country Club, finanţat de Sindicatul Lansky.În capitolul 10, aşa cum am văzut, Blakey era cel care era plătit de un asociat al lui Lansky, Morris Dalitzone, unul dintre fondatorii La Costa, după ce Dalitz şi partenerii săi au dat în judecată revista Penthouse pentru că a mediatizat legăturile cu mafia a staţiunii din Carlsbad, California. Blakey, de fapt, a servit, practic, o referinţă a caracterului lui Dalitz din Sindicatul Lansky apărand resortul împotriva acuzaţiilor lucru cu care Blakey, din motive evidente, nu ar fi înclinat să se laude atunci când se proclama un justitiar.

BRADEN, RUBY & FERRIE

Regretatul Bernard Fensterwald ne oferă câteva detalii interesante despre activităţile curierului lui Lansky:„Braden avea şi alte conexiuni surprinzătoare care, de asemenea, nu au fost niciodată descoperite de Comisia Warren.Jim Braden vizitase acelaşi birou din Dallas al companiei petroliere H. L. Hunt pe care l-a vizitat si Jack Ruby pe 21 noiembrie 1963 în după-amiaza dinaintea asasinatului şi aproximativ cam la in acelasi timp. „Braden stătea şi la Motelul Cabana din Dallas un presupus „loc de întâlnire al mafiei", frecventat de Jack Ruby şi diverşii asociaţi ai lui Ruby. Ruby a vizitat Motelul Cabana cândva în jurul miezului nopţii, în noaptea dinaintea asasinatului 21 noiembrie 1963 în timp ce Jim Braden era oaspete acolo. Braden are, de asemenea, o posibilă legătură cu regretatul David Ferrie. Conform informaţiilor documentate de Peter Noyes, Braden a lucrat intr-o cladire de

birouri la nr. 1701 în clădirea Pere Marquette din New Orleans în toamna anului 1963, în săptămânile imediat anterioare asasinatului. În aceeaşi perioadă de la sfârşitul anului 1963, David Ferrie lucra pentru liderul mafiei Carlos Marcello la acelaşi etaj în aceeaşi clădire chiar la capătul holului de Braden în camera 1707. Fensterwald notează în plus că Noyes a găsit dovezi suplimentare că Braden şi-a trecut odată adresa ca fiind Camera 1706 chiar biroul de lângă Ferrie! În capitolul 11 am examinat rolul agentului contractual CIA, David Ferrie şi legătura sa cu conspiraţia asasinării lui JFK în detaliu. Dovezile citate de Fensterwald nu fac decât să îngusteze cercul.) Faptul că unul dintre principalii curieri ai lui Meyer Lansky s-ar fi aflat în Dallas şi se mişca în sfera de operaţiuni a lui Ruby este o dovadă că mâna fină a lui Meyer Lansky însuşi era în mişcare în Dallas şi, mai mult ca sigur, aceasta este o legătură directă între Lansky şi Ruby. Conform omului lui Lanski de pe Coasta de Vest ,Mickey Cohen (cel stimat atat de Ruby), curierii precum Braden erau foarte importanţi în Sindicatul Lansky: „Mesajele importante nu veneau niciodată prin telefon. Orice avea legătură cu un asasinat, o operaţiune de jocuri de noroc, cu mersul undeva sau sa te vezi cu cineva, se făcea prin curier. Intelegeti,eram îngrijorati de interceptări acum treizeci de ani. Chiar şi banii erau transferaţi doar de la o persoană la alta. Dacă cineva avea bani care veneau sau plecau,puneam omul într-un avion. Un alt asociat Lansky, Michael Milan, a scris şi el despre importanţa curierilor mafioţi şi despre nevoia secretizarii. „Ori de câte ori venea la intilnire, domnul Lansky îşi calcula întotdeauna procentul dinainte. Le ţinea pe toate în minte.” Există însă dovezi că Ruby şi Braden au avut într-adevăr o legătură foarte stransă. Curierul lui Lansky, Jim Braden, a fost, de asemenea, „prieten” cu reprezentantul lui Lansky din Mexico City, „Happy” Meltzer, pe care l-am întâlnit mai devreme în acest capitol ca şef al unei operaţiuni de contrabandă cu droguri în care Ruby a fost evident implicat.Categoric, curierul lui Lansky, Jim Braden, s-ar putea să fi adus un mesaj de la Lansky către Ruby. Dar, indiferent de rolul său în Dallas, nu există nicio îndoială că era acolo cu un scop. Nu se pune problema de o coincidenţă, ci, într-adevăr, de conspiraţie. Toate acestea, luate la un loc, sugerează, aşa cum am spus, că legătura Lansky-Ruby este mult mai profundă decât perceptia generala şi mult mai mare decât ar vrea unii investigatori să ne

facă să credem. In plus ceea ce este deosebit de interesant, este o legătură suplimentară a lui Lansky cu Ruby, care a ieşit la suprafaţă după asasinarea lui JFK şi după uciderea lui Lee Harvey Oswald.

MELVIN BELLI VINE ÎN ORAŞ

În capitolul 13 am examinat rolul straniu şi puţin cunoscut al acolitului lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Cohen el însuşi un asociat vechi al lui Ruby şi modelul gangsterului din Dallas care a fost evident o figură cheie în reţeaua conspiraţiei. Prietenul şi avocatul lui Cohen, Melvin Belli,a fost cel care s-a prezentat ca avocat al apărării lui Jack Ruby. Belli şi Cohen se cunoşteau de ani de zile. De fapt, Belli era un client obişnuit al clubului de noapte din Los Angeles, Rondelli's, al cărui proprietar secret era Cohen. Şi, aşa cum am menţionat, el era şi avocatul lui Cohen. Cei doi erau atât de apropiaţi încât Belli chiar l-a prezentat odată pe Cohen drept „Profesorul O'Brien de la Harvard, care vă va ţine o prelegere despre legile fiscale", la o reuniune a Asociaţiei Baroului American din Miami. Potrivit lui Cohen, care scrie în memoriile sale, gangsterul din Los Angeles a urcat pe scena şi apoi a început să vorbească o vreme, practic fără să spună nimic. Apoi a concluzionat: „Sfatul meu pentru voi toţi este să vă asiguraţi că vă plătiţi nenorocitele de taxe întocmai legilor."În cartea sa „Complotul pentru uciderea preşedintelui", Blakey şi Billings au abordat circumstanţele în care avocatul acolitului lui Lansky a ajuns să-l reprezinte pe Jack Ruby: „Modul în care Melvin Belli, un avocat pledant cunoscut la nivel naţional, a fost chemat să se ocupe de apărarea lui Ruby a fost un subiect de dispută. Am auzit un raport că Seymour Ellison, un avocat asociat cu Belli, a primit un telefon de la „un avocat din Las Vegas" care a spus: „Da, unul dintre băieţii noştri tocmai l-a matrăşit pe nenorocitul care l-a împuşcat pe preşedinte. Nu putem interveni pentru a ne ocupa de asta, dar există un milion de dolari pentru Mel dacă îl acceptă ca si client".„Ellison ne-a confirmat că a primit apelul telefonic, dar a spus că nu-şi aminteşte numele avocatului din Las Vegas şi că nu a rezultat nimic în urma apelului. Belli ne-a spus o altă poveste." El a spus că Earl Ruby a venit în California la trei zile după ce fratele său a fost arestat; l-a urmărit pe Belli rezumandu-si apărarea unui caz de crimă într-o sală de judecată din Los Angeles şi i-a cerut să preia cazul. „Belli a spus

că a refuzat la început. Aflase că onorariul său va fi plătit prin vânzarea poveştii lui Ruby către ziare şi nu dorea să fie implicat în acest tip de exploatare.Cu toate acestea, Earl Ruby l-a convinssă o facă, ne-a spus Belli, iar el a preluat cazul cu cinci obiective în minte: să-l salveze pe Jack Ruby; să consolideze legea; să demonstreze că testele legale actuale pentru nebunie erau inadecvate; să unească legea modernă cu ştiinţa modernă; şi să ajute Dallas-ul să-şi „rezolve problema”.”
Interesant este că Blakey şi Billings relatează în continuare că fratele lui Ruby,Earl, a spus încă o versiune a poveştii „oficiale”. De asemenea, fac o referire trecătoare la relaţia Ruby-Cohen. Observând că „Ruby le plăcea să le spună prietenilor că îl cunoaşte pe Mickey Cohen”,au concluzionat: „Nu puteam fi siguri cât de bine îl cunoştea Ruby pe Cohen,care a crescut şi el în Chicago, dar îl admira şi încerca să-l imite.” În ceea ce priveşte decizia lui Belli de il apăra pe Ruby, Blakey şi Billings au spus: „Ne-a fost greu să credem că Belli nu a primit un onorariu substanţial pentru apărarea lui Ruby.”Cei doi au menţionat, de asemenea, că „Am luat în considerare posibilitatea ca Belli să fi mers în Mexic pentru a primi un onorariu pentru apărarea lui Ruby, dar nu am găsit nicio dovadă că ar fi făcut-o.”Indiferent de situaţie, apărarea lui Ruby de către Belli a eşuat. Ruby a fost gasit vinovat si condamnat la moarte. Familia lui Ruby l-a concediat oficial pe Belli din funcţia de avocat al lui Ruby.Dar moartea lui Ruby(embolie pulmonara) a fost anunţată cu puţin timp înainte de a fi programata rejudecarea pentru uciderea presupusului asasin. Prin urmare, orice determinare finală a rolului jucat de Ruby în scenariul asasinării lui JFK a devenit un alt mister într-o serie nesfârşită de mistere. Jack Ruby nu a putut niciodată să spună ce ştia. Acesta nu a fost sfârşitul rolului lui Melvin Belli în controversa JFK. După cum a remarcat Mark Lane pionierul investigatiei asasinării lui JFK, în a doua sa carte despre asasinat, „Disidenţa unui cetăţean”, Belli a apărut ca unul dintre principalii apărători ai versiunii oficiale a Comisiei Warren despre asasinat. Potrivit lui Lane, emisiunea Les Crane de la ABC-TV a dorit să organizeze o dezbatere între Lane şi Belli. „Am fost mai puţin optimist, pentru că, deşi eram încrezător în cunoştinţele mele despre fapte, realizările oratorice aproape legendare ale lui Belli îl precedaseră pe Coasta de Est.”
Lane subliniază că a primit ulterior un telefon de la producător

care i-a spus că dezbaterea a fost anulată. Conform producătorului: „Sunt şefii ABC. Tocmai au spus nu. Punct. Ei spun că aveţi faptele şi declaraţiile sub juramant din sala de judecata şi asta ar deruta publicul."Dar emisiunea în sine nu a fost, de fapt, anulată ci doar dezbaterea dintre Lane, cel bine informat şi Belli. „Doar că nu te putem avea"i s-a spus lui Lane. Va exista oricum o dezbatere. O vom avea pe mama lui Oswald." Lane a rezumat situaţia în felul următor: „Şi astfel s-a întâmplat ca prima emisiune
de la reţeaua de televiziune care a prezentat ambele părţi ale controversei să-l găsească pe splendidul Melvin Belli, cuceritorul a o mie de jurii, intr-o dezbatere cu o văduvă proscrisă. Reacţiile viscerale ale doamnei Oswald au fost meritorii, dar lipsa ei de control asupra faptelor, împreună cu tacticile de intimidare ale lui Belli, au redus programul la nivelul scăzut de divertisment pe care, aparent, reţeaua îl căuta." După câteva negocieri, Belli a fost în cele din urmă de acord să dezbată pe scenă cu o singură condiţie ca ambii să poarte smokinguri. Ar fi avut loc trei dezbateri. În timpul primei dezbateri, la San Francisco, Belli a urcat pe scenă, purtând o pelerină peste smoking, iar în remarcile sale finale şi-a exprimat judecata finală asupra conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. El a declarat: „Dacă nu putem avea încredere în FBI, CIA şi Earl Warren, atunci Dumnezeu să ne ierte."Cu toate acestea, mass-media sistemului nu a considerat potrivit să facă publice circumstanţele acestei dezbateri, în ciuda faptului că, aşa cum subliniază Lane, Belli însuşi este oarecum o celebritate. După cum a remarcat Lane: „În San Francisco, dacă biroul lui Belli este jefuit sau dacă este de acord să reprezinte o dansatoare topless, el este pe prima pagină a ziarelor şi poate fi văzut în mod repetat pe ecranele de televiziune. Poate că cei adunaţi în acea seară au constituit cel mai mare public plătitor care a asistat la o dezbatere de mulţi ani la San Francisco." Totuşi, nici un cuvânt nu a apărut în niciunul dintre cele trei ziare cotidiene în dimineaţa de după dezbatere."

MUŞAMALIZAREA MEDIATICĂ

Dezbaterea ulterioară din New York dintre Lane şi Belli a fost urmarita cu interes de presă. Cu toate acestea, potrivit lui Lane, „Nici un ziar cotidian din New York şi, posibil, din ţară, nu a menţionat măcar că evenimentul avusese loc."Aceasta, în ciuda faptului că existau şase ziare în New York la acea vreme.
Lane a comentat: „New York Times se autointitulează un ziar

de referinţă. Ceea ce nu se găseşte în numeroasele sale pagini, aparent, nu s-a întâmplat. Din acest motiv, întâlnirea cu Belli din New York este cunoscută de unii ca dezbaterea care nu a avut loc niciodată."Faptul că un avocat proeminent care l-a reprezentat pe Mickey Cohen, o figură cheie în operaţiunile criminale internaţionale ale lui Meyer Lansky (şi, de asemenea, o rotiţă importantă în maşinaţiunile globale ale Israelului), a ajuns ulterior să-l reprezinte pe Jack Ruby este în mod clar semnificativ.

UN CURIER BINE PLASAT

Deşi rolul real al lui Jack Ruby în etapele de planificare ale conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK nu va fi probabil niciodată pe deplin cunoscut, nu există nicio îndoială că, în cele din urmă, Ruby a devenit un factor critic în muşamalizare. Uciderea lui Lee Harvey Oswald l-a redus la tăcere pe singurul om care, fără îndoială, putea completa cel puţin o parte din piesele lipsă ale puzzle-ului. Jack Ruby a fost un mesager bine plasat, nu numai pentru Meyer Lansky şi sindicatul său global al crimei,ci şi, se pare, pentru ramura sub acoperire a CIA. Ruby şi-a făcut treaba şi a făcut-o bine.Deşi Ruby a căutat să vorbească liber, Comisia Warren a refuzat rugămintele sale de a i se permite să vină la Washington pentru a-şi spune povestea. Povestea despre cum preşedintele Curţii Supreme, Earl Warren, a refuzat să-i dea lui Ruby oportunitatea de a părăsi Dallasul şi de a-şi spune povestea este o parte faimoasă a folclorului asasinatului lui JFK. Prin urmare, Ruby nu a avut niciodată şansa să işi ofere versiunea despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.Jack Ruby a fost într-adevăr „vinovatul fara dubiu, piatra filozofala, dovada circumstantiala". De asemenea, s-ar putea să fi fost aşa cum chiar Lee Harvey Oswald s-a autoproclamat un „tap ispasitor". Doar un pion – deşi, în cele din urmă, unul important – Ruby a jucat un rol principal într-o dramă orchestrată mult mai sus decat sordidul său Carousel Club din Dallas. Ruby a fost un comisionar într-o operaţiune cu miză mare – asasinarea unui preşedinte american – care era întreprinsă de alianţa comună a Sindicatului Crimei Meyer Lansky, CIA şi Mosad-ului israelian.

O POVESTE CIUDATĂ

În timp ce această carte era finalizată, o poveste foarte ciudată despre Jack Ruby a ajuns în atenţia autorului, care merită repetată, chiar si numai pentru motivul că ar trebui să facă parte din evidenţa permanentă, având în vedere mai ales afirmaţia

noastră că Israelul a avut într-adevăr un rol în asasinarea lui John F. Kennedy.Înainte de a relata povestea în sine, ar trebui menţionate câteva cuvinte despre credibilitatea sursei.
Sursa originală a fost o femeie din Idaho, acum decedată, pe nume Grace Pratt,care i-a povestit povestea unui prieten (care locuieşte acum în Oregon), al cărei nume trebuie să rămână anonim. Autorul a vorbit cu bărbatul din Oregon, un pensionar în vârstă, şi a ajuns la concluzia că acesta crede cu tărie în veridicitatea spuselor doamnei Pratt.El i-a furnizat acestui autor un rezumat scris a ceea ce i-a spus doamna Pratt despre legătura ei cu Jack Ruby. Acesta spune în partea pertinentă următoarele:„În Idaho, în anii 1960, i-am întâlnit pe George şi Grace Pratt, care se mutaseră la Nampa din California după pensionare. Familia Pratt au devenit foarte buni prieteni ai mei. George lucrase în şantierul naval, iar Grace gătise mulţi ani în multele restaurantele mari din San Francisco.„Multă ani lucrase pentru «Tiny's». Tiny's avea un restaurant şi un bar alăturate,cu o uşă între ele, care se deschidea în anticameră, între sala de mese şi bucătărie. Barul era condus de Jack Ruby. De asemenea, el avea grijă de doamnele din subsol. Barul era un loc de întâlnire al «lumii interlope». După ce se termina ora de cină, Grace îşi pregătea farfuria şi una pentru Jack Ruby, iar ei mâncau în anticameră.„Într-o zi, a auzit un zgomot şi a ridicat privirea exact la timp pentru a auzi impuscatura unui pistol cu amortizor. Un bărbat intrase în fugă pe uşă şi căzuse mort pe podea. Un alt bărbat voinic a intrat, a apucat-o de braţ inainte de a lesina şi i-a spus: «N-ai văzut nimic, nu-i aşa? N-ai auzit nimic, nu-i aşa?» Ea a răspuns: «Nu, eram în spatele bucătăriei. N-am văzut nimic. N-am auzit nimic.» De atunci, ea le-a castigat încrederea. Jack a împărtăşit multe dintre lucrurile care se întâmplau în bar cu ea. Oricine îl cunoştea atât de bine pe Jack Ruby ar fi putut întotdeauna să-l recunoască plecând sau venind.

CU ENTUZIASM SPRE ISRAEL?

„La şase zile după ce înmormântarea lui Jack Ruby a fost mediatizată în presă, Grace m-a sunat foarte emotionată şi mi-a spus: «Tocmai mă uitam la ştiri. Au îndreptat camera TV catre o rampă de urcare intr-un avion in care se îmbarcau pasageri din New York pentru Israel şi cine crezi că a urcat pe rampă? Am ţipat la George în cealaltă cameră, chemându-l şi spunându-i: „Vino repede! Jack Ruby se îmbarcă în avionul acela!"

„În vârful rampei s-a oprit, s-a întors şi, privind direct în cameră, şi-a scos pălăria şi a intrat în avion. Ea a spus că a crezut că trimitea un mesaj cuiva că ajunsese acolo şi că era pe drum. Familia Pratt era şocată. Ea a spus că deja existaseră o serie de martori ai asasinării lui JFK care muriseră în mod misterios. La doi ani după ce l-a văzut îmbarcându-se spre Israel, a auzit prin intermediul lumii interlope că Ruby plecase în Brazilia. „M-a pus să promit că nu voi spune nimănui ce mi-a spus până după moartea ei. Grace a murit de aproximativ zece ani. Cunoscând-o pe Grace şi credibilitatea ei, cred fiecare cuvânt. Dacă cineva ar avea influenţa să verifice mormântul pentru a exhuma «corpul», acest lucru ar putea fi foarte revelator.” Aşa se încheie straniul rezumat primit de autor de la prietenul familiei Pratt. Cuvintele vorbesc de la sine. Sursa care i-a furnizat autorului acest fapt neobişnuit crede cu tărie că doamna Pratt îl cunoştea într-adevăr bine pe Jack Ruby şi că doamna Pratt însăşi era convinsă că il văzuse pe Ruby îmbarcându-se în avion spre Israel.

O altă persoană care o cunoştea pe doamna Pratt i-a spus acestui autor că era o persoană foarte credibilă, şi că într-adevăr ii menţionase cunoştinţa ei cu Ruby (deşi nu-i spusese povestea despre cum il văzuse pe Ruby plecând spre Israel). Este această poveste produsul imaginaţiei unei femei? Sau doamna Pratt a văzut într-adevăr exact ceea ce credea că a văzut? Este posibil ca doamna Pratt să ne fi oferit încă o cheie care leagă Israelul de cele mai intime niveluri ale conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK? Merită să ne amintim că, chiar în timp ce aceste cuvinte sunt scrise, mulţi lideri din Israel şi lideri ai lobby-ului israelian din Statele Unite lucrează neobosit pentru graţierea spionului israelian de origine americană, Jonathan Jay Pollard, condamnat la închisoare pe viaţă pentru transmiterea secretelor de apărare americane către Israel. Este posibil, poate, să se fi făcut un aranjament similar, secret, în numele lui Jack Ruby? Este posibil ca, din motive „umanitare”, Ruby să fi fost eliberat în linişte din închisoare şi să i se fi permis să meargă în Israel?(La urma urmei, s-ar putea argumenta că Ruby a devenit eroin ucigându-l pe „omul care l-a ucis pe preşedintele Kennedy”.) Este posibil ca decizia să fi fost luată de a-l scoate pe Ruby în linişte din ţară, astfel încât să nu existe un proces publicat pe scară largă în care conexiunile lui Ruby să fie dezvăluite?

CINEVA IL AJUTA PE RUBY

Este interesant de observat că pe 6 octombrie 1966, în momentul în care lui Ruby i s-a acordat un nou proces, Washington Daily News a publicat un articol care proclama că „Este posibil ca Ruby să fie eliberat", ca urmare a unui al doilea proces. Articolul l-a citat pe avocatul său spunând că cazul era atât de simplu încât „si un proaspat absolvent al facultăţii de drept se poate ocupa de el". Mai mult, este interesant de observat o rubrică puţin remarcată a reporterului veteran in asasinat, Dorothy Kilgallen care a avut un interes constant (şi poate fatal) pentru cazul JFK. În rubrica sa datată DALLAS, 21 februarie, relatând despre procesul lui Ruby, doamna Kilgallen a relatat că „unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale procesului lui Jack Ruby este măsura în care guvernul federal cooperează cu apărarea. Alianţa fără precedent dintre avocaţii lui Ruby şi Departamentul de Justiţie din Washington ar putea oferi cazului singurul element dramatic care i-a lipsit: misterul". Doamna Kilgallen a dezvăluit că o înţelegere între avocaţii lui Ruby şi FBI „oferă părţii lui Ruby o mulţime de informaţii utile pe care nu le-ar fi putut obţine niciodată fără G-Men (porecla data celor din F.B.I dupa un film din 1935 avandu-l in rolul principal pe James Cagney) cu condiţia să nu ceară absolut nimic despre presupusa victimă a lui Ruby, Lee Harvey Oswald. Se pare că Washingtonul ştie sau suspectează ceva despre Oswald de care nu vrea ca Dallas şi restul lumii să ştie sau să suspecteze. De ce este Oswald ţinut în umbră, si portretizat ca o figură slabă,în timp ce apărarea încearcă să-l salveze pe ucigaşul său cu ajutorul informaţiilor de la FBI? Cine a fost Oswald, de fapt?"

Poate că doamna Kilgallen a aflat răspunsul la întrebări. Se pare că le-a spus mai multor prieteni, cu puţin timp înainte de moartea sa „accidentală" cauzată de o supradoză combinată de droguri şi alcool, că era pe cale să dea lovitura în cazul Kennedy. Faptul că drumul lui Ruby către o posibilă libertate era ajutat de FBI (în timpul primului său proces) ridică într-adevăr semne de întrebare. Apoi, coroborat cu presupusa sa „moarte" înainte de un al doilea proces - mai ales având în vedere povestea spusă de regretata Grace Pratt - misterul se adânceşte.A murit Jack Ruby cu adevărat în închisoare sau a emigrat în secret în patria sa Israel? Răspunsul la această întrebare nu are o legătură directă cu teza Verdictului Final, dar poate fi un mister care merită o analiză suplimentară.

Poate că vreun cercetător întreprinzător ar putea răspunde la întrebarea: „Ce s-a întâmplat cu «cadavrul» lui Jack Ruby?”

O NOTĂ PENTRU CONSTATARE

După lansarea primei ediţii a cărţii Verdict Final, autorul a dat peste un volum obscur intitulat Afacerea Ruby-Oswald, publicat în 1988. Autorul a fost răposatul Alan Adelson, care fusese avocatul familiei lui Jack Ruby în procesul de succesiune a testamentului lui Ruby. Adelson a murit cu puţin timp înainte de publicarea cărţii sale. La începutul cărţii, Adelson descrie cum a participat la înmormântarea lui Ruby în compania fratelui lui Ruby, Earl: „Înmormântarea a fost o afacere cu sicriu închis. Mi-am dat seama imediat că sicriul închis va ridica semne de întrebare. Cine ar fi ştiut dacă Jack era cu adevărat în sicriu? Auzisem zvonuri că Kennedy nu era cu adevărat mort, ci se ascundea în America de Sud. «Earl», am spus, «lasa-i să-l vadă. Ştiu că sună macabru, dar hai să lăsăm facem lucrurile in aşa fel incat sa nu fie discutii.» Capacul sicriului a fost deschis şi pentru prima dată l-am văzut pe Jack, omul pe care il cunosc aproape la fel de bine cum mă cunoşteam pe mine însumi.” Din câte ştiu eu, aceasta este singura referinţă cunoscută la faptul că cineva l-ar fi văzut efectiv pe Jack Ruby în sicriu. În acest caz, referinţa a venit de la cineva care nu-l cunoscuse personal pe Jack Ruby. Deşi fotografiile cu Lee Harvey Oswald (atât în timpul autopsiei, cât şi în sicriul său), precum şi fotografiile cu John F. Kennedy (în timpul autopsiei) au fost răspândite pe scară largă, nu există astfel de fotografii cunoscute cu Ruby. Sincer, nu consider declaraţia publicată postum a lui Adelson că l-ar fi văzut pe „Jack” (un om pe care nu l-a văzut niciodată în viaţă) ca o infirmare a poveştii lui Grace Pratt. Cu toate acestea, pentru consemnare, pare potrivit să consemnăm comentariile atribuite lui Adelson.

MISTERUL FINAL - RUBY ŞI ADL-UL

Pe 27 iunie 1964, Stanley Kaufman, avocatul şi prietenul vechi al lui Ruby, a depus mărturie în faţa Comisiei Warren şi a remarcat următoarele: „Despre Liga Anti-Defăimare, am vorbit cu agenţii FBI despre asta, dar nu în legătură cu Jack.” Kaufman a continuat într-un mod sinuos şi apoi a concluzionat: „Vreau ca înregistrările să fie corecte, pentru că nu cred că eu şi Jack Ruby am discutat vreodată despre Liga Anti-Defăimare...

Evident, Kaufman își dorea foarte mult să împiedice ca ADL-ul o ramură a Mosad-ului israelian - să fie asociată cu Jack Ruby. Așadar, care a fost mai exact asocierea lui Ruby cu ADL-ul? A fost poate un informator ADL(Liga Antidefaimare)? A fost un contact ADL cu Departamentul de Poliție din Dallas? Ce influență a avut ADL asupra lui Ruby, dacă a avut vreuna? Răspunsurile la aceste întrebări oferă o nouă lumină asupra rolului misterios al lui Jack Ruby în conspirația și mușamalizarea asasinării lui JFK? Cineva ar trebui să investigheze acest lucru în continuare.
Ar putea deschide noi perspective în rezolvarea controversei JFK.
CEI DOI SE VOR ÎNTÂLNI
Am examinat actorii. Am examinat motivele. Am examinat interacțiunea lor. Să mergem acum mai departe." și să determinam punctul critic de contact care leagă elementele diverse , dar strâns conectate din spatele conspirației care i-a luat viața lui John F. Kennedy. Acest lucru este vital pentru recunoașterea și înțelegerea rolului central al Mosad-ului israelian în crima secolului.

Capitolul Cincisprezece
Cei Doi se vor întâlni
Misterul Permindex:
Israel, CIA, Sindicatul Criminal Lansky
și complotul de asasinare a lui John F. Kennedy

Foarte important pentru înțelegerea legăturii comune Mossad-CIA-Sindicatul Crimei Organizate Lansky în complotul de asasinare a lui John F. Kennedy este să recunoaștem importanța unei entități corporative puțin explorate cu sediul în Roma și cunoscută sub numele de Permindex.
Omul de afaceri din New Orleans Clay Shaw, pus sub acuzare de Jim Garrison pentru conspirație la asasinarea lui JFK, a făcut parte din consiliul de administrație al Permindex.
Mulți cercetători în domeniul asasinatelor au susținut că Permindex a fost o operațiune clandestina CIA de spălare de bani.Shaw, desigur, avea legături cu CIA. Alții au propus teoria că Permindex a fost o fațadă pentru o rămășiță nazistă rămasă din cel de-al Doilea Război Mondial. Această teorie, deși

interesantă este departe de adevăr. Toate dovezile convingătoare indică că Permindex a fost o operațiune israeliană cu legături strânse cu CIA și legată inextricabil de Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky.
Dezlegarea misterului Permindex explică rețeaua de intrigi care leagă toți jucătorii cheie din conspirație împreună. Conexiunea Permindex este și faimoasa „legatura franceză" la asasinarea lui JFK.Și, după cum vom vedea,conexiunea franceză este,de fapt,conexiunea israeliană.

În filmul lui Oliver Stone, JFK, actorul Kevin Costner (care îl interpretează pe Jim Garrison) îl confruntă pe actorul Tommy Lee Jones (care îl interpretează pe Clay Shaw) cu articolele din ziarele italiene care expun activitățile unei operațiuni cu sediul la Roma, cunoscută sub numele de Permindex. Shaw, un director de comerț internațional, a făcut parte din consiliul de administrație al Permindex. Publicul filmului are impresia că Permindex a fost o operațiune CIA sub acoperire, al cărei scop cel puțin în film nu este niciodată definit.Cu toate acestea, așa cum arată acum dovezile, Permindex a fost o afacere a Mosad-ului de comerț cu arme și spălare de bani care opera în colaborare cu Sindicatul Crimei Organizate Lansky. Iar Clay Shaw, un veteran al CIA, care a făcut parte din consiliul de administrație al Permindex, a fost un jucător important în faza din New Orleans a conspirației pentru asasinarea lui JFK.Aici, pur și simplu, se află cheia misterului din spatele asasinării lui JFK. Aici se află explicația motivului pentru care ancheta lui Jim Garrison asupra lui Clay Shaw, un director al Permindex, a trebuit să fie abandonată. Nu numai că Garrison dăduse peste o legătură definitivă cu CIA, dar descoperise și (fără să vrea) legătura israeliană. Dar la vremea respectivă, Garrison nici măcar nu bănuia cât de adâncă era legătura cu Permindex. Garrison dăduse doar peste vârful aisbergului.

SECRETUL DESPRE PERMINDEX

Mosad-ul israelian a fost forța cheie din spatele Permindex. De fapt, unul dintre principalii acționari ai companiei Permindex a fost Banca De Credit International din Geneva,înființată de Tibor Rosenbaum,directorul de lungă durată pentru Finanțe și Aprovizionare al Mosad-ului israelian. BCI, așa cum am văzut în capitolul 7 și 12, a fost cea care a servit drept principala bancă de

spălare a banilor lui Meyer Lansky în Europa. Potrivit biografilor israelieni simpatizanţi ai lui Meyer Lansky: „După ce Israelul a devenit stat, aproape 90% din achiziţiile sale de arme în străinătate au fost canalizate prin banca lui Rosenbaum. Finanţarea multora dintre cele mai îndrăzneţe operaţiuni secrete ale Israelului a fost efectuată prin fondurile din BCI.” BCI a servit, de asemenea, ca depozitar al contului Permindex. Faptul că BCI-ul lui Tibor Rosenbaum a fost o forţă de control în spatele enigmaticei entităţi Permindex plasează Israelul şi Mosad-ul său chiar in centrul conspiraţiei din spatele asasinării lui John F. Kennedy. Poziţionarea lui Clay Shaw în New Orleans, locul uneia dintre treptele operaţionale ale conspiraţiei, a dus la implicarea lui Shaw în ancheta condusă de Jim Garrison. Dar conspiraţia a mers mult mai adânc.În cele din urmă, după cum ştim acum, Garrison a ajuns să recunoască faptul că Mosad-ul Israelului a fost implicat în evenimentele din Dallas din 22 noiembrie 1963. Cu toate acestea, la început, Garrison cu siguranţă nici măcar nu a bănuit acest lucru şi cu siguranţă nu a avut nici un motiv să o facă. Războiul secret al lui JFK cu Israelul a fost un factor necunoscut în evenimentele geopolitice ale perioadei. Atenţia, în schimb, s-a concentrat asupra implicării americane în Asia de Sud-Est.

„CONEXIUNI TRANSNAŢIONALE”

În examinarea conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK, potrivit cercetătorului Peter Dale Scott, „un prim pas este in a sugera că un ingredient din intrigile complexe, care au culminat în asasinarea Lui Kennedy a fost participarea diverselor conexiuni transnaţionale inexplicabile,fiecare transcendând limitele societăţii politice americane şi fiecare cu motive distincte pentru uciderea preşedintelui...„A recunoaşte acum o dimensiune transnaţională a cazului înseamnă a recunoaşte că sistemul politic american este în mod necesar unul deschis, şi, prin urmare, din ce în ce mai susceptibil la influenţa crescândă a banilor şi penetrării informaţiilor din străinătate ...„Conexiunile transnaţionale sunt moduri comune de interacţiune între agenţiile de informaţii, adesea în intrigi de care şefii de guvern pot fi, în cel mai bun caz, doar vag conştienţi. Uneori, ele pot da naştere la aranjamente sau forumuri mai evident structurate, cum ar fi ,,Liga Anticomunistă Mondială un forum, finanţat de-a lungul anilor de ţări precum China Naţionalistă şi Arabia Saudită, cu legături recurente cu traficul

internaţional de droguri."
Scott notează, de asemenea, că „este bine cunoscut faptul că în anii 1950 şi 1960, lobby-ul Israelului şi lobby-ul Taiwanului erau ambele puternice în Washington şi uneori colaborau la proiecte comune... A existat şi un lobby din Nicaragua, sau poate mai exact, un lobby pentru Somoza, care se suprapunea şi cu lobby-urile pentru Israel, China şi Cuba."(Scott subliniază, de exemplu, că un lobbyist din Washington,apropiat de şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, a servit şi ca lobby-ist atât pentru Nicaragua, cât şi pentru industria aeronautică israeliană.)Este clar, pe baza dovezilor pe care le vom analiza în aceste pagini,că Permindex, care a jucat un rol atât de central în conspiraţia asasinării lui JFK,a fost într-adevăr unul dintre aceste „aranjamente sau forumuri" transnaţionale „structurate şi evidente" despre care vorbeşte Scott.

CE A FOST PERMINDEX?

Ce era atunci mai exact Permindex? Cum s-a încadrat Permindex în centrul conspiraţiei internaţionale care a dus la asasinarea lui John F. Kennedy? Relatarea autorului Paris Flammonde din 1969 despre ancheta Garrison,„Conspiraţia Kennedy", conţine informaţii valoroase despre Permindex, deşi, din păcate, Flammonde nu a urmărit problema in detaliu. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit legătura dintre Israel şi Sindicatul Crimei Organizate Lansky. Flammonde citează mai multe articole apărute în presa străină, în special Paesa Sera din Italia(4 martie1967) şi publicaţia canadiană Le Devoir (16 martie 1967) ca sursă pentru o mare parte dininformaţiile pe care le oferă cititorilor săi despre Permindex. Aceste articole au apărut la scurt timp după ce numele lui Clay Shaw a intrat pentru prima datăîn atenţia publicului ca urmare a anchetei lui Garrison şi au fost articolele evidenţiate în filmul JFK al lui Oliver Stone. Aceste articole oferă contextul neobişnuit al Permindex şi indică originile sale reale.
„La Roma a fost înfiinţată o organizaţie numită Centro Mondiale Commerciale",a raportat Paesa Sera.(Centro Mondiale Commerciale înseamnă în italiană „Centrul Mondial al Comerţului".] „Originile, funcţiile, preşedinţia rotativă, deplasările geografice, denumirile subordonate, ulterioare şi alternative erau atât de complexe şi labirintice încât făceau imposibilă o descriere cuprinzătoare şi uşor de înţeles a acesteia în altceva decât o carte de dimensiuni moderne." CMC a fost fondat în 1961 de un anume Giorgio

Mantello.Numele italian, însă, era o acoperire. Mantello era un evreu din Europa de Est, pe nume inițial Georges Mandel. La momentul înființării CMC, s-a afirmat că aceasta va funcționa ca o organizație comercială internațională, că va ajuta la stabilirea unei rețele permanente la nivel mondial de expoziții comerciale și, în general, va asista preocupările implicate în probleme comerciale. Permindex era o filială a CMC. Numele Permindex este un acronim care înseamnă Permanent Industrial Expositions (Expoziții Industriale Permanente).Clay Shaw, desigur, a fost fondatorul și directorul International Trade Mart(Piața Comercială Internațională) din orașul portuar cheie New Orleans. Astfel, legătura lui Shaw cu o entitate comercială internațională pare logică.Cu toate acestea, povestea era mai vasta, așa cum a dezvăluit presa străină:
„De fapt, a devenit curând evident că structura aparent vastă și puternică nu era o stâncă a solidarității, ci o cochilie a superficialității; nu era construită cu masă, promisiuni de susținere, ci compusă din canale prin care banii circulau înainte și înapoi, fără ca nimeni să știe sursa sau destinația acestor active lichide.” Raportează Paris Flanunonde.

SPONSORII PUȚIN CUNOSCUȚI AI AI LUI CLAY SHAW

Dar Clay Shaw? Cum a ajuns acest om din înalta societate din New Orleans să se implice în lumea stranie a entității internaționale cunoscute sub numele de Permindex? Cine au fost sponsorii lui Clay Shaw?Ceea ce nici un cercetător al asasinatului lui JFK, nici măcar cei care citează legăturile lui Clay Shaw cu CIA, acum bine cunoscute nu pare să fi remarcat vreodată ca este încă o conexiune cu Shaw care îl plasează și mai adânc în plasa nexusului CIA-Mosad-Sindicatul Criminal Lansky.Ne referim la legătura lui Shaw cu Seymour Weiss, care conducea New Orleans-ul,alături de Carlos Marcello, pentru sindicatul Lansky și era omul de contact al lui Lansky cu faimosul „Kingfish” din Louisiana, Huey P. Long.
În capitolul 10, așa cum am văzut, Lansky a fost cel care l-a instalat pe Carlos Marcello ca șef al mafiei din New Orleans. Cu toate acestea, Weiss a fost cel care a apărut ca agentul de vânzări al sindicatului Lansky și agent politic care lucra în colaborare cu Marcello.De fapt, omul lui Lansky, Weiss, a fost presupusa țintă principală a anchetei IRS asupra lui Long - menționată în capitolul 10 care a fost inițiată cu o zi înainte de asasinarea lui Long și, potrivit lui Peter Dale Scott, „uciderea lui Long din 1935, spun unii,

a fost aranjată pentru a împiedica oameni ca Weiss să meargă la închisoare".Scott a remarcat, de asemenea, că directorul Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor,G. Robert Blakey, a omis „orice referire la rolul lui Seymour Weiss" în relatarea sa despre ascensiunea la putere a lui Carlos Marcello în NewOrleans. A face acest lucru, desigur, aşa cum am menţionat în capitolul 10, ar indica direcţia către Meyer Lansky.

SEYMOUR WEISS ŞI CIA

Deşi Weiss a ispăşit în cele din urmă o pedeapsă cu închisoarea pentru alte acuzaţii, acest lucru nu l-a împiedicat pe Weiss să facă parte în cele din urmă din consiliul de administraţie al Standard Fruit and Steamship, care a menţinut legături strânse cu CIA în activităţile sale din America Latină. În acest context, este interesant de observat că au existat sugestii conform cărora Weiss a fost un contact cheie al CIA în New Orleans, iar antecedentele sale sugerează că ar fi fost perfect poziţionat să fie unul din oamenii CIA. De fapt, se ştie că un agent contractual CIA cu sediul în New Orleans, investigat de Jim Garrison - omniprezentul şi coloratul Gordon Novel – a scris o scrisoare către un „domn Weiss" în care Novel discuta pericolele anchetei Garrison. Scrisoarea a apărut în momentul în care ancheta lui Garrison era în plină desfăşurare, iar Novel încerca să evite să depună mărturie. Mulţi au opinat că domnul Weiss în cauză era probabil superiorul CIA al lui Novel, deşi alţii au sugerat că „domnul Weiss" ar fi putut fi un alt Weiss şi nu Seymour. Oricare ar fi fost cazul, nu există nici o îndoială că Seymour Weiss o figură principală în sindicatul Lansky era strâns legat de comunitatea de informaţii şi, fără îndoială,ca a lucrat în numele acesteia în contextul rolului său la Standard Fruit.

Marile companii de fructe, aşa cum pot atesta numeroase lucrări, au avut o interacţiune extinsă cu CIA, în măsura în care interesele lor personale în aşa-numitele „Republici Bananiere" din America Latină au fost afectate direct de guvernele de acolo. Şi, evident, CIA a jucat un rol major în afacerile Americii Latine aproape de la începuturile sale. Unde găsim atunci o legătură între eruditul Clay Shaw, un respectabil director comercial, şi acolitul sindicatului Lansky şi contact CIA , Seymour Weiss? De fapt, este într-adevăr o legătură foarte strânsă.

OAMENII DIN SPATELE LUI SHAW

Vedeţi, în perioada în care Weiss a ocupat funcţia de director al

al Standard Fruit,companie legată de CIA, puternica corporaţie se afla sub conducerea unui anume Rudolph Hecht, o figură de frunte în mica şi strânsunita, dar foarte influentă comunitate evreiască din New Orleans.De fapt, Hecht devenise preşedinte până la moartea sa, în 1956 al comitetului executiv International Trade Mart, al cărui director general era Clay Shaw. Hecht şi asociaţii săi, Ted Brent şi Herbert O. Schwartz, erau sponsorii lui Shaw. Pe scurt, Hecht era superiorul lui Shaw. Shaw a menţinut un profil public la Trade Mart, ceea ce i-a adus pozitia în societatea din New Orleans,în timp ce Hecht şi asociaţii săi erau adevăratele puteri din culise.Şi printre cei care au servit, de asemenea, în consiliul de administraţie al International Trade Mart se afla o altă figură puternică din comunitatea evreiască, Edgar Stem, Jr., al cărui tată Edgar şi mama sa Edith s-au numărat printre cei mai proeminenţi îngeri financiari ai lobby-ului israelian din America. După cum vom vedea în capitolul 17 şi în Anexa trei, membrii Stem - probabil cei mai apropiaţi prieteni ai lui Shaw au fost forţele din spatele imperiului media WDSU care au jucat un rol cheie în portretizarea lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro" înainte de asasinarea lui JFK, prezentându-l drept viclean. Prin urmare, există într-adevăr mult mai multe despre Clay Shaw decât ni s-a spus. Dar legătura lui Shaw cu Permindex îl plasează într-o reţea de intrigi care implică Mosad-ul israelian şi politica de putere globală pe care criticii Verdict Final ar prefera cu siguranţă să o ignorăm. Să explorăm mai în detaliu legătura Permindex. Pe măsură ce facem acest lucru, realitatea a ceea ce a fost Permindex şi modul în care a fost strâns legat de asasinarea lui JFK va deveni mai evidentă.

LOUIS BLOOMFIELD - CONEXIUNEA BRONFMAN

Mai presus de toate, legătura Permindex cu Israelul şi reţeaua sa Globală de informaţii este cel mai bine personificată de persoana care a ocupat funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie al Permindex:maiorul Louis M. Bloomfield din Montreal, Canada, un susţinător devotat şi influent al cauzei israeliene. Bloomfield a fost cel care a deţinut jumătate din acţiunile Permindex şi ale companiei sale-mamă„pentru o parte sau mai multe părţi necunoscute".
De fapt, Permindex şi-a avut sediul central în baza de operaţiuni Bloomfield din Montreal până în 1961, când a fost mutat la Roma. Fără îndoială, Bloomfield, după cum vom vedea, a fost un jucător

major în reţeaua internaţională a Israelului. Prima noastră introducere referitoare le Bloomfield a fost în capitolul 7. Acolo am aflat cum Bloomfield a jucat un rol esenţial în înfiinţarea statului Israel şi a Mosad-ului său.
În anii care au urmat, Bloomfield a urcat sus în rândurile lumii afacerilor canadiene, fiind cunoscut pentru controlul bancii Le Credit Suisse din Canada, Heineken's Breweries, Canscot Realty,Grimaldi Siosa Lines, Ltd(transport maritim) şi destul de interesant Israel Continental Company. Dar adevărata cheie pentru înţelegerea lui Bloomfield este rolul său de partener fondator în firma Phillips, Vineberg, Bloomfield şi Goodman care reprezintă interesele familiei Bronfman, cu sediul în Canada.Acest detaliu destul de intrigant sugerează că interesele financiare extinse ale lui Bloomfielderau, de fapt, cele ale familiei Bronfman. Astfel, Bloomfield era în esenţă, un ,,om de paie" pentru imperiul Bronfman. Familia Bronfman, care şi-a construit averea lucrând cu Sindicatul Crimei Organizate Lansky în comerţul ilegal cu băuturi alcoolice, a fost susţinătoarea cheie al Israelului şi lider în cauza sionistă. Edgar Bronfman a fost cel mai recent preşedinte al Congresului Evreiesc Mondial. Dar există o altă legătură interesantă a familiei Bronfman cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Când a fost nevoie de un traducător rus pentru soţia rusă a lui Lee Harvey Oswald, Marina, petrolistul texan Jack Crichton, un fost ofiţer de informaţii militare a fost cel care a făcut aranjamentele. Conform cercetătorului Peter Dale Scott, Crichton, până în 1962, „a fost şi vicepreşedinte al Empire Trust Company, o firmă ai cărei acţionari principali, familiile interconectate ale lui Loeb, Lehman şi Bronfman, sunt descrise de Stephen Birmingham ca menţinând «ceva de genul unei organizatii de informatii asemenea CIA-ului dar privata... în întreaga lume» pentru a-şi proteja celelalte investiţii cum ar fi în Cuba, în Guatemala şi în General Dynamics."Aşadar, o altă persoană apropiată familiei Bronfman a fost într-o poziţie cheie în zilele de după asasinarea lui JFK. Şi în Anexa patru vom vedea cum apare din nou legătura Bronfman-Empire Trust, de data aceasta în legătură cu o figură centrala a Comisiei Warren care „investighează" asasinarea lui JFK. Amprentele lui Bronfman in jurul asasinării lui JFK sunt peste tot. Bloomfield a menţinut, de asemenea, legături strânse cu Israelul în propriile afaceri şi cele sociale canadiene. Director al

Ligii Maritime Israeliano-Canadiene, Bloomfield a fost şi preşedinte al Campaniei Histadrut din Canada.Histadrut, federaţia naţională a muncii din Israel, la un moment dat deţinea peste o treime din produsul naţional brut al Israelului şi controla a doua cea mai mare bancă din Israel, Banca Hapoalim. Această bancă, după cum vom vedea, a fost implicată în intriga Permindex din Europa, care închide cercul la New Orleans şi la legătura Clay Shaw.În plus, se pare că, în anul critic 1963, Bloomfield a transferat de fapt 7,5 milioane de dolari în vistieria BCI. Conform unui raport din 9 aprilie 1975 din New York Times, Bloomfield a aranjat depunerea în BCI de la o fundaţie caritabilă pe care Bloomfield o înfiinţase în numele unui client. Aceasta a fost aparent în scopul salvării băncii controlate de Mosad după ce guvernul Liberiei a intrat în incapacitate de plată a unui împrumut substanţial de la BCI, ceea ce se presupune că a pus banca în pericol.Aşadar, şeful Permindex şi BCI-ul rabinului Rosenbaum aveau o relaţie stransă într-adevăr - indiferent de scopul real al depozitului de 7,5 milioane de dolari în contul BCI.Având în vedere rolul critic pe care l-a jucat şeful Permindex în afacerile BCI, merită menţionat faptul că acelaşi articol din New York Times a explicat exact cât de importantă era BCI pentru interesele Israelului. Conform Times: „BCI a făcut multe afaceri cu Israelul. A ajutat la canalizarea banilor de la investitori bogaţi din întreaga lume către Israel şi a prestat o serie de servicii pentru ţară. Odată,pe vremea când ministrul Apărării, Shimon Peres, era director general în Ministerul Apărării, l-a sunat pe Rosenbaum şi i-a spus că Israelul avea nevoie de 7 milioane de dolari în termen de 24 de ore pentru securitatea sa naţională, Rosenbaum a găsit banii peste noapte. Nu a cerut, dar a primit un comision de 500.000 de dolari pentru serviciile sale...
„Ministerul Apărării a menţinut un cont la bancă pentru a cumpăra arme din Europa de Vest. Alte conturi erau deţinute de Histadrut, federaţia muncii israeliană,de Solei Bonhen (compania de aprovizionare şi construcţii deţinută de Histadrut),de Zim Navigation Co. şi de Israel Corporation, o companie de investiţii.”Ceea ce este deosebit de interesant este că Times a adăugat, de asemenea:„ BCI-ul nu era o bancă israeliană. Era o bancă evreiască, care prezenta bilanturi sănătoase ale activelor...
„În mod clar, Permindex şi BCI făceau parte integrantă din aceleasi interese cel putin in anul 1963.

BLOOMFIELD ŞI SERVICIILE DE INFORMAŢII DIN SUA

Şi, aşa cum am văzut deja, conexiunile de informaţii ale şefului Permindex,Bloomfield, erau impecabile.Deşi canadian la origini, Bloomfield a fost angajat de J. Edgar Hoover pentru a servi ca agent de recrutare pentru divizia de contraspionaj a FBI. Divizia Cinci. Prin această poziţie,Bloomfield a devenit partener de lucru al şefului Diviziei Cinci, William Sullivan, un prieten apropiat al lui James J. Angleton, aliatul CIA al Mosad-ului.

Sullivan era „omul din interiorul" FBI-ului al lui Angleton. Bloomfield a primit, de asemenea, grad de ofiţer în Armata SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi a fost repartizat la Biroul de Servicii Strategice (OSS) - la fel cum a fost şi americanul care a devenit în cele din urmă colegul său director al Permindex, Clay Shaw.(Un martor descoperit de Jim Garrison a susţinut că a văzut o întâlnirepe aeroportul din Winnipeg între Clay Shaw şi agentul contractual CIA David Ferrie cu o altă persoană care ar fi putut fi Bloomfield.Se ştiecă Shaw şi Ferrie au călătorit cu un avion pilotat de Ferrie către baza lui Bloomfield din Montreal la un moment dat în 1961 sau 1962.)Evident, Louis Bloomfield a fost o figură cheie în reţeaua Permindex o legătură vitală între operaţiunea lui Clay Shaw din New Orleans şi alte forţe care operau prin intermediul Permindex, în special Israelul.

SHAW ŞI ANGLETON

Este posibil ca Bloomfield să-l fi întâlnit în aceeaşi perioadă în timpul serviciului său la OSS, nu doar pe Shaw, ci şi pe un alt om al OSS-ului, James Jesus Angleton, care ulterior a devenit aliat al Israelului în CIA. Angleton însuşi ar fi putut avea contact cu Shaw în acea perioadă, deşi nu există dovezi solide care să dovedească acest lucru.

Cu toate acestea,există un element interesant care indică o posibilă legătură între Shaw şi Angelton în acea perioadă.

Când Jim Garrison a început să-l investigheze pe Clay Shaw, îl cunoştea pe Shaw doar sub pseudonimul „Clay Bertrand". Putem sugera o posibilă inspiraţie pentru pseudonimul lui Shaw. În timp ce servea în serviciile secrete americaneîn timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Shaw a fost staţionat o perioadă în Franţa, unde cu siguranţă a avut contact cu serviciile secrete franceze.

La acea vreme, unul dintre cei mai înalţi ofiţeri de informaţii francezi era Gustave Bertrand, care era, de fapt, un prieten apropiat (şi un model de urmat)pentru un alt ofiţer OSS, James J. Angleton. În anii următori, Angleton „l-a evidenţiat pe Bertrand ca fiind unul dintre oamenii de la care a învăţat în mod substanţial cel mai mult, şi care a rămas prietenul lui Angleton până la moarte şi care a fost „ Buddha-ul" lui Angleton.Când Shaw a adoptat ulterior pseudonimul său„Bertrand",este de inteles că a folosit acest nume ca un omagiu adus unui agent de informaţii superior cu care a luat contact pentru prima dată în Europa şi cu care probabil a menţinut contactul în anii următori.Aceasta este o speculaţie, desigur, dar nu există nici o îndoială, aşa cum arată dovezile acum, că Angleton şi Shaw se mişcau cu siguranţă în aceleaşi cercuri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi mult mai târziu. Şi, aşa cum vom vedea în acest capitol şi în capitolul 16, legăturile serviciilor secrete franceze cu Permindex şi cu conspiraţia de asasinare a lui JFK sunt într-adevăr foarte puternice.Şi, întrucât Shaw a servit ulterior, fără îndoială, drept un contact internaţional valoros pentru CIA, raportând agenţiei despre aventurile sale în străinătate, este sigur că rapoartele lui Shaw ar fi ajuns in final pe biroul lui James J. Angleton. Shaw, în fapt, funcţiona (cel puţin indirect) ca unul dintre agenţii lui Angleton.Este probabil ca relaţia lor iniţială să fi fost creată în timpul serviciului lor comun cu OSS-ul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.Totuşi, există o legătură definitivă Angleton-Shaw care a fost documentată şi este într-adevăr interesantă. Când Shaw a fost ulterior arestat de Jim Garrison, s-a descoperit că agenda sa conţinea numărul de telefon privat al Principesei Marcelle Borghese.Principesa era o rudă a prinţului Valerio Borghese, care a fost salvat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de Angleton, ale cărui aventuri cu OSS-ului în Italia, în calitate de şef de staţie la Roma, i-au adus o decoraţie din partea Vaticanului.
Reamintim, desigur, că o faţetă a campaniei orchestrate de OSS împotriva naziştilor şi a fasciştilor italieni era cunoscută sub numele de Operaţiunea Underworld. După cum am văzut în capitolul 7, Meyer Lansky a fost intermediarul dintre OSS şi crima organizată, ajutând la aranjarea sprijinului mafiei siciliene pentru debarcarea trupele aliate in Italia. Angleton, desigur, a fost omul de contact în Europa pentru proiect.

(Faptul că Permindex avea sediul la Roma s-ar putea să nu fie o coincidenţă, având în vedere legăturile de lungă durată ale lui Angleton cu oraşul, unde tatăl său deţinea franciza National Cash Register pentru Italia.)În orice caz, nu există nicio îndoială că Clay Shaw şi James Angleton împreună cu maiorul Bloomfield de la Permindex se aflau de mult timp în aceleaşi cercuri strâns legate care operau gamă largă de fronturi.

MAI MULTE LEGĂTURI CIUDATE

Faptul că contactele lui Clay Shaw în entitatea Permindex, legată de Mosad, aveau o gamă largă de interese internaţionale în lumea intrigilor este dovedit în continuare de unele dintre celelalte personalităţi implicate. Printre cei care erau fie investitori în Pennindex, fie împărţeau locuri în consiliul de administraţie al Permindex se aflau mai multe personaje interesante cu conexiuni la fel de interesante. Printre aceştia se numărau:

Ferenc Nagy - fostul premier al Ungariei un anticomunist feroce care a menţinut legături strânse nu doar cu aliaţii Israelului din CIA-ul american, ci şi cu colonia cubaneză anticastro din Miami, ea însăşi practic o filială operaţională comună atât a CIA-ului, cât şi a Sindicatului Crimei Organizate Lansky. (Nagy însuşi s-a stabilit ulterior în Dallas, Texas şi isi avea resedinta acolo în momentul asasinării lui Kennedy.)

Hans Seligman - membru al familiei care controla Banca Seligman din Basel şi a cărui familie extinsă făcea parte, în America, din faimoasa „Our Crowd" (elita evreiască germană) din New York în ultima perioadă a secolului al XIX-lea. Seligman a fost strâns implicat în agenţia sionistă orientată catre Israel, cunoscută sub numele de Asociaţia pentru Colonizare Evreiască.

Morris Dalitz - fostul contrabandist din Cleveland devenit ţar al jocurilor de noroc din Las Vegas. Dalitz a fost mult timp un apropiat al lui Lansky, succesorul lui Benjamin Siegel ca om de contact al lui Lansky în Las Vegas. După cum am văzut în capitolul 10, Dalitz l-a angajat ulterior pe „justitiarul" G. Robert Blakey ca consultant/avocat într-un proces de calomnie în care Dalitz contesta acuzaţiile conform cărora clubul său La Costa Country Club din Carlsbad,California, era legat de crima organizată. La scurt timp după aceea,Blakey a fost numit responsabil de ancheta Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor privind uciderea lui JFK. Dalitz însuşi, aşa cum s-a menţionat in cap.10

a fost, de asemenea colector vechi de fonduri pentru lobby-ul israelian din Statele Unite şi a fost onorat de Liga Anti-Defăimare (ADL) menţionată anterior pentru serviciile sale.
Carlos Prio Socarras - preşedintele Cubei din 1948 până în 1952, Prio Socarras, fusese un reprezentant al complicele lui Meyer Lansky, dictatorul cubanez Fulgencio Batista. De fapt, Lansky a fost cel care l-a convins pe Batista cu o mită consistentă să „demisioneze" în favoarea lui Prio Socarras.Şi, aşa cum am văzut în capitolul 14, Prio era implicat în trafic de arme cu un partener de afaceri al cărui nume este acum mai mult decât o notă de subsol în istorie: operatorul unui club de noapte din Dallas Jack Ruby.Nu e de mirare, aşadar, că jurnalul italian, Paesa Sera, a comentat: „Este un fapt că CMC este totuşi punctul de contact pentru o serie de persoane care, în anumite privinţe, au legături oarecum echivoce,al căror numitor comun este un anticomunism atât de puternic încât i-ar înghiţi pe toţi cei din lume care au luptat pentru relaţii decente între Est şi Vest, inclusiv pe Kennedy."
CMC/Permindex - s-ar putea adăuga şi mai specific este punctul de contact pentru o serie de persoane al căror numitor comun este devotamentul faţă de cauza Israelului.

ROLUL ISRAELULUI

După cum am observat, însă, legătura Tibor Rosenbaum-BCI cu Permindex indică cel mai clar interesul Mosad-ului israelian pentru Permindex. BCI, după cum am văzut, a fost în mare măsură o creatie a Israelului şi a Mosad-ului său. Printre directorii BCI ai lui Rosenbaum s-a numărat Ernest Israel Japhet, de asemenea preşedinte al Băncii Leumi, cea mai mare bancă din Israel. BCI şi Banca Leumi erau implicate în comerţul cu diamante şi legate de traficul de droguri din Orientul Îndepărtat. (Am examinat deja, în capitolul 6 şi 12, rolul central al lui Lansky în traficul global de droguri din Asia de Sud-Est, toate acestea fiind făcute posibile sub acoperire CIA ca o consecinţă a implicării americane în conflictul din Vietnam.)Alţi doi directori ai BCI aşa cum am menţionat în capitolul 7 au fost Ed Levinson, seful de la Cazinoul Fremont din Las Vegas al prietenului apropiat al lui Lansky, Joseph „Doc" Stacher, care a murit în exil în Israel, şi John Pullman, curierul internaţional de bani al lui Lansky. Cealaltă operaţiune a lui Rosenbaum,Banca de Comert Elveţiano-Israeliană deţinea o treime din participaţia grupului Paz, care fusese o entitate a familiei

Rothschild, menţinând controlul asupra industriei petroliere şi petrochimice din Israel.

EISENBERG ŞI FEINBERG – DIN NOU

După cum am menţionat în capitolul 7, printre asociaţii lui Rosenbaum din cadrul Bancii de Comert Elveţiano-Israeliene s-au numărat Shaul Eisenberg, o figură cheie în dezvoltarea bombei nucleare a Israelului,punctul central al conflictului dintre JFK şi Israel şi omul de afaceri newyorkez Abe Feinberg. În capitolul 8 am aflat căEisenberg a devenit ulterior un asociat de afaceri al figurii din CIA, Theodore Shackley. Shackley, aşa cum am descoperit în capitolul 11, a fost şeful de staţie al CIA-ului din Miami în timpul comploturilor CIA-Sindicatul Lansky împotriva lui Fidel Castro. Şi, în capitolul 12, am aflat că Shackley a fost şeful de staţie al CIA din Laos în perioada relaţiei strânse de lucru dintre CIA şi sindicatul Lansky în traficul global de droguri. Feinberg, aşa cum am văzut în capitolul 4, a fost persoana de contact israeliana pentru strângerea de fonduri în campania lui Kennedy pentru preşedinţie din 1960.Tacticile dure ale lui Feinberg l-au înfuriat atât de tare pe Kennedy încât acesta i-a spus în privat unui prieten apropiat că, în calitate de preşedinte, intenţiona să impună modificări ale reglementărilor de strângere de fonduri pentru campania presidentiala, care ar împiedica grupuri puternice, cum ar fi lobby-ul american pro-Israel, să exercite o asa mare influenţă. În plus, Feinberg era, desigur, apropiat de prim-ministrul israelian David Ben-Gurion şi, de fapt, a contribuit la aranjarea întâlnirii amare dintre Kennedy şi Ben-Gurion, relatată în capitolul 5. Managerul Băncii Comerciale Elveţiano-Israeliene a lui Rosenbaum şi Feinberg era generalul Julius Klein, ofiţer al armatei americane, care se implicase în redirecţionarea ilegală a navelor cu provizii şi echipamente care urmau să meargă în Germania postbelică către Haganah, forţele militare ale evreilor din Palestina. Klein a condus această întreprindere în timp ce era şeful Corpului de Contrainformaţii al Armatei SUAîn Europa, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. (Mai târziu, în Anexa patru, îl vom întâlni pe protejatul lui Klein, care a avut o relaţie neobişnuit de apropiată cu un membru cheie al muşamalizării asasinării lui JFK de către Comisia Warren. Cu toate acestea, serviciile lui Klein în numele statului Israel au fost şi mai semnificative. Klein a fost cel care fusese implicat în înfiinţarea Mosad-ului israelian şi în instruirea

ofiţerilor acestuia. Klein a lucrat alături de Sir William Stephenson în această aventură .
În capitolul 7, am aflat despre alianţa clandestină a lui Sir William cu Meyer Lansky şi sindicatul său criminal în aşa-numita Operaţiune Underworld, care viza sistemul de informaţii al Axei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.Stephenson, desigur, fusese directorul operaţiunilor de informaţii britanice în Statele Unite - în anii critici care au precedat şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi a fost superiorul operaţional al maiorului Louis M. Bloomfield, menţionat anterior.In aceasta perioada în care lucra cu OSS-ul american ,serviciile de informaţii navale şi cu Sindicatul Crimei Organizate Lansky Crime ,Stephenson şi-a consolidat legăturile cu mişcarea evreiască clandestină antinazistă.
Potrivit istoricului de informaţii Richard Deacon: „Stephenson a primit o mulţime de informaţii de la oamenii de ştiinţă evrei. Această operaţiune particulară,deşi aparent fara legatura cu povestea Palestinei, pe termen lung a ajutat foarte mult serviciile de informaţii israeliene în primele zile ale statului Israel. Unii dintre aceşti oameni de ştiinţă care deveniseră prieteni cu Stephenson au fost încurajaţi să-şi dezvolte talentele pentru cauza serviciilor de informaţii aliate şi nu numai că au lucrat pentru Marea Britanie în al Doilea Război Mondial, dar au ajutat ulterior si Serviciul Secret israelian.”Mai mult, trebuie remarcat, Stephenson a fost un consilier personal apropiat al prim-ministrului britanic Winston Churchill.Aici, aproape sigur, Stephenson a avut contact, în acele prime zile, cu un tânăr american care a devenit prieten cu Churchill Clay Shaw, acel ofiţer al armatei americane detaşat la Biroul de Servicii Strategice.

COMPLOTUL PERMINDEX

Evident, legăturile (la nivel intim) dintre operaţiunea bancară Mossad israeliană a lui Tibor Rosenbaum, Banca de Credit International şi o gamă largă de personalităţi strâns legate de Sindicatul Criminal Organizat Lansky şi chiar de Clay Shaw, membru al consiliului de administraţie Permindex, închid cercul conspiraţiei. Faptul că BCI a fost unul dintre principalii acţionari ai entităţii Permindex indică în mod clar către un rol al Mosad-ului în complotul Permindex care a pus capăt vieţii lui John F. Kennedy. Cu toate acestea, există mult, mult mai multe, după cum vom vedea.

CURIERUL MIAMI-GENEVA AL LUI LANSKY

Cercetările realizate de fostul agent contractual CIA, Robert Morrow, nu numai că aruncă lumină asupra legăturilor dintre băncile din Miami ale lui Lansky și BCI-ul ofițerului Mosad Tibor Rosenbaum, dar ne oferă și dovezi ale unui rol al lui Meyer Lansky în asasinarea lui John F. Kennedy.La scurt timp după ce Morrow și-a publicat prima carte, Betrayal (Trădare), în care și-a descris propriile conexiuni prin intermediul CIA cu o serie de figuri implicate în conspirația asasinării lui JFK, a fost contactat de un tânăr cu o poveste incredibilă pe care voia să o spună.

Potrivit lui Morrow, „În prima noastră conversație, tânărul a susținut că tatăl său, un fost colonel în Forțele Aeriene, și alții care lucrau pentru CIA știau dinainte că președintele Kennedy urma să fie asasinat în Dallas pe 22 noiembrie 1963...

„Fiul ofițerului de informații a făcut apoi o acuzație violentă. El a afirmat că tatăl său fusese implicat în crima organizată și fusese un comisionar pentru cel puțin una dintre plățile legate de asasinarea prezidențială, transportând o sumă mare de bani în Haiti pentru plati în timpul verii anului 1963."

Acest tânăr i-a spus lui Morrow că tatăl său era asociat cu un curier al mafiei. Curierul în cauză era Mickey Weiner. Continuând pista lui Weiner, Morrow a aflat dintr-o altă sursă că fuseseră descoperite înregistrări în care Weiner participase la conversații legate de circumstanțele asasinării lui Kennedy. Potrivit sursei lui Morrow, Albert Moakier, „Înregistrările indică faptul că a avut loc o conversație care era mai mult decât bârfe. Cu siguranță se referea la Jersey și Miami... zonele respective, oamenii din aceste regiuni. Ceva legat de asasinat."(Miami, desigur, era baza de operațiuni a lui Meyer Lansky. New Jersey, așa cum am văzut în capitolul 7, era baza asociatului mafiot al lui Lansky,gangsterul Jerry Catena, care era responsabil pentru distribuirea banilor „sifonati" din operațiunile de jocuri de noroc ale lui Lansky din Las Vegas către asociații lui Lansky din crima organizată din statele nordice.)

Morrow a stabilit, de asemenea, că Weiner făcea curse regulate Între Elveția și Miami, unde vizita Bank of Miami Beach. Weiner, evident, era unul dintre curierii lui Lansky între operațiunile sale bancare din Miami și cele ale lui Tibor Rosenbaum omul Mosad-ului israelian și al Bancii de Credit International din Elveția.Prin urmare,

este clar că curierul lui Lansky avea cu siguranţă informaţii „din interior”despre asasinarea lui JFK. Am putea chiar merge până la a specula că curierul lui Lansky era cel care furniza fonduri de la Permindex conspiratorilor asasinatului din Statele Unite.

O ALTĂ CONEXIUNE CU ISRAEL

Un „susţinător financiar de nivel înalt” al operaţiunii Permindex, potrivit Paesa Sera, a fost Dr. David Biegun, secretar naţional al Comitetului Naţional pentru Muncă Israel, Inc., cu sediul în New York. Acest comitet era filiala americană a organizaţiei israeliene Histadrut, pentru care preşedintele consiliului de administraţie Permindex, Louis M. Bloomfield, era un principal colector de fonduri principal.Flammonde,în ciuda excelentelor sale cercetări, a esuat sa afle mai multe despre această conexiune. Şi reţineţi, de asemenea, că fostul agent CIA Philip Agee a declarat că Comitetul pentru Muncă Israel este adesea folosit ca acoperire pentru CIA. Rolul lui Biegun în Permindex a fost explicit important chiar central pentru funcţionarea Permindex. De fapt, Biegun a fost cel care a supravegheat lichidarea CMC/Permindex după ce compania a fost expulzată din Elveţia şi Italia în 1962, relocând ulterior operaţiunile la Johannesburg, Africa de Sud.(Africa de Sud, trebuie menţionat, este de mult timp implicată în intrigi internaţionale în colaborare cu Israelul.)Paesa Sera a speculat că CMC/Permindex „a fost o creatie a CIA-ului înfiinţată ca o acoperire pentru transferul de fonduri CIA în Italia pentru activităţi ilegale de spionaj politic.” Jurnalul italian, însă, pare să fi ratat multiplele conexiuni israeliene pe care le-am explorat în aceste pagini.

COMPLOTURILE DE ASASINARE A LUI CHARLES De Gaulle

Controversa publică din jurul organizaţiei Permindex, care a dus la expulzarea sa din Elveţia şi Italia, a implicat rolul organizaţiei Permindex în comploturile de asasinat care il vizau pe preşedintele francez Charles De Gaulle. Şi, după cum vom vedea, aici găsim conexiuni şi mai interesante între Permindex şi asasinarea lui JFK. Mai devreme în aceste pagini, aşa cum am văzut, organizaţia rebelă Armata Secretă cunoscută sub acronimul OAS s-a opus vehement deciziei lui De Gaulle de a acorda independenţa Algeriei arabe. (Aşa cum am menţionat în capitolul 4, John F. Kennedy, ca tânăr senator, a înfuriat lobby-ul israelian cerând independenţa Algeriei în 1957.) OAS a lansat numeroase tentative de asasinat impotriva lui De Gaulle, niciuna dintre ele neavând succes, desigur dar care

au inspirat ulterior celebrul roman al lui Frederick Forsythe (transformat ulterior într-un film popular),Ziua Şacalului. În urma unei investigaţii a unei tentative,în 1962, serviciile de informaţii franceze (SDECE) au acuzat Permindex că a spălat bani pentru OAS pentru a finanţa atentatul asupra vieţii lui De Gaulle.
Potrivit biografului lui De Gaulle, Jean Lacouture, „din motive morale, precum şi politice,conducerea OAS a considerat necesar să sacrificeşeful statului, fie fizic, fie politic, astfel încât Algeria să rămână franceză".

SOUSTELLE, OAS ŞI IRGUN

Unul dintre cei mai duri critici francezi ai independenţei algeriene a fost convertitul la creştinism, născut evreu, Jacques Soustelle, fost guvernator general al Algeriei. Descris de istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi ca fiind cunoscut drept unul dintre „prietenii Israelului în Franţa", Soustelle, în calitate de ministru francez al Energiei Atomice din 1958 până în 1959, a cooperat îndeaproape cu Yuval Ne'eman, părintele proiectului bombei atomice al Israelului, pentru a ajuta Israelul să dezvolte bazele unui arsenal nuclear?Condamnând acerb întoarcerea de situaţie a lui De Gaulle în Algeria, Soustelle s-a autoexilat. Deşi Soustelle însuşi a negat orice contact cu OAS-ul, el a fost unul dintre principalii săi susţinători, câştigând aplauzele partizanilor OAS care au promulgat mitul propagandei comune israeliano-OAS conform căruia independenţa Algeriei ar stabili un punct de sprijin sovietic în Africa de Nord. De fapt,serviciile secrete israeliene i-au venit în ajutor lui Soustelle când acesta a plecat în exil. În 1962,Soustelle s-a „ascuns la Roma, în casa unui comerciant de mobilă al cărui frate era reprezentant al Irgunului israelian". Interesant este că, potrivit Paesa Sera, jurnalul italian care a mediatizat rolul Permindex în comploturile împotriva lui De Gaulle, fostul premier maghiar şi membru al consiliului de administraţie Permindex, Ferenc Nagy, a fost un „contribuitor generos"al cauzei lui Jacques Soustelle şi al OAS. (Mai mult, acum ştim că una dintre principalele baze de sprijin financiar pentru BCI-ul rabinului Tibor Rosenbaum forţa cheie din spatele Permindex şi a comploturilor împotriva lui De Gaulle - au fost „depozitele clandestine de fonduri nedeclarate de la evreii francezi",ca să nu mai vorbim, desigur, de fondurile sindicatului criminal Lansky.)
Un ofiter militar francez care a apărut ca lider al OAS,generalul

Antoine Argoud a spus: „eliminarea fizică a șefului statului nu e o problemă morală pentru nici unul dintre noi... Suntem cu toții convinși... că De Gaulle a meritat pedeapsa supremă de o sută de ori."Cu toate acestea, au existat și alte elemente care au dovedit susținerea rebelilor francezi din cadrul OAS. Conform istoricului Alexander Harrison:„Factorii care păreau să favorizeze succesul eforturilor OAS de a menține Algeria franceză includ:

• Complicitatea rețelelor «vechi» din cadrul diferitelor agenții de informații, în special serviciul secret francez, SDECE și Direction de la Surveillance du Territoire (responsabilă de contraspionajul intern), ambele plasându-si uneori loialitatea față de un fost tovarăș de luptă... mai presus de loialitatea față de guvern;

• Posibil ajutor logistic din partea unor țări precum Statele Unite care fuseseră ostile lui De Gaulle încă din primele zile ale Rezistenței în cel de-al Doilea Război Mondial și considerau poziția sa pro-sovietică ca o amenințare la adresa hegemoniei occidentale în

Mediterana."(Mai devreme am menționat sprijinul secret al CIA pentru OAS, în ciuda opoziției lui JFK față de OAS , care fusese un susținător fervent al independenței Algeriei, spre marea consternare a lobby-ului Israelului în America.)

ISRAELUL ȘI OAS

Nu este surprinzător,conform istoricului Harrison,ale cărui simpatii cu OAS-ul sunt evidente„Unii dintre cei mai înfocați susținători ai OAS-ului din Algeria erau evrei."

Mai mult, notează Harrison, „a fost creată o ramură evreiască a OAS."Un alt istoric, Paul Henissart, a remarcat, de asemenea, o legătură israeliană cu OAS. Potrivit lui Henissart:OAS-ul a atras persoane înflăcărateinclusiv unii evrei care aparțineau de Irgun Zvai Leumi, organizația militară clandestină israeliană. Aceștia au fost recrutați de OAS ca specialiști în război clandestin."

El observă, de asemenea, că, deși existau grupuri de apărare evreiascăînființate în Algeria, „delegațiile oficiale israeliene din Algeria care organizau emigrarea evreilor din orașele de coastă nu au fost reticente în a ajuta aceste grupuri de autoapărare. Guvernul israelian, însă, nu a confirmat niciodată nici o legătură cu acestea."

Cu toate acestea, așa cum a subliniat istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi, există dovezi ale sprijinului oficial israelian acordat

OAS: „În perioada 1961 şi 1962, au existat numeroase rapoarte despre sprijinul israelian pentru mişcarea franceză OAS în Algeria.” El observă că israelienii i-au ajutat pe francezi în războiul de independenţă algerian între 1954 şi 1962. Apoi, când Algeria a devenit în sfârşit independentă şi a solicitat admiterea la ONU, doar Israelul a votat împotriva acesteia.
Beit Hallahmi îl citează pe un alt istoric, Stewart Steven, spunând: „Când în 1961 a fost creată OAS, a fost o evoluţie naturală ca Israelul, la fel de dornic de păstrarea a Algeriei ca si colonie de către Franţa ca şi OAS-ul însăşi,să se alinieze celor din OAS.”Aşadar, serviciile secrete israeliene şi aliaţii săi din CIA-ul american au format o alianţă strânsă cu forţele care încercau să-l distrugă pe preşedintele francez Charles De Gaulle. În acelaşi timp,de fapt, aceleaşi elemente îşi foloseau conexiunea cu Permindex într-un alt complot, de data aceasta vizând viaţa lui John F. Kennedy.

OAS, PERMINDEX ŞI NEW ORLEANS

Există, în mod interesant, o conexiune cu New Orleans aici. Conform unui raport emis ulterior de serviciul secret al lui De Gaulle, SDECE, Banca Israelului Hapoalim a furnizat fonduri către OAS prin intermediul biroului fostului agent FBI şi agent contractual CIA, Guy Banister, din New Orleans.Agentul lui Banister,Maurice Brooks Gatlin, la rândul său, a dus banii la OAS in Paris.(Câţiva ani mai târziu, Gatlin a murit în Panama când a căzut sau a fost împins de la balconul unui hotel.)Evident, Gatlin avea multe relaţii internaţionale interesante. Când a fost organizată o conferinţă regională latino-americană a unei confederaţii anticomuniste globale, organizată de E. Howard Hunt, agent CIA şi contact al lui Banister,preşedintele acelei conferinţe a fost Antonio Valladares. Acelaşi Valladares, cu sediul în Guatemala, a fost şi avocatul şefului mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, care, după cum am văzut, ajuta la finanţarea activităţilor anticomuniste ale lui Banister. La conferinţă, care în cele din urmă a fuzionat cu Liga Mondială Anticomunistă, a participat si Maurice Brooks Gatlin, sugerând că legătura New Orleans-ului cu CIA-ul şi alte intrigi mondialeera într-adevăr foarte puternică.Banca Hapoalim menţionată anterior a fost banca înfiinţată de sindicatul israelian, Histadrut, pentru care preşedintele Permindex, Louis Bloomfield, a fost principalul strângător de fonduri în Canada. Activităţile lui Guy Banister au fost explorate anterior în capitolele 10, 11 şi 14.

Potrivit lui Gilbert LeCavelier, un asociat al regretatului Bemud Fensterwald (un important cercetător al asasinării lui JFK), biroul lui Banister a servit şi ca sediu în New Orleans pentru mercenari conectaţi la OAS.Printre acei mercenari OAS s-a numărat şi Jean Souetre, despre care am menţionat în capitolul 12,care se pare că a fost arestat în Dallas pe 22 noiembrie 1963 şi expulzat din Statele Unite.În capitolul 16 vom explora activităţile lui Souetre mai detaliat.Banister, fostul agent de informaţii FBI-ului şi Marinei militare, a supravegheat operaţiunile de trafic de arme şi de informaţii anti-Castro susţinute de CIA, dintr-un birou de pe strada Camp nr. 544 din New Orleans.
Strâns legată de mişcarea cubaneză anti-Castro, operaţiunea lui Banister a funcţionat cu sprijinul CIA. Fostul agent contractual CIA, Robert Morrow, afirmă în cartea sa,Betrayal(Tradare), că membrul consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw, era, de fapt, superiorul imediat al lui Banister în coordonarea operaţiunilor CIA din New Orleans. Astfel, îl avem pe agentul CIA, Clay Shaw, care face parte din consiliul de administraţie al Permindex, care, la rândul său, operează în colaborare cu biroul lui Banister în comploturi împotriva lui Charles De Gaulle. Şi în aceeaşi perioadă, îi avem pe Banister şi pe Shaw implicaţi în manipularea activităţilor lui Lee Harvey Oswald în New Orleans, chiar înainte de asasinarea lui John F. Kennedy. Printre alţii, Banister a fost asociat si cu fostul pilot CIA şi aventurier anti-Castro, David Ferrie (una dintre figurile cheie din cazul lui Jim Garrison împotriva lui Clay Shaw). Ferrie, aşa cum am văzut, avea şi o legătură veche cu Lee Harvey Oswald şi, după toate relatările, se intalnea regulat cu Oswald în New Orleans în vara anului 1963. Şi acum ştim cu siguranţă că Ferrie şi Shaw se cunosteau.Legăturile dintre Ferrie, Shaw, Banister şi Oswald închid cercul intrigii conspiratiei. Fostul agent CIA, Morrow, relatează, de asemenea, că în timpul activităţilor sale la CIA, lucrând împreună cu David Ferrie, el şi Ferrie au vizitat un depozit în Europa unde erau depozitate cantităţi uriaşe de arme , destinate mişcării clandestine cubaneze anti-Castro. Depozitul era o operaţiune Permindex.Secretara lui Banister, Delphine Roberts, a fost citată si a relatat că Oswald era un vizitator regulat al numărului 544 de pe strada Camp, angajat într-un fel de activitate de colectare de „informaţii”. De fapt, aşa cum este în general

cunoscut acum, se pare că lui Oswald i-au fost inscenate vederile „pro-Castro”.

LEGĂTURA ISRAELIANĂ A LUI BANISTER

Totusi, în mod interesant, există încă o conexiune israeliană cu scenariul din New Orleans care l-a plasat pe Lee Harvey Oswald drept tap ispasitor în complotul de asasinare a lui JFK.

Se pare că unul dintre prietenii vechi anticomuniști ai lui Banister era un anume A. I. (Bee)Botnick.Botnick a fost o figură cheie în biroul regional din New Orleans al Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, despre care se știe acum că menține legături strânse cu Mosad-ul israelian.Botnick, care se considera „un super-vânător de comuniști”, era obsedat de comunism și, la fel ca Banister, credea că este comunismul o forță majoră în spatele mișcării pentru drepturile civile. (În 1993, s-a relatat că ADL l-a spionat extensiv pe regretatul Dr. Martin Luther King și apoi i-a predat descoperirile lui J. EdgarHoover, fostul superior al lui Banister la FBI.) În capitolul 7 și în capitolul 10 am observat legăturile strânse dintre ADL și Sindicatul Criminal Lansky, el însuși legat la rândul său de CIA și de serviciile secrete israeliene,în special prin legătura Permindex discutată în acest capitol.)

La nivel național și sub conducerea lui Botnick în New Orleans, ADL-ul avea un istoric de infiltrare a agenților în grupuri de stânga pentru a le spiona activitățile. Desigur, acest lucru se încadrează perfect în profilul lui Lee Harvey in New Orleans care aparea ca fiind „de stânga” și „pro-Castro” în timpul verii anului 1963, operand „Comitet Fair Play for Cuba” o operațiune de strangere de informații a lui Banister din Camp Street nr. 544.

Ceea ce este, de asemenea, intrigant este faptul că, potrivit fostului consilier general al ADL și șef al serviciilor de informații, Arnold Forster, o mare parte din „investigarea faptelor” (adică spionajul) ADL-ul a folosit agenți „angajați de o agenție de investigații externă care opera ca și contractor independent”.Așadar, având în vedere strânsa asociere dintre Botnick și Banister, pare destul de probabil că Botnick a externalizat activitatea ADL către colegul său anticomunist.Mai mult, potrivit lui Forster din ADL, mulți dintre investigatorii ADL erau „anchetatori guvernamentali locali sau pensionari din institutiile de forta federale” cum ar fi,poate, un fost agent de informații american pe nume Oswald, care facuse cândva spionaj în Uniunea Sovietică.Ne putem doar întreba dacă, de fapt,

activităţile de „ stânga” ale lui Lee Harvey Oswald erau de fapt finanţate de ADL. A fost Oswald, într-adevăr, folosit pentru a se infiltra în grupuri de stânga de către Banister, aparent ca parte a ceea ce părea a fi o misiune de constatare a faptelor pentru ADL, dar care, de fapt,era o operaţiune de informaţii cu un motiv ascuns? Prin urmare, nu este atât de extraordinar să sugerăm că poate Oswalda fost „înşelat” ca fiind agitator „pro-Castro” de către ADL (sub pretextul „descoperirii faptelor” de către ADL), care funcţiona ca un canal pentru Mosad şi aliaţii săi CIA. Într-adevăr, destul de convenabil.

O „A TREIA FORŢĂ”?

Deşi nu identifică ADL-ul ca o forţă din spatele activităţilor lui Banister, respectatul cercetător al asasinatului lui JFK, Peter Dale Scott, a dat credibilitate posibilităţii ca operaţiunile lui Banister să fi fost mult mai ample decât ar părea la prima vedere. Conform lui Scott:„Apar dezacorduri... cu privire la cine plătea pentru activităţile anticomuniste ale lui Banister: serviciile secrete guvernamentale, mafia din New Orleans, sau o a treia forţă aliată cu ambele.”

Cei care subliniază aspectul serviciilor secrete, notează Scott, indică legăturile lui Banister cu FBI, CIA şi Biroul de Informaţii Navale, în timp ce cei caresubliniază „mafia” indică legăturile lui Banister, prin intermediul lui David Ferrie şi alţii, cu şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello.După cum notează Scott, însă, „o a treia şi cea mai probabilă posibilitate este că atât Oswald, cât şi Banister lucrau pentru ceea ce era, de fapt, o a treia forţă: o alianţă gri între serviciile secrete şi mafie, înrădăcinată în economia politică profundă a New Orleansului.”Şi, aşa cum am văzut în acest capitol şi în alte părţi,ADL-ul avea într-adevăr o rădăcină puternică în economia politică profundă a New Orleans-ului, chiar raportat la legătura cu Clay Shaw.„În ceea ce priveşte povestea conform căreia Oswald ar fi fost informator al FBI”, scrie Scott, „mă îndoiesc că Oswald era direct pe statul de plată al FBI-ului. O posibilitate mai probabilăeste că a lucrat pentru o agenţie de securitate privată care, la rândul ei,raporta către FBI, aşa cum fostul agent FBI şi fost oficial al Marinei,agentul de informaţii Guy Banister, conform unui document CIA, raporta către FBI-ul din New Orleans.”

Faptul că ADL a raportat, de fapt, FBI-ului, o relaţie de lungă durată cimentată chiar de J. Edgar Hoover, este acum de notorietate, fapt pe care îl vom examina mai departe în capitolul 17.

Dosarele FBI ale unui alt lider proeminent al drepturilor civile ale persoanelor de culoare din anii1960, Dick Gregory, demonstrează în mod concludent că ADL-ul, care de fapt monitoriza discursurile sale publice şi apoi preda informaţiile către FBI ca parte a operaţiunilor sale COINTELPRO.
Şi, aşa cum am văzut în capitolul 7, COINTELPRO, condus de Divizia Cinci a FBI-ului, era sub controlul direct al lui William Sullivan, care era practic o „cârtiţă" CIA în cadrul FBI-ului pentru prietenul său apropiat, aliatul Mosad-ului in CIA, James J. Angleton. (În Capitolul 17 vom explora în continuare activităţile ADL, acordând o atenţie deosebită aparentei manipulări a relatărilor media despre controversa privind asasinarea lui JFK de către ADL şi de către surse legate de ADL din New Orleans. În plus, în Anexa a doua vom examina o legătură puţin explorată între Lee Harvey Oswald şi cel puţin un informator guvernamental sub acoperire care aproape sigur avea legături cu ADL.
Şi în Anexa a treia vom afla mult mai multe despre conexiunile ciudate ale lui Guy Banister cu „dreapta" care indică de fapt spre ADL.)Indiferent de situaţie, este foarte clar că Mosad-ul şi CIA au avut o implicare directă în activităţile ciudate ale lui Clay Shaw, Guy Banister, David Ferrie şi Lee Harvey Oswald în New Orleans în vara anului 1963.Atât Mosad-ul, cât şi CIA au fost strâns legate de complotul Permindex împotriva preşedintelui francez Charles De Gaulle şi de complotul Permindex împotriva lui John F. Kennedy. În conflictul sângeros privind independenţa arabă algeriană, atât Kennedy, cât şi De Gaulle s-au aflat de aceeaşi parte a problemei - şi în opoziţie cu Mosad-ul şi aliaţii săi din CIA.

O VIZITĂ DE LA PERMINDEX

Faptul că procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, era într-adevăr pe calea cea bună este ilustrat de o vizită ciudată pe care Garrison a primit-o în primele zile ale anchetei sale. Un petrolist din Denver, identificat ulterior de anchetatorica John King, a apărut în biroul lui Garrison şi s-a oferit să aranjeze numirea procurorului districtual într-o funcţie de judecător federal în schimbul abandonării anchetei de către Garrison.King deţinea în mod clar informaţii privilegiate despre natura anchetei lui Garrison şi era evident interesat să o închidă înainte ca aceasta să meargă mai departe.Cu toate acestea, Garrison nu a vrut să se lase mituit şi l-a condus prompt pe domn la uşă.Coincidenta face ca, chiar în

perioada vizitei misterioase a lui Kingla New Orleans, „petrolistul din Denver” să fie implicat în afaceri internaţionale lucrative cu Bernie Comfeld, şeful Investors Overseas Service (IOS) cu sediul la Geneva. Alte interese ale lui King includeau forajul petrolier în largul peninsulei Sinai, teritoriu arab confiscat de israelieni în 1967.Partenerul lui King, Comfeld, aşa cum am văzut în capitolul 7 şi în capitolul 9, era, de fapt, protejatul şi reprezentantul rabinului Tibor Rosenbaum, fondatorul Banque De Credit International (BCI) şi o figură financiară centrală din spatele Permindex.
Vizita lui King a fost în mod clar o ofertă prietenoasă din partea Permindex. Ei sperau să-l reducă la tăcere pe Garrison înainte ca ancheta sa să meargă mai departe - înainte ca el să facă legătura cu Clay Shaw, înainte ca el să descopere adevăratele origini ale complotului Permindex care a dus la uciderea lui John F. Kennedy. Permindex şi susţinătorii săi erau hotărâţi să oprească desfasurarea anchetei. Vizita lui John King la New Orleans este într-adevăr o dovadă foarte clară că rolul lui Clay Shaw şi al Permindex este cheia misterului asasinării lui JFK.O notă de subsol interesantă: Până în 1967, un jucător cheie în reţeaua Permindex formată din Tibor Rosenbaum şi John King era super-avocatul care reprezenta interesele IOSC(International Oil Spill Conference) la Washington: Myer Feldman.Feldman, pe care l-am întâlnit pentru prima dată în capitolul 5 ca persoană de legătură a lui JFK cu comunitatea evreiască americană, după ce a părăsit Casa Albă, a devenit un acolit bine plătit chiar de catre interesele din spatele asasinării şi muşamalizării cazului JFK.Iar exact in aceasta perioada, se întâmplă ca Feldman sa fie chiar avocatul familiei Kennedy, supraveghind cele mai private probleme juridice ale familiei preşedintelui american ucis. O lume mică, într-adevăr.

LUMEA CIUDATĂ A LUI CLAY SHAW

Cei care au fost cei mai stridenţi oponenti ai lui Jim Garrison pentru inculparea lui Clay Shaw se numără printre cei care promovează mitul că „mafia l-a ucis pe JFK”. Aceştia sugerează că Clay Shaw era o figură inocentă care doar reabilita reşedinţele din Cartierul Francez.Totuşi, în ciuda legăturii dintre Permindex , Sindicatul Lansky Syndicate si Banca de Credit International, cei care spun că „mafia l-a ucis pe JFK” nu spun absolut nimic despre legăturile foarte solide ale lui Shaw prin Permindex cu această entitate bancară criminală, foarte legată de „mafie” prin Lansky.

A ignora legătura israeliană cu Permindex înseamnă a evita adevărul cu totul. De aceea, cei care încearcă să arate cu degetul spre „Mafia”, de exemplu, sunt atât de hotărâţi să-l exonereze pe Clay Shaw. A privi în direcţia lui Shaw înseamnă a privi în direcţia Israelului şi de aceea a fost atât de vital ca ancheta lui Garrison să fie abandonată cu orice preţ.Evident, controversa Permindex este mult mai complexă decât mulţi oameni ar vrea să recunoască. Şi, în opinia autorului, din cauza legăturii Permindex cu Israelul şi Mosad-ul său, unii cercetători ai asasinării lui JFK au ales să ignore adevărul aflat în faţa lor.

CE ŞTIM DE LEGĂTURA „NAZISTĂ”?

Au existat persoane care au proclamat că Permindex a fost un fel de rămăşiţă „nazistă” care a supravieţuit celui de-al Doilea Război Mondial. Principalul susţinător al acestei teorii a fost Mae Brussel, o cercetătoare excentrică care a devenit o icoană pentru mulţi obsedaţi de asasinarea lui JFK, printre ei un anume Dave Emory care insistă şi astăzi că „naziştii l-au ucis pe JFK”.

Totuşi, există ceva în trecutul domnişoarei Brussell care este semnificativ în lumina rolului israelian în asasinarea lui JFK, aşa cum este disecat aici. Brussell era fiica rabinului Edgar Magnin, liderul spiritual al comunităţii evreieşti din Hollywood care după comunitatea evreiască din New York este cea mai semnificativă forţă a lobby-ului pro-Israel din America.Numai si din acest motiv, doamna Brussell nu ar fi înclinată să urmeze Permindex în ceea ce priveşte antecedentele sale israeliene.Doamna Brussell şi acolitul ei, Dave Emory, au susţinut că foşti nazişti de rang înalt, cum ar fi generalul Reinhard Gehlen, care au fost aduşi sub aripa serviciilor secrete americane după cel de-al Doilea Război Mondial, au fost în cele din urmă responsabili pentru asasinarea lui Kennedy prin intermediul Permindex. Cu toate acestea, adevărul este că serviciile secrete israeliene au lucrat îndeaproape cu organizaţia Gehlen în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial. John Loftus şi Mark Aarons au scris despre cum agenţii israelieni deşi au considerat noua relaţie dezgustătoare au lucrat într-adevăr cu foşti criminali de război nazişti în operaţiunea lui Gehlen.Mai mult, israelienii se infiltraseră complet în organizaţia Gehlen. Potrivit lui Loftus şi Aarons: „Ştiau exact ce făcea generalul Gehlen... După ce s-a născut Israelul, secţiuni ale Mosad-ului au ajuns în baza lui Gehlen pentru a primi instruire specială... Nici măcar el nu avea

o idee câţi dintre angajaţii săi raportau şi la Tel Aviv... Orice a văzut Gehlen, israelienii au văzut si ei." Aşadar, dacă într-adevăr (aşa cum spun unii) a fost a fost un complot „nazist" care l-a ucis pe JFK, pare foarte puţin probabil ca acesta să fi ajuns cumva la israelienii neînfricaţi. Dar, după cum ştim acum, nu a fost un complot nazist în ciuda fanteziilor lui Dave Emory şi Mae Brussell. Permindex era o faţadă israeliană, nu una nazistă.

Probabil merită menţionat, pentru a fi consemnat, că prima publicitate la nivel naţional pe care a primit-o teoria doamnei Brussell conform căreia „naziştii l-au ucis pe JFK" a fost atunci când a apărut în paginile revistei efemere The Rebel,publicată de extrem de controversatul pornograf Larry Flynt.Deşi Flynt finanţase într-adevăr cercetări independente legitime privind asasinarea lui JFK cu ceva timp înainte (unii sugerează că asta ar fi putut duce la atentatul ulterior asupra vieţii lui Flynt), articolul lui Brussell nu a făcut parte din acel efort anterior care a ieşit din imperiul editorial Flynt.Este greu de spus cu precizie ce îl motivează pe Flynt, o persoană complexă într-adevăr, dar ştim un lucru: conform revistei George, publicată de John F. Kennedy, Jr., Flynt, cel puţin recent, a apărut ca un contribuitor substanţial al Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith.Aşadar, în lumina a ceea ce ştim despre ADL şi a multiplelor sale legături cu cei implicaţi intim în conspiraţia asasinării lui JFK, acest lucru este într-adevăr interesant.

În ciuda tuturor reflecţiilor lui Mae Brussell, există, în mod ironic, o conexiune „nazistă" autentică şi bizara cu Permindex, care este fie înţeleasă greşit, fie a fost ascunsă în mod deliberat dar care contribuie şi mai mult la înţelegerea noastră a Permindex-ului ca punct de contact transnaţional pentru Mosad şi aliaţii săi din CIA şi crima organizată.

„EVREII FASCISTI"

Adevărul este că nu doar figura Mosad-ului, Tibor Rosenbaum, ci şi figurile Permindex, Georges şi Emst Mandel, au făcut parte dintr-o operaţiune sionistă care îşi avea originile într-o acţiune de informaţii cu mai multe niveluri care a pus baza nu doar pentru înfiinţarea statului Israel, ci şi pentru evadarea foştilor lideri nazişti din Europa şi a organizaţiei Gehlen după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Conform menţionaţilor mai sus Loftus şi Aarons, care scriu în Războiul secret împotriva evreilor:„În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, serviciile de informaţii sovietice au folosit o

reţea de presupuşi «evrei fascişti», cu numele de cod Max, pentru a pătrunde în cercurile interne ale celui de-al Treilea Reich şi pentru a distruge armata germană de pe frontul de Est.

Naziştii credeau că reţeaua Max era sursa lor secretă de informaţii din interiorul Kremlinului şi care, de fapt, oferea informaţii „credibile" germanilor, dar era strict controlată de comunişti.
„Evreii din reţeaua Max erau în mare parte agenţi dubli comunişti, dar erau şi evrei care au trecut la cauza sionistă spre sfârşitul războiului şi au dezvăluit înţelegerile secrete financiare şi de informaţii ale lui Allen Dulles, viitorul director al CIA ,de dinainte de război şi din timpul războiului cu naziştii.
«Sioniştii», potrivit lui Loftus şi Aarons, «l-au şantajat pe protejatul lui Dulles,James Angleton pentru a înfiinţa un sistem paralel de extragere a evreilor şi naziştilor fugari.»În capitolul 8 am aflat despre rolul lui Angleton în reţeaua de refugiaţi evrei care a evoluat în cele din urmă în Mosad-ul modern.
Faptul că israelienii îl şantajau pe Angleton, potrivit lui Loftus şi Aarons, care sunt, fără îndoială, partizani pro-israelieni, explică multe despre comportamentul lui Angleton de-a lungul carierei sale în CIA şi în evenimentele care l-au implicat pe Angleton în circumstanţele asasinării lui JFK, despre care vom discuta mai multe în capitolul 16.

UN ARANJAMENT TRANSNAŢIONAL

În lumina tuturor acestor lucruri, înţelegem acum de ce agenţii sionişti au colaborat cu aşa-numitele forţe „naziste" în ciudata entitate transnaţională cunoscută sub numele de Permindex.
Existau aşa cum spunea Peter Dale Scott moduri comune de interacţiune între o varietate de interese implicate în intrigi complexe,multicentrice, unde aceste elemente diverse, fiecare cu motive distincte,lucrau împreună la proiecte comune, fiecare pentru propriile scopuri. Într-adevăr, Permindex este mult mai mult decât ne-au spus unii cercetători ai asasinării lui JFK, dar, în cele din urmă, adevărul este că Permindex a fost, mai mult decât orice, un predominant aranjament transnaţional al intrigile Israelului ca forţă motrice.
Conexiunile Israelului la nivel mondial în special cu forţele anti-Kennedy din cadrul CIA şi al imperiului criminal Lansky, legat de CIA, împreună cu rebelii francezi OAS şi duşmanii lui Charles De

Gaulle din propriul său serviciu de informaţii au făcut posibilă reţeaua prin care a fost pus în aplicare planul de a-l ucide pe JFK. Permindex se afla în centrul tuturor acestor lucruri.
Prin aşa-numita tehnică a „steagului fals" în care Mosad-ul este atât de priceput (aşa cum am văzut în capitolul 3), figuri „mafiote", cubanezi anti-Castro, agenţi CIA de nivel obscur şi o serie de alte figuri ciudate au fost atrase în reţeaua Permindex din spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. În cele din urmă, însă, membrul consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw, a fost cel care a devenit singura persoană (în afară de nefericitul Lee Harvey Oswald) care a fost acuzată de participarea la conspiraţie. Probabil că nu se va şti niciodată dacă Shaw ştia despre asasinatul iminent. Faptul că Shaw era implicat cu persoane precum David Ferrie şi Guy Banister cei care se ocupau de Oswald e acum ferm stabilit. Dacă Shaw ştia că Oswald, în cele din urmă, va fi scos tap ispasitor este un alt mister.Cu toate acestea,legătura lui Clay Shaw cu asasinatul şi cu Permindex indică direct rolul Mosad-ului în conspiraţie. Permindex este cheia pentru a înţelege natura complotului pentru asasinarea lui JFK.A ignora legătura Permindex înseamnă a ignora realitatea despre originile complotului care a dus la asasinarea lui John F. Kennedy.Tentaculele Permindexului s-au întins departe, împletind inextricabil Mosad-ul,CIA şi Lansky.Deşi, recent, Max Holland, un entuziast al Comisiei Warren, a scris un eseu în numărul din primăvara anului 2001 al revistei The Wilson Quarterly, prin care pretinde că „dovedeşte" că KGB-ul sovietic a fost responsabil pentru sponsorizarea efectivă a „dezinformării" şi anume articolele din Paese Sera care îl legau pe Clay Shaw de Permindex ,opera lui Holland nu face mai mult decât să demonstreze că Permindex a fost subiectul unei controverse. Dar,subliniat, eseul lui Holland nu reuşeşte să abordeze adevărata întrebare: Dacă Permindex nu a fost o faţadă a CIA, a fost mai degrabă o operaţiune israeliană? Verdict Final răspunde la întrebare fără nici o umbră de îndoială, ceea ce la Holland e puţin probabil.
În capitolul următor vom trece în revistă, în sfârşit, cele mai recente, surprinzătoare şi definitive dovezi care demonstrează că aliatul Israelului din sediul CIA,James Jesus Angleton, a jucat un rol cheie în conspiraţia de asasinat şi muşamalizare. Mai mult, vom examina informaţii noi importante care sugerează că s-au întâmplat

mult mai multe în Dallas, Texas, pe 22 noiembrie 1963 decât ar fi vizibile.De asemenea, vom descoperi că așa-numita „legătură franceză" cu asasinarea lui JFK este, de fapt, legătura israeliană.

Capitolul șaisprezece
Dubla tradare în Dallas?
Ce s-a întâmplat cu adevărat în Dealey Plaza?
James Jesus Angleton, E. Howard Hunt și asasinarea lui JFK.
Adevărul despre „Reteaua Franceză"

Într-un proces de calomnie puțin mediatizat desfășurat în Miami in 1985 veteranul investigator al asasinatului Kennedy, Mark Lane, a dovedit, spre satisfacția unui juriu, că CIA a jucat un rol în asasinarea lui John F.Kennedy. Bestseller-ul innovator al lui Lane, Negare Plauzibilă, publicat în 1991, a spus întreaga poveste incredibilă.
Dovezile din acel proces indică, de asemenea,legătura Israelului cu asasinatul derulata prin birourile aliatului CIA al Israelului, James Jesus Angleton.James a fost cel care a ajutat la mușamalizarea rolului central al națiunii sale străine preferate, alături de CIA, în uciderea lui JFK. Există, de asemenea, dovezi noi și ciudate că s-au întâmplat mult mai multe în Dealey Plaza din Dallas decât știau chiar mulți dintre cei implicați în evenimentele din jurul asasinării lui JFK.

Negarea plauzibilă a lui Mark Lane a dovedit în mod concludent că CIA a fost implicată în asasinarea președintelui John F. Kennedy. După cum am văzut în capitolul 9, cartea lui Lane a relatat cum procesul pentru calomnie al ziarului Spotlight, cu sediul la Washington, cu fostul agent CIA E. Howard Hunt, a adus într-o sală de judecată din Florida primele dovezi concrete care leagă CIA de asasinarea lui Kennedy.După cum s-a menționat anterior, Lane a fost de acord să servească drept avocat al apărării pentru The Spotlight, după ce Hunt a câștigat o compensatie de 650.000 de dolari pentru calomnie împotriva săptămânalului populist. Lane a fost cel care s-a ocupat cu succes de apărarea ziarului The Spotlight după ce cazul a ajuns din nou în instanță, anuland verdictul inițial de calomnie. Acțiunea de calomnie a pornit de la un articol publicat în paginile ziarului The Spotlight în 1978. Articolul a fost scris de Victor Marchetti, un fost ofițer executiv CIA

care devenise faimos la nivel internaţional după ce şi-a publicat critica de succes „CIA şi cultul inteligenţei”, prima carte cenzurată vreodată înainte de publicare de către CIA.
înainte de publicare de către CIA.
După ce a părăsit CIA, Marchetti a devenit jurnalist, specializânduse în chestiuni legate de CIA şi comunitatea de informaţii în general. Ca atare, era o autoritate recunoscută în domeniul său şi scrisese o serie de articole legate de informaţii pentru The Spotlight, dar si pentru numeroase alte publicaţii, atât în Statele Unite, cât şi în străinătate. Prin urmare, când Marchetti a abordat The Spotlight cu un articol destul de interesant, care oferea o nouă perspectivă interesantă asupra furorii legate de asasinatul lui JFK(în timpul desfasurarii anchetei Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor),editorii ziarului săptămânal au fost interesaţi.

I S-A INSCENAT LUI HUNT IMPLICAREA DE CATRE CIA?

Articolul lui Marchetti sugera că eşaloanele superioare ale CIA au decis să-l încrimineze pe E. Howard Hunt pentru implicarea în asasinarea lui Kennedy. Nu doar implicarea în crimă ci pur şi simplu încrimineze lui Hunt pentru faptă. Această distincţie este importantă.De-a lungul anilor, mai mulţi pasionaţi de asasinate au susţinut că faimoasele fotografii făcute în Dealey Plaza cu cei trei aşa-zişi „vagabonzi” conduşi de la locul faptei de către ofiţeri de poliţie il infatisau pe Hunt ca fiind unul dintre acele personaje. Această poveste a fost preluată de tabloide şi a fost difuzată pe scară largă.

O FABRICAŢIE CIA-MOSAD?

Cu toate acestea, există cei care cred că povestea cu „Hunt ca vagabond” a fost, de fapt, inventată în mod deliberat ca parte a schemei CIA de a-l încrimina pe Hunt pentru implicarea în asasinat. Planul CIA de a-l implica pe Hunt a fost expus de Victor Marchetti în The Spotlight.Principalul susţinător al teoriei conform căreia Hunt a fost unul dintre „vagabonzii” din Dallas este A. J. Weberman, care menţine legături foarte strânse cu Liga Evreiască de Apărare. Weberman a fost, de asemenea, strâns asociat cu Mordechai Levi, un cunoscut agent provocator al ramurii de propagandă şi informaţii a Mossadului israelian, Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith, pe care o examinăm mai detaliat în capitolul 17.(Levi a fost activ şi în Liga Evreiască de Apărare (JDL), creată de rabinul militant Meir Kahane. În capitolul 8 am văzut că

Kahane era un activ CIA şi protejat al lui Jay Lovestone, care se ocupa de legăturile CIA cu mafiile corsicane şi siciliene conectate Sindicatului Meyer Lansky.
Operaţiunea lui Lovestone a fost condusă din biroul israelian al lui James J. Angleton de la CIA.) Este foarte posibil ca povestea „Hunt vagabondul" promovată de Weberman să fi fost într-adevăr o fabricatie CIA-Mosad pentru a tulbura şi mai mult apele.
Interesant este că în 1975 exact în perioada în care Weberman publica şi promova o carte care îl numea pe Hunt unul dintre vagabonzi o scrisoare ciudată anonimă a apărut, în cutia poştală a unui alt cercetător (şi mai de încredere) în domeniul asasinatelor, Penn Jones, Jr.Scrisoarea era scrisă în spaniolă, iar plicul purta ştampila poştală din Mexico City. Scrisoarea însoţea o altă scrisoare care suna astfel: „**Stimate domnule Hunt,aş dori informaţii cu privire la poziţia mea.Vă solicit doar informaţii. Sugerez să discutăm in detaliu problema înainte de a lua orice măsură de către mine sau oricine altcineva.**
Vă mulţumesc, Lee Harvy Oswald.
Analizele ulterioare au sugerat că scrisoarea ar fi putut fi sau nu scrisă de mâna lui Oswald (deşi se ştia că îşi scria greşit chiar şi propriul prenume, aşa cum era scris greşit în scrisoare). Când vestea existenţei scrisorii a intrat în circulaţie, referinţa la un „domn Hunt" a creat imediat speculaţii că Hunt în cauză era fie petrolistul texan H. L. Hunt, sau, mai mult ca sigur, E. Howard Hunt.
Având în vedere zvonurile de atunci despre presupusul rol al lui Hunt în afacerea JFK,coraborate cu legăturile sale cunoscute cu CIA şi, în special,Mexico City, unde fusese activ în timpul carierei sale în CIA, suspiciunile despre E. Howard Hunt erau destul de fireşti.Este interesant, totuşi, că scrisoarea a fost trimisă din Mexico City,fosta bază de operaţiuni a lui Hunt. Indiferent dacă scrisoarea a fost reală sau nu,esteevident că cineva a vrut să arunce mai multe suspiciuni asupra lui E. Howard Hunt şi a reuşit.
Povestea lui Weberman despre „Hunt vagabondul" şi „Dragă domnule Scrisoarea „Hunt"
a apărut în acelaşi timp sunt deosebit de interesante în lumina unei alte
chestiuni pe care urmează să o analizăm.
Atât povestea „Hunt ca vagabond", cât şi scrisoarea „Dragă domnule Hunt" par a fi parte integrantă a unei operaţiuni de propagandă

neagră a CIA condusă de omul Mosad-ului de la CIA, James J. Angleton.

HUNT A FOST ÎN DALLAS

În mod ironic, după cum vom vedea, dovezile sugerează că E. Howard Hunt se afla într-adevăr în Dallas cel puţin pe 21 noiembrie 1963 şi era foarte implicat în activităţi ciudate, în colaborare cu jucători cheie în scenariul asasinării lui JFK.Potrivit lui Marchetti, suspiciunea publică răspândită de implicarea CIA în uciderea preşedintelui a forţat CIA să-şi joace jocul şi să „recunoască" că, de fapt, unul dintre cei mai notorii agenţi ai săi de lungă durată, Hunt, fusese într-adevăr în Dallas în ziua în care Kennedy a fost ucis.Evident, Hunt cu legăturile sale binecunoscute cu cubanezii anti-Castro,adesea consideraţi principalii suspecţi în asasinarea lui JFK ar fi avut dificultăţi în a explica de ce se aflase în Marele D(Dallas) în acea zi fatidică ,dacă într-adevăr fusese acolo. Interesant este că articolul lui Marchetti nu a spus niciodată că Hunt fusese, de fapt,implicat în conspiraţia asasinatului. Articolul lui Marchetti spunea doar căoficiali de rang înalt ai CIA au decis să-l acuze pe Hunt de crimă. Hunt, conform surselor lui Marchetti, a fost considerat de neînlocuit.Articolul lui Marchetti a relatat că un straniu memoriu intern CIA despre care se presupune că fusese scris cu câţiva ani înainte ajunsese cumva în mâinile anchetatorilor Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor şică, în consecinţă, Hunt va fi în cele din urmă forţat să explice prezenţa sa raportată in Dallas (aşa cum este descrisă în memoriu) pe 22 noiembrie 1963.

Redactorii ziarului The Spotlight au considerat că articolul lui Marchetti a servit, sa spunem,ca un avertisment prealabil pentru Hunt cu privire la ceea ce aveau în minte foştii săi angajatori. Redactorii ziarului The Spotlight nu au considerat, de fapt, că articolul l-ar fi implicat pe Hunt în uciderea preşedintelui.

În mod inexplicabil, însă, fostul agent CIA a decis să-i dea în judecată, chiar dacă în cele din urmă a recunoscut sub jurământ că, atunci când a citit pentru prima dată articolul din The Spotlight afirmaţiile lui Marchetti păreau într-adevăr plauzibile. Pe scurt, Hunt credea că foştii săi colegi ar fi dispuşi să-l arunce la lei din motive proprii abjecte. Procesul lui Hunt împotriva ziarului The Spotlight a ajuns într-adevăr în instanţă. Cu toate acestea, conducerea ziarului The Spotlight nu a luat procesul în serios. Nu

au crezut că articolul afecta reputaţia lui Hunt, nici că avocaţii lui puteau dovedi că ziarul publicase articolul rău intenţionat. (De fapt, The Spotlight l-a invitat pe Hunt să viziteze redacţia ziarului pentru un interviu, pentru a respinge afirmaţiile făcute în articolul lui Marchetti sau chiar pentru a scrie un articol care să respingă articolul lui Marchetti.)În timpul acelui proces, avocatul ziarului The Spotlight a stipulat în mod neaşteptat că ziarul nu credea că Hunt fusese în Dallas pe 22 noiembrie1963. Cu toate acestea, procesul a dus la o hotărâre masivă a procesului de calomnie oferind daune in valoare de 650.000 de dolari lui Hunt. The Spotlight a atacat hotărârea, iar instanţa de apel a acordat un nou proces pe motiv că instrucţiunile judecătorului de fond către juriu fuseseră eronate.

LANE SE IMPLICA ÎN CAZ

În acest moment, faimosul investigator al asasinatului lui JFK, MarkLane, avocat, a acceptat cazul aproape din întâmplare, fiind prezentat editorului ziarului The Spotlight de către o cunoştinţă comună cu puţin timp înainte ca acest caz să fie audiat în apel. Pe baza propriilor decenii de cercetări intensive, Lane fusese de mult timp convins că CIA a jucat un rol esenţial în orchestrarea aşasinării lui JFK, dar nu avusese niciodată un forum legal în care să desfăşoare o anchetă de acest fel. Noul proces care a avut loc în 1985 (la aproximativ şapte ani după publicarea articolului controversat) i-a oferit această oportunitate. Lane a lansat apărarea ziarului The Spotlight cu o abordare foarte diferită.

El a susţinut că Hunt a fost într-adevăr în Dallas chiar înainte de ucidere preşedintelui şi că va putea dovedi acest lucru. Acest lucru i-a luat prin surprindere pe avocaţii lui Hunt, ca să spunem aşa, dar, în ciuda eforturilor lor de a deraia noua abordare a lui Lane, nu au avut succes. Martorul cheie în cel de-al doilea proces de calomnie (desfăşurat în Miami) a fost Marita Lorenz, o fostă agentă CIA care depusese mărturie în faţa Comisiei pentru Asasinate a Camerei Reprezentanţilor în 1978, relatând ce informaţii detine in legătură cu asasinarea preşedintelui.

Totuşi, în ciuda naturii inflamatorii a ceea ce a spusese domnişoara Lorenz comisiei, mărturia ei a fost ignorată de directorul Comisiei Camerei,G. Robert Blakey (despre a carui legături cu CIA si Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky am aflat în capitolul 10).

Domnişoara Lorenz, o frumuseţe născută în Germania, fusese, de fapt, cândva amantă a dictatorului cubanez Fidel Castro,dar in cele din urma se întorsese împotriva liderului cubanez şi se implicase în activităţi anti-Castro sub tutela CIA. Printre contactele sale cheie din cadrul CIA în această perioadă s-a numărat principala legătură a CIA-ului cu agenţii cubanezi anti-Castro, E. Howard Hunt, precum şi veteranul agent contractual CIA Frank Sturgis, care, în esenţă, funcţiona ca intermediar al ei. Mark Lane i-a cerut domnişoarei Lorenz să depună mărturie în procesul Hunt în apărarea ziarului The Spotlight, reiterând din nou sub jurământ - ceea ce ea spusese Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor şi ceea ce îi spusese lui Lane însuşi cu ani în urmă.

HUNT ŞI RUBY ÎN DALLAS

Aşa se face că, în timpul procesului de calomnie Hunt, domnişoara Lorenz a mărturisit într-o depoziţie că, cu doar o zi înainte de asasinarea lui Kennedy, ea, împreună cu Sturgis şi mai mulţi exilaţi cubanezi anti-Castro, s-au întâlnit la Dallas nu doar cu E. Howard Hunt, ci şi cu operatorul unui club de noapte Jack Ruby, care ulterior l-a ucis pe Lee Harvey Oswald, presupusul asasin al preşedintelui.Potrivit domnişoarei Lorenz, Hunt era plătitorul CIA pentru o operaţiune strict secretă al cărei scop nu-l cunoştea. Domnişoara Lorenz a spus că Sturgis i-a spus că urma să servească drept „momeală".Totuşi, simţindu-se neliniştită, domnişoara Lorenz a părăsit Dallasul pe 22 noiembrie şi nu a participat niciodată la operaţiune. Mai târziu, a aflat că preşedintele Kennedy fusese asasinat şi că, bineînţeles, Jack Ruby îl ucisese pe Lee Harvey Oswald, presupusul asasin al preşedintelui.

În ceea ce-l priveşte pe Hunt însuşi, poveştile sale contradictorii despre locul în care se afla atât cu o zi înainte de asasinarea lui Kennedy, cât şi în ziua asasinatului în sine erau suspecte.

Lane a profitat excelent de declaraţiile sub jurământ ale lui Hunt (în depoziţii şi în timpul celor două procese, precum şi în alte câteva sesiuni) pentru a arăta aceste contradicţii. Aceste contradicţii singure ar fi putut duce la sfârşitul lui Hunt în instanţă.Mai mult, martorii chemaţi în apărarea lui Hunt de către avocaţii fostului agent CIA au ajuns doar să sugereze că Hunt avea mai multe de ascuns decât voia să recunoască.

Mulţi dintre aceşti martori, de fapt, erau o adunatura de foşti colegi de la CIA, dintre care unii au fost reprezentaţi în timpul mărturiei lor în depoziţie de avocaţi trimişi de CIA. Cu toate acestea, mărturia Maritei Lorenz a fost cea care a convins juriul, odată pentru totdeauna, că The Spotlight (şi Lane însuşi) aveau o poveste mult mai plauzibilă decât Hunt. Astfel, victoria uimitoare în instanţă pentru The Spotlight,a învins acţiunea de calomnie a lui Hunt. Leslie Armstrong, o rezidentă din Miami care a fost preşedinta juriului în acest caz, a emis o declaraţie în legătură cu publicarea relatării scrise a lui Lane despre proces:
„Domnul Lane ne cerea să facem ceva foarte dificil. El ne cerea să credem că John Kennedy fusese ucis de propriul nostru guvern. Totuşi, când am examinat îndeaproape dovezile, am fost constrânşi să concluzionăm că CIA îl ucisese într-adevăr pe preşedintele Kennedy."
În ciuda acestei concluzii uimitoare, presa a rămas tăcută. Foarte puţine lucruri despre înfrângerea lui Hunt în sala de judecată au apărut în presă, în special suma şi substanţa acuzaţiilor uimitoare ale domnişoarei Lorenz. Aceasta, desigur, a fost o ştire reală în toate sensurile, dar presa a ales să ignore ceea ce avusese loc în acea sală de judecată din Miami.Interesant este însă, după cum vom vedea, că a existat încă un articol al unui ziar(similar ca conţinut cu cel al articolului contestat al lui Victor Marchetti)care la fel ca si cel al lui Marchetti sugerează că povestea era mult mai complexă decât pare la prima vedere.

LEGĂTURA ANGLETON

De fapt, memorandumul intern al CIA care îl leagă pe Hunt de asasinarea lui JFK a fost opera aliatului Israelului la CIA, James JesusAngleton, a cărui istorie am examinat-o încapitolul 8 şi pe care l-am întâlnit în mod repetat pe parcursul acestor pagini. Aceasta nu sugerează însă că Hunt nu se afla în Dallas pe 21 noiembrie sau pe 22 noiembrie 1963.Dimpotrivă, dovezile pe care urmează să le relatăm sugerează că prezenţa lui Hunt în Dallas indiferent de scop, a fost într-adevăr legată într-un fel de circumstanţele care au înconjurat conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.Aceste dovezi sugerează, după cum vom vedea, că Angleton a fost, responsabil pentru scurgerea informatiilor memoriului pe care l-a redactat şi care îl lega pe Hunt de asasinarea lui JFK.

Înainte de a continua explorarea activitatilor necinistite ale lui Angleton, în special în legătură cu Hunt, este important să revizuim articolul lui Victor Marchetti (tipărit în The Spotlight pe 14 august 1978), care este publicat aici:

Acum câteva luni, în martie, a avut loc o întâlnire la sediul CIA

din Langley,Va., casa luxoasă a superspionilor americani cu vedere la râul Potomac. La aceasta au participat mai mulţi ofiţeri de nivel înalt şi câţiva foşti oficiali de rang înalt ai agenţiei.Subiectul discuţiei a fost: Ce este de făcut în legătură cu recentele dezvăluiri care îl asociau pe acuzatul asasinatului preşedintelui Kennedy, Lee Harvey Oswald,ca fiind dublu spion al SUA şi al URSS -ului? S-a luat o decizie şi s-a stabilit un curs de acţiune. Acestea au fost calculate atât pentru a fascina, cât şi pentru a confuza publicul prin organizarea unui,,interval limitat" (propaganda mincinoasa in care portiuni de informatii sunt scurse presei si publicului) in timpul audierilor Comitetul Special al Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate (HSCA), începând cu sfârşitul acestei luni.Aceasta sintagma este jargonul spionajului pentru
a truca activitatile frecvente folosite de ,,profesioniştii clandestini."Când vălul lor de secret este sfâşiat şi nu se mai pot baza pe o poveste de acoperire falsă pentru a dezinforma publicul, ei recurg la admiterea unei părţi din adevăr,uneori chiar oferindu-se voluntar, în timp ce reuşesc să ascundă faptele cheie dăunătoare. Publicul, însă, este de obicei atât de intrigat de noile informaţii încât nu se gândeşte niciodată să urmărească problema mai departe.
Probabil că nu vom afla niciodată cine a pus la cale asasinarea lui JFK sau de ce. Există prea multe interese speciale puternice legate de conspiraţie pentru ca adevărul să iasă la iveală chiar şi acum, la 15 ani de la crimă.
Dar în următoarele două luni, conform surselor sensibile din CIA şi cele ale HSCA, vom afla mult mai multe despre crimă.Noile dezvăluiri vor fi senzaţionale,dar doar la nivel superficial.Câţiva dintre ticăloşii mai puţin importanţi implicaţi în conspiraţie şi muşamalizarea ulterioară vor fi identificaţi pentru prima dată şi lăsaţi să se perpelească încet în vânt la televizor în direct. Majoritatea celorlalţi care vor fi identificaţi

sunt deja morţi.Dar, încă o dată, oamenii buni din America de rand vor fi păcăliţi de guvern şi aliaţii săi din mass-media controlata de establishment. De fapt, suntem pacaliti să asistăm la încă o muşamalizare,dar una sofisticată, concepută de CIA cu asistenţa FBI-ului şi binecuvântarea administraţiei Carter.Un exemplu clasic de ,,interval limitat" este modul în care CIA a gestionat şi manipulat investigaţia Comitetului Church((Comitetul Selectiv al Senatului Statelor Unite pentru Studierea Operaţiunilor Guvernamentale în Referinţă cu Activităţile de Informaţii- a fost un comitet selectat de Senatului SUA în 1975 care a investigat abuzurile comise de Agenţia Centrală de Informaţii (CIA), Agenţia Naţională de Securitate (NSA), Biroul Federal de Investigaţii (FBI) şi Serviciul de Venituri Interne (IRS). Prezidat de senatorul din Idaho, Frank Church (Repr.Idaho), comitetul a făcut parte dintr-o serie de investigaţii privind abuzurile în domeniul informaţiilor din 1975, supranumit „Anul Informaţiilor", la fel ca si Comitetul Pike, şi Comisia prezidenţială Rockefeller. Eforturile comitetului au condus la înfiinţarea Comitetului Selectiv permanent al Senatului SUA pentru Informaţii) asupra CIA acum doi ani. Comitetul nu a aflat nimic mai mult despre asasinarea liderilor străini, programele de droguri ilicite sau penetrarea mass-media decât CIA i-a permis să descopere. Şi acesta este exact ceea ce CIA îşi propune să realizeze prin HSCA(Comitetul Selectiv pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite a fost înfiinţat la 15 septembrie 1976 prin Rezoluţia 1540 a Camerei Reprezentanţilor din SUA pentru a investiga asasinatele lui John F. Kennedy şi Martin Luther King Jr. în 1963 şi, respectiv, 1968) în ceea ce priveşte uciderea lui JFK. Printre cei care vor fi expuşi de noua anchetă va fi E. Howard Hunt, cunoscut pentru cazul Watergate. Norocul lui s-a terminat şi CIA a decis să-l sacrifice pentru a-şi proteja serviciile clandestine. Agenţia este furioasă pe Hunt pentru că a târât-o public în mizerie lui Nixon(Watergate) şi pentru că a şantajat-o după ce a fost arestat. În plus, Hunt este vulnerabil o ţintă uşoară, cum se spune în spionaj.Reputaţia şi integritatea sa au fost distruse. Moartea soţiei sale, Dorothy, într-un misterios accident de avion din Chicago încă tulbură mulţi

oameni, mai ales când existau zvonuri din surse informate că ea era pe cale să-l părăsească și poate chiar să se întoarcă împotriva lui.În plus, este bine cunoscut că Hunt îl ura pe JFK și-l învinovățea pentru dezastrul din Golful Porcilor. Și acum, în ultimele luni,alibiul său cu privire la locul unde se afla în ziua asasinatului a fost desfiintat. În audierile publice, CIA va „recunoaște" că Hunt a fost implicat în conspirația de a-l ucide pe Kennedy. CIA ar putea merge până la a „recunoaște" că trei bărbați înarmați au tras asupra Kennedy.FBI-ul, deși îmbrățișează public concluzia Comisiei Warren „un om acționând singur", întotdeauna a știut în privat că au fost trei asasini înarmați.

Conspirația a implicat mult mai multe persoane decât cele care au tras efectiv asupra lui Kennedy, ambele agenții ar putea acum să admită...

Acum, CIA il invinovateste pe Hunt și l-a legat de asasinarea lui JFK. HSCA a primit în mod neașteptat un memorandum intern CIA acum câteva săptămâni pe care agenția l-a găsit din întâmplare în vechile sale dosare. Era datat 1966 și spunea în esență: Într-o zi va trebui să explicăm prezența lui Hunt la Dallas pe 22 noiembrie 1963 ziua în care președintele Kennedy a fost ucis. Lui Hunt îi va fi greu să explice acest memoriu și alte lucruri,în fața camerelor de televiziune prezente la audierile HSCA. Reputația lui Hunt de fanatic strident anticomunist va conta împotriva lui. La fel va fi si lunga și strânsa relație cu, cubanezii anti-Castro, precum și înclinația sa pentru trucuri murdare clandestine și diversele sale aventuri în timp ce era unul dintre ,,instalatorii" lui Nixon. E. Howard Hunt va fi implicat în conspirație și nu va îndrăzni să vorbească,CIA se va ocupa de asta.

Marchetti a remarcat, în acest moment, că fosta amantă a lui Fidel Castro, Marita Lorenz, susținuse că Hunt făcea parte dintr-o echipă de asasini a CIA care îl viza pe președintele Kennedy.

Cine va mai fi identificat ca fiind parte din conspirație și mușamalizare rămâne de văzut. Dar un tipar tulburător începe deja să se iveasca.Toți răufacatorii au fost dizgrațiati într-un fel sau in altul. Toți au reputație de „dreapta". Sau o vor avea după audieri.Faptul că unii ar fi putut avea legături cu

crima organizată se va dovedi a fi doar incidental pe termen lung. Cei cu legături demonstrabile cu CIA sau FBI vor fi prezentați ca si renegați care au acționat pe cont propriu fără aprobarea sau știrea superiorilor lor. Cât despre mușamalizarea faptei, aceasta va fi pusa pe seama foștilor președinți, fie morți, fie căzuți în dizgrație. Astfel, Carter va ieși la iveală ca un căutător al adevărului, iar CIA și FBI își vor fi acoperit cu grijă instituționalii.

Articolul lui Marchetti este foarte interesant din multe puncte de vedere. În primul rând, așa cum s-a menționat anterior, Hunt însuși a recunoscut inițial că el credea că povestea avea o bază reală că era plauzibilă, că într-adevăr foștii săi colegi din CIA au luat în considerare să-i însceneze implicarea în asasinarea lui JFK. Originea memorandumului care îl leagă pe Hunt de asasinarea lui JFKeste interesantă așa cum este prezentată de Marchetti. El îl descrie ca un memorandum pe care „agenția l-a găsit întâmplător în vechile sale dosare". Cu alte cuvinte, s-ar putea presupune din referința superficială a lui Marchetti,că CIA a născocit, în schimb, memorandumul. Faptul căagenția „a dat întâmplător peste" un memorandum într-un moment în care suspiciunea publică cu privire la implicarea CIA în asasinarea lui JFK creștea este, desigur,interesant, ca să spunem așa.Dacă Hunt ar fi fost într-adevăr în Dallas fie în ziua în care JFK a fost ucis fie chiar si cu o zi înainte ar părea suspect. Implicarea îndelungată a lui Hunt cu cubanezii anti-Castro, sub egida activităților sale CIA, l-ar face pe Hunt un suspect probabil dacă s-ar dovedi că s-ar fi aflat într-adevăr în Dallas în momentul critic.Așa cum subliniază Marchetti, legarea lui Hunt de asasinarea lui JFK arfi o poveste de acoperire pe care publicul ar accepta-o cu ușurință.CIA, ca instituție, ar fi absolvita de orice responsabilitate, aruncându-l pe Hunt leilor ca operator independent în afara controlului CIA. Într-adevăr, CIA ar putea atunci pretinde că a „rezolvat" în sfârșit asasinarea lui JFK. Presupusa implicare a lui Hunt ar atrage, de asemenea, o serie de alte subversiuni false,nu doar cubanezii anti-Castro, ci și „dreapta" în general.

Mai mult, având în vedere implicarea lui Hunt în Watergate (și faptul că Richard Nixon părăsise președinția de rușine), este posibil ca Nixon însuși să fi fost criticat, mulți dintre oameni suspectând ce e mai rău că poate Nixon ar fi putut avea un rol în aranjarea

asasinării lui JFK.Nu numai că Nixon fusese implicat în primele planuri anti-Castro la nivel înalt,alături de Hunt şi CIA, dar Nixon însuşi fusese învins în campania prezidenţială din 1960 de Kennedy.Faptul că unul dintre ,,spărgătorii" lui Nixon de la Watergate era implicat în asasinarea lui JFK nu ar fi adus nici un beneficiu imaginii deja pătate a lui Nixon.Marchetti a subliniat, de asemenea, că ,,unii dintre presupuşii co-conspiratori ai lui Hunt ar fi putut avea legături cu crima organizată se va dovedi a fi doar incidental pe termen lung". Acest „interval limitat" al CIA în consecinţă,ar fi muşamalizat rolul Sindicatului Crimei Organizate a al lui Meyer Lansky, legat de Israel.A aprofunda prea mult originile reale şi legăturile reţelei criminale ar fi scos la iveală legătura israeliană dacă ar fi fost dusă până la capat. Acum, evident, scenariul prezentat în articolul lui Marchetti înscenarea lui Hunt de către CIA nu a avut loc niciodată, de fapt. Faptul că a avut o bază de adevăr că Hunt era considerat ,,capul care trebuia sa cada" pare însă evident. Acest lucru este susţinut de faptul că un articol similar, bazat pe relativaceeaşi situaţie de fapt, a apărut în aceeaşi perioadă într-un alt ziar.
Deşi afirmaţiile făcute în al doilea articol sunt oarecum diferite de cele care au apărut în articolul lui Marchetti, este clar că asemănările, în general, sunt semnificative.
Articolul a apărut în Wilmington, Delaware Sunday News Journal pe 20 august 1978. Autorii au fost Joe Trento şi Jacquie Powers. Articolul este în partea pertinentă următorul:
WASHINGTON—Un memorandum secret al CIA spune că E.Howard Hunt se afla în Dallas în ziua în care preşedintele John F. Kennedy a fost ucis şi că înalţi oficiali ai agenţiei au complotat să acopere prezenţa lui Hunt acolo. Unele surse CIA speculeazăcă Hunt credea că a fost însarcinat de superiori să aranjeze uciderea lui Lee Harvey Oswald. Surse spun că Hunt, condamnat în conspiraţia Watergate în 1974, a fost şeful interimar al staţiei CIA din Mexico City în săptămânile dinaintea asasinării lui Kennedy.Oswald se afla în Mexico City şi s-a întâlnit cu doi agenţi sovietici KGB la ambasada Rusiei de acolo înainte de a pleca spre Dallas, conform raportului oficial al Comisiei Warren. Memorandumul secret din 1966, acum în mâinile comisiei pentru asasinat din Cameră, îl plasează pe Hunt în Dallas pe 22 noiembrie 1963.

Richard M. Helms, fost director CIA, și James J. Angleton, fost șef al contrainformațiilor, au parafat memorandumul, potrivit anchetatorilor care au pus informațiile la dispoziția ziarului Sunday News Journal.Conform unor surse apropiate Comitetului pentru Asasinate, documentul dezvăluie:

• La trei ani după uciderea lui Kennedy și la scurt timp după ce Helms și Angleton au fost promovați în cele mai înalte funcții în cadrul CIA, au discutat despre faptul că Hunt se afla în Dallas în ziua asasinatului și că prezența sa acolo trebuia ținută secretă.

• Helms și Angleton au considerat că știrea despre prezența lui Hunt în Dallas ar fi dăunătoare agenției dacă ar fi scurgeri de informații.

• Helms și Angleton au considerat că o poveste de acoperire, care să-i ofere lui Hunt un alibi că se afla în altă parte în ziua asasinatului „ar trebui luată în considerare”... Helms nu a putut fi contactat pentru comentarii. O secretară a spus că este plecat din oraș și ca nu va fi disponibil.Când Angleton a fost interogat de personalul comitetului, el a fost „evaziv”, potrivit unei surse prezente. Angleton nu a putut fi contactat pentru comentarii.Rugată să explice de ce un complot de mușamalizare potențial dăunător ar fi fost pus pe hârtie, o sursă CIA de nivel înalta declarat: „Memorandumul este foarte ciudat. Era aproape ca și cum Angleton l-ar fi informat pe Helms, care tocmai devenise director, că există un schelet în dulapul familiei care trebuia luat în considerare și acesta a fost răspunsul său.”

O sursă din comitet spune că memorandumul „arată că implicareaCIA în cazul Kennedy ar putea să se lovească de ierarhia CIA. Încercăm să nu ne grăbim, dar este uimitor.”

...Apariția lui Hunt la fața locului în Dallas și Mexico City în momentul crimei adaugă credibilitate unei teorii împărtășite de unii anchetatori CIA interni.Ei cred că Oswald lucra pentru serviciile de informații SUA,si căi s-a ordonat să se infiltreze în KGB și că acest lucru explică viața lui în Rusia.De asemenea, ei cred că Oswald s-a dovedit a fi atât de instabil încât a fost „manipulat” de KGB pentru a deveni un agent dublu și repartizat pentru misiunea din Dallas. Aceiași anchetatori

teoretizează că Hunt se afla în Dallas în acea zi la ordinul unui oficial CIA de nivel înalt care, în realitate, era o cârtiță KGB. Se presupune că Hunt credea că urma să aranjeze ca Oswald să fie ucis pentru că acesta devenise trădător.
De fapt, urma să-l omoare pe Oswald pentru a-l împiedica să depună vreodată mărturie și să dezvăluie că rușii îi ordonaseră să-l l omoare pe Kennedy,speculează sursele CIA. Anchetatorii CIA sunt îngrijorați că fie Helms sau Angleton ar putea fi acea cârtiță.Hunt a detaliat mai întâi existența unei mici echipe CIA de asasini într-un interviu acordat New York Times în timp ce se afla în închisoare, în decembrie 1975, pentru rolul său în cazul Watergate.
Echipa pentru asasinate, se presupunea că ar fi fost condusă de Col. Boris Pash, si a primit ordin să elimine pe cei suspectati a fi agenți dubli și oficiali de rang inferior. Unitatea de asasinate a lui Pash a fost repartizată lui Angleton, spun alte surse CIA... De asemenea, s-a aflat din surse CIA și de la comitet că în timpul în care Comisia Warren investiga asasinarea lui Kennedy,Angleton se întâlnea regulat cu un membru al comisiei regretatul Allen Dulles, pe atunci șef al CIA și șeful lui Angleton.Dulles, săptămânal, l-a informat pe Angleton despre direcția anchetei.
Angleton,conform surselor, l-a informat la rândul său pe Raymond Rocca, cel mai apropiat asistent al său și persoana de legătură oficială a CIA-ului cu comisia.
Acest articol este interesant din mai multe puncte de vedere. În primul rând, unul dintre coautori, Joseph Trento, a recunoscut sub jurământ în timpul procesului de calomnie E. Howard Hunt-Spotlight că a văzut de fapt controversatul memoriu în cauză. Trento a menționat, de asemenea, că îl cunoștea pe James Jesus Angleton de la CIA și că îl folosise ocazional ca sursă. De fapt, știm, ca o consecință a procesului de calomnie Hunt împotriva publicației The Spotlight, că redactorul de informații William R. Corson un Vechi reprezentant al lui Angleton în mass-media a fost de fapt sursa imediată a ambelor povestiri despre Marchetti și Trento. Corson lucra evident ca si „curierul" lui Angleton, transmițând informațiile care apăreau în cele două articole. (Și probabil nu este o coincidență faptul că unul dintre asociații lui Corson, în anii următori dinaintea morții lui Corson, s-a angajat într-un efort

secret îndelungat şi hotărât de a submina distribuirea cărţii Verdict Final şi a-l distruge personal pe scriitor, dar şi de a-l submina pe Mark Lane, a cărui victorie în instanţă asupra lui Hunt (şi, practic asupra lui Angleton şi Corson) a lăsat comunitatea de informaţii înmărmurită. Dar aceasta este o poveste diferita pentru o altă dată dar totodată semnificativă.)

Faptul că Angleton a fost autorul memoriului adresat superiorului său CIA (şi patronului său vechi) Richard Helms este, de asemenea, interesant, având în vedere relaţia strânsă de lucru a lui Angleton cu Mosad-ul israelian (documentată în capitolul 8).

Deşi povestea lui Trento susţine că memoriul CIA a fost aparent redactat în 1966, data reală la care memoriul a apărut pentru prima dată este, desigur, supusă îndoielii, la fel ca şi intenţia reală a memoriului în sine. Articolul în sine notează că o „sursă CIA de nivel înalt" a considerat memorandumul „foarte ciudat prin faptul că acesta consemna în scris presupusa prezenţă la Dallas a unui agent veteran CIA, Hunt, în momentul uciderii lui JFK.

Dovezile sugerează că motivul pentru care memorandumul lui Angleton a fost pus pe hârtie şi publicat ulterior a fost acela că Angleton dorea ca povestea să fie divulgată presei ca parte a unei muşamalizări continue a adevăratelor origini ale asasinării lui JFK. Hunt un agent CIA de nivel inferior (deja pătat de Watergate) era invinovatit, iar adevăraţii conspiratori de la vârf îşi spălau mâinile în această privinţă.

A FOST MEMORIUL SCURS ÎN MOD DELIBERAT?

Angleton şi Helms s-au îngrijorat cu adevarat, aşa cum sugerează articolul, că agenţia ar fi afectată de dezvăluiri sau, în schimb, au aranjat scurgerea de informaţii a memoriului astfel încât să existe, aşa cum sugera articolul lui Victor Marchetti menţionat anterior,un „interval limitat" care să absolve CIA ca instituţie de orice implicare în crimă?

Joe Trento a dezvăluit ulterior că Angleton a scurs de fapt memoriul către Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor. Cu toate acestea, potrivit lui Trento, „totul a fost gestionat în aşa fel încât Angleton să nu apara ca fiind sursa."

Faptul că articolul lui Trento sugerează că Hunt se afla de fapt în Dallas şi că se afla acolo într-o misiune care îl implica pe Lee Harvey Oswald este, de asemenea, semnificativ.

I-A FOST ORDONAT LUI HUNT SĂ SE DUCA LA DALLAS?

S-ar putea oare ca Hunt sa fi fost manipulat cumva să se implice în conspirația asasinării lui JFK, fără să știe că se petreceau lucruri mai complexe și mai insidioase în lumea stranie a lui Lee Harvey Oswald?
A fost Hunt într-adevăr trimis la Dallas sub un pretext CIA, orchestrat de unul dintre superiorii săi și anume James Jesus Angleton doar pentru a descoperi, ulterior, că asasinarea lui John F. Kennedy era în curs de desfășurare?
Potrivit lui Trento, Angleton i-a spus că Hunt fusese trimis la Dallas de o agentă sovietică de nivel înalt din KGB, care lucra în cadrul CIA. Totuși,spune Trento, „Am ajuns mai târziu la concluzia că ideea cu Hunt trimis de cârtiță era,ca să-i folosesc expresia, dezinformare; că Angleton încerca să-și protejeze propriile conexiuni cu prezența lui Hunt în Dallas... Presupunerea mea este că Angleton însuși l-a trimis pe Hunt la Dallas, pentru că nu voia să folosească pe nimeni din propriul său anturaj."
Toate acestea sunt cel putin interesante, ca să spun, și îl indică pe Angleton ca un actor cheie în evenimentele care leagă CIA și Hunt de Dallas. Totuși, după cum vom vedea, există mult mai multe în povestea rolului jucat de aliatul CIA din Mosad, James J. Angleton, în asasinarea și mușamalizarea JFK. De fapt, Angleton a fost angajat chiar în acea parte a conspirației de asasinat care l-a implicat în înscenarea lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro" vinovat de asociere cu KGB-ul sovietic.

CIA ȘI SCENARIUL DIN MEXICO CITY

Articolul din Trento acceptă, ca bază, povestea conform căreia Lee Harvey Oswald se aflase în Mexico City pentru a se întâlni cu sovieticii și cubanezii lui Castro.Cu toate acestea, așa cum a demonstrat Mark Lane în Plausible Denial, povestea conform căreia Oswald se aflase în Mexico City pentru a se întâlni cu comuniștii era o dezinformare , o născocire a CIA-ului însuși.Lane a rezumat situația: „De la bun început trebuie înțeles că aproape toate informațiile referitoare la presupusa vizită a lui Oswald în Mexic și contactul său cu sovieticii și cubanezii în timp ce se afla acolo au fost fabricate de Agenția Centrală de Informații. În raportul său, comisia Warren a citat CIA ca sursă principală pentru scenariul din Mexico City,refuzând să solicite investigatie independentă pentru versiunea CIA a evenimentelor.„Cu toate

acestea, scenariul din Mexico City constituie informarea convenţională aşa cum a fost promulgată de CIA şi acceptată de Comisia Warren." Rămâne un articol pe care s-au bazat cei care ulterior au susţinut Raportul Warren, inclusiv jurnalişti şi comitete de anchetă oficiale.
Unul dintre principiile centrale ale teoriei asasinului singuratic este prezenţa lui Lee Harvey Oswald în Mexico City.
„La scurt timp după crearea comisiei, CIA l-a informat pe Earl Warren că Oswald fusese în Mexic între 26 septembrie şi 3 octombrie 1963 şi că îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în Mexico City.„Potrivit CIA, Oswald vizitase Ambasada Cubei din Mexico City pe 27 septembrie şi Ambasada Sovietică pe 1 octombrie. Dovada că Oswald fusese la Ambasada Cubezei, a raportat CIA, a venit de la Silvia Duran, o mexicană angajată la Ambasada Cubei. Dovada că Oswald fusese la Ambasada Sovietică, a susţinut CIA, a venit din observaţiile propriilor agenţi."

OSWALD ŞI KGB-ul?

CIA a declarat Comisiei Warren că Oswald se întâlnise cu un ofiţer KGB sovietic pe nume Valeriy Kostikov, specialist în asasinate şi sabotaj; că Kostikov era responsabil de asasinatele orchestrate de sovietici în Statele Unite. În mod clar,sugestia CIA-ului era că Oswald se întâlnise cu ofiţerul KGB pentru a planifica uciderea lui JFK. Cu toate acestea, chiar şi Comisia Warren a fost suspicioasă şi a cerut dovezi ale activităţilor lui Oswald în Mexico City. Au trecut aproximativ patru luni înainte ca CIA să poată oferi altceva decât mărturia domnişoarei Duran menţionate anterior. Totuşi, după cum arată dovezile, domnişoara Duran l-a identificat pe Oswald ca vizitator al Ambasadei Cubei doar după ce fusese arestată de poliţia mexicană la indicaţiile (necunoscute de ea) ale CIA. A fost forţată să facă declaraţia dorită de CIA: că Oswald fusese la Ambasada Cubei.
După ce a fost eliberată din arest, a vorbit despre experienţa sa şi CIA a telegrafiat poliţia mexicană să o aresteze din nou pe tânără, dar a avertizat poliţia să se asigure că domnişoara Duran nu ştia nimic despre implicarea CIA. În cele din urmă, sub presiunea de a oferi dovezi suplimentare ale activităţilor lui Oswald,CIA a reuşit să obţină înregistrări ale unei conversaţii telefonice între cineva presupus a fi Lee Harvey Oswald şi cineva de la Ambasada Sovietică.Cu toate acestea, chiar şi FBI-ul, după ce a analizat

înregistrarea, a concluzionat că agenţii săi erau de părere că „nu era Lee Harvey Oswald”.
În ciuda acestei concluzii provocatoare, raportul FBI nu a ajuns niciodată la Comisia Warren. Warren şi membrii comisiei au trebuit să se bazeze doar pe rapoartele de la CIA. (Raportul FBI a devenit public abia câţiva ani mai târziu, când Mark Lane l-a obţinut prin Legea privind libertatea informaţiei.)
În 1977, David Atlee Phillips, fostul şef al emisferei vestice pentru CIA, a recunoscut public că Oswald nu fusese la Ambasada Sovietică din Mexico City.
Phillips, dacă ar fi existat cineva, ar fi trebuit să ştie, întrucât fusese şeful staţiei CIA din Mexico City în momentul presupusei vizite a lui Oswald.(Au existat, de asemenea, acuzaţii, că Oswald ar fi putut fi văzut în Dallas cu un agent CIA cunoscut sub numele de „Maurice Bishop” despre care mulţi cred că, de fapt, era Phillips.)
Într-o dezbatere destul de aprinsă a lui Mark Lane la Universitatea din California de Sud, Phillips oarecum tulburat a mărturisit: „Nu sunt în măsură astăzi să vă vorbesc despre mecanismele interne ale staţiei CIA din Mexico City... dar vă voi spune asta, că atunci când dosarul va fi publicat, vom descoperi că... nu există nici o dovadă care să arate că Lee Harvey Oswald a vizitat Ambasada Sovietică.”

WARREN „ŢINUT OSTATIC”

Potrivit lui Mark Lane: „Amploarea acestei abateri a CIA poate fi pe deplin înţeleasă numai atunci când conspiraţia sa de muşamalizare este urmărită până la originea sa.
Căci şarada CIA, care evident includea angajarea unui impostor ca Oswald, a început cel târziu la 1 octombrie 1963.„Cu o lună şi douăzeci şi două de zile înainte ca preşedintele Kennedy
să fie asasinat, CIA pusese în mişcare o serie de evenimente aparent menite să împiedice orice instituţie americană să îndrăznească vreodată să afle adevărul despre asasinat, un asasinat care nu avusese încă loc.„Cu mai mult de şapte săptămâni înainte ca preşedintele Kennedy să fie asasinat, CIA stabilea în mod dramatic şi fals o legătură între Lee Harvey Oswald şi un diplomat sovietic, pe care CIA îl va desemna ulterior drept autoritate KGB în materie de asasinate în Statele Unite.” În consecinţă, Comisia Warren, confruntată de CIA cu ceea ce părea a fi o posibilă implicare sovietică în asasinarea lui Kennedy,a acţionat pentru a suprima ceea ce credea în mod eronat a fi „adevărul”.

Soarta lumii era în mâinile preşedintelui Curţii Supreme, Earl Warren, şi colegilor săi membri ai comisiei. Dacă publicul ar fi aflat că Oswald era un pion al sovieticilor, ar fi putut izbucni un război nuclear.După cum a comentat Mark Lane, Warren a fost „ţinut ostatic" de minciuna provocatoare a CIA.
În timpul dezbaterii sale cu David Atlee Phillips, Mark Lane a expus toateaceste lucruri în faţa publicului. Când a fost confruntat şi după mărturisirea sa că Oswald nu fusese la Ambasada Sovietică, Phillips a sugerat în esenţă că nu dorea ca nici CIA, nici el însuşi să fie traşi la răspundere pentru„un tip de la CIA pe care nu l-am văzut niciodată care a făcut ceva de care nu am auzit niciodată."
Deşi Phillips era cel puţin nesincer, adevărul este că într-adevăr, cineva pe care îl cunoştea cu siguranţă se afla în spatele scenariului din Mexico City. Nu era altul decât colegul său de la CIA, James J. Angleton.

ANGLETON ŞI MEXICO CITY

Cercetătorul în domeniul asasinatelor, Bernard Fensterwald, a raportat în 1977 că „Angleton se ocupase de mai multe chestiuni controversate ale CIA legate de asasinat, cum ar fi misterioasa serie de fotografii CIA făcute în Mexico City în septembrie şi octombrie 1963, în care un bărbat identificat de CIA drept Lee Harvey Oswald s-a dovedit a nu fi deloc Oswald."Mai mult, aşa cum a subliniat Peter Dale Scott, un raport al Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor „a stabilit că, la moartea lui Win Scott, pe atunci fostul şef al statiei CIA din Mexico City, care trimisese informatia legata de Kostikov,şeful contrainformaţiilor CIA,Angleton, a zburat imediat la Mexico City,a recuperat o fotografie cu «Oswald» din seiful familiei şi a distrus-o.Ceea ce este deosebit de interesant, având în vedere tot ceea ce am văzut legat de conexiunile lui Angleton cu Mosad-ul, adaugă Scott: „Angleton ar fi putut să întreprindă această misiune în numele agenţiei." O altă posibilitate este ca el să fi întreprins-o în numele unei cabale din cadrul guvernului care conspirase să creeze povestea «Oswald-Kostikov."
Scenariul Mexico City-Oswald a fost în mod clar o parte din inscenarea finală a lui Lee Harvey Oswald ca fiind simpatizant Comunist, poate chiar un agent KGB care l-a ucis pe preşedintele american.Şi în lumina apariţiei misterioase a scrisorii „Stimate domnule Hunt"(aparent de la Lee Harvey Oswald] trimisă prin poştă din Mexico City, putem doar specula dacă Angleton însuşi ar fi

putut fi creierul din spatele scurgerii acelui document până acum necunoscut.Scrisoarea „Stimate domnule Hunt” a făcut parte şi ea din reţeaua încâlcită de intrigii a lui Angleton?
Angleton a fost cel care a fost atât de hotărât să îngroape orice dovadă care ar dovedi că Oswald nu era, de fapt, un agent KGB (aşa cum am văzut deja în capitolul 8.)
A fost Angleton, cel care l-a acuzat cel mai vehement pe defectorul sovietic Iuri Nosenko că ar fi o cartita a KGB. Nosenko venise în Statele Unite după asasinarea lui JFK şi susţinea insistent că Oswald nu lucrase pentru KGB-ul sovietic, că KGB-ul respinsese orice idee de a încerca de a-l recruta pe Oswald după ce tânărul american „trecuse” prin URSS (indiferent dacă „dezertarea” lui Oswald a fost autentică sau nu).Povestea spusă de Nosenko a infirmat complet teza lui Angleton ceea ce poate explică de ce Angleton l-a tratat atât de dur pe Nosenko. Faptul că povestea lui Trento cu scurgerea memoriului lui Angleton despre Hunt - ar încorpora o parte majoră din povestea de acoperire a lui Angleton despre JFK este interesantă, ca să spunem aşa.

CE L-A MOTIVAT PE ANGLETON?

Indicând spre tulburările din interiorul CIA care, de fapt, au dus la îndepărtarea lui Angleton din CIA, este sugestia interesantă din povestea lui Trento că surse din cadrul CIA au sugerat că Angleton era suspectat de unii că ar fi o cârtiţă KGB.
Aceasta, desigur, face parte din marea ironie a vieţii complexe a lui Angleton,prin faptul că el a fost principalul instigator al anchetelor interne pe termen lung ale CIA privind o posibilă infiltrare a agenţiei la cele mai înalte niveluri.Cu toate acestea, cei mai aprigi critici ai lui Angleton, aşa cum am văzut, au sugerat că Angleton era într-adevăr o cârtiţă dar nu pentru sovietici; ci era un agent cooptat al Israelului. În contextul în care am examinat rolul lui Angleton în CIA, lucrând pentru Israel şi Mosad-ul său, aceasta pare a fi adevărata forţă motrice din spatele afacerilor lui Angleton în ceea ce priveşte asasinarea lui JFK.
Povestea lui Trento care afisează interesul lui Angleton pentru investigaţia Comisiei Warren nu arată însă decât o parte a imaginii. Investigatorul asasinatului lui JFK, Bernard Fensterwald, a detaliat cât de mult era interesat Angleton de asasinarea lui JFK.
„Amploarea implicării lui Angleton în ancheta CIA privind asasinatul a fost subliniată pentru prima dată în 1974, când

senatorul Howard Baker (republican din Tennessee) a publicat unele informaţii pe care le obţinuse iniţial în timp ce lucra în Comitetul Watergate al Senatului. „Senatorul Baker a dezvăluit că a dat peste cel puţin două „dosare" CIA care indicau că Agenţia ar fi putut fi implicată în afaceri interne. El a dezvăluit că unul dintre aceste dosare CIA, despre criticul Comisiei Warren, Bernard Fensterwald Jr., conţinea copii ale mai multor memorandumuri interne CIA de nivel înalt, care arătau clar că James Angleton era principalul oficial CIA în gestionarea problemelor legate de asasinarea lui Kennedy." „Într-o notă datată 13 ianuarie 1969 către directorul FBI, J. Edgar Hoover, Angleton a menţionat că Fensterwald înfiinţa un Comitet pentru Investigarea Asasinatelor, cu sediul la Washington. În această notă confidenţială, Angleton... a solicitat ca Hoover să efectueze un fel de verificare a identităţii lui Fensterwald şi a altor trei critici ai Comisiei Warren asociaţi cu el.În iunie 1976, noi informaţii au devenit disponibile cu privire la rolul cheie al lui Angleton în gestionarea anchetei Comisiei Warren. „Comitetul de Informaţii al Senatului a raportat că, la o reuniune de la sfârşitul luidecembrie 1963, Angleton a solicitat să i se permită să preia responsabilitatea CIA pentru gestionarea anchetei Comisiei Warren." „Raportul final al Comitetului Senatului a menţionat că «Angleton a sugerat ca propria sa Divizie de Contrainformaţii să preia ancheta, iar Richard Helms a acceptat această sugestie». Ulterior, personalul lui Angleton a devenit responsabil pentru toate relaţiile CIA cu Comisia. „Aşa se face că principalul ,,avocat" al Israelului in CIA a devenit responsabilul intern numărul unu al acelei agenţii pentru ancheta asasinării lui JFK – unii ar numi-o o «muşamalizare» - în timpul controversatei anchete a Comisiei Warren privind uciderea preşedintelui.
Mai mult, prietenul apropiat al lui Angleton (şi sursă FBI), William Sullivan, numărul trei la FBI, a fost desemnat ca persoană de legătură a FBI-ului cu Comisia Warren.(În capitolul 17 vom afla mai multe despre cum un alt prieten proeminent al Israelului a contribuit la modelarea opiniilor preşedintelui comisiei Earl Warren despre asasinarea lui JFK,invinovatindu-i pe comunisti la fel ca si Angleton.)

AMANTA ASASINATĂ

Interesul lui Angleton pentru relatiile extraconjugale ale lui John F. Kennedy era evident vast. De exemplu, The Washington Post a

relatat pe 23 februarie1976 că, după ce Mary Pinchot Meyer, o femeie din înalta societate din Washington, a fost împușcată mortal (in ceea ce a fost publicat a fi un jaf) pe 12 octombrie 1964, Angleton a fost cel care a obținut jurnalul doamnei Meyer și l-a distrus la sediul CIA.
Doamna Meyer, de fapt,fusese o iubită pe termen lung a președintelui Kennedy una dintre multele se pare, iar jurnalul ei conținea multe informații despre relația ei cu președintele.
Sora ei,Toni Bradlee, soția redactorului-șef al Post, Ben Bradlee (el însuși un fost agent CIA), a fost cea care i-a furnizat lui Angleton jurnalul doamnei Meyer pentru ca acesta să-l faca disparut.
Ce conținea jurnalul este o incertitudine, dar sugerează că Angleton a fost foarte implicat în intrigi care îl implicau pe regretatul președinte.Au existat persoane care au speculat că jurnalul ar fi putut conține secrete despre comploturile CIA-Crimă Organizată de asasinare a lui Castro despre care JFK i-ar fi putut povesti doamnei Meyer. Cu toate acestea, desigur, este la fel de ușor de speculat că, probabil, jurnalul conținea și amintirile scrise ale doamnei Meyer despre reflecțiile președintelui Kennedy despre cea mai neplăcută relație a sa cu statul Israel.
Relația lui Angleton cu Hunt este, de asemenea, destul de misterioasă, ca să spunem cel puțin. Dacă într-adevăr Angleton a semnat un memoriu din 1966 care îl identifica pe Hunt ca fiind în Dallas, șeful misterios al contrainformațiilor CIA părea să fi uitat de el până în 1972, la momentul spargerii de la Watergate.

CE ȘTIA ȘI CÂND A ȘTIUT DESPRE AFACERE?

Potrivit reporterului de investigații Jim Hougan, Angleton, pe 19 iunie1972, a negat că l-ar fi văzut vreodată pe Hunt, în urma dezvăluirilor că Hunt fusese implicat în efractia de la Watergate. Houdan îl citează pe Angleton spunând: „Nu l-am mai văzut niciodată pe Hunt în viața mea”.
Acest lucru sugerează că Angleton proclama ignoranța existenței lui Hunt,deși acest lucru, desigur, este foarte puțin probabil, mai ales că acum știm despre existența memoriului lui Angleton, care a fost evident redactat în 1966 - cu șase ani înainte de afacerea Watergate.Sau, logic, am putea sugera, de asemenea, că memoriul în sine nu a fost, de fapt, redactat în 1966, așa cum ni s-a spus. Ar fi putut, în schimb, fi redactat mult mai târziu și apoi să i se fi acordat o dată anterioară. Mai mult, desigur, Angleton era implicat

până peste cap în planificarea invaziei din Golful Porcilor şi este de neconceput ca el să fi fost conştient de existenţa lui Hunt, principala legătură politică cu exilaţii cubanezi anti-Castro implicaţi în acea operaţiune.Indiferent de situatie, sugerează cu tărie că relaţia Angleton-Hunt a fost mult mai complexă decât ceea ce se cunoaste.

ANGLETON, HUNT ŞI ASASINAREA LUI JFK

Ceea ce putem deduce din tot ce am luat în considerare până acum sunt aceste aspecte:

• James Jesus Angleton, aliatul Israelului la CIA, a fost în mod special interesat încă de la început să supravegheze orice investigaţie privind legăturile CIA cu asasinarea lui JFK.

• Interesul lui Angleton pentru furia provocată de asasinarea lui JFK a fost de lungă durată şi a continuat şi în anii de după ancheta Comisiei Warren.

• Hunt a fost, într-un fel, legat de evenimentele legate de asasinare şi că, de fapt, se afla în Dallas - dacă nu în ziua crimei, cel puţin cu o zi înainte.

• Atunci când atenţia publică a început să se concentreze asupra presupusei complicităţi a CIA în uciderea preşedintelui (în perioada anchetei Comisiei Selectate a Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate), un memoriu (scris de Angleton şi care îl lega pe Hunt de uciderea lui JFK) a fost divulgat de Angleton comisiei.

• Relaţia lui Angleton cu Hunt era cel puţin obscură, şi supusă unor suspiciuni.

• Articolul contestat al lui Victor Marchetti (subiectul procesului de calomnie al lui E. Howard Hunt) a fost recunoscut chiar de Hunt ca având o oarecare plauzibilitate.

• In ciuda recunoaşterii sale că articolul lui Marchetti ar putea avea o bază reala, Hunt nu a ales să-i conteste pe foştii săi colegi din CIA care ar fi putut intenţiona să-l implice în conspiraţia pentru asasinat.

• Articolul similar al lui Joe Trento a aruncat o lumină neobişnuită asupra intrigilor interne ale CIA care îi implică pe Lee Harvey Oswald, E. Howard Hunt şi circumstanţele din jurul asasinării lui JFK.

• Hunt a insistat că nu este vinovat de complicitate la

uciderea preşedintelui şi a ales să folosească un proces de calomnie împotriva The Spotlight pentru a-şi dovedi nevinovăţia, oricât de dezastruos a fost.
Când Hunt şi-a pregătit cazul împotriva The Spotlight, s-a adresat CIA-ului pentru ajutor, care l-a oferit cu amabilitate pe Newton Miler, adjunctul de lungă durată al lui Angleton, caracterizat în general drept un „loialist Angleton", ca martor principal chemat în apărarea lui Hunt.
Acest ultim punct este interesant, mai ales în lumina suspiciunii iniţiale a lui Hunt că CIA intenţiona să-i însceneze o crimă, aşa cum a recunoscut în mărturie.
Se poate oare ca Hunt şi colegii săi din CIA să fi ajuns cumva la un acord privat în urma publicării articolului din The Spotlight scris de Victor Marchetti a cărui publicare, în fapt, a zădărnicit complotul intern secret al CIA împotriva lui Hunt, până atunci?
Se poate oare ca atât Hunt, cât şi CIA să fi decis că, orice s-ar fi întâmplat cu adevărat la Dallas, implicându-i pe Hunt, Oswald şi orice alte figuri conectate la CIA, era mai bine să fie trecut pe linie moarta?
Putem doar specula cu privire la motivaţia lui Hunt şi a CIA în această privinţă. Ceea ce ştim, însă, este că prietenul Israelului de la CIA, enigmaticul James Jesus Angleton, a fost principalul iniţiator al memorandumului care ar fi fost folosit pentru a-i inscena lui Hunt implicarea în asasinat.
A urmărit Angleton pur şi simplu interesele CIA? Sau îşi urmărea şi propriile interese? Şi dacă da, care erau aceste interese? Ce ştia Angleton despre asasinarea lui JFK?Angleton l-a trimis pe E. Howard Hunt la Dallas chiar înainte de asasinat.
Care a fost scopul lui Angleton în acest sens?
Şi de ce a fost Angleton implicat în intriga sensibilă şi ultrasecreta a CIA-ului din Mexico City, care a avut loc cu peste o lună înainte de asasinarea lui JFK şi care l-a legat pe Lee Harvey Oswald de sovietici şi de Cuba lui Castro?
Legătura lui Angleton cu Israelul şi Mosad-ul său este cheia pentru a înţelege comportamentul neobişnuit al lui Angleton pe care l-am subliniat. Loialist Mosad, James J. Angleton, a fost actorul central în intriga dintre CIA şi Mosad în asasinarea lui JFK.
Informaţii nepublicate până acum, pe care le vom analiza mai târziu înacest capitol, confirmă afirmaţia noastră că Angleton a fost într-

adevăr principalul colaborator CIA de nivel înalt în conspiraţia asasinării lui JFK.Angleton a fost figura CIA implicată în Mosad dacă nu în planificarea propriu-zisă a asasinării lui JFK în sine - atunci cu siguranţă în aspecte cheie ale muşamalizării ulterioare. E. Howard Hunt, într-adevăr, ar fi putut fi tapul ispasitor al lui Angleton inca de la început.

TĂCEREA LUI HUNT

Ce rol a jucat E. Howard Hunt în intriga lui Angleton?

Hunt însuşi nu spune. El, în schimb, a ales să nege orice responsabilitate sau implicare din orice fel de motive şi contestă cu tarie orice sugestii privind legătura sa cu evenimentele din Dallas. Poate că face acest lucru din mai multe motive. Un motiv ar putea fi că Hunt la fel ca mulţi dintre colegii săi din CIA nu a regretat neapărat asasinarea lui JFK. Hunt era vehement impotriva lui Kennedy datorita deciziilor preşedintelui împotriva CIA şi el însuşi probabil a simţit atunci (aşa cum probabil simte şi astăzi) că Kennedy a primit ceea ce merita.

Mai mult şi poate cel mai important, într-un sens personal pentru Hunt,fostul om CIA nu a putut să nu observe că mulţi dintre martorii cheie ai asasinării lui JFK au avut morţi premature şi violente de-a lungul anilor. Şi, la fel ca toţi, Hunt îşi doreşte să trăiască. Orice ştie Hunt, probabil că nu vom afla niciodată şi Hunt intenţionează să rămână aşa.

În ediţia din 1 februarie 1992 a buletinului său informativ, New American View, o publicatie critică a lobby-ului israelian şi a puterii sale în America, Marchetti a comentat recent furia reînnoită faţă de asasinarea lui JFK.Cuvintele lui Marchetti vorbesc de la sine:

„În ceea ce priveşte opiniile mele personale despre implicarea CIA în asasinarea lui JFK, nu cred (repet, nu cred) că CIA a avut vreo legătură cu uciderea tânărului preşedinte. „Dar a fost şi încă este implicată în muşamalizarea conspiraţiei de către guvern...

„În cele din urmă, E. Howard Hunt nu a avut nici o legătură cu asasinarea lui JFK. Hunt se afla în Dallas în ziua aceea din întâmplare. Lucra la un alt caz. Dar prezenţa sa acolo a fost umilitoare pentru CIA şi o potenţială ameninţare la adresa muşamalizării conspiraţiei de către guvern."

Articolul controversat anterior al lui Marchetti din The Spotlight, aşa cum am subliniat, nu a sugerat niciodată că Hunt ar fi fost de fapt în Dallas sau că ar fi jucat un rol în asasinat doar că CIA lua

în considerare opţiunea de a-i inscena lui Hunt în uciderea preşedintelui.Şi, aşa cum am văzut, contactul Israelului la CIA, James J. Angleton, a fost cel care s-a aflat în spatele operaţiunii iminente împotriva lui Hunt. Cu toate acestea,comentariul final al lui Marchetti despre posibila apariţie a lui Hunt la Dallas este interesant, mai ales în lumina a ceea ce urmează să analizăm.

A FOST HUNT CEL CARE TREBUIA SA CADA?

Există dovezi că Hunt, de fapt, ar fi putut fi prins din greşeală în intrigi legate de conspiraţia de asasinare a lui JFK, intrigi care se aflau în afarapropriului său control. Au existat sugestii că poate Hunt nu a fost implicat activ într-un complot autentic de asasinat împotriva lui Kennedy aşa cum se sugerează în articolul menţionat anterior al lui Trento şi că se afla la Dallas pentru un cu totul alt scop.Sursa noastră pentru aceste informaţii puţin cunoscute este Gary Wean, fost membru echipei de informaţii criminale a Departamentului de Poliţie din Los Angeles. În capitolul 13 l-am cunoscut pentru prima dată pe Wean, care a detaliat propriile sale activitati şi supravegherea acolitului lui Meyer Lansky de la Hollywood, Mickey Cohen.

(Wean, reamintim, a aflat că Cohen, împreună cu contactul său israelian,Menachem Begin, ulterior prim-ministru al Israelului, era în mod special preocupat de politica lui JFK în Orientul Mijlociu şi că, de fapt, Cohen o folosea pe amanta lui JFK, actriţa Marilyn Monroe, ca o legătură în încercarea de a afla intenţiile preşedintelui faţă de Israel.)

POLIŢISTUL, VEDETA DE CINEMA ŞI ŞERIFUL

La scurt timp după asasinarea lui JFK, Wean a dat peste informaţii referitoare la uciderea preşedintelui, informaţii care aruncă o lumină nouă şi interesantă asupra modului în care E. Howard Hunt ar fi putut fi implicat în crima secolului.

Potrivit lui Wean, la doar câteva săptămâni după uciderea preşedintelui, el (Wean) l-a cunoscut pe şeriful din Dallas, Bill Decker, prin intermediul prietenului lor comun, Audie Murphy, fostul erou de război devenit vedetă de film. Decker era în vizită la Los Angeles, iar cei trei bărbaţi s-au întâlnit împreună cu un alt prieten de-al lui Wean, iar discuţia s-a îndreptat spre asasinarea lui JFK.(De remarcat, Decker pare a fi un oficial al forţelor de ordine din Dallas care este cu siguranţă în afara oricărei implicări în asasinat. De fapt, Decker a fost cel care le-a ordonat oamenilor săi

să investigheze depozitul de cale ferată din spatele gardului de pe colina cu iarbă de unde e posibil să se fi tras focurile de arma spre coloana preşedintelui?Dacă Decker ar fi fost complice, cu siguranţă nu ar fi asistat la capturarea asasinilor preşedintelui.)
Decker i-a spus lui Wean că era sigur că Lee Harvey Oswald era nevinovat în uciderea preşedintelui. Cei trei domni, toţi fiind familiarizaţi cu armele de foc, nu credeau că Oswald ar fi putut comite crima cu arma pe care se presupune că o folosise.

„UNDEVA O TERIBILĂ DUBLA TRĂDIRE ”

Totuşi, Wean relatează că şeriful Decker a continuat să detalieze mai mult, spunând: „Am un alt motiv, mult mai puternic, pentru care ştiu că Oswald nu l-a împuşcat niciodată pe JFK. Există un bărbat în Dallas pe care îl cunosc de mult timp. El ştie întregul adevăr despre implicarea lui Oswald. „Îi este frică de moarte să meargă la Poliţia din Dallas sau la FBI. A existat o teribilă dubla trădare undeva şi toată lumea este îngrozită de toţi ceilalţi. Nu a-ti crede ca suspiciunile şi acuzaţiile nebuneşti asupra tuturor forţelor de ordine din sud create de către imbecilii din D.C. ce haosul adus.” „Nu a existat nici o conspiraţie în departamentul meu de politie care să-l implice in asasinat şi nici în poliţia din Dallas. Îi cunosc pe toţi aceşti oameni de prea mult timp. Aş fi ştiut asta.” „Credeţi-mă, ceva atât de „nebunesc” ca asta aş fi simţit în oasele mele.”
Wean şi-a amintit de această conversaţie şi mai târziu, în timpul unei călătorii la Ruidoso, New Mexico, în compania lui Audie Murphy, Wean a fost prezentat sursei lui Decker din Dallas, despre care Wean spune că se numea „John”. Conform sursei lui Wean, agentul CIA E. Howard Hunt a fost într-adevăr implicat cu Lee Harvey Oswald dar nu în planificarea asasinării preşedintelui. Wean relatează că John i-a spus că Hunt avea cu totul altceva în minte.În esenţă, conform sursei lui Wean, Hunt la fel ca alţi lideri din mişcarea anti-Castro devenea frustrat de mişcările administraţiei Kennedy de a realiza cel puţin o destindere informala legata de eliminarea lui Castro iar Hunt, desigur, dedicase multă energie eforturilor de a-l submina pe Castro, iar acum toată munca sa era in zadar.Wean a citat sursa sa descriind ce s-a întâmplat: „Frustrarea continuă a lui Hunt a zămislit ceea ce a devenit cea mai bizară intrigă politică de asasinat din toate timpurile. Planul său era să înflameze poporul american împotriva lui Castro şi să

stârnească patriotismul până la un punct de fierbere nemaiauzit de la Pearl Harbor." Americanii înfuriați ar cere ca armata să invadeze Cuba, eliminând dictatorul ,,de doi bani" pentru încercarea sa barbară de a-l „asasina" pe preşedintele Kennedy."

URME DE PAŞI CATRE UŞA LUI CASTRO

„Urma să aibă loc o tentativă de asasinat la viața preşedintelui Kennedy atât de «realista» încât eşecul ei ar fi fost considerat un miracol. Urmele de paşi ar duce direct la uşa lui Castro, o potecă pe care nici măcar cel mai slab amator nu o putea pierde. Din păcate pentru Oswald, el se încadra perfect în operațiunea lui Hunt."„La început, Hunt nu i-a spus lui Oswald care era misiunea sa exactă, cu excepția faptului că era de cea mai urgenta prioritate pentru Securitatea Națională... Erau doar două luni înainte de «falsa asasinare», când Hunt i-a dat lui Oswald puşca, explicându-i participarea sa la plan. Oswald trebuia să tragă trei focuri din puşca sa «în aer».

Trebuia să o abandoneze, să golească cartuşele la fața locului şi să părăsească rapid clădirea pentru o întâlnire cu agenți care îl vor transporta într-o destinație secretă." El avea să rămână ascuns până după invadarea Cubei de către SUA.

O pistă falsă către Mexico City, care se termina la Ambasada Cubei, i-ar fi determinat pe anchetatori să creadă că a fugit în Cuba, convingerea că „Castro a plănuit asasinarea" preşedintelui Kennedy care a eşuat şi că presupusul „asasin" era adăpostit sub protecția lui Castro în Cuba ar fi stârnit americanilor o stare de furie febrilă... "Potrivit sursei lui Wean, Hunt i-a spus lui Oswald că preşedintele Kennedy însuşi nu era la curent cu planul, dar ofițeri de rang înalt din cabinet cunosteau înțelegerea. Oswald ar fi liber să se întoarcă şi să trăiască ca un om liber după ce Castro va fi eliminat.De asemenea, lui Wean i s-a spus că faimoasa „tentativă de asasinat" a generalului Edwin Walker, liderul anticastro declarat din Dallas, făcea parte şi ea din planul de a stabili un model de activitate violentă din partea unui suspect „activist pro-Castro". Totusi, relatează Wean, John i-a spus că, în cursul planificării tentativei false de asasinat, ceva a mers greşit a existat o interferență din exterior din partea unei puteri dincolo de influența imediată a lui E. Howard Hunt. John a remarcat: „Desigur, toate operațiunile secrete au pericole inerente şi sunt supuse eşecurilor. Pe Dumnezeul meu, aceasta nu a fost un eşec sau o neglijenta

sau ghinion. Ceea ce s-a întâmplat este de neînţeles.” „
Pe scurt, potrivit sursei din Dallas, planul lui Hunt a dat greş. S-au tras focuri de armă spre coloana lui JFK, iar preşedintele a fost într-adevăr ucis.Cu toate acestea, John nu credea că vina se afla nici în mâinile Mafiei, nici în cele ale cubanezilor anti-Castro.
El credea că o altă forţă intervenise.„Nu se poate ca Mafia sau exilaţii cubanezi să o fi făcut”, a remarcat John. „Nu aveau nici un motiv, deoarece primiseră deja informaţii din interior că o operaţiune era în desfăşurare care i-ar fi trimis înapoi în Cuba. Ar fi fost complet stupid din partea lor să se amestece...”
Conform spuselor lui John: „Doar câţiva dintre cei mai de încredere oameni ai lui Hunt îi cunoşteau toate planurile până la ultimul detaliu. Este imposibil de crezut că vreunul dintre ei este un trădător. Totuşi, este clar că oricine l-a împuşcat pe Kennedy trebuia să fi ştiut toate aceste detalii pentru a reuşi . Ceva înspăimântător, oribil de sinistru se interpusese în misiunea lui Hunt.”Wean şi Audie Murphy au ascultat şocaţi la ceea ce li se spusese şi, la momentul respectiv, John i-a dat lui Murphy un pachet cu ceea ce el a descris ca fiind dovezi care i-au susţinut povestea. Cu toate acestea, doar câteva zile mai târziu John le-a cerut să uite ceea ce li se spusese. Conform lui Wean, Murphy l-a informat că fusese anunţat din Dallas că „Hunt şi agenţii săi s-au regrupat din panica lor îngrozită şi au revenit la acţiune. Maşinaţiunile lui Hunt şi legătura sa cu Oswald trebuiau muşamalizate cu orice preţ.” Conform lui Murphy, serviciile de informaţii militare, FBI şi CIA erau toate în panică.
„Dacă secretele lor ar fi expuse, ar fi fost eradicati într-o erupţie de furie naţională. În coşmarurile lor, tot ce pot vedea este un pluton de execuţie.De fapt, au decis solemn că securitatea naţională este în mijloc. Aceasta este justificarea lor pentru o muşamalizare.”
Pentru a-i potoli temerile lui John din Dallas, l-au asigurat că documentele pe care le primisera de la el fuseseră distruse.
Murphy însuşi ar putea fi unul dintre cei de pe lunga listă de alte victime ale conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. Actorul a murit într-un accident de avion în 1971. Gary Wean, însă, a trăit pentru a spune povestea a ceea ce i s-a spus.Destul de precis, Wean însuşi a descris cum Hunt şi Oswald trebuie să fi reacţionat dacă povestea pe care John le-a spus-o lui Wean şi Murphy era într-adevăr adevărată.

„O DUBLĂ TRADARE DE DIMENSIUNI COLOSALE”?

Conform evaluării lui Wean asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla atunci,„Hunt şi Oswald,revenindu-si din şocul initial al uciderii lui Kennedy, au avut cu siguranţă gânduri identice: «Ne-a fost înscenat totul». „O dubla tradare de dimensiuni colosale. Consecinţele au fost prea devastatoare şi terifiante pentru a fi înţelese. Era sfârşitul pentru ei. Indiferent de convingerile lui Hunt convingerile lui Hunt că cei mai apropiaţi oameni ai săi nu puteau fi suspectati, unul dintre ei era un spion - o cârtiţă ascunsă adânc. Depinde de E. Howard Hunt să ne ofere piesele lipsă ale puzzle-ului. Nu pare probabil că o va face.

IDENTITATEA LUI JOHN?

Există documentaţie suplimentară despre activităţile unui individ numit „John”, care a fost activ în zona Dallas şi în Miami (baza de operaţiuni a lui Hunt cu exilaţii cubanezi anti-Castro) imediat înainte şi după asasinarea lui JFK.”

În cartea sa, Conspiracy (Conspiraţie), Anthony Summers îl descrie pe un anume John Martino despre care se ştia că avea legături atât cu Mafia, în special cu locotenentul lui Meyer Lansky,Santo Trafficante Jr., cât şi cu Agenţia Centrală de Informaţii (CIA). De fapt, Martino a recunoscut în 1975 că fusese agent contractual CIA şi că avea cunoştinţe din interior despre circumstanţele din jurul asasinării lui JFK. Summers îl citează pe Martino spunând: „Cei anti-Castro au asamblat planul cu Oswald. Oswald nu ştia pentru cine lucra pur şi simplu ignora cine îl prelucra adevărat.” După ce Martino a murit în 1978, notează Summers, văduva sa a susţinut că „Compania” (adică CIA) i-a ridicat corpul pentru a determina cauza decesului, care s-a stabilit a fi un atac de cord?Martino şi vedeta de film Audie Murphy aveau, fără îndoială, cel puţin o legătură, cel puţin indirectă, care poate fi documentată. Murphy a fost angajat o perioadă la mijlocul anilor 1960 de omul de afaceri din NewOrleans, D'Alton Smith. Smith a fost un asociat personal al lui Carlos Marcello, liderul lui Meyer Lansky din Louisiana. Povestea spusă de John Martino, cel puţin, sună similar cu povestea spusă de „John” pe care Gary Wean l-a întâlnit în Dallas. Cu toate acestea, cu puţin timp înainte ca Verdict Final să fie tipărită, Wean i-a dezvăluit autorului identitatea domnului pe nume John care i-a povestit ce se întâmplase cu adevărat în Dallas. Potrivit lui Wean, când a scris cartea sa descriind întâlnirea sa

cu John, nu a dezvăluit în mod deliberat numele de familie al lui John, deşi ştiaexact cine era John. Mai mult, potrivit lui Wean, el a modificat uşordescrierea fizică a lui John pentru a-i proteja identitatea.În momentul în care a fost scrisă cartea lui Wean, John era în viaţă. Totuşi, pe 5 aprilie 1991, John a murit, la fel ca Audie Murphy, într-o bizară explozie a unui avion care a aparut pe primele pagini la nivel naţional. El era John Tower, care, în 1961 fusese primul republican din acest secol care a câştigat un loc în Senat din partea Texasului.Un aliat fidel al CIA de-a lungul carierei sale, Tower a fost cel care a dus multe dintre secretele scandalului Iran-Contra în mormânt, conducând comisia despre care criticii susţin că a fost o muşamalizare a CIA a evenimentelor, în special a celor care implicau rolul Israelului în această afacere.

O „A TREIA FORŢĂ”?

Veteranul cercetător în domeniul asasinatelor lui JFK, Dick Russell, însuşi a analizat posibilitatea ca relaţia CIA cu Lee Harvey Oswald indiferent de natura acestei relaţii să fi fost „uzurpată de un alt grup”.După cum notează Russell, „Mulţi oameni din CIA aveau motive să-şi acopere propria relaţie cu Oswald, chiar dacă aceasta nu avea nici o legătură cu o conspiraţie de asasinat. Având în vedere această multitudine de posibilităţi... ceea ce nu poate fi trecut cu vederea este faptul că o «a treia forţă» era conştientă de reţeaua de contraspionaj care îl înconjura pe Oswald şi a profitat de ea în propriul interes.”

Russell a subliniat, de asemenea, că exilaţii cubanezi anti-Castro cred acum că se întâmplau mult mai multe în culise decât îşi dădeau seama chiar şi ei la vremea respectivă.

Potrivit lui Russell, „Legendarul agent contractual CIA Gerry Patrick Hemming, care încă ,,îşi ţine urechea la pământ” în cartierul Little Havana din Miami, susţine că unii dintre exilaţii care credeau că ştiu totul în 1963 au devenit astăzi convinşi că erau folosiţi.

„Au fost incitaţi anti-Kennedy fiind informaţi de secretul că Kennedy ar explora serios o înţelegere cu Castro. Li s-a spus că visul lor de a-şi recuceri patria era mort dacă nu se făcea ceva drastic. Au muşcat momeala. Dacă ar fi devenit necesar în proiectarea planului de catre cei din culise, puteau fi si exilaţii sacrificati in proces. Implicarea câtorva refugiaţi cubanezi în asasinat nu era de dorit, dar daca nu ar fi avut un cost mare, mai ales dacă... ar fi lucrat cu sârguinţă pentru a construi o acoperire ca agenţi

agenţi Castro ar fi fost acceptata. „Mici roţi dinţate în angrenaj, puteau fi şi făcute să dispară. Deci exilaţii cubanezi erau doar baza piramidei. Nu aveau puterea de a iniţia muşamalizarea care a urmat. Şi nici crima organizată."

CINE AVEA PUTEREA?

Hemming însuşi a vorbit despre cel puţin o facţiune de exilaţi cubanezi anti-Castro care păreau să fie în afara buclei convenţionale. Potrivit lui Hemming: „Este greu de spus exact pentru cine lucra cu adevărat acest grup select de exilaţi cubanezi. Pentru o vreme, ei au raportat foştilor agenti FBI-CIA ai lui Bill Harvey. Unii raportau apoi lui J. Edgar Hoover, sau noii Agenţie de Informaţii a Apărarii.

„Exista o a treia forţă practic în afara canalelor CIA, în afara propriei noastre operaţiuni private din Florida ,care făcea tot felul de rahaturi pe parcursul anului 1963. „Apoi, după asasinat, mulţi dintre noi am presupus că undeva mai târziu, KGB-ul orchestra cu Fidel pentru a face treaba la Dallas. Abia mai târziu ne-am dat seama că majoritatii exilaţilor abordaţi li s-a inscenat ceea ce a urmat.„Şi nu de Castro sau de ruşi. Era o situaţie internă. Cineva ca J. Edgar Hoover. Cine altcineva avea puterea?"

Îndrăznim să sugerăm un răspuns la întrebarea lui Hemming - „Cine altcineva avea puterea?" Evident, răspunsul este acesta: Israel, Mosad-ul său şi puternicul lobby american intern al Israelului şi contactele sale la toate nivelurile. De fapt, au existat mai multe lucrări cunoscute legate de asasinarea lui JFK care au sugerat într-adevăr că Oswald, a fost implicat cel puţin, într-un fel de operaţiune de tip „asasinat fals", in care a fost făcut să creadă , de natura celei descrisă de sursa lui Gary Wean din Dallas. Executive Action, cartea bazată vag pe filmul cu acelaşi nume, îl prezintă pe Oswald ca fiind manipulat în acest mod. La fel şi în cazul lucrării fostului agent contractual CIA Robert Morrow, Betrayal, bazata pe propriilor sale informaţii „din interior" provenite din implicarea sa cu participanti ai conspiraţie.

Mai recent, nuvela lui Don DeLillo, Libra, îl prezintă pe Oswald în centrul unei tentative de „asasinat fals", manipulat de alţii şi care se finalizeaza rau. (Un personaj CIA din roman seamănă izbitor, în mai multe privinţe, cu E. Howard Hunt.)

Cu toate acestea, există o piesă extraordinară a puzzle-ului care implică de fapt un vechi agent cunoscut al Mosad-ului ,participant

direct în evenimentele din Dealey Plaza.E rolul aparent al vechiului agent contractual CIA Frank Sturgis în asasinatul propriu-zis.

AGENTUL MOSAD ÎN DEALEY PLAZA

În cursul mărturiei sale în cazul procesului de calomnie al lui E. Howard Hunt împotriva ziarului The Spotlight, Marita Lorenz, agent CIA, a declarat că Sturgis i-a spus ulterior că: „L-am ucis pe preşedinte în ziua aceea... Totul a fost acoperit în avans. Nici o arestare, nicio investigaţie reală a ziarelor. Totul a fost acoperit, foarte profesionist.” Deşi unii cercetători JFK îşi exprimă îndoielile cu privire la povestea domnişoarei Lorenz, şeful contrainformaţiilor din Cuba, generalul Fabian Escalante, garanteaza pentru ea, pe baza propriului său studiu amplu asupra asasinării lui JFK. Escalante i-a spus jurnalistei Claudia Furiati că serviciile de informaţii cubaneze au stabilit că, de fapt,„Sturgis era responsabil de comunicaţii ,primirea şi transmiterea informaţiilor despre mişcarea coloanei prin Dealey Plaza şi catre atacatori şi alţii.”Dacă e să credem că Sturgis a fost, de fapt, implicat în mecanica asasinatului, dovezile istorice sugerează că Sturgis ar fi putut funcţiona ca un instrument Mosad în conspiraţie, sau, cel puţin, ar fi lucrat indirect în numele Mosad-ului.

Deşi această afirmaţie îl va uimi la început chiar şi pe cel mai experimentat cititor de literatură despre asasinarea lui JFK, trebuie luat în considerare următorul factor. Ceea ce puţini oameni ştiu este că Sturgis avea legături cu Mosad-ul israelian, încă cu cincisprezece ani înainte de asasinarea lui JFK. Într-un articol din iulie 1975 al revistei Argosy, F. Peter Model a relatat că Sturgis a fost un „mercenar Hagannah în timpul primului război israeliano-arab (1948)” şi că Sturgis a avut şi o prietenă în Europa în anii 1950, care a lucrat pentru serviciile secrete israeliene cu care a colaborat.Sturgis însuşi este infatisat de cercetătorul asasinarii lui JFK, A. J. Weberman, spunând că şi-a ajutat prietena ca şi curier în Europa într-o serie de acţiuni ale acesteia în numele Mosad-ului. În plus, fostul corespondent Time-Life,Andrew St. George care-l cunoştea destul de bine pe Sturgis şi petrecuse timp cu Sturgis alături de Castro pe colinele Cubei în timpul revoluţiei cubaneze a relatat, de asemenea, că era bine cunoscut printre exilaţii cubanezi

anti-Castro că Sturgis lucrase şi el pentru Mosad o perioadă lungă de timp.
De fapt, aşa cum a dezvăluit şi St. George, în perioada de glorie a operaţiunilor anti-Castro ale CIA din Miami, cu care Sturgis şi E. Howard Hunt erau atât de strâns asociaţi, aproximativ 12 până la 16 agenţi Mosad lucrau din Miami sub comanda directorului adjunct al Mossad, Yehuda S. Sipper, influenţa lor extinzându-se în toată America Latină şi Caraibe. Citând un memoriu CIA din 1976, profesorul John Newman, care a investigat cunoştinţele CIA-ului despre activităţile lui Lee Harvey Oswald, spune că Sturgis a fondat Brigada Internaţională Anticomunistă şi că „susţinătorii grupului Sturgis nu au fost niciodată pe deplin stabiliţi".
Scriitorii JFK Warren Hinckle şi William Turner au spus că „cea mai mare parte a finanţării lui Sturgis a provenit de la proprietarii de cazinouri deposedaţi şi a fost canalizată prin Norman „Roughhouse" Rothman",care a fost, potrivit autorului Gus Russo, nu numai „partenerul lui Meyer Lansky", ci şi „intermediarul mafiot" iniţial între CIA şi sindicatul Lansky în comploturile de asasinare a lui Castro. Russo, însă, spune că sprijinul lui Rothman pentru Sturgis a provenit „din surse necunoscute", dar îi citează pe Hinckle şi Turner ca sursă. Aşadar, întrebarea rămâne: cine-l finanţa cu adevărat Sturgis? Ar fi putut brigada Sturgis să facă parte din operaţiunile Mosad-ului cu sediul la Miami, împletite cu intrigile sponsorizate de CIA ale lui Sturgis în aceeaşi sferă de influenţă,din aceeaşi perioadă?

STURGIS, BANISTER, FERRIE ŞI OSWALD

După cum vom vedea, această speculaţie s-ar putea să nu fie departe de adevăr. Newman adaugă că o presupusa „subunitate" din Brigada Sturgis era cea a agentului contractual al CIA, Gerry Patrick Hemming, Forţa de Penetrare Intercontinentală (cunoscută sub numele de „Interpen"). Citând o notă a Biroului de Securitate a CIA din 1 februarie 1977, Newman spune că terenurile de antrenament cubaneze anticastro din jurul lacului Ponchartrain din afara oraşului New Orleans erau conduse de Hemming ca parte a Interpen şi că Sturgis era conectat la acele operaţiuni Interpen.
Se ştie că aceste activităţi din jurul lacului Ponchartrain au implicat doi dintre jucătorii cheie din jurul lui Lee Harvey Oswald înainte de asasinarea lui JFK:agenţii contractuali CIA Guy Banister şi David

Ferrie.De fapt, există o legătură israeliană cu Interpen. Potrivit lui Hemming, „cel mai important contact al Interpen din Statele Unite” a fost finanţatorul newyorkez Theodore Racoosin, pe care Hemming l-a descris ca fiind „unul dintre fondatorii principali ai statului Israel”.După ce a citit „Verdict Final”, Hemming i-a spus sincer autorului că, deşi personal nu a văzut nicio dovadă care să-l convingă că Mosad-ul a participat direct la asasinarea lui JFK, a spus totuşi că „Ştiam de la sfârşitul anilor 1960 că Mossad-ul era la curent cu uciderea lui JFK chiar înainte ca aceasta să se întâmple şi ulterior au efectuat o anchetă completă asupra acestei chestiuni şi de atunci au păstrat toate aceste dosare.”

TENTACULELE MOSAD-ULUI ÎL ÎNCONJOARĂ PE OSWALD

Oricum, nu numai că îl găsim pe agentul CIA Clay Shaw din New Orleans legat de Mosad prin asocierea sa cu operaţiunea Permindex (la fel ca Banister şi Ferrie), dar descoperim şi că alţi doi jucători conectaţi la CIA în operaţiunile anti-Castro din New Orleans (Sturgis şi Hemming) se aflau în sfera de influenţă a Mosadului. Iar Lee Harvey Oswald este legat de toţi cei implicaţi.

Având în vedere toate acestea, nu ne-am aventura în lumea fantaziei pentru a sugera că operaţiunea care i-a implicat pe Sturgis, Marita Lorenz şi cubanezii anti-Castro care au călătorit la Dallas, ajungând acolo pe 21 noiembrie 1963 pentru a se întâlni cu E. Howard Hunt (şi apoi cu Jack Ruby) a fost de fapt o operaţiune de tip „steag fals” a Mosadului, implicând în mod deliberat o clică de cubanezi anti-Castro manipulaţi de către responsabilul lor din CIA, conectat la Mossad.Întrucât, potrivit domnişoarei Lorenz, Sturgis a recunoscut ulterior că echipa sa din Dallas a participat efectiv la asasinat, este de conceput că deşi Sturgis şi grupul său s-au întâlnit cu Hunt în Dallas, Hunt însuşi nu ştia că echipa Sturgis urma să fie implicată într-o tentativă de asasinat reală sau nu credea că erau implicaţi doar într-o tentativă de asasinat „falsă”, dacă ar fi ştiut si asta.După cum am spus, informaţiile lui Hunt sau lipsa acestora rămân un mister, iar culpa sa reală în orice fel de asasinat...nu poate fi stabilită cu precizie. Dar circumstanţele sugerează că Hunt ştie mult mai multe despre ce s-a întâmplat în Dallas decât a recunoscut. În orice caz, nu există nicio îndoială că, pe baza faptelor despre Sturgis,ştim acum că cel puţin o persoană care ar fi mărturisit implicarea reală în asasinarea lui JFK ,Frank

Sturgis a avut mai multe legături cu Mosad-ul timp de mulţi ani înainte şi după momentul asasinării lui JFK.
Aceasta, în sine, este o revelaţie majoră şi una destul de relevantă atunci când se ia în considerare teza prezentată în Verdict Final.
Un personaj pe nume Chauncey Holt, care susţine că a fost în Dallas şi a fost implicat în circumstanţele din jurul asasinatului, a rezumat lucrurile destul de bine. Potrivit lui Holt:„Dallas în ziua aceea a fost inundat de tot felul de oameni care au ajuns acolo dintr-un anumit motiv. Teoria mea a fost întotdeauna că oricine a fost arhitectul acestui lucru,nimeni nu va şti vreodată cine a fost în spatele lui,manipulând toţi aceşti oameni.” Cred că au adus in această zonă atât de multe personaje cu reputaţii nefaste pentru că s-au gândit: „Ei bine, dacă toţi aceşti oameni vor fi prinşi, apele vor fi atât de tulburi încât nu vor rezolva niciodată problema.”
Faptul că existau oameni în Dallas în ziua în care JFK a fost ucis, care poate nu ştiau adevăratul motiv pentru care se aflau acolo este susţinut şi de alte surse. Michael Milan, a cărui carte „The Squad” subliniază rolul său în plan ca parte a unei echipe secrete a guvernului SUA care colabora cu Sindicatul Lansky, spune că existau cel puţin mai multe persoane care operau în Dallas şi care credeau că nu erau implicate într-o conspiraţie pentru uciderea lui JohnF. Kennedy, ci, în schimb, într-o conspiraţie pentru uciderea guvernatorului Texasului, John B.Connally.(Am analizat mai întâi afirmaţiile lui Milan în capitolul 14.)
Ar fi putut unii dintre cei implicaţi în asasinarea lui JFK
să fie manipulaţi să creadă că au fost implicaţi într-un complot împotriva lui Connally (când, de fapt, ţinta finală era Kennedy)?
Într-un astfel de scenariu fără a aprofunda mecanismele asasinării lui JFK, care au fost luate în considerare de nenumărate ori de către cei fascinaţi de subiect este posibil ca unul dintre asasinii din Dealey Plaza să fi ţintit deliberat asupra lui Connally, poate fără să ştie că, în acelaşi timp, alţi asasini de care nu era conştient, dintr-o altă locaţie,ţinteau asupra lui JFK. Atacatorul lui Connally a fost, în fapt, o momeală.În biografia sa despre Connally, James Reston, Jr. sugerează că Oswald fusese recrutat de Jack Ruby ca parte a unui plan de crimă organizată pentru a-l ucide pe Connally, mai degrabă decât pe Kennedy. Reston sugerează că Kennedy a fost victima, pur şi simplu din întâmplare.

POVESTEA DE COPERTĂ A MOSSAD-ULUI IN CAZUL JFK. ...

Afirmaţia neobişnuită conform căreia Connally a fost ţinta şi Kennedy a fost o victimă neintenţionată are o susţinere foarte interesantă.
Fostul agent Mosad, Victor Ostrovsky, scrie în cartea sa „Pe calea înşelăciunii" că o parte a antrenamentului său din Mosad a inclus o analiză aprofundată a asasinării lui JFK, care făcea parte din cursul de studiu obligatoriu pentru toţi noii recruţi Mossad.
Potrivit lui Ostrovsky: „Un aspect deosebit de interesant al cursului a fost un film intitulat «Un preşedinte în vizor», un studiu detaliat despre asasinarea lui John F. Kennedy din 22 noiembrie 1963.„Teoria Mosad-ului era că ucigaşii,asasini plătiţi mafioţi, nu Lee Harvey Oswald voiau de fapt să-l ucidă pe guvernatorul de atunci al Texasului, John Connally, care se afla în maşină cu JFK, dar care a fost doar rănit." „Oswald era văzut ca un tap ispasitor în toată treaba, iar Connally ca ţinta gangsterilor care încercau să-şi croiască drum în afacerile cu petrol. Mosad-ul credea că versiunea oficială a asasinatului era pură născocire. Pentru a-şi testa teoria, au făcut un exerciţiu de simulare a cavalcadei prezidenţiale pentru a vedea dacă nişte ţintaşi experţi, cu echipament mult mai bun decât cel al lui Oswald, puteau lovi o ţintă în mişcare de la distanţa înregistrată de 88 de metri. Nu au putut. Ar fi fost acoperirea perfectă. Dacă Connally ar fi fost ucis, toată lumea ar fi presupus că a fost o tentativă de atentat asupra lui JFK. Dacă ar fi vrut să-l lovească pe Kennedy, l-ar fi putut termina oriunde." El scrie: „Conform celor descoperite, puşca a fost probabil îndreptată spre ceafa lui Connally, iar JFK a făcut un gest sau s-a mişcat exact în momentul nepotrivit sau poate asasinul a ezitat."
Acum, ceea ce Ostrovsky notează în continuare este de un interes deosebit, mai ales în lumina teoriei prezentate în Verdict Final. Potrivit lui Ostrovsky, Mosad-ul a realizat toate filmările asasinării exact la fata locului in Dallas, imagini ale zonei, topografia, fotografii aeriene,totul.
Este posibil ca motivul pentru care Mosad-ul deţinea atât de multe informaţii despre Dealey Plaza să nu fi fost acela că Mossad-ul a studiat zona dupa asasinarea lui Kennedy, ci inainte de asasinat? Faptul că Mosad-ul ar fi mers până la a calcula o amplă poveste de acoperire (prezentată propriilor recruţi) este interesant în sine şi poate fi o dovadă suplimentară că Mossad-ul avea un interes foarte special în asasinarea lui JFK.Evident, în Dealey Plaza erau multe

forţe desfasurate, poate dincolo de înţelegerea oricărui conspirator - inclusiv Oswald, Ruby sau chiar Hunt sau Sturgis sau oricare dintre ceilalţi implicaţi. Unii dintre conspiratori s-ar fi putut într-adevăr să creadă că se derula un atac mafiot asupra lui Connally când, de fapt, s-a dovedit a fi un atac asupra lui Kennedy. Povestea Mosadului conform căreia a fost o operaţiune eşuată îndreptată împotriva lui Connally şi care a dus la uciderea accidentală a lui Kennedy sună ca nimic mai puţin decât - ca să împrumut o expresie de la Ostrovsky „o pură, nealterată bazaconie" venind chiar de la Mosad.

Şi apoi mai este problema modului în care Lee Harvey Oswald a fost făcut să pară un agitator pro-Castro/pro-sovietic prin intermediul scenariului din Mexico City (orchestrat de CIA) şi a manipulării sale în New Orleans de către aparatul Clay Shaw-Guy Banister, care, la rândul lor, au fost implicati direct în activităţile CIA şi ale agentului Mosad,Frank Sturgis în afacerile de la Lacul Ponchartrain. A crezut Oswald că, de fapt, opera în numele CIA chiar în numele lui John F. Kennedy însuşi punând la cale o tentativă de asasinat „falsă" care ar putea fi pusă pe seama lui Castro, aprinzând furia internaţională împotriva liderului cubanez? Probabil nu vom afla niciodată adevărul. Concluzia este următoarea: în toate momentele critice, când Oswald era in rolul de tap ispasitor şi după asasinarea în sine mâna fină a Mosad-ului israelian şi a aliaţilor săi din CIA este evidentă.

STEAGURI FALSURI ÎN DEALEY PLAZA?

Este posibil ca unii dintre ceilalţi conspiratori de la cele mai joase niveluri să fi fost făcuţi să creadă că întreaga operaţiune a fost concepută proverbial pentru a ucide două păsări dintr-o lovitură, adică:

(1) Să-l elimine pe Connally, despre care se presupunea că era perceput ca fiind un obstacol în calea mafiei şi astfel

(2) Să-l forţeze pe Kennedy sau să-i dea motivul să ia în sfârşit măsuri împotriva lui Fidel Castro, care închisese operaţiunile crimei organizate din Cuba? Ar fi putut, de exemplu, să li se spună unora dintre conspiratori că planul era să-l omoare pe Connally şi să facă să pară că era un glonţ sponsorizat de Castro, destinat preşedintelui, dar care ratand tinta să-l forţeze pe Kennedy să se răzbune împotriva lui Castro? Ne putem doar imagina, de exemplu,

surpriza unui pistolar ascuns care trăgea asupra lui John Connally care realiza că un alt pistolar trăgea asupra lui John F. Kennedy. Sau, să îndrăznim să sugerăm cea mai înfricoşătoare posibilitate dintre toate: au născocit John F. Kennedy şi fratele său Robert o provocare anti-Castro chiar şi un „asasinat fals"care a fost în cele din urmă infiltrat şi manipulat de forţe ostile din cadrul CIA şi aliaţii săi din Mosad?

Am putea petrece ore întregi născocind o varietate de scenarii. Cu toate acestea, toate dovezile pe care le-am văzut sugerează că conspiraţia asasinării lui JFK avea mai multe niveluri şi se întindea într-o varietate de direcţii. Au fost toate aceste „personaje cu reputaţie nefastă" pur şi simplu „steaguri false" utilizate de ceea ce Chauncey Holt a numit „arhitectul acestui asasinat"? Au fost aceşti „suspecţi" de asasinare a lui JFK aduşi acolo de o forţă care dorea să „tulbure apele"? Dacă da, nu putem să nu ne amintim de faimoasa utilizare a steagurilor false de către Mosad în acţiunile sale criminale. A existat o „tentativă de asasinat fictivă" şi, dacă da, cine sau care a fost forţa care a intervenit? Un anchetator, Scott Thompson, care crede în teoria „asasinatului fictiv", a mers până la a acuza că provocarea împotriva lui Castro a fost efectuată cu deplina ştire a procurorului general Robert F. Kennedy. Thompson susţine că E. Howard Hunt a fost, de fapt, responsabil de coordonarea tentativei de asasinat fictiva. Thompson notează, însă, că „rămâne neclar până în ziua de azi cine a intervenit în aranjarea asasinatului fictiv şi transformarea lui într-unul real".

Fostul agent contractual CIA, Robert Morrow, a dat credibilitate scenariului„tentativei de asasinat fictive". Morrow a relatat că i s-a spus că agenţii CIA, care lucrau cu exilaţii cubanezi, „aveau un fel de test pe care îl făceau, o falsă tentativă de asasinat împotriva lui Kennedy". Scriind în Farewell America(Adio, America) sub pseudonimul „James Hepburn", veteranul ofiţer de informaţii francez Herve LaMarre sugerează: „Oswald a fost probabil informat că fusese ales să participe la o nouă operaţiune anticomunistă împreună cu David Ferrie şi alţi câţiva agenţi. „Planul consta în influenţarea opiniei publice prin simularea unui atac împotriva preşedintelui Kennedy, a cărui politică de coexistenţă cu comuniştii merita o mustrare." O altă tentativă de asasinat, tot menită să stârnească sentimentul public, fusese simulată pe 10 aprilie împotriva Generalului Edwin A. Walker."

MAI MULTĂ DEZINFORMARE CIA-MOSAD?

Deşi Adio, America a fost un clasic „underground” deseori citat printre cercetătorii JFK, originile sale sunt cel puţin neclare. Deşi cartea conţine multe informaţii interesante, există o foarte mare posibilitate ca aceasta să fie o dezinformare clasică CIA-Mosad. Potrivit cercetătorilor JFK, Warren Hinckle şi William Turner, Adio, America a fost pregătită sub conducerea şi autoritatea preşedintelui francez Charles De Gaulle, care a fost, aşa cum am menţionat în capitolul 15, o victimă a tentativelor de asasinat finanţate de operaţiunea Permindex care a jucat rolul central în conspiraţia de asasinare a lui JFK în Dallas.

Totuşi, potrivit scriitorului Gus Russo, originile cărţii sunt puţin mai complicate de atât.

Russo susţine că la scurt timp după asasinarea lui JFK când Robert Kennedy a lansat o anchetă privată privind uciderea fratelui său, utilizând un agent al serviciilor secrete britanice, un vechi prieten al familiei Kennedy (o anchetă la care am făcut referire la începutul capitolului 9) anchetatorul britanic a angajat doi foşti agenţi ai serviciilor secrete franceze pentru a conduce ancheta. Russo spune că unul era Andre Ducret, fostul şef al agenţiei de informaţii franceze, iar că celălalt era cunoscut doar sub numele de „Philippe”, dar se credea că este Philippe de Vosjoli, fostul şef al serviciilor secrete franceze la Washington.

Anchetatorii francezi au petrecut apoi câţiva ani conducând ancheta, furnizând în cele din urmă lui RFK un raport care susţinea, în general, că baronii petrolieri din Texas, în legătură cu Lyndon Johnson, se aflau în spatele asasinatului. Deşi Robert a fost ucis la scurt timp după ce a primit raportul, agentul britanic care a supravegheat ancheta l-a întrebat pe mezinul familiei, senatorul Edward M. Kennedy, ce ar trebui făcut cu raportul.Edward a spus că familia sa nu era interesată, potrivit lui Russo, iar în acel moment raportul a fost predat lui Herve LaMarre, care apoi l-a transformat în cartea sa Adio, America. Deşi nu a fost niciodată publicată în Statele Unite, cartea a ajuns totuşi „clandestin” aici.

Cu toate acestea, deşi cartea (şi raportul pe care se baza) ar fi putut conţine sâmburi de adevăr, există motive întemeiate să credem că a fost în mare parte dezinformare CIA-Mosad. Iată de ce: Dacă într-adevăr Philippe Thyraud de Vosjoli a fost unul dintre cei care s-au ocupat de „ancheta” pentru prietenul lui Kennedy din serviciile

secrete britanice, adevărul este că Vosjoli a avut o „prietenie lungă și o relație specială” cu James J. Angleton, loialistul CIA al Mosad-ului, până în punctul în care de Vosjoli nu numai că a refuzat ordinele franceze de a spiona Statele Unite, dar, în schimb, aparent l-a ajutat pe Angleton să desfășoare spionaj împotriva Franței. Având în vedere acest lucru, putem înțelege de ce „Adio, America” a fost atât de vaga și atât de neconcludenta și a îndepărtat vina, atât asupra CIA, cât asupra Mosad-ului și, de altfel, a evitat sa mentioneze puțin cunoscuta „conexiune franceză” in asasinarea lui JFK, despre care s-a discutat mult timp, dar care, dacă este disecată așa cum o vom face acum aici, indică direct nu numai către Angleton de la CIA, ci și manipulările elementelor neloiale din serviciile secrete franceze de către Angleton și aliații săi din Mosad. Este o poveste uimitoare care nu a mai fost spusă până acum, dar pe care o vom „schița aici pentru prima dată.

CONEXIUNEA FRANCEZĂ...

Într-o comunicare privată adresată autorului, după ce a citit prima versiune a cărții „Verdict Final” – trimisă de fostul congresman american Paul Findley (R-Ill.), fostul ofițer de informații francez Pierre Neuvillea declarat (pe baza propriilor cunoștințe din interior) că o echipă franceză de asasini profesioniști s-a numărat printre cei care au tras efectiv în Dealey Plaza, comițând crima la ordinul Mosad-ului israelian. (În post-scriptumul acestui volum trecem în revistă povestea remarcabilă a acestui francez și a propriilor sale experiențe uimitoare cu Mosad-ul.)

În opinia lui Neuville: „Niciodată prim-ministrul Israelului nu ar fi implicat oameni ai Mossadului, evrei americani sau personal CIA în execuția conspirației. Chiar și CIA-ul contractează serviciile altor membri ai comunității de informații (lor le place stilul francez) pentru a-si spăla lenjeria murdară. Mâna dreaptă nu știe ce a făcut stânga. Echipa de mușamalizare nu știe pe cine execută. Și călăii nu sunt interesați de urmările misiunii lor. Nu le pasă deloc.” Potrivit surselor lui Neuville, șeful asasinilor de atunci al Mosad-ului, Yitzhak Shamir (ulterior prim-ministru al Israelului), a aranjat angajarea a cel puțin unuia dintre asasini prin intermediul șefului adjunct al serviciului francez de informații (SDECE), colonelul Georges de Lannurien.„Nu a fost o coincidență”, a scris Neuville, „exact chiar în ziua executării prețedintelui de către echipa franceză, de Lannurien să fie la Langley pentru o întâlnire cu James

Jesus Angleton, agentul Mosad.” Potrivit lui Neuville, „Nu există coincidenţe în afacerea suspicioasa,doar muşamalizări. Cazul infiltrării comuniste în serviciul secret francez a fost o muşamalizare potrivită pentru a justifica prezenţa colonelului de Lannurien la Langley, Virginia.” Pare evident că Angleton şi de Lannurien erau împreună pentru un scop foarte specific: limitarea pagubelor si a se asigura că muşamalizarea asasinatului se pune în aplicare după ce crima în sine fusese comisă. Angleton însuşi a declarat Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor că Lannurien venise la biroul său exact în acest scop: să ceară asistenţă pentru a elimina cârtiţele comuniste din SDECE. Această controversă presupusa infiltrare a KGB-ului în serviciile franceze a fost un rezultat direct al maşinaţiunilor lui Angleton. Jesus (adesea îndemnat de aliaţii săi din Mosad) avea un istoric de a identifica presupuşi infiltraţi sovietici în serviciile de informaţii ale altor naţiuni,creând haos, confuzie, amărăciune şi resentimente în rândurile acestora.După cel de-al Doilea Război Mondial, Angleton a servit ca legătură a serviciilor de informaţii americane cu SDECE şi a menţinut prietenii strânse cu o serie de oficiali francezi de informaţii de-a lungul carierei sale. Şi, fără îndoială, aceştia erau francezi care împărtăşeau devotamentul lui Angleton faţă de Israel. Un ofiţer SDECE de rang înalt deosebit de suparat, Leonard Houneau, care fusese prins în plasa lui Angleton şi în cele din urmă fusese achitat de calomnia că ar fi o cârtiţă sovietică, a spus mai târziu: „Întreaga poveste a fost inventată. Angleton era un nebun şi un alcoolic. Încerca să ne pună pe unii împotriva celorlalti.”

MERCENARUL OAS

Interesant este că mercenarul OAS, Jean Souetre, a fost cel care a contactat CIA în iunie 1963 cu informaţii despre comunişti din guvernul De Gaulle şi din serviciile secrete franceze , una dintre preocupările lui Angleton, bine documentate.Angleton ar fi fost „la curent” cu activităţile lui Souetre (şi, într-adevăr, s-ar putea să fi colaborat activ cu Souetre).În capitolul 12 am observat că Souetre a fost cel care a fost arestat în Dallas pe 22 noiembrie 1963 şi expulzat din Statele Unite şi care era, de asemenea era legătura OAS a lui E. Howard Hunt, agent CIA.Souetre a fost cel care a menţinut, de asemenea, un avanpost informal OAS la biroul lui Guy Banister de pe strada Camp nr. 544 din New Orleans. Mai mult, Souetre a menţinut legături cu aliaţii lui Meyer Lansky din mafia

corsicană. Toate aceasta, cu siguranţă, sugerează un model foarte clar ,nici vorba de o coincidenţă. Intriga se îngroaşă, însă. După cum am văzut în capitolul 12, există o oarecare dilema dacă individul arestat în Dallas era, de fapt, Souetre sau cineva care îi folosea numele.Souetre a sugerat că un alt francez, un anume Michael Mertz, ar fi putut fi persoana, care se afla de fapt în Dallas şi folosea numele lui Souetre. Ceea ce face ca această acuzaţie să fie cea mai provocatoare este faptul că Mertz a fost un fost ofiţer francez SDECE care s-a infiltrat în OAS anti-De Gaulle şi a dejucat un complot împotriva vieţii lui De Gaulle.(Există dovezi solide că, în cel puţin un caz, prim-ministrul israelian David Ben-Gurion a „dejucat" un „complot" al OAS împotriva lui De Gaulle, aducând conspiraţia în atenţia lui De Gaulle.În consecinţă,conform biografului lui Ben-Gurion,„Ben-Gurion a primit recunoştinţa lui De Gaulle."(În acest caz particular, însă, presupusul conspirator a fost eliberat, deoarece nu existau suficiente dovezi pentru a-l ţine în arest.)A fost acest „complot" poate în realitate o operaţiune israeliană menită să readucă Israelul în graţiile lui De Gaulle? Putem doar specula. Putem doar specula, de asemenea, că poate salvarea de către Mertz a lui De Gaulle dintr-un alt „complot" ar fi putut fi, de asemenea, o operaţiune similară orchestrată de Israel. În orice caz, conexiunile lui Mertz au mers mult mai departe. Mertz a fost, de asemenea, implicat în traficul ilegal de droguri, despre care se spunea că era omul de legătură din Paris pentru reţeaua Lansky-Trafficante-Mafia Corsicana examinată în capitolul 12.Chiar la scurt timp după asasinarea lui JFK, Dr. Lawrence Alderson, un medic dentist din Houston, a fost interogat de FBI. Alderson, care se împrietenise cu adevăratul Jean Souetre în timp ce ambii se aflau în forţele armate ale ţării lor, a spus că i s-a spus că „FBI-ul a simţit că Souetre fie l-a ucis pe JFK, fie ştia cine a făcut-o."Şi asta l-ar fi putut include şi pe Mertz menţionat anterior. Fostul membru al CIA, Robert Morrow, implicat în mare parte din intrigile din jurul activităţilor operaţiunii Clay Shaw-Guy Banister din New Orleans, susţine că Mertz a fost cel care a fost implicat într-una dintre echipele de asasinat care l-au ucis pe John F. Kennedy în Dallas.Potrivit lui Morrow, Mertz făcea parte din echipa CIA ZR/Rifle, supravegheată de Angleton, formată din mercenari străini care îl includea şi pe misteriosul asasin cu nume de cod

QJ/WIN.În afară de Mertz, printre alţii consideraţi posibili asasini cu legături cu Franța,în evenimentele din Dealey Plaza se numără si Robert Blemant, un traficant de narcotice şi intermediar între mafia corsicană şi CIA;la fel şi Joe Attia, un traficant de heroină şi asasin al SDECE-ului.
Potrivit cercetătorului JFK, Steve Revele, „Documentele CIA ultrasecrete publicate recent indică faptul că asasinul CIA QJ/WIN era un contrabandist cu sediul în Luxemburg pe nume Jose Mankel, iar celălalt, WI/ROGUE, era un jefuitor de bănci pariziene, născut în Uniunea Sovietică, David Dzitzichvili (scris şi Tzitzichvili; alias David Dato)."
Concluzia este însă că toţi cei menţionaţi au exact genul de conexiuni care îi leagă nu doar de CIA, ci şi de intrigile franceze şi, prin urmare, de Israel şi Mosad-ul său.

LEGĂTURILE FRANCEZE ALE ISRAELULUI

Deşi SDECE era propriul servici al lui De Gaulle, agenţia aparent în afara controlului practic al lui De Gaulle,la fel cum era si CIA-ul în afara controlului lui JFK. După cum a spus biograful lui De Gaulle despre lupta dintre De Gaulle şi OAS, conflictul a fost „în interiorul statului însuşi".De fapt, cel puţin o tentativă de asasinat împotriva lui De Gaulle a OAS-ului, susţinută de Permindex şi Israel, a venit ca rezultat direct al unor informaţii „din interior".
Mai mult, a existat un oficial SDECE de rang înalt, Louis Betholini, descoperit ulterior a fi „un agent secret neactivat al OAS".Şi,potrivit istoricului Paul Henissart, a existat în cadrul SDECE un procent ridicat de ofiţeri anti-De Gaulle care, de fapt, simpatizau cu OAS. La fel ca omologul său american egocentric din CIA, „principala preocupare a SDECE, potrivit unor surse bine informate, era să îşi protejeze propriul personal şi interesele în timpul perioadei dificile de conflict dintre De Gaulle şi OAS".Istoricul serviciilor de informaţii Richard Deacon a a remarcat, la rândul său, că în Franța, în această perioadă dificilă, a existat „un sprijin neoficial considerabil pentru Israel, în special în cadrul SDECE", indicând în continuare rolul ofiţerilor SDECE în organizarea asasinării lui John F. Kennedy în numele aliaţilor săi din Mosad-ul israelian. Potrivit lui Stewart Steven, o autoritate în istoria Mosad-ului, „Genial în multe privinţe, SDECE avea reputaţia internaţională de a fi ,,elefantul necinstit" al circului mondial de informaţii. CIA îl considera « ca o sită» şi probabil cu oarecare justificare, deoarece puţine servicii aveau atât

de mulţi şefi de departamente în conflict în mod constant unii cu alţii, toţi servind diferiţi stăpâni, fie în Franţa însăşi, fie în unele cazuri în străinătate.„Israelienii, însă, s-au înţeles întotdeauna foarte bine cu serviciul francez. Ca aliat în lumea dificilă în care Mosad-ul era obligat să opereze, SDECE se dovedise extrem de util, în principal pentru că ofiţerii săi nu se simţeau obligaţi să primească neapărat autoritate politică pentru operaţiunile sale. Acest lucru conferea serviciului o calitate de pirati, foarte asemănătoare cu cea a israelienilor, dar fără disciplină şi ordine israeliene.
„Contactele Mossad-ului în cadrul serviciului", a spus Steven, „tindeau să fie cu elementele ex-OAS, cele care se opuneau lui De Gaulle datorita a ceea ce ei considerau trădarea intereselor franceze în războiul de independenţă algerian."

ŞACAL(JACKAL) SAU JACL(JEWISH ANTI¬COMMUNIST LEAGUE)?

Pentru a complica lucrurile, De Gaulle însuşi ajunsese la un armistiţiu cu OAS la începutul anului 1963 şi contribuise ca membrii acestei organizatii sa participe la operaţiuni în alte parti. Unul sau mai mulţi dintre aceşti „foşti" duşmani ai lui de Gaulle, care operau acum sub auspiciile propriului serviciu de informaţii, sau cel puţin în sfera sa de influenţă, ar fi putut fi aduşi în conspiraţia asasinării lui JFK. Probabilitatea ca o facţiune a serviciului de informaţii al lui de Gaulle, SDECE, cu legături cu Israelul, să fi recrutat un asasin în special un corsican pentru atacul împotriva lui JFK este foarte mare.SDECE era împărţit în cinci „servicii". Serviciul Cinci era cunoscut sub numele de „Acţiune" şi era dominat de corsicani. Conform relatării lui Frederick Forsyth despre conflictul dintre De Gaulle şi OAS (subiectul romanului său, Ziua Şacalului), aceşti corsicani „fuseseră gangsteri din lumea interlopă înainte de a fi înrolaţi,si îşi păstraseră vechile contacte şi, în mai multe rânduri, ceruseră ajutorul foştilor lor prieteni din lumea interlopă pentru a face o treabă foarte murdară pentru guvern". „Aceste activităţi au dat naştere la discuţiile din Franţa despre o poliţie «paralelă»(neoficială), presupusa a fi la ordinele unuia dintre oamenii de încredere ai preşedintelui de Gaulle,M. Jacques Foccart. În realitate, nu exista nici o poliţie «paralelă»;activităţile care le erau atribuite erau desfăşurate de către forţele armate ale Serviciului Cinci sau de

către şefii de bande recrutaţi temporar din «acest mediu».”
Având în vedere celebrul „Şacal” al lui Forsyth, se poate observa că în Europa, în perioada comploturilor comune împotriva lui JFK şi Charles de Gaulle, a fost activ un grup terorist evreiesc cunoscut sub numele de Liga Anticomunistă sau JACL(Jewish
Anti- Communist League. Acest JACL, de fapt, a colaborat cu OAS-ul. Aşadar, se pare că Frederick Forsyth ştia despre ce vorbeşte când a descris un „Şacal” fictiv sponsorizat de OAS, care încearcă să-l distrugă pe De Gaulle.

INTRIGA INCHIDE CERCUL

Cu toate acestea, există şi mai multe dovezi care sugerează că aşa-numita „conexiune franceză” cu asasinarea lui JFK este, de fapt, conexiunea israeliană care se întinde până la Dallas.
În 1965 a avut loc o crimă bizară care a expus legăturile strânse dintre anumite elemente din agenţia de informaţii a lui de Gaulle, Mosad-ul israelian şi lumea interlopă a mafiei franceze corsicane. Şi, destul de incredibil, aceeaşi crimă a implicat persoane ale căror nume au fost legate de asasinarea lui JFK ca o consecinţă a dezvăluirilor ulterioare. Crima în chestiune a fost uciderea unei figuri politice marocane, un anume Mehdi Ben-Barka, care era un critic al regimului aflat la putere în ţara sa natală. (Deşi era un regim arab, guvernul marocan a menţinut o cooperare sub acoperire cu Mosad-ul.)
Istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi a evaluat parametrii morţii lui Ben-Barka după cum urmează: „Mosad-ul s-a implicat în răpirea lui Ben-Barka la Paris. Ulterior, acesta a fost ucis cu sânge rece.Întrucât afacerea a avut loc pe pământ francez şi a implicat colaborarea cu elementele de dreapta (adică pro-OAS) din SDECE, aceasta a dus la o criză politică majoră, la o epurare a serviciului de către de Gaulle.” Ironia pentru De Gaulle a fost imensă,potrivit istoricului Stewart Steven, „Ca întotdeauna... o ramură a SDECE nu ştia ce făcea cealaltă. În timp ce un departament al SDECE aranja asasinarea lui Ben Barka, un altul organiza plata unui salariu lunar regulat, plătit lui Ben Barka prin intermediul unui centru de cercetare ştiinţifică francez, una dintre acoperirile pentru ampla operaţiune a SDECE-ului in Africa.” Dan Raviv şi Yossi Melman, istorici israelieni, au comentat criza astfel: „De Gaulle, care bănuia că agenţia sa secretă ar putea complota împotriva lui, a fost absolut furios. A cerut imediat ca serviciului secret să fie pus

în ordine. De asemenea, și-a îndreptat furia asupra Israelului." Preşedintele francez „a ordonat ca, comanda europeană a Mosadului să fie retrasă din Paris şi a ordonat, de asemenea, încetarea oricărei cooperari în domeniul informaţiilor dintre cele două naţiuni."Potrivit istoricului Stewart Steven, „În ceea ce-l priveşte pe preşedintele De Gaulle, implicaţiile erau că Israelul avea de-a face cu OAS-ul din Franţa, care era încă activ, încă hotărât să se răzbune şi, fără îndoială,implicat prin intermediul susţinătorilor săi din SDECE în uciderea lui Ben Barka. Aceasta însemna că Israelul era implicat în activităţi ilegale pe teritoriul francez, un afront la adresa naţionalismului francez şi însemna că el însuşi(de Gaulle), al cărui sprijin pentru Israel nu fusese niciodată contestat, fusese trădat."Potrivit lui Steven, expulzarea Mossadului din Paris a fost „o lovitură grea, poate cea mai grea pe care serviciul secret israelian a suferit-o vreodată...De Gaulle nu avea să ierte niciodată Israelul."

CHRISTIAN DAVID

Se întâmplă ca un suspect principal în uciderea lui Ben-Barka să fie Christian David, un gangster francez care era un asociat cunoscut al menţionatului Michael Mertz, presupus participant la uciderea lui JFK. Fostul ofiţer de informaţii al armatei, William Spector, i-a spus cercetătorului Jim Marrs, investigator în asasinarea lui JFK, că David făcea parte din echipa ZR/Rifle a CIA, care se afla sub supravegherea lui Angleton şi care îl includea pe asasinul menţionat anterior, QJ/WIN. Ceea ce face acest lucru şi mai intrigant este faptul că David a susţinut că are cunoştinţă despre o echipă franceză de asasini implicată în uciderea lui JFK. David însuşi susţine că i s-a oferit un contract pentru a-l ucide pe JFK de către fraţii Guerini, liderii mafiei corsice franceze din Marsilia, susţinută de CIA şi având legături cu Lansky. Incredibil, cercul intrigii franceze se închide.QJ/WIN al CIA a fost cel care şi-a folosit influenţa pentru a asigura eliberarea lui Thomas Eli Davis III dintr-o închisoare marocană după ce Davis a fost arestat în Africa de Nord pentru furnizarea de arme către OAS. Şi Jack Ruby (care l-a ucis pe Lee Harvey Oswald) a fost cel care le-a menţionat avocaţilor săi legătura sa cu Davis. Ruby a spus că el şi Davis au trimis arme şi jeep-uri în Cuba.

CERCURILE INTRIGII SE INTERSECTEAZĂ ÎN DALLAS

Faptul că Charles DeGaulle ar fi avut un interes să ajungă la dezlegarea adevarului din cazul asasinării lui JFK este evident,

întrucât existau multiple conexiuni franceze cu jucători cheie din conspirație.De Gaulle a descoperit în mod clar că elemente ale serviciilor secrete franceze și/sau agenți ai dușmanilor săi din OAS fuseseră introduși în conspirația de asasinare a lui JFK de către Mosad. Se pare că unul sau mai mulți dintre asasinii francezi care au jucat un rol în evenimentele din Dallas au fost recrutați de Mosad prin intermediul aliaților săi din cadrul serviciului de informații al lui De Gaulle. În plus, cei din facțiunea din New Orleans, conectată la CIA, a conspirației de asasinat - cei care îi inscenau lui Lee Harvey Oswald faptul de a fi un agitator pro-Castro erau legați direct de rețeaua OAS și de operațiunea Permindex a Mosad-ului care conspirase împotriva lui De Gaulle. Iar la sediul CIA din Langley, Virginia, se afla prietenul devotat al Mosad-ului și asociat vechi al unor înalți oficiali SDECE, James J. Angleton, implicat în intrigi care indică în mod clar propria sa implicare în conspirație și mușamalizarea ulterioară.
Chiar și E. Howard Hunt de la CIA a fost legat direct de conexiunea franceză ca legătură CIA cu OAS. În cele din urmă, aparentă vizită a lui Hunt la Dallas chiar înainte de asasinare evident la ordinele lui Angleton,unde s-a întâlnit cu Frank Sturgis, un veteran al Mosad-ului, l-a plasat pe Hunt direct în mijlocul intrigii. Încercarea ulterioară de a-l lega public pe Hunt de asasinat ajunge direct la Angleton. Aceste detalii, luate împreună cu tot ceea ce am examinat în paginile cărții Verdict Final,explica așa-numita „conexiune franceză" cu asasinarea lui JFK, deși, după cum am văzut, originea conspirației de a-l ucide pe președintele american nu a fost, de fapt, franceză. Au fost, foarte clar, foarte mulți oameni implicați la periferia acestei conspirației - fie ca și conspiratori activi, fie nu. Președintele francez De Gaulle avea un interes direct să afle cum propriul său serviciu de informații și/sau persoane conectate la acesta au fost manipulate de Mosad și de interesul direct în mușamalizarea acestui lucru.

DE GAULLE RIPOSTEAZA

Anchetele lui De Gaulle privind activitățile SDECE în anul care a urmat asasinării lui JFK au avut o consecință interesantă. Propriile mașinațiuni ale omului de la CIA al Mossadului, James J. Angleton - presupusa sa descoperire a unor „cârtițe" KGB în rândurile SDECE au creat haos înserviciile de informații franceze, forțându-l pe președintele francez să ia măsuri.Potrivit biografului

lui Angleton, Tom Mangold: „În decurs de un an, De Gaulle şi-a pierdut în cele din urmă răbdarea cu CIA. Preşedintele francez, în linişte, fără nicio publicitate, a emis un ordin prin care a pus capăt tuturor operaţiunilor comune dintre SDECE şi CIA. În următorii trei ani, cele douăservicii au rămas înstrăinate, o ruptură fără precedent între cele două ţări prietene." Acest lucru, desigur, aminteşte de decizia lui De Gaulle din aceeaşi perioadă aşa cum s-a menţionat anterior de a expulza Mosad-ul din Franţa. Având în vedere toate cele pe care le-am luat în considerare aici, este probabil ca o mare parte din acţiunea lui De Gaulle împotriva CIA-ului lui Angleton şi a aliaţilor lui Angleton din Mosad să fi apărut direct din descoperirea sa că propriul său serviciu de informaţii fusese compromis direct prin implicarea ofiţerului SDECE, Georges de Lannurien în facilitarea asasinării lui JFK.

PERMINDEX ŞI CONEXIUNEA FRANCEZĂ

După cum am văzut în capitolul 15, conexiunea Permindex (prin Clay Shaw din New Orleans) a legat într-adevăr nu doar CIA, Sindicatul Lansky şi Mosad-ul ci şi conexiunea franceză la conspiraţia de asasinat. Din păcate, însă, deşi procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, ştia despre Permindex, Garrison - cel puţin în momentul procesului Shaw conform lui Paris Flammonde, a considerat că Permindex „nu a fost implicat direct"in subiectul conspiraţiei.Evident, Garrison a perceput Permindex doar ca pe o conexiune a lui Shaw cu serviciile secrete şi nimic mai mult. Cu toate acestea, aşa cum subliniază cercetătorul în domeniul asasinatelor, James DiEugenio, într-unul dintre comentariile sale perspicace: „Acest lucru este discutabil, dar chiar şi aşa, conexiunile europene ale lui Shaw ar fi avut un anumit efect asupra imaginii sale atent construite"ca un fel de „liberal Wilsonian-FDR-Kennedy".Cuvintele lui Garrison sugerează că este posibil să fi primit o anumită îndrumare din partea serviciilor secrete franceze. La un moment dat, Garrison a spus că a presupus că conspiratorii care complotau asasinarea lui JFK fuseseră penetrati de un serviciu de informaţii străin, dar doar „din motive..." „complet fără legătură cu o anchetă privind uciderea preşedintelui."

De fapt, această chestiune „fără legătură" ar fi putut fi (şi aceasta este o speculaţie, desigur) o anchetă a lui De Gaulle asupra lui Shaw şi a conspiratorilor din New Orleans din cauza colaborării lor cu OAS-ul în comploturi împotriva lui DeGaulle.

Din păcate, cel puţin la început, „conexiunea franceză” (care este de fapt conexiunea israeliană) pare să fi mers pe lângă Garrison şi poate a dus parţial la eşecul său de a-l condamna pe Shaw în conspiraţia JFK.
Ştim că până la sfârşitul anilor 1970, ancheta Comisiei pentru Asasinate din Camera Reprezentantilor analiza „conexiunea franceză”. Cu toate acestea,potrivit lui Dick Russell, un anchetator al comisiei, Mike Ewing, a declarat că aceasta „lucra la perspectiva «conexiunii franceze» când comisia şi-a închis activitatea” în 1978. Astfel, în consecinţă, „ancheta” oficială nu a mers niciodată atât de departe pe cât ar fi putut sa o faca, iar legătura israeliană prin aşa-numita „Conexiune Franceză”—a rămas secretă (aşa cum cu siguranţă intenţionau conspiratorii).

ISRAEL, DIN NOU

De fapt, există o legătură israeliană cu dovezile care leagă elementele OAS de un complot împotriva preşedintelui Kennedy. În „Omul care ştia prea multe”,Dick Russell descrie povestea stranie a soldatului american Eugene Dinkin, un spărgător de coduri in Europa care chiar înainte de asasinarea lui JFK monitoriza şi decoda traficul telegrafic din cadrul OAS-ului francez.
Russell spune că (aşa cum era cunoscut de CIA şi Comisia Warren în 1964) Dinkin descoperise informatia OAS-ului despre un complot de asasinat împotriva preşedintelui Kennedy care trebuia să aibă loc în Texas. Din păcate, pentru Dinkin, potrivit lui Russell, „nimeni nu i-ar fi acordat atentie cu excepţia ambasadorului israelian la Luxemburg, care... l-a sfătuit cum să-şi prezinte cazul ambasadei de acolo”. Bietul Dinkin, evident, nu avea nici o idee că israelienii (pe care i percepea ca fiind aliaţi americani) lucrau, de fapt, îndeaproape în culise cu complotiştii legaţi de OAS în cadrul conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. Astfel, ducându-şi povestea israelienilor, Dinkin, practic,alerta OAS-ul (şi conspiratorii) că descoperise legăturile lor cu asasinarea iminentă a preşedintelui. Acesta este doar încă unul dintre acele detalii fascinante cumva ratate de cercetătorii asasinării lui JFK - care indică mai departe spre legătura israeliană.

FORŢA MOTRICE

Există în mod clar mult mai multe aspecte legate de aşa-numita legătură „franceză” cu asasinarea preşedintelui Kennedy decât se vede la prima vedere. Aici, în ,Verdict Final însă, am subliniat

parametrii conexiunii franceze, aşa cum nu s-a mai făcut niciodată. Stabilirea exactă a adevărului despre ce s-a întâmplat în Dealey Plaza nu va fi niciodată posibilă, dar credem că în paginile Verdictului Final ne-am apropiat de adevăr mai mult ca niciodată. Informaţiile furnizate de fostul ofiţer de informaţii francez referitor la orchestrarea de către Mosad-ul israelian a asasinării lui JFK prin egida altor reţele de informaţii, în special a CIA-ului lui James J. Angleton, impreuna cu forţele pro-israeliene din SDECE, se îmbină cu alte fapte reunite în acest capitol şi în paginile acestui volum. Verdictul final este inevitabil...
Israelul a fost într-adevăr forţa motrice din spatele asasinării preşedintelui John F.Kennedy.
Rolul Israelului a fost „veriga lipsă" nebănuită, dar omniprezentă, în conspiraţia asasinării lui JFK. Să mergem acum mai departe şi să examinăm modul în care mass-media a manevrat şi/sau a fost manipulată de CIA şi Mosad în muşamalizarea adevărului in uciderea preşedintelui. Vom examina, de asemenea, uciderea senatorului Robert F. Kennedy. Moartea sa a fost într-adevăr o parte critică a muşamalizării asasinării fratelui său la Dallas.

Capitolul şaptesprezece
Nu îndrăznesc să vorbească:
Tăcerea presei
De ce rolul Israelului în asasinarea lui JFK nu a putut fi demascat

Influenţa Israelului şi a lobby-ului său asupra presei americane ar fi îngreunat pentru oricine care ar fi suspectat că Israelul a fost implicat în asasinarea lui JFK să răspândească informatia. Presa a promovat concluziile Comisiei Warren şi i-a atacat agresiv pe criticii acesteia. Şi când presa a invinuit pe cineva, acesta a fost Fidel Castro.
Reportajele editorialistului Drew Pearson şi senzaţionalul film al lui Oliver Stone,JFK,sunt studii de caz clasice despre modul în care sursele media legate de Israel au manipulat percepţia publică asupra uciderii preşedintelui Kennedy.
„Muşamalizarea asasinării lui Kennedy a supravieţuit atât de mult timp doar pentru că presa, confruntată cu alegerea de a crede ceea

ce i s-a spus sau de a examina faptele independent, a ales prima variantă. Până când presa nu respinge această alegere, este puţin probabil să aflăm vreodată adevărul.” Acestea sunt cuvintele lui Jerry Pollicoff, cercetător vechi în domeniul asasinării lui JFK, care rezumă atitudinea institutiei mass-mediei faţă de relatarea crimei secolului.Mass-media s-a mulţumit să complice practic fiecare teorie imaginabilă până la un punct cu excepţia uneia: că Israelul se afla în spatele asasinatului, o teorie larg răspândită cel puţin în lumea arabă. Cu toate acestea, aşa cum am văzut, în special în capitolul 5, se ştia foarte puţin de fapt despre războiul secret al lui JFK cu Israelul şi despre schimbarea majoră a politicii externe din Orientul Mijlociu care a venit imediat după asasinarea lui JFK. Astfel, chiar şi cei mai duri critici ai Comisiei Warren, care aparent au „investigat” - majoritatea ar spune că „musamalizarea” conspiraţiei de asasinat nu avea nici un motiv să suspectezi că ar putea exista o legătură israeliană cu uciderea lui JFK. Concluziile finale ale Comisiei Warren nu au mulţumit pe nimeni - cu excepţia, desigur, a prietenilor Israelului şi ai celor din institutia mass-mediei dirijata de CIA, care au susţinut concluziile raportului permanent.

OPINIA DIFERITA A UNUI CETĂŢEAN

Avocatul newyorkez Mark Lane a făcut progrese mari cu analiza sa profunda a Raportului Warren în bestsellerul său Rush to Judgment. O avalanşă de alte cărţi a urmat. A doua carte a lui Lane pe tema asasinării lui JFK, A Citizen's Dissent, este însă cea mai revelatoare prin reacţia sistemului - în special a mass-mediei datorita furiei provocată de publicarea cărţii Rush to Judgment. Fără îndoială şi acest lucru este semnificativ presa aproape în unanimitate a fost de partea Raportului Warren, în ciuda tuturor dovezilor care au dovedit că raportul era o fraudă. Presa nu a tolerat disidenţa. În ceea ce priveşte presa, controversa JFK era închisă. Punct.

GARRISON ŞI LEGĂTURA CIA-MOSAD

Presa a intrat cu siguranţă într-o frenezie cu relatarea isterică a anchetei procurorului districtual din New Orleans, Jim Garrison, din 1967-1969 privind uciderea lui JFK şi a urmăririi penale a omului de afaceri din Crescent City, Clay Shaw.În momentul în care Garrison a început să-l urmărească pe Shaw, faptele pe care le ştim astăzi despre Shaw şi legăturile sale cu operaţiunea Permindex, cu

sediul la Roma conectata la Lansky, Mosad şi CIA, nu erau atât de evidente.De fapt, abia în 1975, fostul oficial CIA, Victor Marchetti, a recunoscut public că Shaw avea legături cu CIA şi că CIA era foarte interesată să-l asiste pe Shaw în perioada urmăririi penale a sa în New Orleans.Însuşi fostul director CIA, Richard Helms, a recunoscut ulterior, sub jurământ, că Shaw avea legături cu CIA. Dacă Jim Garrison ar fi avut aceste dovezi în momentul procesului lui Shaw, verdictul ar fi putut fi într-adevăr diferit.

INTERVENȚIA LUI ANGELTON

Există încă dovezi suplimentare ale încercărilor CIA de a submina ancheta lui Garrison. Aceste dovezi îl implică direct pe directorul contrainformaţiilor din cadrul CIA, James J. Angleton, ale cărui legături unice cu Mosad- ul şi al cărui rol central în muşamalizarea conspiraţiei JFK le-am examinat în capitolele 8, 15 şi 16.
Autorul Anthony Summers, în biografia sa recent publicată a fostului director FBI J. Edgar Hoover, a descris cum presupusele fotografii compromiţătoare cu Hoover implicat în activităţi homosexuale (descrise în capitolul 7) au reuşit să iasă la suprafaţă în legătură cu ancheta Garrison.Potrivit lui Summers, fostul agent contractual al CIA,Gordon Novel, i-a spus că i s-au arătat astfel de fotografii de către James J. Angleton. Novel, care opera din New Orleans, a apărut în ancheta lui Jim Garrison ca posibil suspect şi, ca o consecinţă directă, Novel a intentat un proces împotriva lui Garrison. Novel a spus că asociaţii săi din CIA l-au îndemnat să-şi continue procesul împotriva procurorului districtual din New Orleans, dar că Hoover se opunea procesului. Atunci Angleton l-a contactat pe Novel, i-a arătat fotografiile compromiţătoare şi i-a sugerat lui Novel să-l informeze discret pe Hoover că a văzut fotografiile, spre marea consternare a directorului FBI.
Evident, Garrison era pe drumul cel bun. Când a lansat ancheta asupra lui Shaw, Garrison credea că îşi face datoria patriotică.Încerca să-l urmărească penal pe un om despre care credea că are legătură cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Garrison încerca să-i aducă pe ucigaşii preşedintelui nostru în faţa justiţiei. Cu toate acestea, procurorul districtual din New Orleans a fost întâmpinat cu un atac violent din partea mass-media şi, în special, a unei instituţii media cu legături strânse cu elemente din lobby-ul pro-Israel.

„BANDA STERN”

Dovezile indică, de fapt, că mâna fină a propagandiştilor pro-Israel era la lucru, orchestrând atacul asupra lui Garrison.Cea care conducea atacul asupra procurorului districtual era filiala de televiziune NBC şi postul de radio din New Orleans, WDSU. Proprietarul WDSU a fost Edgar Stern, din puternica familie Stern din New Orleans, contribuitori majori nu numai la American Jewish Committee şi American Jewish Appeal, ci şi la Anti-Defamation League (ADL) a B'nai B'rith.În plus, o prietenă apropiată a lui Clay Shaw a fost soţia lui Edgar Stern, Edith Stern, al cărei sprijin pentru Shaw în faţa urmăririi sale penale a fost remarcat în mod proeminent în relatarea lui James Kirkwood despre procesul Shaw,in carte sa American Grotesque.
După cum vom vedea în acest capitol, ADL(Liga Anti-Defaimare) nu funcţionează doar ca o operaţiune de informaţii străine pentru Israel, ci lucrează îndeaproape şi cu serviciile de informaţii americane. Mai important ADL îşi foloseşte influenţa pentru a joca un rol major în modelarea acoperirii ştirilor din mass-media americană. Acest lucru a fost critic pentru a acoperi adevărul despre asasinarea lui JFK.Atacul rău intenţionat al WDSU asupra lui Garrison, însă, a fost un proiect mult mai maredecât ar fi putut părea. De fapt, postul naţional de ştiri NBC din New York a fost principalul instigator al campaniei de propagandă împotriva procurorului districtual.Coordonatorul NBC pentru acest proiect a fost un fost oficial al Departamentului de Justiţie,Walter Sheridan, care lucrase anterior şi pentru Agenţia Naţională de Securitate. Potrivit lui Sheridan, Edgar Stern a fost „un om curajos,liberal, care împărtăşea opiniile noastre cu privire la Garrison şi ancheta sa. WDSU a fost singura voce din sălbăticia Louisianei care s-a pronunţat împotriva ceea ce făcea Garrison."
Cu toate acestea, cât de curajoasă şi liberală ar fi putut fi familia Stern este pus sub semnul întrebării, având în vedere nu numai atacul lor asupra lui Garrison, ci şi în lumina sprijinului lor larg cunoscut pentru ADL şi activităţile sale, în special în New Orleans. În 1968, în mijlocul controversei Garrison-Shaw, biroul ADL din New Orleans a fost cel care a furnizat 36.500 de dolari din fonduri proprii pentru o operaţiune FBI menită să-i prindă în capcană pe membrul Ku Klux Klan, Tommy Tarrants, şi pe o tânără pe nume Kathy Ainsworth. Într-un schimb de focuri care a izbucnit, domnişoara Ainsworth a fost ucisă. Destul de interesant este că

oficialul ADL din New Orleans care a fost principalul personaj în această conspirație bizară a fost A. L. (Bee) Botnick. În capitolul 15 am observat relația strânsă a lui Botnick cu Guy Banister, fostul oficial FBI devenit coordonatorul CIA al activităților exilatilor cubanezi anti-Castro din New Orleans. Desigur, din biroul lui Banister de pe strada Camp nr. 544, Lee Harvey Oswald a desfășurat aparent activități de informații la instrucțiunile lui Banister și s-a prezentat ca un agitator pro-Castro.

SABOTAJ

Implicarea mai sus menționatului Walter Sheridan în cazul Garrison a depășit cu mult rolul de reporter care pur și simplu își dorea o treabă de mântuială.În schimb, Sheridan încerca de fapt să saboteze ancheta lui Garrison interferând în cursul propriu-zis al anchetei.După cum a subliniat Garrison, Sheridan și asociații săi „mergeau dincolo de jocurile de cuvinte. Erau angajați într-un efort organizat de a deraia o anchetă oficială a biroului procurorului districtual al unui oraș important. Ei încercau să convingă martorii să își modifice mărturiile, chiar încercând să mute permanent martorii importanți într-o altă parte a țării."

MAI MULTE DE LA „BANDA STERN"

De asemenea, este interesant faptul că mass-media WDSU, condusă de familia Stern, legată de ADL, a jucat de fapt un rol principal în promovarea imaginii lui Lee Harvey Oswald ca activist „pro-Castro" atât înainte cât și după asasinarea președintelui Kennedy.Pe 16 august 1963, Oswald și un coleg au apărut în fața International Trade Mart al lui Clay Shaw, distribuind pliante pro-Castro.Cercetătorul Dick Russell subliniază două fapte interesante: „Distribuitorii de pliante au fost acolo doar câteva minute, însă demonstrația a fost filmată de WDSU-TV, care se întâmpla să fie prezentă , aparent alertată în prealabil. Jessie R. Core III, omul responsabil de Relațiile Publice de la International Trade Mart, a participat și el la distribuirea de pliante și a alertat FBI-ul imediat după aceea." Așadar, nu numai că camerele de televiziune ale familiei Stern s-au aflat întâmplător acolo pentru a-l surprinde pe Oswald, activistul „pro-Castro", dar si un asociat al membrului consiliului de administrație Permindex, Clay Shaw, de la Trade Mart, a depus efortul de a-l raporta pe tânărul „comunist" către FBI, cimentând astfel și mai mult imaginea de stânga a lui Oswald. Totuși, acesta nu a fost sfârșitul implicării WDSU în promovarea

imaginii publice a lui Oswald ca agitator pro-comunist înainte de asasinarea preşedintelui Kennedy.
Pe 17 august, William Stuckey de la Radio WDSU a aranjat un interviu radio cu Oswald, în care tânărul şi-a proclamat opiniile de stânga. Apoi, WDSU a predat o copie a înregistrării către FBI.
Mai mult. Pe 19 august, Stuckey de la WDSU l-a contactat din nou pe Oswald şi a aranjat ca Oswald să apară într-o dezbatere cu un activist anti-Castro la postul său de radio. În acest moment, Oswald s-a proclamat marxist.A doua zi, WDSU a predat o copie a transcrierii dezbaterii biroului FBI din New Orleans. De fapt, apoi, cu o a doua ocazie pe 30 august, WDSU Radio a pus din nou la dispoziţia FBI-ului transcrierea dezbaterii radiofonice cu Oswald.WDSU era într-adevăr ,,manat de spirit civic".

„PUBLICITATEA GRATUITĂ" A LUI OSWALD

Televiziunea şi radioul WDSU, conectate la ADL, i-au oferit astfel „unui nebun singuratic" Lee Harvey Oswald mai multă publicitate gratuită decât ar fi putut visa orice alt stângist din oraşul New Orleans.Dar WDSU nu terminase cu Oswald. Imediat după ce Oswald a fostarestat la Dallas pe 22 noiembrie, WDSU au fost încă o dată cei care au jucat un rol în portretizarea lui Oswald, acum în faţa unei audienţe naţionale de televiziune, ca agitator pro-Castro.Conform lui Warren Hinckle şi William Turner: „Reţeaua NBC a dat lovitura, datorită filialei sale din New Orleans, WDSU. În primele ore ale serii, a difuzat o înregistrare cu vocea lui Oswald, care îşi exprima admiraţia pentru Fidel Castro şi declara: «Sunt marxist»."O notă de subsol interesantă. Tânărul cameraman WDSU care a filmat demonstraţia lui Oswald, Johann Rush, a apărut aproximativ treizeci de ani mai târziu în 1993 - ca un „expert" a cărui „îmbunătăţire" a filmului lui Zapruder despre asasinarea lui JFK a fost salutată ca dovada finală că Oswald a acţionat singur. Rush a colaborat cu autorul Gerald Posner la publicarea unui volum intitulat Case Closed, care a fost larg aclamat în mass-media ca fiind infirmarea supremă a teoreticienilor conspiraţiei privind asasinarea lui JFK. Revista U.S. News & World Report, publicată de entuziastul israelian declarat Mortimer Zuckerman, a dedicat un număr special extins promovării cărţii în articolul de pe copertă.
Cu toate acestea, cartea Posner-Rush este plină de erori, contradicţii,declaraţii greşite şi distorsiuni ale faptelor. Cartea este destul de nesinceră în teza sa conform căreia, deşi Comisia Warren

a greşit în anumite puncte – astfel stârnind critici - teza sa de bază (că Oswald a acţionat singur) a fost corectă. Autorii ignoră dovezile critice ale CIA şi ale altor servicii de informaţii conexiunilor cu Oswald şi Ruby şi sugerează că practic toţi martori numeroşi care au putut furniza informaţii care indicau o conspiraţie erau fie instabili mintal, fie mincinoşi incurabili, fie ambele. Aşa se face că Johann Rush, un veteran al conspiraţiei WDSU de a-l scoate pe Lee Harvey Oswald drept agitator pro-Castro, a revenit încă o dată în centrul muşamalizării mass-media a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în Dallas pe 22 noiembrie 1963.

LEGĂTURA LUI SHERIDAN CU ISRAELUL

Mai târziu, desigur, Walter Sheridan, plătit de stirile NBC , a venit la New Orleans şi, ajutat de WDSU, a lansat efortul de a-l submina pe Jim Garrison în faţa unei audienţe naţionale de televiziune, WDSU stabilind bazele portretizării lui Lee Harvey Oswald ca un agitator comunist singuratic. În anii care au urmat, trebuie menţionat că Sheridan a fost cel care a aparut, deşi nu era avocat la firma de avocatură Miller, Cassidy, Larroca şi Lewin din Washington, D.C. Aceasta era firma unui fost coleg al lui Sheridan din Departamentul de Justiţie, pe nume Nathan Lewin, care, până atunci, devenise unul dintre cei mai proeminenţi agenţi ai lobby-ului israelian din oraşul Washington. Din biroul său de la firma lui Lewin Sheridan a pus bazele pentru înfiinţarea unei firme de securitate care oferea servicii exclusive imperiului staţiunilor din Caraibe, cunoscut sub numele de Resorts International. După cum am menţionat în capitolul 7, Resorts International este în general percepută ca o operaţiune comună de informaţii care leagă CIA şi Sindicatul Criminal Meyer Lansky de Mosad-ul israelian. Este potrivit, în acest context, să menţionăm că cercetătorul asasinării lui JFK, Peter Dale Scott, a subliniat că relatarea lui Walter Sheridan despre munca sa în combaterea crimei organizate în cadrul Departamentului de Justiţie Kennedy „omite nume evident relevante precum cele ale lui Meyer Lansky”. Acest lucru nu este surprinzător, desigur, având în vedere tot ceea ce am văzut cu privire la Sheridan şi forţele din spatele efortului de a distruge ancheta lui Jim Garrison asupra lui Clay Shaw şi a conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK.

GARRISON PUS LA STÂLPUL INFAMIEI

În orice caz, este foarte clar că forţele cu legături strânse

cu lobby-ul israelian s-au numărat printre cei care au condus asaltul asupra lui Garrison. Garrison a fost ridiculizat de televiziunile naţionale de nenumărate ori. A fost atacat fără milă în presă. Integritatea sa a fost pusă la îndoială, iar metodele sale de anchetă au fost puse la îndoială. Aşa s-a întâmplat cu oricine a pus la îndoială cuvântul „oficial" despre asasinarea lui JFK. CIA s-a străduit chiar să pregătească o recenzie a cărţii „Rush to Judgment" de Mark Lane, critic al Comisiei Warren, care a fost distribuită prietenilor şi agenţilor CIA din mass-media. Toate acestea au făcut parte integrantă din campania de discreditare a celor care erau pe punctul de a descoperi adevărul real despre asasinarea lui JFK, ceva ce nici Israelul, nici aliaţii săi de la CIA nu puteau permite.

SABOTAJ DIN INTERIOR

În propriile sale memorii, Garrison notează cum, în repetate rânduri, el şi colegii săi anchetatori din biroul procurorului districtual din New Orleans au descoperit dovezi că munca lor era sabotată din interior. Infiltraţii guvernamentali şi alţii nu numai că spionau activităţile lui Garrison, dar încercau să submineze întreaga anchetă. Spre consternarea lui Garrison, chiar şi unii voluntari aparent dedicaţi care se oferiseră să ajute anchetatorii profesionişti s-au dovedit a fi sabotori.

Un „voluntar" care a ajutat a fost un tip pe care Garrison îl descrie drept „un tânăr englez".Acest tânăr englez, de fapt, era un anume Tom Bethell, care mai târziu „s-a despărţit" de Garrison, dacă a fost vreodată cu adevărat de aceeaşi parte cu Garrison şi a devenit o sursă pentru criticii lui Garrison. Poate că acum ştim care a fost recompensa lui Bethell,acum că timpul a trecut. Fostul agent CIA William F. Buckley, Jr. l-a angajat ulterior pe tânărul Bethell ca redactor pentru revista sa National Review, prezentându-l ca fiind unul dintre marii tineri scriitori conservatori ai epocii. Datorită patronajului lui Buckley,cariera lui Bethell ca jurnalist a evoluat destul de bine.(În capitolul 9, desigur, am trecut în revistă legăturile extinse şi repetate ale lui Buckley şi ale familiei sale cu o mare varietate de actori cheie în conspiraţia asasinării lui JFK în special cu E. Howard Hunt, al cărui propriu rol l-am discutat mai detaliat în capitolul 17.)

MAI MULTĂ INTERFERENTA CIA?

Există şi alte dovezi ale unei aparente imixtiuni a CIA în ancheta Garrison.Când, în 1968, criticul şi autorul James Kirkwood,

şi-a publicat cartea American Grotesque, a dezvăluit, fără să vrea, efortul legat de comunitatea de informaţii de a-l intimida pe Garisson in ancheta sa asupra Clay Shaw.
Descriind cum jurnalistul James Phelan îi oferise (lui Kirkwood) propria sa relatare despre cum încerca el (Phelan) să infirme cazul lui Garrison împotriva lui Shaw, Kirkwood a publicat transcrierea unui interviu înregistrat pe care l-arealizat cu Phelan.Phelan a descris cum aranjase să se întâlnească cu Garrison în Las Vegas (în timpul unei pauze de vacanţă a procurorului districtual obosit şi extenuat). În acel moment, Garrison nu ştia că Phelan era ostil. Phelan i-a spus lui Kirkwood cum Garrison i-a furnizat o serie de documente cheie,în mod confidenţial, pe care trebuia să le returneze a doua zi dimineaţă.Conform transcrierii lui Kirkwood, iată ce a spus Phelan: „Când Garrison mi-a dat documentele, nu a pus nici o restricţie asupra lor. Ştia că scriam un articol. Mi-a spus: «Acum vei înţelege cazul meu când le vei citi». Aşa că m-am trezit devreme şi l-am sunat pe Bob Mayhew la Desert Inn şi i-am spus că aveam nevoie de un xerox şi că aveam nevoie de el rapid. Trebuia să xeroxez două documente şi nu voiam ca altcineva să le citească sau să ştie că sunt copiate. Ei au xeroxat copiile pentru mine şi i-am returnat originalele lui Garrison şi nu am făcut nici un comentariu despre chestie. „Am vrut să aştept procesul."
Ceea ce este semnificativ, în special în contextul perioadei în care Kirkwood a publicat pentru prima dată acest interviu (1968), este următorul lucru: abia câţiva ani mai târziu a ieşit la iveală pentru prima dată că fostul agent contractual al FBI-ului, Robert Maheu, a fost principalul intermediar între CIA şi crima organizată în complotul comun împotriva lui Fidel Castro. Când Kirkwood a dezvăluit pentru prima dată maşinaţiunile Phelan-Maheu, activităţile din culise ale lui Maheu erau încă un secret profund şi întunecat.
Acelaşi Robert Maheu (greşit scris „Mayhew" de Kirkwood) a fost cel care îl ajuta pe Phelan în încercarea de a-i opri ancheta lui Garrison o anchetă care, dacă ar fi fost continuată până la capăt, ar fi demascat însăşi conspiraţia criminală organizată de CIA împotriva lui Castro, care i-a implicat şi pe mulţi dintre cei implicaţi în asasinarea lui JFK. În capitolul 11 am examinat în detaliu implicarea lui Maheu cu CIA şi figuri din crima organizata ale CIA

precum Johnny Rosselli, Sam Giancana şi locotenentul lui Meyer Lansky, Santo Trafficante. De asemenea, trebuie reamintit că Desert Inn menţionat anterior (la acea vreme proprietatea miliardarului Howard Hughes) a fost iniţial înfiinţat de asociatul de încredere al lui Meyer Lansky, Morris Dalitz, ale cărui activităţi şi conexiuni ciudate le-am examinat în capitolele 10 şi 15. Aşadar, CIA a avut colaboratorii săi în poziţii cheie pentru a submina ancheta lui Jim Garrison.

GARRISON & MARCELLO

Unii dintre cei mai creativi adversari ai lui Garrison din mass-media au venit cu ingeniozitate cu o nouă modalitate de a-l discredita pe procurorul din New Orleans. În loc să caute adevărul despre uciderea lui JFK, au spus ei, Garrison, de fapt, încerca să o muşamalizeze. Garrison aşa au spus ei era o unealtă a şefului mafiei Carlos Marcello. Arătând cu degetul spre CIA, criticii lui Garrison au susţinut că procurorul încerca să-l alunge pe Carlos Marcello, care, au spus ei, era cel mai probabil suspect. Această afirmaţie este, în cel mai bun caz, ilogică. Dacă Garrison încerca în mod deliberat să muşamalizeze orice conexiuni ale lui Marcello – dacă există vreuna la conspiraţia pentru asasinat, a procedat într-un mod greşit.(În capitolul 10 am aflat despre campania împotriva lui Garrison, condusă de Richard Billings de la revista Life, care a promovat scenariul Garrison-Marcello. Billings, desigur, a fost cel care a servit mai târziu ca consilier principal al Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, cel care a arătat cu degetul spre implicarea „Mafiei" in asasinarea lui JFK şi asupra lui Marcello în special.) Dacă Garrison încerca să-l protejeze pe Marcello, ultima persoană pe care ar fi trebuit să o aleagă era David Ferrie, pilotul personal al mafiei şi, ocazional, cercetător juridic. Ferrie însuşi stătea alături de Marcello într-o sală de judecată federală din New Orleans chiar în momentul în care JFK a fost împuşcat. Investigand mai întâi activităţile lui Feme, Garrison practic intra direct în biroul lui Marcello. Acest fapt în sine anulează critica creativă (dar foarte defectuoasă) la adresa lui Garrison de „muşamalizare a activitatii mafiei" care continuă să planeze asupra memoriei lui Garrison până în ziua de azi.
Totuşi, cei care susţin teoria conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK" ignoră acest fapt.Evident, locuitorii din New Orleans nu au acceptat atacul dur al establishmentului asupra lui Garrison.

Acesta a fost reales în funcţia de procuror districtual, în ciuda - sau poate tocmai din cauza criticii media.
Acest lucru este cu atât mai remarcabil cu cât tocmai ziarele din New Orleans au fost cei mai aprigi critici interni ai lui Garrison. Garrison era în mod clar pe drumul cel bun. Căuta în locurile potrivite. Garrison a fost cel care l-a legat pe Clay Shaw de conspiraţia pentru asasinarea lui JFK, şi Shaw a fost cel care a făcut parte din consiliul de administraţie al Permindex, entitate misterioasă legată de Mosad-ul israelian, care a jucat un rol central în uciderea preşedintelui american. Cât de mult ştia Shaw despre iminenta ucidere a preşedintelui nu se va şti niciodată, dar nu există nici o îndoială că Shaw era legat de miezul conspiraţiei.

FEDERALII CONTRA LUI GARRISON

Nu e de mirare, aşadar, că întreaga forţă a guvernului federal s-a abatut asupra lui Garrison. Acesta a fost acuzat de luare de mită, dar ulterior şi pe bună dreptate a fost achitat. Martorul cheie împotriva sa, un fost prieten pe nume Pershing Gervais, a recunoscut într-un interviu de presă (cu jurnalista Rosemary James, ea însăşi o critică a lui Garrison) că acuzaţiile împotriva lui Garrison au fost o invenţie a Departamentului de Justiţie. Gervais a spus: „Au vrut să-l reducă la tăcere pe Jim Garrison. Acesta a fost principalul lor obiectivul...” A fost, potrivit lui Gervais, „o înscenare politică totală, completă,absoluta”. El a spus că „întregul lucru” a fost o minciună sfruntata. În ciuda argumentelor justificate, Serviciul Fiscal Intern (IRS) a intervenit şi a intentat un rechizitoriu pentru evaziune fiscală împotriva lui Garrison pentru neplata impozitelor pe presupusa mită de care fusese achitat. Desigur, acest lucru pare incredibil, dar este absolut adevărat. Garrison a respins această acuzaţie, dar criticii săi din sistemul continuă să susţină (într-un ultim efort disperat de a-l critica pe Garrison) că juraţii din acel caz ca şi în cazul precedent ar fi putut fi mituiţi pentru a obţine un verdict de nevinovat.

MEDIA DISTRUGE IMAGINEA LUI KENNEDY

Mai mult, datorită mass-mediei, imaginea lui John F. Kennedy a fost, de asemenea,distrusă în mod repetat în anii de după asasinat. A devenit practic o formă de defăimare rituală.Presupusa viaţă sexuală a lui Kennedy a devenit subiectul preferat nu doar al tabloidelor, ci şi al presei establishment. Ni s-a spus că Kennedy nu era chiar aşa cum se credea. Aventura sa cu Marilyn Monroe a

devenit subiectul conversaţiei la fiecare masă. (Rolul ciudat al lui Meyer Lansky la Hollywood, Mickey Cohen, în legătura Kennedy-Monroe pe care am examinat-o în capitolul 13 nu a fost însă un subiect de bază al acoperirii media.) Glumele fratelui lui John Kennedy, Edward, nu au făcut prea multe pentru a îmbunătăţi lucrurile. Presa a criticat cu nerăbdare fiecare greşeală a senatorului din Massachusetts şi pe măsură ce se apropia cea de-a 30-a aniversare a asasinării lui JFK în 1993 a început să promoveze mai multe cărţi rău intenţionate care îl atacau pe Ted Kennedy, cu „scopul pe care mulţi oameni l-ar putea presupune pe bună dreptate de a-l împiedica pe cel mai mic frate Kennedy să ajungă vreodată la Casa Albă".

Chiar şi regretata Jaqueline Kennedy ulterior căsătorită cu miliardarul grec Aristoteles Onassis a fost ridiculizată de mass-media în anii următori. Nici măcar ea nu a fost scutită de defăimarea din partea presei.

LEGĂTURA HUNT-CIA SUPRIMATĂ

În ciuda fascinaţiei presei pentru familia Kennedy, presa a păstrat în mod ciudat tăcerea cu privire la dezvăluirile uluitoare care au ieşit la iveală în procesul de calomnie al ziarului E. Howard Hunt-Spotlight din Miami, în 1985.Atunci, aşa cum am văzut în Capitolul 16, juriul a concluzionat că CIA a jucat într-adevăr un rol în asasinarea lui John F. Kennedy. Cu toate acestea, prietenii CIA de la The Washington Post abia dacă au avut un cuvânt de spus despre pierderea uluitoare suferită de Hunt în timpul procesului. A fost acest lucru accidental sau intenţionat? În acest moment, concluzia este mult prea evidentă.

CIA ŞI MEDIA

Faptul că CIA a avut, desigur, un rol major în subminarea Primului Amendament şi influenţarea mass-mediei americană este acum un adevăr larg acceptat.

Potrivit lui David Wise, care a scris în cartea sa The American Police State(Statul politienesc american),ce examina, în parte, rolul CIA în manipularea mass-mediei:

„Contactele CIA cu lumea editorială nu s-au limitat la încercări de a suprima cărţile. Prin intermediul Agenţiei de Informaţii a SUA, ca intermediar, CIA a subvenţionat ediţii importante pentru a produce cărţi, dintre care unele au fost apoi vândute în Statele Unite fără nici o amprentă guvernamentală pentru a avertiza cumpărătorul

neatent.„În 1967, editorul Frederick A. Praeger a recunoscut că a publicat«cincisprezece sau şaisprezece» cărţi pentru CIA. Până la mijlocul anilor şaizeci, peste 1 milion de dolari fuseseră cheltuiţi de guvern pentru programul său de «dezvoltare a cărţilor».
Comitetul de informaţii al Senatului a estimat că, până în 1967, CIA a produs, sponsorizat sau subvenţionat «peste 1.000» de cărţi aici şi în străinătate."(Unul dintre volumele lui Praeger este interesant în lumina «conexiunii franceze» cu cazul JFK. În 1989, Praeger a publicat lucrarea „Challenging DeGaulle:OEA şi Contrarevoluţia în Algeria." Fostul director al CIA, William Colby, a scris introducerea la cartea lui Harrison, care a fost descrisă ca fiind prima istorie complet documentată a OAS.)
Wise continuă: „CIA a publicat, de asemenea, articole în presa străină, unele dintre ele fiind transmise publicului american. Directorul CIA,William Colby a asigurat comisia de informaţii a Camerei Reprezentanţilor ca CIA nu va manipula niciodată (Presă Asociată), deoarece era un serviciu de ştiri american.În plus, CIA opera două servicii de ştiri proprii în Europa. Aceste «proprietati», sau companii de acoperire ale CIA, deserveau ziare americane; unul avea peste treizeci de abonaţi americani." Totuşi, există o altă forţă semnificativă în viaţa americană care joacă un rol şi mai important în modelarea mass-media.

ISRAEL ŞI MEDIA AMERICANĂ

Adevărata cheie pentru a înţelege rolul mass-media în muşamalizarea asasinării lui JFK este să recunoaştem influenţa incredibilă a lobby-ului israelian din Statele Unite asupra mass-mediei americane. Este un subiect care merită mult mai multă consideraţie decât putem oferi în aceste pagini.Cu toate acestea, există patru volume în special care oferă cititorului o privire aprofundată asupra modului în care Israelul şi lobby-ul său din această ţară au avut un impact atât de puternic asupra modului în care sunt raportate ştirile referitoare la Israel. Fiecare volum merită un studiu atent:

• Viziune divizată: Portretizarea arabilor în mass-media americană, editată de Edmund Ghareeb, publicată în 1983 de Consiliul pentru Afaceri Americano-Arabe;

• Îndrăznesc să vorbească: Oamenii şi instituţiile se confruntă cu lobby-ul Israelului, scrisa de fostul congresman Paul Findley, publicată în 1985 de Lawrence Hill & Company.

• O imagine în schimbare: Percepţiile americane asupra disputei arabo-israeliene scrisa de fostul diplomat Richard H. Curtiss, publicată în 1986 de American Educational Trust;
• Conspiracy Against Freedom, publicată în 1986 de Liberty Lobby, instituţia populistă cu sediul la Washington care publică The Spotlight, ziarul care a declanşat procesul intentat de E. Howard Hunt (descris în capitolul 16), care a dus la constatarea de către un juriu a complicităţii CIA la conspiraţia asasinării lui JFK.
Acest volum prezintă un interes deosebit prin faptul că prezintă documente din dosarele ADL care dovedesc rolul Ligii Anti-Defăimare (ADL) pro-israeliane a B'nai B'rith în încercarea de a reduce la tăcere criticii Israelului prin tehnici diferite, inclusiv ameninţări, boicot economic şi alte măsuri neplăcute şi ilegale, contrare tradiţiei americane. Activitatea ADL, în special, pare să fi avut un rol recurent în muşamalizarea conspiraţiei de asasinare a lui JFK de către mass-media.

TENTACULELE MOSAD-ULUI

Istoricul din domeniul informaţiilor Richard Deacon, scriind în istoria sa despre Mosad-ul Israelului, a comentat rolul omniprezent al lobby-ului israelian şi modul în care acesta şi-a exercitat influenţa:
„Ani de zile, tentaculele Serviciului Secret Israelian au ajuns în toate domeniile vieţii americane, nu într-un mod sinistru, aşa cum se susţinea uneori de duşmanii săi, ci într-un mod persistent şi discret, care a cuprins prietenii şi influenţarea oamenilor, înfiinţarea de lobby-uri de opinie şi colectarea de informaţii.
Deacon a continuat: „Această influenţă s-a extins în SUA in Camera Reprezentanţilor şi Senat, Pentagon, industriile de apărare şi electronice, laboratoarele de cercetare şi organizaţii cu orientare evreiască, precum Liga Anti-Defăimare, Comitetul Evreiesc de Apărare, Bonds for Israel şi Federaţia Filantropiilor Evreieşti.”
„Unele dintre aceste organisme au servit drept faţade pentru colectarea de informaţii şi există puţine dintre comitetele importante ale Congresului care nu au un membru sau un asistent care să nu alimenteze reţeaua israeliană cu materiale relevante.”

LIGA ANTI-DEFĂIMARE

Este semnificativ faptul că Deacon a făcut referire specifică la Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith.Poate mai presus de orice altă organizaţie, ADL este cea care a avut în mod constant un impact

major asupra mass-mediei americane. Şi în cazul relatării de către mass-media a asasinării lui JFK,a investigaţiei Comisiei Warren şi a criticilor ulterioare a comisiei, mâna fină a ADL este, după cum vom vedea, destul de vizibilă.
Faptul că ADL, ca voce a Israelului, ar avea interesul să înăbuşe orice sugestie că Israelul - şi, de altfel, aliaţii Israelului de la CIA ar fi fost implicaţi în asasinarea lui JFK nu poate fi contestat.
La urma urmei, ADL a adoptat ca misiune apărarea Israelului şi defăimarea criticilor săi - atât reali, cât şi percepuţi.

ADL ŞI SINDICATUL LANSKY

Mai mult, ADL are până în ziua de azi legături foarte strânse cu rămăşiţele Sindicatului Criminal Organizat Meyer Lansky şi a avut de asemenea de-a lungul istoriei sale. Mulţi asociaţi de top ai lui Lansky au fost mult timp susţinători financiari importanti ai ADL. Conform unui studiu din 1968 realizat de părintele Dan Lyons, un preot iezuit, la acea vreme 5.500.000 de dolari din bugetul total al ADL de 6.183.000 de dolari proveneau din contribuţii din industria băuturilor alcoolice. Industria băuturilor alcoolice era un adevărat domeniu al unor familii evreieşti puternice, cunoscute pentru devotamentul lor faţă de Israel,în special familia fostului contrabandist Samuel Bronfman. (După cum am văzut în capitolele 7 şi 15, familia Bronfman împreună cu baronul băuturilor alcoolice Sam Rothberg, şeful campaniei U.S. Israel Bonds, au fost susţinători cheie ai Israelului şi au avut legături strânse cu Sindicatul Criminal Organizat Lansky.) De fapt, aşa cum am menţionat în capitolul 10, ADL este atât de apropiat de Sindicatul Lansky încât în 1983, asociatul de lungă durată al lui Lansky, Morris Dalitz, a fost onorat de ADL cu prestigiosul său premiu anual „Torţa Libertăţii".(Serviciul lui Dalitz pentru cauza Israelului a fost aparent considerat mai semnificativ decât activităţile sale în lumea interlopă).Toate acestea sunt, desigur, semnificative atunci când luăm în considerare activităţile ADL în contextul atacului mass-media asupra celor care se gândesc la posibilitatea unei conspiraţii în spatele asasinării lui JFK. Totuşi, ADL are după cum vom vedea conexiuni dincolo de interesele crimei organizate care ar fi putut beneficia de pe urma asasinării lui JFK. ADL are legături de lungă durată cu serviciile secrete americane.

ADL ŞI INFORMAŢIILE AMERICANE

Scriind în revista American Jewish Organizations and Israel,

Lee O'Brien oferă un studiu succint informativ despre metoda de operare a ADL:„În primele sale decenii, ADL aborda persoane sau instituţii considerate antisemite şi încerca în privat să le convingă sau să le motiveze să-si retragă declaraţiile abuzive şi să isi corecteze comportamentul ofensator.În anii următori, ADL a apelat la măsuri mai publice şi mai agresive, pe care le clasifică drept «Educaţionale», «Activităţi de vigilenţă» şi «Legislaţie». De fapt, «Activităţile de vigilenţă» au devenit supraveghere directă a indivizilor şi a grupurilor, ale cărei rezultate sunt transmise atât aparatului israelian de colectare a informaţiilor, prin intermediul consulatelor şi ambasadei lor, cât şi serviciilor interne americane, prin intermediul FBI-ului. Oficialii ADL au recunoscut utilizarea tehnicilor de supraveghere clandestine."

ADL ŞI MEDIA

Rezumatul lui O'Brien despre metoda de operare a ADL este destul de interesant prin faptul că evidenţiază influenţa ADL asupra mass-mediei şi asupra dezbaterii publice privind rolul Israelului în raport cu elaborarea politicilor americane privind Orientul Mijlociu:
„Astăzi, ADL este mult mai activă decât alte organizaţii de relaţii comunitare în utilizarea birourilor sale regionale şi a electoratului pentru strângerea şi diseminarea informaţiilor.
„Sediul central din New York City oferă birourilor regionale fişe de analiză, modele de scrisori către editor care vor fi plasate în mass-media locală, biografii ale liderilor israelieni şi ale vorbitorilor antisionişti şi directive privind modul de abordare a problemelor de actualitate.„Birourile regionale, la rândul lor, monitorizează toate activităţile legate de Israel sau de Orientul Mijlociu din zonele lor, cum ar fi mass-media, vorbitorii din campus şi filmele. Prin aducerea evenimentelor locale în atenţia sediului central, ele joacă un rol esenţial în supravegherea generală a ADL asupra scenei naţionale."

OPERAND ÎMPOTRIVA CRITICILOR ISRAELULUI

O'Brien descrie un caz tipic pentru activităţile ADL în apărarea Israelului: „Un activist evreu critic faţă de politicile israeliene a descoperit în 1983 că ADL menţinea un dosar despre el începând cu 1970; acesta includea informaţii despre subiect culese din ziarele locale, discuţii în campusuri, memorii interne (de la instituţia unde subiectul preda), întâlniri de afaceri, discuţii la radio şi TV, presă şi alte materiale diverse.

„După cum a dezvăluit dosarul, anumite persoane fuseseră desemnate să monitorizeze prelegerile acestei persoane, fie prin înregistrări pe bandă magnetică şi transcrieri cuvânt cu cuvânt, fie prin rezumate detaliate ale ceea ce a vorbit subiectul, contextul prelegerii, alţi participanţi, dimensiunea publicului, întrebări din sală, starea de spirit a publicului şi aşa mai departe.
„În unele cazuri, aceşti observatori au reuşit să pătrundă la întâlniri private la care a participat subiectul. Ulterior, ADL a pregătit şi a diseminat un scurt ghid despre această persoană, urmând formatul «mit» şi «fapt» şi l-a distribuit agenţilor lor pentru a fi folosit la viitoarele discursuri." Acesta, desigur, este doar un exemplu (dintre multe altele) care demonstrează influenţa omniprezentă a ADL-ului israelian şi eforturile sale clandestine de a controla discuţia publică despre politica SUA în Orientul Mijlociu pe toate fronturile si în special în mass-media americană.

SCANDALUL SPIONAJULUI

La începutul anului 1993, însă, istoria ADL-ului de spionaj intern sub acoperire şi ilegal a devenit în cele din urmă subiectul unei controverse publice pe scară largă.Un scandal de spionaj a izbucnit la San Francisco, învăluind ADL-ul si unul dintre informatorii săi plătiţi de mult timp şi un ofiţer de poliţie din San Francisco care vândea informaţii clasificate ale poliţiei către ADL. Un raid efectuat de Departamentul de Poliţie din San Francisco asupra birourilor ADL atât din San Francisco, cât şi din Los Angeles, a dezvăluit că acele birouri ale ADL supravegheau aproximativ 12.000 de americani şi activităţile a aproximativ 950 de organizaţii cuprinzand toate convingerile politice. Ulterior s-a dezvăluit că ADL desfăşura operaţiuni similare de spionaj si în alte oraşe importante din ţară, utilizând o reţea de informatori plătiţi, care aveau misiunea de a se infiltra în organizaţiile vizate de ADL.
(În capitolul 15 am analizat probabilitatea ca şeful spionajului ADL din New Orleans, A. L. (Bee) Botnick, să fi folosit bunele oficii ale colegului său extremist anticomunist, fost agent FBI, detectiv particular şi agent CIA, Guy Banister, pentru a spiona grupuri de stânga din New Orleans, profitând de talentele unui tânăr pe nume Lee Harvey Oswald.) În mod ironic,printre ţintele spionajului ADL s-au numărat si organizaţii care, de-a lungul anilor, cooperaseră cu ADL într-o serie de asociaţii mixte, inclusiv Asociaţia Naţională pentru Dezvoltarea Persoanelor de Culoare şi Uniunea Americană

pentru Libertăţi Civile.

SPIONÂNDU-I PE TOŢI

Contrar percepţiei populare, ADL nu spiona doar aşa-numitele grupuri de „dreapta” sau „antisemite”. În schimb, ADL pare să fi menţinut o supraveghere constantă a unei game largi de grupuri şi indivizi.Deşi ADL a încercat să păstreze tăcerea cu privire la ancheta în curs, rapoartele de investigaţie dure şi pline de fapte ale ziarelor San Francisco Examiner şi Los Angeles Times, în special, au fost distribuite la nivel naţional, provocând daune imense imaginii trainice a ADL-ului ca organizaţie militanta pentru drepturilor civile.

CONEXIUNEA ANGLETON

Şeful vechi al reţelei de spionaj a ADL (denumită eufemistic „divizia sa de constatare a faptelor”) a fost un anume Irwin Suall, care opera de la sediul ADL din Manhattan. Fost activ în mişcarea muncitorească, Suall a fost un protejat al lui Jay Lovestone, pe care l-am întâlnit prima dată în capitolul 8.Mentorul lui Suall, trebuie reamintit, a fost şeful spion al CIA, aliat cu Mosad-ul si omul de contact al lui James J. Angleton în relaţiile CIA cu organizaţiile criminale corsicane şi siciliene legate de Sindicatul Lansky.

Aceste elemente criminale străine (care s-au ocupat de traficul de droguri condus de Lansky în Europa) au fost, de asemenea,utilizate de CIA în campania sa împotriva mişcărilor muncitoreşti de stânga din Mediterana în perioada postbelică. Întrucât James J. Angleton a fost demis din postul său la CIA după dezvăluirile implicării sale în spionajul intern ilegal al CIA, nu putem să nu speculăm că, având în vedere dezvăluirile despre spionajul ADL,Angleton s-a bazat aproape sigur pe bunele oficii ale prietenilor săi de la ADL, legat de Mosad, pentru informaţii.(În capitolul 15 am subliniat că FBI a folosit şi ADL-ul ca resursă de spionaj, menţionând, în special, operaţiunile de spionaj ale ADL care-l vizau pe liderul drepturilor civile, Martin Luther King, Jr.)

ADL ŞI ASASINAREA LUI JFK

Faptul că ADL ar fi avut un rol în modelarea distribuirii ştirilor despre asasinarea lui JFK este inevitabil, mai ales având în vedere dezvăluirile pe care le-am prezentat în paginile acestui volum.

De fapt, prima dată când presa din sistemul oficial a lansat o teorie conform căreia ar putea Lee Harvey Oswald să fi făcut parte dintr-o conspiraţie mult mai mare, aceasta a fost într-o ştire

divulgată de doi editorialişti importanţi, care erau foarte apropiaţi nu numai de ADL, ci şi de figuri cheie din Sindicatul Criminal Meyer Lansky. Studiul de caz pe care urmează să-l examinăm este extrem de semnificativ şi ilustrează foarte bine acest aspect.

ARTICOLUL DE PRIMA PAGINA PEARSON/ANDERSON

Pe 3 martie 1967, editorialistul Drew Pearson şi supleantul său, Jack Anderson, au lansat o ştire care sugera că Fidel Castro ar fi fost în spatele crimei lui JFK. (Această rubrică a apărut în perioada în care procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, se afla în primele etape ale propriei sale anchete controversate privind asasinatul.)Interesant este că Pearson şi Anderson au sugerat că intr-un fel procurorul general de atunci Robert Kennedy, fratele mai mic al preşedintelui, care a fost ales în Senat reprezentand New York-ul în 1964, a contribuit la punerea în mişcare a ceea ce a devenit presupusul complot de asasinat sponsorizat de Castro.

Pearson şi Anderson au susţinut că: „Preşedintele Johnson stă pe o bomba cu hidrogen politica, un raport neconfirmat conform căruia senatorul Robert Kennedy ar fi aprobat desfasurarea unui complot de asasinat impotriva lui Castro care apoi posibil s-a întors împotriva răposatului său frate.” Presupusul complot de asasinat a fost unul dintre cele puse la cale de CIA şi „Mafie”.

Conform a ceea ce poate fi descris cu cea mai mare indulgenta ca fiind relatarea fantezistă a lui Pearson şi Anderson, Castro capturase o serie de asasini CIA-Mafia care îl urmăreau şi apoi i-a facut sa lucreze pentru el; pe scurt,că asasinii anti-Castro s-au răzgândit apoi şi s-au întors în Statele Unite şi l-au ucis pe Kennedy.Câţiva ani mai târziu, Anderson a dezvăluit că personajul mafiot Johnny Rosselli fusese, de fapt, presupusa sursă iniţială a poveştii despre care Anderson a spus că i-a fost spusă avocatului de la Washington, Edward P. Morgan, legat de CIA. (În capitolul 11 am analizat implicarea lui Rosselli în comploturile de asasinat ale lui Castro, pe care s-a bazat, în parte, povestea Pearson/Anderson ca bază pentru teoria sa.)

DE CE NU SE CONFIRMĂ POVESTEA DE COPERTĂ...

Din motive întemeiate pe care le invocă, biografii lui Rosselli, Charles Rappleye şi Ed Becker, nu cred deloc povestea Pearson/Anderson. Ei scriu:„În rubrică nu a fost menţionat argumentul simplu şi puternic împotriva sponsorizării cubaneze

a asasinării lui Kennedy - riscul puternicpe care Castro si l-ar fi asumat dacă ar fi fost descoperit un complot împotriva preşedintelui american.Aşa cum a remarcat Comitetul Sen.Church (al Senatului SUA),care investighează comploturile de asasinat ale CIA, o astfel de gafă ar fi «expus Cuba invaziei şi distrugerii».
„Mai târziu, s-a aflat că Castro deschisese noi canale diplomatice, în momentul atacului armat din Dallas, demonstrându-se, în cuvintele unui diplomat, «ca era dornic să stabilească comunicări cu Statele Unite». În cele din urmă, privind în retrospectivă, povestea lui Rosselli despre tragatorii CIA care au fost «recrutati» pare extrem de improbabilă, un produs al filmelor de recrutare din Războiul din Coreea.„Nici Anderson nu a menţionat propria sa relaţie strânsă cu sursa sa; că Morgan nu avea nici o dovadă, dincolo de declaraţiile lui Rosselli, care să susţină teoria represaliilor lui Castro; nici că Rosselli ar fi putut să-şi urmărească propria agendă independentă."
Ucigasul mafiei şi fostul „şef interimar" al familiilor mafiote din California, Jimmy Fratianno, a povestit despre o întâlnire cu Rosselli în 1976,cam în perioada în care Rosselli le furniza anchetatorilor din Congresdetalii despre comploturile de asasinat ale CIA-crimă organizată care il vizau Fidel Castro.
Amintirea lui Fratianno despre eveniment sugerează că Rosselli însuşi nu a fost niciodată sincer în legătură cu evenimentele aşa cum se desfăşuraseră cu adevărat.
Fratianno îşi aminteşte cuvintele lui Rosselli astfel:
„M-au chemat la Hotelul Canoil Arms... pentru o sesiune secretă şi chiar le-am reparat ,,nenorocita de căruţă". Toată gălăgia, ştii, despre cine l-a ucis pe Kennedy. Uneori mi-ar plăcea să le spun că mafia a făcut-o, doar ca să văd expresia de pe feţele lor stupide. Ştii, ar trebui să fim idioţi sa fi facut asa ceva nu?
„Angajăm un psihopat ca Oswald să-l omoare pe preşedinte şi apoi punem un vorbăreţ şi un ticălos de doi bani ca Ruby să-l facă să tacă. Nu am avea încredere în idioţii ăia să omoare un câine nenorocit." „În fine, au început să mă interogheze despre prostiile astea pe care i le-am spus lui Morgan cu ani în urmă. Ştii, Castro se răzbună pe Kennedy din cauza tentativelor noastre la viaţa lui. Am spus: «Nu-mi amintesc să fi primit sau să fi transmis asemenea informaţii».„Ei bine, Jimmy, nu e vina mea dacă Morgan are o imaginaţie bogată.

Am trecut şi pe la biroul lui Jack Anderson şi ne-am împrietenit destul ca sa luăm prânzul şi cina împreună. Un tip de treabă, dar mereu încearcă să mă descoasa, dar e ok."

LEGĂTURA CU CIA

Biografii lui Rosselli cred că „mai intrigant decât motivaţia lui Rosselli [în crearea poveştii spuse de Pearson şi Anderson] este întrebarea cine a sponsorizat de fapt pista falsă conform căreia Castro l-a ucis pe Kennedy."

Potrivit lui Rappleye şi Becker, „Santo Trafficante pare partea cea mai probabila."Ei merg chiar mai departe, însă. Ei cred că CIA s-a aflat în spatele acţiunilor lui Trafficante în această privinţă:

„Ar fi putut CIA să lanseze teoria lui Castro, din nou pentru a devia ancheta lui Jim Garrison din New Orleans? Dacă CIA ar fi fost într-adevărimplicată în asasinarea lui Kennedy, aşa cum cred unii cercetători de renume,scenariul s-ar potrivi.

„Având în vedere asocierea sa intimă cu Agenţia, Rosselli ar fi acceptat directiva lor, precum şi pe cea a lui Trafficante.

Şi Ed Morgan însuşi a avut legături strânse cu Agenţia, atât prin agentul contractual CIA,Rober Maheu, cât şi dintr-o perioadă anterioară de consilier al Comisiei pentru Relaţii Externe a Senatului."(După cum am văzut, în special în capitolul 12, Trafficante nu era principalul şef al crimei aşa cum a fost portretizat de mass-media platita. În schimb, el era adjunctul imediat al colaboratorului de lungă durată al CIA şi loialistului Israelului Meyer Lansky.)

PEARSON, JOHNSON ŞI SINDICATUL LANSKY

Criticul Comisiei Warren, Peter Dale Scott, notează, în plus, că Pearson însuşi era apropiat de preşedintele de atunci, Lyndon B. Johnson, şi că Pearson susţinea planurile lui Johnson, create de CIA, de a extinde războiul în Vietnam (problema asupra căreia JFK şi CIA fuseseră în conflict ducând la o confruntare finală).

Lansarea unei poveşti anticomuniste (adică o legătură între un dictator comunist şi uciderea preşedintelui martirizat) ar fi avut atunci şi efectul secundar de a incita la isterie anticomunistă, ceea ce ar fi fost de ajutor ofensivei „anticomuniste" din Vietnam, care s-a dovedit atât de benefică, aşa cum am văzut, nu numai pentru CIA, ci şi pentru Sindicatul Criminal Meyer Lansky şi aliaţii săi din Israel.Relaţia Pearson-Johnson a avut şi alte implicaţii.Potrivit lui Scott, Pearson îşi folosise rubrica pentru a divulga informaţii

guvernamentale despre un martor cheie, un anume Don Reynolds, care furniza dovezi împotriva vechiului prieten al lui Johnson şi presupusului agent de vânzări, Bobby Baker.(Baker, aşa cum am văzut în capitolul 6, nu era doar un operator pe cont propriu, ci şi un om de paie pentru o varietate de afaceri murdare ale lui LBJ. Baker a derulat mai multe afaceri cu apropiaţi ai lui Meyer Lansky, în special cu Ed Levinson agent Mosad si director
Bancii de Credit International (BCI) a lui Tibor Rosenbaum.
(După cum am menţionat în capitolul 15, BCI-ul lui Rosenbaum, desigur, era unul dintre principalii acţionari ai Permindex, entitatea obscură care a jucat un rolcentral în conspiraţia CIA-Mosad împotriva lui John F. Kennedy.)

EARL WARREN PĂCĂLIT

Interesul lui Drew Pearson pentru poveştile sub acoperire despre asasinarea lui JFK era de lunga durata. De fapt, conform cercetărilor lui Scott, era insuşi Pearson care i-a spus preşedintelui Curţii Supreme, Earl Warren, la începutul anchetei Comisiei Warren, că comploturile CIA-Crimă Organizată împotriva lui Castro au dat greş şi că Castro a ripostat şi a ordonat asasinarea lui Kennedy.Potrivit propriului asistent John Henshaw, Warren şi Pearson au călătorit împreună în URSS la scurt timp după asasinarea lui JFK. Acolo, Pearson a fost prezentat liderului sovietic Nikita Hruşciov. Se pare că unul dintre subiectele discutate de Pearson şi Hruşciov a fost asasinarea lui John F. Kennedy.
Henshaw a remarcat că un document clasificat „strict secret" îngropat în Arhivele Naţionale din Washington (semnat de directorul CIA, Richard Helms) a fost desemnat „Discuţie între preşedintele Hruşciov şi domnul Drew Pearson cu privire la Lee Harvey Oswald". Acesta a fost unul dintre documentele pe care preşedintele Curţii Supreme Warren a ordonat să fie sigilate pentru 75 de ani.
Discuţiile secrete dintre Pearson şi dictatorul sovietic nu au fost niciodată înregistrate în rubrica de bârfe a lui Pearson.
Se pare că în această perioadă Pearson a început pentru prima dată... sa promoveze teoria conspiraţiei lui Castro, care ulterior a ajuns în atenţia publicului în 1967.
Cu toate acestea, în momentul anchetei Comisiei Warren, preşedintele Curţii Supreme credea, evident, că există o bază pentru povestea lui Pearson şi, prin urmare,o nevoie consecventă de a muşamaliza adevărul pentru a preveni izbucnirea

războiului(SUA/USSR).
Se pare că acesta a fost stratagema necesară pentru a-l convinge pe Warren să ascundă ceea ce în mod eronat se credea a fi adevărul tulburător. Biograful lui Pearson a descris cu generozitate acţiunile editorialistului: „Scopul editorialistului devenit diplomat era de a reduce isteria, care ar fi putut perturba delicatul echilibru dintre Statele Unite şi URSS.
Indiferent de situaţie, povestea Pearson-Anderson despre presupusa conspiraţie a lui Castro împotriva lui JFK a creat senzaţie şi a tulburat apele într-un moment în care acuzaţiile de conspiraţie privind asasinarea lui JFK câştigau credibilitate pe scară largă. Oricât de raţională ar fi putut părea povestea la vremea respectivă, dovezile erau în cel mai bun caz fragile, după cum am văzut. Adevărul este că „revelaţiile" Pearson- Anderson nu sunt nimic mai mult decât dezinformare deliberată.

SCHIMBAREA CENTRULUI CONTROVERSEI

Rubricile lui Pearson-Anderson, în fapt, au „exonerat" CIA de implicarea în uciderea lui JFK şi au arătat cu degetul spre Castro. De asemenea, coloanele Pearson-Anderson au mutat atenţia de la ancheta lui Garrison din New Orleans, care se concentra pe probabila implicare a CIA şi care descoperise legătura Clay Shaw-Permindex aducând ancheta chiar la uşa Israelului.
Faptul că Drew Pearson, în special, ar fi avut interesul să ascundă orice implicare israeliană este fără îndoială.

EDITORIALISTUL PREFERAT AL ISRAELULUI

De origine evreiască, Pearson a fost un prieten devotat al Israelului încă de la început. De fapt, în perioada premergătoare înfiinţării statului Israel, Pearson a funcţionat ca unealta plătita a lobby-ului israelian din Statele Unite, criticând în rubrica sa pe cei consideraţi ostili intereselor israeliene.
Una dintre ţintele preferate ale lui Pearson era pe atunci secretarul Apărării, James Forrestal. Potrivit biografului lui Pearson, „Când Forrestal l-a convins pe preşedintele Harry Truman să ia partea arabă împotriva evreilor din Palestina din motive militare, Pearson a văzut oportunitatea. L-a îmbrăcat şi l-a bărbierit pe Forrestal ca o voce birocratică pentru companiile petroliere americane cu mize enormeîn Orientul Mijlociu. Walter Winchell şi alţi formatori de opinie i-au susţinut poziţia."Atacul isteric al mass-media al lui Pearson asupra lui Forrestal, credeau unii, a dus la instabilitatea

mentală a secretarului de cabinet, rezultând în sinuciderea lui Forrestal. Există mulţi,totuşi,care cred că Forrestal a fost de fapt ucis, tocmai din cauza puternicei sale opoziţii faţă de lobby-ul israelian.Pearson însuşi îşi consolidase legăturile cu lobby-ul israelian şi se implicase în intrigi de culise cu serviciul de informaţii şi propagandă al Israelului, Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, timp de decenii.

PEARSON ŞI ADL

Potrivit biografului lui Pearson, „De-a lungul anilor, ADL l-a ajutat enorm pe Pearson. I-a furnizat informaţii pe care nu le putea obţine în altă parte, i-a susţinut turneele de conferinţe, chiar a ajutat la difuzarea buletinului său informativ săptămânal."

Fosta soacră a lui Pearson, Cissy Patterson, editoarea Washington Times Herald,a fost mai puţin caritabilă în descrierea sa despre Pearson.Într-un atac editorial aprig la adresa lui Pearson, ea l-a numit „atât agent sub acoperire cat şi purtător de cuvânt al Ligii Anti-Defăimare".Mai mult, Pearson avea un acord de lungă durată cu ADL prin care ADL plătea cheltuielile agenţilor săi, cum ar fi mai sus menţionatul John Henshaw, în schimbul propagandei ADL distribuita de către Pearson în rubricile sale.

LEGĂTURA LUI PEARSON CU MOSADUL

De asemenea, Pearson se familiarizase de-a lungul anilor cu o serie de agenţi de informaţii de nivel înalt apropiaţi de Israel, în special cu expertul britanic de informaţii născut în Canada, Sir William Stephenson.Acesta, aşa cum am văzut în capitolele 7 şi 15, nu a fost doar forţa călăuzitoare din spatele înfiinţării Mosad-ului israelian, ci şi creierul din spatele operaţiunilor de informaţii aliate din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care au utilizat resursele lui Meyer Lansky şi ale reţelei sale din crima organizată. El a fost de asemenea, un apropiat şi mentor al lui Louis M. Bloomfield, preşedintele entităţii Permindex, susţinută de Mosad, care a fost esenţială în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Potrivit biografului lui Pearson, „Stephenson îl cunoscuse în timpul războiului pe Pearson ca publicist responsabil cu cei mai mari adepţi serioşi din Statele Unite."În cel puţin un caz, Pearson a publicat un articol care, potrivit biografului său, „i-a fost servit cu linguriţa"de Stephenson.Celelalte conexiuni ale lui Pearson au fost la fel de interesante şi indică în continuare interesul său de a acoperi Israelul şi aliaţii săi în conspiraţia asasinarea lui JFK

CIA-ul şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky.

LOBBY-UL ISRAELIAN ŞI PEARSON

Potrivit asociatului lui Pearson, John Henshaw, Pearson era implicat în practici comerciale viclene cu partenerul său, avocatul Max M. Kampelman,o figură cheie în lobby-ul israelian din Washington şi un director de nivel înalt al Ligii Anti-Defăimare (ADL) .Kampelman, avocatul personal al vicepreşedintelui de atunci Hubert Humphrey, şi Pearson încercau să smulgă controlul canalului de televiziune 14, WOOK,care era deţinut de persoane de culoare, din Washington.(În capitolul 6, aşa cum am văzut, Humphrey a fost produsul unei maşini politice din Minnesota, finanţată, parţial, de faimoasa Isadora Blumenfeld, o rotiţă importantă în Sindicatul Criminal Lansky.)

Legăturile dintre Pearson şi lobby-ul israelian din Washington erau şi mai intime. Fiul vitreg al lui Pearson (şi editorul „jurnalelor" sale),Tyler Abell, avocat, fusese angajat de firma de avocatură David Ginsburg, agent străin înregistrat pentru Israel.Ginsburg, la fel ca si alte câteva personalităţi de top cunoscute pentru scopul lor de a promova interesele Israelului la Washington, se număra printre cei apropiaţi de Hubert Humphrey. (Ginsburg însuşi şi-a luat un concediu de la propria firmă pentru a lucra în campaniei prezidenţiala eşuata din 1968 a vicepreşedintelui Hubert H. Humphrey.)În capitolul 6, desigur, am examinat succesele politice timpurii ale vicepreşedintelui în Minneapolis, dominat de Sindicatul Lansky.

ÎNŢELEGEREA CU MICKEY COHEN

În 1968, Pearson a lucrat mână în mână cu Mickey Cohen, acolitul lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest, în încercarea de a distruge campania prezidenţială a lui Richard Nixon în favoarea adversarului său democrat, Humphrey. (În capitolul 13 am explorat în detaliu legătura lui Cohen cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK.)

Potrivit lui Cohen, care scrie în memoriile sale, preşedintele Johnson a aranjat ca Pearson să-l sune pe Cohen, care era deja în închisoare. Pearson a vrut să descopere informaţii hidoase despre Nixon din perioada fostului vicepreşedinte din California, când, potrivit lui Cohen, acesta oferise sprijin financiar ilegal lui Nixon. „Îl vom promova pe Humphrey la preşedinţie", i-a spus Pearson lui Cohen, „Şi vă asigur că, dacă va deveni preşedintele nostru, veţi primi o eliberare condiţionată din motive medicale", în schimbul

faptului că veţi oferi acuzaţii împotriva lui Nixon. Potrivit lui Cohen, „Am consimţit la tot ce Pearson voia să facă împotriva lui Nixon”. Cu toate acestea, Nixon a câştigat alegerile, iar Cohen nu a primit niciodată eliberarea condiţionată din motive medicale.
Relaţia lui Pearson cu editorii ziarului National Enquirer (care s-a specializat în denigrarea familiei Kennedy şi, de asemenea, publicarea unor poveşti adesea nebuneşti despre conspiraţia asasinării lui JFK) este de asemenea, interesantă, în special în lumina conexiunilor ziarului Enquirer cu CIA şi lobby-ul israelian.

PEARSON ŞI NATIONAL ENQUIRER

Aşa cum a relatat John Henshaw, asistentul lui Pearson, în numărul din 1 iulie 1969 al buletinului informativ Washington Observer, compania care publica Enquirer, World Wide Features, Inc., avea origini interesante.
Aceasta era deţinută de cei trei fraţi, Anthony, Fortune şi Generoso Pope. Ei erau fiii lui Generoso Pope Sr., un lider italian al maşinii politice Tammany Hall din New York, care era ea însăşi inextricabil legată de Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky.
Familia Pope a contribuit mult timp prin intermediul Fundaţiei Generoso Pope la cauzele pro-Israel. Fundaţia era, de asemenea, suspectată pe scară largă că ar fi o sursă secretă de fonduri pentru CIA.
Generoso Pope Jr. deţinea National Enquirer. Pope Jr. lucrase pentru CIA în timpul războiului din Coreea şi era el însuşi foarte prietenos cu partenerul de lungă durată al lui Lansky, Frank Costello. De fapt, Costello a contribuit la finanţarea publicaţiei Enquirer la începuturile sale.
Pearson îi facusese publicitate favorabilă lui Generoso Pope Sr., numindu-l primul „italian-american proeminent” care s-a opus lui Mussolini. În schimb, Pope i-a dat prompt lui Pearson un contract pentru a scrie o rubrică săptămânală pentru El Progresso, principalul ziar în limba italiană din ţară. Contractul de 150 de dolari pe săptămână era mai mare decât orice alt ziar plătit pentru o singură rubrică săptămânală. La mijlocul anilor 1960, Pearson şi Fortune Pope, împreună cu Leonard Marks, consilierul lui Lyndon Johnson pentru televiziune şi radio, au intrat în parteneriat şi au achiziţionat Sindicatul Bell-McClure şi Alianţa Nord-Americană a Ziarelor.(Marks a fost numit ulterior şef al Agenţiei de Informaţii a SUA de către Johnson.)

Biograful lui Pearson respinge relaţia dintre Pearson şi controversata familie Pope numind-o „enigmatică”. Această relaţie, însă, cimentează şi mai mult legăturile lui Pearson cu lobby-ul israelian şi aliaţii săi din CIA.

LEGĂTURA JOE TRENTO

Este mai mult decât interesant de observat că, pentru o perioadă, şeful biroului de la Washington al lui Generoso Pope a fost jurnalistul Joe Trento, care a devenit o autoritate în comunitatea de informaţii. Trento a fost, aşa cum am văzut în capitolul 16, cel care a fost coautorul unui articol controversat în care se susţinea că fostul agent CIA E. Howard Hunt s-ar fi putut afla în Dallas în ziua în care JFK a fost împuşcat. Trento, aşa cum s-a menţionat, avea excelente conexiuni cu CIA, în special cu James Jesus Angleton, şi ştim cu siguranţă că Trento era folosit ca un canal media de către Angleton pentru scopurile insidioase ale sale.Desigur, acest lucru l-am discutat în detaliu în capitolul 16.

LEGĂTURILE LUI JACK ANDERSON

Partenerul şi protejatul lui Drew Pearson, Jack Anderson, avea însuşi legături notabile nu numai cu lobby-ul israelian, ci şi cu Sindicatul Criminalităţii Organizate Lansky.Anderson nu numai că şi-a împărţit cândva birourile cu cel puţin un lobby-ist înregistrat pentru Israel, care era, de asemenea, apropiat de protejatul lui Lansky,Carlos Marcello, dar a menţinut şi o relaţie de lucru strânsă cu Herman (Hank) Greenspun, un asociat de lungă durată al sindicatului Lansky şi traficant de arme pentru Israel.

Greenspun a fost un protejat al prietenului lui Lansky, Joseph „Doc” Stacher, un gangster din New Jersey, care a fost unul dintre principalii susţinători americani ai mişcării clandestine evreieşti din Palestina la sfârşitul anilor 1940.Stacher a primit ulterior permisiunea să fie exilat în Israel, în urma condamnării sale în Statele Unite pentru acuzaţii de evaziune fiscală. Potrivit biografului lui Lansky,Robert Lacey, moartea lui Stacher l-a afectat foarte mult pe Lansky. Erau prieteni foarte apropiaţi şi asociaţi de lungă durată. Greenspun a funcţionat şi ca om de relaţii publice pentru prietenul din copilărie al lui Lansky - ucis ulterior la ordinul lui Lansky, Benjamin Siegel.

Conform publicaţiei The Washington Observer, „La începutul războiului din Palestina, Hank Greenspun a fost trimis de mişcarea clandestină evreiască în Hawaii pentru a cumpăra arme şi

echipamente suplimentare ale armatei americane. Mituind agenţi de securitate de la Staţia Aeronavală a SUA de pe Oahu, el a atacat un stoc de armament şi a furat 15 tone de mitraliere de calibru 30 şi 50. Mitralierele de contrabandă au fost ambalate în 58 de lăzi marcate „piese de motor” şi expediate la Los Angeles, apoi transbordate în Mexic şi apoi în Israel. Greenspun a incalcat blocada britanică transportand arme către Israel. Mai târziu, el a pledat vinovat de încălcarea Legii Neutralităţii SUA şi a primit o condamnare cu suspendare de 3 ani. Nu a fost niciodată urmărit penal pentru furt de bunuri ale guvernului federal.Greenspun, care a devenit o figură importantă în Las Vegas, a continuat să înfiinţeze un lanţ de ziare în Nevada şi Colorado, publicând The Las Vegas Sun.

După cum am văzut în capitolul 7, lumea interlopă israeliană a contrabandei cu arme din care făcea parte Greenspun era o clică foarte strâns unită. Desigur, Louis Bloomfield (mai târziu director executiv al entităţii Permindex) era unul dintre coordonatorii cheie ai contrabandei cu arme israeliene, lucrând cu Sindicatul Lansky şi cu asociatul lui Anderson, Greenspun.Anderson şi Greenspun au fost implicaţi într-o altă aventură legată de Sindicatul Lansky. Cei doi, împreună cu avocatul Edward Morgan, legat de CIA(presupusul canal pentru povestea conspiraţiei lui Castro lansată de Pearson şi Anderson), au fost intermediari în vânzarea resortului de jocuri de noroc Desert Inn din Las Vegas al asociatului lui Lansky şi câştigător al premiului ADL „Torţa Libertăţii”, Morris Dalitz, către Howard Hughes.

ÎNCA UN ULTIM PUNCT INTERESANT

Jack Anderson a fost, de asemenea, un „prieten apropiat” vechi al Mosad-ului şi al agentului CIA Frank Sturgis, începând încă din 1960 cu trei ani înainte ca Sturgis, prin intermediul propriei sale recunoaştere ulterioară raportată, a jucat un rol în evenimentele din Dealey Plaza.

UN STUDIU DE CAZ ÎN DEZINFORMARE

Faptul că Drew Pearson şi Jack Anderson au menţinut legături atât de intime cu toţi principalii incitatori din spatele asasinării lui JFK Israel, CIA şi Sindicatul Criminalităţii Organizate Meyer Lansky - nu numai că pune la îndoială povestea complotului asasinării lui Castro, pe care cei doi editorialişti au senzaţionalizat-o, dar indică şi adevărata motivaţie din spatele publicării povesţii: să acopere

adevăraţii conspiratori.
Cazul Pearson şi Anderson exemplifică, mai presus de toate, natura insidioasă a influenţei Israelului asupra mass-mediei americane şi oferă un studiu de caz clar despre modul în care mass-media a fost manipulată pentru a distorsiona adevărul despre conspiraţia asasinării lui JFK. Deşi mass-media în general susţinuse iniţial muşamalizarea Comisiei Warren, dezacordul public faţă de concluzii stimulat în mare parte de munca criticului pionier al comisiei, Mark Lane, şi a prietenului său, procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison i-a forţat pe prietenii Israelului din mass-media să-şi joace rolul.Au început brusc să apară poveşti precum că „Mafia l-a ucis pe JFK" şi despre comploturile „Castro" împotriva lui JFK. Pearson şi Anderson au fost doar doi jucători în muşamalizarea continuă. Şi Pearson însuşi (după cum am văzut) a contribuit de fapt la convingerea lui Earl Warren că a existat o conspiraţie (creata de Castro) care a fost necesară, pentru binele public in muşamalizarea adevărului. De fapt, Pearson şi aliaţii săi israelieni şi CIA căutau să ascundă adevărul real.

MAI MULTE DEZINFORMĂRI

O poveste destul de interesantă despre asasinarea lui JFK a apărut sub forma unei cărţi scrise de fostul agent contractual CIA Hugh McDonald, co-scrisă împreună cu prolificul autor Geoffrey Bocca. Cartea McDonald-Bocca, „Apel la o întâlnire în Dallas", a avut o difuzare largă.
Cartea conţinea un interviu cu un asasin plătit internaţional pe nume„Saul", care i-a mărturisit lui McDonald că el era adevăratul ucigaş al preşedintelui Kennedy. Asasinul plătit a spus că a fost angajat de un grup privat, şi nu de CIA, pentru care lucrase contractual în trecut.
Mulţi critici ai asasinării lui JFK au fost foarte sceptici în privinţa carţii, considerând-o o formă de dezinformare (poate chiar de la CIA) deşi nu neapărat puneau la îndoială sinceritatea lui McDonald ar fi fost mai instructiv să se ia în considerare rolul lui Geoffrey Bocca în scrierea cărţii. De fapt, Bocca a fost un propagandist pentru Organizaţia Armatei Secrete Franceze (OAS), susţinută de CIA şi finanţată de Israel, şi era cunoscut pentru că „a tradus unele broşuri ale OAS în engleză într-un moment în care organizaţia se gândea să apeleze la Naţiunile Unite pentru ajutor".Bocca a scris, de asemenea, o relatare eroică despre OAS, intitulată Armata

Secretă.Inutil să mai spun că, având în vedere „legătura franceză” cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK, apariţia unui propagandist al OAS ca şi coautor al unei cărţi care, practic, „a absolvit” CIA de implicarea în crimă este cel puţin interesantă.
O notă de subsol ciudată: la câţiva ani după publicarea cărţii „Apel la Dallas”,McDonald a scris o altă carte despre asasinarea lui JFK. Coautorul său, care avea legături solide cu CIA, Robin Moore, era cel mai bine cunoscut, în mod interesant, pentru celebra sa carte, „The French Connection” - despre traficul internaţional de heroină legat de serviciile franceze de informaţii şi de sindicatul Lansky. Cartea lui McDonald şi Moore se intitula „LBJ şi conspiraţia JFK”. Acest volum a dezvoltat tema primei cărţi a lui McDonald, spunând căpresupusul asasin plătit, Saul, fusese angajat de Uniunea Sovietică pentru a-l ucide pe preşedintele Kennedy.
Teoria conform căreia sovieticii s-ar fi aflat în spatele conspiraţiei de asasinat, desigur, se aliniază perfect cu planul iniţial al CIA, prin intermediul scenariului din Mexico City, născocit de James J. Angleton, de a pune crima pe seama KGB-ului. Indiferent de situaţie, a doua carte a lui McDonald a primit puţină, dacă nu chiar deloc, recunoaştere, deşi a tulburat şi mai mult apele.

UN „CRITIC” PRO-ISRAELIAN

Mâna revelatoare a simpatizanţilor israelieni chiar şi în rândul „criticilor” concluziilor Comisiei Warren a devenit acum evidentă. Când un grup de autoproclamaţi „critici” ai Comisiei Warren a format o organizaţie cunoscută sub numele de Biroul de Informaţii despre Asasinat, unul dintre ei l-a inclus pe jurnalistul liberal Jack Newfield, un susţinător devotat şi deschis al Israelului.

ARTICOLUL DE COPERTĂ „HOFFA L-A UCIS PE JFK”

În 1992, când interesul public pentru conspiraţia asasinării lui JFK era la apogeu ca urmare a lansării simultane a bestsellerului lui Mark Lane, Plausible Denial, şi a filmului lui Oliver Stone, JFK, Newfield a fost cel care a lansat încă o poveste ridicolă despre conspiraţia asasinării lui JFK - o nouă perspectivă asupra teoriei conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK”. „Hoffa l-a ucis pe JFK” era titlul de pe prima pagină a ediţiei din 14 ianuarie a ziarului avid de senzaţionalism, New York Post.
Tabloidul din New York a fost cel care a „publicat” povestea conform căreia şeful Teamster, Jimmy Hoffa, aranjase uciderea lui JFK prin intermediul contactelor sale mafiote.Nu este surprinzător că autorul

articolului din Post, a fost Jack Newfield.Post, desigur, a fost una dintre principalele voci pro-Israel ale presei aproape până la punctul obsesiei. Orice conspirație care ar putea „să lege cumva Israelul sau aliații săi din CIA de crima nu putea fi tolerată. Aproape imediat, restul mass-media controlata de sistem a preluat „exclusivitatea" in „toiul scandalului" și a început să o promoveze. Scopul era de a „discredita conspirația care în sfârșit era expusă la milioane de americani.
Ca răspuns la invenția lui Newfield, chiar și Dan Rather, de la CBS, s-a simțit obligat să spună lumii că dovezile existau: liderul vechi al sindicatului Teamsters, Jimmy Hoffa, ordonase „Mafiei" să-l omoare pe John F. Kennedy.Washington Post, mult timp o sursă de dezinformare a CIA, a publicat și el „povestea". La fel ca și săptămânalul conservator ferm pro-Israel, Human Events, care a susținut în mod constant,că orice conspirație la asasinarea lui JFK în special cea care implica CIA-ul era o fantasmagorie.
Articolul lui Newfield l-a citat pe un presupus asociat de lungă durată al crimei organizate, avocatul Frank Ragano, care a susținut că șeful Teamster, Jimmy Hoffa, i-a spus să ordone „Mafiei" să-l asasineze pe președintele John F. Kennedy.
Conform poveștii improbabile a lui Ragano, acesta i-a dus mesajul șefului mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, și șefului mafiei din Tampa, Santos Trafficante, ambii, după cum am văzut, fiind subordonați direcți ai lui Meyer Lansky.
Probabil, aceștia s-au conformat ordinului lui Hoffa, în versiunea lui Ragano a poveștii, pentru că, la urma urmei, Kennedy a fost într-adevăr împușcat mortal.Cu toate acestea, așa cum a comentat Mark Lane, „Hoffa nu a dat ordine Mafiei.Mafia i-a dat ordine lui Hoffa."

DE CE POVESTEA LUI HOFFA NU E CREDIBILA

Principala „dovadă" a lui Ragano că Trafficante a fost implicat în uciderea lui JFK a fost un comentariu făcut de Trafficante în sensul că „Ar fi trebuit să-l omorâm pe Bobby", referindu-se la pe atunci procurorul general Robert F. Kennedy. Nu că Trafficante a recunoscut că „noi" l-am ucis pe JFK ci doar că „ar fi trebuit să-l omorâm pe Bobby".Toate acestea sunt extrem de ciudate prin faptul că Ragano spune că el un avocat cunoscut in drept penal cu conexiuni de rang înalt a reușit să isi „suprime" aceste amintiri până de curând. Ragano a spus că era „vinovat și rușinat" din cauza

asocierii sale cu crima organizată; potrivit lui Ragano, sentimentele sale de vinovăţie l-au determinat să isi suprime aceste amintiri. Cu toate acestea, s-ar putea ca el să fi fost doar interesat să adauge puţină savoare memoriilor sale, care au fost publicate ulterior.
Mai mult, Ragano, care făcea apel la o a doua condamnare pentru evaziune fiscală federală, s-ar putea să fi avut şi altceva în minte spunând această poveste care exonerează CIA şi orice alte agenţii federale care ar fi putut fi implicate în asasinat şi muşamalizarea acestuia.

CINE L-A UCIS PE HOFFA?

Biograful lui Hoffa,Dan Moldea, a dezvăluit câteva informaţii „din interior" interesantecu privire la adevărul despre Hoffa - şi despre uciderea sa. Moldea raportează: „În mod ironic, avocatul William Bufalino... s-ar putea să fi arătat cu degetul în direcţia corectă, fără să vrea. El încerca să sugereze că mafia nu a avut nici o legătură cu uciderea lui Hoffa, preferând să arunce vina pe guvern, dar a spus-o astfel:«Spuneţi-i FBI-ului să investigheze CIA. Şi spuneţi-i CIA-ului să investigheze FBI-ul. Atunci veţi avea răspunsul la cazul Hoffa." Şi a adăugat că credea că uciderea lui Hoffa era legată de cea a lui Sam Giancana şi a lui Johnny Rosselli.(În capitolul 11, desigur, am examinat moartea ciudată a lui Sam Giancana şi Johnny Rosselli şi am concluzionat, contrar mitului popular, că cele două figuri mafiote nu au fost, de fapt, victimele atacurilor „mafiei" deloc ci au fost, în schimb, înăbuşite, dacă nu de CIA însăşi, cu siguranţă la cererea acesteia.)
Interesant este că încă un ziarist pro-Israel dedicat,Max Lemer, scriind în The Washington Times, a fost cel care a venit şi el în apărarea poveştii de primă pagina Hoffa-Mafia. Potrivit lui Lemer, „Mafia a figurat întotdeauna printre principalele scenarii posibile pentru crimă, alături de KGB şi Fidel Castro. Dar abia după relatarea lui Ragano piesele puzzle-ului au început să se lege. Marcello a condus operaţiunea mafiei din New Orleans, Trafficante în Tampa şi Cuba. Ei au avut timp să-şi pună la punct planul. Aveau o armată de ucigaşi pricepuţi din care să se bazeze ".Lemer, desigur, se juca cu faptele. El a ignorat rolul central pe care l-a jucat Meyer Lansky în manipularea activităţilor atât ale lui Marcello, cât şi ale lui Trafficante.

SUN MYUNG MOON, ISRAEL ŞI CIA

Faptul că The Washington Times ar fi interesat să promoveze

povestea Hoffa-Mafia nu este o surpriză. La urma urmei, Times însuşi are legături strânse cu comunitatea de informaţii şi este un susţinător editorial strident al Israelului. „Washington Times este finanţat de bizarul conglomerat global al figurii culte coreene Sun Myung Moon.Moon însuşi a fost în mod repetat asociat cu CIA-ul coreean, care este, bineînţeles, strâns legat de omologul său american. În plus,Moon a format o alianţă strânsă cu Israelul şi lobby-ul său american şi a promovat o agendă pro-Israel în aşa-numita „mişcare conservatoare" din Statele Unite.Redactorul lui Moon la The Washington Times la acea vreme era Arnaud d eBorchgrave, fost corespondent de top pentru Newsweek, legat de CIA (deţinut de compania Washington Post), şi un reputat „fost"agent de informaţii. Mai mult, de Borchgrave însuşi este strâns legat prin căsătorie de familia Rothschild. Rothschild-ii, aşa cum am văzut, au fost susţinători financiari de mult timp ai statului Israel."

MUŞAMALIZAREA CONSERVATORILOR

Răspunsul la acuzaţiile de conspiraţie legate de JFK, provenit de la o altă sursă „conservatoare" este la fel de interesant. Organizaţia, numită în mod ciudat Accuracy in Media, un autoproclamat „observator media" conservator, s-a simţit foarte ofensată de sugestiile că ar fi putut exista o conspiraţie în spatele asasinării preşedintelui. În momentul în care au fost lansate romanele „Plausible Denial" al lui Mark Lane şi „JFK" al lui Oliver Stone, preşedintele AIM, Reed Irvine, aparent inexplicabil, s-a alăturat restului presei pentru a denunţa teoriile conspiraţiei prezentate în carte şi film. Scriind în paginile săptămânalului conservator Human Events, criticul media Irvine a adus un omagiu presei sistemului pentru atacul său asupra teoriilor. Potrivit lui Irvine, „Mass-media mainstream, trebuie sa le recunosc meritul, a fost aproape unanimă în a-l denunţa pe Stone ca fiind un şarlatan mincinos."(Deşi, desigur, Stone, de fapt, nu a spus întregul adevăr.)

Irvine a continuat să-l crediteze pe Lane drept „stângist" şi a anunţat cu emfază că oricine crede că există vreun fel de conspiraţie internă în spatele crimei lui JFK este păcălit de propaganda sovietică.Reacţia AIM a fost interesantă, în special în contextulexperienţei unora dintre liderii AIM.

CINE SE AFLĂ ÎN SPATELE AIM(Accuracy in Media)?

Irvine însuşi e un fost economist al Sistemului Rezervelor Federale controlat de marile bănci. Cofondatorul AIM al lui Irvine, Bernard Yoh, a fost un subordonat din epoca Vietnamului al generalului Edward Lansdale, agent al CIA.
Lansdale, aşa cum am văzut în capitolul 11, era responsabil de operaţiunile anti-Castro desfăşurate sub numele de Operaţiunea Mangusta, în colaborare cu Sindicatul Criminal Meyer Lansky.
În timpul serviciului său în Vietnam, aşa cum am menţionat în capitolul 12, Lansdale a lucrat îndeaproape cu mafia corsicană o parte integrantă a operaţiunilor de contrabandă cu droguri ale lui Lansky, desfăşurate în colaborare cu CIA. Faptul că fostul asociat al lui Lansdale din epoca Vietnamului s-a opus teoriilor conspiraţiei lui JFK nu este, aşadar, o mare surpriză.

LEGĂTURA ISRAELIANĂ A AIM-ului

Yoh, menţionat anterior, este, de asemenea, afiliat cu Consiliul Internaţional de Securitate (ISC), un grup de experţi remarcabil pentru devotamentul său central faţă de avansarea intereselor Israelului în elaborarea politicii externe a SUA.
Fondatorul ISC a fost omniprezentul Dr. Joseph Churba, un rabin hirotonit pe care l-am întâlnit pentru prima dată în capitolul 8 ca protejat al lui Jay Lovestone, care a coordonat contactele CIA cu mafiile corsicană şi siciliană în numele lui James J. Angleton de la CIA.Interesant este că Churba (acum decedat) a fost, de asemenea, o figură cheie în Institutul Evreiesc pentru Relatii privind Securitate Naţională şi într-o entitate cunoscută sub numele de Americani pentru un Israel Sigur (ASI), înfiinţată în Statele Unite dintr-o excrescenta a grupării teroriste clandestine israeliene, Irgun. Printre cei care au colaborat intim cu precursorii ASI s-a numărat emigrantul evreu român, Ernst Mantello, al cărui frate Giorgio, împreună cu maiorul Louis M. Bloomfield, a fost unul dintre fondatorii entităţii obscure Permindex, examinată în detaliu în capitolul 15.

O ALTĂ CONEXIUNE CIA-LANSKY

O altă figură AIM este la fel de interesantă în lumina criticii organizaţiei asupra teoriilor conspiraţiei privind asasinarea lui JFK. Preşedintele AIM este Murray Baron, nu doar un fost oficial al Frăţiei Internaţionale a Teamsters, dominat de Lansky Organizated Crime Syndicate, ci şi un membru al Comitetului Cetăţenilor pentru o Cuba Liberă, finanţat de CIA, şi co-fondator al Comitetului

Cetăţenilor pentru Pace si Libertate în Vietnam.
S-ar putea adăuga, în treacăt, că AIM a fost în mod constant un apărător strident al Israelului şi al intereselor sale. Chiar şi a face aluzie la vreo conspiraţie care ar putea implica Israelul şi aliaţii săi din CIA ar fi un scandal, în ceea ce priveşte AIM. Atât despre acurateţe în mass-media din partea acestei fundatii.

OLIVER STONE

Dar filmul lui Oliver Stone,JFK?
Unde se încadrează acest film controversat în povestea teoriilor conspiraţiei privind asasinarea lui JFK? Dar răspunsul isteric al mass-media la aparitia filmului (care de fapt i-a adus o publicitate si mai mare)?
Într-un articol publicat în New York Times pe 20 decembrie 1991, Stone a pus o întrebare destul de simplă: „Când un lider al oricărei ţări este asasinat,presa întreabă în mod normal: «Ce forţe politice s-au opus acestui lider şi ar beneficia de pe urma asasinării sale?»”
Ironia, după cum vom vedea, este că, deşi Oliver Stone însuşi pare să fi pus chiar această întrebare într-un mod foarte relevant prin intermediul controversatului său film JFK, adevărul este că Stone însuşi, într-un fel, a dovedit în cele din urmă că a devenit un factor major în continuarea muşamalizării adevărului real despre asasinarea lui John F. Kennedy. Este într-adevăr ironic faptul că, deşi filmul lui Stone,JFK a concentrat o largă atenţie internaţională asupra conspiraţiei asasinării lui JFK, au existat speculatii discrete că furia din mass-media ar putea face parte dintr-un plan la nivel înalt de a muşamaliza şi mai mult adevărul despre conspiraţie.
Mulţi cercetători ai asasinării lui JFK, în special Mark Lane, sunt profund îngrijoraţi de faptul că filmul lui Stone prezintă un amestec ciudat de fapte reale şi ficţiune. Faptele despre conspiraţia asasinatului sunt suficient de senzaţionale, fără a fi adăugate detalii fictive, au subliniat el şi alţii.
Lane a rezumat cel mai bine:
„A fost bine că Stone a atras atenţia adolescenţilor şi a altora asupra crimei nerezolvate. A fost rău că a făcut-o prin falsificarea dovezilor.”

INDICÂND ÎN DIRECŢIA GREŞITĂ

Deşi filmul lui Stone a făcut referire, în treacăt, la conexiunile CIA ale lui David Ferrie şi Clay Shaw şi a menţionat de fapt Permindex

ideea principală a filmului a fost că conspiraţia îşi are originea în aşa-numitul complex „militar-industrial”.
Principalii conspiratori au fost prezentaţi ca militari de nivel înalt şi aliaţii lor printre companiile contractante de apărare de miliarde de dolari.Rolul comunităţii de informaţii a fost subestimat, ca să spunem cel puţin.Acest lucru, în sine, i-a determinat pe unii dintre criticii lui Stone să sugereze că poate scopul final din spatele filmului nu a fost, de fapt, acela de a-i identifica pe cei cu adevărat responsabili pentru asasinarea lui JFK, ci duce publicul într-o altă direcţie. Dovezile în acest sens, după cum vom vedea, sunt convingătoare într-adevăr.

LEGĂTURA LUI STONE CU LANSKY ŞI ISRAELUL

Faptul că distribuţia filmului lui Stone a fost gestionată de Warner Brothers este oarecum tulburător, având în vedere concluziile la care a ajuns cartea Verdict Final.
De fapt, Warner Brothers, o filială a gigantului media Time-Warner, a evoluat dintr-o companie de producţie cinematografică înfiinţată de un asociat vechi al lui Meyer Lansky, Louis Chesler, un canadian cu o reputaţie oarecum îndoielnică.
În 1956, Chesler, un reprezentant al lui Lansky, a înfiinţat Seven Arts Productions în Montreal, Canada. Deşi aparent o companie de producţie cinematografică, Seven Arts a funcţionat ca o companie care spăla bani pentru Lansky şi alţi asociaţi ai săi.
Până în 1955, Seven Arts intrase în parteneriat cu un consorţiu bancar cu sediul în New York şi era plină de bani în decurs de doar un deceniu.În 1967, Seven Arts a zguduit Wall Street-ul şi a uimit Hollywood-ul când a obţinut controlul asupra faimoaselor studiouri Warner Brothers pe scurt, o preluare Lansky. Mutarea a fost un mister pentru mulţi la acea vreme, dar puţini ştiau despre tranzacţiile din culise ale Sindicatului Lansky care au făcut posibile aceste „aranjamente”.
Noua operaţiune a fost numită „Warner-Seven Arts Studios” şi, până în 1968, era cunoscută sub numele de Warner Communications.Nu este surprinzător că, pur şi simplu, se întâmplă că Investors Overseas Service (IOS) al lui Bernie Comfeld „deţinea pachete majore de acţiuni” în Warner-Seven Arts. Comfeld de la IOS, aşa cum am văzut în capitolul 15, a fost un om de paie pentru Tibor Rosenbaum, fost oficial Mossad şi principalul ,,papusar” in operaţiunea Permindex, conectată la Lanksy,care a

stat la baza conspiraţia asasinării lui JFK.

„MAFIA ISRAELIANĂ”

În 1981, un scandal major a zguduit Warner Communications. Mai multe dintre figurile sale de top - Solomon Weiss, Stephen Ross şi Jay Emmett - au fost prinse cu fraudă fiscală, luare de mită şi diverse alte acuzaţii de extorcare aduse de Departamentul de Justiţie.Legăturile lui Warner cu crima organizată erau investigate. Cu toate acestea, ceea ce este deosebit de semnificativ în acest caz este faptul că o mare parte din dovezile împotriva menţionatului Weiss, care a fost trezorier adjunct senior la Warner Communications, au ieşit la iveală din înregistrări culese din dosarele United Jewish Appeal şi ale altor organizaţii filantropice pro-Israel care au fost confiscate de Departamentul de Justiţie.
Mai mult, ancheta Warner Communications a redat în mod repetat legături stranse cu aşa-numita „mafie israeliană” elementele interne ale crimei organizate care operează în Israel.
Şi, pentru a strânge cercul şi mai mult,in ancheta Warner asupra menţionatului Stephen Ross de către justitie s-au descoperit legături între gigantul media şi scandalul American Bank and Trust (ABT al patrulea cel mai mare faliment bancar din istoria Statelor Unite cauzat de acordarea unor credite fara garantii,asocierea cu crima organizata si bancheri dubiosi de origine evreiasca).

TIBOR ROSENBAUM, DIN NOU

În capitolul 7 am aflat pentru prima dată că ABT, cu sediul la New York, era o filială americană a Băncii Comerciale Elveţiano-Israeliene, în al cărei consiliu de administraţie nu era nimeni altul decât Tibor Rosenbaum, membru al Mosad-ului israelian, sponsor al mai sus menţionatului Bemie Comfeld de la IOS.
După cum am văzut, în mod ironic, pe 22 noiembrie 1963, Swiss Israel a preluat conducerea American Bank and Trust. Această firmă, însă, a dat faliment în cele din urmă, fiind jefuită de finanţatorul David Graiver, el însuşi un agent Mosad cu state vechi. Unul dintre cei pătaţi de scandalul ABT şi, în cele din urmă, legaţi de afacerea Warner Communications a fost finanţatorul newyorkez Abraham Feinberg, care nu numai că a fost director al ABT, dar a fost şi persoana care a aranjat prima întâlnire neplăcută a lui John F. Kennedy cu oamenii cheie din lobby-ul pro-Israel din America (descrisă în capitolul 4).Warner Communications a supravieţuit seriei de scandaluri şi apoi,în cele din urmă, a fuzionat cu

Time-Life, Inc., celălalt mare gigant media care,a fost criticat si el de cercetătorii asasinării lui JFK pentru că s-a pretat la mușamalizarea asasinării lui JFK.

BANDA DE LA TIME-LIFE

În capitolul 10, de exemplu, am aflat cum corespondentul Life Richard Billings a mers la New Orleans și a sabotat ancheta lui Jim Garrison privind asasinarea lui JFK. Billings și echipa sa au folosit revista Life ca forum pentru a-l portretiza pe Garrison ca un instrument al „Mafiei". Billings și compania l-au prezentat pe Garrison ca pe un om de incredere al șefului mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, dar, bineînțeles, au ignorat poziția secundară a lui Marcello față de omul care-l conducea pe Marcello, Meyer Lansky.

Însuși Billings a făcut ulterior parte din personalul Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanților care a dat vina pe „Mafie" pentru uciderea lui JFK, lucrând alături de directorul comitetului, G. Robert Blakey, care cu câțiva ani înainte fusese angajat ca martor în numele lui Morris Dalitz, confident de lungă durată al luiLansky, „dovedind" aparent că Dalitz nu avea legături cu lumea interlopă.Aceasta este povestea fuzionarii Time-Life cu Warner Communications,devenind Time-Warner. Și, bineînțeles, una dintre filialele Time-Warner,Warner Brothers, a devenit în cele din urmă compania de distribuție pentru filmul JFK al lui Oliver Stone care a invinovatit „complexul militar-industrial"si nu Mosad-ul,nici macar CIA-ul pentru asasinarea lui JFK.(Aceeași companie, prin intermediul filialei sale, Time-Wamer Books, s-a ocupat și de distribuția biografiei șefului mafiei din Chicago, Sam Giancana, ceea ce sugera că era vorba strict de un complot CIA-Mafie împotriva lui JFK,orchestrat aproape exclusiv de Giancana însuși.)

BRONFMANII, DIN NOU

Interesant este că, la începutul anului 1993, familia Bronfman, legată de sindicatul Lansky,prin intermediul companiei lor Seagram, a achiziționat o participație substanțială care controla Time Warner, consolidând și mai mult gigantul media în cercurile strâns unite ale conexiunii CIA-Sindicatul Lansky-Mosad care s-a învârtit în jurul companiei încă de la înființare.A fost vorba, așa cum am văzut în capitolul 15, de maiorul Louis M. Bloomfield, director executiv al entității Permindex, care

fusese mult timp avocatul personal al intereselor Bronfman şi o figură importantă în lobby-ul israelian din Canada. Faptul că o companie care a fost strâns legată încă de la începuturi nu doar de cercurile intime ale lui Meyer Lansky şi sindicatul său internaţional al crimei ci şi de Israel şi Mossad-ul său, a trebuit să fie sponsorul marii teorii a conspiraţiei a lui Oliver Stone este suficient pentru a ne face să fim suspiciosi, ca să nu spunem mai mult. Dar există mai mult.Este oarecum interesant de observat că atunci când Stone a angajat o agenţie de relaţii publice pentru a se ocupa de publicitatea şi controversele care au apărutla lansarea filmului, aceasta a fost puternica firmă din Washington, D.C., Hill & Knowlton.

La urma urmei, Hill & Knowlton a fost cea care a orchestrat o propagandă majoră în favoarea implicării americane în războiul din Golful Persic împotriva Irakului şi în favoarea Israelului.

CONEXIUNEA LUI STONE CU ADL

Mai mult, directorul executiv de la Hill & Knowlton care s-a ocupat de eforturile firmei sale în numele lui Stone, Frank Mankiewicz, şi-a început cariera în relaţii publice lucrând în numele Ligii Anti-Defăimare (ADL) pro-Israel a B'nai B'rith din Los Angeles. (În capitolul 18, vom vedea cum Mankiewicz însuşi a avut un rol curios în circumstanţele din jurul unui alt asasinat Kennedy.)

STONE REACŢIONEAZĂ LA VERDICT FINAL...

La Washington, D.C., pe 16 februarie 1994, un asociat al meu a încercat să-i ofere lui Oliver Stone un exemplar al primei ediţii a acestei cărţi, Verdict Final. Acest lucru s-a întâmplat la câteva luni după ce cartea a fost publicată pentru prima dată în programul simpozionului annual despre asasinarea lui JFK sponsorizat de Centrul de Informaţii privind Asasinarea lui JFK din Dallas, Texas. Deşi Stone nu fusese prezent la simpozion, el a fost reprezentat acolo de unul dintre asociaţii săi şi este sigur că Stone era conştient de lansarea cărţii Verdict Final. La urma urmei, o reclamă pe o pagină întreagă care promova o carte cu o introducere de Stone a apărut vizavi de o reclamă pe o pagină întreagă a Verdictului Final.

Când lui Stone i s-a prezentat exemplarul cărţii, a înlemnit când a văzut coperta cărţii şi a refuzat să o accepte, spunând: „Vă rog să mi-o trimiteţi prin poştă”. „Nonconformistul” autoproclamat liber-cugetător Stone s-a întors cu spatele şi a plecat, acceptând câteva

momente mai târziu un alt pachet cu materiale prezentat de o altă persoană. De ce a ezitat Stone atât de mult să accepte această carte? Poate că aveminformaţii care oferă răspunsul. Stone ştia, de fapt, despre aşa-numita „conexiunea franceză" cu asasinarea lui JFK, documentată în Verdict Finală şi menţionată în reclama din programul forumului JFK din Dallas.

STONE ŞI „CONEXIUNEA FRANCEZĂ"

Vedeţi, la scurt timp după ce Judecata Finală a intrat în tipar, Ron Lewis, care era prieten cu Lee Harvey Oswald în New Orleans şi care lucra şi în operaţiunea lui Guy Banister legată de „francezi", a dezvăluit ceva foarte interesant despre Stone şi legătura „franceză". Când Lewis, care a fost consultant pentru Stone în timpul filmărilor pentru JFK, l-a ajutat pe Stone să amenajeze platourile de filmare care recreau biroul lui Banister din New Orleans, Stone a inclus o serie de cutii, care conţineau aparent arme, cu descrieri in spaniolă. Lewis a obiectat la spaniolă, spunând: „Scrierea de pe cutii era în franceză" ,armele fiind legate bineinteles de rebeliunea OAS, susţinută de operaţiunea Permindex sponsorizată de Israel, împotriva preşedintelui francez Charles De Gaulle. Dar Stone i-a răspuns lui Lewis spunând: „Spaniola serveşte mai bine temei filmului". Si aşa cum a comentat Lewis, „ spaniola a ramas pe cutii". Aşa s-a întâmplat şi cu faptul că Oliver Stone a ignorat legătura „franceză" o legătură care, la rândul ei, scoate la iveală legătura israeliană cu asasinarea lui John F. Kennedy. O mişcare înţeleaptă într-adevăr pentru un cineast ai cărui sponsori aveau legături intime cu părţile vinovate implicate în crima pe care Stone a adus-o la viaţă distorsionand faptele in film.

CONEXIUNEA LUI STONE CU MOSAD-UL

Totuşi, există un ultim fapt destul de intrigant despre Oliver Stone şi filmul său promovat pe scară largă, care merită menţionat. Deşi Stone a fost, fără îndoială, geniul creativ incontestabil talentat responsabil pentru JFK, trebuie să ne amintim întotdeauna că în arena cinematografică, în cele din urmă, banii pur şi simplu sunt cei care determină dacă un film va fi realizat sau nu. Sarcina extrem de importantă de a aranja finanţarea revine producătorului filmului. Dacă se verifică genericul pentru JFK-ul lui Stone, se va găsi numele „Amon Milchan" listat ca „producător executiv".
Cine este Amon Milchan? De ce este numele său relevant în examinarea faptelor despre rolul Israelului în conspiraţia

asasinării lui JFK şi a modului în care Oliver Stone a suprimat acest factor critic?
Potrivit jurnalistului liberal Alexander Cockbum, care a scris în The Nation pe 18 mai 1992, Milchan, producătorul executiv al filmului JFK, „a fost identificat într-un raport israelian din 1989 drept «probabil cel mai mare traficant de arme [din Israel]». O companie pe care o deţinea a fost odată prinsă transportând ilegal focoase nucleare în Irak. Ca parte a unei operaţiuni comune guvernamentale israeliano-sud-africane «Muldergate»el a acţionat spăland bani meniti să înăbuşe publicaţiile liberale care se opuneau apartheidului." Istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi, care a studiat comerţul global cu arme al Israelului,il descrie pe Milchan ca fiind un „om al Mosadului".Cu toate acestea, în lumina luptei din culise a lui JFK cu Israelul pe tema dezvoltării nucleare a Israelului, ceea ce este poate şi mai interesant este că,
potrivit lui James Riordan, biograful lui Oliver Stone: „Milchan a fost în titlurile internaţionale pentru că a încheiat acorduri în beneficiul „Programul de armament nuclear al Israelului, dar el susţine că apărarea patriei sale, nu profitul, a fost „motivul său."
Dar asta nu e tot. De asemenea, se pare, potrivit lui Riordan, că Milchan a pus la dispoziţie ceea ce Riordan a descris ca fiind „bani francezi" pentru producţia filmului lui Stone.
Astfel, avem o figură Mosad în centrul programului de dezvoltare nucleară al Israelului, care asigură finanţarea împreună cu partenerii săi francezi - a unui film care nu numai:
1) suprimă aşa-numita „conexiune franceză" (descrisă chiar de unul dintre consultanţii filmului,Ron Lewis),
2) nu face nici o aluzie la conflictul amar al lui JFK cu Israelul, în special la lupta pentru efortul Israelului de a construi un arsenal nuclear.
O „TACTICA MEDIATICA" ÎN STIL HOLLYWOODIAN?
Având în vedere toate acestea, este oare o exagerare să sugerezi atunci că „interpretarea" lui Oliver Stone a conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK a fost, de fapt, o formă extrem de sofisticată de propagandă neagră finanţată din banii Mosad? A fost agitaţia mediatică masivă dată filmului lui Stone o formă de „magement politic si mediatic " în numele Israelului şi al aliaţilor săi din CIA? A fost promovarea pe scară largă a filmului lui Stone o modalitate de a pune în sfârşit capăt controversei şi să ofere publicului ceea ce

acesta şi dorea: o formă de explicaţie cu privire la „ce s-a întâmplat cu adevărat” în Dallas? Desigur, acest lucru nu vom şti niciodată. Probabil merită menţionat, în plus, că de când cartea Verdict Final a fost publicată pentru prima dată, mi s-a spus - dar nu am putut niciodată să confirm că Oliver Stone a fost un contribuitor generos la Comitetul pentru Relatii Publice America-Israel, lobby-ul Israelului. Dacă este adevărat, atunci acesta este pur şi simplu un alt detaliu interesant care ajută la explicarea în continuare a motivului pentru care Stone ar putea alege să ignoare toate dovezile care demonstrează o legătură israeliană definitivă cu asasinarea lui John F. Kennedy.

O INVITAŢIE LA DEZBATERE...

Mi-ar plăcea foarte mult să am ocazia să dezbat despre Oliver Stone într-un forum public.La urma urmei, suntem aparent de acord că Jim Garrison avea dreptate când şi-a lansat investigaţia asupra lui Clay Shaw. Acesta este un bun punct de plecare.Unde ne despărţim opiniile arata cât de departe a mers conspiraţia de fapt. Stone trage linia în ceea ce priveşte legătura lui Shaw cu Israelul. Eu nu.
Ce dezbatere interesantă ar fi aceasta. Dacă există cititori ai Verdict Final care ar putea organiza o astfel de dezbatere, să mă anunţe.

UNDE A EŞUAT STONE...

După cum am menţionat anterior, Stone însuşi a pus această întrebare în New York Times: „Când un lider al oricărei ţări este asasinat, mass-media, în mod normal se întrebă: «Ce forţe politice s-au opus acestui lider şi ar beneficia de pe urma asasinării sale?»”
După cum am văzut, o forţă politică care s-a opus lui John F. Kennedy şi ar beneficia de pe urma asasinării sale a fost Israelul, însă Stone însuşi, evident, preferă să nu numească acea forţă anume.În ciuda tuturor criticilor pe care le-am îndreptat către Stone şi acestea sunt pe deplin meritate filmul lui Stone a deschis totuşi calea pentru noi percepţii populare despre faptul evident că a fost o conspiraţie cea care a pus capăt vieţii lui John F. Kennedy. Stone nu a reuşit să identifice sursa acelei conspiraţii, dar în paginile cartii Verdict Final am făcut exact asta. Ce păcat că Oliver Stone nu a spus întreaga poveste a conspiraţiei.

PRESĂ RESPINGE UN VERDICT FINAL

Evident, relatarea de către mass-media - sau chiar nerelatarea asasinatului a fost esenţială pentru muşamalizarea originilor reale ale conspiraţiei care a dus la asasinarea preşedintelui.

Faptul că mass-media a jucat un rol major în perpetuarea muşamalizării este de necontestat şi că Israelul şi lobby-ul său au o influenţă majoră în modelarea mass-mediei americană nu poate fi, de asemenea, pus la îndoială. Deşi mass-media a susţinut iniţial concluziile Comisiei Warren scepticismul public a forţat mass-media să prezinte o mare varietate de articole de acoperire şi porţiuni limitate din adevăr. Dar legătura israeliană nu a fost niciodată luată în considerare până acum.

Capitolul Optsprezece

Moştenitorul Tronului
Asasinarea lui Robert F. Kennedy
Israel, Iran, Lansky şi CIA

Uciderea senatorului Robert F. Kennedy, fratele mai mic al preşedintelui, a fost vitală pentru continuarea muşamalizării adevărului despre asasinarea lui JFK.
Dacă RFK ar fi ajuns la Casa Albă, ar fi avut în sfârşit puterea de a-i aduce pe ucigaşii fratelui său în faţa justiţiei.
Uciderea lui Robert F. Kennedy leagă nu numai Israelul şi aliaţii săi din CIA şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky, ci şi Savak, poliţia secretă a Şahului Iranului.
La prima vedere, explicaţia „oficială" a circumstanţelor din jurul mortii fostului procuror general Robert F. Kennedy este la fel de simplă ca Raportul Comisiei Warren privind asasinarea lui John F. Kennedy. În ambele cazuri, se spune, „un nebun singuratic" a fost responsabil pentru crimă. Nu a existat nici o conspiraţie.
Asasinarea lui Robert F. Kennedy la Los Angeles, în 1968, a avut loc imediat după ce RFK (ales în Senat din New York în 1964) câştigase alegerile primare prezidenţiale democrate critice din California. Aceasta l-a plasat pe tânărul Kennedy în fruntea nominalizării partidului său la preşedinţie şi, prin urmare, potenţial în linia de sosire pentru a ajunge la Casa Albă după alegerile generale.
În sala de bal a Hotelului Ambassador, RFK şi-a ţinut discursul victoriei în California în faţa unei mulţimi adunate de susţinători.

După încheierea discursului său, triumfătorul Kennedy a vrut să-şi croiască drum prin mulţimea din sala de bal pentru a ieşi din hotel. Cu toate acestea, potrivit unui voluntar de campanie care se afla la faţa locului, unul dintre intermediarii lui Kennedy a insistat în repetate rânduri ca Kennedy să iasă prin bucătăria hotelului din spatele sălii de bal. Cel care a insistat atât de mult ca RFK să iasă prin bucătărie a fost Frank Mankiewicz, care îşi începuse cariera în domeniul relaţiilor publice la biroul din Los Angeles al Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith şi care, aşa cum am văzut în capitolul 17, s-a ocupat de publicitatea pentru extravaganţa lui Oliver Stone dedicată lui JFK.Acolo, în bucătăria aceea, unde Mankiewicz l-a condus pe senatorul Kennedy, îl aştepta un tânăr arabo-american pe nume Sirhan Sirhan.
Potrivit răposatului William Sullivan, director adjunct al FBI de mult timp, „Nu am putut niciodată să explicăm prezenţa lui Sirhan în bucătăria Hotelului Ambassador."
Cu toate acestea, acum ştim de ce Bobby Kennedy a plecat prin bucătăria hotelului, mai degrabă decât aşa cum a vrut el însuşi să plece, deşi Mankiewicz a spus că a fost decizia lui RFK să treacă prin bucătărie împotriva dorinţelor fostului membru ADL.

„UN ARAB A FĂCUT-O"

Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele câteva secunde este încă subiect decontroversă, deşi concluzia a fost următoarea: s-au tras focuri de armă asupra lui RobertF. Kennedy. Candidatul prezidenţial a fost rănit grav. A murit la scurt timp după aceea. Atacatorul arabo-american a fost trântit la pământ, arestat, condamnat şi condamnat la închisoare. Publicului i s-a spus cu seriozitate că Sirhan era nemulţumit de poziţia puternică pro-Israel a lui Kennedy şi că aceasta a fost una dintre motivaţiile principale care l-au determinat să comită crima. Aşa se face că un arabo-american a fost prezentat lumii drept ucigaşul fratelui mai mic al unui preşedinte american martirizat, el însuşi o figură publică populară.Ce ironie că un arabo-american s-a întâmplat să fie asasinul fratelui Kennedy, care era perceput de „cei din interior" ca fiind, cel puţin în privat, un antisemit după tiparul tatălui său. Faptul că Kennedy a adoptat într-adevăr o poziţie pro-Israel fermă în timpul anilor săi în Senatul SUA nu este pus la îndoială. Ca senator din statul New York(care, desigur, are o populaţie cu drept de vot predominant evreiască), aceasta a fost o necesitate politică

pentru Robert Kennedy, care era, dacă nu altceva, cel puţin un pragmatist. (Totuşi, aşa cum am văzut în capitolul 5, însuşi RFK a fost cel care a crezut că loialităţile principalului consilier al propriului său frate pe probleme evreieşti, Myer Feldman, erau suspecte. „Interesul principal al lui Feldman", a spus RFK, „era Israelul mai degrabă decât Statele Unite."
Dacă cineva ştia despre războiul secret al preşedintelui John F. Kennedy cu Israelul (pe care l-am examinat în detaliu în capitolul 5), acela era fratele şi confidentul său, Robert F. Kennedy. Astfel, un nemernic arab şi-a asumat vina pentru uciderea lui RFK o crimă care evoluase dintr-o conspiraţie care, în mod clar, nu era arabă la origini.

CONSPIRAŢIA LUI RFK

În acest capitol vom explora sursa conspiraţiei care l-a îndepărtat pe Robert Kennedy din arena politică şi, prin urmare, l-a împiedicat să aibă vreodată puterea de a investiga conspiraţia care a pus capăt preşedinţiei fratelui său.Şi, după cum vom vedea, conspiraţia asasinării lui RFK se încheie cu conspiraţia care l-a ucis pe JFK: aceleaşi surse puternice şi strâns unite erau conectate, dar într-un mod unic şi diferit. Spre deosebire de Lee Harvey Oswald, care se autoproclama „tap ispasitor", Sirhan a răspuns aproape fără proteste, cu o anumită pasivitate. Acest lucru, printre altele, i-a determinat pe unii să suspecteze că Sirhan, de fapt, era şi el ,,cel care trebuia sa cada", că fusese programat poate cu ajutorul drogurilor sau prin hipnoză, de exemplu să-l omoare pe RFK. Totuşi,în săptămânile şi lunile de investigaţii oficiale şi neoficiale care au urmat, a devenit curând evident că existau dovezi că în bucătăria Hotelului Ambassador s-au tras cu mai multe arme. Totuşi, poate tocmai din cauza îndoielilor continue cu privire la primul asasinat Kennedy, conştientizarea publicului cu privire la întrebările serioase care apareau in al doilea asasinat Kennedy nu a atins acelaşi nivel.
Mai mult, tulburările din anul 1968 au fost de aşa natură încât multe alte lucruri au captat atenţia publicului: războiul din Vietnam, violenţa rasialăşi revoltele, precum şi campania prezidenţială aprinsă dintre Richard Nixon, Hubert Humphrey şi George C. Wallace.
Deşi mulţi credeau că uciderea lui Bobby Kennedy era direct legată de uciderea fratelui său cu cinci ani în urmă, nimeni nu

părea capabil să pună piesele puzzle-ului împreună.

IN SCENA INTRĂ SAVAK

De fapt, aşa cum a demonstrat fostul agent contractual CIA, Robert Morrow,în cartea sa puţin remarcată (dar foarte importantă), Senatorul trebuie să moară, există legături între cele două evenimente mai profunde decât s-ar fi putut imagina.

Simplu spus, teza lui Morrow este următoarea: uciderea lui Robert F. Kennedy a fost un atac contractual al CIA, comis prin intermediul aliatului de lungă durată al CIA în intrigile internaţionale, Savak, poliţia secretă a şahului din Iran o agenţie de informaţii creată, în parte, chiar de Mosad-ul israelian şi strâns legată de Mossad. (Şi, aşa cum am menţionat în capitolul 15, informaţiile descoperite de Morrow leagă Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky şi legătura sa israeliană cu sediul în Elveţia de conspiraţia care a curmat viaţa lui John F. Kennedy.)

Conform propriei investigaţii ample a lui Morrow, în ultimele săptămâni ale campaniei prezidenţiale tragice a lui Robert F. Kennedy din 1968, un anume Khyber Khan, un membru de rang înalt al Savak -ului şahului, se infiltrase în sediul de campanie al lui RFK din California.

Khan a adus, de asemenea, alţi agenţi Savak pentru a lucra la campanie. Această infiltrare a făcut parte din conspiraţia de asasinat. Khan era responsabil de coordonarea atacului asupra lui RFK.RFK i-a permis lui Khan să intre în cercul său apropiat deoarece îl considera pe Khan un adversar al şahului Iranului. Această concluzie s-a bazat pe relaţiile sale anterioare cu Khan.

La începutul anilor 1960, Khan fusese implicat într-o dispută cu şahul din cauza unei afaceri care a eşuat şi, ca răzbunare, venise la Washington unde i-a furnizat procurorului general de atunci, Robert Kennedy, dovezi ale deturnării de către şah a ajutorului extern american către Iran. Rebeliunea rezultată a tensionat şi mai mult relaţiile dintre administraţia Kennedy şi şah, care nu fuseseră niciodată stabile.

Cu toate acestea, Khan şi şahul s-au împăcat la scurt timp după aceea şi o alianţă fusese cimentată. Khan, de fapt, a înfiinţat operaţiunile Savak pe Coasta de Vest în 1963 toate acestea, desigur, fără ştirea lui Robert F. Kennedy.

A DOUA „ARMĂ”

Ca parte a planului lui Khan, s-a luat decizia ca asasinatul propriu-

zis să fie efectuat de Sirhan Sirhan, un iordaniano-american, şi un alt participant.Conform relatării lui Morrow, atât Sirhan, cât şi ceilalţi pistolari se aflau la faţa locului când RFK a fost asasinat. Ambii bărbaţi au tras.Sirhan folosea pistolul de calibru .22 care i-a fost luat după asasinat.Celălalt pistolar,avea o armă de calibru 22 fabricată de CIA, deghizată într-o cameră de luat vederi.
După ce Kennedy şi-a ţinut ultimul discurs şi a intrat în bucătăria Hotelului Ambassador, Sirhan, desigur, şi-a scos propria armă şi a început să tragă spre senator. Acest lucru a dus la faptul că Sirhan a fost în centrul atenţiei, deşi un martor a spus că acesta le-a spus autorităţilor că Sirhan nu s-a apropiat niciodată suficient de mult pentru a trage din proximitatea senatorului.Între timp, celălalt atacator trăgea şi el cu arma sa şi probabil a tras focul de armă fatal. În mijlocul încăierării, potrivit lui Morrow, al doilea atacator a scăpat cu „camera" sa. Evident, nu ar fi fost de folos conspiraţiei pentru asasinat ca celălalt atacator să fie capturat cu o armă fabricată de CIA.

ALŢI POSIBILI ATACATORI

Mulţi teoreticieni ai conspiraţiei pentru asasinarea lui RFK au indicat direcţia unui personaj pe nume Thane Caesar, care se afla la faţa locului în momentul uciderii senatorului, angajat în ultimul moment de Hotelul Ambassador ca înlocuitor pentru un alt agent de securitate. Există cei care sugerează, fără prea multe dovezi concrete, că Caesar a fost „al doilea agresor". Deşi Caesar a fost descris în mod popular ca o „gardă de corp a lui Howard Hughes" (miliardarul retras din afaceri), conexiunile sale reale sunt mult mai interesante. Caesar, evident, avea legături mai solide cu Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky prin intermediul conexiunilor sale din Las Vegas. Dar acest lucru nu-l implică pe Caesar într-un fel sau altul. În cele din urmă, povestea lui Thane Caesar este doar o altă distragere a atenţiei care nu duce cu adevărat nicăieri.
Între timp, în noua sa carte, Asasinatele (Los Angeles, Feral House, 2003), Lisa Pease a prezentat dovezi că un cetăţean britanic de origine evreiască, Michael Wien, cunoscut sub numele de „Michael Wayne", se afla în sala de bal a Hotelului Ambassador înainte de împuşcarea lui RFK şi părea să fi avut cunoştinţe despre evenimentele iminente in desfasurare. După împuşcături, au existat acuzaţii conform cărora Wien (sau „Wayne") avea asupra sa ceea ce unora li se părea a fi un tub de carton sau un obiect similar,iar unii

oameni au crezut că avea o armă ascunsă înăuntru. Deşi poliţia l-a reţinut pe Wien pentru o scurtă perioadă, Pease sugerează că există mult mai multe întrebări despre Wien şi despre alte persoane suspecte care erau acolo în acea zi care rămân fără răspuns. Însă d-na Pease este una dintre persoanele din comunitatea „de investigatii" care nu îndrăzneşte să spună „Mosad".

ANCHETA FĂCUTĂ DE MĂNTUIALĂ

În orice caz, aşa cum notează Robert Morrow, încercările ulterioare de a-l investiga pe Ahmand în continuare au fost obstructionate de doi agenţi CIA din cadrul „Unităţii Speciale Senator" a Departamentului de Poliţie din Los Angeles înfiinţată pentru a investiga asasinatul. Morrow spune că agenţii erau ofiţerii Manny Pena şi Enrique Hernandez, ambii fiind cunoscuţi ca lucrând pentru CIA. Aceasta, în esenţă, este reconstituirea conspiraţiei de asasinare a lui RFK pe care Morrow o documentează atât de convingător în cartea sa The Senator Must Die(Senatorul trebuie sa moara).

O mare parte din cercetările lui Morrow au fost susţinute de informaţiile pe care le-a cules într-un interviu cu un anume Alexis Goodaryi din Washington, D.C.Deşi în persona sa publică popularul chelner sef iranian de la exclusivistul restaurant Rotunda de pe Capitol Hill, Goodaryi era şi superiorul Savak imediat al lui Khyber Khan, agentul Savak de pe Coasta de Vest care a coordonat uciderea lui RFK.Goodaryi însuşi a fost ucis la începutul anului 1977 la doar o lună după ce a vorbit cu Morrow. Cu toate acestea, deşi presa a descris uciderea lui Goodaryi ca fiind un „atac mafiot", sursele lui Morrow i-au spus contrariul: a fost o operaţiune Savak.

LEGĂTURA LANSKY

Toate acestea sunt destul de interesante, mai ales pentru că Morrow notează că Goodyari i-a spus că, în timpul petrecut impreuna,ca el (Goodyari) l-a prezentat pe Khyber Khan mai multor asociaţi ai săi din Washington din crima organizată: în special, unui anume C. H. „Jim" Poller.Domnul Poller, potrivit lui Morrow, a fost „omul de legătură al mafiei din Washington dintre Meyer Lansky şi Santo Trafficante".Astfel, vedem din nou spectrul lui Meyer Lansky în fundalul obscur al asasinării unui Kennedy.

Am putea chiar face un pas mai departe. În perioada în care Sirhan Sirhan era pregătit pentru rolul său în uciderea lui Robert F. Kennedy, tânărul arabo-american lucra în grajdurile hipodromului

din Santa Anita.
Santa Anita, de fapt, era unul dintre principalele centre de profit pentru acolitul lui Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, şeful escrocurilor din California de Sud.Putem doar specula că Cohen şi subordonaţii săi ar fi putut avea un rol în anumite aspecte ale asasinării lui RFK.Cu toate acestea, nu este vorba de speculaţii că Savak -ul iranian (care s-a ocupat de uciderea lui Robert F. Kennedy) era strâns aliat cu CIA-ul american.
Dovezile în acest sens sunt cât se poate de clare. Rolul CIA-ului în răsturnarea unui conducător naţionalist iranian, Mohammed Mossadegh, şi în repunerea pe tron a şahului Iranului în 1953 este bine cunoscut şi documentat pe scară largă.Ceea ce este mai puţin cunoscut, însă, este relaţia strânsă de lucru dintre Savak-ul iranian şi Mosad-ul israelian. Deşi Iranul, o naţiune persană şi Israelul ar putea fi percepuţi ca fiind ostili unul faţă de celălalt, acest lucru nu a fost deloc adevărat.

ISRAEL ŞI IRAN

În 1958, prim-ministrul israelian Ben-Gurion i-a propus preşedintelui american Dwight D. Eisenhower un front unit împotriva liderului egiptean Gamal Abdel Nasser.
Potrivit lui Ben-Gurion, „Cu scopul de a construi un baraj înalt împotriva valului de maree sovietico-nasserist, am început să ne strângem legăturile cu mai multe state din perimetrul exterior al Orientului Mijlociu. Scopul nostru este de a organiza un grup de ţări, nu neapărat o alianţă oficială, care va putea rezista puternic expansiunii sovietice prin alte tari intermediare, una dintre ele fiind Egiptul lui Nasser.” Iranul a fost una dintre ţările pe care Ben-Gurion le-a propus să facă parte din această nouă alianţă. Ben-Gurion avea în minte că Iranul ar putea fi utilizat pentru a menţine sub control ţările arabe Irak şi Siria. De fapt, Israelul fusese implicat activ în încercarea de a se amesteca în afacerile interne ale Iranului de ceva vreme. Conform lui Andrew şi Leslie Cockbum, care scriu în cartea Dangerous Liaison: The Inside Story of the U.S.-Israeli Covert Relationship, „agenţii israelieni au depus eforturi pentru a încuraja forţele prietene din Iran încă din primele zile ale statului.”Rezultatele au dat roade: în iunie 1950, de exemplu, Iranul acordase Israelului recunoaştere diplomatică „de facto” - (o desemnare aproape de recunoaşterea diplomatică deplină).
Deşi, potrivit soţilor Cockbum, relaţia dintre Iran şi Israel era dificilă

şi implica multe intrigi internaţionale, „legătura dintre Iranul şahului şi Israel se baza pe fundaţii solide.
Cele două ţări împărtăşeau o puternică suspiciune şi antipatie faţă de naţiunile arabe de la graniţele lor. Ambele aveau legături puternice cu Statele Unite, în special cu CIA."

IRANUL ŞI LOBBY-UL ISRAELIAN

În plus, notează soţii Cockbum, „Fiecare ţară avea ceva de oferit, de care cealaltă avea nevoie. În cazul Iranului, era petrolul, pe care a început să-l livreze către Israel în 1954. Israelul, la rândul său, putea oferi o expertiză valoroasă în domeniile informaţiilor şi securităţii interne. În ochii şahului, Israelul avea ceva şi mai valoros de oferit prietenilor săi: influenţa omniprezentă a evreilor în Statele Unite şi, într-adevăr, în întreaga lume.
„Oficialul israelian David Kimche îşi aminteşte cu amuzament cum «dacă ar exista vreun articol anti-iranian în vreun ziar din Statele Unite sau chiar in Europa, şahul ne-ar suna şi ne-ar spune: „De ce aţi permis să se întâmple aşa ceva?" În zadar am pleda nevinovaţi,a relatat Kimche „ca nu controlăm întreaga mass-media mondială şi nici băncile aşa cum cred unii oameni".
„Chaim Herzog,preşedintele Israelului din 1983, care a avut relaţii stranse cu monarhul iranian în timp ce era şeful Serviciilor de Informaţii Militare ale Israelului, a declarat ulterior că Şahul Iranului vedea fiecare israelian ca o legătură cu Washingtonul."

ORIGINILE ISRAELIENE ALE SAVAK

Mansur Rafizadeh, fostul şef al Savak, care ulterior s-a despărţit de Şah, ne-a oferit, de asemenea, informaţii suplimentare despre relaţia strânsă dintre Savak, CIA şi Mosad. Scriind în memoriile sale, Rafizadeh dezvăluie că Savak a fost înfiinţat la îndemnul comun al Israelului, Statelor Unite şi Marii Britanii.
Contactele iniţiale dintre Savak şi Mosad par să fi fost stabilite în toamna anului 1957, la o întâlnire între generalul Taimour Bakhtiar şi şeful Mosadului, Isser Harel, la Roma. Ei au convenit asupra unor interese reciproce.

ISRAEL ÎI ANTRENEAZĂ PE CEI DIN SAVAK

Nu numai Israelul a oferit instruire pentru noii recruţi Savak, ci şi CIA-ul. Responsabilă de instruirea agenţilor Savak de către CIA era operaţiunea cunoscută sub numele de Academia Internaţională de Poliţie din Washington. Această academie a jucat, de asemenea, un rol major în instruirea agenţilor Mossadului israelian.

Academia era condusă de un anume Joseph Shimon, un om cu conexiuni interesante aditionale.
Printre prietenii săi apropiaţi se numarau şeful mafiei din Chicago, Sam Giancana, şi ambasadorul itinerant al mafiei, Johnny Rosselli, ale cărui roluri în conspiraţia de asasinare a lui JFK le-am analizat în detaliu în capitolul 11.
De fapt, Shimon a depus mărturie şi în faţa Comitetului de Informaţii al Senatului în 1975 că a participat la întâlniri între Giancana, Rosselli şi agenţi CIA din Miami în pregătirea comploturilor de asasinat ale crimei organizate de către CIA împotriva lui Fidel Castro.

UN ŞAH ÎNCÂNTAT

Faptul că şahul Iranului a fost încântat de uciderea lui John F. Kennedy (şi cu siguranţă de cea a lui Robert Kennedy, desigur) este fără îndoială. Potrivit fostului şef al Savak, Rafizadeh: „Asasinarea preşedintelui Kennedy pe 22 noiembrie 1963 l-a făcut pe şah să jubileze. Kennedy pusese presiune pe el pentru reforme sociale. Am aflat mai târziu că şahul avusese un fel de sărbătoare. Când a primit vestea morţii lui Kennedy, a cerut o băutură pentru a sărbători. „Şahul îl dispreţuise pe Kennedy, care îl sfătuia constant să restabilească drepturile omului supuşilor săi şi insista că o astfel de acţiune era necesară şi inevitabilă. Şahul considera această cale o ameninţare evidentă la adresa puterii sale şi, prin urmare, refuzase.”„Acum,ca ameninţarea reprezentată de Kennedy dispăruse; relaţia şahului cu preşedintele Johnson era confortabilă şi acesta nu simţea nici o teamă fata de Statele Unite în ciuda demonstraţiilor uriaşe organizate împotriva sa la New York, Washington şi, într-adevăr, în toată ţara atunci când s-a aflat în America în vizite oficiale.(Trebuie menţionat, în mod semnificativ, că Robert Morrow afirmă categoric în relatarea sa despre uciderea lui RFK că Rafizadeh era, de fapt, oficialul Savak din Iran care l-a îndrumat pe Khyber Khan menţionat anterior să orchestreze complotul de asasinare a lui RFK. Morrow susţine că Rafizadeh a fost promovat în funcţia de şef al Savak ca recompensă pentru atacul reuşit asupra lui RFK. Prin urmare, este interesant, cel puţin, că îl găsim pe Rafizadeh comentând reacţia şahului la asasinarea lui JFK.
În propria sa carte, desigur, Rafizadeh nu discută despre circumstanţele din jurul uciderea lui RFK de către SAVAK,

susţinut de CIA şi Mossad.)

PERPETUAREA MUŞAMALIZĂRII

Uciderea lui Robert F. Kennedy de către Savak-ul şahului a fost o reafirmare a unei ostilităţi de lungă durată între fraţii Kennedy şi şah. Crima lui RFK a contribuit la perpetuarea muşamalizării rolului pe care aliaţii Savak din CIA şi Mosad îl jucaseră în precedentul asasinat al lui Kennedy. A fost din nou ca şi în asasinarea lui JFK un caz de interese reciproce care au intrat în joc.

RICHARD HELMS ŞI ŞAHUL

Există încă o legătură personală interesantă între Şahul Iranului şi CIA, care merită menţionată. De fapt, la începutul anilor 1930, Richard Helms (care a devenit ulterior directorul CIA în 1966) şi Şahul fuseseră cei mai buni prieteni şi colegi de şcoală în copilărie, la un internat din Elveţia.Helms a fost mai târziu coordonatorul CIA al loviturii de stat care l-a instalat pe Şah pe tron în 1953.A fost o relaţie pe viaţă, care a culminat cu Helms devenind ulterior ambasador al SUA în Iran.

Astfel, prin relaţia sa cu Iranul şi SAVAK, aşa cum notează Robert Morrow, Helms „avea brusc la dispoziţia sa o forţă de atac secretă mondială formată din agenţi şi asasini dedicaţi, antrenaţi şi profesionişti”.

În timpul mandatului său la CIA, aşa cum am văzut în capitolul 8, Helms a fost „principalul patron” al persoanei de legătură CIA cu Mosad şi susţinător devotat al Israelului, James Jesus Angleton. Şi după ce Helms a devenit director, el şi Angleton s-au implicat într-o controversă puţin observată care implică un memoriu CIA care l-a acuzat pe agentul CIA E. Howard Hunt ca fiind la Dallasîn ziua în care John F. Kennedy a fost asasinat. (În capitolul 16, am analizat documentul respectiv în detaliu.)

CÂTEVA REMARCI FINALE

Faptul că aliaţii Israelului din CIA şi Savak au jucat un rol în asasinarea lui Robert F. Kennedy pare clar, pe baza informaţiilor prezentate de Robert Morrow, coroborate cu cunoştinţele noastre despre relaţia strânsă dintre Savak şi sponsorii săi din CIA şi Mosad.Odată cu eliminarea lui Robert Kennedy din cursa prezidenţială în 1968, cei care au fost responsabili pentru asasinarea fratelui său nu ar mai avea nici o teamă de represalii în cazul în care RFK ar prelua preşedinţia.

Dacă Morrow are dreptate că Savak a coordonat asasinatul în numele CIA atunci cercetătorii asasinării lui JFK ar trebui să înceapă să analizez eoriginile Savak. Dar, a face acest lucru, desigur, inseamna a indica direcţia către Mosad o zonă în care cercetătorii asasinării lui JFK se tem să păşească.
Trebuie menţionat că tabloidul The Globe a fost lovit de o hotărâre majoră a tribunalului după un proces pentru calomnie pakistanezo-american împotriva tabloidului pentru publicarea acuzaţiilor lui Robert Morrow conform cărora această persoană ar fi fost „al doilea asasin" în uciderea lui Robert Kennedy. Morrow însuşi a murit (aparent din cauze naturale) la scurt timp după pronunţarea hotărârii,hotărâre menţinută de Curtea Supremă pe 17 mai 1999.În romanul The Senator Must Die, Morrow a reprodus o fotografie a acestui bărbat, pe atunci student, cu un aparat foto prins de o curea la gât, stând lângă senatorul Kennedy cu puţin timp înainte de tragerea focurilor de armă fatale. Morrow a susţinut că a fost al doilea atacator, deşi acum este clar că nu a fost.Faptul că această persoană a fost nevinovată nu înseamnă, totuşi, că nu a existat un „al doilea asasin" sau că teoria de bază a lui Morrow este greşită.
Totuşi, ca să fie clar, aşa cum am menţionat în altă parte în paginile cărţii „Verdict Final", am avut mult timp rezerve cu privire la multe dintre acuzaţiile lui Morrow referitor la alte aspecte.
Totuşi, dacă teza mea despre rolul Israelului în asasinarea lui JFK este corectă (şi cred că este), este logic ca asasinarea lui RFK să fi fost într-adevăr orchestrată de forţe din sfera de influenţă a Israelului.Pe scurt, tind să cred că, în general, teza generală a lui Morrow referitoare la asasinarea lui RFK este corectă.
REZUMAT...
În „concluzia" care urmează, legăm împreună parametrii de bază ai conspiraţiei asasinării lui JFK care au fost schiţaţi în paginile cărţii „Verdict Final". A fost o reţea complexă, într-un anumit sens, dar când se ia în considerare faptul că legătura israeliană este mereu prezentă,conspiraţia asasinatului care a fost schiţată este într-adevăr destul de simplă.Totuşi, în anexele care urmează, vom vedea că există multe alte faţete ale conspiraţiei şi muşamalizării care au fost de altfel ignorate, suprimate, nerecunoscute sau uitate. În aceste anexe vom vedea, iar şi iar, legătura israeliană cu asasinarea lui JFK,care nu a fost niciodată documentată până la

publicarea cărţii Verdict Final.

CONCLUZIE:
Operaţiunea Haman?
Teoria care funcţionează.
Rezumat

„S-au unit toţi împreună ca să vină împotrivă." Nehemia 4: 8

Statul Israel a avut integral legaturi cu toţi din grupurile de putere care l -au dorit pe John F.Kennedy îndepărtat de la preşedinţia americană.Reţeaua globală din Israel a avut puterea de a orchestra nu doar asasinarea lui Kennedy, dar ulterior şi muşamalizarea.Israel a fost într-adevăr actorul cheie în conspiraţia de asasinat,iar dovezile sugerează,ca fiind instigatorul primar al crimei.
Toti participantii Israelului la conspiratie inpreuna cu cei care aveau un interes in a -l vedea pe Kennedy mort au avut un motiv întemeiat pentru a ajuta la musamalizare. Îşi protejau propriile interese.

Până în 1963, John F. Kennedy isi făcuse mulţi duşmani.Punerea sun acuzare de catre fratele său,procurorul general Robert Kennedy a mafiei şi a personajelor din Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky i-a enervat pe mulţi din lumea interlopa. Etapele incipiente pentru urmărirea penală a lui Meyer Lansky însuşi era deja în curs. O punere sub acuzare era in derulare împotriva paravanului lui Lansky din New Orleans, Carlos Marcello. Mana dreapta din vest a lui Lansky Mickey Cohen era vizat şi el.

SINDICATUL LANSKY BRANSAT LA ISRAEL

Lansky a fost ţinta finală: duşmănia dintre familia Kennedy si Meyer Lansky dura de zeci de ani. Nu numai că tatăl preşedintelui, Joseph P. Kennedy era considerat un duşman al poporului evreu, dar de asemenea, Meyer credea ca Joseph dorea sa se razbune pe el datorita deturnarii unui transport de alcool de contrabanda. Având în vedere alianţa secretă a lui John F. Kennedy cu Mafia in timpul campaniei din 1960, războiul său împotriva sindicatului lui Lansky a fost considerat o tradare care nu putea fi tolerata.

LYNDON JOHNSON

Preşedintele Kennedy intenţiona de asemenea să renunţe la vicepreşedintele său, Lyndon Johnson, in campaniei viitoare din 1964. Era posibil ca Johnson finanţat politic de mult timp de Lansky şi de mafia sa din New Orleans,prin omul sau Carlos Marcello sa ajunga să-şi petreacă restul zilelor sale in închisoare. Fraţii Kennedy erau interesaţi de tranzacţiile lui Johnson desfăşurate prin omul său, Bobby Baker, care ulterior a ajuns în închisoare. Baker era asociat in mai multe dintre afacerile sale majore cu reprezentantii lui Lansky, inclusiv cu Ed Levinson, directorul al Bancii de Credit Internaţional conectata Mosad,fondată de fostul oficial al Mosad-ului Tibor Rosenbaum.

CUBANEZII ANTI-CASTRO

Mai mult decât atât, Kennedy se pregătea pentru o apropiere de Cuba lui Castro şi, prin urmare, sindicatul Lansky in consecinţă nu ar fi fost capabil să reinstituie interesele sale masive in jocuri de noroc. Schimbarea politicii cubaneze era de asemenea, tulburătoare pentru comunitatea cubaneză anti-Castro din Miami, New Orleans şi în alte parti. Cubanezii anti-Castro desigur,cooperarau strâns cu sindicatul Lansky în activităţile anti-Castro.De asemenea, noua politică cubaneză a enervat CIA, care a fost principalul sponsor al forţelor anti-Castro. După cum am văzut , Mosad-ul a jucat un rol major (deşi puţin cunoscut) în intriga care implică exilatii cubanezi prin baza sa din Miami.

CIA

JFK a avut alte probleme cu CIA. Făcea mişcări de a destructura CIA-ul şi era angajat într-un război secret cu agenţia provenit din intenţia sa clară de a retrage forţele americane din Vietnam, acest lucru ar fi fost o lovitură majoră pentru aşa-numitul „complex militar-industrial" (unde lobby -ul israelian era o componentă majoră) care făcea profituri imense din prezenţă continuă a Statelor Unite în Asia de Sud -Est.

HOOVER

În cele din urmă, Kennedy a planificat să uneasca toate agentiile de informaţiile americane ,FBI -ul de asemenea într -o singură entitate condusa de fratele său Robert. Desigur, acest plan nu a fost întâmpinat cu entuziasm de directorul FBI, J. Edgar Hoover, pe care Kennedy planifica să il destituie daca ar fi castigat alegerile din 1964. Hoover, aşa cum am văzut, a avut aranjamentele lui secrete cu Lansky, individual şi cu criminalitatea organizată în

general. Hoover a avut, de asemenea, o fundaţie înfiinţată pe numele său cu finanţare de la industriile de bauturi alcoolice ale lui Lansky şi d ela Liga Anti-Defamare (ADL) din B'nai B'rith, care funcţionează ca o propagandă SUA de facto şi ca braţul inteligenţei Mosad- ului israelian. Hoover însuşi nu a conspirat activ împotriva vieţii lui John F. Kennedy, dar cu siguranţă a ignorat semnele că o conspiraţie pentru asasinarea JFK era in derulare.

VIETNAMUL SI DROGURILE

Intentia lui JFK de a modifica politica referitoare la razboiul din Vietnam, planul său de a retrage armata din situatia stanjenitoare din Asia a infuriat nu numai CIA, ci şi elemente din Pentagon dar şi aliaţii lor din complexul militar-industrial.La momentul respectiv, desigur, sindicatul Lansky înfiinţase deja traficul internaţional de heroina care era desfăşurat din Asia de Sud-Est pana in Marea Mediterana cu ajutorul mafiei corsicana conectată la CIA . Operaţiunile comune Lansky-CIA în traficul internaţional a fost o aventură profitabilă care a prosperat ca urmare a profundei implicari a S.U.A. în Asia de Sud -Est folosita ca acoperire pentru activităţile de contrabandă cu droguri.

Ştim astăzi că Mosad-ul a detinut un rol major ca „intermediarul" din această activitate de contrabanda de stupefiante.

ISRAEL, CIA-ul ŞI SINDICATUL LANSKY

Conflictul aprig din culise al lui John F. Kennedy cu Israelul l-a adus în disputa cu un aliat nu doar al CIA-ului, ci şi al sindicatului Lansky,ambele entităţi menţinând, de asemenea, legături intime cu cubanezii anti-Castro. Legăturile vicepreşedintelui Lyndon Johnson cu mafia Lansky şi industria de apărare, coroborate cu relaţia sa strânsă cu lobby-ul israelian şi relaţiile sale prietenoase de lungă durată atât cu CIA, cât şi cu FBI-ul lui Hoover, au făcut din Johnson o alternativă acceptabilă pentru aceste diverse interese speciale la dinastia Kennedy. Kennedy însuşi fusese mult timp suspect în ochii Israelului şi a aliaţilor săi, aşa cum am văzut în capitolul 4.De asemenea, ştim acum că până şi faimoasa „Mafie din Chicago" sub conducerea lui Sam Giancana a fost puternic implicată în ample relaţii internaţionale cu Mosad-ul israelian - în mare parte prin bunele oficii ale adevăratului şef al sindicatului din Chicago, complicele lui Meyer Lansky, Hyman Lamer. Aşadar,chiar si teoria conform căreia „mafia din Chicago l-a ucis pe JFK"

descoperim noi ca are o „legătură distinctă cu Mosad” fără nici o îndoială.

MICKEY COHEN

Încă din 1960 (aşa cum am documentat în capitolul 13), acolitul lui Meyer Lansky,de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, o folosea pe partenera de pat a lui Kennedy din lumea filmului, actriţa Marilyn Monroe, ca mijloc de a încerca să afle intenţiile lui Kennedy faţă de Israel. Am aflat că introducerea domnişoarei Monroe lui Kennedy de către unul dintre asociaţii lui Cohen a fost chiar în acest scop,şi, poate, în cele din urmă, pentru a-l şantaja pe JFK.

Deşi istoria „oficială” recunoaşte aventura furtunoasă a preşedintelui cu domnişoara Monroe, originile sale reale şi intenţia pentru care a fost orchestrată au fost acoperite şi uitate. (Istoria „oficială” ar vrea să ne amintească în schimb de cealaltă relaţie extracconjugala a lui Kennedy, pe larg mediatizată, cu Judith Campbell, amanta şefului mafiei din Chicago, Sam Giancana.)

Cohen, un discipol vechi al Israelului şi unul dintre primii săi partizani, avea un interes mai mult decât trecător pentru statul din Orientul Mijlociu.

Conform unei relatări, am descoperit,ca Cohen era nemulţumit de poziţia lui Kennedy faţă de Israel.

BEN-GURION ŞI BOMBA NUCLEARĂ ISRAELIANĂ

Până în aprilie 1963, relaţia lui Kennedy cu prim-ministrul israelian David Ben-Gurion şi statul Israel se afla într-un impas periculos, în special din cauza hotărârii Israelului de a dezvolta o bombă nucleară.

La ultima conferinţă de presă oficială a lui Kennedy, acesta a deplâns sabotajul deliberat de către lobby-ul israelian a propriilor eforturi de a construi punţi către lumea arabă.

JFK nu ştia că seminţele propriei sale distrugeri fuseseră semănate ca o consecinţă a eforturilor sale de a aduce pacea în Orientul Mijlociu.Liderul israelian David Ben-Gurion dezvoltase o intensă neîncredere personală chiar ură şi dispreţ faţă de Kennedy. El credea că preşedinţia lui Kennedy reprezenta un pericol pentru însăşi supravieţuirea statului Israel, naţiunea la care Ben-Gurion ajutase să fie infiintata.În acest moment, Ben-Gurion era cuprins de paranoia. El credea că Israelul ar putea fi distrus. că Israelul ar putea fi distrus. Din cauza dispreţului său faţă de Kennedy şi a

ș poziției președintelui american față de Israel, Ben-Gurion a demisionat din funcția de prim-ministru. Este probabil ca ultimul său act ca prim-ministru să fi fost ordinul catre Mosad sa orchestreze un atac asupra lui John F. Kennedy.
Am aflat că șeful departamentului de asasinate a Mosad-ului de atunci, Yitzhak Shamir, a fost cel care s-a ocupat de aranjamentele necesare pentru a pune în mișcare conspirația. Shamir știa, desigur, că o gamă diversă de interese,interne și internaționale ar dori să-l vadă pe Kennedy înlăturat de la Casa Albă. Exista o varietate de componente care puteau fi puse laolaltă pentru a asigura succesul unei conspirații de asasinat: în special Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky, legat de Mosad, precum și CIA-ul dar și elementele din sferele lor de influență.
A existat un nume de cod pentru conspirația împotriva președintelui Kennedy? Cel mai probabil da. Dar, desigur, cu siguranță nu vom ști niciodată numele acestuia.
A numit-o Mosad-ul, poate, „Operațiunea Haman" după Haman, vechiul conspirator amalecit care dorea distrugerea poporului evreu? Acest nume de cod ar fi la fel de rezonabil ca oricare altul, având în vedere ura lui Ben-Gurion față de Kennedy un Haman modern în ochii lui.

CONSPIRAȚIA ESTE PUSĂ ÎN MIȘCARE

O rețea de recrutare și planificare a asasinilor a fost pusă în mișcare sub egida combinației Mosad-CIA-Lansky, cu entitatea misterioasă Permindex chiar în centrul operațiunii. Toți aveau să beneficieze de pe urma înlăturării din funcție a lui John F. Kennedy.
Mulți oameni aflați la periferia conspirației într-adevăr, poate chiar mulți dintre cei aflați la centru nu știau cum sau de ce erau îndrumati să întreprindă multe dintre acțiunile pe care le-au făcut pentru a avansa complotul de a-l îndepărta pe JFK de la Casa Albă.

PERSONAJELE CHEIE CIA - TOȚI LEGAȚI DE MOSAD

Dovezile sugerează că puternicul om al CIA, James Jesus Angleton șeful biroului contrainformatii al CIA devotat Israelului a jucat rolul principal în manipularea implicării CIA în asasinat. De-a lungul carierei sale, activitățile lui Angleton s-au intersectat cu cele ale Sindicatului Crimei Organizate Lansky, în special în relațiile CIA-ului cu mafia corsicană. Biroul israelian al lui Angleton de la CIA a fost cel care a coordonat strania alianță a agenției cu figurile criminale corsicane.

Asa cum am văzut, elemente anti-Castro din cadrul CIA au fost implicate în crearea unui tap ispasitor, Lee Harvey Oswald. În New Orleans, personalul CIA, inclusiv membrul consiliului de administraţie Permindex Clay Shaw, Guy Banister, legat de Liga Anti-Defăimare, şi David Ferrie, coordonau activităţi anti-Castro în rândul exilaţilor cubanezi. Aceştia au fost esenţiali pentru complot: îl manipulau pe Lee Harvey Oswald, făcându-l să pară un „agitator pro-Castro". Banister şi Ferrie au fost, de asemenea, implicaţi în maşinaţiunile din afara New Orleansului,de la lacul Ponchartrain, ale agentului CIA (şi activ al Mosad-ului) Frank Sturgis. Se spune că Oswald s-a antrenat în această tabără. Imperiul media WDSU al familiei Stern, susţinători importanţi ai Ligii Anti-Defăimare din Israel şi prieteni apropiaţi ai membrului consiliului de administraţie Permindex,Shaw ,a contribuit la conspiraţie prin publicarea activităţilor lui Oswald şi punerea lor la dispoziţia FBI-ului, construind în continuare terenul propice pentru identificarea lui Oswald ca agent Castro.

CONEXIUNEA FRANCEZĂ

Şi, aşa cum am văzut în capitolul 15, există indicii suplimentare că agenţii francezi OAS legaţi de CIA foloseau si sediul central al lui Guy Banister din New Orleans. Mulţi dintre aceşti agenţi OAS aveau, de asemenea, legături cu traficul de droguri al retelei Lansky. De asemenea, erau ostili lui John F. Kennedy care susţinuse independenţa Algeriei faţă de Franţa.Mai mult, principala legătură a CIA cu cubanezii anti-Castro,E. Howard Hunt, era, de asemenea, legătura cu unul dintre principalii agenţi OAS,Jean Souetre, a cărui presupusă prezenţă în Dallas la fel ca cea a lui Hunt este subiectul unor controverse.

După cum am menţionat în capitolul 16, un fost ofiţer de informaţii francez susţine că un asasin francez a fost implicat în evenimentele din Dealey Plaza prin contract oferit de Mosad, prezenţa sa în Dallas fiind aranjată prin intermediul unei facţiuni din serviciul secret francez, SDECE, sub conducerea colonelului Georges de Lannurien.

„ FALSA ASASINARE"

Dovezile sugerează că E. Howard Hunt de la CIA ar fi putut avea propria operaţiune anti-Castro (sub pretextul unei false tentative de asasinat asupra preşedintelui) în desfăşurare. Oswald era probabil folosit într-un fel în această operaţiune.

Cu toate acestea, se pare că această „falsă tentativă de asasinat” a fost manipulată sau infiltrată de elemente care intenţionau, de fapt, să-l ucidă pe preşedinte. Poate că Hunt însuşi a fost la fel de surprins ca oricine altcineva când acele focuri fatale au fost trase în Dallas. Poate că lui Hunt i-a fost, de fapt, înscenat tragicul eveniment.
După cum am văzut, James Jesus Angleton, un membru al CIA şi colaborator de bunăvoie al Mosad-ului, l-a trimis pe Hunt la Dallas în noiembrie 1963. Doar Hunt ne poate spune ce făcea exact în Dallas sau ce credea că face. Era Hunt la fel ca Oswald doar un tap ispasitor?
Hunt însuşi a recunoscut, sub jurământ, că credea că este posibil ca foştii săi colegi de la CIA să ii fi inscenat participarea în asasinarea lui Kennedy.Cu toate acestea, Hunt nu a explicat niciodată cel puţin public ce făcea în Dallas pe 21 noiembrie 1963, cu o zi înainte de asasinarea lui John F. Kennedy. În schimb, Hunt spune că nu a fost acolo.
Frank Sturgis, un membru cu state vechi al Mosad-ului care era şi agent contractual CIA s-a întâlnit cu Hunt (şi cu Jack Ruby) la Dallas cu o zi înainte de asasinat. Mai târziu, Sturgis i-a spus lui Maritz Lorenz că fusese implicat în asasinatul în sine. Privind doar la Sturgis, putem spune, fără rezerve, că un cunoscut agent al Mosad-ului a mărturisit astfel că a jucat un rol direct în uciderea preşedintelui.
În plus, aşa cum am văzut, diverse surse au sugerat că au existat cel puţin cateva persoane care operau în Dealey Plaza pe 22 noiembrie şi care credeau că se aflau acolo ca parte a unui contract al mafiei care nu îl viza pe Kennedy, ci pe guvernatorul Texasului, John B. Connally.Utilizarea „steagurilor false” a fost o tactică clasică a Mosad-ului, o practică standard a agenţiei de spionaj israeliene. Şi, aşa cum am văzut în capitolul 16, potrivit fostului agent Mosad, Victor Ostrovsky, el şi colegii săi stagiari ai Mosad-ului au fost informaţi de superiorii lor că asasinarea lui Kennedy a fost, de fapt, un accident. Adevărata ţintă, sau cel puţin aşa susţinea Mosad-ul, era Connally care fusese vizat de „Mafie”.

LEGĂTURILE LUI JACK RUBY CU CIA ŞI ISRAEL

După cum am văzut în capitolul 13, locotenentul lui Lansky, Mickey Cohen, implicat de-a lungul timpului în contrabanda cu arme către Israel, avea legături importante cu CIA si Israel.

De asemenea, ştim acum că Ruby însuşi era conectat la intrigi care implicau contrabanda cu arme către Israel şi că, în perioada în care îl urmărea pe Lee Harvey Oswald, se asocia aparent cu aşa-numiţii „reporteri" din ziarele israeliene.
Chiar cu puţin timp înainte de asasinat,Al Gruber, un acolit de la Hollywood al lui Mickey Cohen şi un vechi prieten al lui Ruby (care nu-l mai văzuse la momentul respectiv de aproape un deceniu) a apărut la Dallas pentru a-l vizita pe Ruby. Şi la aproximativ o oră după ce arestarea lui Lee Harvey Oswald a fost făcută publică, Ruby l-a sunat pe Gruber. Este probabil ca Ruby să-l fi sunat pe Gruber pentru a-l informa că Oswald omul de sacrificiu ales nu fusese ucis înainte de arestarea sa, aşa cum fusese planificat. Atunci i s-a spus lui Ruby că era responsabilitatea lui să termine treaba. Prietenul şi avocatul lui Cohen, Melvin Belli, şi-a asumat, desigur, rolul de intermediar şi avocat al apărării lui Ruby după ce Ruby l-a ucis pe Oswald, astfel reducându-l la tăcere pentru totdeauna pe cel caruia i s-a inscenat asasinatul. Şi, după cum am văzut, Belli însuşi a apărut ca un apărător proeminent al muşamalizării care a urmat a Comisiei Warren.

ANGLETON SI MUSAMALIZAREA

James Jesus Angleton seful Contrainformatiilor CIA a fost cel care a încercat să comită frauda conform căreia KGB-ul sovietic s-ar fi aflat în spatele asasinării lui Kennedy.Angleton a contestat vehement credibilitatea transfugului sovietic Iuri Nosenko, care a insistat că fusese agentul rus care a raportat KGB-ului inutilitatea recrutarii lui Oswald în perioada cand acesta vizita Uniunea Sovietică şi care a spus că Oswald nu fusese agent KGB.
După cum am văzut, Angleton a fost datorita propriilor insistenţe - „omul cheie" al CIA în relaţia agenţiei cu Comisia Warren.
Mai mult, prietenul apropiat al lui Angleton, William Sullivan, numărul trei la FBI, era legătura FBI-ului cu comisia.
Poate nu întâmplător, Angleton (printr-un memoriu intern ciudat al CIA) l-a acuzat pe agentul CIA, E. Howard Hunt de o posibilă implicare în asasinarea lui Kennedy, probabil ca agent „renegat", acţionând pe cont propriu. Această înscenare a avut loc exact în momentul în care suspiciunea publică privind implicarea instituţională a CIA era pe larg discutata. În capitolul 16 am analizat în detaliu memoriul respectiv.

EARL WARREN

Preşedintele Curţii Supreme, Earl Warren, informat de CIA despre posibila implicare a comunismului sovietic în uciderea preşedintelui, a fost presat să acopere ceea ce el credea în mod eronat a fi adevărul despre asasinat. „Scenariul Mexico City" al CIA gestionat de biroul lui Angleton de la CIA şi coordonat de David Atlee Phillips, care era şeful secţiei CIA din Mexico City la acea vreme i-a fost prezentat lui Warren ca dovadă că sovieticii erau implicaţi în uciderea preşedintelui.A pune vina asasinatului pe „un singur nebun" a fost modul lui Warren de a proteja securitatea naţională a Americii. Un război cu Rusia Sovietică, credea Warren, a fost prevenit. Warren însuşi probabil nu a avut niciodată nici o idee despre adevărul real sau macar o parte din adevărul despre ce s-a întâmplat cu adevărat sau de unde a pornit conspiraţia de asasinat.
Orice efort al lui Warren de a investiga mai profund ar fi fost, fără îndoială, imediat zădărnicit: la urma urmei, unul dintre colegii săi membri ai comisiei era fostul director CIA Allen Dulles, care, de fapt, fusese concediat de JFK.
Mai mult, aşa cum vom vedea în Anexa Patru, existau influenţe israeliene (şi evreieşti) uriase şi multiple ale personalului Comisiei Warren însaşi un factor care nu a fost niciodată luat în considerare până la publicarea cărţii Verdict Final.
În plus, Warren se afla şi sub influenţa prietenului său apropiat, ziaristul mai multor cotidiene ,Drew Pearson, el însuşi un atu şi colaborator de lungă durată al ramurii de propagandă şi informaţii a Israelului în această ţară, Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith. Pearson a fost cel care a lansat povestea evident frauduloasă conform căreia Fidel Castro ar fi fost principalul instigator din spatele asasinării lui JFK.

PISTELE FALSE

Urmele şi pistele false au fost puse la punct de-a lungul lanţului de evenimente care au dus la asasinat şi ulterior o tactică standard a Mosad-ului in care „steaguri false" au fost poziţionate pentru a ascunde adevaratii vinovati.
Chiar şi Lyndon Johnson însuşi s-ar putea să nu fi ştiut de unde a provenit ordinul de a-l ucide pe Kennedy, deşi au existat acuzaţii (niciodată documentate) că Johnson însuşi a fost implicat în planificarea asasinatului. Johnson cu siguranţă nu avea nici un motiv să intervină sau să încerce să oprească asasinatul.

ROBERT F. KENNEDY

Asasinarea senatorului Robert F. Kennedy - cu un arab folosit ca„steag fals” a făcut parte din mușamalizarea care a continuat uciderii preşedintelui Kennedy. În asasinarea lui RFK, aşa cum am văzut,Savak-ul iranian, o creatură comună a CIA-ului si a Mosad-ului israelian a fost responsabil pentru coordonarea atacului asupra senatorului. Moartea lui Robert Kennedy l-a împiedicat pe tânărul Kennedy să-i aducă vreodată pe ucigaşii fratelui său. în faţa justiţiei.

ISRAEL ŞI PRESA

Cercetătorii care au studiat asasinarea lui JFK în ultimii 28 de ani nu au avut, până recent, acces la dovezile războiului secret al lui Kennedy cu Israelul pentru bomba nucleară. Prin urmare, nu a existat niciodata suspiciune că Israelul la fel ca si alţi suspecţi adesea numiţi în crimă ar fi putut avea un motiv să colaboreze la o conspiraţie împotriva lui John F. Kennedy.Mass-media controlată, cu devotamentul său faţă de Israel, sigur, nu a indicat niciodată în această direcţie. Mass-media s-a mulţumit să promoveze teoria conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK” dar mass-media ignoră legătura cu Lansky.Iar cei care merg până acolo să sugereze că CIA a avut cumva un rol în crimă şi mușamalizare sunt prezentate drept „excentrici” şi „teoreticieni ai conspiraţiei”.

Evident, adevărul deplin, toate detaliile sordide nu vor fi cunoscute niciodată. În consecinţă, trebuie să ne bazăm pe informaţiile pe care le avem informaţii care ne permit să ajungem la o concluzie finală.

IMPACTUL ASASINATULUI

Asasinarea lui John F. Kennedy a avut un impact politic major, mult mai profund decât simplă ascensiune a lui Lyndon Johnson la preşedinţie. Au existat mai multe consecinţe directe ale morţii lui JFK - atât în SUA, cât şi în străinătate:

• Păstrarea autonomiei CIA;

• Protejarea imperiului FBI al lui J. Edgar Hoover;

• O schimbare în politica din Vietnam, care va duce la:

(a) un război profitabil pentru aliaţii lui Lyndon Johnson (şi ai Israelului) din complexul militar-industrial; si

(b) o acoperire continuă pentru operaţiunile comune de contrabandă cu droguri CIA-Lansky, în continuă expansiune, din Asia de Sud-Est.

• Sfârşitul represiunii tot mai intense asupra Sindicatului Crimei Organizat Lansky;
• O inversare drastică a politicii SUA faţă de Israel care este, fără îndoială, rezultatul final cel mai izbitor dintre toate şi nu este supus dezbaterii.
Deşi există cei care susţin că John F. Kennedy ar fi, continuat de fapt,implicarea americană în Vietnam, nu se poate contesta faptul clar şi acum pe larg documentat că JFK a fost angajat într-o luptă aprigă cu Israelul şi că, după decesul lui Kennedy,in politica SUA din Orientul Mijlociu a survenit o schimbare radicala imediată de 180 de grade.
În paginile cărţii „Verdict Final" am subliniat, pentru prima dată, întreaga conspiraţie care a dus la asasinarea lui John F. Kennedy şi muşamalizarea care a urmat. Nu pretindem că avem toate răspunsurile, dar credem că veriga lipsă a fost acum furnizată. Niciodată până acum nu au fost adunate dovezi aşa cum au fost cele din aceste pagini.

UN MIC CERC DE CONSPIRATORI

Legăturile strânse dintre un cerc relativ mic de oameni şi cei aflaţi în sferele lor imediate de influenţă nu e o coincidenţă. Faptul că toţi aceştia, într-un fel sau altul, au fost parte a circumstanţelor din jurul asasinării lui John F. Kennedy nu este, de asemenea, o coincidenţă.
Criticii teoriilor conspiraţiei privind asasinarea lui JFK susţin că o conspiraţie atât de imensă ar necesita un număr vast de oameni implicaţi. De fapt, mecanismul iniţierii conspiraţiei descrise în Verdict Final a implicat probabil nu mai mult de 20 de persoane. Majoritatea celor implicaţi în conspiraţie probabil că nici măcar nu erau conştienţi de toate activităţile celorlalţi implicaţi. Aşadar, să-i numim, pentru a fi reamintiti, pe cei despre care credem că ştiau dinainte că John F. Kennedy urma să fie ucis pe 22 noiembrie 1963. Aceştia sunt:
• Prim-ministrul israelian David Ben-Gurion;
• Yitzhak Shamir, şeful Mosad-ului israelian, implicat în asasinate;
• Louis M. Bloomfield, director executiv al Permindex;
• Rabinul Tibor Rosenbaum, ofiţer al Mosad-ului şi bancher al Permindex;
• James J. Angleton, şeful contraspionajului CIA;
• Georges de Lannurien, ofiţer de informaţii francez;

» Meyer Lansky, şeful sindicatului crimei organizate;
• Atacatorii reali din Dealey Plaza. Dovezile indică cu tărie că mercenarul francez Michael Mertz ar fi unul dintre aceşti atacatori. În orice caz, aşa cum am văzut, cel puţin un asasin a fost contractat de Mosad prin elemente neloiale din serviciile secrete franceze, deşi este probabil să fi existat mai multe echipe de asasinat.
• Frank Sturgis, agent contractual al CIA şi veteran al Mosad-ului, a susţinut că a jucat un rol în evenimentele din Dealey Plaza. Acoliţii săi cubanezi în exil, Guillermo şi Ignacio Novo, care erau cu Sturgis în Dallas au jucat şi ei un rol, deşi nu s-a stabilit încă dacă erau cu adevărat cei care au tras.
Deşi este probabil (dar nu sigur) ca locotenenţii mafioţi ai lui Meyer Lansky Santo Trafficante, Jr. din Tampa şi Carlos Marcello din New Orleans să fi avut cunoştinţă dinainte despre asasinatul iminent, nu este clar dacă aceştia sau şeful mafiei din Chicago, Sam Giancana, si „ambasadorul itinerant" al mafiei, Johnny Rosselli, au fost de fapt implicaţi în planificarea asasinatului în sine.
Cu toate acestea, ştim astăzi că atât Giancana, cât şi Rosselli se aflau sub controlul lui Hyman Lamer, conectat la Mosad - iar acest lucru deschide alte speculatii morbide.
Rolul figurilor criminalităţii organizate italo-americane în asasinarea lui JFK este mai mult un mit generat de mass-media decât o realitate. În cel mai bun caz, ei au fostactori secundari în schema mai amplă a lucrurilor.
În Anexa 9 vom analiza, de asemenea, rolul probabil cel puţin ca intermediar pe care l-a jucat acea figură de rang înalt din Mossad, Shaul Eisenberg, în evenimentele din jurul asasinatului, sugerând că Eisenberg, de fapt, avea cunoştinţă dinainte despre asasinatul iminent.

PERSOANE DE LA PERIFERIA CONSPIRATIEI...

Iată acele persoane care au fost implicate într-o formă de activitate care i-a legat de conspiraţia de asasinat (indiferent dacă erau sau nu conştiente că un asasinat real va avea loc într-adevăr):
• Lee Harvey Oswald;
• Agentul CIA E. Howard Hunt;
• Şeful staţiei CIA din Mexico City, David Atlee Phillips;
• Agentul contractual CIA şi membrul consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw;
• Agentul contractual CIA Guy Banister;

• Agentul contractual CIA David Ferrie;
• Maurice Brooks Gatlin; Curierul Permindex;
• Agentul contractual CIA Robert Morrow;
• Asociatul mafiei din Dallas, Jack Ruby;
• Un asociat al CIA, senatorul american John Tower
• Diversi exilaţi cubanezi anticastriști și alţii, inclusiv agentul contractual al CIA Marita Lorenz.

Acolitul lui Meyer Lansky de pe Coasta de Vest, Mickey Cohen, și diplomatul israelian (mai târziu prim-ministru) Menachem Begin, fuseseră implicaţi în intrigi a agentiilor de informaţii legate de Israel împotriva preşedintelui Kennedy, dar nu se poate afirma cu siguranţă că erau conştienţi de o conspiraţie de asasinat , deşi este probabil ca asociatul lui Cohen, Al Gruber, să-i fi dat lui Jack Ruby ordinul de a-l ucide pe Lee Harvey Oswald.

Diverşi membri ai CIA, figuri din Mafia și Sindicatul Lansky, directorul FBI J. Edgar Hoover și unii anchetatori ai Comisiei Warren și ai ulteriorului Comitet pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor ar fi putut culege unele informaţii de-a lungul anilor cu privire la părţi din ceea ce s-a întâmplat, dar puţini ar fi fost conştienţi de întreaga conspiraţie.

Cei mai putin implicati au participat la diverse aspecte ale muşamalizării(din propriile motive), la fel ca și anumite figuri din mass-media, precum Drew Pearson și Jack Anderson, printre alţii.

Există, de asemenea, o ultimă persoană care a aflat cel puţin o parte din modul în care a fost pusă în aplicare conspiraţia: preşedintele francez Charles DeGaulle, al cărui propriu serviciu de informaţii a fost compromis de Mossad.

O CONCLUZIE FINALĂ...

Dovezile pe care le-am prezentat demonstrează că există o bază foarte solidă pentru teza prezentată în acest volum. Este un scenariu care are sens, spre disperarea celor care ar spune că concluziile la care s-a ajuns în Verdict Final sunt cumva „ridicole” sau „scandaloase” sau „absurde”.

Aceasta este judecata noastră finală: Mosad-ul israelian a fost un jucător principal (și critic) în culisele conspiraţiei care a pus capăt vieţii lui John F.Kennedy. Prin propriile resurse vaste și prin contactele sale internaţionale în comunitatea de informaţii și în crima organizată, Israelul avea mijloacele, avea oportunitatea și avea motivul să joace un rol major în prima

linie a crimei secolului - și așa a și făcut.

ANEXA UNU
Unde a fost George?
George Bush, CIA și asasinarea lui Kennedy
A avut GHWB vreo implicare în uciderea lui JFK?

Când senatorul Edward M. Kennedy a întrebat cinic „Unde a fost George?" în timpul unui discurs aprins la Convenția Națională Democrată din 1988, senatorul sugera, poate, că știa ceva ce noi nu știam?
Oare Kennedy chiar întreba „Unde a fost George Herbert Walker Bush pe 22 noiembrie 1963?"
Dovezile noi, apărute, sugerează cu tărie nu doar că George Bush a fost un activ al CIA-ului pentru cea mai mare parte a vieții sale de adult încă din perioada facultății, de fapt - ci că a avut legături neobișnuit de intime cu circumstanțele din jurul asasinării lui JFK și mușamalizării ulterioare la nivel înalt.
În bestsellerul său, Plausible Denial, autorul Mark Lane a făcut un mare serviciu publicului american atunci când a republicat, ca anexe, două articole importante care au apărut în revista The Nation, dar care au primit puțină atenție națională în afara cercurilor elitei care citeau acea revistă.
Drept urmare, sute de mii de americani au aflat ceva ce altfel nu ar fi știut: dovezile sugerează cu tărie că George Herbert Walker Bush a fost un agent activ al CIA pe 23 noiembrie 1963.
Articolele din The Nation, scrise de Richard McBride (publicate în numerele din 16/23 iulie și 13/20 august 1988) au luat act de un memoriu FBI declasificat datat noiembrie 29 noiembrie 1963. Memoriul, de la directorul FBI, J. Edgar Hoover, era adresat directorului Biroului de Informații și Cercetare din cadrul Departamentului de Stat. Subiectul era „Asasinarea președintelui John F. Kennedy - 22 noiembrie 1963". Memoriul este redat aici:
Biroul nostru din Miami, Florida, pe 23 noiembrie 1963 a informat că biroul de Coordonare a Relatiilor Cubaneze din Miami a comunicat că Departamentul de Stat consideră că un

grup anti-Castro manipulat ar putea profita de situaţia actuală şi ar putea întreprinde un raid neautorizat împotriva Cubei, crezând că asasinarea preşedintelui John F. Kennedy ar putea anunţa o schimbare în politica SUA, ceea ce este departe de adevăr.
Sursele şi informatorii noştri familiarizaţi cu problemele cubaneze din zona Miami ne informează că sentimentul general în comunitatea cubaneză anti-Castro este unul de uimire şi neîncredere şi, chiar şi printre cei care nu au fost în întregime de acord cu politica preşedintelui privind Cuba, sentimentul este că moartea preşedintelui reprezintă o mare pierdere nu numai pentru SUA ci si pentru întreaga Americă Latină. Aceste surse nu cunosc nici un plan de acţiuni neautorizate împotriva Cubei.
Un informator care a furnizat informaţii fiabile în trecut şi care este apropiat de un mic grup pro-Castro din Miami a informat că aceste persoane se tem că asasinarea preşedintelui ar putea duce la luarea unor măsuri represive puternice împotriva lor şi, deşi sunt pro-Castro ca si convingere, regretă asasinatul.
Substanţa informaţiilor de mai sus a fost furnizată verbal d-lui George Bush de la Agenţia Centrală de Informaţii şi căpitanului William Edwards de la Agenţia de Informaţii a Apărarii pe 23 noiembrie 1963, de către d-l W. T. Forsyth din acest Birou.

Copii ale memorandumului d-lui Hoover au fost distribuite mai multorpersoane, inclusiv, printre altele, directorului CIA (John McCone) şi marcate în atenţia „Directorului Adjunct, Planuri". (Acesta era Richard Helms).Inutil să mai spun, existenţa acestui memorandum a reprezentat o problemă pentru George Bush, care susţinuse că nu a avut nicio activitate anterioară în cadrul CIA înainte de numirea sa ca director al agenţiei în 1976. Cu toate acestea, purtătorii de cuvânt ai lui Bush au sugerat că trebuie să fi existat un alt „George Bush" care lucra pentru CIA la momentul respectiv şi că el a fost cel menţionat în controversatul memorandum Hoover. Richard McBride, autorul articolelor din Nation, a făcut unele verificări, doar pentru a afla că existase într-adevăr un George William Bush care lucrase pentru CIA la in

momentul respectiv - şi pentru o perioadă foarte scurtă de timp - şi doar ca analist de nivel inferior. George William Bush i-a spus lui McBride că nu a participat niciodată la nici o şedinţă de informare inter-agenţii şi nu le cunoştea pe celelalte persoane menţionate în memorandum. Pe scurt, acest George Bush nu era George Bush din memorandum.

INIŢIERE

Deci, unde era George Herbert Walker Bush pe 23 noiembrie 1963? Evident, lucrând, aşa cum o făcuse şi pana atunci, ca agent pentru Agenţia Centrală de Informaţii. Noi cercetări sugerează că Bush a lucrat la CIA încă din perioada facultăţii sale de la Yale.

Anthony Kimery, un reporter de investigaţii care a cercetat relaţia lui George Bush cu CIA, notează că: „Vânătorul de capete salariat cu normă întreagă al CIA de la Yale era antrenorul de echipaj(canotaj) Allen «Skip» Waltz, un fost ofiţer de informaţii navale care avea o bună imagine despre Bush. Ca membru al Asociaţiei Atletice a Studenţilor de la Yale şi al Consiliului Decanilor,Bush trebuie să fi lucrat îndeaproape cu Waltz la programele atletice ale universităţii, din care antrenorul a ales majoritatea oamenilor pe care i-a îndrumat către CIA. Este de neconceput ca Waltz să nu fi încercat să-l recruteze pe Bush, spun foştii oficiali ai Agenţiei recrutaţi la Yale."

Desigur, în timp ce era student la Yale, Bush a fost membru al frăţiei secrete Skull and Bones, cunoscută de mulţi ani ca un teren de recrutare CIA.(Unul dintre colegii „Bonesmen" ai lui Bush este studentul de la Yale, William F. Buckley, Jr.,el însuşi un fost agent CIA, ale cărui legături specifice cu jucători cheie din conspiraţia asasinării lui JFK au fost examinate în capitolul 9.)

PRIMA MISIUNE A LUI GEORGE LA CIA?

Mai mult, un alt Bonesmen, Henry Neil Mallon, preşedinte vechid al consiliului de administraţie al Dresser Industries, cu sediul în Houston, a fost cel care i-a oferit lui Bush prima sa slujbă în industria petrolieră. Mallon, coleg de clasă şi prieten apropiat al tatălui lui Bush, senatorul Prescott Bush, l-a angajat pe tânărul Bush ca agent de vânzări pentru International Derrick and Equipment Company (IDECO), o filială a Dresser.

Totuşi, aşa cum comentează Anthony Kimery, „slujba lui Bush era furnizarea serviciilor IDECO, inclusiv în spatele Cortinei de Fier, o responsabilitate curioasă, având în vedere lipsa de experienţă

a lui Bush în industria petrolieră si în relaţiile internaţionale."
Toate acestea, împreună, sugerează, desigur, că Bush, de fapt, opera ca un activ CIA sub acoperirea Dresser Industries, care, potrivit surselor lui Kimery, „servea în mod obişnuit ca un paravan CIA."

CEI DOI GEORGE

A fost Henry Mallon cel care se pare l-a prezentat pe Bush unui inginer petrolist internaţional care a ieşit ulterior la iveală ca fiind unul dintre adevăraţii „oameni misterioşi" din asasinarea lui JFK: prietenul lui Lee Harvey Oswald şi suspectat de a fi agentul responsabil al CIA pentru Lee" - George De Mohrenschildt, ale cărui conexiuni cu CIA le-am examinat în capitolul 9.
Cei doi George au devenit atât de apropiati, încât agenda lui De Mohrenschildt nu includea doar adresa de domiciliu şi numărul de telefon al lui Bush din Midland, Texas, unde Bush a locuit din 1953 până în 1959, ci şi porecla tanarului petrolist, „Poppy". Kimery spune că sursele sale susţin că Bush şi De Mohrenschildt au continuat să se întâlnească în secret în Houston după ce Bush a părăsit Midland pentru a înfiinţa biroul din Houston al companiei sale Zapata Off-Shore Oil. (Kimery subliniază că, în mărturia sa în faţa Comisiei Warren, De Mohrenschildt a recunoscut că a făcut călătorii frecvente la Houston începând cu sfârşitul anilor 1950, dar că a dat explicaţii vagi cu privire la scopul călătoriilor.)
Cercetările lui Kimery sugerează că relaţia Bush-De Mohrenschildt a provenit nu numai din interesele lor reciproce în afacerile petroliere, ci şi din experienţa lor reciprocă în domeniul informaţiilor.Potrivit lui Kimery, De Mohrenschildt făcea parte dintr-o reţea de spionaj pe care Allen Dulles, agentul OSS (şi ulterior directorul CIA), o conducea în cadrul comunităţii de informaţii impotriva nazistilor şi ulterior a început să lucreze pentru CIA „operând sub pretextul un geolog consultant în petrol, specializat în încheierea de acorduri între companiile petroliere americane şi naţiunile din blocul estic cu care De Mohrenschildt avea legături remarcabile". Prin urmare, nu este surprinzător faptul că agentul CIA George Bush, care lucra în blocul estic în afacerile petroliere, şi agentul CIA George De Mohrenschildt, care lucra în blocul estic în afacerile petroliere,s-ar fi unit în cele din urmă. Potrivit fostului oficial CIA Victor Marchetti (care s-a specializat în afaceri sovietice pentru CIA)„Este de neconceput ca CIA să nu-l fi interogat pe Bush

după fiecare întâlnire [pe care Bush a avut-o cu reprezentanţii blocului estic]. «Intreprinzatori cu afaceri precum cele pe care Bush le-a avut erau interogaţi în mod curent».
Toate aceste afaceri dintre Bush şi De Mohrenschildt ar părea a fi intrigi inocente din culise între doi spioni numiţi George dacă nu ar fi faptul că, cu cât urmăreşti mai mult conexiunile lui Bush, cu atât mai mult descoperi că omul CIA este implicat mai profund în circumstanţele din jurul asasinării lui John F. Kennedy.

OPERAŢIUNILE ANTICASTRO

De exemplu, dovezile sugerează cu tărie că Bush, de fapt, a fost un jucător major în eforturile CIA de a-l distruge pe Fidel Castro. Potrivit lui Anthony Kimery, „Agenţii CIA veterani din războiul împotriva lui Castro spun ca Bush nu numai că a permis CIA să-l folosească pe Zapata ca paravan pentru a conduce unele „din operaţiunilor sale (inclusiv utilizarea mai multor platforme de foraj offshore), dar afirmă că Bush a servit personal ca un canal prin care Agenţia a rambursat bani pentru serviciile contractate."
Kimery susţine că are mai multe surse care susţin, independent, că Bush a fost într-adevăr profund implicat în operaţiunile CIA, în special în Caraibe şi în campania împotriva lui Castro. Acest lucru pare să coincidă cu informaţiile furnizate de colonelul Fletcher Prouty, care subliniază că nu numai că numele de cod secret al CIA pentru invazia din Golful Porcilor era „Operaţiunea Zapata" (ca în compania lui Bush), dar si că două dintre navele utilizate în operaţiune au fost botezate Houston (baza lui Bush) şi Barbara (numele soţiei lui Bush).
Legăturile lui Bush cu operaţiunile CIA împotriva lui Castro sunt însă şi mai profunde. Potrivit lui Kimery, „Există dovezi că, înainte numirea lui Bush în funcţia de În funcţia de director general în 1976, îl cunoştea bine pe legendarul spion ,,fantomă"| Theodore George „Ted" Shackley, care s-a alăturat Agenţiei în 1951.
Când Bush a sosit la faţa locului la Langley, era clar pentru persoanele din interiorul Agenţiei de multă vreme că exista o legătură între aceşti doi bărbaţi care se întindea pe mulţi ani. Acesta, desigur, este acelaşi Theodore Shackley pe care l-am întâlnit prima dată în capitolul 8, ca prieten al programului secret de dezvoltare nucleară al Israelului.Shackley a fost cel care a ocupat funcţia de şef al staţiei CIA din Miami, pe atunci cea mai mare staţie CIA din lume, şi baza operaţiunilor CIA împotriva lui Castro,

desfăşurate în comun cu acoliţii sindicatului lui Meyer Lansky. (Merită menţionat, fie şi numai în treacăt, că Mosad-ul israelian însuşi menţine una dintre cele mai mari baze nord-americane ale sale în Miami ,sediul central al colaboratorului său din crima organizată - Meyer Lansky.)
De la baza CIA din Miami am aflat de la fosta agentă CIA Marita Lorenz (în capitolul 9 şi în capitolul 16) că o caravană de două maşini care transporta cubanezi anticastrişti şi mai multe personalităţi CIA a fost trimisă la Dallas, sosind chiar înainte de asasinarea preşedintelui John F. Kennedy. Kimery citează un fost agent CIA implicat în operaţiunile anti-Castro: „Îl aveţi pe bătrânul George, băiete, care ajută Compania la operaţiunea împotriva lui Castro, iar aici este Shackley, responsabil de staţia din Miami, care conduce spectacolul. Cum crezi că nu se cunosc,prietene? A fost o relaţie al naibii de apropiată si încă este."
Şi, aşa cum am menţionat în capitolul 12, Shackley a fost, din nou, cel care a fost şeful staţiei CIA din Laos în timpul războiului din Vietnam ,aceasta într-o perioadă în care CIA şi Sindicatul Lansky erau implicate împreună în operaţiuni lucrative de trafic de droguri. Kimery subliniază că „În 1976, la scurt timp după ce a devenit DCI, fără să ceară sfatul cuiva, Bush l-a promovat pe Shackley în funcţia de director adjunct asociat de operaţiuni. În această poziţie, era al doilea la comandă după [directorul adjunct de operaţiuni] - a treia cea mai puternică poziţie din CIA şi una dintre cele mai importante din întregul guvern."

CONEXIUNEA CU MOSAD

După ce a părăsit CIA, aşa cum am menţionat în capitolul 12, prietenul lui Bush, Shackley, a intrat mai târziu în afacerile internaţionale cu arme şi a lucrat îndeaproape cu Aviation Trade and Service Company, o creaţie a figurii Mosad-ului israelian, Shaul Eisenberg.
Bush însuşi, însă, dezvolta legături intime cu Israelul, legături care, desigur, fuseseră consolidate în timpul mandatului său de director al CIA.
În 1979, pe atunci candidatul republican la preşedinţie, Bush, a participat la Conferinţa de la Ierusalim privind terorismul internaţional, un eveniment găzduit de guvernul israelian şi la care au participat majoritatea oficialilor de top ai serviciilor de informaţii din Israel.Delegaţii din Statele Unite la conferinţă erau cu

toţii prieteni înfocaţi ai Israelului, democraţi şi republicani deopotrivă.Însoţitorii lui Bush au fost generalul-maior George Keegan, fost şefal serviciilor de informaţii al Forţelor Aeriene ale SUA, şi profesorul Richard Pipes de la Harvard.
Keegan şi Pipes făceau parte dintr-un grup de elită format de Bush în timp ce era director al CIA, care opera sub numele de „Echipa B". Echipa B a lui Bush era un nou organism secret de supraveghere pentru CIA, împuternicit să reevalueze, să critice sau să respingă rapoartele de informaţii ale CIA.În mod semnificativ, însă, Echipa B era compusă dintr-o clică de oficiali de nivel înalt, care erau legaţi între ei în principal prin devotamentul lor faţă de promovarea intereselor Israelului.
Printre membrii mai notabili s-au numărat Richard Perle,
Care a devenit în cele din urmă secretar adjunct al apărării, responsabil de politica de securitate internaţională şi asociatul de lungă durată al lui Perle, Stephen Bryen, un fost membru al personalului Senatului, care a fost forţat să demisioneze din funcţie după ce s-a descoperit că transmitea secrete de apărare americane Mosad-ului israelian.
Faptul că Bush a fost atât de strâns afiliat cu acest grup select de adepţi ai Israelului este intrigant, mai ales în lumina conflictelor ulterioare ale lui Bush cu Mosad-ul israelian, pe care le-am examinat pentru prima dată în capitolul 2.

MUŞAMALIZAREA

La rândul său, în timp ce Bush era director al CIA,Comisia de Informaţii a Senatului investiga legăturile dintre JackRuby, Lee Harvey Oswald, CIA, crima organizată şi operaţiunile anti-Castro conduse de CIA şi colaboratorii săi mafioţi. După cum comentează Anthony Kimery: „Cu propriile sale legături cu aceste operaţiuni, Bush era acum responsabil de ceea ce CIA divulga şi nu divulga."
„Întrucât DCI Bush a ingreunat cererile anchetatorilor comitetului de a obţine informaţii specifice din dosarele Agenţiei despre Oswald şi Ruby şi a minimalizat dezvăluirile despre implicarea CIA, memorandumurile scrise de Bush privind investigaţia comitetului de informaţii privind legăturile dintre Oswald şi Ruby cu
CIA şi crima organizată arată că acesta era deosebit de interesat de investigarea de către comitet nu doar a ceea ce ştia CIA despre evenimentele din Dallas şi nu a raportat Comisiei Wanen, ci şi în ce măsură era complice Agentia, dacă a fost la uciderea lui JFK."

Kimery citează un fost agent contractual CIA şi veteran al operaţiunilor din Golful Porcilor care susţine că a fost asociat cu Bush în operaţiunile anti-Castro ale CIA de la începutul anilor 1960: „Bush era îngrijorat de ceva în timpul acelor investigaţii când era DCI, într-adevăr. Era îngrijorat că se va afla că lucra pentru Companie şi era legat direct de toate încurcăturile în care se afla CIA la sfârşitul anilor '50 şi începutul anilor '60."
David Robb, scriind în revista Spy, subliniază că, deşi Bush a fost întrebat în ianuarie 1992 dacă a investigat sau nu asasinarea lui JFK în perioada în care era director al CIA, Bush a spus: „Nu, nu am avut nici o curiozitate...
Cu toate acestea, Robb a indicat un memoriu din 15 septembrie 1976 către directorul adjunct al CIA care sună astfel:
„Un articol recent despre Jack Anderson se referea la o telegramă CIA din noiembrie 1963 (?),în care un jurnalist britanic îl observa pe Jack Ruby vizitându-l pe Santo Trafficante în închisoare. Există o astfel de telegramă? Dacă da, aş dori să o văd. Aceasta este aceeaşi telegramă pe care Mike Hadigan, consilierul minorităţii pentru SSC [Comitetul Selectiv al Senatului] o solicitase."
Memorandumul a fost semnat „GB" deasupra numelui dactilografiat „George Bush". Evident, George Bush era puţin mai curios în legătură cu anchetele privind asasinarea lui JFK decât ar fi vrut să ne facă să credem.

O AMENINŢARE ÎMPOTRIVA LUI JFK?

Şi, destul de curios, există această informaţie interesantă descoperită de revista Spy care sugerează că Bush avea un interes exagerat faţă de bunăstarea lui John F. Kennedy. Potrivit Spy: „Memorandumurile interne ale FBI indică faptul că, pe 22 noiembrie 1963, «reputatul om de afaceri» George H. W. Bush «a anunţat telefonic că doreşte să relateze nişte zvonuri pe care le auzise în ultimele săptămâni, data şi sursa fiind necunoscute. El a anunţat că un anume James Parrott vorbeşte despre uciderea preşedintelui atunci când acesta vine la Houston."
Parrott era un tânăr republican în vârstă de 24 de ani care picheta în mod regulat oficialii administraţiei Kennedy când aceştia veneau la Houston. FBI-ul a aflat, de asemenea, că Serviciul Secret fusese informat - în 1961 - că Parrott spusese că „l-ar ucide pe preşedintele Kennedy dacă s-ar apropia vreodată de el". Parrott neagă acuzaţiile. Spy întreabă – nu în întregime satiric „A fost Bush

doar intenţionat indrumat rău, el fiind era doar patriot?" Sau încerca să trimita FBI-ul pe urme gresite?"

ISRAEL DIN NOU...

După ce George Bush a părăsit CIA în 1977, el a continuat să menţină legături strânse cu interese de afaceri care, la rândul lor, aveau legături intime cu Israelul şi lobby-ul său din această ţară. Întors acasă, la Houston, Bush a fost numit preşedinte executiv al comitetului First International Bank of Houston, întreprinderea de familie a moştenitorilor miliardarului texan H. L. Hunt.

Familia Hunt deţinea o participaţie majoritară de 15% la Gulf Resources şi Chemical Corporation, o companie cu sediul în Houston care controla jumătate din aprovizionarea mondială cu litiu, care este o componentă esenţială în producţia de bombe cu hidrogen. Printre membrii consiliului de administraţie al Gulf Resources se număra George A. Butler, preşedintele Post Oak Bank din Houston, controlată de un anume W. S. Farish III,adesea descris ca fiind unul dintre cei mai apropiaţi confidenţi ai lui Bush. Gulf Resources preluase Lithium Corporation of America ca o filială deţinand-o în totalitate cu câţiva ani în urmă. Printre directorii atât ai Gulf Resources, cât şi ai Lithium Corporation s-a numărat John Roger Menke, care a fost şi director al Institutului Tehnic Evreiesc din Israel.Toate acestea sunt semnificative prin faptul că în această perioadă Israelul continua dezvoltarea secretă a armelor nucleare, cea mai grava problemă a conflictului dintre John F. Kennedy şi prim-ministrul israelian David Ben-Gurion, discutată în detaliu în capitolul 5.

ADL DIN NOU

Poate că, atunci, nu este o surpriză faptul că Robert Allen, preşedintele Gulf Resources – un neevreu care nu este cunoscut ca un contribuitor pentru cauzele evreieşti - a primit aşa-numitul premiu „Torţa Libertăţii" din partea Ligii Anti- Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, autointitulată organizaţie pentru „drepturi civile" care funcţionează ca o ramură de informaţii americană pentru Mosad-ul israelian.(În capitolul 8 l-am întâlnit pentru prima dată pe un alt beneficiar al Torţei Libertăţii, gangsterul Morris Dalitz, un asociat de rang înalt si vechi al lui Meyer Lansky şi un investitor în corporaţia obscură Permindex care, aşa cum am văzut în capitolul 15, a jucat rolul central în conspiraţia asasinării lui JFK.)De asemenea, merită probabil să subliniem că un alt director atât al

Gulf Resources, cât şi al Lithium Corp, a fost Samuel H. Rogers, care a fost, la rândul său si director al Archer Daniel Midland Corp, a industriaşului Dwayne Andreas. Andreas, menţionat anterior, a fost un important susţinător financiar al ADL timp de mulţi ani şi a fost un apropiat al unor oficiali naţionali importanţi ai ADL, Burton Joseph, preşedintele naţional al ADL din 1976-1978 şi Max M. Kampelman, vicepreşedinte onorific naţional al ADL.
Toate acestea luate la un loc îl plasează pe George Bush în centrul unei reţele intinse de organisme corporative internaţionale cu legături de lungă durată cu Israelul şi principalii săi susţinători - inclusiv o corporaţie cu un interes deosebit în dezvoltarea armelor nucleare.
Legătura cu Hunt, care închide cercul seriei complexe de interrelaţii, este, de asemenea, interesantă, întrucât, ani de zile, cercetătorii asasinatului lui JFK au încercat, deşi fără succes, să-l identifice pe răposatul H. L. Hunt drept creierul din spatele asasinatului lui JFK, probabil determinat de opoziţia sa conservatoare de linie dură faţă de poziţiile progresiste de politică internă şi externă ale lui Kennedy. Ceea ce cei care l-au acuzat pe Hunt nu au reuşit să facă, însă, este să urmărească legătura lui Hunt până la Gulf Resources Corp, cu propriile sale legături intime cu Israelul.Aceste fapte nu dovedesc şi nu infirmă un rol al lui H. L. Hunt sau George Bush - împreună sau singuri - în conspiraţia asasinării lui JFK. Cu toate acestea, ele evidenţiază rolul straniu - şi puţin observat jucat de Israel şi susţinătorii săi de nivel înalt în cercurile mereu convergente din jurul conspiraţiei asasinării lui JFK. Pentru a fi clar, trebuie menţionate.

UNDE A FOST GEORGE?

În orice caz, cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Bush în timpul anilor săi în CIA, aşa cum am văzut, şi activităţile sale, l-au legat în mod repetat pe Bush de circumstanţe care pune CIA şi Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky în asocieri mixte nu numai în comploturile de asasinare a lui Castro de la începutul anilor 1960, ci şi în operaţiunile comune CIA-Lansky de trafic de droguri în Asia de Sud-Est. Legăturile proprii ale lui Bush cu lobby-ul israelian cimentează astfel cercul.Dovezile pe care le-am analizat aici sugerează că, probabil, George Bush ştie într-adevăr mai multe despre asasinarea lui John F. Kennedy decât ar fi dispus să recunoască. Dacă Bush va spune vreodată ceea ce ştie este e o cu

totul altă chestiune.

ANEXA DOI
Omul din Klan -
Conexiunea „nazistă” a lui Lee Harvey Oswald
Legăturile puțin cunoscute ale presupusului asasin cu agenții de informații sub acoperire in clandestinitatea neonazistă

Printre cei ale căror nume apăreau în agenda lui Lee Harvey Oswaldse afla și un anume Daniel Burros. În 1963, Burros era secretar național al Partidului Nazist American al lui George Lincoln Rockwell. La doar doi ani după asasinarea lui JFK, Burros a murit în mod misterios din cauza mai multor plăgi împușcate.
Cu toate acestea, în ciuda circumstanțelor ciudate ale decesului lui Burros, s-a decis că a fost o sinucidere. Moartea bizară a lui Burros a avut loc în casa apropiatului său, asociatul omniprezentși enigmaticul Roy Frankhauser, un vechi agent sub acoperireal serviciilor de informații federale în The Minute Men of America(org. de dreapta desprinsa din KKK), Ku Klux Klan șiPartidul Comunist din SUA. Frankhauser, întâmplător, susținecă a fost asociat cu Lee Harvey Oswald înainte de asasinarea lui John F. Kennedy.
Povestea posibilei legături a lui Lee Harvey Oswald cu Daniel Burros nu a fost niciodată explorată în nici o altă lucrare despre asasinarea lui JFK. Totuși, dovezile, după cum vom vedea, sugerează că există mult mai multe aspecte ale conexiunii Oswald-Burros decât se vede la prima vedere.
Deși cercetătorii asasinatului lui JFK au fost mult timp ocupați să compileze, să recompileze, să editeze și să reediteze liste de „morti suspecte” din rândul persoanelor cu legături atât reale, cât și poate uneori imaginare – cu asasinarea lui JFK, numele lui Burros nu apare niciodată.Circumstanțele morții lui Dan Burros au fost destul de bizare. Cu doar o zi înainte ca liderul „nazist” să moară în octombrie 1965, presa a facut public în New York Times că se născuse din părinți evrei.

Această dezvăluire a declanşat aparent motivul care a dus la „sinuciderea” lui Burros în casa din Reading, Pennsylvania, a colegului său „nazist”, Roy Frankhauser.
Deşi moartea lui Burro a fost trâmbiţată în presă ca povestea unui băiat evreu cumsecade care a luat-o razna, adevărul este că unii membri ai mişcării clandestine naziste americane au considerat mult timp că Burros nu era un apostat evreu, ci, dimpotrivă, un informator activ şi un agent provocator al Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith care opera în rândurile aşa-numitei „dreapta rasistă”.
În scurta sa carieră în lumea interlopă politică, Dan Burros este cunoscut pentru a fi fost într-adevăr strâns asociat cu informatorii sub acoperire ai ADL şi a fost probabil el însuşi un astfel de informator, deşi este puţin probabil ca întregul adevăr să fie vreodată cunoscut.
Ceea ce se ştie, însă, este că Burros a fost o figură cheie în Partidul Renaşterii Naţionale, cu sediul în New York, o mică entitate neonazistă fondată de regretatul James H. Madole. Deşi Madole era aparent un nazist de adevăr, este un fapt stabilit că organizaţia sa a fost infiltrată, finanţată parţial şi manipulată de agenţi ai aparatului de spionaj sub acoperire ai ADL.
Agentul ADL din cadrul NRP era un anume Emmanuel Trujillo, cunoscut şi sub numele de Mana Truhill. La rândul său, Truhill a lucrat îndeaproape cu Sanford Griffith, pe atunci şeful spionajului ADL.Doi activişti de „dreapta” din anii 1950 - autorul Eustace Mullins şi omul de afaceri DeWest Hooker (menţionat în capitolul 4) - au confirmat acestui autor că ADL era într-adevăr activ în „infiltrarea” grupurilor de dreapta la acea vreme şi că Griffith, menţionat anterior, era o figură familiară care se mişca în orbita de dreapta din acea perioadă.
În perioada de glorie a organizaţiei lui Madole, manipulată de ADL, cunoscutul editor nonconformist newyorkez Lyle Stuart a acuzat public ADL că finanţează grupuri naziste americane - cum ar fi organizaţia lui Madole - în propriile sale scopuri insidioase. Faptul că Daniel Burros făcea el însuşi o parte profundă a acestui cerc neobişnuitmanipulat de ADL este un fapt intrigant. Dar povestea legăturii Oswald-Burros este mult mai complexă.Unii cercetători în cazul asasinării lui JFK s-au concentrat asupra legăturilor detectivului particular din New Orleans şi agentului contractual al CIA, Guy Banister, cu Robert DePugh şi grupul paramilitar

cunoscut sub numele de Minutemen, ca dovadă că „extremiştii de dreapta” s-au aflat probabil în spatele asasinării lui JFK. După cum am observat în detaliu în capitolul 15, există însă dovezi puternice care sugerează că Banister era folosit şi de Liga Anti-Defăimare (ADL) a B’nai B’rith în propriile operaţiuni de „cercetare a faptelor” care vizau grupurile pentru drepturile civile cu înclinaţii de stânga. Dovezile referitoare la Minutemen, însă, sugerează că Minutemen erau, în intenţii şi scop,o grupare „extremistă de dreapta” infiltrată de guvern poate chiar controlată de guvern. Legătura Minutemen deschide uşa în conexiunea Oswald-Burros către nişte fapte extrem de neobişnuite despre un individ ciudat pe nume Roy Frankhauser, care se întâmplă să fi fost asociat atât cu Oswald, cât şi cu Burros. John George şi Laird Wilcox, în Nazis, Communists, Klansmen, ad Others on the Fringe,(Pe marginea prapastiei:Nazisti,Comunisti si cei din Klan) ne-au furnizat o multitudine de informaţii despre operaţiunile lui Frankhauser în interiorul Minutemen, în special. Iată ce au scrisGeorge şi Wilcox despre infiltrarea de către guvern a Minutemen şi rolul lui Roy Frankhauser. Urmează citatul direct extins din cartea lui George şi Wilcox:„Minutemen, de fapt, au fost printre cele mai complet infiltrate dintre toate grupurile interne de extremă dreapta.” Conform lui Eric Norden, în eseul său lung despre dreapta paramilitară, apărut în numărul din iunie 1969 al revistei Playboy,practic toate cazurile majore ale Minutemen au fost rezolvate cu ajutorul infiltraţilor şi informatorilor guvernamentali. „Unul dintre aceşti informatori a fost un coşmar pe nume Roy Frankhauser, un infiltrator profesionist în guvern a cărui alianţă cu Robert DePugh de la Minutemen a început la începutul anilor 1960, la scurt timp după formarea organizaţiei. Frankhauser era cunoscut pentru că a invocat cel de-al Cincilea Amendament de treizeci şi trei de ori când a fost întrebat despre implicarea sa în Ku Klux Klan de către Comisia pentru Activităţi Antiamericane a Camerei Reprezentanţilor în 1965.
Fără să ştie de rolul lui Frankhauser, Norden l-a intervievat pe larg pentru articolul său. Frankhauser, pe care DePugh îl numise coordonator regional, i-a portretizat pe Minutemen-ii lui Norden ca pe o organizaţie neonazistă de temut şi de care trebuie să se ţină cont de ea prin cuvintele:
„«Hitler i-a avut pe evrei; noi îi avem pe ciorile. Trebuie să punem accentul principal pe chestiunea coloratilor, desigur, pentru că asta

preocupă masele dar nu-i uităm nici pe evrei. Dacă evreii ar şti ce se va întâmpla şi credeţi-mă, se va întâmpla la fel de sigur ca zorii zilei şi-ar da seama că ceea ce se va întâmpla în America va face ca Germania nazistă să pară un picnic la o şcoală de duminică. Vom construi camere de gazare mai bune şi mai multe, şi de data aceasta nu vor mai fi refugiaţi.» „Norden notează că Frankhauser, după ce a făcut această afirmaţie, «a făcut o pauză şi a părut să mediteze câteva secunde», apoi a continuat: «Desigur, există şi câţiva evrei buni, ştiţi, evrei precum Dan Burros, care a fost un prieten de-al meu. Da, scrieţi că unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt evrei.»" Dan Burros a fost „unul dintre cei mai patrioţi şi dedicaţi americani pe care îi veţi întâlni vreodată în viaţa voastră".
„Norden a comentat: «Frankhauser a tăcut. Burros a fost un nazist american fanatic care a servit ca locotenent al lui George Lincoln Rockwell in partidul nazist american timp de ani de zile, apoi a demisionat în 1962 pentru a edita o revistă numită Kill şi în cele din urmă a devenit lider al Klanului.
Burros a intrat în fugă în casa lui Frankhauser în octombrie 1965 fluturând un număr din New York Times care i-a expus strămoşii evrei, a smuls un pistol încărcat de pe perete şi si-a zburat creierii".
„Ceea ce Norden nu a spus este că unii susţinători ai conspiraţiei cred că Frankhauser ar fi putut avea o implicare mai mult decât superficială în crimă, deşi nu s-a stabilit niciodată acest lucru, iar moartea a fost considerată o sinucidere. O altă teorie, de asemenea neconfirmată, este că Frankhauser ar fi putut încuraja sinuciderea lui Burros, întrucât acoperirea sa fusese dezvăluită." Burros a murit din cauza a trei răni provocate de gloanţe, lucru neobişnuit pentru o sinucidere autentică. DePugh, care a examinat arma, a spus că este puţin probabil ca Burros să se fi sinucis.
„Alţi asociaţi ai lui Frankhauser au exprimat opinii similare. De asemenea, este posibil ca în 1965 Frankhauser să fi lucrat ca informator guvernamental şi ca Dan Burros să fi lucrat şi el, probabil raportând lui Frankhauser.
În momentul scrierii acestui articol, Frankhauser încă locuieşte în casa din Reading, Pennsylvania, unde a avut loc moartea; petele de sânge sunt încă încrustate în tavan.„A fost Frankhauser un informator guvernamental şi un agent provocator atât de devreme în

cariera sa? Frankhauser neagă acest lucru, dar propriile sale înregistrări ale Armatei SUA sugerează contrariul.” În timpul unui interviu amplu sub jurământ, care a avut loc în perioada 13-18 iulie 1957, înregistrările Armatei dezvăluie următoarele:
„(FRANKHAUSER) a luat decizia de a se infiltra în organizaţii precum Partidul Neonazist, Partidul Comunist şi Ku Klux Klan, pentru a le determina motivele, a identifica liderii şi a raporta aceste informaţii către agenţia de informaţii competentă a Guvernului Statelor Unite, dacă se constata că scopurile lor sunt contrare intereselor Statelor Unite.
FRANKHAUSER a informat că a creat o poveste de acoperire care includeaa-i face pe oameni să creadă că este un adevărat comunist sau nazist şi crearea unei organizaţii care urma să fie o unitate mare, bine organizată, dar care era compusă dintr-un singur om - FRANKHAUSER. Scopul lui FRANKHAUSER la Fort Bragg era de a reuni Klanurile din Nord cu Klanurile din Sud pentru a oferi guvernului Statelor Unite oportunitatea „de a distruge aceste organizaţii.”
„În anii 1960, membrii Minutemen au fost implicaţi în trei acte teroriste majore în care Frankhauser a fost posibilul informator, direct sau indirect, care a dat informaţii FBI-ului.
„În 1973, după ce DePugh a fost eliberat din închisoare, Frankhauser a devenit şeful serviciilor de informaţii Minutemen... În octombrie 1973, DePugh a fost un vorbitor important la reuniunea anuală a Consiliului de Politici al Liberty Lobby din Kansas City, Missouri. Fusese eliberat din închisoare cu şase luni mai devreme. Frankhauser, în calitate de director de securitate, i-a fost tovarăş constant şi a locuit cu familia DePugh in Norborne,Missouri timp de câteva săptămâni - tot timpul lucrând pentru ATF ca informator sub acoperire.
” „Traiectoria lui Roy Frankhauser este mult mai complicată. Conform documentelor Armatei SUA publicate în temeiul Legii privind Libertatea Informaţiei în 1988, Frankhauser a avut probleme personale profunde cu mult înainte de a intra în armată. Victima unui cămin destrămat şi a unei mame alcoolice şi considerat de oficialii şcolii şi de diverşi angajatori ca fiind instabil emoţional şi nesigur, s-a înrolat în Armata SUA pe 6 noiembrie 1956. Colecţionar vechi de suveniruri naziste şi simpatizant al Ku Klux Klan încă din tinereţe, a fost implicat într-o serie de

comploturi nereuşite care l-au adus imediat în atenţia autorităţilor armatei.„Rapoartele militare specificau că Frankhauser s-a înrolat în armată şi s-a oferit voluntar pentru serviciul aerian pentru a fi repartizat în Germania. El a pus la punct un plan pentru a fi declarat oficial mort, astfel încât să poată părăsi armata şi să se alăture mişcării neonaziste, sperând să ajungă într-o poziţie proeminentă.” „Pe 2 iulie 1957, Frankhauser a declarat că plănuieşte să dezerteze din Armata SUA şi să se alăture forţelor revoluţionare din Cuba. De fapt, a fost absent fără permisiune şi a ajuns la Miami, Florida, pe 5 iulie 1957, exact pentru a face acest lucru. A fost prins si luat in custodie la scurt timp după aceea şi readus la unitatea sa militară. Înregistrările armatei se referă la faptul că Frankhauser a fost eliberat din serviciu pe 18 noiembrie 1957, în conformitate cu prevederile AR-635209 (inapt pentru serviciul militar).
„Rolul destul de incredibil al lui Frankhauser ca informator guvernamental este bine documentat. A ieşit la iveală pentru prima dată în iulie 1975, când Washington Star a relatat despre rolul său într-o operaţiune sub acoperire din Canada, autorizat de Consiliul Naţional de Securitate, un grup secret. Frankhauser a fost însărcinat să se infiltreze în organizaţia teroristă „Septembrie Negru”. CBS Evening News din 28 iulie 1975 a realizat un articol despre Frankhauser, în timpul căruia crainicul Fred Graham a remarcat că: „Mărturiile sub jurământ ale unor agenţi federali susţin că Frankhauser a îndeplinit o serie de misiuni sub acoperire pentru guvern, inclusiv una aprobată de Consiliul Naţional de Securitate de la Casa Albă.O sursă guvernamentală a spus că Frankhauser avea o capacitate uimitoare de a penetra atât grupurile de dreapta, cât şi cele de stânga, că încă putea ajuta la condamnarea celor care au furnizat explozibilii care au aruncat în aer autobuzele şcolare în Pontiac, Michigan, în 1971.”
„Frankhauser a intrat în cele din urmă în conflict cu superiorii săi ATF, mergând prea departe cu schemele sale de capcană şi neconfirmându-le ATF-ului în prealabil. Acest lucru a dus la inculparea sa finală, la 28 februarie,1974, sub acuzaţia de furt de explozibili, moment în care şi-a folosit relaţia cu agenţia ca apărare. În cele din urmă, a fost condamnat şi condamnat la o perioadă de probă, după care ATF a avut o modalitate de a-i impune cooperarea şi de a-i reduce comportamentul eratic (sau cel puţin aşa credea).

Un fax FBI datat 17 iunie 1974, a dezvăluit:
„«Frankhauser a propus prin intermediul avocatului său ca, dacă i se permite să pledeze vinovat şi să fie eliberat conditionat pentru acuzaţiile actuale de atentatul cu bombă, să dezvaluie agenţilor federali persoanele care l-au abordat în legătură cu activităţile sale.»
„«Managerul» ATF al lui Frankhauser, Edward N. Slamon, scrisese mai multe memorandumuri interne în care îl descria pe Frankhauser drept «un* excelent infiltrator şi informator confidenţial», potrivit Washington Star.
„Implicarea lui Roy Frankhauser ca agent sub acoperire al guvernului şi agent provocator a început în anii 1960 şi a continuat sporadic până în 1986, când a fost pus sub acuzare împreună cu Lyndon LaRouche şi alţi inculpaţi în cazul Boston- LaRouche care implica fraudă cu carduri de credit şi alte acuzaţii. Frankhauser, care a luat primul contact cu organizaţia LaRouche în 1975, devenise directorul lor de securitate! Pe 10 decembrie 1987, Frankhauser a fost condamnat pentru complot de a obstrucţiona o anchetă federală asupra grupului."
Toate aceste intrigi sunt desigur interesante. Faptul că Dan Burros a murit în circumstanţe misterioase în casa unui agent secret de vechi este, de asemenea, destul de interesant. Este probabil relevant de menţionat că un cercetător al asasinatului lui JFK, Peter Dale Scott, a susţinut mult timp afirmaţia că Lee Harvey Oswald „lucrând pentru un detectiv particular pe bază de contract cu guvernul federal, investiga utilizarea postei interstatale pentru vânzări ilegale de arme şi a remarcat că Partidul Nazist American, în 1963, era investigat de guvernul SUA pentru achiziţionarea prin serviciile postale de arme de foc." Faptul că Oswald ar fi fost probabil în contact cu Burros (şi au existat zvonuri nefondate conform cărora Oswald însuşi ar fi putut fi în zona Washington, D.C. mai exact în Arlington, Virginia, unde Burros şi Partidul Nazist American aveau sediul central şi că Burros era, la rândul său, asociat cu un informator sub acoperire al ATF adaugă greutate relevanţei afirmaţiei lui Scott. Cu toate acestea, aşa cum am menţionat în capitolul 15, este mai mult decât probabil ca Oswald să fi fost, de fapt, trimis prin intermediul biroului lui Guy Banister de către ADL, care, la rândul său, raporta în mod regulat FBI-ului şi altor agenţii guvernamentale.Se ştie, pe baza documentelor oficiale ale Departamentului de Justiţie care au fost

publicate datorita Legii privind Libertatea Informaţiei, că activităţile sub acoperire sponsorizate de guvern ale lui Frankhauser - cel puţin o dată au fost finanţate de o organizaţie comunitară evreiască. În acel caz,era vorba de Centrul Comunitar Evreiesc din Reading, Pennsylvania. Aşadar, probabilitatea ca ADL să fi avut şi ea un rol în activităţile lui Frankhauser este într-adevăr foarte mare. Dar complotul se adanceste. Există o legătură şi mai explozivă a lui Frankhauser cu asasinarea lui JFK.

FRANKHAUSER ŞI OSWALD

Ceea ce nici un cercetător al asasinării lui JFK nu a subliniat până acum, cu o singură excepţie, este că acelaşi Roy Frankhauser a susţinut că s-a întâlnit de mai multe ori nu doar cu Lee Harvey Oswald, ci şi cu John şi Ruth Paine, cuplul texan care a jucat un rol cheie în ultimele luni din viaţa lui Lee Harvey Oswald.

Un articol despre legătura lui Frankhauser cu Oswald, scris de Scott M. Thompson şi publicat în numărul din 20 noiembrie 1975 al revistei New Solidarity, este republicat aici în partea pertinentă. Includerea acestui material nu are în nici un fel scopul autorului cărţii Verdict Final de a servi drept o aprobare a informaţiilor relatate în aceasta carte , ci este furnizat pur şi simplu pentru a exista o evidenţă cât mai completă posibilă a tuturor detaliilor mai puţin cunoscute care implică cercetarea conspiraţiei privind asasinarea lui JFK care pot fi examinate de persoane independente cu adevărat interesate să afle adevărul. Articolul (din care următorul text este un citat) afirmă:

„Într-o serie de interviuri exclusive acordate IPS în ultima lună, fostul agent al Consiliului de Securitate Naţională, Roy Frankhauser, a furnizat informaţii care demonstrează în mod concludent că Consiliul de Securitate Naţională a planificat şi coordonat asasinarea preşedintelui John F. Kennedy din noiembrie 1963. Frankhauser a furnizat detalii despre numeroase echipe de asasinat organizate pentru operaţiunile impotriva lui Kennedy şi altor operaţiuni de către agenţi cunoscuţi ai CIA şi FBI din cadrul unor grupuri de stanga ,Partidul Socialist al Muncitorilor (SWP) şi Partidul Comunist (SUA) până la grupuri de dreapta cum ar fi grupul paramilitar Minutemen.

„De asemenea, în pregătirile pentru asasinat au fost incluse grupuri cubaneze exilate (Gusanos), Partidul Nazist American şi agenţi CIA de top precum G. Gordon Liddy, Frank Sturgis şi E. Howard Hunt

care a fost condamnat in afacerea Watergate şi apropiat al lui William F. Buckley.” La începutul anului 1963, Frankhauser a declarat pentru IPS: „S-a auzit că trebuie să-l ucidem pe Kennedy, iar echipe conduse de agenţi au început să apară peste tot”.
„Frankhauser confirmă că doi agenţi de la periferia SWP(Socialist Workers Party), care aveau şi legături strânse cu Partidul Comunist SUA, au fost parte directă a operaţiunii Kennedy. Frankhauser i-a întâlnit pe cei doi, Ruth şi John Paine, în 1960,pe când se infiltra în filiala SWP din New York ca agent pentru Consiliul Cetăţenilor Albi din Mississippi şi pentru guvernatorul de atunci al statului Mississippi,Patterson. Ambii Paine au fost strâns legaţi de Lee Harvey Oswald,care s-a descris ca fiind «tapul ispasitor» în uciderea lui Kennedy cu câteva momente înainte de a fi împuşcat în închisoarea din Dallas, dar a fost infatisat la fel atat de către Comisia Warren, cât şi de către anchetatorii independenţi ai asasinatului.”
„În lunile premergătoare asasinatului, familia Paine a locuit cu Marina şi Lee Harvey Oswald în Dallas. Ruth Paine
a fost cea care a construit acoperirea «radicală» a lui Oswald. Ea a fost cea care l-a dus pe Oswald la Mexico City pentru a putea fi fotografiat de CIA în faţa Ambasadei Sovietice. De asemenea, l-a dus pe Oswald la New Orleans, unde împreună au deschis o franciză a frontului SWP, Fair Play for Cuba, cu aprobarea liderilor naţionali ai SWP.„În New York, familia Paine l-a recrutat pe Frankhauser într-o organizaţie secretă paramilitară «de stânga» după o serie de întâlniri informale la evenimentele SWP. Aceştia i-au spus lui Frankhauser că grupul avea trei obiective:
1) să-l scoată pe Martin Luther King din închisoare în cazul în care ar fi arestat;
2) să-l ucidă pe şeriful din Alabama «Bull» Connor, pe atunci un adversar notoriu al integrării; şi
3) să-l asasineze pe preşedintele Eisenhower dacă revoluţia nu putea fi instigată „legal”.
Familia Paine l-a instruit pe Frankhauser să studieze intensiv ziarul SWP, „Militant”, pentru a „învăţa jargonul stângii”.„Instruirea militară propriu-zisă pentru acest grup a avut loc la Camp Midvale în Munţii Ramapo din nordul New Jersey-ului. În acel moment, Midvale era o tabără controlată de Partidul Comunist din SUA. Deşi toate rapoartele lui Frankhauser despre această operaţiune

au fost predate de biroul guvernatorului Patterson către FBI-ul din Mississippi, nu s-au efectuat arestări.„În aceeaşi perioadă, Frankhauser l-a întâlnit pentru prima dată pe Oswald la o întâlnire a Internaţionalei Stiintifice Socialiste din New York, la care a fost dus de familia Paine.” „A doua întâlnire a lui Frankhauser cu Oswald a avut loc la o tabără de antrenament CIA de lângă Lacul Ponchartrain din Louisiana. „Începând cu 1961, agenţii NSC au lansat o operaţiune în cadrul grupării Minutemen de dreapta - fondată cu un an mai devreme pentru a pregăti „războiul de gherilă” împotriva a ceea ce Minutemen credeau că ar fi o preluare comunistă a SUA. Aceasta a transformat organizaţia într-un centru cheie NSC pentru recrutarea şi coordonarea radicalilor din grupărilor de dreapta într-un roi de echipe de asasinat, dintre care unele au fost special selectate şi antrenate pentru asasinarea lui Kennedy. „Această preluare a Minutemen a fost efectuată sub auspiciile Operaţiunii FBI COINTELPRO şi Operaţiunii CIA Scorpio şi, în scurt timp întregul comitet executiv naţional al Minutemen a fost compus din agenţi - cu excepţia fondatorului organizaţiei, Robert DePugh, care a rămas de atunci o marioneta controlata de FBI.” „Frankhauser, la acea vreme membru CIA, a fost detaşat în Minutemen, devenind în cele din urmă directorul serviciilor de informaţii de pe Coasta de Est şi directorul contrainformaţiilor naţionale.„Printre figurile cheie din partea Minutemen a operaţiunii de asasinare a lui Kennedy, a spus Frankhauser, s-a numărat şi Ken Duggan, care a fost director adjunct al contrainformaţiilor Minutemen sub conducerea lui Frankhauser. De asemenea, membru CIA, Duggan a lucrat în cadrul reţelei familiei Buckley de terorişti fascişti catolici, recrutând membri ai Gusanos pentru invazia eşuată din Golful Porcilor.Duggan a recrutat şi antrenat, de asemenea, mai multe echipe în pregătirea asasinării lui Kennedy.” „Duggan, ulterior a denunţat familia Buckley si a fost ucis la închisoarea Rikers Island din New York, acum aproximativ o lună. El se afla în închisoare ca urmare a unei înscenări fiind acuzat de tentativă de omor, adusa de un anume George Wilkie, un protejat al unor membri de frunte ai operaţiunii din Partidului Conservator conectat la familia Buckley.
„De asemenea, în crearea profilului şi selectarea membrilor echipelor de asasinat impotriva lui Kennedy şi alte echipe au fost implicaţi doi agenţi activi din organizatia Minutemen din

Connecticut: Vincent De Palma şi Eugene Tabbett. De Palma fusese un expert important în asasinate al CIA în America Latină înainte de a fi trimis la FBI. FBI-ul l-a trimis la rândul său în Minutemen, unde a devenit rapid o figură naţională. Tabbett lucrase pentru FBI în cadrul Biroului de Informaţii al Klanului înainte de a i se alătura lui De Palma în Connecticut." „Citaţia lui Frankhauser din 1964 pentru a depune mărturie în faţa Comisiei Warren a fost anulată de FBI pe motive de «securitate naţională». La acea vreme,Frankhauser a fost ameninţat de doi agenţi FBI cu sediul în Reading, Pennsylvania,Kaufman şi Davis, care i-au spus că «dacă va face public informaţii despre Paine, Comisiei va avea probleme serioase cu FBI-ul».Cu o zi înainte de vizita lor, Frankhauser a fost aproape lovit de două gloanţe trăse prin fereastra casei sale din Reading." Cât de mult din ceea ce susţine Frankhauser este adevărat depăşeşte scopul acestui volum. Cu toate acestea, cercetătorii JFK care s-au împiedicat si ei înşişi analizând viaţa şi vremurile lui Lee Harvey Oswald l-au ignorat în mod remarcabil pe Frankhauser şi legăturile Frankhauser-Burros cu Lee Harvey Oswald. Ar contribui mult la propria lor cercetare şi la aflarea adevărului dacă ar continua să investigheze aceste aspecte în continuare - dacă într-adevăr caută adevărul. Este interesant de observat, şi nu întâmplător, legăturile menţionatului Ken Duggan, despre care Frankhauser susţinea că avea legături cu un anumit aspect al conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. Printre cei cu care Ken Duggan era asociat se numărau nimeni alţii decât doi fraţi cubanezi, Guillermo şi Ignacio Novo.
În capitolul 9 şi în capitolul 16 am aflat despre călătoria fraţilor Novola Dallas, Texas, în compania agentului contractual CIA Marita Lorenz, precum şi a lui Frank Sturgis, un veteran al CIA şi Mossad. La sosirea lor în Dallas, cu o zi înainte de asasinarea preşedintelui, fraţii Novo şi asociaţii lor s-au întâlnit nu doar cu E.Howard Hunt, ofiţer CIA vechi, ci şi cu Jack Ruby, care l-a ucis ulterior pe Lee Harvey Oswald.Fraţii Novo nu au fost doar implicaţi într-un fel sau altul în circumstanţele din jurul conspiraţiei JFK, ci, în anii următori, au fost condamnaţi pentru uciderea diplomatului chilian nonconformist Orlando Letelier.Co-conspiratorul lor la crimă a fost, aşa cum am văzut în capitolul 9, Michael Townley, care fusese agent al companiei Investors Overseas Service (IOS).

IOS, desigur, era operațiunea condusă de finanțatorul Bernard Cornfeld, paravanul veteranului Mosad, Tibor Rosenbaum, una dintre figurile cheie din spatele Permindex, organismul corporatist obscur legat de toate forțele primare din spatele asasinării JFK. Mai mult, așa cum s-a menționat în capitolul 9, familia Novo a plănuit asasinarea lui Letelier în biroul senatorului de atunci din New York, James L. Buckley (fratele menționatului William F. Buckley Jr.).

După cum am menționat în capitolul 16, pare probabil că au existat cel puțin mai multe echipe de asasinat în sau în apropierea Dealey Plaza înainte și în timpul asasinării lui JFK, toate făcând parte dintr-o amplă operațiune „cu steag fals" pe mai multe niveluri. Acuzațiile făcute de Frankhauser, într-adevăr, se potrivesc complet cu concluziile la care s-a ajuns în Verdict Final.

VAN LOMAN ȘI CONEXIUNEA JIM HARRIS

Autorul îi este îndatorat lui Van Loman, care mi-a adus în atenție amploarea legăturii puțin observate dintre Oswald și Burros. Loman însuși are propria sa conexiune neobișnuită cu lumea de dincolo a informațiilor. În adolescență, Loman l-a adoptat drept figură paternă și mentor pe Jim Harris, un om de afaceri precaut și noncomformist, stabilit în Cincinnati, Ohio, a cărui carieră remarcabil de „agitată" s-a încheiat odată cu moartea sa în decembrie 1994.

Deși Harris s-a prezentat public drept Marele Dragon al Ku Klux Klan-ului din Ohio, el a fost, de fapt, un informator vechi pentru FBI-ul lui J. Edgar Hoover și un agent contractual pentru CIA, colaborând activ la comploturile CIA-Mafia împotriva lui Castro și poate chiar mai mult. Printre asociații cheie ai lui Harris s-a numărat nimeni altul decât Roy Frankhauser, colegul său de din sfera informațiilor. Prin intermediul lui Harris, Loman l-a întâlnit pe Roy Frankhauser cu mulți ani în urmă. Mulțumesc, într-adevăr, lui Van Loman pentru că a subliniat importanța conexiunii Oswald-Burros.

Explorarea in adancime a aceastei zonă puțin evidentiata va începe, inevitabil, să scoată la iveală portiuni unde se ascund tentaculele ADL și ale colaboratorilor săi din informațiile americane. Aceasta explică probabil de ce unii cercetători ai asasinatului lui JFK au evitat complet acest mister neplăcut.Autorul consideră că legătura Oswald-Burros este într-adevăr o altă cale pe care anchetatorii

asasinatului lui JFK ar trebui să o exploreze în continuare şi una care, în cele din urmă, adaugă dovezi convingătoare suplimentare care solidifică fundaţia pe care se bazează aceasta carte.

Primul ministru israelian David Ben-Gurion şi preşedintele John F. Kennedy (împreună în stânga) au fost implicaţi într-un conflict aprig privind hotărârea Israelului de a-si crea un arsenal nuclear. Conflictul a dus la demisia bruscă a lui Ben-Gurion în iunie 1963 şi a pregătit scena pentru rolul agenţiei de informaţii israeliene în asasinarea lui JFK. Aceleaşi forţe legate de intrigile împotriva lui JFK au fost implicate şi în comploturile sponsorizate de Israel împotriva preşedintelui francez Charles DeGaulle (în dreapta cu Ben-Gurion), care a înfuriat Israelul acordând independenţă Algeriei arabe şi anulând sprijinul francez pentru programul nuclear al Israelului.

Complotul de asasinare a lui JFK (şi comploturile împotriva lui DeGaulle) au fost orchestrate şi finanţate prin intermediul unei corporaţii internaţionale cunoscute sub numele de Permindex, o corporaţie-fantomă care funcţiona ca un activ al agenţiei de informaţii israeliene, Mosad. Mai jos este prezentată reuniunea fondatoare a Permindex. Forţa motrice din spatele Permindex a fost Banca de Credit International (BCI) cu sediul la Geneva, fondată de rabinul Tibor Rosenbaum (chenar, dreapta jos), finanţator şi ofiţer

care achiziţiona arme pentru Mosad. Banca lui Rosenbaum a servit şi ca institutie principală care spala bani pentru sindicatul criminal al şefului mafiei internaţionale, Meyer Lansky (chenar, stânga jos), acest imperiu criminal (din care făcea parte aşa-numita „Mafie”) a ajuns in atentia publica când administraţia Kennedy a lansat o represiune majoră împotriva crimei organizate.

Când procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison (stânga), l-a investigat şi l-a acuzat pe Clay Shaw (centru), director executiv în comerţ internaţional şi veteran al CIA, de implicare în conspiraţia împotriva lui JFK, Garrison a descoperit că Shaw făcea parte din consiliul de administraţie al corporaţiei Permindex

paravan al Mosad-ului. Se pare că Garrison a concluzionat în cele din urmă că Mosad-ul avea legătură cu asasinatul, dar şi-a exprimat suspiciunile doar într-un roman nepublicat.
Preşedintele Permindex era avocatul din Montreal, Louis M. Bloomfield (dreapta), o figură importantă în lobby-ul israelian din Canada şi un acolit vechi al baronului contrabandei cu băuturi alcoolice Sam Bronfman, care era atât un finantator important al Israelului, cât şi o figură de nivel înalt în Sindicatul Lansky.
În colaborare cu Clay Shaw de la Permindex, agenţii contractuali

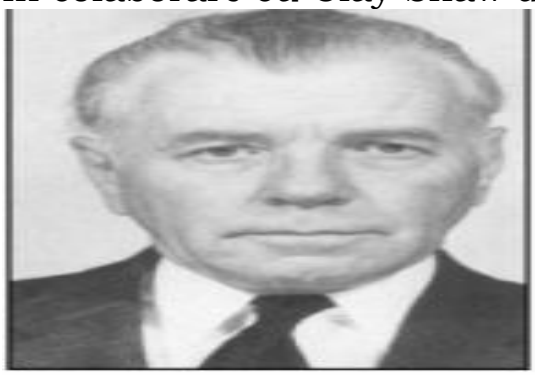

5-28-70

Patriot

Israel Can Stop Russian Expansion

by Kent Courtney Publisher

Israel-the historic, ideological homeland of the Jews is also the shrine of all Christians.

Permindex, agenţii contractuali ai CIA, Guy Banister (stânga sus) şi David Ferrie (dreapta sus), cu sediul în New Orleans, au lucrat cu agenţii Organizaţiei Armatei Secrete Franceze (OAS) în comploturi împotriva lui Charles DeGaulle care erau finanţate prin frontul Permindex al Mosad-ului. Shaw, Banister şi Ferrie au fost, de asemenea, responsabili pentru operaţiunea de transfer de personal si echipamente militare la statut nemilitar sau neoficial pentru operaţiuni secrete,prin care l-au portretizat pe presupusul asasin al lui JFK, Lee Harvey Oswald, ca fiind un agitator „pro-Castro”. Deşi mulţi indică legăturile lui Bannister cu agitatorul de „dreapta” Kent Courtney ca dovadă a unei înclinaţii spre „dreapta” a lui Banister şi a asociaţilor săi, ceea ce aceiaşi cercetători nu reuşesc să observe este propriul sprijin entuziast al lui Courtney

pentru Israel. Este prezentat (dreapta sus) un articol din 1970 al lui Courtney care saluta Israelul ca un obstacol în calea expansionismului sovietic. Părerea lui Courtney despre Israel o reflecta exact pe cea a lui James Angleton, persoana de legătură a CIA cu Mosad.

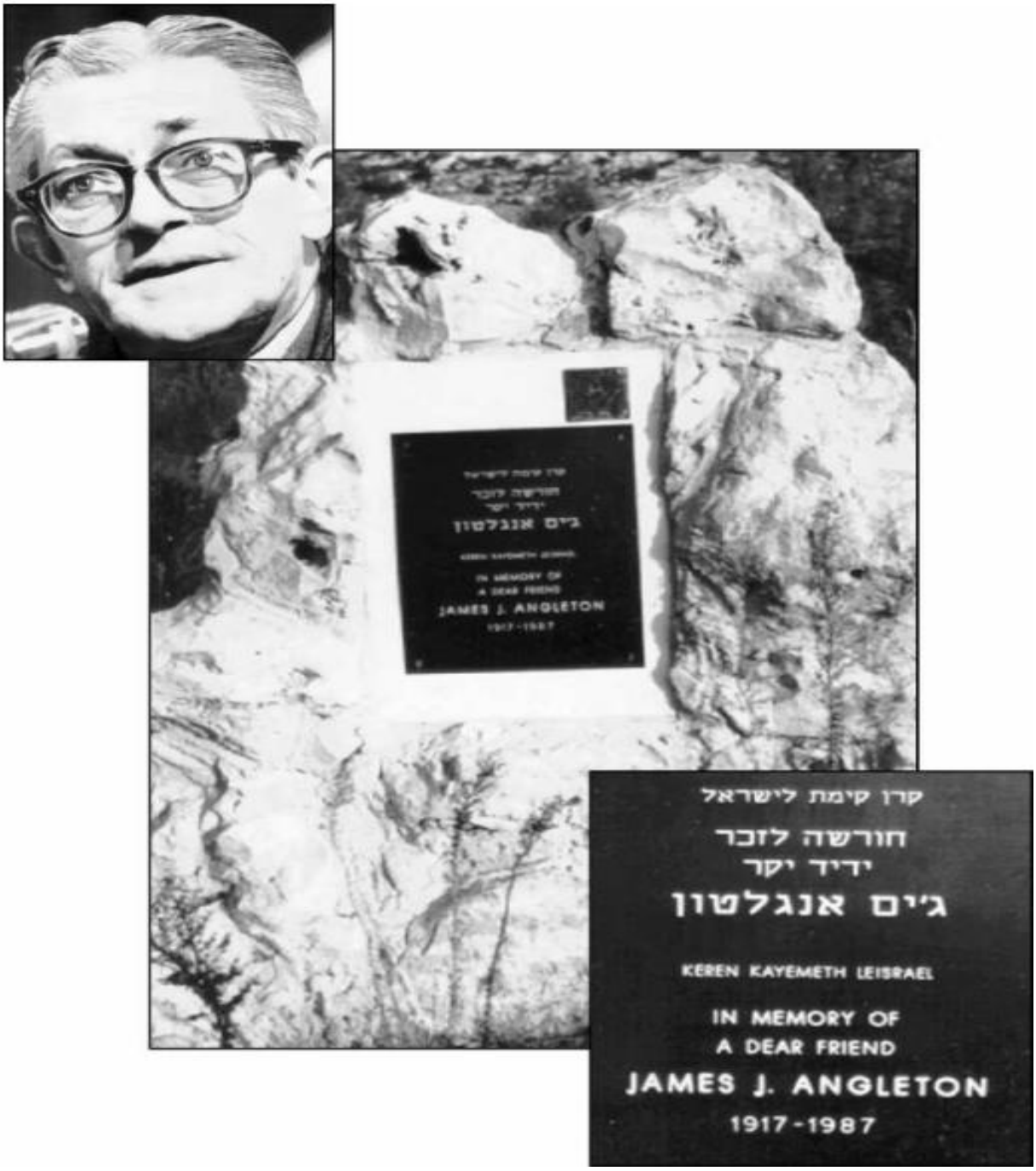

James Jesus Angleton (în chenar sus), director al Contrainformaţiilor CIA, a fost personajul cheie de rang înalt al CIA în conspiraţia asasinării lui JFK şi, mai târziu, forţa motrice din spatele rolului CIA în „Watergate”-ul lui Richard Nixon. Un devotat al Israelului, Angleton şi biroul său de legătură cu Mosad-ul de la CIA au fost esenţiali pentru alianţele sub acoperire ale CIA cu Sindicatul Criminal Lansky, un fapt pe care mulţi cercetători JFK se străduiesc să-l ignore sau să-l uite. Acest monument din Israel (sus) este unul dintre numeroasele monumente care îl onorează pe Angleton pentru serviciile sale aduse Israelului. În dreapta este prezentată placa monumentului. Fotografia monumentului a fost făcută exclusiv pentru această carte şi este singura fotografie cunoscută a acestui monument care a fost publicată vreodată.

Un fost ofiţer de informaţii francez i-a declarat autorului cărţii „Verdict Final”, Michael Collins Piper, că Yitzhak Shamir (stânga sus) - şeful asasinatelor Mosad-ului în 1963 - a externalizat cel puţin unul dintre asasinii care au participat la atentatul asupra lui JFK prin intermediul colonelului Georges de Lannurien (centru), un aliat important al Mossad-ului în serviciile secrete franceze. Nu este o coincidenţă faptul că în ziua asasinării lui JFK, de Lannurien era la sediul CIA din Washington cu aliatul de rang înalt al Mosad-ului de la CIA, James J. Angleton. De fapt, intriga israeliană împotriva lui JFKa început la scurt timp după alegerea sa, când acolitul din

Los Angeles al șefului mafiot Meyer Lansky,Mickey Cohen (dreapta), și diplomatul israelian Menachem Begin (dreapta jos) au manipulat-o pe actrița Marilyn Monroe (centru jos) într-o operațiune de șantaj sexual și spionaj sub acoperire care-l viza JFK. Dezinformarea din mass-media promovează mitul că familia Kennedy a fost implicată în moartea lui Monroe, când, de fapt, dovezile sugerează că Cohen a fost responsabil. În mare parte ignorat de cercetătorii JFK, Cohen a fost un prieten și un model al figurii mafiei din Dallas, Jack Ruby (stânga jos), ale cărui legături cu Lansky și cu contrabanda cu arme israeliene au fost mușamalizate de cei care spun că „Mafia l-a ucis pe JFK”.

În colaborare cu staţia CIA din Mexico City, condusă de David Atlee Phillips (stânga),biroul israelian al lui James Angleton de la CIA a născocit „dovezi” false pentru a-l convinge pe preşedintele Curţii Supreme, Earl Warren, că Lee Harvey Oswald conspirase cu sovieticii pentru a-l asasina pe JFK.
Aşadar, Raportul Warren a fost conceput pentru a acoperi ceea ce Warren (poate) credea a fi adevărul şi pentru a preveni războiul dintre SUA şi URSS. Mulţi oameni cred că Phillips - care mai târziu a început să lucreze pentru o companie implicată în contrabanda cu arme pentru Mosad - a fost agentul CIA (care a folosit numele „Maurice Bishop”) văzut cu Oswald în Texas cu puţin înainte de asasinat. Această „impresie artistică” (centru) a lui „Maurice Bishop” a fost emisă de Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor. Totuşi, Michael Collins Piper, autorul cărţii „Final Judgment”, speculează că „Maurice Bishop” ar fi putut fi un nume de cod CIA folosit şi de o altă figură CIA din Texas implicată în afacerile cubaneze din 1963 , George Bush (dreapta).
În 1986, tehnicianul nuclear israelian Mordechai Vanunu (jos) a denunţat Israelul şi a dezvăluit lumii că Israelul deţinea într-adevăr arme nucleare.

Vanunu a fost condamnat la 18 ani de închisoare pentru actul

său de conştiinţă. Chiar înainte de publicarea celei de-a patra ediţii a cărţii Verdict Final, un cuplu american activiştii pentru pace Nicholas şi Mary Eoloff din St. Paul, Minnesota, care l-au adoptat pe Vanunu au publicat o scrisoare din 12 octombrie 1997 adresată lor de fiul lor adoptiv, în care Vanunu susţinea că există o legătură între asasinarea lui JFK şi Războiul de Şase Zile din 1967 pe care Israelul l-a lansat împotriva vecinilor săi arabi. Dezvăluirile lui Vanunu în special în lumina experienţei sale în programul nuclear al Israelului indică în mod evident confirmarea acuzaţiilor care fuseseră deja făcute în prima ediţie a cărţii „Verdict Final" publicată în 1994. Deşi acuzaţiile lui Vanunu despre legătura cu JFK au fost ţinute secrete, singurul articol de presă care a menţionat aceasta a spus, în mod previzibil, că este o dovadă a „paranoiei" lui Vanunu.

Fostul ofiţer CIA Victor Marchetti (stânga) a susţinut într-un articol din The Spotlight în 1978 că CIA plănuia să-i însceneze agentului CIA E. Howard Hunt (centru) implicarea în uciderea lui JFK. Dovezile indică faptul că aliatul CIA al Israelului, James Angleton, se afla în spatele planului de a-l înscena pe Hunt. Confidentul lui Angleton, jurnalistul Joe Trento (dreapta), crede că Angleton l-a trimis pe Hunt la Dallas în noiembrie 1963 şi apoi 15 ani mai târziu a scurs un memoriu CIA catre presa care îl plasa pe Hunt la Dallas în momentul asasinatului. Hunt lucra cu mulţi dintre cei implicaţi în asasinat şi ştie mult mai multe decât va recunoaşte. Hunt pare să fi făcut parte din ceea ce unii au considerat a fi o

tentativă de asasinat „falsă” asupra lui JFK, menită să implice agenţi ai lui Castro, dar care a fost cooptată şi transformată într-una „reală”. Este probabil ca Lee Oswald să fi fost manipulat în acest fel, făcut să creadă că a fost implicat într-o schemă prin care se urmărea învinovăţirea lui Castro pentru un atentat la viaţa lui JFK, când, de fapt, era doar un ,,tap ispasitor”.

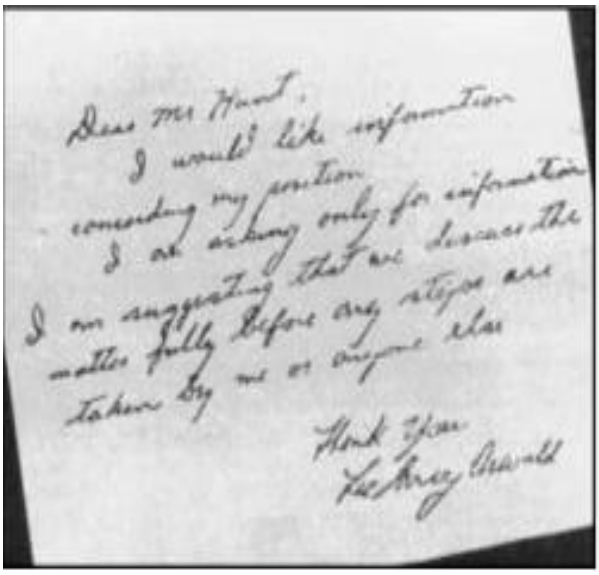
Dear Mr Hunt,
I would like information
concerning my position
I am asking only for information
I am suggesting that we discuss the
matter fully before any steps are
taken by me or anyone else
Thank You
Lee Harvey Oswald

Deşi scriitorul britanic Christopher Andrew, conectat la CIA, susţine că faimoasa scrisoare „Dragă domnule Hunt” (stânga) - despre care se presupune că ar fi fost scrisă de Lee Oswald cu două săptămâni înainte de asasinarea lui JFK - a fost un fals KGB, această scrisoare a făcut mai probabil parte din campania „de a dezvălui doar o parte a adevărului despre situaţie, ca măsură de control al pagubelor atunci când musamalizarea nu a mai putut fi folosită” a biroului Mosad al lui James Angleton de la CIA, menită să-l însceneze pe Hunt şi să deruteze şi mai mult cercetările despre JFK. Scrisoarea a ieşit la iveală exact în momentul din 1975, când Mike Canfield şi Alan Weberman publicau „Lovitura de stat în America” (dreapta), care promova mitul că Hunt a fost unul dintre „vagabonzii” prinşi în Dallas după asasinat. Weberman nu numai că a fost strâns asociat cu Mordechai Levy, un agent cunoscut al Ligii Anti-Defăimare, legată de Mosad, dar Weberman a dezvăluit că personajul din sfera puterii de la Capitol Hill, care a jucat un rol instrumental timpuriu în facilitarea efortului lui Weberman de a răspândi teoria „Hunt vaganbondul”, a fost Richard Perle (dreapta

sus in chenar), un veteran al Mosad-ului, care este acum un jucător cheie în rețeaua „neoconservatoare” pro-Israel. În plus, Nigerian(editura) care a publicat cartea lui Weberman a fost și editorul scrierilor liderului israelian David Ben-Gurion. Autorul cărții „Verdict Final”, Michael Collins Piper, speculează că cartea lui Weberman a fost o „propagandă neagră” a biroului israelian al lui Angleton de la CIA. Interesant este că Weberman a fost cel care a dezvăluit că procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, sugera în liniște implicarea Mossadului în asasinarea lui JFK un punct de vedere pe care chiar și mulți admiratori ai lui Garrison ezită să-l recunoască.

După ce E. Howard Hunt în mod inexplicabil a dat în judecată The Spotlight pentru calomnie, deoarece ziarul a expus complotul CIA de a-l încadra în asasinarea lui JFK, faimosul investigator JFK, avocatul Mark Lane (stânga),a servit drept avocat al apărării pentru The Spotlight și a castigat cazul impotriva lui Hunt. Mărturia fostei agente CIA Marita Lorenz (dreapta) a dezvăluit că Hunt se întâlnise la Dallas, cu o zi înainte de asasinarea lui JFK,cu Frank Sturgis, agent CIA-Mossad, și cu o echipă de cubanezi anti-Castro, dar și cu Jack Ruby, acolitul lui Lansky-Bronfman. Câțiva ani mai târziu, un agent al serviciilor secrete conectat la Mosad și CIA, Andrew Allen, a orchestrat un alt proces împotriva The Spotlight, forțând ziarul să intre în faliment, oferindu-i judecătorului federal S. Martin Teel

oportunitatea de a închide publicaţia în 2001. Nu este o coincidenţă faptul că Teel fusese implicat în muşamalizarea infamului scandal INSLAW (demascat pentru prima dată de The Spotlight), care a implicat furtul de către oficiali ai Departamentului de Justiţie a unui software de supraveghere, care a fost apoi predat Mosad-ului, Gordon Thomas dezvăluit povestea în cartea sa „Robert Maxwell: Super-Spy-ul Israelului".

Veteranul agent CIA William R. Corson (sus), ,,sursa" mediatică din CIA-ul luiJames Angleton, a divulgat povestea „Vânătoarea în Dallas" care a implicat The Spotlight în procesul Hunt. Mai târziu, după moartea lui Corson, unul dintre asociaţii lui Corson şi-a continuat munca, complotând energic în culise pentru a-i discredita pe Mark Lane şi Michael Collins Piper şi pentru a opri distribuirea cărţii Verdict Final. Operaţiunea de propaganda împotriva lui Lane şi Piper a implicat distribuirea de documente de dezinformare (aparent din dosarele CIA) care pretindeau că „admite" implicarea CIA şi a Israelului în afacerea JFK. Documentele false au fost publicate cu scopul că vor fi uşor discreditate, aşa cum, de fapt, au fost. Acum, CIA şi israelienii proclamă: „Teoria colaborării CIA cu Israelul la asasinarea lui JFK s-a bazat pe documente frauduloase, aşadar munca lui Lane şi a lui Piper este, prin urmare,

discreditată.” Totuşi, ceea ce criticii nu menţionează este următorul lucru: nici Lane si nici Piper nu s-au bazat pe acele documente evident falsificate.

Cel puţin trei surse independente confirmă că celebrul agent contractual al CIA, Frank Sturgis (stânga sus), a lucrat pentru Mosad-ul israelian încă din 1948 şi că legăturile sale cu Mosad au continuat până în anii 1970.Marita Lorenz a mărturisit că Sturgis a condus caravana celor două maşini de la Miami la Dallas care a ajuns acolo pe 21 noiembrie 1963 – cu o zi înainte de asasinarea lui JFK - moment în care Sturgis şi echipa sa de cubanezi anticastrişti s-au întâlnit cu ofiţerul CIA E. Howard Hunt şi Jack Ruby. Potrivit domnişoarei Lorenz, Sturgis i-a spus ulterior că echipa sa fusese implicată în evenimentele din Dealey Plaza. Serviciile secrete cubaneze au concluzionat, pe baza propriei investigaţii, că Sturgis a fost într-adevăr implicat în asasinarea lui JFK. Poziţionarea unică a lui Sturgis plasează astfel ferm un cunoscut activ al Mosadului în cercurile CIA în centrul intrigii din jurul asasinatului, oferind încă o „veriga lipsă” care indică o colaborare a Mosadu-lui cu CIA în uciderea preşedintelui Kennedy.

Legendarul agent contractual al CIA, Gerry Patrick Hemming (dreapta sus), a fost asociat cu Frank Sturgis, figură CIA legată de Mosad, în antrenarea exilaţilor cubanezi anti-Castro în afara New Orleansului un proiect în care au fost implicaţe figuri ale asasinării lui JFK ,David Phillips, Guy Banister, David Ferrie şi Clay Shaw - ca să nu-l mai menţionăm pe Lee Oswald. Un sponsor cheie al intrigii anti-Castro a lui Hemming care l-a implicat pe Sturgis a fost Theodore Racoosin, descris de Hemming ca fiind „unul dintre fondatorii cheie ai statului Israel". Se ştie că interesele evreieşti americane legate de Mosad privind jocurile de noroc au finanţat operaţiunea din New Orleans. Hemming i-a declarat autorului cărţii „Verdict Final ", Michael Collins Piper, că el ştia de la sfârşitul anilor 1960 că Mosad-ul era conştient de asasinarea iminentă a preşedintelui Kennedy, deşi Hemming spune că nu cunoaşte nici o dovadă de implicare directă a Mosad-ului. Potrivit lui Hemming, Mosad-ul şi-a lansat propria anchetă privind asasinarea lui JFK şi păstrează dosarele anchetei sale până în ziua de azi.

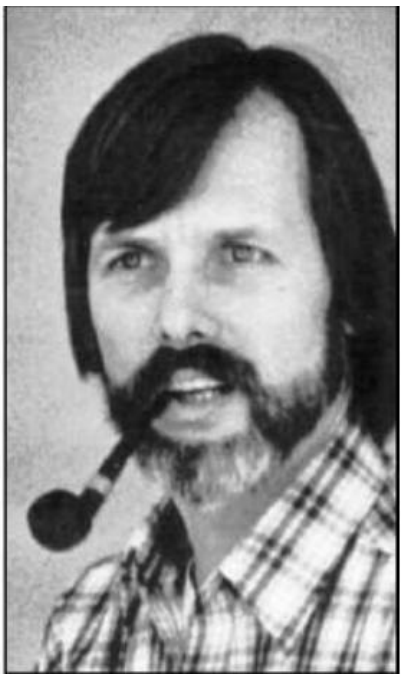

Potrivit fostei agente CIA, Marita Lorenz, Guillermo Novo (stânga) şi fratele său Ignacio (centru) se aflau printre cubanezii din Dallas, alături de E. Howard Hunt şi Frank Sturgis, agent CIA şi Mosad. Ulterior, familia Novo a fost condamnată împreună cu aventurierul internaţional Michael Townley (dreapta) pentru uciderea în 1976 a

diplomatului chilian Orlando Letelier. Legătura Novo-Townley ar putea continua. În momentul asasinării lui JFK, Townley era agent pentru Investors Overseas Services (IOS). Condusă oficial de Bernie Cornfeld (stânga jos), IOS era o fațadă pentru intriga amplă a Mosad-ului, condusă de rabinul Tibor Rosenbaum, a cărui operațiune Permindex a fost esențială pentru conspirația asasinării lui JFK. Robert Vesco (dreapta jos), care a preluat ulterior controlul asupra IOS, a rupt în cele din urmă legăturile cu Mosad-ul și a susținut că „aceleași forțe" din spatele asasinării lui JFK se aflau în spatele „Watergate-ului" lui Richard Nixon.

Directorul Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanților, Robert Blakey (stânga jos), a declarat că, dacă cineva a fost responsabil pentru orchestrarea asasinării lui John F. Kennedy, aceștia trebuie să fie șefii mafiei, Carlos Marcello (dreapta jos) și Santo Trafficante Jr ,ambii fiind de fapt subordonați ai lui Meyer Lansky.
Totuși, Blakey nu l-a evidentiat niciodată cu degetul pe Lansky și a încercat să țină ascunsă legătura dintre Lansky și asasinat.

Anterior, Blakey fusese inclus pe statul de plată al asociatului Lansky şi investitorului Permindex, Morris Dalitz, al cărui locotenent-şef, Ed Levinson, a făcut parte din consiliul de administraţie al Bancii De Credit International, condusă de oficialul Mossad Tibor Rosenbaum, care spăla „bani murdari" pentru Sindicatul Lansky şi care a fost legată de conspiraţia JFK.

Morris Dalitz

Santo Trafficante Jr

Deşi mass-media promovează legenda lui Blakey că „Mafia l-a ucis pe JFK”, interacţiunea amplă dintre serviciile secrete israeliene şi crima organizată americană este suprimată. De asemenea, mass-media ignoră rolul esenţial jucat de gangsterii evrei la cel mai înalt nivel al crimei organizate, concentrându-se în schimb pe imaginea „Naşului” mafiei italiene. Deşi discutarea subiectului este considerată tabu, ceea ce ar putea fi descris ca o „sensibilitate semnificativă faţă de preocupările evreieşti” poate fi unul dintre motivele pentru care proprietarii şi editorii multor surse importante de ştiri media au decis că este inadecvat să ofere o acoperire exactă a implicarii evreilor şi israeliţilor din mafia americane.

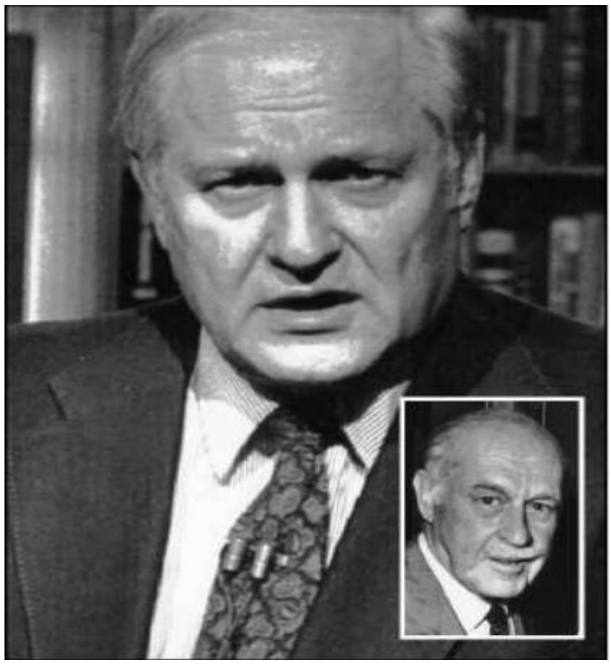

În 1967, editorialistul Jack Anderson (stânga sus) şi şeful său, Drew Pearson (în chenar, stânga jos), ambii apropiaţi de CIA şi de lobby-ul israelian, au promovat o poveste falsă spusă de o figură a mafiei din Chicago, Johnny Roselli (dreapta sus), învinuindu-l pe Fidel Castro pentru asasinarea lui JFK. Roselli care ulterior "a respins povestea" a colaborat, inclusiv cu şeful mafiei din Chicago, Sam Giancana (stânga jos), la comploturile CIA împotriva lui Castro, puse în aplicare cu aprobarea liderului mafiei, Meyer Lansky, al cărui rol a fost suprimat de investigaţii „oficiale” şi de cercetătorii JFK, care se tem să-l menţioneze pe Lansky. Deşi Anderson a legat o prietenie strânsă cu Frank Sturgis, agent al CIA şi al Mosad-ului,

încă din 1960, acum ştim, pe baza noilor dezvăluiri ale nepotului lui Giancana, că adevăratul „şef” al mafiei din Chicago era partenerul lui Lansky, Hyman Larner (dreapta jos) care era evreu si nu italian şi ale cărui operaţiuni majore au fost efectuate în asociere cu Mosad şi CIA. Aceasta înseamnă că, de fapt, chiar şi sugerarea că „Mafia din Chicago l-a ucis pe JFK” indică şi mai mult implicarea Mosad-ului. Legătura Mosad-ului cu asasinarea lui JFK prin numeroasele intrigi pe mai multe niveluri este pur şi simplu inevitabilă.

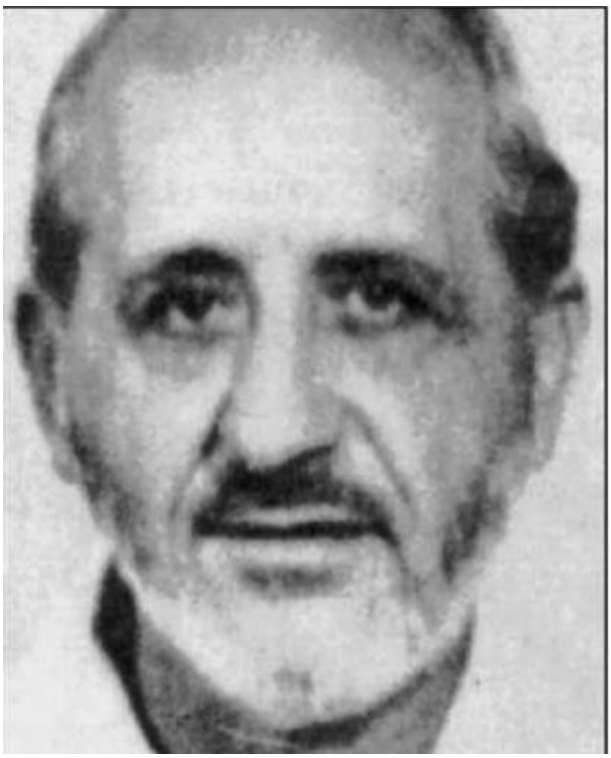

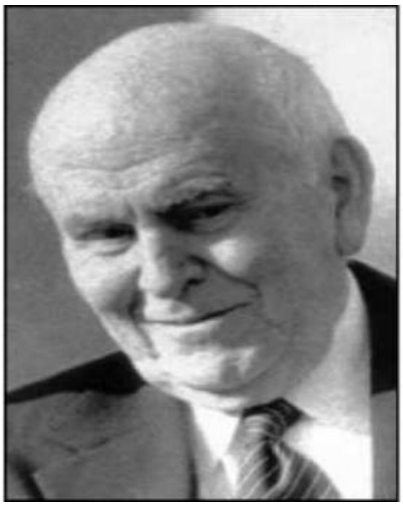

Amprentele bogatului patron al Israelului, figura sindicatului Lansky, Sam Bronfman din Canada (stânga sus), se găsesc peste tot în conspiraţia asasinării lui JFK. Nu numai că Louis Bloomfield, acolitul de lungă durată al lui Bronfman, a fost preşedintele corporaţiei Permindex sponsorizată de Mossad, dar noi dovezi indică faptul că Jack Ruby, figură a mafiei din Dallas, era de fapt pe statul de plată al lui Bronfman. În plus, în timp ce un alt asociat al lui Bronfman din Dallas, petrolistul Jack Crichton, a fost „traducător" pentru văduva lui Lee Harvey Oswald după asasinarea lui JFK, un alt funcţionar al lui Bronfman , „super-avocatul" John McCloy (centru sus) a lucrat în Comisia Warren. McCloy a fost director iar Crichton a fost vicepreşedinte al Empire Trust, o companie financiară controlată parţial de familia Bronfman. Deşi Bronfman este cel mai bine cunoscut pentru imperiul său de băuturi alcoolice Seagrams,ceea ce mulţi cercetători ai lui JFK care arată cu degetul spre „baronii petrolului din Texas" nu au reuşit să observe este că Bronfman a fost el însuşi un baron al petrolului din Texas, cumpărând Texas Pacific Oil în 1963. Încă din 1949, Allen Dulles (dreapta sus) - ulterior directorul CIA concediat de JFK şi, de asemenea, membru al Comisiei Warren a lucrat ca avocat implicat în afacerile private ale fiicei lui Bronfman, Phyllis.

La câteva minute după uciderea lui Lee Harvey Oswald pe 24 noiembrie 1963 de către Jack Ruby, Eugene Rostow, pe atunci decan al Facultăţii de Drept Yale, a început a face lobby pe lângă preşedintele Johnson pentru înfiinţarea a ceea ce a devenit Comisia Warren, care a muşamalizat adevărul despre asasinarea lui JFK. Rolul esenţial al lui Rostow în această afacere a rămas secret până în 1993. O figură de rang înalt în lobby-ul israelian de mult timp, Rostow a fost membru în consiliul de administraţie al Institutului Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Naţională, care a fost descris ca fiind „condus de persoane identificate ca fiind strans legate de interesele israeliene şi poate fi considerata o organizaţie virtuală de lobby pentru statul Israel”. Un fanatic şi extremist al Războiului Rece, Rostow a fost unul dintre fondatorii „neoconservatorului” Comitet pentru Pericolul Prezent(Committee On the Present Danger), care considera securitatea Israelului ca fiind esenţială pentru toate preocupările de politică externă ale SUA.

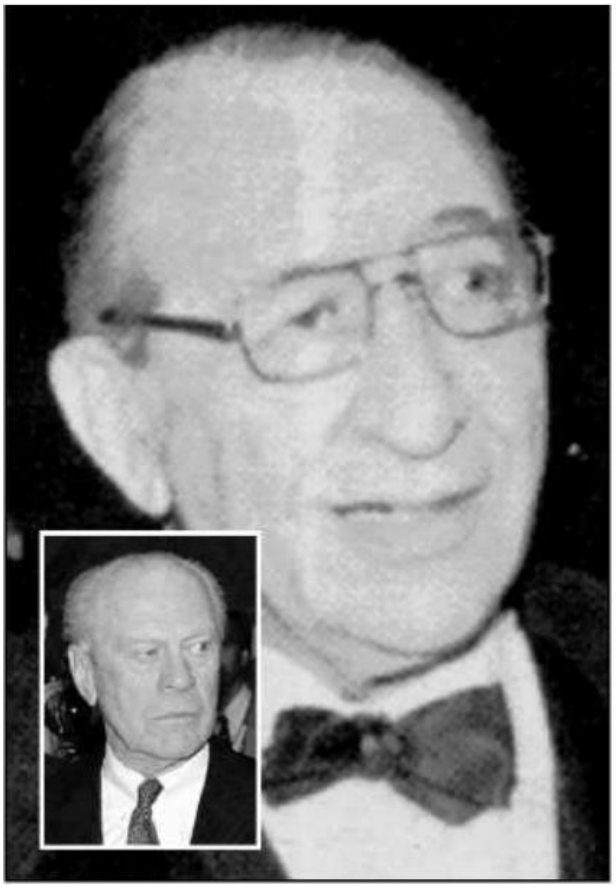

În momentul anchetei Comisiei Warren privind asasinarea lui JFK, industriaşul din Detroit, Max Fisher (stânga sus), era consilier

apropiat şi principal susţinător financiar al congresmanului de atunci Gerald Ford (în chenar, stânga), unul dintre cei mai dedicaţi apărători ai comisiei. Fisher nu numai că avea legături de lungă durată cu Sindicatul Criminal Lansky, dar era şi partener de afaceri al ofiţerului Mosad, rabinul Tibor Rosenbaum, şi al miliardarului israelian Shaul Eisenberg (dreapta), care erau principalii iniţiatori ai reţelei Permindex, esenţială pentru conspiraţia asasinării lui JFK. Eisenberg, persoana de legătură indelungată a Mosad-ului cu China Roşie, a fost un jucător cheie în programele comune extrem de secrete de dezvoltare a bombelor nucleare dintre Israel şi China Roşie. Planul preşedintelui Kennedy de a lansa un atac militar asupra instalaţiilor de producţie a bombelor nucleare ale Chinei Roşii a fost anulat de Lyndon Johnson în termen de 30 de zile de la asasinarea lui JFK, rezultatul fiind că efortul chinez a mers mai departe. Dovezile sugerează că primul test nuclear al Chinei a fost, de fapt, o afacere comună între Israel şi China Roşie.

O altă figură a Mosad-ului, partenerul intrigii al lui Tibor Rosenbaum,a fost controversatul Prinț Bernhard al Olandei (stânga sus), ale cărui relații cu Rosenbaum au făcut obiectul unui scandal. Poate nu întâmplător, în momentul anchetei Comisiei Warren, Bernhard (fondatorul puternicului Grup Bilderberg) îl găzduia nu numai pe Ford, ci și pe un alt membru al comisiei, John McCloy, la unul dintre conclavele Grupului Bilderberg.Bernhard a avut, de asemenea, relații cu asociatul lui Rosenbaum la Permindex, Clay Shaw din New Orleans, încă din 1954. New Orleans Times-Picayune a relatat pe 20 martie 1954 că Bernhard vizitase Magazinul Comercial Internațional al lui Shaw într-o vizită despre care consulatul olandez a spus că a fost incognito.

Doi membri cheie ai personalului Comisiei Warren au fost Arlen Specter (stânga sus) și Albert Jenner (dreapta sus). La fel ca si majoritatea membrilor vitali ai personalului Comisiei Warren, atât Specter, cât și Jenner aveau legături strânse cu lobby-ul israelian. Astăzi, Specter, este senator american de Pennsylvania, si un important susținător al Israelului în Congres (unde și-a stabilit reședința sora sa, născută în America).

Jenner, înainte de a face parte din Comisia Warren, a fost avocatul miliardarului din Chicago, Henry Crown, care nu numai că a fost legat de Sindicatul Criminal Lansky, dar al cărui vast imperiu financiar a contribuit şi la finanţarea programului de dezvoltare a armelor nucleare al Israelului, care a fost un ghimpe în coasta preşedintelui Kennedy şi sursa conflictului secret al lui JFK cu Israelul.

Nobilul de origine rusă George De Mohrenschildt (stanga) a funcţionat ca „bona CIA" pentru Lee Harvey Oswald în primăvara anului 1963 şi a susţinut ulterior că a existat o conspiraţie în spatele asasinatului şi că fusese folosit fără să ştie ca parte a acelei conspiraţii. Chiar înainte de presupusa sa sinucidere, De Mohrenschildt a spus că „evreii" şi „mafia evreiască" voiau să-l ucida. Astăzi,scriitorul Gerald Posner, conectat la CIA, autorul cărţii Case Closed, care susţine că Oswald era un „nebun singuratic", se grăbeşte să afirme că dezvaluirile lui

De Mohrenschildt erau o dovadă a paranoiei nobilului. Deşi cercetătorii asasinatului lui JFK au fost destul de critici faţă de numeroasele fraude ale lui Posner, nimeni nu a îndrăznit să investigheze pentru a afla de ce De Mohrenschildt ar fi crezut că „evreii" erau dornici să-l reducă la tăcere.

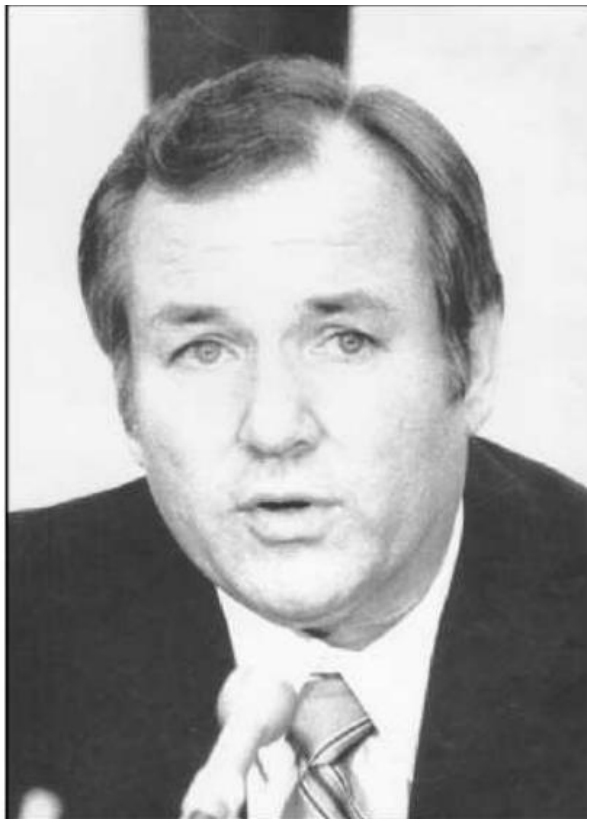

William Sullivan (stânga sus) un prieten apropiat al legăturii CIA cu Mosad-ul, James Angleton - a fost informatorul CIA în cadrul FBI. Sullivan a coordonat infamele operaţiuni COINTEL-PRO ale FBI, care au infiltrat organizaţiile disidente. Există dovezi că veteranul CIA David Ferrie (care l-a manipulat pe Lee Harvey Oswald înainte de asasinarea lui JFK) a fost unul dintre agenţii COINTELPRO ai lui Sullivan implicaţi în incendiul unei loje masonice negre din Louisiana, în 1962. Sullivan a murit în 1977 într-un ciudat accident de vânătoare. Între timp, noi informaţii sugerează că infamul Barry Seal (dreapta sus) - un important contrabandist de droguri implicat în operaţiunile CIA Iran-Contra - şi-a lansat cariera ca protejat al lui Ferrie în CIA şi că Seal a fost pilotul folosit de asasini la plecarea din Dallas. Însuşi Seal a fost asasinat în 1986, într-un atac pe care sursele îl consideră comandat de Mosad, utilizând active ale cartelului de droguri columbian, legat de CIA şi Mosad.

Cunoscuta teoreticiană a conspirației, Mae Brussell, a susținut că fostul general nazist Reinhard Gehlen (dreapta), care a lucrat pentru serviciile secrete occidentale după cel de-al Doilea Război Mondial, a fost probabil unul din conspiratorii în asasinarea lui JFK. De fapt, scriitorii israelieni Dan Raviv și Yossi Melman notează în cartea lor, ,,Fiecare spion este prinț", că Gehlen a devenit destul de apropiat de serviciile secrete israeliene și a fost „inginerul relației speciale dintre statul evreu și «noua» Germanie" și că Gehlen „a stabilit o relație profesională profundă cu Israelul".

Astfel, dacă Brussell avea dreptate (ceea ce e greu de crezut) în ceea ce privește o „legătură nazistă" cu asasinatul, s-ar putea sugera logic că fostul nazist a orchestrat asasinarea lui JFK în numele aliaților săi din Mosad. Într-adevăr, se poate găsi o legătură a Mosadului cu afacerea JFK în cele mai improbabile locuri.

Un mister puțin cunoscut din jurul afacerii JFK este rolul jucat de Isaac Don Levine (stanga), publicist asociat Ligii Anti-Defăimare și activ CIA, în manipularea văduvei lui Lee Harvey Oswald după asasinarea lui JFK. Levine și-a exprimat un interes neobișnuit față de asocierea lui Oswald(în timp ce se afla în Rusia) cu Alexander Ziger care ar fi putut fi

implicat în intrigile agentiilor de informații - chiar lucrând pentru CIA și/sau Mosad-ul israelian și poate chiar fiind ofiterul care se ocupa de Oswald. O anchetă amănunțită asupra cazului Levine-Ziger împreună cu o examinare a afirmației convingătoare a unui cercetător JFK, că ar fi putut exista de fapt „doi Oswald" - inclusiv unul care pare să fi fost de origine evreiască ar fi cu siguranță revelatoare.

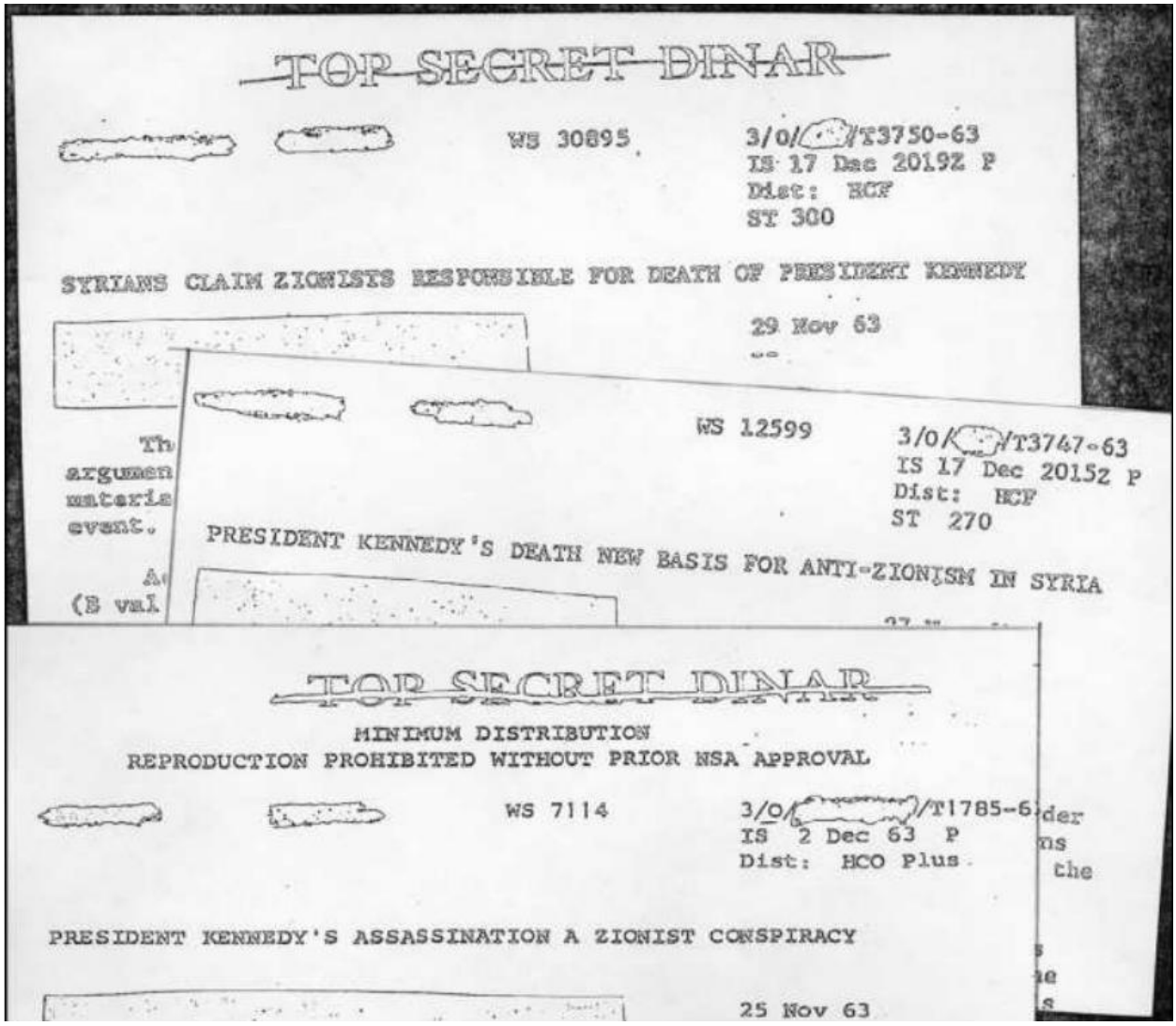
TOP SECRET DINAR

WS 30895 3/0/[redacted]/T3750-63
IS 17 Dec 2019Z P
Dist: HCF
ST 300

SYRIANS CLAIM ZIONISTS RESPONSIBLE FOR DEATH OF PRESIDENT KENNEDY

29 Nov 63

WS 12599 3/0/[redacted]/T3747-63
IS 17 Dec 2015Z P
Dist: HCF
ST 270

PRESIDENT KENNEDY'S DEATH NEW BASIS FOR ANTI-ZIONISM IN SYRIA

TOP SECRET DINAR

MINIMUM DISTRIBUTION
REPRODUCTION PROHIBITED WITHOUT PRIOR NSA APPROVAL

WS 7114 3/0/[redacted]/T1785-6
IS 2 Dec 63 P
Dist: HCO Plus

PRESIDENT KENNEDY'S ASSASSINATION A ZIONIST CONSPIRACY

25 Nov 63

Mai sus sunt prezentate rapoarte secrete ale serviciilor secrete americane (declasificate recent) care dezvăluie că la doar câteva zile după asasinarea lui JFK, ziarele oficiale ale guvernelor arabesugerau în mod deschis că asasinatul ar putea fi atribuit Israelului și Mosad-ului. În mod clar,era vorba despre „zvonuri

fara substrat ” puțin cunoscute (și destul de bine suprimate) care circulau în străinătate pe care Comisia Warren era hotărâtă să le înăbuşe. Dacă americanii ar fi auzit aceste zvonuri, ar fi putut începe să investigheze politica lui JFK faţă de Israel şi ar fi descoperit că Mosad-ul avea într-adevăr motivul, mijloacele şi oportunitatea de a colabora la asasinarea lui JFK. În ultimii ani, ministrul sirian al apărării, Mustafa Tlas, a declarat public la televiziunea siriană că el crede că există un rol al Mosad-ului în asasinarea lui JFK.

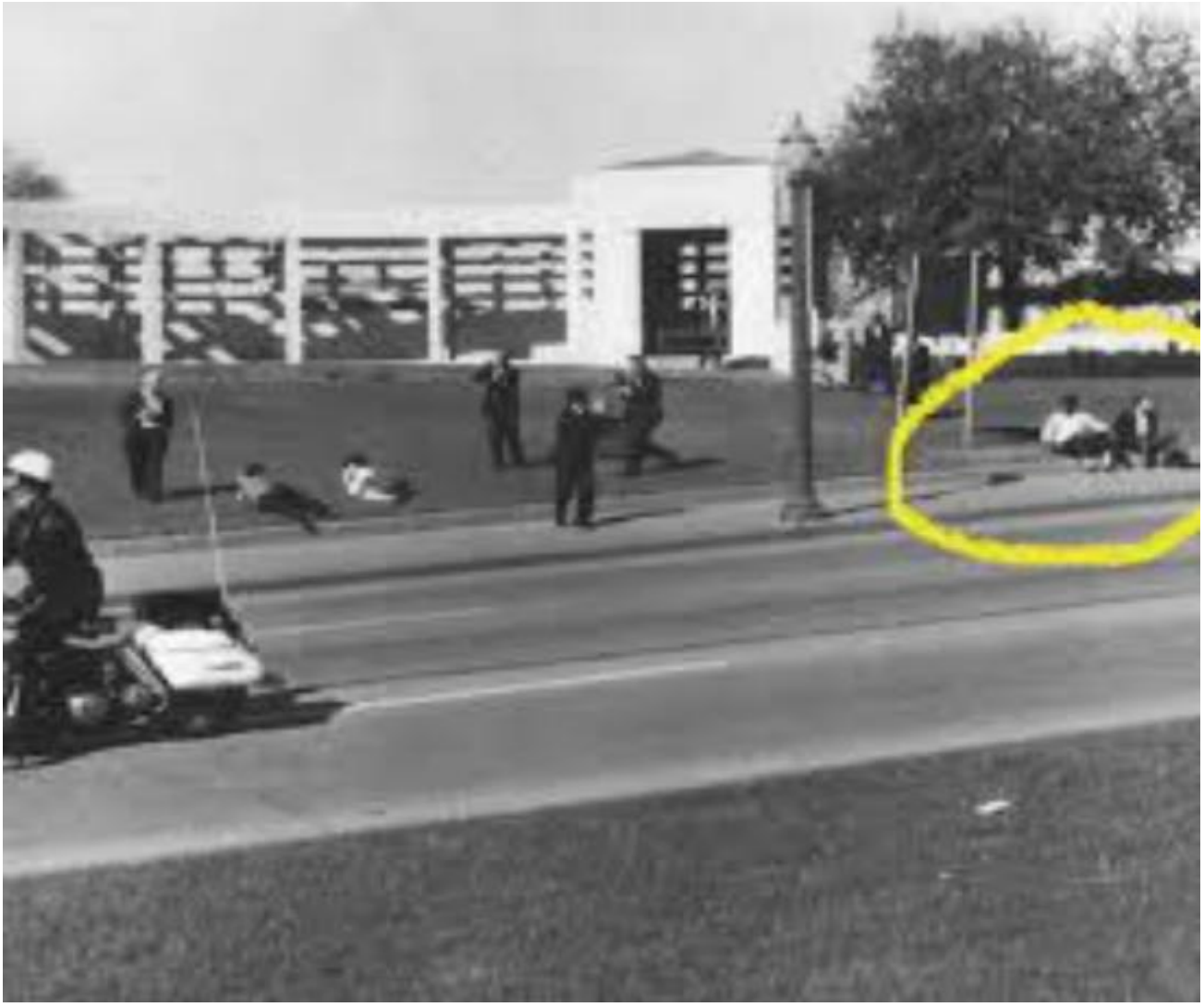

Mai sus este o fotografie făcută în Dealey Plaza imediat după asasinarea lui JFK. În dreapta este faimosul „bărbat umbrelă” elegant îmbrăcat, despre care se crede că a jucat un rol în asasinat.(Martorii spun ca in momentul cand coloana oficiala ajuns in locul respectiv personajul a inceput sa deschida si sa inchida

o umbrela ca si cum ar fi semnalizat tragatorilor momentul cand pot executa foc asupra lui JFK ,iar ecoul impuscaturilor nu a incetat sa apara exact dupa aceste semnale).
Deşi un anume Louis Steven Witt a susţinut mai târziu că el era „omul umbrelă”, mulţi cercetători ai lui JFK îi contestă afirmaţia. Se spune adesea că însoţitorul „omului umbrelă” are „aspect latin”, un veteran al călătoriilor în Orientul Mijlociu i-a spus autorului cărţii Verdict Final, Michael Collins Piper, că individul are în schimb aspectul unui evreu sefard yemenit tipic. De fapt, „omul umbrelă” ar putea fi faimosul specialist în asasinate al Mosad-ului, Michael Harari (vezi mai jos), care se afla pe teren în 1963. William Pepper, avocatul presupusului asasin al lui Martin Luther King, James Earl Ray, l-a legat pe ofiterul de informatii responsabil de Ray, „Raul” si pe Jack Ruby de o operaţiune de contrabandă cu arme de pe teritoriul SUA, care, în 1963, a inclus un ofiţer de rang înalt al Mosad- ului, care era sigur Harari.

Michael Harari, specialist în asasinate de la Mossad, într-o fotografie rară din 1985, este prezentat (centru) într-o fotografie rară din 1985. Dosarul lui Harari sugerează că, dacă Mossad-ul ar fi desfăşurat vreunul dintre propriii agenţi în Dallas, acesta ar fi fost Harari(stanga sus). După cum demonstrează fotografiile însoţitoare, Harari seamănă izbitor (deşi cu 22 de ani mai în vârstă) cu „omul

umbrelă” din Dealey Plaza, prezentat în prim-plan (cu fotografia din dreapta „căzută” pentru a ilustra un profil similar). Observaţi (a) fruntea înaltă, (b) coafura, (c) nasul-şoim şi (d) maxilarul lui Harari(dreapta sus). Apoi comparaţi trăsăturile lui Harari cu cele ale „omul umbrelă”.

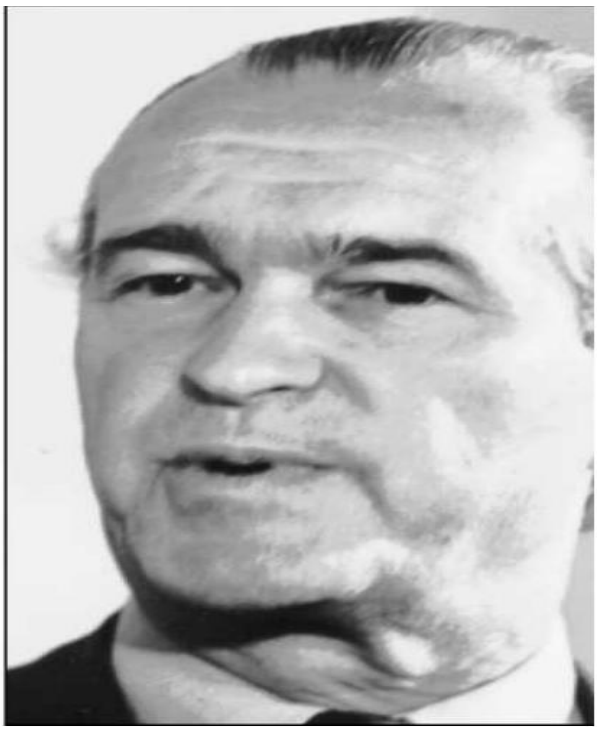

SAVAK o creaţie comună a CIA şi a Mosad-ului a servit drept poliţie secretă a Şahului Iranului (stânga sus), un duşman înverşunat al familiei Kennedy. SAVAK a comis asasinarea senatorului Robert Kennedy în 1968 în numele CIA şi al Mosadului. Richard Helms (dreapta sus), oficial CIA vechi şi ulterior director CIA, un prieten apropiat al şahului şi patronul CIA al lui James Angleton, a fost implicat în planul lui

James Angleton, în 1978 de a-I inscena lui E. Howard Hunt implicarea în asasinarea lui JFK. Mai târziu, sperând să deraieze scandalul Watergate, preşedintele Richard Nixon (portretizat stânga sus) a încercat să-l şantajeze pe Helms şi CIA pentru rolul CIA în asasinarea lui JFK. Bazându-se parţial pe dezvăluirile din cartea Katharina cea Mare(de Debra Davis),Verdict Final demonstrează că afacerea Watergate a fost orchestrată de biroul CIA puţin cunoscut al lui Angleton de la Casa Albă pentru a-l forţa pe Nixon să demisioneze. Noi dovezi indică faptul că Nixon plănuia să atace public lobby-ul israelian si sa-l blocheze...

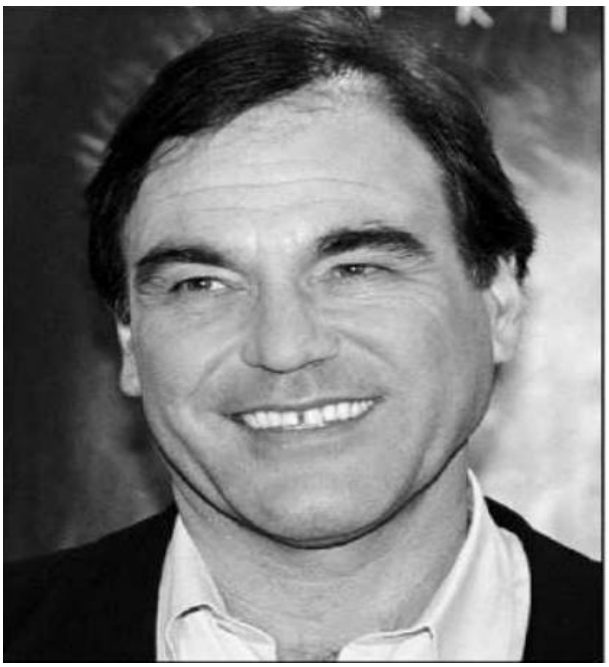

Când Oliver Stone (stânga) şi-a realizat filmul de succes, JFK, concentrat pe investigaţia lui Jim Garrison asupra lui Clay Shaw, un om conectat la Mosad, Stone a suprimat dovezile aşa-numitei „conexiuni franceze" (care era, de fapt, conexiunea israeliană), probabil pentru că principalul său susţinător financiar era Arnon Milchan (dreapta), un veteran al Mosad-ului, cel mai mare traficant de arme din Israel şi o figură importantă în programul de inarmare nucleara a Israelului. După moartea lui Garrison, familia lui Garrison a intentat acţiuni legale împotriva întreprinderilor lui Milchan, deoarece familia nu a primit toate veniturile promise

tatălui lor când Stone a cumpărat drepturile la memoriile lui Garrison.

Deşi cartea lui James DiEugenio, „Destinul trădat” (stânga), este o examinare excelentă şi plină de fapte ainvestigaţiei lui Jim Garrison asupra lui Clay Shaw, DiEugenio (care a criticat public „Verdict Final”) a avut grijă să nu exploreze multiplele legături cu Mosad-ul ale corporaţiei Permindex, din al cărei consiliu Shaw a făcut parte. Cartea lui DiEugenio a fost publicată de Sheridan Square Press, ai cărei fondatori au primit finanţare de la familia Stern din New Orleans, care au contribuit financiar şi la divizia de informaţii a Mosad, Liga Anti- Defăimare (ADL).

Prieteni apropiaţi ai lui Clay Shaw, familia Stern erau proprietarii imperiului media WDSU, care a jucat un rol central în „denigrarea” lui Lee Oswald de către Shaw, ca fiind un „agitator pro-Castro”, înainte de asasinarea lui JFK. Deşi acum ştim că Garrison a recunoscut implicarea Mossadului în afacerea JFK, el (poate cu înţelepciune) şi-a exprimat suspiciunile doar într-un roman nepublicat un fapt pe care mulţi aleg să-l ignore.
Abe Foxman (stânga jos), directorul naţional al Ligii Anti-Defăimare (ADL) din cadrul B’nai B’rith, o agenţie a Mosad-ului israelian, a denunţat isteric Verdict Final la publicarea acesteia şi a declarat inacceptabile şi interzise orice teorii ale conspiraţiei privind asasinarea lui JFK.Foxman a făcut afirmaţia absurdă că oricine

crede că până și „complexul militar-industrial” a fost implicat în asasinat ar putea crede, de asemenea, că Holocaustul a fost o farsă. Marcia Milchiker (dreapta jos), administrator universitar afiliat ADL din Orange County, California, a jucat ulterior un rol cheie în efortul reușit al ADL de a-l împiedica pe autorul cărții „Verdict Final”, Michael Collins Piper, să vorbească despre cartea sa la un seminar universitar. O frenezie majoră a izbucnit, iar ziarele din întreaga țară au relatat despre controversă (mai jos portretizat).

College course claims JFK slain in conspiracy

College district cancels assassination seminar

EDUCATION: Protests lead to the demise of a class on the John F. Kennedy shooting.

College's JFK conspiracy course branded crackpot anti-Semitism

College course criticized as anti-Semitic

Feature speakers believe JFK's assassination was plotted by Israeli intelligence agency

Speakers say Kennedy killed by Israeli plot

Associated Press

MISSION VIEJO, Calif. — A community college course

another speaker, Chicago author Sherman Skolnick, of being on the advisory board of the Snotlight,

"That's right ... I believe the ADL was behind it."

Progue denied making the comment during

on the highest levels of the American CIA, in collaboration with organized crime — and mos

Deşi există cei care preferă să ignore acest lucru, presupusul asasin al Dr. Martin Luther King, James Earl Ray (dreapta), a insinuat în cartea sa, în declaraţii publice şi în documente legale că suspecta o legătură a Mosad-ului cu uciderea lui King. Henry Schwarzschild, un fost oficial în biroul din New York al Ligii Anti-Defăimare (ADL), o ramură a Mosad-ului, a dezvăluit în 1993 că ADL l-a spionat pe King înainte de asasinarea sa şi a predat descoperirile sale FBI-ului. ADL îl considera pe King impredictibil si incontrolabil Surse apropiate familiei King au declarat că King se îndrepta, de fapt, către un sprijin public pentru cauza palestiniană, în ciuda

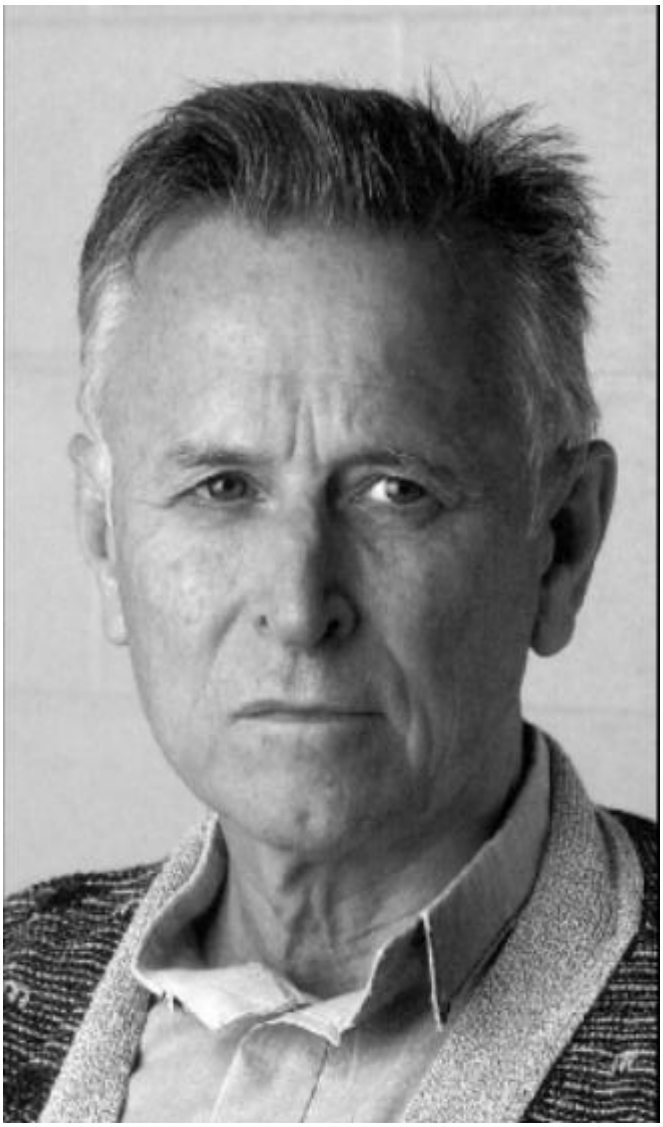

frecventelor afirmaţii de astăzi ale ADL-ului conform cărora King era un „susţinător puternic al Israelului”. Verdict Final a demonstrat, de asemenea, o serie de alte detalii ciudate legate de asasinarea lui King, care indică o legătură foarte certă cu Israelul.

Cunoscut mai ales pentru că a scris o carte în care persoanele de culoare sunt considerate inferioare albilor, Jared Taylor (stânga) a încercat odată să saboteze un discurs al autorului cărţii „Verdict Final", Michael Collins Piper, deoarece Taylor a fost ofensat de criticile lui Piper la adresa CIA şi Mosad-ului. Scrierile lui Taylor au fost prezentate în revista „National Review" a lui William F. Buckley Jr., un om al CIA, şi lăudate în „Commentary", editată de Norman Podhoretz, din cadrul Comitetului Evreiesc American, cu legături cu CIA. Opoziţia lui Taylor faţă de „Verdict Final " nu este o surpriză, deoarece Taylor a menţinut cândva contactul în culise cu regretatul Irwin Suall (dreapta), mult timp şeful „căutător de probe" al ADL, care împărtăşeşte opoziţia lui Taylor atât faţă de acţiunea afirmativă şi faţă de „Verdict Final". Carroll & Graf, editura newyorkeză a cărţii lui Taylor despre rasă, a promovat şi o serie de cărţi bizare scrise de Harrison Livingstone, care absolvă energic CIA de orice implicare în asasinarea lui JFK dar în schimb, îi invinovateste pe Lyndon Johnson, soţia sa, Lady Bird, şi pe baronii petrolului din Texas pentru crimă.

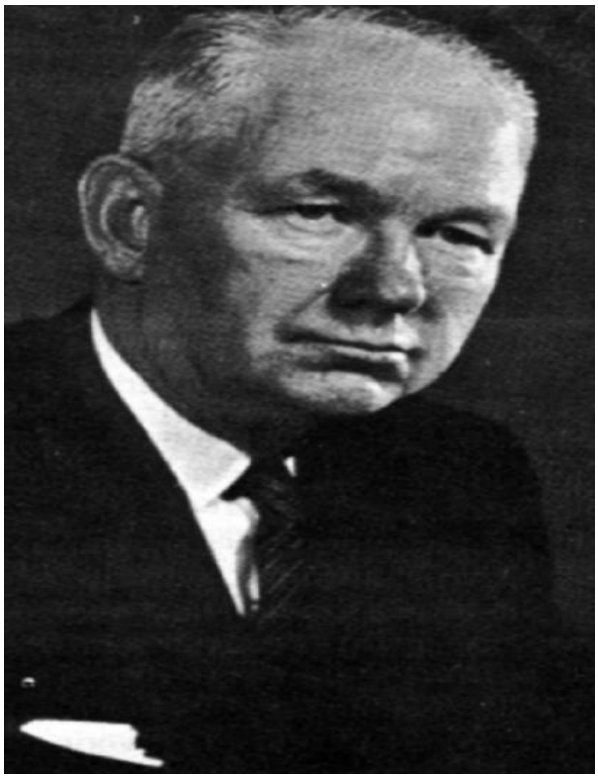

Robert Welch (stânga), fondatorul Societăţii John Birch pro-israeliane, a jucat un rol major în abaterea atenţiei conservatoare de la un posibil rol al CIA în asasinarea lui JFK şi îndreptarea acesteia către KGB, promovând linia de propagandă a lui James J. Angleton, legătura CIA cu Mosad. Un conservator american, Morris Bealle, a înţeles jocul lui Welch de la început. În ediţia din 19 iunie 1965 a revistei sale Capsule News, Bealle a relatat că Welch declarase cartea lui,,Armele Dreptei Regresive" care invinovatea CIA-ul conceputa total gresit si le-a spus cititorilor lui Bealle ca de fapt in spatele asasinatului se afla vicepresedintele

Johnson. Potrivit lui Bealle:,,Am examinat cu atenţie toate buletinele sale din 1964... [care] erau pline de atacuri la adresa lui Earl Warren şi de expresii curioase de acord sincer cu el în ceea ce priveşte mitul conform căruia «un comunist (adică momeala Oswald) l-a ucis pe Kennedy». Chiar şi recent, pe 21 noiembrie 1988, revista New American a Societăţii Birch a lăudat Raportul Comisiei Warren, spunând că «dovezile demonstrează dincolo de orice îndoială rezonabilă» că Lee Harvey Oswald un nebun comunist singuratic l-a ucis pe JFK."

Mai mulţi scriitori ai cazului JFK au remarcat că imperiul media al lui S.I. Newhouse (stânga), o putere majoră în lobby-ul israelian, a jucat un rol cheie în suprimarea dovezilor de conspiraţie în afacerea JFK. Probabil nu este o coincidenţă faptul că prietenul de-o viaţă al lui Newhouse, avocatul mafiei Roy Cohn (dreapta) - care şi-a folosit influenţa pentru a influenţa publicaţiile Newhouse a fost un duşman al familiei Kennedy şi a fost legat de operaţiunea Permindex a Mosad-ului, care a jucat un rol central în conspiraţia JFK. Un săptămânal Newhouse dintr-un oraş mic a publicat odată un articol despre Verdict Final, dar editorul a şters materialul referitor la teza cărţii, înlocuind stângaci cu un limbaj articulat care

spunea că, cartea „abordează acuzaţiile legate de asasinarea lui JFK”. Michael Collins Piper remarcă: „Aceasta ar putea fi prima dată în istorie când un articol de ziar despre o carte despre asasinarea lui JFK nici măcar nu a menţionat teza cărţii”.

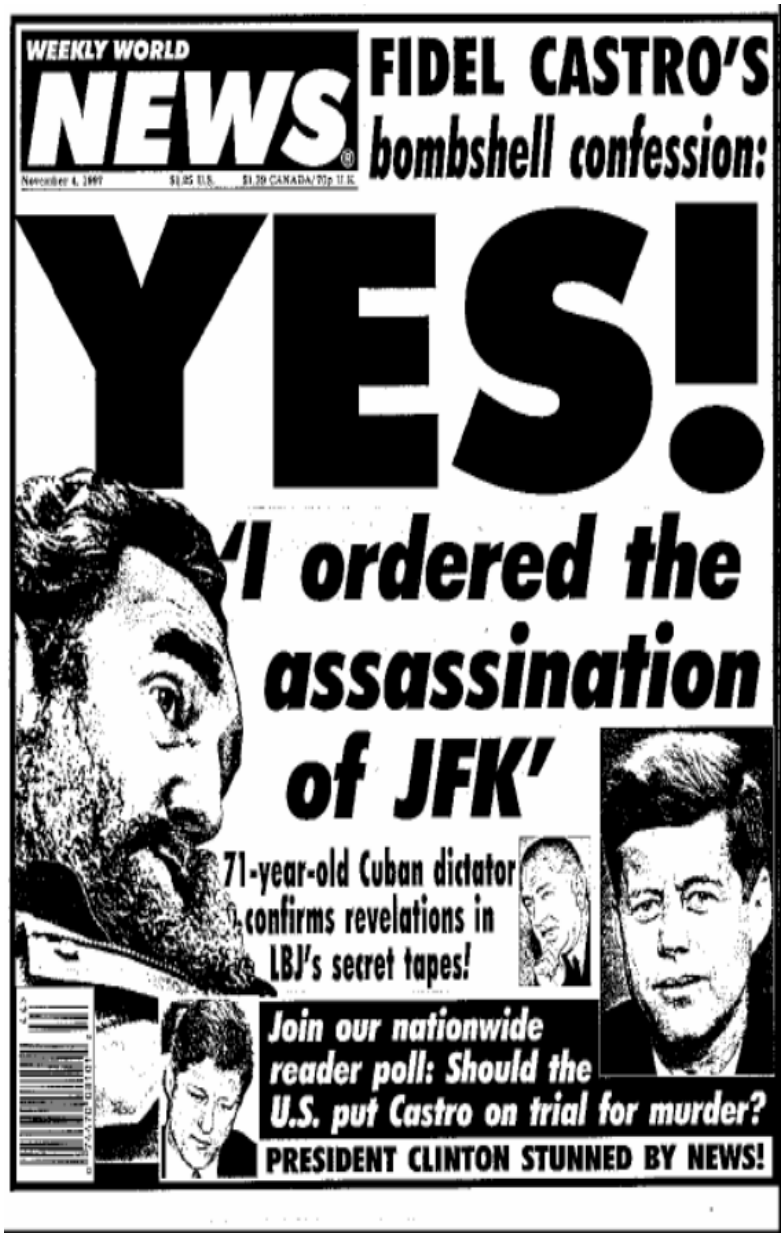
WEEKLY WORLD NEWS

November 4, 1997 $1.95 U.S. $1.39 CANADA/70p U.K.

FIDEL CASTRO'S bombshell confession:

YES!

'I ordered the assassination of JFK'

71-year-old Cuban dictator confirms revelations in LBJ's secret tapes!

Join our nationwide reader poll: Should the U.S. put Castro on trial for murder?

PRESIDENT CLINTON STUNNED BY NEWS!

În 1997, după o serie de ştiri naţionale care au relatat acuzaţiile făcute în Verdict Final, conform cărora Israelul ar fi fost implicat în asasinarea Lui JFK, tabloidul extrem de senzaţional (dar foarte citit), Weekly News, a prezentat un articol de copertă extravagant (stanga) care anunţa că Fidel Castro a „mărturisit” că el a fost principalul planificator din spatele asasinarii o poveste pe deplin în conformitate cu schema iniţială a conspiratorilor CIA şi Mosad care au conspirat pentru a-l lega pe Lee Harvey Oswald de Castro şi KGB-ul sovietic.

Pe 14 ianuarie 1992, New York Post, publicat de Rupert Murdoch, un important promotor al Israelului, a promovat povestea mitică conform căreia şeful Teamster, Jimmy Hoffa(stanga jos), era în cele din urmă responsabil pentru asasinarea lui JFK.

NEW YORK POST

METRO EDITION

HOFFA HAD JFK KILLED

A POST EXCLUSIVE

Lawyer: I carried death edict to mobsters

COP SHOT IN BROOKLYN

Povestea a fost scrisă de Jack Newfield, un editorialist cunoscut pentru simpatia sa față de Israel. La fel ca si in povestea „Castro l-a ucis pe JFK” prezentată mai sus, toate acestea fac parte integrantă din eforturile facţiunilor pro-Israel din mass-media de a mușamaliza adevărul despre asasinarea preşedintelui Kennedy şi de a deruta publicul cu teorii concurente extrem de diverse. Cititorii spun că Verdict Final este prima carte care leagă vreodată majoritatea teoriilor convenţionale într-un mod care are sens în cele din urmă.

După ce autorul cărţii „Verdict Finală”, Michael Collins Piper i-a trimis o primă editie a cărţii sale lui Paul Findley (stânga), fostul congresman liberal din Illinois, foarte respectat, Findley i-a scris lui Piper şi a dezvăluit că, timp de patru ani, el (Findley) a avut o lungă corespondenţă cu un fost diplomat şi ofiţer de informaţii european care a suferit din cauza Mosad-ului. În acea perioadă, Findley a

Spus ca diplomatul îl îndemnase pe Findley să scrie o carte care să documenteze rolul Mosad-ului în asasinarea lui JFK. Findley s-a oferit, de asemenea, să transmită manuscrisul lui Piper diplomatului pentru a-l analiza. După ce a primit manuscrisul, diplomatul l-a contactat pe Piper şi i-a oferit informaţii privilegiate care delimitau aşa-numita „legătură franceză” - despre care diplomatul a afirmat că era, de fapt, o legătură cheie a Mosad-ului cu asasinarea lui JFK. Detaliile au confirmat descoperirile iniţiale ale lui Piper şi, pe baza informaţiilor diplomatului, Piper a cercetat în continuare şi a îmbunătăţit substanţial manuscrisul său cu privire la legătura „franceză” înainte de publicare.

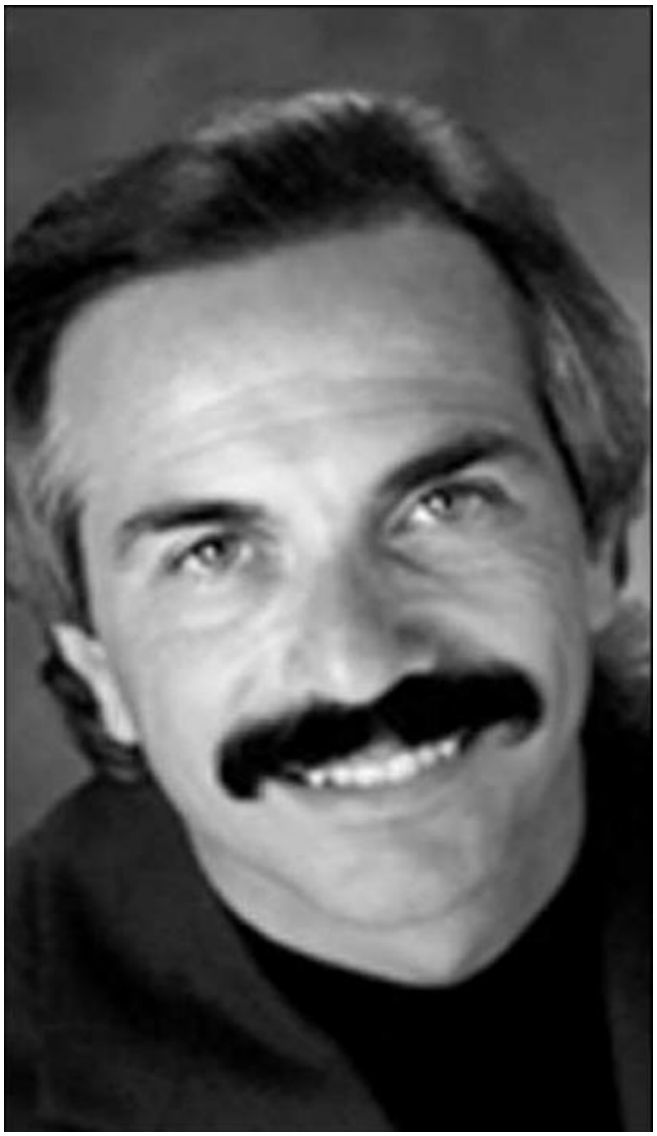

Pe 16 noiembrie 2003, cu doar câteva zile înainte de a 40-a aniversare a asasinării lui JFK, Organizaţia Sionistă Americană de „aripă dreaptă” un grup pro-Israel de top— i-a acordat premiul pentru „jurnalism remarcabil” „conservatorului” Joseph Farah (stânga), redactorul Publicaţiei WorldNetDaily, care se afla pe internet. Premiul a sosit imediat după ce Farah a început să promoveze o nouă carte intitulată Triunghiul morţii: Adevărul şocant despre rolul Vietnamului de Sud şi al mafiei franceze în asasinarea lui JFK. Deşi, în anumite aspecte, autorii au reiterat cercetările lui Michael Collins Piper despre „conexiunea franceză” cu conspiraţia JFK, scriitorii promovati de Farah au evitat

cu grijă să menționeze multiplele legături cu Mosad-ul care pot fi găsite in conexiunea „franceză”.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

FR/BL

MINISTERE DE LA DEFENSE

DIRECTION DE LA GENDARMERIE ET DE LA JUSTICE MILITAIRE

JUSTICE MILITAIRE

35, Rue Saint-Didier, 75775 PARIS CEDEX 16
Téléph. : 553-75-50
Poste :

Paris, le 6 OCT 1976

N° 4345 DEF/JM/AP

LE MINISTRE DE LA DEFENSE

à

Monsieur le Consul Général de France
à VANCOUVER (Canada)

Objet : Affaire NEUVILLE Pierre

J'ai été saisi par la Présidence de la République d'une requête en réhabilitation présentée le 21 août 1976 par M. Pierre NEUVILLE, qui réside actuellement à l'adresse suivante : [redacted]

L'intéressé a été condamné par contumace le 20 février 1959 par le tribunal permanent des forces armées de Paris, à la peine de vingt années de travaux forcés pour trahison et atteinte à la sûreté de l'Etat. Cette condamnation n'est couverte par aucune des dispositions amnistiantes actuellement en vigueur

En outre, la prescription de sa peine ne lui sera acquise que le 16 mars 1979.

J'ai l'honneur de vous demander de bien vouloir envisager de faire porter à la connaissance de M. NEUVILLE que sa requête précitée ne peut être prise en considération.

En effet, l'article 787 du Code de procédure pénale dispose que les personnes qui, condamnées par contumace à une peine criminelle, ont prescrit contre l'exécution de la peine, ne sont admises à demander leur réhabilitation qu'après un délai de dix ans depuis la prescription.

Pour le Ministre et par délégation
Le Ministre Général [illegible]
Sous-Directeur de la Justice Militaire

27/10/76 - Mme. Neuville
venue voir Mr. Galabru qui
lui a communiqué oralement

Reprodus mai sus este un document desecretizat din 6 octombrie 1976, provenit din biroul diviziei de justiţie militară a ministerului francez al apărării. Documentul, nepublicat până acum, anunţă refuzul guvernului francez de a-i acorda clemenţă lui Pierre Neuville, un fost diplomat şi ofiţer de informaţii francez, condamnat în lipsă la douăzeci de ani de muncă silnică pentru „trădare" şi „încălcare a securităţii statului" pentru demascarea unui complot comun al serviciilor secrete franceze Mosad de a-l ucide pe preşedintele egiptean Nasser în 1956. Pierre care a fugit din Franţa şi a plecat în exil i-a furnizat ulterior lui Michael Collins Piper informaţii esenţiale în scrierea cartii Verdict Final. Acest document până acum secret (eliberat din greşeală lui Pierre în 1976, care ulterior i l-a furnizat lui Piper) confirmă faptul că Pierre a fost implicat în intrigi la nivel înalt în numele serviciilor secrete franceze (în ciuda afirmaţiilor oficiale ale guvernului francez de astăzi, care arată contrarul). Pierre crede că Bernard Ledun (oficialul guvernamental francez care a publicat acest document împotriva dorinţei superiorilor săi) a fost ucis ca răzbunare la Paris pe 1 februarie 1994, când Mosad-ul şi-a dat seama că Pierre a fost o sursă pentru Piper în redactarea Verdict Final. Adresa lui Pierre a fost eliminată pentru a-i proteja intimitatea.

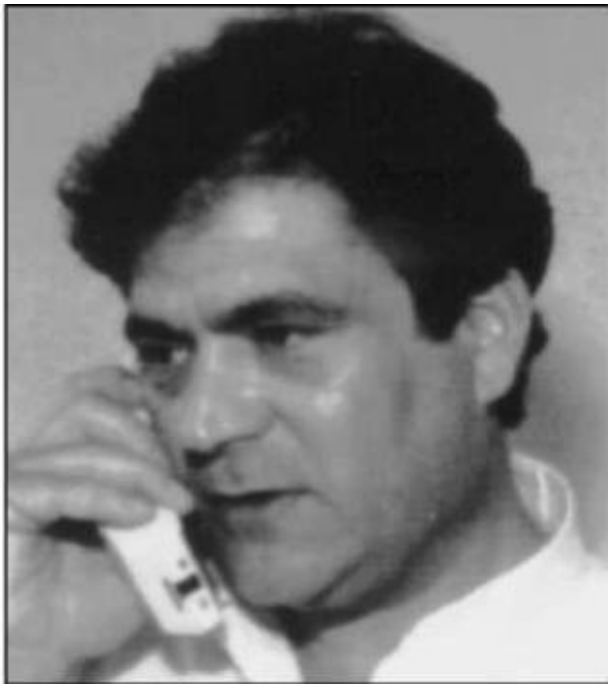

Margaret Truman, fiica preşedintelui Harry Truman (stânga sus), a acuzat într-o biografie a tatălui ei din 1973 că agenţi israelieni au încercat odată să-l asasineze pe tatăl ei. În 1992, fostul ofiţer Mosad, Victor Ostrovsky (dreapta sus), a dezvăluit că o facţiune Mossad a complotat asasinarea preşedintelui George H.W. Bush după ce Bush a intrat în conflict cu Israelul. Deşi partizanii pro-Israel sunt furioşi din cauza acuzaţiilor de implicare a Mosadului în asasinarea lui J.F.Kassad, există o credinţă larg răspândită în Israel că serviciile secrete israeliene au jucat un rol în asasinarea prim-ministrului israelian Yitzhak Rabin (stânga jos) din 1995. John F. Kennedy, Jr. (dreapta jos) a înfuriat lobby-ul israelian când a publicat în revista sa, George, acuzaţii de colaborare a serviciilor secrete israeliene în uciderea lui Rabin. Cu puţin timp înainte de moartea lui JFK Jr., autorul cărţii „Verdict Final", Michael Collins Piper, a primit o scrisoare anonimă dactilografiată în care îl lăuda pe Piper pentru că era „curajos" şi spunea că autorul scrisorii „ştia" că teza lui Piper era corectă. Piper a descoperit ulterior că adresa de retur dactilografiată de pe plic era cea a biroului revistei JFK Jr. În plus,prietenii apropiaţi ai unei figuri importante din cercul interior al Casei Albe a lui JFK au susţinut în privat teza lui Piper privind implicarea Mosad-ului în uciderea lui JFK.

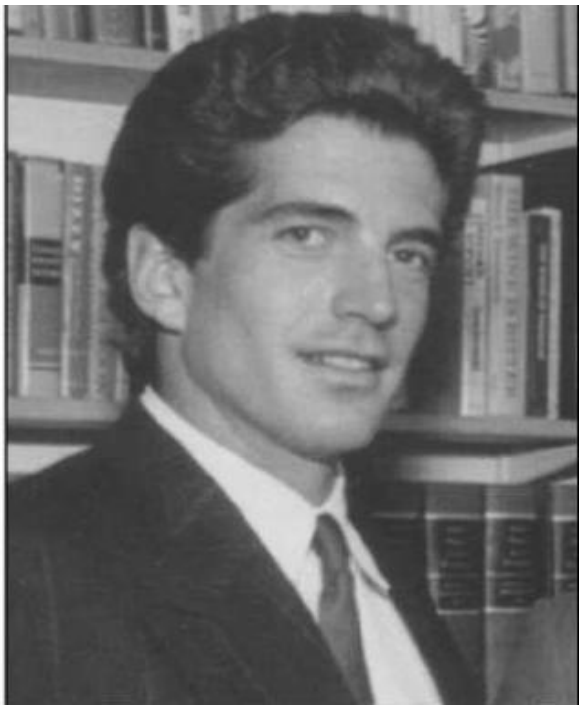

Când Jack Ruby urmarea sediul poliţiei din Dallas după asasinarea lui JFK (dreapta sus), Ruby le-a spus oamenilor că lucra ca „traducător” pentru „reporterii” israelieni aflaţi la faţa locului, care au rămas neidentificaţi până în ziua de azi. De fapt, în ziua asasinatului se aflau israelieni în Dallas, inclusiv o figură a Mosad-ului şi viitorul prim-ministru israelian Yitzhak Rabin, pe atunci ofiţer militar de rang înalt, care se afla, se pare, într-un „turneu de informare militară”, potrivit văduvei lui Rabin. Două săptămâni mai târziu, Rabin a fost promovat şef de stat major al Forţelor de Apărare Israeliene. Acest lucru nu dovedeşte nimic, dar este un detaliu pentru evidenţă. De ce nici un cercetător al cazului JFK nu a încercat vreodată să-i identifice pe israelieni cu Ruby rămâne un mister.

Mr. Perfect
Cone tosses 3rd gem in Yan
history as Bombers romp
NEW YORK POST
HE DIDN'T WANT TO FLY
JFK Jr.: 'I'm really not that experienced a pil

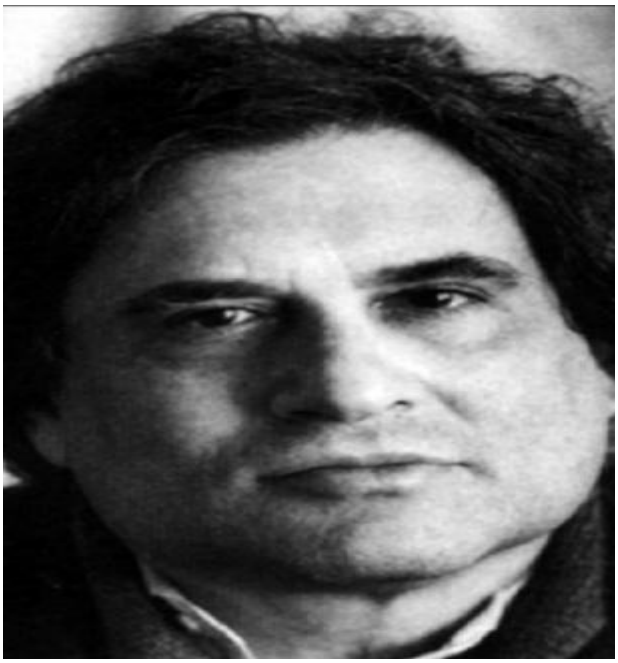

Scriitorul C. David Heymann (dreapta), cu dublă cetățeanie americană-israeliană și autoproclamat fost agent al Mosad-ului, a apărut în urma tragediei care a curmat viața lui John F. Kennedy Jr. și a povestit ceea ce acum pare a fi complet fraudulos, deși a fost mediatizata pe scara larga o poveste (sus articolul) care pretindea că „explica" de ce accidentul aviatic al lui JFK Jr. a trebuit să fie un accident și nimic mai mult. Întrebarea este dacă Heymann era în misiune pentru Mosad când a povestit această poveste și dacă da, de ce?

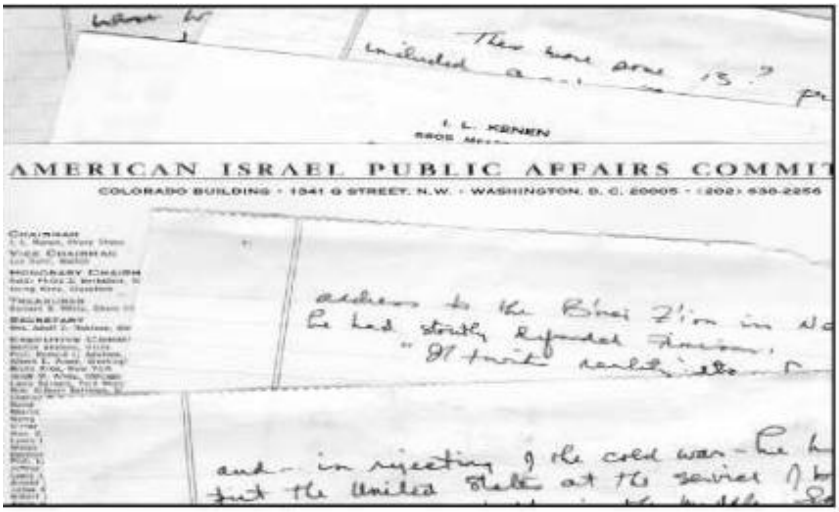
AMERICAN ISRAEL PUBLIC AFFAIRS COMMIT
COLORADO BUILDING · 1341 G STREET, N.W. · WASHINGTON, D. C. 20005 · (202) 638-2256

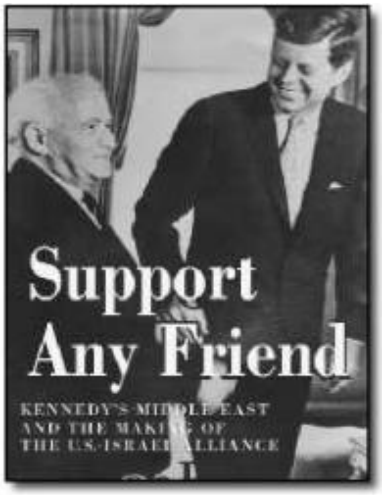

Chiar înainte ca, a cincea ediţie a cărţii „Verdict Final” să fie tipărită, o sursă anonimă a lăsat un pachet de documente elocvente în faţa biroului autorului (stânga sus). Materialul, datând din 1976, include atacuri dure, scrise de mână, la adresa lui JFK şi a politicii sale faţă de Israel, scrise de fondatorul Comitetului Americano-Israelian pentru Relatii Publice, I. L. Kenan,(AIPAC), lobby-ul Israelului. Atacurile lui Kenan la adresa lui JFK dovedesc fără îndoială că JFK nu a fost un „prieten special al Israelului”, aşa cum a sugerat lobby-ul israelian (şi unii cercetători JFK) pentru a contracara teza fundamentală a cărţii „Verdict Final”. Cartea din 2003, „Susţine-ti orice prieten” (dreapta), scrisă de Warren Bass, educat în Israel - prima prezentare generală a politicii lui JFK în Orientul Mijlociu a fost finanţată de fundaţii pro-Israel şi face în mod clar parte din operaţiunea de a dezactiva conştientizarea tot mai mare a afirmaţiilor făcute în „Verdict Final”. Cartea sponsorizată de Israel prezintă argumentul contorsionat, evident înşelător, conform căruia conflictul lui JFK cu Israelul a întărit de fapt relaţia dintre SUA şi Israel şi susţine că, deoarece JFK a furnizat Israelului arme convenţionale (fiind efectiv extorcat în speranţa de a împiedica Israelul să construiască arme nucleare), există cumva o „dovadă” că JFK a fost părintele spiritual al „relaţiei speciale” dintre SUA şi Israel. Nu este surprinzător faptul că mass-media americană în special ziarele evreieşti au acordat cărţii o mare atenţie. Criticii cărţii „Verdict Final” il citează pe Bass ca o respingere eficientă a cartii mele dar nu este.

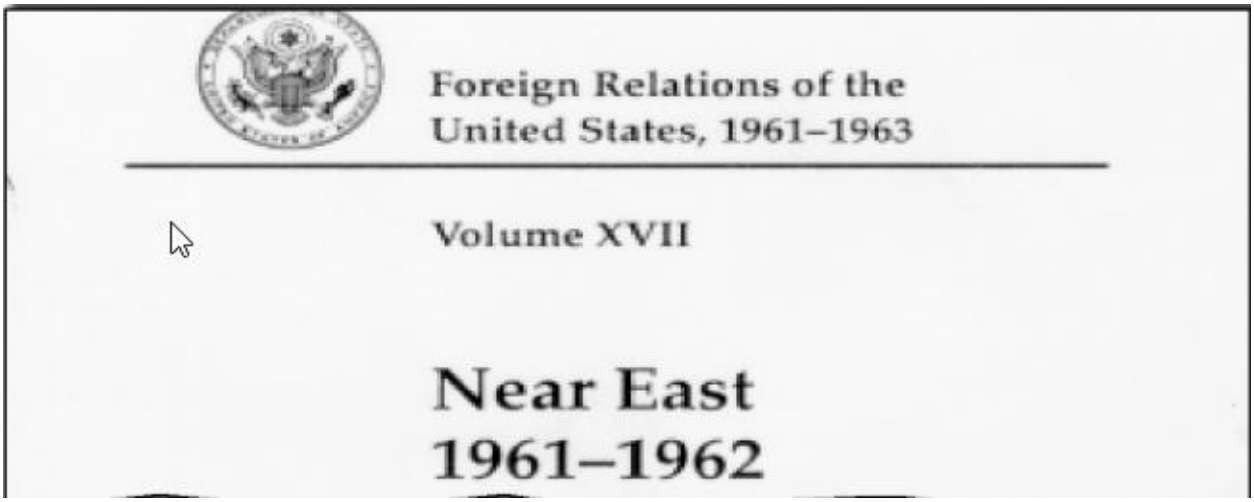
Foreign Relations of the
United States, 1961–1963

Volume XVII

Near East
1961–1962

Publicaţia oficială a guvernului SUA prezentată mai sus (emisă în 1994) a tiparit pentru prima dată documente diplomatice americane clasificate de mult timp, care au dovedit că a existat într-adevăr un conflict aprig între JFK şi Israel cu privire la hotărârea Israelului de a construi un arsenal nuclear. Documentele demonstrează, de asemenea, că alte aspecte ale politicii lui JFK au fost extrem de controversate în ceea ce priveşte Israelul. Cartea mai recentă, „Israelul şi bomba", de istoricul israelian Avner Cohen, oferă, de asemenea, o nouă lumină asupra conflictului secret de mult timp dintre JFK şi Israel, deşi Cohen însuşi a denunţat Verdict Final. Extrase convingatoare din unele dintre cele mai pertinente documente americane apar pe cele două pagini următoare...

"As a matter of well-considered policy, we remain opposed to acquisition by Israel of a nuclear weapons capability."

,, Ca o chestiune a unei politici bine gândite,noi ramanem fermi impotriva achiziţionarii de către Israel a unei capacităţi nucleare." Extras din: Memorandumul secretarului de stat adjunct interimar pentru afaceri din Orientul Apropiat şi Asia de Sud (Meyer) către subsecretarul de stat adjunct pentru afaceri politice (Johnson), 19 octombrie 1961.

"We have indicated to Israel at a high level on several occasions our opposition to proliferation of nuclear weapons capabilities . . . We would not hesitate to re-affirm to Israel in strong terms our belief that it is not in the interest of Israel or of this country that Israel engage in programs aimed at nuclear weapons production . . . I am hopeful that our continued close attention to this problem . . . will prevent the development of a nuclear weapons capacity by Israel."

,,Am indicat Israelului, la nivel înalt, în mai multe rânduri, opoziţia noastră faţă de proliferarea capacităţilor de producere a armelor nucleare... Nu am ezita să reafirmăm Israelului în termeni fermi convingerea noastră că nu este în interesul Israelului sau al acestei ţări ca Israelul să se angajeze în programe care vizează producerea de arme nucleare... Am speranţa că atenţia noastră continuă acordată acestei probleme... va împiedica dezvoltarea unei capacităţi de producere a armelor nucleare de către Israel."
Extras din: Scrisoarea secretarului de stat Rusk către secretarul adjunct al Apărării (Gilpatric), 30 august 1961.

"Arguments from the US foreign policy point of view in favor of a special national security arrangement with Israel and in favor of supplying the Hawk [missile] have been added. *They are few."* [Emphasis added by Michael Collins Piper]

„Au fost adăugate argumente din punctul de vedere al politicii externe a SUA în favoarea unui acord special de securitate naţională cu Israelul şi în favoarea furnizării [rachetelor] Hawk."
Extras din: Scrisoarea secretarului de stat Rusk către secretarul adjunct al Apărării (Gilpatric), 30 august 1961.

Arguments for and against a Special National Security Arrangement with Israel.

a. For

i. From the foreign policy standpoint, *there are no advantages.* [Emphasis added by Michael Collins Piper]

ii. From a domestic point of view, the American supporters of Israel would be pleased and would be less critical of our policy.

b. Against

i. Would constitute a direct challenge to the Arabs by the US, destroying growing Arab confidence in our impartiality, and remove the protective covering of the UN behind which we deal with most Palestine issues.

ii. Could not be counterbalanced by creation of a corresponding relationship with the Arabs.

iii. Would render the US responsible in Arab eyes for every Israeli military venture.

iv. Would encourage the more fanatical Arabs to seek a similar relationship with the Soviet Union and would hand the Soviets a very useful propaganda weapon.

v. Would be the only US security arrangement with another country not directed against the Sino-Soviet bloc, and would cause us further problems with Pakistan in refusing to take Pakistan's side in the Kashmir dispute.

vi. Would lead to increasing Israeli demands for sophisticated weapons.

vii. Would put greater pressure on Arab leaders well-disposed toward the U.S.

viii. Would be unnecessary to maintenance of Israel's security.

ix. Would pose security problems for DOD [Department of Defense].

We consider it important not to give in to Israeli and domestic pressures for a special relationship in national security matters. To undertake, in effect, a military alliance with Israel would destroy the delicate balance we seek to maintain in our Near East relations. [Emphasis added by Michael Collins Piper]

,,Argumente pro şi contra unui Aranjament Special de Securitate Naţională cu Israelul.
a. Pro
1. Din punct de vedere al politicii externe, nu există avantaje.
2. Din punct de vedere intern, susţinătorii americani ai Israelului ar fi mulţumiţi şi ar fi mai puţin critici faţă de politica noastră.

b. Împotrivă
1. Ar constitui o provocare directă la adresa arabilor din partea SUA, distrugând încrederea tot mai mare a arabilor în imparţialitatea noastră şi înlăturând protectia ONU, la adapostul căreia ne ocupăm de majoritatea problemelor palestiniene.
2. Nu ar putea fi echilibrat acest Acord Special prin crearea unei relaţii corespunzătoare cu arabii.
3. Ar face SUA responsabila în ochii arabilor pentru fiecare acţiune militară israeliană.
4. I-ar încuraja pe arabii mai fanatici să caute o relaţie similară cu Uniunea Sovietică şi le-ar oferi sovieticilor o armă de propagandă foarte utilă.
5. Ar fi singurul acord de securitate al SUA cu o altă ţară care nu este îndreptat împotriva blocului sino-sovietic şi ne-ar cauza probleme suplimentare cu Pakistanul, deoarece refuzăm să luam partea Pakistanului în disputa din Kashmir.
6. Ar duce la creşterea cererilor israeliene pentru arme sofisticate.
7. Ar pune o presiune mai mare asupra liderilor arabi bine intentionati faţă de SUA.
8. Ar fi inutil pentru menţinerea securităţii Israelului.
9. Ar pune probleme de securitate pentru DOD [Departamentul Apărării].

Considerăm că este important să nu cedăm presiunilor israeliene şi celor interne pentru o relaţie specială în probleme de securitate naţională. A ne angaja, în fapt, intr-o alianţă militară cu Israelul ar distruge echilibrul delicat pe care căutăm să-l menţinem în relaţiile noastre din Orientul Apropiat. (Afectatie adaugata de Michael Cohn Piper)”
Extras din: Memorandumul secretarului de stat adjunct pentru afacerile din Orientul Apropiat şi Asia de Sud (Talbot) către secretarul de stat Rusk, 7 iunie 1962.

CINCI PERSPECTIVE ASUPRA LEGĂTURII MOSSADULUI CU CONSPIRAȚIA ASASINARII LUI JFK

Mai jos și pe cele trei pagini următoare sunt prezentate cinci grafice diferite, fiecare dintre ele (în felul său) demonstrând continuitatea legăturii Mosad-ului cu toate elementele interconectate implicate într-un fel sau altul în conspirația asasinării lui JFK.
Aceste grafice au fost concepute de autorul cărții Verdict Final, Michael Collins Piper.

"The Mafia"		
French Corsicans	French OAS	Military-Industrial Complex
Media Cover-Up	"Rogue" CIA Operatives	Anti-Castro Cubans

Acest prim model prezintă o cutie (pe care Michael Collins Piper o numește „Cutia Mosad") în care o varietate de cutii mai mici se potrivesc într-un pătrat perfect. Zona coloanelor reprezintă legătura Mosad care se interconectează cu toți ceilalți „suspecți" acceptați în mod obișnuit ca a filegați de asasinarea lui JFK și de mușamalizarea acesteia. Potrivit lui Piper, acest model

demonstrează că toate teoriile majore despre asasinarea lui JFK, care sunt larg acceptate, se încadrează destul de ușor în „Cutia Mosad”, dacă toate dovezile (așa cum sunt prezentate în Verdict Final) sunt luate in considerare. Piper adaugă că „baronii petrolului” și „extremiștii de dreapta” și chiar FBI-ul ar putea fi adăugați pe listă, așa cum a arătat in Verdict Final.

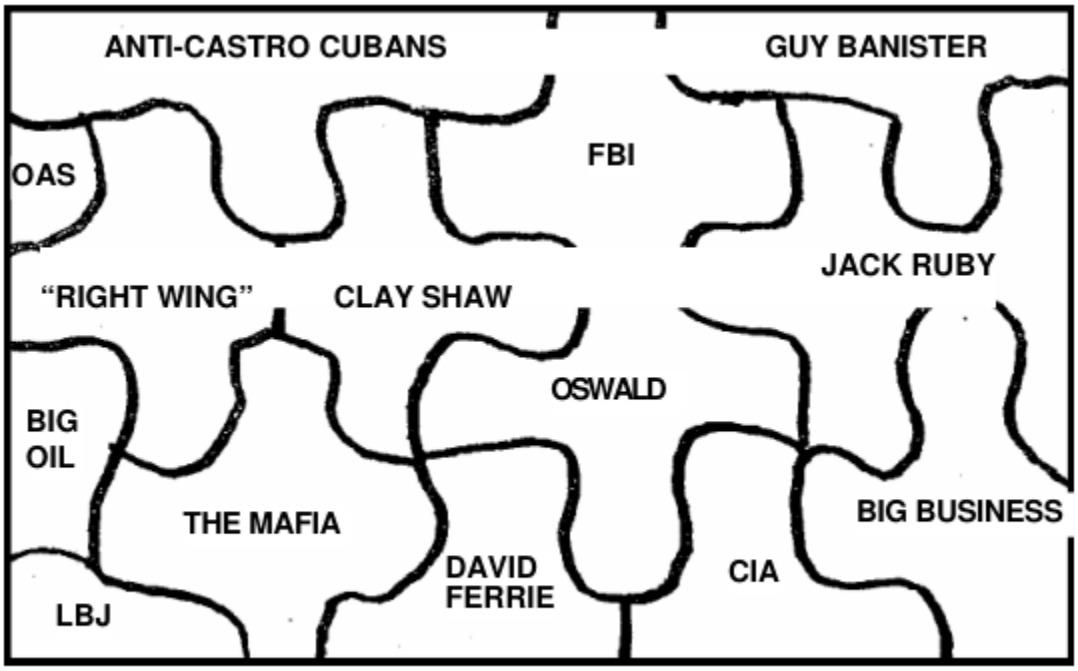

THE CONFUSING PICTURE ON FRONT OF THE PUZZLE

Imaginea confuza a puzzle-ului vazuta din fata

Acest al doilea model prezintă un puzzle, conținând multe piese aparent disparate (sus) care prezintă o imagine a unei conspirații aparent complexe. Toate piesele de pe fața puzzle-ului sunt, în jargonul serviciilor de informații, „steaguri false”, folosite cu o abilitate deosebită pentru a-i confuza pe cei care caută adevărul despre cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy și de ce.
Cu toate acestea, dacă vă uitați la „cealaltă față a puzzle-ului” (mai jos), vedeți că toate piesele luate împreună ilustrează o imagine surprinzător de clară a steagului israelian.

THE OTHER SIDE OF THE JIGSAW PUZZLE...

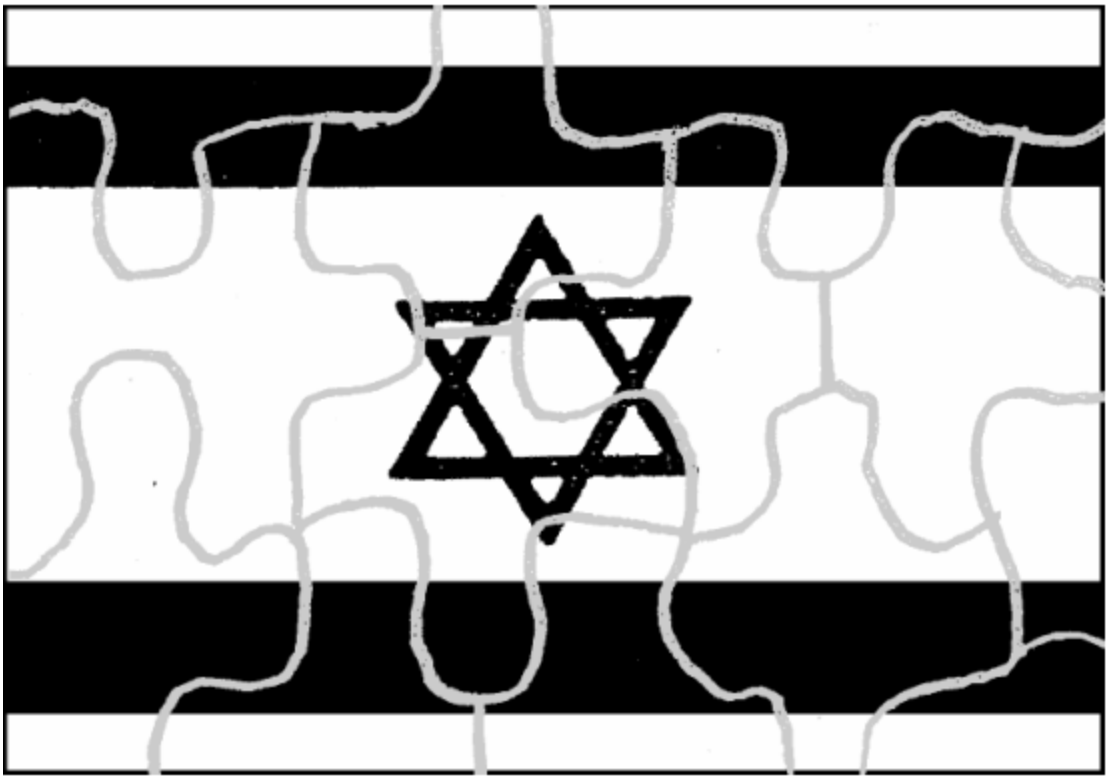

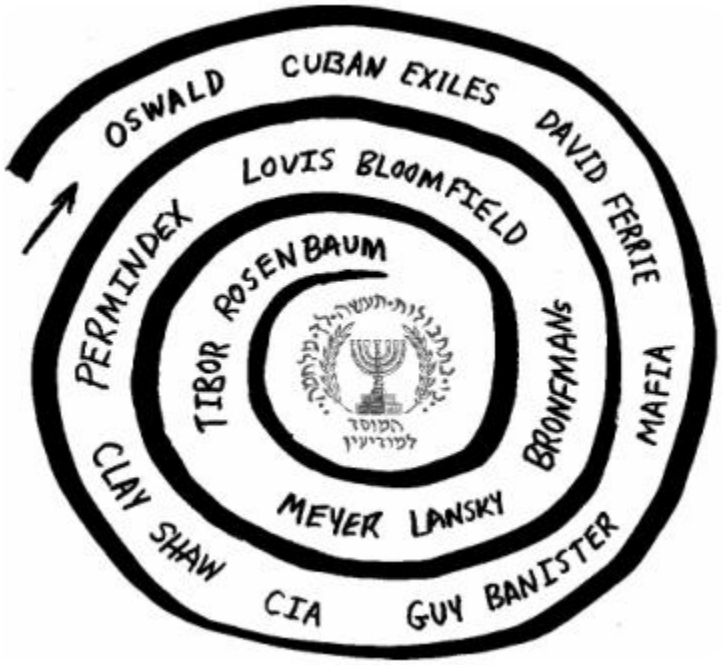

Acest al treilea model de „tunel” circular (prezentat mai sus) ilustrează cum, pe măsură ce se merge tot mai departe în culise în investigarea actorilor cheie legaţi de conspiraţia pentru asasinarea

lui JFK, se ajunge în cele din urmă la nucleul conspirației: Mosad-ul israelian, care, în acest model, este reprezentat de sigla Mosad-ului în centru.

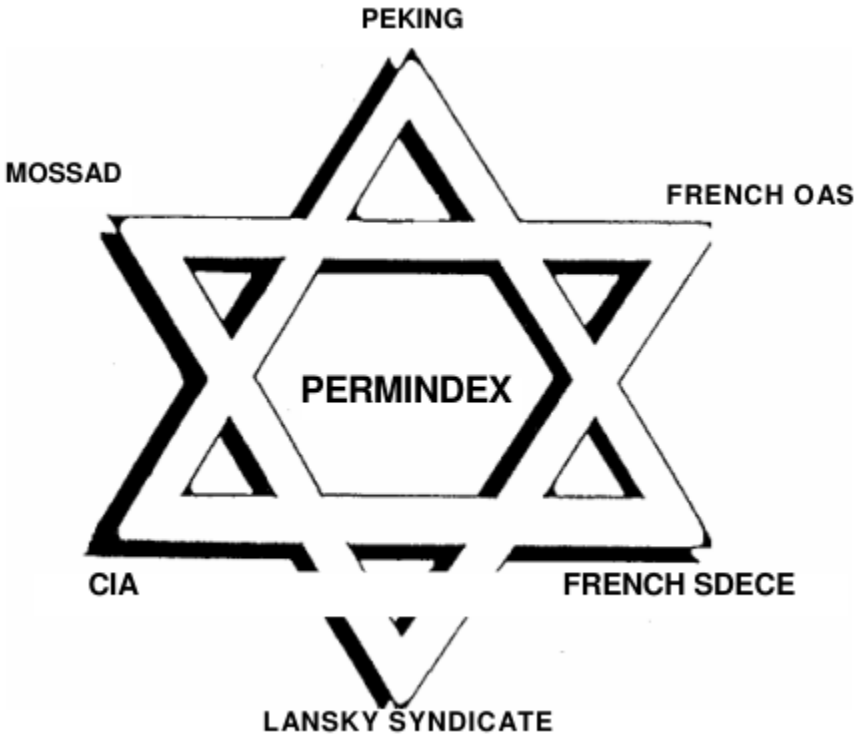

Acest al patrulea model pe care Piper îl numește „Steaua Permindex" - demonstrează, de asemenea, uniunea legăturii Mossad cu toate elementele cheie implicate în conspirația asasinării lui JFK și mușamalizarea acesteia într-un fel sau altul. Acest model include conexiunea „Peking" care se referă la programul secret comun de producere a bombelor nucleare dintre Israel și China Roșie, creat de Shaul Eisenberg de la Mossad, un jucător cheie în rețeaua Permindex.

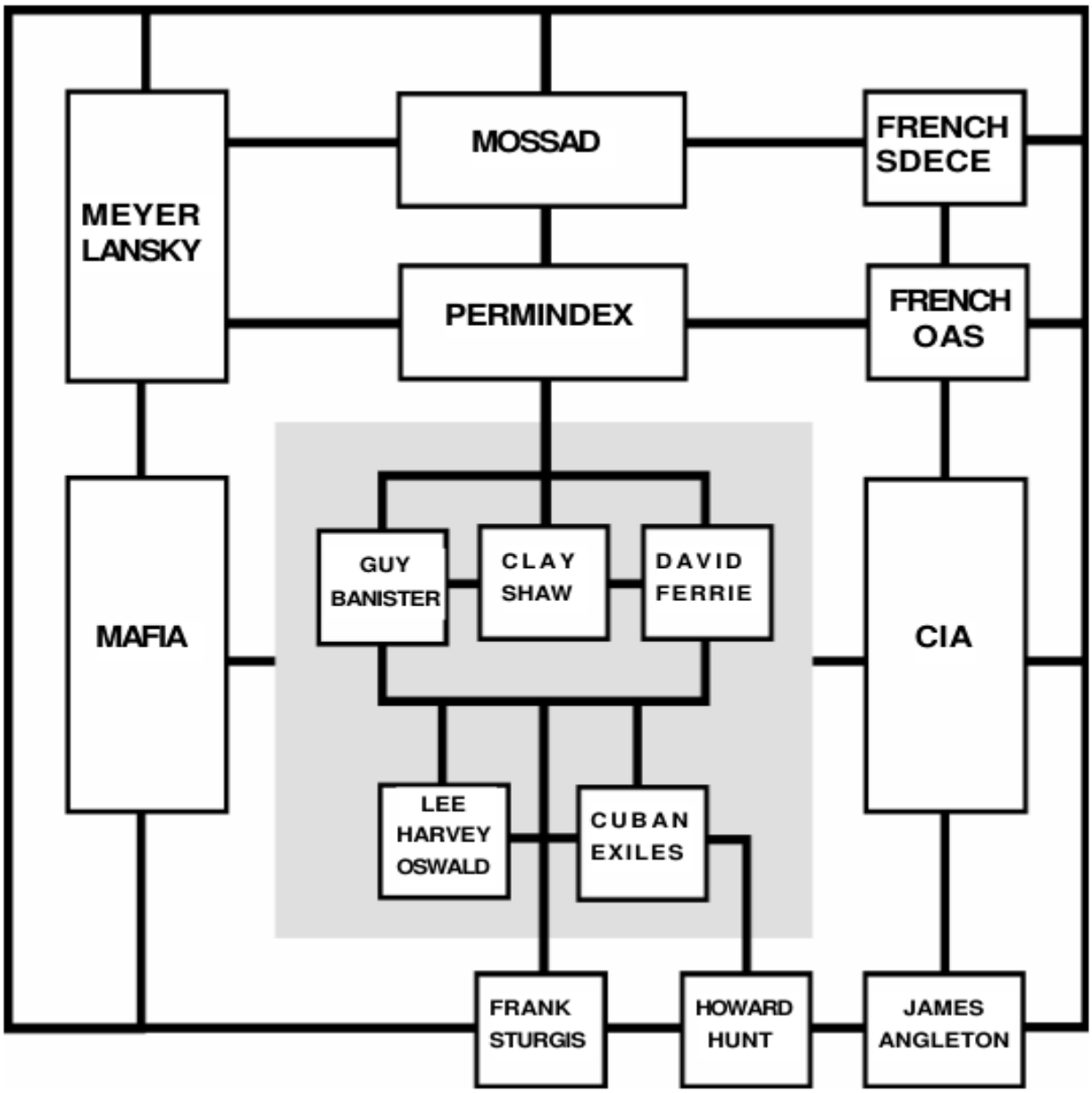

Această diagramă demonstrează legăturile Mosad dintre jucătorii cheie din conspirația JFK, în special cu cei din elementele conectate la CIA și Sindicatul Lansky din New Orleans care l-au „demascat" pe Lee Harvey Oswald ca fiind „agitator pro-Castro" în vara anului 1963. (Rețineți, totuși, că diagrama nu indică multe alte legături semnificative; de exemplu: legăturile lui Jack Ruby cu Lansky și cu contrabanda cu arme israeliene sau controlul Mafiei din Chicago de către colaboratorul Mosad, Hyman Larner. Nici nu relatează posibilul rol al asasinilor plătiți corsicani recrutați prin

intermediul simpatizanţilor israelieni în serviciile secrete franceze.) Relaţia dintre toate aceste elemente aparent diverse este schiţată în Verdict Final. Majoritatea cercetătorilor JFK nu merg mai departe de legătura „CIA-Mafia" din New Orleans (ilustrată de zona gri). Totuşi, chiar şi Frank Sturgis un veteran al CIA şi Mosad, care a susţinut că a participat la asasinarea lui JFK poate fi considerat parte a acestei legături prin rolul său în antrenarea exilatilor cubanezi anti-Castro în afara New Orleans-ului. Cercetătorii JFK care susţin că „Mafia l-a ucis pe JFK" ignoră cu atenţie legătura lui Clay Shaw cu Sindicatul Lansky prin intermediul Permindex.

Celebrul jurnalist israelian Barry Chamish (stânga sus) a scris recent că Verdict Final „argumentează destul de convingător că Mosad-ul este forţa motrice din spatele asasinării lui JFK". Auto-descris drept „sionist" şi care spune că este „dedicat puterii şi supravieţuirii Israelului", Chamish acceptă afirmaţia Verdict Final conform căreia corporaţia Permindex a fost o faţadă a Mosad-ului pentru operaţiuni secrete şi că este plauzibil ca prim-ministrul israelian Ben-Gurion să fi oferit expertiza Mosad-ului complotului de ucidere a lui JFK, ca urmare a nemulţumirii lui Ben-Gurion faţă de opoziţia lui JFK faţă de obiectivele nucleare ale Israelului. Anterior, pe 31 august 1996, Ray Kalainikas, un cititor al cartii, l-a întâlnit pe celebrul prezentator CBS Walter Cronkite (dreapta) in

piaţa fermierilor din West Tisbury, pe Martha's Vineyard. Kalainikas i-a subliniat teza cartii lui Cronkite, care l-a ascultat cu atenţie. Apoi, privind spre mare, Cronkite a remarcat succint: „Nu-mi pot imagina vreun alt grup cu excepţia serviciilor secrete israeliene care ar fi putut ţine ascunsă conspiraţia asasinării lui JFK atât de mult timp.”

THE SEXGATE SCANDAL / Telephone-tryst trap

ISRAEL BLACKMAILED

Spy hunt ended after Mossad bugged prez sex chats: book

THE SEXGATE SCANDAL / Telephone-tryst trap

BILL WITH MONICA TAPES

Ideea că Mosad-ul israelian ar conspira împotriva unui preşedinte american teza precisă a cartii Verdict Final - a căpătat o nouă credibilitate atunci când Gordon Thomas a dezvăluit în cartea sa, Spionii lui Gideon, că Mosad-ul l-a şantajat pe preşedintele Bill Clinton cu conversaţii înregistrate ilicit între preşedinte şi Monica Lewinsky.
Această dezvăluire a alimentat campania de acuzare împotriva lui Clinton într-un moment în care exista un conflict tot mai mare între Clinton şi Israel. Mai târziu, Clinton a înfuriat lobby-ul israelian punând public sub semnul întrebării programul „secret” de arme nucleare al Israelului urmând paşii eroului său, John F. Kennedy, care făcuse acelaşi lucru în privat.
Deşi numeroase „conexiuni” israeliene cu circumstanţele din jurul afacerii Lewinsky au ieşit la iveală, povestea completă despre rolul Mosad-ului în această chestiune rămâne nespusă.

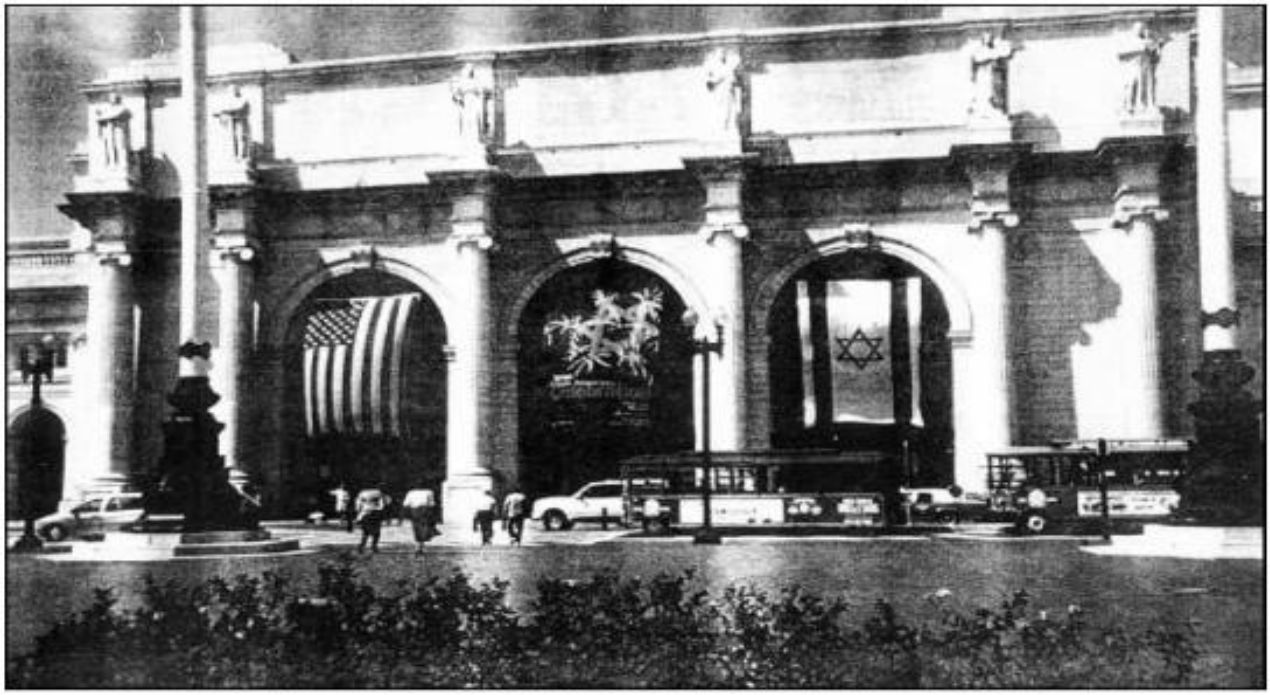

În urma creşterii gradului de conştientizare publică a faptelor prezentate în Verdict Final despre conflictul secret de lungă durată dintre familia Kennedy şi Israel, lobby-ul israelian a început un efort major pentru a suprima adevărul neplăcut. Pe 3 iunie 1998, în timpul unei sărbători de o săptămână care a marcat 50 de ani de la naşterea Israelului, la Gara Union din Washington, D.C. (prezentată mai sus), a avut loc un program special: „În memoria lui Robert Kennedy", sponsorizat de Liga Anti-Defăimare. Programul a menţionat că „Acest eveniment este un omagiu adus legăturii puternice dintre familia Kennedy şi statul Israel" - deşi, desigur, acesta este pur şi simplu un mit care nu are nici o legătură cu realitatea geopolitică sau istorică.

Bancnota Statelor Unite din 1966 (prezentată mai sus) se află în posesia unui critic veteran extrem de apreciat al Rezervei Federale. Existenţa sa dovedeşte, fără îndoială, că este un mit absolut că nu au fost emise bancnote americane după asasinarea lui JFK şi infirmă teoria conform căreia JFK a fost ucis pentru că a ordonat scoaterea din circulaţie a bancnotelor americane şi că, la moartea sa, succesorul său, Lyndon Johnson, a anulat ordinul lui JFK. Verdict Final demonstrează că ordinul lui JFK nu a avut nici o legătură cu bancnotele americane. Deşi familia Kennedy s-a opus Rezervei Federale şi, în cele din urmă, a intenţionat să conteste acest monopol, mitul despre „dolarii lui JFK" a întunecat apele în dezbaterea privind conspiraţia lui JFK şi este un mit (în care atât de mulţi au investit atât de multe dorinţe) care pur şi simplu refuză să dispară, în ciuda faptelor.

Anexa trei
„In Roşul-sânge comunist"
Guy Banister şi Kent şi Phoebe Courtney - Liderii clicii pro-Israel a dreptei: „Conexiunea israeliană" din New Orleans

Nu există nicio îndoială în privinţa asta. Fostul agent FBI şi agent contractual CIA Guy Banister a fost un anti- comunist convins şi un om al „dreaptei" consacrat. Toată lumea ştie asta. Ceea ce majoritatea oamenilor nu ştiu este că cei mai cunoscuţi asociaţi de „dreapta" ai lui Banister Kent şi Phoebe Courtney au fost susţinători fervenţi ai Israelului şi suspectaţi pe scară largă de a fi agenti ai Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith. Adevărul despre cei doi pune legătura lui Banister cu conspiraţia pentru asasinarea lui JFK intr-o noua lumină. Există mult mai multe în aspectul din New Orleans al conspiraţiei care trebuie spus.

Cercetătorii asasinării lui JFK (în special cei care ar putea fi consideraţi „de tip liberal") au dedicat mult timp şi energie „detectării" conexiunilor „de extremă dreapta" ale diferitelor părţi (atât vinovate, cât şi nevinovate) care au fost conectate la conspiraţia pentru asasinarea lui JFK într-o formă sau alta. Acei cercetători care sunt de acord că fostul agent FBI şi agent

contractual CIA, Guy Banister din New Orleans, a avut un rol particular în identificarea lui Lee Harvey Oswald drept „tap ispasitor” în asasinat, citează adesea conexiunile „de dreapta” ale lui Banister. Cel mai des menţionată este legătura lui Banister cu un cuplu extravagant de anti-comunişti viguroşi - Kent şi Phoebe Courtney, fondatorii unei organizaţii cunoscute sub numele de Societatea Conservatoare a Americii. Se spune chiar că doamna Courtney şi-a comandat fripturile numindu-le „In Rosul Sange Comunist”, motiv pentru care îi mulţumim pentru titlul acestei anexe.
Se pare că soţii Courtney au susţinut după asasinat că Oswald a încercat să se angajeze la ziarul lor, The Independent American, în timpul şederii sale în New Orleans în vara dinaintea asasinatului. Se pare că „pro-castristul” Oswald îşi spiona rivalii anti-comunişti. Cu toate acestea, ceea ce este cel mai adesea subliniat de cercetătorii liberali care încearcă să găsească o „conspiraţie de dreapta” în spatele asasinării lui JFK este că, după moartea lui Banister, cel puţin o parte din dosarele sale personale a intrat în posesia lui Kent Courtney. De fapt, acest lucru poate fi semnificativ deşi, cu siguranţă, cercetătorii „liberali” nu ar înţelege de ce, întrucât părtinirea lor evidentă şi lipsa de înţelegere a dinamicii labirintului politic al „dreaptei” americane exclud orice astfel de înţelegere. Acestea fiind spuse, atunci de ce, este semnificativă primirea de către Courtney a dosarelor lui Banister în lumina tezei schiţate în paginile cărţii „Verdict Final”?
Cert este că, timp de câţiva ani înainte de asasinarea preşedintelui Kennedy (şi până în ziua de azi), mulţi veterani ai „dreaptei” americane credeau în general că Kent şi Phoebe Courtney erau „infiltraţi” activi în aripa dreaptei, agenţi plătiţi ai Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, ramura de informaţii americană a Mosad-ului israelian.Deşi familia Courtney era la fel ca si Banister anticomunişti declaraţi, ei au generat multă neîncredere şi disensiuni în rândul colegilor lor „conservatori” prin opoziţia şi atacul activ al figurilor de „dreaptă” care fuseseră acuzate de „antisemitism” de către ADL. Poate cel mai notabil şi mai uşor de documentat exemplu în acest sens a avut loc în 1960, când un grup larg de conservatori americani se pregăteau să formeze un al treilea partid pentru a concura la alegerile prezidenţiale din 1960. Înainte de acea întâlnire, doamna Courtney a trimis scrisori către

aproximativ 30 de persoane şi organizaţii diferite, informându-le că nu sunt binevenite la aşa-numita întâlnire a „Partidului Nou”.
Toţi cei vizaţi de doamna Courtney erau persoane şi organizaţii care fuseseră evaluate pentru „antisemitism” de către ADL. Acţiunea doamnei Courtney, evident, a creat multe controverse în cercurile conservatoare, iar în numărul din februarie 1960 al revistei Right, un centru de ştiri şi opinii din mişcarea „de dreapta”, Verne P. Kaub, preşedintele Consiliului American pentru Laicii Creştini, a publicat o „Scrisoare deschisă către Phoebe Courtney” ca răspuns la acuzaţia acesteia că „cei care urăsc” , aşa a susţinut doamna Courtney „s-au infiltrat în organizaţii patriotice în scopul de a crea disensiuni”.Kaub i-a răspuns doamnei Courtney, spunând: „Exact inversul este adevărat.Aceşti oameni nu sunt cei care urăsc. Cei care se infiltrează sunt reprezentanţi ai organizaţiilor şi influenţelor comuniste şi sioniste. Aceste forţe ale înşelăciunii şi disensiunilor... sunt cele care ridică strigătul fals al antisemitismului, recurgând astfel la cea mai rea formă posibilă de bigotism.„Sincer”, i-a spus Kaub doamnei Courtney, „Am crezut că eşti mult prea deştepta ca să crezi că poţi păcăli americanii patrioţi să accepte falsitatea drept adevăr, inversând complet imaginea de ansamblu şi încercând să faci să pară că organizaţia denigraratoare ADL, de exemplu, este o organizaţie alb-gălbuie de patrioţi, când, după cum bine ştii, ADL... îi etichetează pe toţi adevăraţii patrioţi creştini ca nazişti şi antisemiţi.”
La rândul său, Right a comentat editorial în continuare: „Faptul că familia Courtney este controlată de kosher este evident. Courtney a recunoscut că va lua «toţi banii pe care pot pune mâna» din «surse evreieşti de stânga».
În plus, se presupune că editurile din New York, Simon & Schuster, contribuie la familia Courtney, iar Phoebe nu neagă această acuzaţie. Această organizaţie este cât se poate de roşie şi doar o acoperire pentru Liga Anti-Defăimare. „Când ADL plăteşte flautista, ea dă tonul.” De fapt, existau zvonuri răspândite în „aripa dreaptei” conform cărora nu numai că familia Courtney era finanţată de familia Stern din New Orleans, ci că doamna Courtney era si rudă cu familia Stern. Paquita De Shishmareff, o lideră veterană a „aripei drepte”, se număra printre cei care credeau că acest lucru este adevărat, dar au existat multe altele.În orice caz, zvonurile reflectă percepţia generală „a dreaptei” despre originea familiei Courtney.

CONEXIUNEA (CONEXIUNILE) ADL-FBI ALE LUI OSWALD

În Capitolul 15, desigur, am examinat strânsa asociere a lui Guy Banister cu A. I. (Bee) Botnick, auto-descrisul „vânător de super-comuniști" care conducea biroul ADL din New Orleans, finanțat de familia Stern.Am luat în considerare, de asemenea, posibilitatea foarte reală ca activitățile lui Lee Harvey Oswald în New Orleans să fi făcut, de fapt, parte dintr-o operațiune ADL de „colectare a faptelor" de catre agenția de detectivi particulari a lui Banister platita de fapt de catre ADL.
În acest context, așadar, este potrivit să reamintim alte detalii interesante care s-au pierdut în dezbaterea despre cine îl manipula pe Lee Harvey Oswald înainte de asasinarea președintelui Kennedy. În 1962, Ned Touchstone, redactorul ziarului Bossier Press din Bossier City,Louisiana, a investigat atentatul cu bombă asupra unei loje masonice negre din Louisiana.
În timp ce restul presei a prezentat crima ca fiind un act al KKK, Touchstone credea că, din moment ce majoritatea liderilor KKK din zonă erau masoni, era puțin probabil ca aceștia să distrugă o lojă masonică. Deși FBI-ul a încercat să-l intimideze pentru a renunța la anchetă, Touchstone a aflat despre „pilotul cu părul in dezordine"(identificat ulterior ca fiind asociatul lui Banister, David Ferrie), care a aterizat cu un avion în zonă înainte de atentatul cu bombă. Astfel, cu un an înainte de asasinarea lui JFK, Touchstone a concluzionat că Ferrie lucrase ca agent al COINTELPRO al FBI-ului în asociere cu contactul lui Banister în ADL, Botnick, care într-adevăr lucra îndeaproape cu FBI-ul în legătură cu acest atentat. Cu toate acestea, până la 15 martie 1964, Touchstone identificase independent legătura lui Ferry cu asasinarea lui JFK, cu atât mai pertinentă datorită legăturilor lui Ferry atât cu Oswald, cât și cu Banister.
Deși presupuși critici ai conspirației, precum Gerald Posner (autorul cărții „Case Closed"), conectat la CIA, au încercat să nege că Oswald ar fi avut vreo legătură cu agentul contractual al CIA David Ferrie, există dovezi fotografice care infirmă opinia lui Posner și a acestor sceptici. Nu demult a fost descoperită o fotografie din 1955 a tânărului Oswald în compania lui Ferrie, pe atunci comandantul lui Oswald în cadrul Patrulei Aeriene Civile.

Totuşi, descoperirile lui Touchstone au rămas suprimate tocmai (cel puţin parţial) pentru că indicau direct legăturile ADL cu aceste figuri cheie din conspiraţia de asasinare a lui JFK, care erau, la rândul lor, legate şi de intrigile FBI, cât şi de cele ale CIA în aceeaşi perioadă. Şi, deşi s-a discutat despre posibilitatea ca Oswald să fi fost un informator FBI de un anumit fel şi despre relaţia pe care a avut-o cu agentul FBI din Dallas, James Hosty, Ray şi Mary LaFontaine, autorii cărţii „Oswald Talked", au relatat în cele din urmă că Hosty era „un investigator al grupurilor de dreapta" şi al „subversivilor de dreapta".
Aşadar, nu există nici o îndoială că Hosty, de fapt, lucra îndeaproape cu Liga Anti-Defăimare, una dintre cele mai valoroase „surse" de informaţii despre „grupurile de dreapta" şi „subversivii de dreapta".
ADL-ul ar fi fost, cu siguranţă, unul dintre contactele principale ale lui Hosty.
Aşadar, nu numai că îi avem pe Guy Banister şi David Ferrie, ambii strâns legaţi de ADL, lucrând cu Oswald în New Orleans înainte de asasinat, dar găsim şi un agent FBI din Dallas (Hosty), conectat la ADL, implicat într-un fel de intrigă cu Oswald, ale cărei detalii exacte probabil nu vor fi cunoscute niciodată.
În acest sens, putem spune pe bună dreptate că, în mai multe feluri,Lee Harvey Oswald a avut într-adevăr o „conexiune cu ADL" şi, prin urmare, o „conexiune israeliană".
Marea întrebare este, aşadar, ce ştia ADL despre Lee Harvey Oswald şi când a aflat? Câte informaţii adunate de Oswald au obţinut ADL de la Guy Banister? Câte informaţii adunate de Oswald au obţinut de la Hosty? Îl folosea Banister într-adevăr pe Oswald ca parte a unei operaţiuni de „cercetare a faptelor" ADL?
Sau îndrăznim să spunem ca Oswald era într-adevăr pe statul de plată al ADL de la bun început? ADL a finanţat, într-adevăr, activităţile lui Oswald în numele lui Banister şi/sau ale lui Hosty? Explică acest lucru faptul de ce nu există înregistrări care „dovedească" că Oswald era pe statul de plată al FBI-ului? Din nou doar câteva întrebări.

JACK RUBY ŞI CONEXIUNEA ADL-FBI

Trebuie menţionat, în plus, că, în timp ce mulţi cercetători ai

ai asasinării lui JFK privesc în direcţia „grupurilor de extremă dreaptă” ca o posibilă sursă a conspiraţiei lui JFK, aceiaşi cercetători nu îşi amintesc că aceleşi grupuri au fost puternic infiltrate de operaţiunea COINTELPRO a FBI-ului.
De exemplu, William Sullivan, oficialul FBI care a condus COINTELPRO, a estimat odată că pentru fiecare 25 de membri Ku Klux Klan existau 3 agenţi COINTELPRO printre ei. Prin urmare, luând cifrele lui Sullivan la valoarea nominală, să luăm în considerare cazul lui Jack Ruby, proprietarul clubului de noapte din Dallas care l-a ucis pe Lee Harvey Oswald.
Cercetătorii din cazul JFK spun că Ruby cunoştea aproximativ jumătate dintre cei 1200 de membri ai Departamentului de Poliţie din Dallas şi adesea distra grupuri de peste 30 de persoane în acelaşi timp la clubul său. Cercetătorii susţin că 50% dintre poliţiştii din Dallas erau fie membri ai KKK, fie ai Minutemen sau ai altor grupuri de extremă dreapta. Pe baza cifrelor prezentate atât de Sullivan, cât şi de cercetători, nu este o afirmaţie extraordinară, aşadar, că multe dintre contactele lui Ruby de „extremă dreapta” din Departamentul de Poliţie din Dallas erau, de fapt, agenţi COINTELPRO. Şi dacă erau agenţi COINTELPRO, atunci, cu siguranţă aveau legături strânse cu ADL.
Dar, pentru a reveni la subiectul infamilor „asociaţi extremişti de dreapta” ai lui Guy Banister - Kent şi Phoebe Courtney - putem concluziona, pe baza asociaţiei strânse a lui Banister cu „Bee” Botnick de la biroul din New Orleans al ADL, că nu este exclus ca prietenii buni ai lui Banister, Kent şi Phoebe Courtney, să fi primit şi ei sprijin ascuns poate chiar finanţare din partea ADL.
De fapt, prin acţiunile lor, Courtney-ii suprimau tendinţele „antisemite” din cadrul „dreaptei” americane, exact ceea ce ADL a căutat să facă încă de la înfiinţarea sa. Astfel, practic, Courtney-ii funcţionau ca nişte bunuri ale ADL. Şi este foarte puţin probabil ca ei să se fi asociat atât de strâns cu Guy Banister dacă l-ar fi perceput ca fiind unul dintre antisemitii cărora li se opuneau atât de vehement. Soţii Courtney au fost susţinători fervenţi ai fostului şef al lui Guy Banister de la FBI, J. Edgar Hoover - şi cu siguranţă au remarcat afirmaţia lui Hoover din opera sa fundamentala anticomunista din 1958, Masters of Deceit, conform căreia „o parte a celei mai eficiente opoziţie faţă de comunismul din Statele Unite a venit din partea organizaţiilor evreieşti precum...

Liga Anti-Defăimare şi o grămadă de alte grupuri evreieşti". Prin urmare, ADL ar fi fost în graţiile lui Kent şi Phoebe Courtney, din orice punct de vedere. (În capitolul 7 am discutat în detaliu propriile conexiuni ale lui Hoover cu ADL.)

SOŢII COURTNEY ŞI ISRAELUL

Totuşi, mai este ceva ce trebuie remarcat - şi este într-adevăr semnificativ: Kent şi Phoebe Courtney, de fapt, erau susţinători devotaţi ai Israelului. Percepţia lor asupra statului din Orientul Mijlociu era remarcabil de similară cu cea a lui James Angleton de la CIA şi a altora, care proclamau Israelul drept un fel de bastion împotriva agresiunii sovietice o teorie care şi-a pierdut mult din strălucire după căderea Uniunii Sovietice ca ţintă a Războiului Rece pentru anticomuniştii americani.

În orice caz, Kent Courtney a subliniat această teorie într-un editorial dintr-o altă publicaţie a sa, The Patriot Tribune, pe care o editau in Pineville, Louisiana. Într-un editorial din 28 mai 1970 intitulat „Israelul poate opri expansiunea rusească", Courtney a înlăturat orice îndoială cu privire la sprijinul său pentru cauza sionistă. El a scris, în parte: „Israelul - patria istorică şi ideologică a evreilor este, de asemenea, altarul tuturor creştinilor. Astăzi, Israelul este înconjurat de duşmani care au suferit o înfrângere uluitoare în iunie 1967. Israelul se află la răscrucea tradiţională a istoriei şi, dacă Israelului i se permite să cadă, tot ce are legătură cu istoria creştină din Israel va fi distrus de arabii răzbunători, iar comuniştii atei şi nihilişti vor fi încântaţi satanic de distrugerea tuturor simbolurilor şi altarelor creştinismului... „Israelul este astăzi înconjurat de duşmani, cu spatele la mare, iar arabii şi-au promis unul altuia şi lumii că îi vor împinge pe toţi evreii în mare într-un război de anihilare." „Iar ruşii comunişti, care ei înşişi persecută continuu evreii în interiorul Uniunii Sovietice furnizează acum tunuri antiaeriene, avioane de vânătoare, bombardiere, tancuri, artilerie, piloţi şi tehnicieni pe care arabii altfel neinstruiţi şi indisciplinaţi nu le-ar putea folosi eficient." Scopul Uniunii Sovietice, spunea Courtney, era cucerirea lumii fără a angaja propriile trupe într-o confruntare directă cu Statele Unite.Potrivit lui Courtney, preşedintele de atunci, Richard Nixon, putea: Proteja civilizaţia occidentală prin furnizarea armelor de apărare,într-adevăr, armelor salvării, forţelor de apărare neînfricate, curajoase şi extrem de pricepute ale Israelului.

„Dacă domnul Nixon este interesat să stabilească pacea în timpul nostru, el va furniza arme, muniţii şi putere morală fiecărei ţări anticomuniste care este dispusă să lupte împotriva agresiunii imperialiste comuniste ruse.
Iar locul de plecare pentru preşedintele Nixon este Israelul."
Acestea au fost cuvintele lui Kent Courtney, „extremistul de dreapta" pe care unii cercetători ai asasinării lui JFK îl indică ca dovadă a conexiunilor lui Guy Banister cu „extremiştii de dreapta".
Cu toate acestea, este destul de clar, putem susţine, de asemenea, pe baza afinităţii ideologice a lui Courtney pentru Israel, că dovezile sunt la fel de logice că Courtney (şi prietenul său Banister) simpatizau cauza sionistă.
Aceasta nu sugerează că Banister era conştient de o conexiune cu Mosad-ul din spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK. Departe de asta.(Deşi ar fi putut fi.)
Ceea ce sugerează, însă, este clar că Banister se mişca în cercuri care simpatizau cu interesele Israelului. Şi în lucrarea imaginii standard pe care cercetătorii lui JFK au prezentat-o despre Banister (şi soţii Courtney), materialul pe care tocmai l-am analizat prezintă într-adevăr o imagine mult diferită de cea pe care am văzut-o vreodată în orice studii despre conspiraţia asasinării lui JFK.Teoria lui Courtney privind Israelul (oglindind-o pe cea a lui James Angleton de la CIA) a fost adoptată de mulţi dintre cei din „aripa dreaptă" din America şi a fost aşa cum am văzut în anexa noastră despre George Bush şi aliaţii săi pro-israelieni din „Echipa B" a CIA - teoria călăuzitoare din spatele inarmarii Statelor Unite în timpul erei Reagan din anii 1980.
Nu e seminificativ dacă soţii Courtney au fost sau nu informatori sau activi plătiti de ADL, deoarece nu există nici o îndoială (aşa cum am văzut) că împărtăşeau viziunea asupra lumii a ADL-ului.
De asemenea, nu are relevanţă dacă doamna Courtney (aşa cum se presupune) era înrudită într-un fel cu familia Stern din New Orleans. Adevărul este că se mişcau în aceleaşi cercuri mai mult decât îşi dau seama mulţi oameni.
De fapt, în cele din urmă, există într-adevăr unele semne de întrebare cu privire la faptul dacă Edgar şi Edith Stern din New Orleans erau într-adevăr atât de „liberali" până la urmă.
După cum am văzut în capitolul 15 şi în capitolul 17, vocea media a lui Stern din New Orleans, imperiul radio şi televiziunii WDSU a

jucat un rol esenţial în promovarea teoriei în vara anului 1963 (şi apoi, mai târziu, după asasinat) că Lee Harvey Oswald era un „agitator pro-Castro”. Mai mult, se pare acum că familia Stern era membră şi importanti susţinători financiari ai Consiliului Informaţional al Americii, cu sediul în New Orleans, condus de renumitul anticomunist Dr. Alton Ochsner Sr., care el însuşi avea legături intime şi de durată cu comunitatea serviciilor de informaţii.Ochsner însuşi a făcut parte din consiliul de administraţie al Asociaţiei de Politică Externă din New Orleans, împreună cu prietenul apropiat al lui Stern,Clay Shaw, care a făcut parte şi din consiliul de administraţie al operaţiunii Permindex a Mosad-ului, cu rol central în conspiraţia asasinării lui JFK. Aşadar, deşi este puţin probabil ca Edith Stern să fi comandat – la fel ca Phoebe Courtney – fripturile ei „Sange rosu comunist”, se pare că Edith şi Phoebe aveau câteva interese în comun, unul dintre ele fiind sprijinul puternic pentru cauza sionistă. Şi acest lucru aruncă cu siguranţă o nouă lumină asupra legăturii Courtney, deşi nu este ceva ce se potriveşte cu percepţia standard despre Kent şi Phoebe Courtney.

GARRISON ŞI „ARIPA DREAPTEI”

Şi ceea ce este deosebit de interesant de observat este un lucru pe care cercetătorii „liberali” ai asasinării lui JFK îl explică cu greu atunci când încearcă să sugereze că „extremiştii de dreapta” s-ar afla în spatele asasinării lui JFK: de fapt, nimeni altul decât The Councilor, o revistă sincer antisemită şi antisionistă publicată de Ned Touchstone, menţionat anterior, a fost cea care a pionierat o mare parte din lucrările timpurii care au identificat legăturile dintre David Ferrie şi Lee Harvey Oswald înainte de asasinarea lui JFK, oferind mult sprijin anchetei lui Jim Garrison care a dus la inculparea prietenului familiei Stern, Clay Shaw, conectat la Mosad.

Deşi multe relatări despre ancheta lui Garrison sugerează că Garrison considera conspiraţia JFK un fel de conspiraţie „de dreapta”, Garrison a respins această teză când i-a spus lui Paris Flammonde: „Nu este chiar de dreapta... este aproape un lucru centrist. Este o putere care s-a dezvoltat în cadrul guvernului.” Garrison a subliniat că „Unul dintre lucrurile care m-au ajutat cu adevărat să înţeleg asta a fost atunci când am început să observ că primeam ajutor de la indivizi care erau in Org.Minutemen şi

membri ai Societăţii John Birch. Când am văzut asta, mi-am dat seama că aspectele de dreapta (ale conspiraţiei) erau de dreapta mai mult în aparenţă decât în realitate. Aşa că am continuat să săpăm şi am ajuns la nimic altceva decât un compartiment al Agenţiei Centrale de Informaţii."
Garrison a adăugat că CIA a penetrat de fapt numeroase grupuri şi le-a folosit în propriile scopuri nefaste în conspiraţia de asasinat, deşi Garrison, trebuie remarcat, ar fi putut la fel de uşor să comenteze că Mosad-ul israelian prin intermediul ADL făcuse la fel. Dacă Garrison ar fi fost conştient de mulţi dintre factorii ascunşi atunci documentaţi acum în Verdict Final, este foarte posibil să fi descoperit conexiunile cu Mosad-ul pe care le-am descoperit aici şi pe care evident Garrison le-a descoperit ulterior pe cont propriu.

ATACÂND VERDICT FINAL

Ceea ce este interesant (dar nu surprinzător, după cum vom vedea) este că tocmai persoanele - Ellen Ray şi Bill Schaap a căror Sheridan Square Press au publicat memoriile lui Garrison, Pe urmele asasinilor, se numără printre cei care au încercat să discrediteze Verdict Final, în ciuda faptului că aceasta carte este de acord cu concluziile de bază ale lui Garrison.
Numărul din toamna anului 1994 al revistei Covert Action Quarterly (o revistă editată de Ray şi Schaap) a prezentat un atac lung şi intens la adresa The Spotlight,ziarul săptămânal naţional la care am fost angajat timp de aproximativ douăzeci şi unu de ani. Ceea ce a fost deosebit de interesant la articol a fost faptul că mesajul de deschidere al CAQ a determinat The Spotlight să promoveze cu mare fast lansarea cărţii „Verdict Final" în ianuarie 1994 rezultând, trebuie adăugat, vânzarea a aproape 8.000 de exemplare în decurs de două săptămâni.
Deşi CAQ prezintă multe materiale utile şi se prezintă ca o voce „independentă" critică la adresa CIA şi a faptelor sale greşite (şi este, de fapt, citată în paginile cărţii de fata), CAQ are grijă să nu menţioneze niciodată (altfel decât în treacăt) relaţia incestuoasă a CIA-ului cu Mosad-ul, chiar şi atunci când Mosad-ul a fost implicat intim alături de CIA în multe dintre chestiunile pe care CAQ presupune că le disecă pentru cititorii săi.

În ciuda faptului că CAQ a menţionat că cel mai cunoscut investigator al naţiunii pentru asasinarea lui JFK, Mark Lane - cu siguranţă nu un „extremist de dreapta” după definiţia oricui - a reprezentat The Spotlight, CAQ nu a menţionat niciodată dezmembrarea uluitoare de către Lane a agentului CIA E. Howard Hunt în procesul de calomnie intentat de Hunt împotriva The Spotlight (analizat în capitolul 9 şi în apitolul 16 din aceasta carte). De fapt, rezultatele muncii lui Lane în acel caz nu au fost niciodată menţionate în CAQ. Acest lucru este neobişnuit, ca să spunem aşa, având în vedere rolul declarat al CAQ ca organism de supraveghere a CIA.

Ce explică atunci părtinirea CAQ împotriva revistei The Spotlight - şi împotriva Verdict Final în special? Poate că are legătură cu faptul că Institutul pentru Analiza Media (o organizaţie de „supraveghere a mass-media”, sponsorizată şi de Ellen Ray şi Bill Schaap) a primit finanţare substanţială de la o fundaţie influentă cunoscută sub numele de Stern Family Fund - finanţată de aceeaşi familie Stern despre care am auzit atât de multe în această carte.

S-a sugerat că Ray şi Schaap, editorii CAQ, s-au simţit obligaţi să publice atacul asupra The Spotlight, deoarece mulţi dintre cititorii lor evrei au fost supăraţi de un raport anterior al CAQ despre scandalul de spionaj ADL din San Francisco în 1993. Ţintind The Spotlight, CAQ a putut să asigure cititorii că nu adoptă o poziţie faţă de ADL similară cu cea a The Spotlight, care a fost pionier în acoperirea operaţiunilor de spionaj ale ADL. De fapt, CAQ nu ar fi putut ignora scandalul de spionaj al ADL, întrucât chiar şi instituţiile media „mainstream” (inclusiv revista Editor & Publisher) au publicat articole despre scandal.

Mai mult, deoarece multe grupuri şi persoane autoproclamate „progresiste” descoperiseră că, deoarece erau ţinte ale operaţiunilor de spionaj ale ADL, CAQ în virtutea pretenţiei sale de a fi o voce pentru aceiaşi progresişti era obligat să comenteze afacerea.

Cu toate acestea, aşa cum s-a menţionat anterior, CAQ este altfel reticent în a îndrăzni să critice Mosad-ul. Prin urmare, efortul CAQ de a discredita The Spotlight şi publicizarea cărţii Verdict Final nu este o surpriză reală, mai ales având în vedere sprijinul financiar pe care editorii CAQ l-au primit de la familia Stern, atât de importantă pentru intriga de la New Orleans documentată în această carte. Nu

numai că se pare că familia Stern a avut degetele bagate în plăcinta „dreaptei” din New Orleans, prin asocierea lor cu INCA, dar au pus mâna si pe plăcinta „stângii” prin finanţarea Institutului pentru Analiza Media, asociat cu CAQ. Este într-adevăr interesant faptul că familia Stern este atât de strans legată în atâtea moduri de circumstanţele din jurul asasinării lui John F. Kennedy.
(O NOTĂ FINALĂ CU PRIVIRE LA CAQ: De când a fost scrisă iniţial aceasta carte, CAQ a intrat într-o nouă direcţie şi a fost mai directa în criticile sale la adresa Israelului şi a intrigilor Mosad-ului. Aşadar, trebuie să acordăm credit unde este.)

O ALTĂ CONEXIUNE CU „ISRAELUL”?

Deşi detaliile şederii lui Lee Harvey Oswald în New Orleans, mutându-se în sfera de influenţă Banister-Courtney-Shaw-Stern, au fost abundent documentate, există câteva mistere care rămân. De exemplu, când Oswald a inchiriat o cameră în New Orleans, a spus ceea ce scriitoarea Priscilla McMillan, cu legături cu CIA, descrie oarecum gratuit în cartea sa despre Oswald drept „o altă minciună amuzantă şi fără sens”. Potrivit lui McMillan, Oswald a spus că „ lucra pentru compania Leon Israel de pe strada Magazine nr. 300”.Potrivit lui McMillan, „compania exista, dar nu era compania care îl angajase”.Ceea ce ştim este că societatea Leon Israel se ocupa cu importul de cafea. Ceea ce nu ştim este de ce Lee Harvey Oswald a susţinut că a lucrat acolo. Un alt lucru pe care nu-l ştim este de ce cercetătorii asasinării lui JFK nu au dedicat mai mult timp şi energie explorării istoriei şi a contextului acestei companii. Deşi cercetătorii au depus eforturi mari pentru a studia practic fiecare detaliu minor despre evenimentele din jurul şederii lui Oswald în New Orleans, se spune foarte puţin, dacă se spune ceva, despre această companie Leon Israel.
Dovezile sugerează că principala figură din spatele companiei Leon Israel, Samuel Israel Jr., era într-adevăr conectat cu Clay Shaw şi cu International Trade Mart în perioada din jurul asasinării lui JFK - şi poate chiar pentru mult mai mult timp.
Conform publicaţiei Who's Who in America (ediţia 1964-65), Israel era mai mult decât un simplu importator de cafea. Israel nu numai că a ocupat funcţia de vicepreşedinte al Consiliului Comisarilor Portului New Orleans şi a fost membru al Consiliului Intereselor Portuare de pe Mississippi-ul de Jos (ceea ce l-ar plasa cu siguranţă

în sfera imediată de asociere a directorului comercial Clay Shaw), dar Israel a câştigat - în mod interesant si Medalia Franceză pentru Merit pentru serviciul său în corpul de transport al Armatei SUA în Europa.Acest lucru s-ar fi întâmplat în perioada în care Shaw însuşi era staţionat în Franţa, câştigând decoraţii din partea francezilor pentru propriul serviciu acolo. Prin urmare, se poate argumenta în mod convingător că Shaw şi Israel se cunoşteau într-adevăr şi că relaţia lor ar fi putut data încă din cel de-al Doilea Război Mondial. Este posibil ca lui Oswald să i se fi promis un loc de muncă la Compania Leon Israel aranjat chiar de Clay Shaw sau, contrar lui McMillan, Oswald, de fapt, să fi fost angajat (într-un fel sau altul) de Compania Leon Israel? Dacă da, cum anume a fost angajat? A jucat această companie un rol încă nedetectat în manipularea activităţilor lui Oswald în New Orleans? Acestea sunt doar câteva întrebări interesante la care trebuie să se răspundă.

LEGĂTURA BARRY SEAL

Mai există o ultimă problemă legată de legătura din New Orleans care merită menţionată. În primăvara anului 2000, producătorul de film independent Dan Hopsicker a lansat un videoclip remarcabil, „În căutarea baronilor americani ai drogurilor: Barry şi băieţii - de la Dallas la Mena”,concentrându-se pe investigaţia de trei ani a lui Hopsicker asupra pilotului CIA şi traficantului de droguri Barry Seal, cel mai cunoscut pentru rolul său în operaţiunile CIA de spălare de bani,trafic de arme si droguri de pe micul aeroport din Mena, Arkansas, în anii 1980, ca parte a infamelor operaţiuni Iran-Contra care (în mare parte necunoscute publicului american) au implicat în mare măsură Israelul şi Mosad-ul. În filmul său, Hopsicker demonstrează nu numai că Lee Harvey Oswald a avut legături de lungă durată cu David Ferrie (în ciuda eforturilor de a infirma acest fapt), ci şi că Ferrie a fost cel care l-a recrutat pe Seal în intrigile CIA, Ferrie având conexiuni de informaţii la nivel înalt încă din timpul serviciului său ca pilot în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Mai mult, Hopsicker a descoperit noi informaţii care sugerează că Seal ar fi putut fi un pilot de evacuare pentru unul sau mai mulţi dintre asasinii lui JFK.Aşadar, poate că Ferrie însuşi nu a fost un pilot de evacuare în sine (aşa cum s-a presupus mult timp), ci, dimpotrivă, el coordona de fapt rolul lui Seal în acest sens, un rol care ar explica faimoasa cursă nebună a lui Ferrie prin Louisiana

în Texas, imediat după asasinat. Și, deși Hopsicker nu aprofundează legătura cu Mosad-ul,adevărul este că CIA și Mosad-ul au lucrat îndeaproape în comerțul global cu droguri, folosind resursele financiare rezultate pentru a-și finanța operațiunile internaționale comune. Prin urmare, este posibil ca acest lucru să ne ofere încă o legătură cu Mosad-ul, încă nedeterminată, în ceea ce privește activitățile lui David Ferrie..

IMAGINEA DE ANSAMBLU A „NEW ORLEANS-ULUI"

Acestea sunt tipurile de detalii care luate împreună creează o imagine pe deplin în conformitate cu teza Verdictului Final și care demonstrează că legătura cu New Orleans este esențială pentru înțelegerea forțelor din spatele intrigii din jurul lui Lee Harvey Oswald înainte de uciderea președintelui Kennedy.

Contrar a ceea ce ar putea susține unii cercetători, dovezile nu indică deloc o conspirație „de dreapta", ci mai degrabă una cu legături multiple atât cu CIA, cât și cu Mosad-ul israelian.

ANEXA PATRU
Agenți de Influență
Un Subiect Problematic:
Prezența Evreiască în Comisia Warren
„Cei Mai Buni și Mai Inteligenți" - și Jerry Ford, de asemenea.

Faptele sunt fapte: dintre cei 22 de avocați ai Comisiei Warren, nouă erau evrei. Un altul era căsătorit cu o femeie evreică. Alții aveau legături cu lobby-ul israelian. Mai mult,unul dintre cei mai activi membri ai comisiei – Gerald R. Ford a fost protejatul unei figuri legate de mult timp atât de Mosad cat și de Sindicatul Criminal Lansky. Un alt membru al comisiei, John McCloy, a fost strâns asociat cu unele dintre cele mai puternice familii din elita evreiască. Dacă Comisia Warren ar fi fost sinceră în investigarea conspirației JFK și ar fi descoperit o legătură israeliană - imensa „prezență evreiască" din comisie ar fi oferit mijloacele prin care legătură israeliană ar fi fost, fără îndoială, mușamalizată.

Deşi Comisia Warren a fost condamnată din America până la capătul pământului timp de aproape patruzeci de ani, puţini ştiu cu adevărat cine a tras cu adevărat sforile în culise, în timp ce acest organism deliberativ, acum infam, îşi desfăşura presupusa anchetă asupra asasinării lui John F. Kennedy – sau adevăratele origini ale modului în care a apărut comisia.
Pe 22 noiembrie 1964, The Washington Post a publicat o susţinere strălucită a Raportului Comisiei Warren de Eugene Rostow, pe atunci decan al Facultăţii de Drept Yale. Dar ceea ce nici Post, nici Rostow nu au menţionat în această fraudă expusă cititorilor a fost că însuşi Rostow a fost prima persoană care i-a sugerat preşedintelui Johnson să înfiinţeze o astfel de comisie precum Comisia Warren!
Rostow şi Post au reuşit să scape nepedepsiţi cu această înşelăciune, deoarece adevărul este că rolul esenţial al lui Rostow în crearea comisiei nu a fost detaliat public în nici un fel decât la treizeci de ani după asasinarea lui JFK.
În aceşti treizeci de ani, „ideea" comisiei fusese atribuită altora. Cu toate acestea, în 1993, transcrierile conversaţiilor telefonice înregistrate de la Casa Albă a lui Johnson au fost publicate pentru prima dată. Potrivit cercetătorului JFK, Donald Gibson, transcrierile dezvăluie că „ideea unei comisii prezidenţiale care să investigheze asasinarea preşedintelui Kennedy a fost sugerată pentru prima dată de Eugene Rostow într-un apel telefonic către consilierul lui LBJ, Bill Moyers, în după-amiaza zilei de 24 noiembrie",la câteva minute după uciderea lui Lee Harvey Oswald de către Jack Ruby.
În timp ce mulţi cercetători JFK subliniază legăturile lui Rostow cu „establishmentul politicii externe", ceea ce nu menţionează este politica externă specifică care a fost de interes special pentru Rostow de-a lungul carierei sale.
De fapt, principala preocupare a lui Rostow în materie de politică externă au fost interesele Israelului, într-atât încât Rostow a fost chiar membru în consiliul de administraţie al Institutului Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Naţională, care a fost descris ca fiind „condus de persoane strâns identificate cu interesele israeliene şi poate fi considerat o organizaţie virtuală de lobby pentru statul Israel..."Aşadar, adevărul este că, încă de la începuturile sale, originile Comisiei Warren au fost legate de presiunea unei figuri

influente din cadrul elitei de putere a lobby-ului israelian
- un detaliu foarte interesant.
Şi pentru că acum ştim că au circulat documente „strict secrete” ale serviciilor secrete americane după asasinat, care indicau că presa arabă susţinea că „sioniştii” se aflau în spatele uciderii preşedintelui, citând, ca indicaţie, de exemplu, faptul că Jack Ruby era evreu putem, pe bună dreptate, specula că acestea se numărau printre genul de „zvonuri urâte” din presa străină pe care Comisia Warren a fost înfiinţată să le suprime.
Puţini cercetători ai asasinatului JFK s-au obosit vreodată să investigheze - sau cel puţin să discute public - însă, sunt antecedentele celor 22 de avocaţi care au fost de fapt responsabili de ancheta zilnică şi de pregătirea raportului final şi care din culise au filtrat datele către numele mari care şi-au semnat numele în raport.
Faptele demonstrează că a existat o „prezenţă evreiască” substanţială la acest nivel de personal, care ar fi putut avea un impact substanţial asupra modului în care au fost gestionate orice dovezi de implicare a Mosad-ului sau de conexiuni cu Mosad ale persoanelor care au fost supuse controlului în cursul anchetei, presupunând că afirmaţia Ligii Anti-Defăimare(ADL)
a B'nai B'rith – că evreii americani sunt „sensibili” la preocupările statului Israel - este adevărată.
Pentru informare, acest autor nu crede în teoria conform căreia toţi evreii americani sunt neapărat partizani ai Israelului sau obligaţi să fie. De fapt pentru a repeta ceea ce s-a spus deja aici unii dintre cei mai direcţi critici ai Israelului şi ai faptelor sale rele au fost americani de origine evreiască.
Cu toate acestea, întrucât ADL, care a atacat neobosit Verdict Final, pretinde că vorbeşte în numele preocupărilor comunităţii evreieşti şi afirmă că teza acestei cărţi este „ofensatoare” pentru comunitatea evreiască, vom accepta, prin urmare, afirmaţia ADL conform căreia evreii americani sunt sensibili la preocupările Israelului. Prin urmare, nu este un salt logic să susţinem că, în cazul în care dovezile care leagă Mosad-ul israelian de asasinarea lui JFK
ar fi apărut, evreii americani din personalul comisiei ar fi înclinaţi din punct de vedere constituţional să muşamalizeze orice dovadă care ar apărea. Acestea fiind spuse, să examinăm – în lipsa unei modalităţi mai bune de a descrie o prezenţa neobişnuit de

persistentă „evreiască” în personalul Comisiei Warren la nivel de investigaţii. Pentru aceasta, începem cu ediţia din 28 noiembrie 1988 a revistei National Law Journal, care conţinea un articol de copertă scris de David A. Kaplan, intitulat „Ancheta JFK - 25 de ani mai târziu”. Articolul includea biografii scurte ale avocaţilor Comisiei Warren, descriindu-i pe cei 22 de avocaţi din personalul comisiei drept „cei mai buni şi mai străluciţi din generaţia lor”.

Dar cine erau ei? Care erau legăturile lor politice? Cum au ajuns în personalul comisiei? Kaplan răspunde la unele dintre aceste întrebări dar nu la toate. Ceea ce urmează este un rezumat al detaliilor lui Kaplan şi informaţii suplimentare disponibile public. Ne putem doar întreba ce alte detalii mai trebuie spuse.

AVOCAŢII EVREI

În primul rând, o scurtă privire asupra statisticilor de bază: dintre cei paisprezece asistenţi consilieri, cinci erau evrei. Un altul era căsătorit cu o femeie evreică. Dintre cei şapte „alţi membri ai personalului” (avocaţi şi grefieri) numiţi în articolul lui Kaplan, patru erau evrei. Aceasta înseamnă că, dintre cei 22 de avocaţi în cauză, aproape jumătate dintre ei (inclusiv membrul personalului a cărui soţie era evreică) ar putea fi descrişi ca, fiind o „prezenţă evreiască” în cadrul comisiei. Cu toate acestea,după cum vom vedea, legăturile politice ale altor avocaţi din personal sugerează că „prezenţa evreiască” a fost şi mai substanţială. Iată, aşadar, avocaţii evrei care au lucrat în cadrul Comisiei Warren:

Norman Redlich. Adjunct al consilierului şef al comisiei, J. Lee Rankin, Redlich a fost autorul de fapt al documentului final, lipsit de reputaţie, cunoscut sub numele de Raportul Comisiei Warren. El a fost implicat la nivel înalt în afacerile comunităţii evreieşti înainte de a servi în cadrul Comisiei Warren, fiind recrutat ca membru al comitetului pentru drept şi acţiune socială al Congresului Evreiesc American în 1962; ulterior, a fost membru al consiliului de supraveghere al Seminarului Teologic Evreiesc.

Din 1966 până în 1974, a lucrat în biroul consilierului juridic al corporaţiei din New York.În 1974, Redlich i-a succedat sponsorului său, consilierul juridic al corporaţiei J. Lee Rankin (anterior consilierul şef al Comisiei Warren, despre care vom vorbi mai multe în continuare).

Melvin Aron Eisenberg. Atât înainte, cât şi după ancheta Comisiei Warren, Eisenberg a fost asociat în firma de avocatură din New York ,Kaye, Scholer, Fierman, Hays & Handler, care are o istorie intimă de asocieri cu preocupări evreieşti şi poate fi descrisă în general ca o firmă de avocatură „evreiască". Această firmă l-a reprezentat cândva pe agentul conservator misterios John Rees, cunoscut pentru legăturile sale cu serviciile de informaţii israeliene. În cadrul Comisiei Warren, Eisenberg a fost asistentul lui Norman Redlich şi a fost, de asemenea, responsabil pentru analiza dovezilor ştiinţifice privind balistica. Fanaticii moderni ai asasinării lui JFK, care petrec ore nesfârşite reexaminând subiecte precum „de unde au venit focurile de armă", îi pot mulţumi lui Eisenberg pentru contribuţiile sale la dezbaterea lor, deşi Eisenberg a fost eclipsat în infamie de colegul său din Comisia Warren, Arlen Specter.
Arlen Specter. Specter a fost procuror adjunct democrat în cei cinci ani dinaintea ascensiunii sale la faima naţională ca inventiv creator (împreună cu Redlich) al teoriei discreditate şi extravagante a „glonţului unic", care susţine că un glonţ - se presupune că ar fi fost tras de Lee Harvey Oswald - a reuşit să facă nişte giraţii balistice deosebit de remarcabile în timp ce trecea atât prin John F. Kennedy, cât şi prin guvernatorul John Connally din Texas şi apoi a ieşit intact.
Astăzi, Specter nu este doar un susţinător neclintit al Raportului Comisiei Warren, ci este şi unul dintre principalii tacticieni legislativi ai lobby-ului israelianîn Congres. Specter călătoreşte frecvent, pe cheltuiala contribuabililor americani, în „afaceri oficiale" în Israel, unde sora sa, născută în America, şi-a stabilit reşedinţa.
(O notă interesantă: Înainte de a recunoaşte întreaga importanţă a comportamentului scandalos al lui Specter în cadrul Comisiei Warren, acest autor - ca student a adus o mică contribuţie la campania de succes a lui Specter pentru Senat din 1980 în Pennsylvania şi, mai târziu - spre surprinderea mea - a fost invitat [fără să fi cerut mai întâi] să-mi trimit CV-ul pentru o posibilă angajare în echipa Specter din Washington o ofertă pe care am respins-o, şi pe bună dreptate.)
David W. Belin. Până la recenta sa moarte, Belin a rămas probabil cel mai vocal fost membru al personalului care a apărat Comisia Warren.

Descris ca un „avocat republican respectat din Midwest, care ar adăuga diversitate geografică personalului”,si partener într-o prestigioasă firmă din Des Moines înainte de a veni în comisie, Belin a apărut în 1975 ca director de personal al aşa-numitei „Comisii Rockefeller”, instituită de fostul asociat al lui Belin în Comisia Warren,preşedintele Gerald Ford. Aparent însărcinat cu investigarea faptelor ilegale ale CIA, Belin s-a dovedit a fi un valoros apărător al intereselor CIA. În ancheta din 1975, una dintre preocupările majore ale lui Belin, potrivit cercetătorului JFK James Di Eugenio, a fost încercarea de a infirma ideea că E. Howard Hunt de la CIA era legat de evenimentele din Dallas.Procedând astfel, Belin suprima efectiv implicarea lui Hunt în Dallas cu Frank Sturgis, un cunoscut agent al CIA şi Mosad, care a susţinut că ar fi jucat de fapt un rol în asasinat.

Samuel A. Stern. În calitate de fost asistent juridic al preşedintelui Curţii Supreme, Earl Warren, între 1955 şi 1956, Stern a fost astfel bine plasat pentru a-l influenţa pe şeful comisiei la un nivel intim. Avocat la puternica firmă de avocatură Wilmer, Cutler & Pickering din Washington şi mai târziu la firma Dickstein, Shapiro & Morin, Stern a avut „o vastă practică internaţională, în special în finanţarea întreprinderilor din ţările in curs de dezvoltare”. Drept urmare, Stern a avut legături cu comunitatea de informaţii ca parte a acţiunilor sale globale. (Mosad-ul, este foarte activ şi în „ţările emergente”(tarile lumii a 3 a).

Murray J. Laulicht. Membru al personalului la nivel inferior, acest tânăr avocat a venit la Comisia Warren la doar câteva ore după ce a absolvit primul din clasa sa la facultatea de drept a Universităţii Columbia. A fost recomandat de un prieten din copilărie, avocatul Nathan Lewin, care era pe atunci asistent special în biroul procurorului general al SUA. Cei doi „plecaseră în tabără împreună”. În anii următori, sponsorul lui Laulicht, Lewin, a devenit un avocat din Washington, cunoscut pentru strânsa sa asociere cu lobby-ul israelian.

Richard M. Mosk. Un alt membru al personalului, Mosk a fost fiul judecătorului Stanley Mosk de la Curtea Supremă de Stat din California, unul dintre cei mai proeminenţi membri ai puternicei comunităţi evreieşti din Los Angeles. Ulterior, membru a două firme de avocatură „evreieşti”, Mosk a fost membru din 1981 până în 1984 al Tribunalului pentru Revendicari Iran-Statele Unite de la

Haga, care a soluţionat plângerile împotriva celui mai aprig critic islamic fundamentalist al Israelului după căderea şahului din Iran, despre care am văzut în capitolul 18 că a fost un aliat apropiat atât al Mosad-ului, cât şi al CIA-ului, care au creat împreună temutul SAVAK al şahului.

Stuart R. Pollak. Un alt fost funcţionar juridic al preşedintelui Curţii Supreme ,Warren, Pollak a lucrat ulterior în Departamentul de Justiţie şi ca avocat într-un cabinet privat în San Francisco, despre care faimosul luptător evreu anticorupţie Sherman Skolnick spune că este o „staţie" americană cheie pentru Mosad-ul Israelului. În 1993, unitatea de informaţii şi propagandă a Mosad-ului - ADL s-a dovedit a-şi conduce informatorul sub acoperire numărul unu, Roy Edward Bullock, din San Francisco. (Acest autor a fost cel care l-a demascat pentru prima dată pe Bullock în 1986 ca fiind un atu al ADL, spre marea consternare a ADL.)

Lloyd L. Weinreb. După ce a lucrat ca asistent judiciar pentru judecătorul Curţii Supreme a SUA ,John M. Harlan între 1963 şi 1964, înainte de a se alătura personalului Comisiei Warren, Weinreb l-a asistat pe Norman Redlich în editarea şi pregătirea finală a raportului comisiei. După o scurtă perioadă în cadrul diviziei penale a Departamentului de Justiţie, Weinreb a continuat să lucreze ca profesor de drept la Harvard.

CEILALTI

Ceilalţi avocaţi ai Comisiei Warren care nu erau evrei, în multe cazuri, aveau totuşi legături foarte distincte cu interese politice şi persoane care, la rândul lor, erau în acord cu interesele puternicului lobby israelian. Să-i examinăm pe ceilalţi. J. Lee Rankin. Consilierul juridic principal al Comisiei Warren, Rankin îl cunoştea pe Warren din perioada în care acesta a fost procuror general al SUA în timpul preşedintelui Eisenhower. Fost avocat în Lincoln, Nebraska,Rankin s-a impus ulterior ca avocat în Manhattan şi apoi a ocupat funcţia de consilier juridic al corporaţiilor din New York City din 1965 până în 1972 o poziţie cheie în oraşul american unde puterea şi influenţa evreiască sunt supreme. (Rankin a fost cel care l-a adus pe colegul sau asociat in Comisia Warren pe Redlich în biroul consilierului juridic al corporaţiilor, facilitând succesiunea lui Redlich în acest post când Rankin s-a pensionat.)

Howard P. Willens. Un „puşti genial” al Departamentului de Justiţie descris ca fiind împreună cu Norman Redlich — „un membru al personalului practic fără portofoliu”,Willens „l-a asistat” pe preşedintele Curţii Supreme în dotarea cu personal a comisiei şi a servit ca „asistent administrativ cheie în investigaţie”.Deşi nu era evreu însuşi, soţia sa era evreică şi prin urmare, Willens poate fi considerat unul dintre cei din comisie sensibili la preocupările evreieşti.
Joseph A. Ball. Considerat de National Law Journal „unul dintre cei mai importanţi avocaţi americani specializaţi în litigii din generaţia sa”, Ball era un vechi prieten al preşedintelui Curţii Supreme, cunoscându-l pe Warren din „cercurile politice din California”.
Pe scurt, Ball era un prieten politic al preşedintelui Curţii Supreme şi cu siguranţă nu era genul care să stârnească controverse. Ball era considerat „expertul” comisiei în Lee Harvey Oswald şi, în virtutea acestui statut, poate fi numit pe bună dreptate unul dintre cei mai mari creatori de mituri din toate timpurile.
Albert E. Jenner, Jr. Jucător important în comunitatea juridică din Chicago, recrutat personal în comisie de Earl Warren, Jenner a fost un membru senior al unui grup al comisiei care a pregătit profilul fraudulos al comisiei despre Lee Harvey Oswald ca fiind „un nebun singuratic” care nu avea conexiuni cu CIA sau alte servicii de informaţii. Jenner avea o conexiune interesantă proprie. În momentul în care Jenner a fost numit în comisie, el era avocatul personal al magnatului construcţiilor şi imobiliarelor din Chicago, Henry Crown.Miliardar evreu, Crown a contribuit major la cauzele evreieşti, inclusiv la Institutul Wiezmann din Israel, o forţă majoră în programele de arme nucleare ale Israelului (cărora JFK s-a opus cu atâta vehemenţă). Deşi cu o reputatie in crestere în ultimii ani, Crown şi-a stabilit o mare parte din influenţa în Chicago prin legăturile sale cu crima organizată.Crown şi-a investit o mare parte din avere în contracte de apărare şi a fost un acţionar major la General Dynamics Corporation (pe care Jenner o reprezenta şi el) care era investigată de Departamentul de Justiţie al lui Kennedy înainte de asasinarea lui JFK.Şi, aşa cum am menţionat în capitolul 15, familia Bronfman sponsorii lui Louis Bloomfield din operaţiunea Permindex a Mosad-ului erau, de asemenea, acţionari majori la General Dynamics. Jenner a ocupat ulterior funcţia de

consilier principal al minorităţilor în cadrul Comisiei Judiciare a Camerei Reprezentanţilor din SUA în timpul scandalului Watergate şi a fost, cu siguranţă, pe deplin la curent cu intrigile CIA legate de această afacere (pe care le vom analiza în Anexa Şapte). În orice caz, este clar că şi Jenner poate fi considerat prin asocierea sa cu Coroana - ca făcând parte din „prezenţa evreiască" în cadrul Comisiei Warren.

Wesley J. Liebeler. Fost avocat din New York, Liebeler a lucrat îndeaproape cu Albert Jenner pentru a muşamaliza antecedentele lui Lee Harvey Oswald în comunitatea de informaţii, deşi în anii următori a devenit expert în domeniul mai puţin fascinant al dreptului antitrust (sugerând că analiza intrigilor de informaţii nu a fost niciodată domeniul său de expertiză).

Leon D. Hubert, Jr. Fost procuror districtual din New Orleans, care ar fi putut descoperi detalii despre şederea lui Lee Harvey Oswald în New Orleans, Hubert a fost însărcinat să investigheze activităţile lui Jack Ruby în Dallas. Deşi a fost recomandat pentru comisie de unul dintre membrii acesteia, reprezentantul Hale Boggs, Hubert la fel ca Boggs - a avut îndoieli cu privire la multe concluzii ale comisiei.

Interesant este că Boggs, care a murit într-un accident de avion în 1972, a fost odată descris ca un „ curier"pentru Mosad - legat de prietena apropiată a lui Clay Shaw, Edith Stern, şefa imperiului media WDSU din New Orleans, care a contribuit la crearea imaginii publice a lui Lee Harvey Oswald ca „agitator pro-Castro". Astfel, Boggs şi Hubert au fost poziţionaţi pentru a restricţiona anchetele privind aparatul Shaw-Banister-Ferrie din New Orleans, care era interconectat cu operaţiunile de antrenament ale exilului cubanez de la Lacul Ponchartrain ale agentului contractual CIA şi activului Mosad, Frank Sturgis.

Burt W. Griffin. Membru junior al echipei comisiei lui Leon Hubert care investiga trecutul lui Jack Ruby, Griffin a fost un fost procuror adjunct al SUA şi avocat practicant în Cleveland. Mai târziu, judecător în Cleveland, Griffin la fel ca si Hubert - şi-a exprimat în cele din urmă unele îndoieli cu privire la concluziile comisiei, dar nu şi-a exprimat niciodată rezervele.

William T. Coleman, Jr. La momentul numirii sale în cadrul comisiei, Coleman era unul dintre cei mai proeminenţi avocaţi de culoare din naţiune, asociat cu firma de avocatură „politică"

Dilworth, Paxon, Kalish, Levy & Coleman, condusă de fostul primar democrat din Philadelphia, Richardson Dilworth. Inaintarea lui Coleman pe scara politică/juridică a venit însă atunci când a fost asistent juridic în perioada 1948-1949 pentru judecătorul Curții Supreme,Felix Frankfurter, unul dintre cei mai înfocați lideri ai comunității evreiești din America. Coleman a fost numit asistent juridic chiar în perioada în care statul Israel era înființat. În cadrul Comisiei Warren, Coleman a fost membru senior al unei echipe care examina „posibile conspirații străine" din spatele asasinării președintelui Kennedy. Nu a găsit astfel de conspirații.

W. David Slawson. Absolvent al Universității Princeton cu o diplomă de master în fizică teoretică, Slawson a funcționat în esență ca asistent al lui William Coleman - cu unsprezece ani mai in varsta decât el - în „cercetarea teoriilor conspirației". Acesta era, evident, un post extrem de improbabil, ca să spunem așa, pentru un tânăr cu studii în fizică și care era însărcinat cu responsabilitatea de a investiga conspirațiile străine care ar fi putut sta în spatele asasinatului. Slawson a renunțat la studiul său despre intrigile internaționale după ce a părăsit Comisia Warren și s-a specializat în domeniile mult mai puțin teoretice și extrem de neștiințifice ale contractelor antitrust ca profesor de drept la Universitatea din California de Sud

Francis W.H. Adams. Fostul comisar de poliție al orașului New York din 1954 până în 1955, Adams ar fi trebuit să fie probabil un investigator de top pentru comisie. Se pare, însă, că Adams era doar o machiaj decorativ. Deși Adams trebuia să facă echipă cu Arlen Specter pentru a urmări activitățile președintelui Kennedy în Dallas, precum și și pentru a investiga coloana auto, Adams a fost, conform Jurnalului Național de Drept, „rareori prezent", atât de mult încât președintele Curții Supreme, Warren, l-a confundat cu un medic legist care depunea mărturie în fața comisiei. Recomandat personalului comisiei de către primarul New York-ului, Robert Wagner, cunoscut de mult timp pentru relația sa strânsă cu comunitatea evreiască din New York, s-ar putea sugera pe bună dreptate că Adams ar fi fost deosebit de atent la preocupările politice evreiești, având în vedere numirea sa anterioară ca si comisar de poliție din New York.

Alfredda Scobey. Poate cea mai puțin cunoscută dintre toți membrii personalului comisieia fost singura femeie din personal.

Funcţionara juridică a unui judecător din Georgia - nepotul senatorului Richard Russell (democrat din Georgia), membru al Comisiei Warren,dna Scobey, pe atunci în vârstă de 51 de ani şi considerabil mai în vârstă decât aproape toţi colegii săi, a fost numită în personal la recomandarea lui Russell. Ea a servit ca „observator" al acestuia, deoarece senatorul nu a participat la multe şedinţe ale comisiei. Având în vedere faptul că Russell a fost ulterior cunoscut ca unul dintre „disidenţii" Comisiei Warren, dna Scobey trebuie să fi fost destul de alertă în observaţiile sale. Printre toţi membrii personalului comisiei şi poate tocmai datorită vigilenţei sale dna Scobey nu a iesit niciodată in evidenta tip de importanţă, întorcându-se la muncă ca funcţionară juridică până la pensionare.

Charles N. Shaffer, Jr. Practic uitat şi ca membru al personalului Comisiei Warren, Shaffer a fost asistent al procurorului general al SUA atât înainte, cât şi după Comisia Warren. Shaffer a devenit cunoscut datorita reprezentarii celui mai faimos client al său John Dean, o figură din Watergate, care a contribuit la căderea administraţiei Nixon. În cele din urmă, aşa cum vom vedea în Anexa Sapte, scandalul Watergate a fost mult mai complex decât se vede şi este într-adevăr legat de asasinarea lui Kennedy - dar nu în modul în care atât de mulţi cercetători JFK par să creadă. Aşadar, poate că reapariţia lui Shaffer în Watergate nu este o coincidenţă.

John Hart Ely. Un alt membru mai puţin cunoscut al personalului junior - în vârstă de doar 24 de ani la pe atunci - acest absolvent de la Yale a fost recompensat pentru serviciile sale în cadrul Comisiei Warren cu un post de stagiar sub conducerea preşedintelui Curţii Supreme Warren, după ce comisia şi-a închis sediul. Ely a devenit decan al prestigioasei Stanford Law School.

În mod clar, aşadar, a existat o „prezenţă evreiască" în personalul Comisiei Warren în aproape fiecare aspect cheie al anchetelor sale. Şi chiar şi acolo unde un membru al personalului Warren nu era neapărat evreu, mulţi dintre acei membri ai personalului aveau alte conexiuni care i-ar fi făcut „sensibili" la preocupările evreieşti. Acesta nu este un subiect plăcut şi unul care cu siguranţă invită acuzaţii de „antisemitism", dar este un subiect care merită examinat pentru consemnare, în special în lumina a ceea ce este sugerat în Verdict Final.

LEGĂTURA MOSAD-LANSKY A LUI GERALD FORD

Cu toate acestea, „prezenţa evreiască” în cadrul Comisiei Warren are o altă faţetă interesantă şi una care nu a fost niciodată explorată în altă parte, dupa cunoştinţa acestui autor.
Deşi cercetătorii asasinării lui JFK s-au străduit neîncetat să investigheze faptul că membrul Comisiei Warren (şi ulterior preşedintele SUA) Gerald Ford, pe atunci congresman republican din Michigan, a fost informatorul înfocat şi dispus al lui J. Edgar Hoover, furnizând FBI-ului concluzii confidenţiale ale comisiei pe tot parcursul mandatului acesteia, se poate argumenta la fel de puternic că Ford a fost, de asemenea, cel puţin o potenţiala legatura atât cu sindicatul Lansky, cât şi cu Mosad.
Această acuzaţie surprinzătoare, la prima vedere, ar putea părea puţin extraordinară pentru unii, dar să analizăm faptele. În momentul în care Ford a fost numit în comisie, unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi politici şi susţinători financiari majori ai săi era o figură cu sediul în Detroit, pe nume Max Fisher. Imediat după ce Ford a preluat preşedinţia în 1974 în urma scandalului Watergate - Fisher a fost descris ca fiind unul dintre „oamenii misterioşi din spatele lui Gerald Ford” care „îi spunea preşedintelui ce să facă şi când să o facă”. Şi având în vedere statutul său în ascensiunea politică a lui Ford, ştim că în 1963 - când Ford a fost numit în Comisia Warren, Fisher era, de asemenea, în măsură să-i spună lui Ford „ce să facă şi când să o facă”.
Deci, cine este Max Fisher? Iată cum l-a descris Gerald Ford pe Fisher în propriile sale memorii. Fisher, a spus el, a fost „un proeminent om de afaceri din Detroit, care a fost preşedintele Agenţiei Evreieşti pentru Israel. Max a fost un republican de-o viaţă şi un prieten apropiat. A servit ca ambasador neoficial între Statele Unite şi Israel ani de zile, iar contactele sale la cele mai înalte niveluri ale ambelor guverne si ne-a ajutat adesea să rezolvăm neînţelegerile”.
Portretizarea lui Fisher de către Edward Tivnan în The Lobby: Jewish Political Power and American Foreign Policy este şi mai detaliată şi indică rolul de nivel înalt al lui Fisher în lobby-ul evreiesc din America. Tivnan îl descrie pe Fisher, printre altele, ca fiind: „fost şef al Consiliului Federaţiilor Evreieşti şi al Fondurilor de Bunăstare, preşedinte al United Jewish Appeal, membru al Comitetului Executiv al Comitetului Evreiesc American, un donator major al Partidului Republican”.

În ceea ce priveşte statutul lui Fisher atât aici, în Statele Unite, cât şi în Israel,despre care Jean Baer scrie cu admiraţie în cartea sa, The Self Chosen, că el „a servit drept consilier financiar neoficial al guvernului israelian şi a fost numit «probabil cel mai proeminent republican din ţară».”
Deşi există mulţi membri ai înaltei societăţi republicane care ar contesta sugestia linguşitoare (şi oarecum inexactă) a lui Baer conform căreia Fisher era „cel mai proeminent republican din ţară”, corespondentul israelian Wolf Blitzer era probabil mai informat când a declarat în 1985 că Fisher fusese „mult timp cel mai influent evreu din Partidul Republican” - cu siguranţă un statut unic, după judecata oricui - şi printre cei care, potrivit lui Blitzer, „au sensibilizat conducerea naţională republicană la preocupările comunităţii evreieşti americane”.
J. J. Goldberg, scriind în lucrarea sa Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment, îl descrie pe principalul investitor financiar al lui Ford ca fiind unul dintre „cei doi cei mai importanţi lideri ai comunităţii evreieşti organizate... [şi] unul dintre cei mai bogaţi oameni din America... [care] a insistat întotdeauna că nu vorbeşte în numele său, ci în numele comunităţii evreieşti americane şi al conducerii sale alese”.Aşadar, după cum putem vedea, este evident că Fisher era într-adevăr cineva care trebuia luat in considerare, ca să spunem cel puţin.
Mai interesant este că, în contextul luptelor lui JFK cu Israelul, pe care le-am examinat în Verdict Final, Goldberg îl citează pe Fisher spunând că deşi alegătorii evrei erau mai înclinaţi politic spre Partidul Democrat, „Kennedy nu a expediat nici o armă” în Israel (deşi Fisher a adăugat, destul de incorect, că nici Lyndon Johnson nu a făcut-o) - sugerând astfel că această figură puternică din comunitatea evreiască americană nu era decât nemulţumită de atitudinea lui JFK faţă de naţiunea străină preferată a lui Fisher.

FISHER, ROSENBAUM ŞI MAFIA

Dar antecedentele politice şi financiare mai puţin publice ale lui Fisher - înainte de ascensiunea sa sunt mult mai interesante, în special în lumina accesului său la Comisia Warren prin intermediul lui Gerald Ford.În momentul asasinării lui JFK, Fisher era de fapt un partener de afaceri al figurii Mosad de lungă durată, Tibor Rosenbaum, forţa motrice din spatele corporaţiei obscure Permindex (discutată în detaliu în capitolul 15), care a jucat un rol

central în conspiraţia asasinării.
În 1957, în parteneriat cu Banca Comercială Elveţiano-Israeliană a lui Tibor Rosenbaum,Fisher a cumpărat o participaţie de control în conglomeratul israelian Paz deţinut mult timp de familia Rothschild din Europa — care a menţinut un monopol asupra intereselor petroliere şi petrochimice israeliene.(După cum am remarcat în capitolul 7 destul de semnificativ este ca unul dintre partenerii lui Rosenbaum în Banca Comercială Elveţiano-Israeliană a fost Shaul Eisenberg, o figură Mosad veche şi unul dintre principalii iniţiatori ai programului nuclear al Israelului. Dar, aşa cum vom vedea în Anexa Nouă, sunt mult mai multe de discutat despre Eisenberg mai târziu.)
Cu toate acestea, legăturile israeliene ale lui Fisher mergeau mult mai departe şi erau mult mai profunde. Mentorul lui Fisher în ceea ce priveşte rolul său în promovarea intereselor Israelului a fost nimeni altul decât generalul Julius Klein, fostul ofiţer al armatei americane care a jucat un rol major în înfiinţarea Mosad-ului israelian şi care ulterior a ocupat funcţia de preşedinte al Băncii Comerciale Elveţiano-Israeliene. Klein însuşi l-a descris pe Fisher ca fiind „protejatul meu [pe care] l-am ţinut întotdeauna... bine informat cu privire la toate chestiunile legate de informaţii”.
La sfârşitul anilor 1940 şi începutul anilor 1950, Fisher a călătorit în Israel cu Klein şi a fost implicat în antrenarea forţelor armate şi a serviciilor de informaţii israeliene, ca parte a activităţilor Institutului Sonneborn, cu care maiorul Louis Bloomfield era asociat. Mai târziu, desigur, Bloomfield avea să ocupe funcţia de preşedinte şi seful consiliului de administraţie al operaţiunii Permindex a lui Tibor Rosenbaum.
În capitolul 8 am discutat despre Institutul Sonneborn, care a fost înfiinţat pentru a furniza arme, bani şi alte tipuri de asistenţă tactică mişcării clandestine evreieşti din Palestina, înainte de înfiinţarea statului Israel în1948. După cum am menţionat, Institutul nu numai că avea conexiuni extinse în domeniul informaţiilor ci şi legături intime cu Sindicatul Lansky.
Prin urmare, nu va fi o surpriză pentru cititor să afle că unul dintre contactele lui Fisher, atât în ceea ce priveşte contrabanda cu petrol, cât şi cu arme către organizatia terorista evreiasca Haganah, prin intermediul lui Sonneborn, a fost Morris Dalitz, o figură în ascensiune a Sindicatului Lansky, pe atunci membru al Purple

Gang din Detroit şi unul dintre principalii dealeri de arme din Midwest.Dalitz însuşi avea să devină ulterior un investitor principal în operaţiunea Permindex şi avea să devină una dintre cele mai înalte figuri din sindicatul Lansky. (În capitolul 10 l-am întâlnit pentru prima dată pe Dalitz şi am examinat strania legătură dintre Dalitz şi directorul Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor, Robert Blakey. În capitolul 14 am explorat mai departe modul în care Blakey, în timp ce proclama că „Mafia l-a ucis pe JFK", a arătat cu degetul spre figurile mafiei italo-americane şi i-a îndepărtat de elementelor evreieşti din sindicatul Lansky.)
Faptul că Fisher şi Dalitz au trebuii să colaboreze în acel moment este interesant, în măsura în care la începutul anilor 1930 cu aproape 20 de ani înainte - Fisher fusese un „corespondent" pentru Banda Mov(Purple Gang) a lui Dalitz din Detroit,cărând chitanţe în numerar către contrabandiştii familiei Bronfman din Canada, un avans pentru plata viitoarelor transporturi de mărfuri ilicite.Astfel, relaţia Fisher- Dalitz era sudata. Cei doi oameni de afaceri de succes care au ajuns la bogăţie în lumea sordidă a Sindicatului Criminal Lansky erau acum angajaţi în activităţi secrete (şi, fără îndoială, profitabile) pentru a promova cauza Israelului.
Activităţile lui Fisher în arena publică în numele Israelului l-au adus la respectabilitate publică. Până atunci, era cunoscut pur şi simplu ca un petrolist de succes, dar totuşi relativ mărunt. Cu toate acestea, în 1957, când a fost adus în conglomeratul israelian Paz ca partener alături de Tibor Rosenbaum şi Shaul Eisenberg, averea şi influenţa politică a lui Fisher au crescut imens.
Până în 1964 când congresmanul Gerald Ford din Michigan facea parte din Comisia Warren, Max Fisher era îngerul financiar incontestabil al lui Ford şi al Partidului Republican din Michigan. Cu toate acestea, averea lui Fisher a continuat să crească, la fel ca şi influenţa sa în cadrul Partidului Republican la nivel naţional şi în afacerile evreieşti internaţionale.
În 1975, domnul Fisher, cu relaţii bune, a preluat preşedinţia United Brands, fosta United Fruit. (Rolul United Fruit în lovitura de stat din Guatemala din 1954 lucrând în colaborare cu CIA este discutat,printre altele, de David Wise şi Thomas B. Ross în cartea lor, Guvernul invizibil o expunere timpurie a faptelor ilicite a CIA-ului care se referă la aceaaventură nefericită din America Centrală drept „revolta bananelor a CIA".

Aşadar, până în ziua de azi, prietenul comun al lui Tibor Rosenbaum şi Gerald Ford, Max Fisher, este unul dintre cei mai puternici oameni din America poate din lume. Dar Ford şi Rosenbaum înşişi au împărtăşit un alt prieten comun interesant. Şi, după cum vom vedea, acest prieten comun la fel ca Max Fisher a jucat un rol esenţial în avansarea carierei politice a lui Gerald Ford într-un moment critic.În biografia lor prietenoasă despre Meyer Lansky, autorii Dennis Eisenberg, Uri Dan şi Eli Landau prezintă un întreg capitol dedicat asociatului lui Lansky în Mosad, Tibor Rosenbaum, şi examinează conexiunile internaţionale colorate şi intrigante ale lui Rosenbaum. Despre Rosenbaum, ei subliniază: „Un alt bun prieten al său aflat în poziţii înalte a fost Prinţul Bernhard, consortul Reginei Olandei, care l-a invitat la palatul regal din Olanda pentru a ţine prelegeri unor bancheri olandezi de renume despre bunele practici de afaceri. Şi aici a izbucnit un scandal, când Prinţul a vândut un castel, Warmelo, pentru 400.000 de dolari unei firme din Liechtenstein, Evlyma, Inc., deţinută de BCI-ul a lui Rosenbaum.Nu a fost niciodată clarificat motivul pentru care acest castel a fost vândut bancherului elveţian la ceea ce este descris ca un preţ ridicol de mic.” (Inutil să mai spunem, ca originile acestei înţelegeri ciudate dintre Bernhard şi Rosenbaum sunt o sursă de inspiraţie pentru orice teoretician al conspiraţiei. A fost o răsplată din partea Bernhard către Rosenbaum pentru o altă favoare cum ar fi faptul că Rosenbaum ar fi orchestrat un asasinat, folosindu-şi conexiunile cu Mosad, pentru Bernhard şi asociaţii săi?(Sau a fost, în schimb, poate, o plată prin şantaj din partea lui Bernhard către Rosenbaum care, cu sursele sale din Mosad, ar fi putut da peste nişte informaţii compromiţătoare despre controversatul prinţ, cunoscut ca fiind un un intrigant politic fara scrupule de cea mai proasta calitate?)
În orice caz în acelaşi timp în care Bernhard era implicat în intrigi cu Tibor Rosenbaum, îl aducea şi pe Gerald Ford în cele mai înalte cercuri ale elitei internaţionale.

CONEXIUNEA BILDERBERG

Bernhard, fondatorul unei reuniuni internaţionale private anuale, cunoscută sub numele de întâlnirile Bilderberg, l-a invitat pe congresmanul din Michigan (recent numit în Comisia Warren) să participe la întâlnirile din 1964 Întâlnirea Bilderberg ţinută la Williamsburg, Virginia, în perioada 20-22 martie a acelui an.

Întâlnirile se ţinuseră în mod regulat în locaţii din întreaga lume din 1954, numite după Hotelul Bilderberg din Olanda, unde a avut loc prima astfel de întâlnire.
Pe 11 aprilie 1964, senatorul Jacob Javits (republican din New York) s-a ridicat în Senat pentru a anunţa că a fost prezent la întâlnirea din 1964 de la Williamsburg, Virginia. Prezent la întâlnire, conform unei liste de participanţi pe care Javits a publicat-o în Congressional Record, a fost doar un singur membru al Congresului Gerald Ford. De asemenea, la întâlnire a fost prezent John J. McCloy, descris ca „avocat şi diplomat". McCloy, împreună cu Ford, era şi el la acea vreme membru al Comisiei Warren.
Această întâlnire internaţională care s-a încheiat exact la patru luni după moartea preşedintelui Kennedy nu putea să nu abordeze impactul asasinării lui JFK asupra afacerilor mondiale. Mai mult, nu există nici o îndoială că ramificaţiile unei posibile conspiraţii în ceea ce priveşte asasinatul în special una provenind dintr-o sursă străină (fie că este vorba de Cuba lui Castro, KGB-ul sovietic sau Mosad-ul) au fost, de asemenea, subiectul discuţiei. Prin urmare, este foarte puţin probabil ca cei doi membri ai Comisiei Warren prezenţi să nu fi discutat despre ancheta în curs în cadrul reuniunii „neoficiale" care a avut loc pe parcursul a trei zile.
Deşi subiectul grupării Bilderberg şi impactul acesteia asupra afacerilor mondiale depăşeşte sfera acestei cărţi şi a fost analizat mult mai bine în alte părţi (în special în ziarul The Spotlight şi acum în American Free Press), nu există nicio îndoială că Bernhard l-a propulsat pe Ford în ranguri mai înalte decât fusese vreodată.
Printre cei care participă la întâlnirile de elită ale grupării Bilderberg în general nu mai mult de aproximativ 100-120 de persoane se numără unii dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume. Întâlnirile Bilderberg deşi „prezentate" de Bernhard sunt finanţate în comun de familiile Rockefeller şi Rothschild, ai căror reprezentanţi sunt prezenţi în număr mare, alături de o mână de personalităţi politice din Statele Unite şi Europa de Vest, alături de nume selectate din fundaţii importante, mediul academic şi sindicate. De asemenea, sunt prezente nume mari din mass-media care au jurat să păstreze secretul şi nu relatează niciodată despre discuţiile private purtate în timpul conferinţei. De exemplu: fostul agent CIA William F. Buckley, Jr.,

a fost invitat la întâlnirea Bilderberg de la Cesme, Turcia, în 1975, dar revista „conservatoare" a lui Buckley, National Review, şi-a asigurat întotdeauna cititorii că nu există nimic „conspirativ" în legătură cu grupul Bilderberg. (Legăturile familiei lui Buckley cu interesele petroliere israeliene, examinate în apitolul 9, sunt interesante, mai ales că, aşa cum am văzut, familia Rothschild a dominat iniţial industria petrolieră israeliană, vânzând ulterior interese substanţiale în conglomeratul lor Paz către Tibor Rosenbaum şi sponsorul lui Gerald Ford din Michigan, Max Fisher.) În orice caz, Gerald Ford însuşi era conştient de marea onoare care i-a fost acordată de Prinţul Bernhard atunci când a fost invitat să participe la această reuniune selectă. „Nu aparţii cu adevărat organizaţiei;pana nu primeşti o invitaţie de la Prinţ", se lăuda Ford în 1965(şi care în 1966 a fost din nou invitat de bunul prieten al lui Tibor Rosenbaum, Prinţul Bernhard, să participe la acest important conclav internaţional). Totuşi, prima participare a lui Ford la întâlnirea Bilderberg din 1964 nu a fost, de fapt, prima dată când a fost invitat. În 1961, Ford a fost, de asemenea, invitat să participe la o întâlnire Bilderberg în Quebec, dar din cauza unui volum mare de muncă şi a problemelor familiale , copiii săi erau „ bolnavi de scarlatină" tânărul congresman Ford nu a putut participa la acea conferinţă de elită.Prin urmare, nu este o exagerare - şi nici o „teorie a conspiraţiei" - să sugerăm că tocmai datorită serviciului său în Comisia Warren (împreună cu intrarea sa în elita Bilderberg exact în acelaşi timp), ascensiunea lui Gerald Ford la funcţii superioare a fost asigurată. Alţi cercetători ai asasinării lui JFK au sugerat acelaşi lucru, dar nu au explorat niciodată conexiunile lui Ford aşa cum am făcut-o noi aici. În acest aspect ca şi în alte aspecte legate de conspiraţia şi muşamalizarea asasinării lui JFK Verdict Final nu se fereşte sa expuna imaginea de ansamblu: cealaltă faţă a puzzle-ului.Cu toate acestea, conexiunile extinse ale establishmentului bancar internaţional şi ale elitei sioniste în afacerile Comisiei pot fi găsite în CV-ul unui alt membru al comisiei.

JOHN McCLOY

Am fi neglijenţi dacă nu am discuta despre celelalte legături interesante (şi mai puţin cunoscute) ale colegului lui Ford la întâlnirea Bilderberg din 1964 (şi membru al Comisiei Warren), John McCloy. Deşi în mare parte considerat de cercetătorii asasinării lui JFK ca făcând parte din aşa-numitul

„Establishment WASP”, McCloy însuşi avea legături extinse cu cele mai înalte rânduri ale elitei evreieşti, care a jucat un rol major în lobby-ul pro-Israel din America şi ca patroni ai Israelului. McCloy nu numai că a fost director al Empire Trust, o societate financiară comună a unor familii evreieşti internaţionale puternice, precum Lehmans, Loebs şi Bronfmans, dar „cariera sa fusese mult timp împletită cu cea a familiei Warburg”,în măsura în care deţinea proprietăţi împreună cu aceştia, dar a servit şi ca consilier juridic pentru membrii familiei. Relaţia sa era atât de strânsă cu familia Warburg încât propria sa mamă, coafeză, o coafa pe Frieda Warburg, una dintre marile dame ale familiei.De fapt, familia Warburg erau figuri importante alături de mentorul Gerald Ford menţionat anterior, Max Fisher şi partenerul său de afaceri, Shaul Eisenberg, în afacerile financiare ale Israelului. Şi în 1964, apropiatul lor John McCloy facea parte din Comisia Warren, plasat cu grijă pentru a acoperi orice legătură israeliană cu afacerea JFK care ar putea apărea.

CÂTEVA CONCLUZII

Putem fi siguri, având în vedere loialitatea lui Ford faţă de Max Fisher, că, dacă Fisher şi mafia şi acoliţii săi din Mosad doreau informaţii „din interior” legate de ancheta Comisiei Warren, Ford era dispus şi capabil să ofere tot ceea ce aveau nevoie. Concluzii similare pot fi trase pe bună dreptate şi despre John McCloy, având în vedere legăturile sale strânse cu familia Warburg şi alte interese strâns asociate cu soarta statului Israel.

A existat „influenţă evreiască” sau o „prezenţă evreiască” în cadrul Comisiei Warren? Da, cu siguranţă. Ce înseamnă acest lucru în ceea ce priveşte concluziile comisiei? Foarte simplu: dacă teoria prezentată în Verdict Finală este corectă, că Mosad-ul israelian a jucat un rol în asasinarea preşedintelui John F. Kennedy atunci mecanismul de muşamalizare a fost pus în aplicare încă de la început. Nu exista nici o modalitate ca Comisia Warren să fi putut stabili vreodată adevărul.

Anexa Cinci
Dolarii lui JFK - Adevărul despre legătura cu Rezerva Federală. Un grăunte de adevăr şi multă dezinformare.

Verdict Final a fost prima carte care a documentat faptul că dinastia Kennedy avea într-adevăr intenția de a sparge monopolul financiar al Rezervei Federale asupra sistemului monetar american. Cu toate acestea, există încă cei care cu toată sinceritatea răspândesc fără intenție informații eronate despre conspirația asasinării lui JFK pretinzând că JFK prin ordin executiv - a reintrodus „bancnote americane" necontrolate de Rezerva Federală în economia americană în timpul administrației sale. Da, bancnotele americane au fost emise în timpul administrației Kennedy nu există nici o îndoială în privința asta dar există mult mai multe lucruri în poveste care trebuie spuse.

Povestea conform căreia „Rezerva Federală l-a ucis pe JFK" face parte din legendele din controversa conspirației privind asasinarea lui JFK. În același timp, însă, există multă dezinformare despre acest subiect și aici voi încerca să abordez problema, deși sunt sigur că, indiferent ce aș spune, vor exista acei „adevărați credincioși" care nu vor fi interesați de fapte, chiar și numai pentru că faptele contrazic ceva ce au crezut întotdeauna. Imediat după lansarea primei ediții a Verdictului Final, am primit mai multe scrisori furioase de la cititori care spuneau, în esență, următoarele:
De ce nu dezvaluiți în Verdict Final că președintele Kennedy a emis un ordin executiv prin care a emis bani fără dobândă (uneori numiți „greenbacks") în economia americană, ocolind astfel monopolul monetar neconstituțional, internațional controlat de bancherii Rezervei Federale? Procedând astfel, JFK a creat o adevărată crăpătură în armura Rezervelor Federale. Acesta este aproape sigur principalul motiv pentru care a fost asasinat, dar tu menționezi Fed-ul doar în treacăt.Chiar și Jim Marrs menționează acest lucru în cartea sa Crossfire.
Spre surprinderea mea, am primit astfel de plângeri în ciuda faptului că în capitolul 4 din Verdict Final, documentez - pentru prima dată un plan al familiei Kennedy de a acționa total împotriva Fed-ului. Acest lucru a fost subliniat de Joe Kennedy într-o întâlnire privată cu un prieten personal de multă vreme, omul de afaceri internațional și un lider patriot, De West Hooker, cu ani înainte ca JFK să fie ales președinte.

Deci, nu există nici o îndoială că familia Kennedy au fost într-adevăr înțelepți în ceea ce privește Fed-ul și dornici să-l pună în ordine atunci când ar fi venit momentul. Este un fapt.
Totuși, sincer, pare destul de evident că JFK a fost suficient de perspicace din punct de vedere politic pentru a ști că nu putea face nici o mișcare serioasă împotriva Fed-ului în timpul primului său mandat si se confrunta cu o campanie de realegere dificilă.
Cu toate acestea, în timpul celui de-al doilea mandat, este foarte posibil să fi făcut astfel de mișcări.
Atunci când discuta planurile familiei față de Fed, Joe Kennedy vorbea pe termen lung. Știa că ar fi imposibil, practic peste noapte, să detroneze Fed și controlorii săi în comunitatea bancară internațională. De aceea, scopul final al familiei Kennedy era să-și consolideze puterea și apoi să acționeze pentru a lasa Fed-ul complet expus.
Adevărul este, așa cum subliniez și în Verdict Final , că au existat emisiuni de bancnote americane fără dobândă în timpul administrației Kennedy. Am avut câteva dintre ele în propriile mâini dar iată ce este esențial de ținut minte: acestea au fost emise în conformitate cu o politică federală de lungă durată de emitere regulată a unui anumit număr de bancnote americane. Aceste bancnote ar fi fost emise indiferent cine era președinte la acea vreme cu excepția cazului în care, desigur, un președinte populist ar fi ajuns la putere și ar fi eliminat complet Rezerva Federală. Dar acest lucru nu s-a întâmplat.

CE A SPUS MARRS...

Acum, pentru cei care au citat cartea lui Marrs ca sursă pentru această poveste, voi repeta, ad litteram, ceea ce Marrs a avut de spus (și iată ce susțin si alți apărători ai acestei teorii):
„Un alt aspect trecut cu vederea al încercării lui Kennedy de a reforma societatea americană implică banii. Kennedy a argumentat, se pare, că prin revenirea la Constituție, care prevede că numai Congresul va bate și reglementa moneda, datoria națională în creștere ar putea fi redusă prin neplata dobânzii bancherilor Sistemului Rezervei Federale, care tipăresc bani de hârtie [și] apoi îi împrumută guvernului cu dobândă. „El a acționat în acest domeniu pe 4 iunie 1963, semnând Ordinul Executiv 11.110, care prevedea emiterea a 4.292.893.815 dolari în bancnote americane

prin intermediul Trezoreriei SUA, mai degrabă decât prin intermediul Sistemului tradiţional al Rezervei Federale.
În aceeaşi zi, Kennedy a semnat un proiect de lege care schimba garanţia bancnotelor de unu şi doi dolari din argint în aur, adăugând putere monedei americane slăbite..." Într-adevăr, au fost emise o serie de „bancnote Kennedy" – autorul are în posesia sa o bancnotă de cinci dolari imprimata cu titlul „Bancnota a Statelor Unite" dar au fost retrase rapid după moartea lui Kennedy.

DEZINFORMARE

Acum, cititorii atenţi ai cărţii lui Marrs s-ar îndrepta, fără îndoială, către notele sale de referinţă pentru a afla sursa acestor informaţii. Îmi pare rău să raportez că el citează fostul meu ziar, The Spotlight, în special numărul din 31 octombrie 1988 (pagina 2), ca sursă a acestor informaţii.Motivul pentru care îmi cer scuze este acela că, chiar în numărul următor, ziarul nostru săptămânal a publicat o corecţie apologetică din partea editorului indicând că informaţiile erau eronate şi nu ar fi trebuit niciodată să fie publicate. Un editor junior fără experienţă inserase o scurtă ştire într-o rubrică din ziar şi aceasta le scăpase celorlalţi editori.
De fapt, informaţiile se bazau pe dezinformări care circulau de câţiva ani într-o serie de alte buletine informative care retipăriseră articolul ad litteram, fără nici o îndoială. Redactorul nostru junior văzuse articolul, îl găsise provocator şi îl trimisese spre tipărire.
Şi acum, ca o consecinţă a ceea ce am relatat, articolul a căpătat o viaţă suplimentară, mai ales de când Jim Marrs l-a citat şi mii au văzut versiunea lui Marrs şi au acceptat-o ca fapt. De atunci, Marrs a fost citat în repetate rânduri, în special pe internet.

ŞI ACUM, FAPTE...

Deci, în esenţă, problema este dacă Ordinul Executiv (EO) 11.110, semnat de JFK pe 4 iunie 1963 şi presupus abrogat de LBJ la câteva ore de la moartea lui JFK, a aprobat peste 4 miliarde de dolari în note americane, emise direct de trezorerie, în locul notelor Rezervei Federale care generează dobânzi pentru băncile Rezervei Federale.De fapt, administraţia Reagan - nu LBJ - a fost cea care a abrogat în cele din urmă E0 11.110. Şi acest E0 se referea la obligatiunile in argint si nu la dolarii Kennedy - când Reagan a semnat EO 12.608, care a revocat mai multe ordine executive învechite.EO 11.110 se referea la acordarea Secretarului Trezoreriei

autorităţii de a emite reguli şi reglementări referitoare la a-i da mana libera secretarului pentru a acţiona fără aprobarea prezidenţială cu privire la vânzările de lingouri de argint. În calitate de preşedinte, JFK a revocat ambele prin EO 11.110.
Repetăm, emiterea de „greenbacks" (cunoscuti tehnic sub numele de bancnote ale Statelor Unite) nici măcar nu a făcut obiectul Ordinului Executiv 11.110 al lui JFK.
Banii emisi în timpul administraţiei Kennedy au fost emisi în conformitate cu o legislaţie federală veche care impunea ca un anumit număr de bancnote americane să fie întotdeauna puse în circulaţie de către Departamentul Trezoreriei deşi, după cum vom vedea în curând, Trezoreria nu a respectat aceasta lege.
Pentru cei care nu sunt versaţi în complexitatea finanţelor şi în controversele Rezervei Federale,iată o scurtă descriere a bancnotelor americane, aşa cum a fost scrisă de regretata Gertrude Coogan, o veterana in chestiunea banilor:
„Bancnotele americane sunt genul de bani pentru care bancherul privat nu poate percepe dobânzi contribuabililor. Sunt bani reali şi astăzi sunt consideraţi mijloc legal de plată. Dacă toţi banii utilizaţi în această ţară ar fi emişi de guvernul Statelor Unite, nu am avea perioade în care volumul banilor s- ar diminua brusc dintr-un motiv „misterios". Bancnotele americane nu percep dobândă la crearea lor şi nu pot fi retrase." Pe scurt, bancnotele americane nu oferă profit intereselor bancare private, în timp ce bancnotele Rezervei Federale o fac.Cu toate acestea, pentru conştientizare, vom cita aici explicaţia corectă cu privire la motivul pentru care:
1) bancnotele americane au fost într-adevăr emise în timpul erei Kennedy şi de ce
2) bancnotele americane par să fie acum „retrase" din circulaţie.
Cert este că o lege adoptată de Congres la 31 mai 1878 a declarat că Trezoreria SUA este obligată să menţină în circulaţie 322.539.016 dolari în bancnote americane în permanenţă.
Cu toate acestea, aşa cum a recunoscut un ofiţer al Departamentului Trezoreriei, Rudy Villareal, pe atunci director al Diviziei de Operaţiuni Valutare din cadrul Departamentului Trezoreriei, pentru The Spotlight într-un interviu din 1982, Trezoreria în sine nu emitea bancnote americane în circulaţie, chiar dacă era obligată să facă acest lucru de legislaţia congresională de lungă durată. El a spus că bancnotele americane au fost puse în

așa-numitul seif de emisiuni, dar, așa cum a comentat The Spotlight, „se pare că printr-un fel de vrăjitorie semantică, birocrații consideră aceste bancnote blocate ca fiind considerate valută «circulantă».”De fapt, se pare că ultima dată când bancnotele americane au fost introduse în economie a fost în timpul administrației JFK, dar ca să repet nu s-a făcut prin ordinul executiv special emis de președinte, care este atât de des citat de cei care spun că „Rezerva Federală l-a ucis pe JFK”.
În schimb, emiterea de bancnote americane în timpul erei Kennedy a fost făcută în conformitate cu o lege deja existentă. Cei care citează un ordin executiv al lui JFK , de fapt, se referă la Certificatele de Argint, fac o mare greșeală și neintenționat sau nu fac un deserviciu cercetărilor serioase privind conspirația asasinării lui JFK. Nu pot sublinia suficient acest fapt.
The Spotlight a publicat aceste știri pentru a încerca să contracareze dezinformarea în care a jucat un rol în răspândirea acesteia, doar pentru a descoperi că au existat atât de mulți oameni dedicați poveștii și atât de hotărâți să dovedească că „Rezerva Federală l-a ucis pe JFK” încât au fost de fapt ofensați de eforturile The Spotlight de a lămuri lucrurile.

CORECTAREA FAPTELOR

Este suficient să spunem că The Spotlight nu a făcut parte din nici o „mușamalizare” a implicării Fed. În schimb, The Spotlight încerca să afle adevărul in aceste chestiuni, indiferent de cost, și încerca să împiedice patrioții și criticii sinceri ai Fed să se facă de râs prin răspândirea dezinformării care nu va face decât ca acestia să pară prost informati și să ofere Fed-ului mai mult muniție atunci când acesta încearcă să-și discrediteze criticii.
Sper într-adevăr că acest lucru va lămuri lucrurile. Nu există nici o îndoială, așa cum am spus, că pretinsa dinastie Kennedy avea planuri mari de a anula monopolul Rezervei Federale asupra banilor americani, dar EO 11.110 nu a făcut cu siguranță parte din acel plan pe termen lung. Această poveste continuă să apară iar și iar, în ciuda eforturilor depuse de The Spotlight și de alții pentru a clarifica lucrurile, a căpătat viață proprie și mă tem cu adevărat că povestea nu va fi niciodata indreptata.
În concluzia acestei prezentări generale a „conexiunii” Rezervei Federale cu asasinarea lui JFK, este probabil potrivit să abordăm aici, încă o dată,dar dintr-un unghi diferit, defectul fundamental

al teoriei (populare printre cercetătorii „liberali” ai asasinării lui JFK) conform căreia conspirația din spatele asasinatului a fost creata „de ideologia de dreapta”.
Poate cel mai bun exemplu despre cât de greșită este de fapt această teorie (și cum teoria însăși se bazează pe o înțelegere greșită a ceea ce constituie exact gândirea „aripii drepte” din America) poate fi găsit în cartea informativă a lui Walt Brown, Trădare în Dallas, unul dintre eforturile bune mai recente de a înțelege enigma JFK.

„ARIPA DREAPTĂ” ȘI REZERVĂ FEDERALĂ

Deși Brown pare a fi destul de sincer și cu siguranță nu încearcă să difuzeze dezinformare, el identifică un motiv „de dreapta” pentru asasinarea președintelui Kennedy, care pur și simplu nu este un motiv pentru „aripa dreaptă”. Brown aprofundează chestiunea delicată a poziției lui JFK în relație cu monopolul monetar privat, cunoscut sub numele de Sistemul Rezervei Federale și repetă mitul popular pe care l-am disecat mai sus.
În cartea sa „Treachery in Dallas” (Trădare în Dallas), Brown scrie: „Când au apărut «bancnotele americane» în 1962, acestea au costat marile companii, precum și interesele bancare, o sumă considerabilă de bani, deoarece guvernul, nu băncile, devenise agentul de brokeraj. Acele «bancnote americane» au dispărut, după 22 noiembrie, la fel de brusc pe cât apăruseră.”El adaugă în continuare:„Interesele «financiare mari» din Statele Unite au luat în serios în considerare faptul că Kennedy a asigurat începutul emiterii «bancnotelor americane», masa monetara introdusă în economia noastră la nevoie, de către Trezoreria SUA, institutia obligata constituțional să facă acest lucru.
Alte sume de bani au fost «intermediate» în sistem de către Rezerva Federală, despre care nu există nici o mențiune în Constituție, care nu menționează nimic despre corporațiile private care controlează emisiunea de monedă americană.”
Deși analiza de bază a lui Brown privind modul în care funcționează Fed este corectă (dar incorectă din punct de vedere factual în ceea ce privește detaliile reale ale motivului pentru care au fost emise bancnotele americane), Brown face o greșeală flagrantă atunci când citează emiterea de bancnote americane ca parte a dovezii sale privind un motiv de „dreapta” pentru a dori ca John F. Kennedy să fie înlăturat de la Casa Albă.

Adevărul este că percepţia lui Brown despre ceea ce constituie „aripa dreaptă” versus „aripa stângă” (sau orice aripă, de altfel) în politica americană este evident greşită, deoarece dacă Brown ar face cea mai mica investigaţie, ar descoperi că „aripa dreaptă” americană este cea care a fost atât de vehement critică la adresa Sistemului Rezervei Federale. Cu câteva excepţii rare, cum ar fi doi populişti de stânga din Texas reprezentanţii Wright Patman şi Henry Gonzalez şi reprezentantul Jerry Voorhis, democratul californian pe care Richard Nixon l-a învins în Camera Reprezentanţilor, cei mai aprigi şi mai vocali critici ai Rezervei Federale şi ai manipulării sale monetare au fost populişti de „dreapta”, de la părintele Charles Coughlin, preotul radio din anii 1930, până la colonelul James „Bo” Gritz, eroul războiului din Vietnam, decorat pe scară largă, care a candidat la preşedinţie ca şi candidat independent la alegerile din 1992. Gritz însuşi a susţinut că primul lucru pe care îl va face când va fi ales preşedinte va fi să reinstaureze ordinul executiv al lui JFK de emisiune a bancnotelor americane în economie. Dar, după cum am văzut, nu a existat nici un astfel de ordin executiv.

Poziţia lui JFK faţă de Rezerva Federală a fost, aşadar, o poziţie de „dreapta” mai mult decât una de „liberală” sau „progresistă” în special având în vedere faptul că aşa cum am văzut la începutul cărţii, în capitolul 4 ghidul lui JFK în această chestiune a fost chiar tatăl său, care avea orientari de „dreapta”.

Este interesant de observat că Jim Marrs, menţionat anterior, include şi teoria conform căreia „Rezerva Federală l-a ucis pe JFK”—descrierea mea a mitului, nu a lui—în capitolul său din Crossfire intitulat „Rednecks and Oilmen—Extremişti de dreapta şi milionari texani”, ca şi cum ar exista o relaţie între interesele „extremiştilor de dreapta” şi cele ale celor care controleaza Rezervea Federale. Din nou, aşa cum am văzut, acest lucru se bazează, în cel mai bun caz, pe o percepţie greşită şi, în cel mai rău caz, pe cercetări netemeinice, dar întunecă şi mai mult apele asupra unui element deja controversat al unui subiect general şi mai conflictual.

Rezerva Federală are cu siguranţă la dispoziţie capacitatea de a manipula „extremiştii de dreapta” în propriile scopuri. Cu toate acestea, aşa cum am văzut în anexa noastră despre Guy Banister şi asociaţii săi de „dreapta”, se poate detecta o legătură de „dreapta” (ca să spunem aşa) cu conspiraţia asasinării lui JFK, dar cu

siguranţă există mult mai multe în poveste decât
Brown, Marrs şi alţii înţeleg clar (sau vor să dezvaluie).
Interesele bancare care profită de monopolul Rezervei Federale sunt, trebuie remarcat, strâns legate de dinastia Rothschild europeană, aşa cum este documentat în lucrări precum studiul monumental al lui Eustace Mullins, „Conspiraţia Rezervei Federale”, care este, fără îndoială, cea mai autorizată lucrare pe această temă şi una care a fost piatra de temelie a tuturor scrierilor ulterioare pe această temă.Aşadar, când ne amintim că familia Rothschild a fost, de fapt, un principal patron al statului Israel, putem sugera cu uşurinţă că până şi teoria conform căreia „Rezerva Federală l-a ucis pe JFK” are propriul său sunet legitim de adevăr, în măsura în care rolul Mosad-ului israelian în colaborare cu CIA şi mafia lui Lansky indică într-adevăr o legătură între Rothschild ,Rezerva Federală şi conspiraţia de asasinat.

DOVEZILE DESFIINTEAZĂ MITUL...

Un ultim element important demn de menţionat: ilustrată în secţiunea foto din Verdict Final este o bancnotă a Statelor Unite din 1966. Am ţinut această bancnotă a Statelor Unite din 1966 în mâini. Este autentică. Se află în posesia privată a unui critic veteran al Sistemului Rezervei Federale.

Însuşi faptul că această bancnotă americană din 1966 există este o dovadă clară că este un mit absolut că nu au fost emise bancnote americane după 1963. Prin urmare, este un mit că preşedintele Johnson a retras toate bancnotele americane din circulaţie la preluarea preşedinţiei, după moartea lui JFK.

În cele din urmă, cei care caută cu adevărat faptele despre conspiraţia de asasinare a lui JFK nu îşi fac nici un serviciu promulgând informaţii false despre legătura cu Rezerva Federală. Prin urmare, mă bucur să pot folosi această oportunitate în încercarea de a clarifica lucrurile.

Anexa şase
Răzbunare?
Moartea ciudată a lui William Colby şi John Paisley
A existat o legătură cu asasinarea lui JFK?

Moartea fostului director CIA, William Colby, într-un straniu „accident" nautic în primăvara anului 1996 le-a dat teoreticienilor conspirației multă ,,apa la moară". Moartea lui Colby a amintit foarte mult de moartea la fel de bizară din 1978 a fostului oficial CIA, John Paisley. Atât Colby, cât și Paisley au fost critici acerbi ai influenței israeliene la CIA, iar Colby însuși se pregătea înainte de moartea sa, să înceapă o muncă activă în numele cauzei arabe. Există într-adevăr dovezi istorice puternice care sugerează că ambii bărbați au murit tocmai din cauza opoziției lor față de Israel. Și, cel puțin în cazul lui Paisley, există o legătură neobișnuită cu asasinarea lui JFK care necesită cu siguranță explorări suplimentare.

Numărul din 20 august 1996 al ziarului The Sun, un tabloid de supermarket, a publicat o „știre de ultimă oră" interesantă care anunța „Șeful CIA decedat era gata să demascheze în sfârșit asasinarea lui JFK". Tabloidul a anunțat că fostul director al CIA, William Colby, plănuise să dezvăluie adevărul despre asasinarea președintelui Kennedy. Deși tabloidul nu a furnizat nici o dovadă că acesta urma sa se intample, nu există nici o îndoială că moartea stranie a lui Colby a dat multor oameni și nu doar așa-numiților „teoreticieni ai conspirației" - motive să nu se oprească. Colby însuși făcuse într-adevăr remarci criptice despre asasinarea lui JFK într-un interviu cu puțin timp înainte de moartea sa, așa că pot există motive de suspiciune.
Totuși, așa cum vom vedea, există dovezi puternice care sugerează că, dacă într-adevăr William Colby avea cunoștințe „din interior" despre asasinarea președintelui Kennedy și știa că serviciile secrete israeliene erau într-adevăr implicate , Colby ar fi fost cea mai probabilă fostă figură de rang înalt din serviciile secrete care să denunțe totul.
Pe ce bază se poate face o astfel de afirmație? Adevărul este că, în timp ceera director al CIA, William Colby era considerat ostil intereselor Israelului,atât de mult încât Colby a fost cel care l-a concediat pe agentul Mosad de lungă durată de la CIA, James Jesus Angleton, care a fost documentat în Verdict Final ca fiind jucătorul cheie al CIA în conspirația de asasinare a lui JFK.

ISRAEL, SURSA FRICȚIUNILOR

Evident, majoritatea articolelor de presă de la acea vreme, care descriau demiterea lui Angleton de către Colby, nu spuneau întreaga poveste. Totuși, potrivit lui Wolf Blitzer,corespondent de lungă durată la Washington pentru Jerusalem Post: „CBS News a raportat în 1975 că Angleton și-a pierdut locul de muncă în decembrie 1974 din cauza disputelor politice privind Israelul și nu din cauza acuzațiilor de spionaj intern al CIA,așa cum s-a relatat inițial... [și că] se spune că Angleton s-a certat și cu directorul CIA, William Colby, pe teme de politică din Orientul Mijlociu."

De fapt, potrivit lui Blitzer, cu o săptămână înainte ca New York Times să publice pentru prima dată un articol de Seymour Hersh care susținea că CIA era implicată în spionaj intern, Colby îi spusese lui Angleton că nu mai poate gestiona biroul israelian de la CIA, după care Angleton a demisionat practic forțat să plece de Colby.

O MINTE BOLNAVĂ...

Încă din 1967, comportamentul lui Angleton devenise atât de bizar încât, în timpul unei dintre călătoriile lui Angleton în Israel, John Denley Walker, șeful secției CIA din Israel, a crezut că Angleton era „în pragul unei căderi nervoase". Cu toate acestea, după înlăturarea sa din CIA în decembrie 1974, se pare că Angleton ar fi putut de fapt să fi treacut peste acest prag.

Reporterul CBS News, Daniel Schorr, a descris întâlnirea cu Angleton la scurt timp după ce fusese demis de Colby. Conform lui Schorr,Angleton „a divagat pe alocuri, conversația s-a dezlănțuit. Fuseseîn Israel de treizeci de ori. Nu-l întâlnise niciodată pe Howard Hunt..."(Din nou,negarea lui Angleton că îl cunoștea pe Hunt, despre care am discutat în capitolul 16.)Angleton a adăugat că: „Timp de douăzeci și doi de ani m-am ocupat de contul israelian. Israelul era singura entitate sănătoasă din Orientul Mijlociu."

Pe măsură ce delirurile lui Angleton continuau, Schorr a decis că Angleton „era cu adevărat nebun".Schorr a spus că Angleton „a continuat să vorbească aproape ca și cum eu nu aș fi fost acolo. Vorbea ca și cum și-ar fi privit în propria minte".Așa se face că cel mai mare partizan al Israelului de la CIA își pierduse complet mințile iar un nou director al CIA, William Colby, era perceput ca fiindostil prietenilor lui Angleton din Israel.

COLBY vs ISRAEL

Wolf Blitzer a scris despre numarul oficialilor de rang înalt din serviciile de informaţii americane care nu împărtăşeau entuziasmul lui Angleton pentru Israel, citându-l pe Colby ca exemplu specific: „Multe [astfel de personalităţi din serviciile de informaţii] au fost mult maipreocupate de poziţia SUA în lumea arabă. Evaluarea lor asupra interesului naţional al SUA s-a potrivit mai mult cu viziunea pro-arabă tradiţională din cadrul Departamentului de Stat decât cu şcoala de gândire Angleton...
„În 1975, de exemplu, exista o îngrijorare crescândă în rândul oficialilor serviciilor de informaţii israeliene cu privire la ceea ce părea a fi o înclinaţie pro-arabă în creştere în rândul mai multor analişti seniori din CIA. Mărturia cu uşile închise din noiembrie 1975 despre echilibrul armamentului din Orientul Mijlociu oferită de directorul CIA, William Colby, care se afla în funcţie, a fost unul dintre primele indicii ale acestei atitudini." „Colby, care tocmai fusese demis de preşedintele Ford, dar a fost rugat să rămână în funcţie până când succesorul său desemnat, ambasadorul George Bush, se va întoarce din China şi va obţine confirmarea Senatului, a susţinut în mărturia sa că echilibrul puterii în Orientul Mijlociu se înclina în favoarea Israelului.
Mărturia sa, care a contestat cifrele oferite de oficialii israelieni, a fost considerată pe scară largă ca fiind o prejudiciere a propriei solicitări a administraţiei, aflată în aşteptare în faţa Congresului, pentru un ajutor militar de 1,5 miliarde de dolari acordat Israelului în cursul acelui an fiscal."

O SCHIMBARE SEMNIFICATIVA

„Cauza Israelului în birocraţia CIA, desigur, suferise un eşec serios la începutul acelui an, când Colby l-a concediat pe Angleton... [a cărui] poziţie fermă împotriva sovieticilor l-a făcut să creadă că interesele naţionale americane cereau un Israel puternic în Orientul Mijlociu pentru a contracara avansurile politice tot mai mari sovietice... [şi, în consecinţă]... Mărturia controversată a lui Colby împotriva Israelului a fost o expresie suplimentară a aceloraşi atitudini care l-au îndepărtat pe Angleton de CIA.
„Corespondentul de la Washington, Daniel Schorr, care lucra în 1975 pentru CBS,a raportat că exista o puternică facţiune pro-arabă în CIA şi doar o mică facţiune pro-Israel şi a spus că acest grup pro-arab a influenţat puternic deciziile... ca urmare, secretarul

de stat Henry Kissinger a încercat să slăbească argumentele lui Colby privind echilibrul înarmarii din Orientul Mijlociu",invocând erori anterioare în evaluările CIA referitoare la Orientul Mijlociu, care erau percepute ca fiind „pro-arabe" în poziţia lor.
Aşa se face că William Colby însuşi a fost în cele din urmă concediat de la CIA, după ce intrase în conflict cu Israelul şi lobby-ul său de la Washington. Prin urmare, nu ar trebui să fie o surpriză pentru cititori să afle că, cu puţin timp înainte de moartea sa „accidentală", Colby intrase în negocieri pentru a începe o activitate de consultanţă la nivel înalt pentru interesele arabe un mic detaliu interesant care pare să fi fost uitat în multe dintre speculaţiile din jurul morţii lui Colby.

COLBY ŞI ARABII

În primăvara anului 1996, Colby a contactat un jurnalist veteran pe care-l ştia conectat la înalţii oficiali diplomatici, militari şi de informaţii arabi şi i-a cerut jurnalistului să aranjeze o întâlnire pentru Colby cu un anumit oficial arab de nivel înalt. Prima întâlnire a avut loc la exclusivul (şi infamul) Hotel Watergate din Washington, D.C. (Autorul cărţii Verdict Finale a aflat despre întâlnirea lui Colby cu oficialul arab după dispariţia iniţială a lui Colby, dar înainte ca trupul neînsufleţit al lui Colby să iasă la suprafaţă pe 5 mai 1996. Sursa autorului pentru aceste informaţii a fost chiar jurnalistul care aranjase întâlnirea.)
Potrivit unui fost administrator federal de securitate care a participat la una dintre întâlniri, Colby şi asociatul său arab „aveau preocupări comune. Ambii bărbaţi ştiau că guvernele lor respective erau infiltrate şi manipulate de agenţi israelieni. Amândoi luptaseră de mult timp împotriva acestei tendinţe."
În urma acestor întâlniri, Colby a fost de acord să lucreze ca şi consilier confidenţial pentru interesele arabe. Ne putem doar imagina reacţia Israelului la această decizie a unui fost director CIA care s-a aliniat intereselor duşmanilor lor , arabii.

ACAPARAREA PUTERII CIA DE CATRE LOBBY-UL ISRAELIAN

Este interesant de observat, de asemenea, că moartea lui Colby a survenit într-un moment critic când lobby-ul israelian de la Washington era angajat într-un efort major în culise pentru a-si extinde substanţial puterea CIA şi a directorului său de atunci, John Deutch, un refugiat evreu de origine belgiană şi o figură persistenta la Washington, cunoscută pentru legăturile sale

strânse cu serviciile de informaţii israeliene.
Aşa-numitele măsuri de „reformă” concepute pentru a creşte puterea directorului CIA erau de aşa natură încât un reformator autentic al CIA, cum a fost William Colby, ar fi criticat cu siguranţă public astfel de propuneri, mai ales că mâna fină a lobby-ului israelian era în mod clar la lucru în culise.
Pe 24 aprilie 1996 cu două zile înainte de dispariţia lui Colby un vot puţin remarcat al comisiei Senatului a pus bazele unei propuneri de restructurare bizară şi fără precedent a sistemului de informaţii civile şi militare din SUA.
Senatorul Arlen Specter - infamul fost avocat al Comisiei Warren - acum preşedintele republican al Comisiei de Informaţii a Senatului (şi un important susţinător al Israelului în Congres) a impus un vot asupra unei măsuri de extindere a controlului directorului CIA asupra bugetelor tuturor agenţiilor de informaţii americane, majoritatea fiind pe atunci sub competenţa diviziilor militare. Conform propunerii lui Specter (care a fost pe deplin susţinută de Deuch), directorului CIA i s-ar fi acordat şi autoritatea de a juca un rol major în numirile directorilor diferitelor agenţii de informaţii, inclusiv celor din cadrul Pentagonului. Acest lucru l-ar fi plasat pe Deutch la conducerea nu doar a CIA, ci şi a Agenţiei Naţionale de Securitate, a Biroului Naţional de Recunoaştere şi a Agenţiei de Informaţii a Apărării, precum şi a grupurilor de informaţii ale Armatei, Forţelor Aeriene şi Marinei.
Pe 25 aprilie, chiar şi Washington Post a fost îndemnat să comenteze (destul de corect) că „O astfel de schimbare radicală este probabil să se confrunte cu o opoziţie puternică nu numai din partea serviciilor militare în sine, ci şi din partea altor comitete ale Congresului sub supravegherea Pentagonului. Comisia pentru Fortelor Armate din Senat trimisese deja o scrisoare către Specter în care spunea că doreşte să amâne luarea de măsuri cu privire la oricare dintre reformele care ar limita puterile Pentagonului, cum ar fi propunerea de a-i acorda [directorului CIA] un rol în numirea şefilor agenţiilor.”
Cu siguranţă, această propunere a fost extraordinară, ca să spunem aşa, dar a fost pe deplin în concordanţă cu o presiune continuă (la acea vreme) de a extinde influenţa CIA şi a actualului său director, John Deutch. După ce a preluat postul în cadrul CIA, Deutch a fost întâmpinat de numeroase articole laudative în mass-

media, care proclamau existenţa , aşa cum revista Parade a scris cu un articol de copertă favorabil – a unei „noi CIA” sub controlul lui Deutch. Această evaluare, de fapt, era adevărată, în măsura în care niciodată până atunci (nici măcar pe vremea lui James Angleton) serviciile secrete israeliene nu au avut o astfel de influenţă la toate nivelurile CIA.
În mod similar, numărul din 6 mai 1996 al revistei Time (deţinută de familia Bronfman,principali patroni ai Israelului) a prezentat un articol strălucit de patru pagini despre„formidabilul John Deutch”, despre care revista lui Bronfman considera „că va deveni cel mai puternic şef CIA din toate timpurile”, încheind cu fraza „ceea ce este bine pentru John Deutch poate fi bine şi pentru CIA”.De fapt, în cele din urmă, acapararea puterii de către CIA, orchestrată de simpatizanţii israelieni din Washington, a fost înfrântă, dar, între timp, desigur, omul care ar fi putut deveni unul dintre cei mai eficienţi oponenţi ai săi - William Colby - a fost înlăturat.

CINE L-A UCIS PE COLBY?

După ce a fost găsit cadavrul lui Colby, unul dintre asociaţii săi arabi a comentat cu privire la opiniile sale cu privire la moartea lui Colby: „Priviţi doar catre evrei”, a remarcat el. Se spune, în plus, că doamna Colby însăşi nu crede în afirmaţia că moartea soţului ei a fost un accident. Cu toate acestea, în calitate de diplomat experimentat si înţelegănd căilor periculoase ale lumii informaţiilor, ea nu are nici un motiv să-şi facă publice suspiciunile şi probabil că nu o va face niciodată. Prin urmare, este foarte puţin probabil ca opiniile reale ale lui Colby despre asasinarea lui JFK să fie făcute vreodată publice. Cu toate acestea, cunoaştem opiniile sale despre Israel şi influenţa acestuia asupra elaborării politicilor americane.Probabil că nu este o coincidenţă faptul că unul dintre protejaţii lui Colby din perioada în care Colby a servit în CIA în Vietnam este la fel ca si mentorul său un critic aspru al intrigilor israeliene. John DeCamp, un fost ofiţer de armată în Vietnam, care a servit sub comanda lui Colby şi care este acum un proeminent avocat nonconformist în Nebraska, s-a incurcat în itele lobby-ul israelian în anii în care el a servit în legislativul din Nebraska. DeCamp îşi aminteşte de avertismentul adresat de Colby lui, care probabil merită menţionate aici, în special în lumina dispariţiei lui Colby: „Uneori există forţe şi evenimente prea mari, prea puternice

, cu atât de multe în joc pentru oameni sau instituţii, încât nu poţi face nimic în privinţa lor, oricât de rele sau greşite ar fi şi oricât de dedicat sau sincer eşti sau câte dovezi ai avea. Aceasta este pur şi simplu una dintre realităţile dure ale vieţii cu care trebuie să te confrunţi."

O ALTĂ MOARTE CIUDATĂ

Cuvintele lui Colby sunt destul de izbitoare dacă ne gândim că moartea lui Colby pe lac si care le-a amintit multora o altă moarte ciudată similară şi una care, de fapt, ar putea fi cu adevărat legată într-un fel de conspiraţia asasinării lui JFK şi care implică o altă încercare a unui oficial CIA de a rezista intrigii israeliene la Washington. Ne referim la uciderea lui John Paisley, fostul director adjunct de lungă durată al Biroului de Cercetare Strategică al CIA, care a fost găsit plutind în Golful Chesapeake pe 1 noiembrie 1978, mort din cauza unui glonţ în cap. Deşi moartea sa a fost considerată „sinucidere", puţini au crezut-o atunci şi puţini o cred şi astăzi.

Nu doar circumstanţele similare ale morţii celor doi bărbaţi au fost considerate de observatori atât de interesante. Ceea ce a fost şi mai notabil este faptul că Paisley la fel ca Colby a încercat cu înverşunare să reziste intrigilor israeliene la nivel înalt. Paisley descoperise şi încercase să blocheze o operaţiune majoră de penetrare israeliană care viza Biroul de Estimări Naţionale al CIA, unde erau compilate rezumatele informaţiilor la nivel de comandă care ghidau deciziile prezidenţiale americane.Mai mult, nu există nici o îndoială că Paisley poate chiar mai mult decât Colby avea motive întemeiate să cunoască secrete ascunse de mult timp legate de manipularea de către CIA a presupusului asasin al lui JFK, Lee Harvey Oswald. Prin urmare, probabil nu este o coincidenţă faptul că Paisley a murit într-un moment critic în timpul Investigaţiei Comisiei Selectate a Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate în care acest for explora sau cel puţin se prefăcea că explorează posibile legături ale CIA cu Lee Harvey Oswald şi asasinarea preşedintelui Kennedy.

PAISLEY ŞI OSWALD

Deşi numele lui Paisley nu a apărut niciodată în timpul investigaţiei Camerei, unul dintre rapoartele acesteia spunea că un fost angajat CIA dezvăluise că „CIA deţinea un volum mare de informaţii despre fabrica de radiouri sovietică în care lucrase Oswald.

Informaţiile erau stocate de Biroul de Cercetare şi Rapoarte" care ar fi fost biroul lui Paisley la momentul respectiv. Astfel, dacă Oswald ar fi fost de fapt un activ CIA în timp ce era prezentat drept „dezertor" în Uniunea Sovietică, aşa cum au sugerat mulţi, John Paisley, dacă ar fi existat cineva , ar fi ştiut despre acest lucru.

PAISLEY ŞI ANGLETON

Există un alt detaliu legat de saga Paisley care probabil merită remarcat: Potrivit jurnalistului veteran de informaţii Tad Szulc, Paisley, în vârstă de 25 de ani,a fost recrutat în CIA în 1948, când a plecat în Palestina ca operator radio pentru misiunea ONU de menţinere a păcii. Şi, potrivit lui Szulc, nimeni altul decât prietenul Israelului de la CIA James Angleton l-a recrutat pe Paisley în CIA în acel moment.Acest lucru este interesant, deoarece, potrivit jurnalistului Jim Hougan,„Sub jurământ în faţa Senatului şi mai tarziu în timp ce bea cu un membru al familiei lui Paisley, Angleton a jurat că el însuşi nu l-a întâlnit niciodată pe Paisley." Cu toate acestea, aşa cum subliniază Hougan, există mulţi care consideră acest lucru „incredibil" că Angleton şi Paisley, ambii ofiţeri de carieră CIA cu responsabilităţi de contrainformaţii care implicau Uniunea Sovietică, nu s-ar fi întâlnit niciodată. Negarea lui Angleton că l-ar fi cunoscut pe Paisley aminteşte de negarea similară a lui Angleton (documentată în capitolul 16 din Verdict Final) că l-ar fi cunoscut pe E. Howard Hunt, când toate dovezile sugereaza contrariul.

Dick Russell, veteranul investigator al asasinării lui JFK, a investigat afacerea Paisley. Şi, deşi Russell a avut grijă să evite vreodată menţionarea posibilităţii unei legături israeliene cu asasinarea lui JFK,Russell a concluzionat următoarele despre moartea lui Paisley: „Orice ar fi făcut Paisley în ultimii săi ani, dispariţia sa, se pare că se datorează erei Kennedy. Şi nu cred că momentul dispariţiei sale - care a avut loc în contextul unei concentrări a Congresului asupra ceea ce ştiau CIA şi sovieticii despre Lee Harvey Oswald a fost o coincidenţă."

PAISLEY vs ISRAEL

În ce a fost implicat Paisley chiar înainte de moartea sa? Răspunsul la această întrebare indică direct spre rezolvarea întrebării cine l-a ucis pe Paisley şi de ce. Şi se leagă din nou exact de concluziile la care am ajuns în Verdict Final cu privire la întrebarea cine l-a ucis pe John F. Kennedy şi de ce.

Deşi moartea lui John Paisley a fost foarte fascinantă pentru cei care au urmărit războaiele secrete dintre CIA şi KGB (in care James Angleton a fost in mare parte implicat), este destul de remarcabil faptul că cei care au aprofundat decesul lui Paisley precum Dick Russell au fost reticienţi în a discuta despre ceea ce este în mod clar legătura Mosad-ului cu această afacere.
În anii dinaintea decesului lui Paisley, facţiunile agresive din guvernul israelian făceau lobby intens la Washington pentru mai mult ajutor pentru armament şi infuzii de numerar prin programul de ajutor extern al SUA. Susţinătorii loiali ai Israelului cum ar fi senatorul Henry Jackson (democrat din Washington) au susţinut că Israelul avea nevoie de mai multă putere militară pentru a proteja Orientul Mijlociu împotriva „agresiunii sovietice" un argument care i-a încântat pe anticomuniştii de linie dură din ambele partide politice.Acesta, desigur, era acelaşi argument care fusese mult timp avansat de principalul aliat al Mosad-ului la CIA, James J. Angleton.Cu toate acestea, analiştii serviciilor secrete americane au râs de strigătele alarmiste ale Israelului.Conduşi de analişti seniori din cadrul Biroului de Estimări Naţionale, aceştia au asigurat Casa Albă că, cel puţin pentru moment, sovieticii nu aveau nici intenţia, nici capacitatea de a ataca o ţintă majoră de interes vital al SUA, cum ar fi fost statele bogate în petrol din Golf.

ECHIPA A vs ECHIPA B

Cu toate acestea, aliaţii Israelului de la Washington au manevrat efortul de a contrabalansa concluziile Biroului de Estimări Naţionale. Astfel,presat politic, preşedintele Gerald Ford a fost de acord la mijlocul anului 1976 (în timp ce George Bush era director al CIA) să instituie un aşa-numit „audit" al datelor furnizate de propriii ofiţeri de informaţii naţionale ai CIA (care aveau să fie numiţi în curând „Echipa A"] de către un comitet de experţi „independenţi" cunoscut sub numele de „Echipa B".
Principalul iniţiator al conceptului unui astfel de audit a fost Leo Cherne, o figură veterană în lobby-ul israelian, care avea şi legături vechi cu familia Bush. În 1962, Cherne, împreună cu Prescott Bush Sr. şi Prescott Bush, Jr. tatăl şi fratele viitorului director al CIA precum şi cu un alt viitor director al CIA, William Casey, au fondat Centrul Naţional de Informaţii Strategice, care a funcţionat efectiv ca un centru de distribuţie pentru „informaţiile" aprobate de CIA, trimise către aproximativ 300 ziare la nivel internaţional.

Totuşi, aşa cum am menţionat în Anexa Unu a cărţii „Verdict Final ”, nou-înfiinţatul şi aparent „independenta” Echipa B condusa De profesorul de la Harvard Richard Pipes, un susţinător devotat al Israelului, a devenit un avanpost al influenţei israeliene. Şi, bineînţeles, nu este surprinzător - având în vedere ataşamentul său familial faţă de sponsorul Echipei B, Leo Cherne, pe atunci directorul CIA, George Bush, a devenit un promotor al descoperirilor Echipei B.

PAISLEY vs ECHIPA B

John Paisley, recent pensionat de la CIA, a fost cel însărcinat să ofere legătura şi îndrumarea între Echipa A internă a CIA şi Echipa B.

Cu toate acestea, Paisley nu a fost încântat de eforturile Echipei B. Conform spuselor lui Meade Rowington, fost analist de contrainformaţii american: „În curând, lui Paisley i-a devenit clar că aceşti intelectuali cosmopoliţi încercau pur şi simplu să discrediteze recomandările CIA şi să le înlocuiască cu viziunea alarmistă asupra intenţiilor sovietice, favorizată de estimatorii israelieni.”

În consecinţă, în următorii doi ani, Paisley şi-a lansat propria campanie internă a comunităţii de informaţii împotriva încercării israeliene de a manipula elaborarea politicilor americane. De asemenea, a început să vorbească cu jurnaliştii de la Washington şi cu anchetatorii din Congres, expunând ceea ce vedea întâmplându-se.

Potrivit unuia dintre prietenii lui Paisley, „S-a întâlnit cu fizicieni şi alţi oameni de ştiinţă care ştiau că Israelul exagera în mod sălbatic capacităţile militare şi planurile de război sovietice. Dar i s-a spus în privat, de nenumărate ori, că nu se poate face nimic în această privinţă.”

La începutul anului 1978, Echipa B îşi terminase revizuirea procedurilor şi programelor CIA şi emisese un raport lung care critica aspru aproape fiecare constatare făcută de serviciile de informaţii americane în anii precedenţi despre puterea militară sovietică şi utilizările preconizate ale acesteia.

DEZINFORMARE ISRAELIANĂ

Raportul Echipei B, influenţat de Israel, spunea că sovieticii dezvoltau în secret o aşa-numită capacitate de „primă lovitură”, deoarece doctrina strategică sovietică presupunea că un astfel de atac pe neaşteptate i-ar face câştigătorii unui razboi nuclear

cu Statele Unite. Echipa B a respins estimările unor analiști precum Paisley și alții, care susțineau că Moscova este puțin probabil să înceapă un conflict nuclear dacă nu este atacată. În cele din urmă, desigur, concluziile Echipei B au prevalat, iar consecința directă a fost că a existat o renaștere virtuală a cursei înarmărilor și o nouă infuzie masivă de ajutor militar american și de altă natură către Israel în anii 1980.

Represalii?

Bazându-se pe estimări frauduloase furnizate de serviciile secrete israeliene, raportul Echipei B si-a construit raportul pe avertismentul că Uniunea Sovietică rămânea rapid fără energie. Drept urmare, Echipa B a prognozat că începând cu 1980, producția de petrol sovietică va suferi deficite critice, forțând Moscova să importe până la 4,5 milioane de barili pe zi pentru nevoile sale esențiale. Înfometați de petrol susținea dezinformarea israeliană ,sovieticii ar invada Iranul sau un alt stat bogat în petrol din Golf, chiar dacă asta ar însemna o confruntare nucleară cu Statele Unite.

CAMPANIA UNUI SINGUR OM

Nimic din toate acestea nu era nici pe departe adevărat iar John Paisley și alții știau asta. Cu toate acestea, Paisley și-a continuat eforturile individuale de a contracara distorsiunile, exagerările și influența israeliană din spatele argumentelor Echipei B. Deși raportul final al echipei era secret, cu acces rezervat unui număr de lideri guvernamentali, se pare că Paisley a pus mâna pe o copie a raportului în vara anului 1978 și s-a apucat de scris o critică detaliată care să distrugă această dezinformare israeliană.Dar Paisley a fost ucis înainte de a-și putea îndeplini vreodată sarcina. Potrivit lui Richard Clement, care a condus Comitetul Interagentii pentru Antiterorism în timpul administrației Reagan: „Israelienii nu au avut nici o remușcare în a-i «demite» pe oficiali cheie din serviciile de informații americane care au amenințat că îi vor denunța. Cei dintre noi care suntem familiarizați cu cazul lui Paisley știm că a fost ucis de Mosad. Dar nimeni, nici măcar în Congres, nu vrea să se ridice și să spună acest lucru public."

INMAN ȘI PAISLEY

Orlando Trommer, un oficial federal de securitate pensionar, a comentat: „Desigur,Paisley a avut dreptate." Trommer a spus că atunci când l-a auzit pe fostul amiral Bobby Ray Inman, fost

director adjunct al CIA (și, la fel ca Paisley, un critic al Echipei B) cerând public destrămarea CIA și eliminarea atribuţiilor sale de colectare a informaţiilor, Trommer și-a spus: „Ştiu ce vrea să spună. Asta e pentru tine, John."
Cititorii îşi vor aminti că, atunci când preşedintele Bill Clinton l-a nominalizat pe amiralul Inman menţionat anterior pentru funcţia de secretar al Apărării, Inman și-a retras brusc numele din consiliu la o conferinţă de presă din 18 ianuarie 1994.
La acea vreme, Inman a spus, fără echivoc, că se retrage pentru că nu avea nici o dorinţă de a se supune la ceea ce el numea „noul McCarthyism". Adică, Inman a spus că este atacat în mass-media în special de editorialistul sindicalizat William Safire pentru că el (Inman) intrase în conflict cu Safire și lobby-ul israelian în anii anteriori.

UN ALT CRITIC AL ISRAELULUI

Inman a descris cum, în 1981, când israelienii au bombardat reactorul nuclear din Irak,el (Inman) a descoperit că israelienii au reuşit să-și ducă la îndeplinire actul tocmai pentru că au obţinut acces la fişierele de recunoaştere a sateliţilor de nivel înalt a Pentagonului. În acel moment, Inman, care ocupa atunci funcţia de director interimar al CIA în timpul absenţei directorului CIA, William Casey, a dat ordine de limitare a accesului israelian la astfel de informaţii strategice naţionale. Ca răspuns, potrivit lui Inman, „Ministrul [israelian] al apărării, generalul Sharon, a fost atât de furios încât a venit în SUA pentru a protesta in faţa Secretarului Apărării Weinberger".
Dar Weinberger el însuși un critic al Israelului l-a susţinut pe Inman.
Apoi, după ce directorul CIA, Casey, s-a întors în Statele Unite, William Safire - un prieten vechi și fost manager de campanie al lui Casey atunci când Casey a avut o tentativa nereuşită pentru a candida in Congres - s-a plâns lui Casey, care a anulat decizia lui Inman. Potrivit lui Inman, „din acel moment, dacă veţi urmări acoperirea media] a lui Inman, aceasta a fost ostilă".

LEGĂTURILE CU CASEY

O notă interesantă despre William Casey: în calitate de director CIA, Casey a fost un aliat valoros al Israelului la Washington și sub conducerea lui Casey CIA s-a implicat în infama afacere Iran-Contra în care Israelul a fost un jucător principal.

Legăturile lui Casey sugerează oarecum o legătură de lungă durată nu numai cu serviciile de informaţii israeliene, ci şi cu alte elemente care au apărut în cursul anchetelor privind conspiraţia asasinării lui JFK. Potrivit scriitorului pe subiecte de crimă organizată Dan Moldea, Casey a fost fondatorul,consilierul general şi membrul consiliului de administraţie al Multiponics, o firmă agroalimentară care deţinea aproximativ 18.000 de hectare de teren agricol în mai multe state din sud, inclusiv Louisiana. Unul dintre partenerii lui Casey în aceasta aventură a fost Carl Biehl, pe care Moldea îl descrie ca fiind „un asociat al figurelor lumii interlope din familia criminală Carlos Marcello din New Orleans".(În capitolul 10, desigur, am examinat în detaliu legătura sindicatului Marcello-Lansky.)Ceea ce este deosebit de interesant, însă, este că, atunci când aventura Multiponics dintre Casey şi asociatul Marcello a dat faliment în 1971, aceasta datora aproximativ 20,6 milioane de dolari diverşilor creditori, inclusiv nimănui altul decât Bernard Cornfeld de la Investors Overseas Services, despre care am descoperit în capitolul 7 că funcţiona ca paravan pentru aventurile internaţionale de spălare de bani ale lui Tibor Rosenbaum pentru Mosad. (Şi trebuie să ne întrebăm, evident, dacă nu cumva acordul lui Casey cu IOS nu a fost, de fapt, un fel de aventură secretă – un mijloc pentru o plată de la Mosad deghizată într-un împrumut eşuat. (Sunt speculaţii, dar hrană pentru reflecţie.)
Mai târziu, după ce Casey a devenit directorul CIA, a numit în funcţia de director adjunct de operaţiuni, responsabil cu acţiunile secrete şi culegerea clandestină de informaţii din străinătate (vechiul post deţinut de James Angleton), o figură la fel de interesantă: un anume Max Hugel, un oficial al Centronics Data Computer Corporation.
Conform lui Dan Moldea: „O parte din Centronics a fost deţinută până în 1974 de Caesar's World, compania de jocuri de noroc din cazinouri, aflată pe atunci sub anchetă federală pentru ca era o presupusă proprietate ascunsă a mafiei, când firma anterioară a lui Hugel,Brother International Corporation, a cumpărat participaţiile Caesar's World în Centronics. De asemenea, Centronics a avut o relaţie de consultanţă cu gangsterul Moe Dalitz şi cazinourile sale din Las Vegas."În capitolul 10 şi în capitolul 15 şi în anexa noastră despre Comisia Warren am examinat istoria lui Moe Dalitz şi legăturile sale intime cu sindicatul Lansky şi operaţiunea Permindex

a lui Tibor Rosenbaum, care a fost legată de conspirația asasinării lui JFK. Acum găsim încă o
legatură a lui Dalitz cu cele mai înalte niveluri ale CIA.

VICTIME DE RĂZBOI

Este suficient să spunem că a existat o influență Mosad foarte lungă, definitivă și influentă în cadrul CIA și, prin urmare, putem înțelege de ce, atunci când directorul adjunct al CIA, amiralul Bobby Ray Inman, a avut motive să pună sub semnul intrebarii influența Mosad-ului, s-a trezit învins de William Casey în mai multe rânduri.

Deși (aparent) nu are nicio legătură directă cu asasinarea lui JFK, conflictul pe care Bobby Ray Inman l-a avut cu Israelul și puternicul său lobby din Washington ilustrează într-adevăr ce li se poate întâmpla oficialilor americani de rang înalt care intră în conflict cu Israelul punând la îndoială puterea și influența acestuia asupra elaborării politicilor americane. Inman, în felul său, a fost la fel de mult o victimă a războaielor secrete din culise cu Israelul, precum au fost cei dinaintea lui cum ar fi William Colby, John Paisley și John F. Kennedy. Probabil că nu vom ști niciodată dacă există, de fapt, o legătură directă între moartea lui Colby și Paisley și cea a lui John F. Kennedy. Dar faptele despre moartea lor indică toate o conexiune israeliană. Și numai din acest motiv este potrivit să menționăm acest lucru aici, în Verdict Final.

LEGĂTURA ANGLETON

Fiți siguri că nu am văzut,pana acum toate actiunile ultimului aliat CIA al Israelului și inamicul lui Colby - James Angleton, în paginile cartii Verdict Final. În Anexa Șapte vom explora rolul său puțin cunoscut în cealaltă lovitură de stat cunoscută sub numele de „Watergate”. Și vom vedea într-adevăr că există o legătură între Watergate și asasinarea lui JFK - și acea legătură este Angleton.

Anexa șapte
„Informatorul”
Dallas și Watergate erau conectate - Dar nu în modul în care cred mulți oameni.
James Jesus Angleton, Israelul și căderea lui Richard M. Nixon

Conexiunea Dallas-Watergate a fost baza unei cantităţi incredibile de dezinformare din momentul inlaturarii lui Richard Nixon în 1974. Există într-adevăr o conexiune Dallas-Watergate - dar este una pe care chiar şi cei mai neînfricaţi cercetători ai asasinării lui JFK par să o fi trecut cu vederea. Adevărata conexiune Dallas-Watergate este rolul mult timp ascuns al omului CIA din Israel, James Jesus Angleton principalul instigator al CIA nu numai în spatele asasinării lui JFK, ci şi al demisiei forţate a lui Richard M. Nixon.

De ani de zile, o gamă largă de autoproclamaţi cercetători ai asasinării lui JFK au depus eforturi mari pentru a găsi o „Conexiune Dallas-Watergate". Peter Dale Scott şi Carl Oglesby au scris pe larg pe această temă. Mulţi alţii au aprofundat şi ei subiectul. În principal, cercetătorii par să se concentreze pe un singur lucru: faptul că „fostul" agent CIA, E. Howard Hunt, liderul echipei care a jefuit sediul Partidului Democrat din complexul Watergate din Washington, fusese anterior legătura CIA cu exilaţii cubanezi anti-Castro în anii complotului de asasinat al mafiei CIA împotriva lui Fidel Castro.
Cu toate acestea, după cum vom vedea în această anexă, „Conexiunea Dallas-Watergate" este mult mai mult decât se vede cu ochiul liber - şi, ca să spunem adevărul, adevărata conexiune este rolul ascuns jucat de aliatul CIA al Israelului, James Jesus Angleton, nu numai în asasinarea preşedintelui Kennedy, ci şi în intriga Watergate care a dus la căderea lui Richard Nixon.
De fapt, după cum vom vedea, Nixon, la fel ca si JFK începuse să intre în conflict cu israelienii şi la fel ca si JFK era ţinta inlaturarii de la putere.

NIXON: „DAŢI-MI DOSARELE..."

Având în vedere ceea ce ştim acum despre conflictul acerb al lui John F. Kennedy cu Israelul din cauza intenţiei sale hotărâte de a dezvolta un arsenal nuclear, este într-adevăr destul de interesant să aflăm, potrivit jurnalistului Leslie Cockburn, că „atunci când Nixon a preluat funcţia de presedinte, al doilea lucru pe care i l-a cerut lui J. Edgar Hoover să-l facă pentru el a fost «Adu-mi dosarele despre spionajul american asupra arsenalului nuclear israelian»." Şi având în vedere legăturile strânse ale lui Hoover cu Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, un canal al informaţiilor americane pentru

Mosad-ul israelian, nu putem să nu ne întrebăm dacă vestea despre interesul neobişnuit al lui Nixon pentru acest subiect nu a ajuns cumva la sediul Mosad-ului din Tel Aviv.
Deşi, în calitate de preşedinte, Richard Nixon era în general perceput ca un prieten al Israelului, existau suspiciuni vechi cu privire la Nixon în comunitatea evreiască americană în general. Nixon abia câştigase preşedinţia în 1968, învingându-l la limită pe Hubert Humphrey, un susţinător devotat al Israelului, foarte popular în rândul alegătorilor evrei.Cu toate acestea, în 1972, Nixon a fost reales în mod covârşitor într-una dintre cele mai mari victorii populare din istoria americană şi, în acel moment, Nixon evident a decis că avea un mandat real pentru a începe să îşi exercite o influenţă reală.
De fapt, potrivit fostului şef de cabinet al Casei Albe, H.R. Haldeman, care scria în cartea sa „The Ends of Power", preşedintele intenţiona să revizuiască întreaga birocraţie federală şi să o aducă sub controlul direct al propriilor săi loialişti aleşi cu grijă din cercul interior al Casei Albe, colegii de încredere care nu făceau parte din elita sistemului.
„Reorganizarea", spune Haldeman, „este povestea secretă a cazului Watergate. Această reorganizare din iarna anului 1972 foarte puţin cunoscută publicului american a stimulat în cele din urmă marile blocuri de putere din Washington să acţioneze împotriva lui Nixon. „Toţi au văzut pericolul pe măsură ce detestatul Nixon se mişca din ce în ce mai mult pentru a controla ramura executivă de la Casa Albă, aşa cum era mandatat constituţional să facă. Ceea de ce se temeau era real. Nixon intenţiona cu adevărat să preia frâiele guvernului în mână, iar dacă membrii Congresului ar fi fost la curent cu o conversaţie prezidenţială din 15 septembrie 1972, ar fi fost şi mai temători."Potrivit lui Haldeman, Nixon a spus: „Vom face o curăţenie generală. E timpul pentru o echipă nouă. Punct. O să-i poporului american că nu am făcut-o când am venit înainte, dar acum avem un mandat solid." Şi una dintre obligatii este să facem curăţenia pe care nu am făcut-o în 1968." După cum a fost descrisă curăţenia interioară propusă de Haldeman: „Nu numai că Nixon ar controla strict toate atribuţiile guvernului prin intermediul a opt ofiţeri de rang înalt din Casa Albă; „El îşi va plasa propriii „agenţi" în poziţii cheie în fiecare agenţie a guvernului."
Evident, Nixon avea planuri mari: de fapt, urma să se impună

şi să încerce să obţină controlul asupra ramurii executive şi a nenumăratelor sale agenţii. Această mişcare, evident, i-a făcut pe mulţi din comunitatea evreiască americană să se simtă neliniştiţi. Zvonurile despre „listele" lui Nixon cu evrei în poziţii de rang înalt în ramura executivă şi în agenţii au început să circule, adăugând gaz pe foc la suspiciunile deja cunoscute faţă de Nixon. Şi pe măsură ce toate acestea se întâmplau în Statele Unite, au început să se desfăşoare evenimente din Orientul Mijlociu care au dat o noua percepţie a preşedintelui american referitoare la Israel.

NIXON ÎI TRADEAZA PE ISRAELIENI

După victoria sa masivă la realegere din 1972, Nixon si-a limitat interesul in ceea ce privea sprijinul său anterior pentru Israel. În 1973, administraţia Nixon ştia de atacul planificat asupra Israelului de către Siria şi Egipt de multa vreme dar Statele Unite au notificat Israelul doar cu treizeci de ore înainte de eveniment.

Potrivit criticilor pro-israelieni ai lui Nixon, John Loftus şi Mark Aarons,personalul lui Nixon „a fost avertizat cu cel puţin două zile înainte că un atac urma sa aiba loc dar nimeni din Casa Albă a lui Nixon nu i-a avertizat pe evrei până în ultimele ore din ziua atacului".

Loftus şi Aarons spun că „Deşi sursele noastre cred că incompetenţa, nu răutatea, a fost motivul amânării avertismentului, Nixon cu siguranţă avea un motiv pentru răzbunare... Nixon era foarte conştient că, în afară de J. Edgar Hoover, doar israelienii ştiau suficient despre trecutul său pentru a-i provoca pagube politice majore. „După cum arată înregistrările Watergate, Nixon se temea îngrozitor de evrei. A făcut liste cu duşmanii săi şi a ţinut evidenţa evreilor americani din administraţia sa..." Indiferent de motiv, în septembrie şi octombrie 1973, Casa Albă a lui Nixon a închis ochii la actiunile lui Anwar Sadat care planuia un atac surpriza consolidat împotriva evreilor."

Există şi alte dovezi că Nixon făcea eforturi în culise pentru a zădărnici puterea şi influenţa lobby-ului israelian, în ciuda percepţiei larg răspândite astăzi că Nixon era cumva un „prieten" al Israelului. De exemplu, respectatul jurnalist britanic Alan Hart a remarcat că încă din 1973, secretarul de stat al lui Nixon, Henry Kissinger, avertiza guvernul Israelului că Nixon s-ar putea pregăti să taie suportul militar către Israel.Adevărul este că, aşa cum a subliniat Hart, Nixon se alinia activ în culise cu regele Feisal

al Arabiei Saudite în încercarea de a rezolva conflictul israeliano-palestinian odată pentru totdeauna.
Hart a descris eforturile lui Nixon (prin bunele oficii ale regelui Feisal) de a-l angaja pe liderul palestinian Yasser Arafat în negocieri secrete pentru o soluţionare definitiva a păcii în Orientul Mijlociu.
Cu toate acestea, când Kissinger a aflat despre negocieri (care iniţial fuseseră purtate pe la spatele lui), a intervenit şi a pus capăt eforturilor de pace Nixon- Feisal, considerându-le evident o ameninţare la adresa Israelului.
În plus, Hart a remarcat că, potrivit surselor sale, la un moment dat Nixon însuşi i-a spus regelui Feisal că, dacă israelienii şi lobby-ul lor american continuă să frustreze eforturile lui Nixon de a soluţiona conflictul din Orientul Mijlociu, el Nixon era pe deplin hotărât să-şi rupă discursul despre Starea Naţiunii pregătit anterior şi să apară la televiziunea şi radioul naţionale şi să explice poporului american cum Israelul şi lobby-ul său american erau adevăratul obstacol în calea păcii în Orientul Mijlociu.
(Pentru o prezentare generală completă a acestor chestiuni - plus multe altele despre intrigile Israelului consultaţi volumul lui Alan Hart din 1984, Arafat - Terorist sau Pacificator? publicat de Sidgwick & Jackson, cu sediul la Londra.)
Evident, în culise se desfăşurau mult mai multe lucruri în anii fatidici 1973-1974, perioada în care scandalul Watergate a început să escaladeze şi în cele din urmă să-l doboare pe Richard Nixon. El la fel ca John F. Kennedy înaintea lui era angajat într-un război secret cu Israelul şi, pe măsură ce acest capitol se desfăşoară, vom vedea exact cum aceleaşi forţe care l-au subminat pe JFK, l-au eviscerat în cele din urmă si pe Nixon.
Există, de fapt, dovezi că planuri la nivel înalt de a acţiona împotriva lui Nixon erau deja în curs de desfăşurare chiar înainte de marea sa victorie la realegerea din 1972.
Într-un interviu din 24 martie 1974 cu Walter Cronkite de la CBS, finanţatorul internaţional Robert Vesco (care trăia pe atunci în exil în Costa Rica,fugind de urmărirea penală în Statele Unite) a avut câteva acuzaţii interesante care aproape niciodată nu au fost menţionate. Porţiunea relevantă din transcrierea interviului vorbeşte de la sine:CRONKITE: Domnule Vesco, aţi spus... că cu şase luni înainte de intrarea prin efractie in hotelul Watergate, democraţii au venit la dumneavoastră cu un plan de punere sub

acuzare a preşedintelui. Ne puteţi spune care a fost acel plan?
VESCO: Ei bine, permiteţi-mi să vă corectez pentru o clipă. Nu cred că amspus că democraţii au venit la mine. Am spus că un grup a venit. Nu cred că am identificat cine erau. Planul era, în esenţă, aşa cum am menţionat anterior,şi anume, încercau să obţină inculpări iniţiale împotriva unor înalţi oficiali, folosind acest lucru ca punct de plecare pentru a obţine opinie publică favorabila şi a atrage de partea lor în mare măsură presa. Obiectivul era de a inversa rezultatul alegerilor publice prezidenţiale din 1972.
Vesco a spus că „grupul" cu care s-a întâlnit includea trei persoane ale căror nume erau bine cunoscute şi care ocupaseră funcţii înalte în administraţiile anterioare pe care nu le-a numit. Potrivit lui Vesco, complotiştii l-au abordat deoarece credeau că ştia (sau altfel avea acces la) informaţii privind o contribuţie secretă în numerar către Partidul Republican, care ar putea fi folosită pentru a crea un scandal ce ar putea fi folosit pentru a dărâma administraţia Nixon.

„ACELEAŞI FORŢE" S-AU OPUS LUI JFK ŞI LUI NIXON

Ceea ce este şi mai intrigant, mai ales în lumina a ceea ce vom examina mai târziu, este că Vesco a mai spus (după demisia lui Nixon din 1974) că „forţele care m-au ameninţat sunt aceleaşi din punct de vedere politic care l-au eliminat pe preşedintele Kennedy şi apoi pe preşedintele Nixon şi vor să îi elimine pe toţi asociaţii lui Nixon".
Deşi cercetătorul asasinatului lui JFK, Carl Oglesby, scriind în The Yankee and Cowboy War, comentează că Vesco „a denaturat ideea din punct de vedere ideologic"sugerând că aceleaşi forţe care l-au eliminat pe JFK s-au aflat şi în spatele îndepărtării lui Nixon din funcţie, se pare, în schimb, că Vesco a avut într-adevăr dreptate. Deoarece Oglesby nu ia niciodată în considerare faptul că atât „democratul liberal" (Kennedy), cât şi „republicanul conservator" (Nixon) au intrat în conflict cu Israelul şi lobby-ul său american şi pentru că este orbit de dihotomia „liberal-conservator", Oglesby nu reuşeşte astfel să înţeleagă imaginea de ansamblu. Evident, aşa cum a spus Vesco, forţele care l-au ameninţat erau „aceleaşi din punct de vedere politic" cu cele care l-au asasinat pe John F. Kennedy şi apoi l-au atacat pe Richard Nixon.

CONEXIUNEA PERMINDEX A LUI VESCO

Vesco este de fapt o sursă foarte bună al acestui aspect puţin înţeles al „Conexiunii Dallas-Watergate".

De fapt, ascensiunea lui Vesco la putere în lumea financiară a avut loc atunci când a preluat controlul asupra lumii finantelor din compania Overseas Investors (IOS) a extravagantului finanţator Bernard Cornfeld, care, aşa cum am văzut în capitolul 7 şi în capitolul 15, a fost o parte integrantă a reţelei Permindex, legată de asasinarea lui Kennedy,înfiinţată de Tibor Rosenbaum, agent de rang înalt din Mosad.
Şi, aşa cum am menţionat în capitolul 9, Michael Townley era de fapt un agent IOS in momentul asasinării lui JFK ,ulterior fiind condamnat pentru uciderea diplomatului chilian Orlando Letelier. Co-conspiratorii lui Townley la acea crimă au fost exilaţii cubanezi (şi agenţi CIA) Guillermo şi Ignacio Novo, care, după cum am văzut, au sosit la Dallas pe 21 noiembrie 1963 şi s-au întâlnit cu agentul CIA, E. Howard Hunt şi evident, au jucat un rol alături de Hunt în circumstanţele din jurul evenimentelor din Dallas, care au fost legate de conspiraţia asasinatului. Însuşi Vesco s-a implicat în interesele arabe în urma scandalului financiar ulterior IOS, într-o asemenea măsură încât reporterul de investigaţii Jim Hougan a comentat ironic (şi înţelept) că Vesco „ar fi putut cu uşurinţă să-i convingă pe arabi că IOS era un instrument politic al Israelului, indicând investiţii de milioane de dolari în obligaţiuni şi proprietăţi israeliene şi legăturile sale cu sionişti de renume precum Cornfeld, Rosenbaum, Rothschild...
„Cu câţiva profesionişti de pe Madison Avenue de partea lui”, a spus Hougan, „Vesco ar fi putut manipula sentimentele naţionaliste din Orientul Mijlociu, apărând în viziunea arabă ca un refugiat politic, victima unei sinistre conspiraţii sioniste. La urma urmei, aşa cum îi plăcea lui [Vesco] să sublinieze, toate problemele sale puteau fi atribuite «acelor nenorociţi de evrei nenorociţi de la SEC».” „Şi ar fi existat o oarecare dreptate poetică în cazul în care Vesco ar fi reuşit cu această stratagemă”, a adăugat Hougan.
Astfel, având în vedere legăturile intime ale lui Vesco cu reţeaua Permindex din spatele conspiraţiei asasinării lui JFK, este probabil ca Vesco să fi ştiut într-adevăr despre complicitatea Mosad-ului cu CIA în afacerea JFK şi şi-a folosit astfel influenţa pentru a-i ataca pe cei care încercau să-l aducă înapoi în Statele Unite pentru a fi judecat.În cele din urmă, Vesco s-a refugiat în Cuba antisionistă cu acordul lui Fidel Castro şi acolo, fără îndoială, i-a vorbit lui Castro despre ceea ce el ştia despre afacerea JFK.

Acest lucru, desigur, ar fi fost de interes special pentru Castro, întrucât complotiştii din spatele asasinării lui JFK au făcut tot posibilul să-l „identifice” pe presupusul asasin al preşedintelui, Lee Harvey Oswald, drept simpatizant al lui Castro. În cele din urmă, desigur, Castro s-a certat cu Vesco şi faimosul „finanţatorul fugar” a fost închis de gazda sa, sub acuzaţia de implicare în traficul de droguri.
Soarta finală a lui Vesco rămâne de văzut, dar nu există nici o îndoială că afirmaţiile sale conform cărora forţele din spatele scandalului Watergate s-ar fi aflat şi în spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK au o mare relevanţă şi credibilitate, mai ales că ştim cu siguranţă că, pe măsură ce scandalul Watergate a început să se desfăşoare, subiectul asasinării lui Kennedy părea să-l preocupe pe Richard Nixon.

NIXON ŞI ASASINAREA LUI JFK

Cercetătorii asasinării lui JFK care au căutat mult discutata „Legătură Dallas-Watergate” citează adesea memoriile fostului şef de cabinet al lui Nixon la Casa Albă, H. R. Haldeman, în care Haldeman a descris cum Nixon a căutat să intervină la CIA pentru a împiedica continuarea scandalului Watergate. Nixon i-a spus lui Haldeman cum ar trebui el (Haldeman) să-l abordeze pe directorul CIA de atunci, Richard Helms şi să-l convingă pe Helms să coopereze.Nixon l-a sfătuit pe Haldeman să-i reamintească lui Helms cum fostul agent CIA, E. Howard Hunt, a fost unul dintre spărgătorii de la Watergate. „Hunt... va dezvălui o mulţime de lucruri”, a spus Nixon. „Dacă deschizi crusta aia, sunt o grămadă de lucruri... spune-le că simţim că ar fi foarte dăunător ca chestia asta să meargă mai departe. Asta îi implică pe aceşti cubanezi, pe Hunt şi o mulţime de desfranati cu care nu avem nimic de-a face.” Haldeman a spus că, la vremea respectivă, nu avea nici o idee despre ce „desfranati” vorbea Nixon. Dar Nixon a continuat: „Când îi aduci pe cei de la CIA,spune-le: «Uite, problema este că asta va redeschide toată chestia din Golful Porcilor. Aşa că ar trebui săi lase pe cei de la FBI-ul sa e ocupe şi, pentru binele ţării, să nu se implice mai departe în acest caz. Punct.”
Mai târziu, într-o întâlnire ulterioară, Nixon a elaborat din nou această temă criptică, spunând: „Spuneţi-le că, dacă cazul iese la iveală, va face CIA-ul să arate blamabil , îl va face pe Hunt să pară reprobabil şi este probabil să apara si adevarul despre esecul din

Golful Porcilor, ceea ce cred că ar fi foarte rusinos pentru CIA."
De fapt, Haldeman s-a dus la Helms şi i-a transmis acest mesaj. Reacţia directorului CIA l-a uimit pe Haldeman, care a descris-o în memoriile sale: „Nervozitate în cameră, Helms strângând de braţele scaunului si aplecându-se în faţă racni: «Golful Porcilor nu a avut nicio legătură cu asta.Nu am nici o îngrijorare în legătură cu Golful Porcilor.»" Potrivit lui Haldeman: „Pur şi simplu am stat acolo. Am fost absolut şocat de reacţia violentă a lui Helms. Din nou m-am întrebat,de ce era atâta presiune în povestea Golfului Porcilor?" (Sublinierea lui Haldeman).
Ceea ce este interesant este că Haldeman a spus că mai târziu, după ce a început să pună lucrurile cap la cap, a stabilit că „se pare că în toate acele referinţe la Golful Porcilor, Nixon se referea de fapt la asasinatul lui Kennedy".(Cu puţin timp înainte de moartea sa şi la ani după publicarea memoriilor, Haldeman a susţinut că coautorul memoriilor sale, Joe DiMona, a inserat citatul referitor la „Golful Porcilor" şi la asasinatul lui Kennedy în memoriile sale şi că aceasta a fost publicată fără ştirea sa şi că pur şi simplu nu era adevărată. Haldeman nu a reuşit însă să explice de ce nu şi-a citit niciodată propriile memorii înainte de a fi publicate sau de ce nu a respins niciodată afirmaţiile presupus false dar adesea menţionate ale coautorului său imediat după publicarea cărţii).
Au fost şi alţii care credeau că CIA a fost un factor principal în spatele scandalului Watergate. Chiar şi Washington Post (care a devenit principala voce media în afacerea Watergate) a relatat: „Charles W. Colson (un consilier de top al lui Nixon) a făcut o serie surprinzătoare de acuzaţii despre temerile lui Nixon privind implicarea CIA în scandalul Watergate.Colson l-a portretizat pe preşedinte ca fiind practic captiv al Biroului Oval al unor presupuşi conspiratori de rang înalt din cercurile de informaţii, împotriva căror nu îndrăznea să acţioneze de teama repercusiunilor politice internaţionale şi interne.Suspiciunea sa fundamentală era că CIA a planificat spargerile de la Watergate. Motivul: discreditarea cercului restrâns de consilieri ai preşedintelui."
Se pare într-adevăr că Nixon şantaja CIA pentru implicarea sa în asasinarea lui JFK şi a încercat să folosească aceste cunoştinţe împotriva CIA pentru a obţine pârghii politice după ce afacerea Watergate a început să se desfăşoare. Cu toate acestea, există o mare probabilitate ca, de la bun început,„spargerea" lamentabila

de la sediul democratilor să fi fost de fapt o înscenare care a fost concepută să eşueze. Şi în spatele acestei înscenari se afla CIA.
Au existat mai mulţi anchetatori care au investigat afacerea Watergate inclusiv Carl Oglesby menţionat anterior care au concluzionat că spărgătorii de la Watergate au fost, de fapt, infiltraţi de un „agent dublu" sau agenţi care s-au asigurat în mod deliberat că spărgătorii de la Watergate vor fi prinşi în fapt: O bucată de bandă adezivă lăsată „accidental" peste zăvorul unei uşi - pe orizontală, mai degrabă decât verticală, expunând astfel efractia- a alertat securitatea Watergate că se desfăşurau şmecherii.

SPĂRGATORII LUI ANGLETON?

Deşi s-a sugerat că E. Howard Hunt însuşi a fost unul dintre cei care au ajutat la „fiasco-ul" spargerii o opinie evident susţinută de G. Gordon Liddy şi cu siguranţă de Eugenio Martinez, doi dintre ceilalţi spărgători, un alt probabil agent dublu a fost James McCord, care a fost direct responsabil pentru parodia înregistrării. Deşi nu era cunoscut publicului înainte de scandalul Watergate, McCord nu era un obişnuit „agent CIA." Nu fusese doar oficialul de rang înalt al CIA în domeniul securităţii în Europa, ci fusese ulterior şi responsabil pentru securitatea la sediul CIA din Langley, poziţii deloc nesemnificative. Totuşi, în aparenta „pensionare", expertul de rang înalt în domeniul securităţii al CIA a reuşit să „strice" o spargere simpla.Însuşi McCord a spus mai târziu că Nixon a încercat „să obţină controlul politic asupra CIA" şi cu siguranţă acest lucru nu ar fi fost pe placul lui McCord nici al celor din CIA, cum ar fi fost aliatul Mosad-ului, şeful contrainformaţiilor CIA, James Angleton. De fapt şi acest lucru este foarte important McCord a fost un prieten apropiat al lui Angleton şi, în calitatea sa îndelungată de oficial de securitate CIA, McCord a lucrat direct cu Angleton. Mai mult, ca şi creştin care cita din Biblie, McCord împărtăşea devotamentul lui Angleton faţă de Israel.
Astfel, dovezile nu numai că sugerează că operaţiunea Watergate împotriva lui Nixon a fost declanşată cel puţin parţial pentru că Nixon era (la fel ca si JFK înaintea lui) o ameninţare pentru Israel, dar şi că originile Watergate pot fi urmărite direct până la biroul lui Angleton de la CIA.
În plus, faptul că îi găsim pe un veteran al Mosad, agentul contractual CIA Frank Sturgis, şi pe fostul său partener CIA E. Howard Hunt, implicaţi în spargerea esuată este, de asemenea,

semnificativ.După cum vom vedea acum, Angleton a fost cel care a orchestrat prin intermediul unui agent din interiorul Casei Albe scurgerile constante către Washington Post care au dus la frenezia media naţională amintită astăzi sub numele de „Watergate”.

APARITIA ,,INFORMATORULUI”

Sursa de la Casa Albă care le-a furnizat tinerilor reporteri de la Washington Post, Robert Woodward şi Carl Bernstein, frânghia de care aveau nevoie pentru a-l spânzura pe Richard Nixon pentru muşamalizarea Watergate a fost supranumită „Gâtul Adânc”.

Ani de zile au existat speculaţii cu privire la identitatea reală a „Gâtului Adânc”, iar unul dintre candidaţii al cărui nume a fost adesea menţionat deşi el neagă este generalul Alexander Haig, care a fost şef de cabinet al Casei Albe în momentul morţii lui Nixon.

Printre cei care îl numesc pe Haig „Deep Throat” se numără scriitorii pro-Israel menţionaţi anterior, John Loftus şi Aarons.

Aceştia speculează că până în octombrie 1973, Haig (el însuşi un apărător fervent al Israelului) a devenit suparat pe izbucnirile antievreieşti ale preşedintelui Nixon şi chiar furios că
Nixon aproape lăsase Israelul victima unui atac arab surpriză şi si cu convingere a devenit „sifonul” cu scopul de a-l face pe Nixon să se retragă din funcţie şi să-l forţeze să plece.

Aceasta este o teorie interesantă, chiar dacă numai pentru că indică faptul că există surse pro-Israel care sugerează că distrugerea lui Richard Nixon a fost opera unui sionist fervent poziţionat la nivel înalt în Casa Albă: în acest caz, Alexander Haig.

Cu toate acestea, există dovezi mult mai puternice care sugerează că ar trebui să depunem coroana de onoare la mormântul lui James Angleton. Dacă Angleton nu era „Deep Throat” în sine, el era cu siguranţă cel care il gestiona din partea CIA pe „Deep Throat” - şi, prin urmare, a fost în cele din urmă responsabil pentru distrugerea lui Richard M. Nixon. Aşadar, să aruncăm o privire la dovezi.

Ne îndreptăm atenţia către opera jurnalistei de investigaţii Deborah Davis, a cărei carte percutantă, Katharine the Great: Katharine Graham and Her Empire, publicată de Washington Post, a creat un adevărat scandal când a aparut initial.

Cartea a fost atât de incendiară încât doamna Graham şi-a folosit imensa influenţă pentru a o scoate din librării.Dar ceea ce este şi mai interesant este faptul că cartea lui Davis a fost probabil singura lucrare (de până acum) care a documentat legătura mult timp

ascunsă a lui Angleton cu afacerea Watergate (dar care cumva a trecut neobservată şi uitată).

ANGLETON ŞI THE WASHINGTON POST

Iniţial, Davis descrie legăturile intime şi de lungă durată dintre Angleton şi Benjamin Bradlee, redactorul de la Washington Post, care i-a supervizat pe reporterii Robert Woodward şi Carl Bernstein în relatarea de către Post a scandalului Watergate:

„1956. Ben Bradlee, recent recăsătorit, este corespondent european pentru Newsweek. A părăsit ambasada americană de la Paris, unde a ocupat funcţia de ataşat de presă pentru Newsweek în 1953, cu un an înainte ca directorul CIA, Allen Dulles, să-l autorizeze pe unul dintre cei mai pricepuţi şi fanatici agenţi ai săi, fostul agent OSS James Angleton, să înfiinţeze o agentie de contrainformaţii. În calitate de şef al contrainformaţiilor, Angleton a devenit legătura pentru toate serviciile de informaţii aliate şi i s-a acordat autoritate asupra biroului sensibil Israel, prin care CIA primeşte optzeci % din informaţiile sale despre KGB.„Bradlee este în măsură să-l ajute pe Angleton cu israelienii din Paris şi sunt conectaţi şi în alte moduri” de asemenea: soţia lui Bradlees, Antoinette Eno "Tony" Pinchot(absolenta a colegiului de arte Vassar in 1944), şi sora ei Mary Pinchot Meyer,(Vassar 1942), sunt prieteni apropiaţi cu Cicely d'Autremont,(Vassar 1944), care s-a căsătorit cu James Angleton când ea era în anul trei, anul în care el a absolvit Facultatea de Drept de la Harvard şi a fost recrutat în OSS de unul dintre foştii săi profesori de la Yale.”

Davis citează, de asemenea, o altă legătură Bradlee-Angleton care avea să devină critică în perioada Watergate:

„Tot la Harvard, la începutul anilor 1940, au fost Ben Bradlee şi un tânăr Richard Ober, care avea mai târziu să devină adjunctul principal al lui Angleton în contrainformaţii şi să lucreze cu maestrul în Europa şi Washington pe parcursul anilor cincizeci, şaizeci şi începutul anilor şaptezeci.” „Anuarul Harvard pentru 1943-1944 arată că Bradlee şi Ober,intre care e o diferenţă de varsta de doar patru luni, au fost ambii membri ai clubului Hasty Pudding ca elevi din clasele inferioare; este un club pentru patru ani, iar studenţii se înscriu în anul întâi. Potrivit unui istoric al clubului Hasty Pudding, «cluburile sociale de la Harvard aveau doar aproximativ patruzeci de membri» pe atunci şi erau adesea sursa unor prietenii strânse, chiar pe viaţă, între tineri...”

În ciuda tuturor acestora, Bradlee a negat că l-ar fi cunoscut pe Ober atunci sau mai târziu. Dar nu există nici o îndoială că, în momentul în care Bradlee îşi începuse munca pentru Newsweek şi colabora cu James Angleton „prin israelienii din Paris", Ober era adjunctul de încredere al lui Angleton. Şi aceasta se întâmpla în perioada în care operaţiunile lui Angleton(descrise în capitolul 9) care implicau mafia corsicană franceză erau la apogeu.
Davis descrie rolul jucat de Bradlee şi alţi jurnalişti legaţi de reţeaua Angleton: „El şi colegii săi scriu din perspectiva Războiului Rece. Angleton şi Ober sunt agenţi de informaţii care călătoresc între Washington şi Paris, Londra şi Roma. La Washington, în locuri private, cum ar fi salonul lui Philip şi Katharine Graham, aceşti patrioţi filosofează şi fac planuri; în oraşe străine, ei îşi fac treaba de a menţine comunismul european sub control folosind orice mijloace necesare plantând poveşti negative, infiltrându-se în sindicate, sprijinind sau discreditând lideri politici pentru a provoca sentimente anticomuniste."
Bradlee a reuşit, de asemenea, să se regăsească în mijlocul controversei algeriene în care, în Statele Unite, tânărul senator John F. Kennedy se implicase spre disperarea susţinătorilor Israelului, care se opuneau conceptului ca Algeria arabă (pe atunci încă o colonie franceză) să devină o republică independentă.
Potrivit lui Davis, „cea mai notabilă realizare a lui Bradlee ca şi corespondent străin a fost obţinerea unui interviu cu FLN, gherilele algeriene care erau atunci în revoluţie împotriva guvernului francez. Interviul care avea toate semnele unei operaţiuni de informaţii... i-a determinat pe francezi să-l expulzeze pe Bradlee din ţară în 1957."În orice caz, destul de remarcabil, aici îl găsim pe Bradlee în timp ce lucra cu Angleton, cu aproximativ 17 ani înainte de Watergate în mijlocul unui alt proiect de interes special pentru Israel şi care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi parte a aşa-numitei „Conexiuni Franceze" cu conspiraţia de asasinare a lui JFK în care Angleton a fost un jucător central.
Cu toate acestea, la scurt timp după asasinarea lui JFK, îi găsim din nou pe Angleton şi Bradlee lucrând împreună în secret în culise. După cum am subliniat în capitolul 16, după ce amanta lui JFK, Mary Pinchot Meyer (cumnata lui Bradlee şi soţia oficialului CIA de rang înalt, Cord Meyer) a fost găsită împuşcată mortal (într-un jaf chipurile) pe 12 octombrie 1964, Angleton a obţinut jurnalul

doamnei Meyer (cu ajutorul lui Bradlee) şi l-a distrus la sediul CIA. Câţiva ani mai târziu, după ce un redactor al Washington Post, James Truitt, s-a angajat într-un conflict cu Bradlee, Truitt a făcut publică povestea cum Angleton şi Bradlee au procurat jurnalul doamnei Meyer. Înainte de acest moment, Angleton reuşise să evite lumina reflectoarelor, dar legătura sa cu intriga Mary Meyer i-a adus într-adevăr o recunoaştere publică nedorită.
Potrivit lui Deborah Davis, „certul dintre Truitt şi Bradlee l-a expus inutil pe Angleton, spre dezgustul şi amărăciunea sa”.
Până în 1967, cu Israelul asigurat de sprijinul total al administraţiei Johnson, biroul lui Angleton de la CIA conducea acum infama „Operaţiunea HAOS”, care era un „program de colectare de informaţii cu aspecte clare de contrainformaţii interne” pe scurt, o operaţiune de spionaj care-i viza pe cetăţenii americani care îndrăzneau să se opună politicii CIA şi administraţiei Johnson. Operaţiunea a fost condusă pentru Angleton de adjunctul său de lungă durată, menţionatul anterior Richard Ober. Cu toate acestea, când Richard Nixon a intrat în funcţie în 1969, Casa Albă a lui Nixon a început să coopereze îndeaproape cu operaţiunea lui Angleton şi, astfel, l-a adus pe Ober în cercul restrans de putere al Casei Albe.
MOSAD-UL LA CASA ALBĂ?
A existat însă o altă problemă. Acest fapt anume raportat de Deborah Davis se pare că nu a fost niciodată menţionat în altă parte în toată bogăţia de informaţii publicate cu referire la Watergate şi intrigile acelei epoci. Revelaţia lui Davis este esenţială pentru înţelegerea forţelor secrete din spatele loviturii de stat care l-a înlăturat pe Richard Nixon de la preşedinţie... Potrivit lui Davis, ca parte a unei aşa-numite soluţii la trei probleme percepute de secretarul de stat Kissinger - şi anume „atenuarea ostilitatilor in Orientul Mijlociu, războaiele arabo- israeliene şi subversiunea internă” Kissinger l-a mutat pe Angleton „la Casa Albă şi l-a pus la conducerea unui birou de contrainformaţii israelian care era, în teorie,mai independent şi mai important decât biroul pentru Israel de la CIA”.Davis notează că „Angleton a lucrat îndeaproape cu Kissinger şi ştia aproape tot ce făcea, deşi Kissinger nu avea acelaşi avantaj cu Angleton”. De afacerile biroului israelian al lui Angleton de la Casa Albă un avanpost virtual al Mosad se ocupa adjunctul lui Angleton, Richard Ober. Astfel, Angleton şi Ober erau bine

plasaţi într-un moment critic când Richard Nixon, extaziat de victorie după realegerea sa triumfătoare, a început să se mişte pentru a-şi afirma controlul asupra CIA şi împotriva Israelului. După cum am văzut, efractia eşuată de la Watergate din 1972 avusese deja loc, iar Nixon şi cercul său apropiat începuseră o tentativă stupidă de muşamalizare. Dar dovezile sugerează că spargerea, de la început, a fost o înscenare. Şi Nixon a căzut direct în ea.Aliatul de lungă durată al lui James Angleton de la Washington Post, Ben Bradlee, a fost cel care a început presiunea media care a făcut din „Watergate" un cuvânt familiar şi a dus la seria de anchete oficiale care l-au doborât pe Nixon. DarPost nu ar fi putut orchestra indignarea publică dacă nu s-ar fi bazat atât de temeinic pe „Deep Throat" - o figură din interiorul Casei Albe, cu o poziţie înaltă, care a reuşit să le ofere reporterilor de la Post, Bob Woodward şi Carl Bernstein, informaţiile de care aveau nevoie pentru a face din Watergate o ştire foarte, foarte importantă.
Deborah Davis ne oferă o sinteză a parametrilor intrigii dintre „Deep Throat" şi Washington Post, demonstrând, fără îndoială, că relatarea Watergate de către Post nu a fost doar un simplu caz de tineri reporteri hotărâţi care au făcut o treabă fantastică în demascarea corupţiei, ci că se întâmplau mult mai multe în culise:
„Faptul că Woodward a fost manipulat sau «condus» de Deep Throat apare foarte clar in cartea lui Woodward şi Bernstein despre Watergate, All the President's Men(Toti oamenii presedintelui), acesta fiind un alt motiv pentru care cartea este un document uimitor. Este evident că Deep Throat are un interes serios ca Post să reuşească în ancheta sa... El aşteaptă rezultate. Nu-i va spune cum ştie ceea ce ştie sau de ce vrea să-l ajute pe Woodward să-l implice pe Nixon..."
Davis a ajuns la concluzia că „vocea" sursei „Deep Throat" era, de fapt, adjunctul lui James Angleton, Richard Ober. Şi asta înseamnă, desigur, că Ober, cu siguranţă, îndeplinea dorinţele lui Angleton ca parte a unei campanii de înlăturare a lui Richard Nixon.
Marea întrebare, din punctul de vedere al lui Davis, este dacă „Deep Throat" l-a contactat pe Woodward sau dacă editorul lui Woodward, Ben Bradlee, l-a pus pe Woodward în legătură cu „Deep Throat".
În ambele cazuri, mâna fină a lui James Angleton era în mod clar prezentă. Fie Angleton l-a trimis pe Ober la Woodward, fie Angleton

i-a ordonat aliatului său vechi din cadrul ziarului Post, Bradlee, să-l pună pe reporterul său, Woodward, să-l caute pe Ober. Davis subliniază: „Mica înşelăciune din cartea Toţi oamenii preşedintelui este că doar Woodward ştia cine este Deep Throat. Bradlee, de asemenea, aproape sigur îl cunoştea şi de mult mai mult timp decât Woodward."Davis adaugă că: „Există posibilitatea ca Woodward să-l fi întâlnit pe Deep Throat(informatorul de la Casa Alba) în timp ce lucra înainte să devină reporter la Post, ca agent de informaţii între Pentagon şi Casa Albă, unde Deep Throat îşi avea biroul, şi că l-a considerat pe Woodward de încredere sau util şi a început să vorbească cu el când a venit momentul potrivit." „Este la fel de probabil", spune Davis, „ca Bradlee, care îi oferise lui Woodward alte surse despre alte poveşti, să-i fi pus în legătură după prima zi în care Woodward a lucrat la poveste, când spărgătorul de la Watergate, James McCord,a spus la audierea sa de punere sub acuzare că a lucrat cândva pentru CIA."
În opinia lui Davis: „Indiferent dacă Bradlee a furnizat sau nu sursa, el a recunoscut declaraţia lui McCord în faţa instanţei ca fiind extrem de neobişnuită. Angajaţii CIA, atunci când sunt prinşi într-un act ilegal, nu recunosc că lucrează pentru CIA, decât dacă acest lucru face parte din plan. McCord nu avea motive întemeiate să menţioneze CIA deloc, cu excepţia, se pare, a faptului de a atrage atenţia largă asupra efractiei, deoarece i s-a cerut să-şi declare doar ocupaţia actuală,iar el nu mai lucrase pentru CIA de câţiva ani."

O OPERAŢIUNE DE CONTRAINSPIONAJ

Concluzia lui Davis este într-adevăr destul de puternică: „Dacă Deep Throat era Richard Ober, cu care Bradlee luase cina la Harvard şi pe care Woodward îl cunoscuse foarte probabil în timp ce se afla la Pentagon; dacă era sau nu Ober,cel care, în calitate de şef al Operaţiunii HAOS, atât ca agent al Casei Albe, cât şi ca agent al Securităţii Naţionale, era unul dintre puţinii oameni aflaţi în poziţia de a şti mai multe despre Nixon decât Nixon însuşi; dacă Deep Throat era sau nu acelaşi om care fusese adjunctul şi protejatul lui James Angleton,maestrul CIA în trucuri murdare nu există nici o îndoială că manevra Washington Post pentru a-l înlătura pe Nixon a fost atât o operaţiune de contraspionaj de cel mai înalt nivel, cât şi un truc murdar prin excelenţă."
„Ceea ce contează", conchide Davis, destul de corect, „nu este cum s-a făcut legătura cu Deep Throat, ci de ce.

De ce i-a permis Bradlee lui Woodward să se bazeze atât de mult pe aceasta şi, în cele din urmă, de ce liderii comunităţii de informaţii, în numele carora a vorbit Deep Throat, au vrut ca preşedintele Statelor Unite să dispară?"
Pare evident că aici, în Verdict Final, putem oferi în sfârşit un răspuns la întrebarea lui Davis despre motivul pentru care liderii comunităţii de informaţii, în numele cărora a vorbit Deep Throat, l-au vrut pe Richard Nixon inlaturat de la preşedinţie. Răspunsul constă în simpla afirmaţie că Nixon la fel ca John F. Kennedy înaintea lui devenise perceput (aşa cum am văzut) ca o ameninţare la adresa supravieţuirii Israelului. Şi aşa a fost pusă în mişcare operaţiunea Watergate pentru a-l înlătura pe Nixon de la Casa Albă. Odată ce Nixon şi cercul său apropiat au fost prinşi în plasă şi au început încercările lor adesea ridicole de muşamalizare (care, desigur, au fost chiar actiunile lor), au contribuit la pregătirea terenului pentru propria lor ruină. Nixon, în plus,a început unele încercări de şantaj împotriva CIA, ameninţând în mod clar aşa cum am văzut cu utilizarea cunoştinţelor sale despre implicarea CIA în asasinarea lui JFK. (Şi având în vedere tot ce ştim acum, este probabil ca Nixon să fi ştiut sau să fi suspectat şi implicarea Mosad-ului.)Odată ce, la instigarea lui Angleton , Washington Post s-a implicat activ în campania împotriva lui Nixon, soarta preşedintelui a fost pecetluită. Ancheta Senatului, larg aclamată, privind afacerea Watergate a devenit un subiect de interes zilnic al televiziunii, iar Camera Reprezentanţilor a început procedurile de punere sub acuzare. Şi, în calitate de consilier principal al Comitetul Watergate al Senatului, un loc important în intriga împotriva lui Nixon, în calitate de consilier juridic principal al Comitetului Watergate din Senat, se afla Sam Dash, fostul comisar naţional şi membru al consiliului consultativ naţional la Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith canalul de informaţii american pentru Mosad-ul israelian. Iar în calitate de consilier juridic al minorităţii „republicane" - bine plasat pentru a monitoriza apărătorii republicani ai lui Nixon - se află Albert Jenner, pe care l-am întâlnit în Anexa Patru ca fost membru al personalului Comisiei Warren, cu legături intime cu imperiul din Chicago, legat de mafie, al miliardarului sionist Henry Crown. Prin urmare, putem fi siguri că toate părţile interesate erau pe deplin versate în secretele afacerii Watergate şi ale progresului acesteia. Pe scurt, Nixon era înconjurat. Singura sa şansă de

supraviețuire, odată ce Watergate ar fi fost expusa publicului, ar fi fost o contra-lovitură de stat virtuală.
În acest sens, ştim că celălalt partizan cheie al Israelului din Casa Albă, Alexander Haig, a acţionat activ pentru a-l împiedica pe Nixon să face orice încercare de riposta. Mai multe relaţii publicate au descris cum Haig a instruit forţele armate să ignore orice ordine militare ale preşedintelui Nixon, cu excepţia cazului în care acestea ar fi fost aprobate mai întâi de el.
Mai mult, au existat şi rapoarte conform carora Haig însuşi a iniţiat o investigaţie discretă, în culise, privind presupusa implicare a lui Nixon în crima organizată, evident ca parte a efortului de a strânge şi mai mult laţul din jurul gâtului lui Nixon în cazul în care preşedintele ar refuza să acţioneze din proprie iniţiativă.
Ne putem doar imagina reacţia publicului dacă ar afla că preşedintele lor care a spus că nu este un „escroc" ar fi fost demascat de Washington Post ca un aliat secret al Mafiei. Aşa cum s-a întâmplat, Angleton, Haig şi Post nu au fost nevoiţi să-şi joace niciodată cartea Mafiei împotriva lui Nixon.
Preşedintele aflat în dificultate a demisionat pe 9 august 1974.

REALA „LEGĂTURĂ DALLAS-WATERGATE"

În contextul a ceea ce am analizat, poate exista vreo îndoială că Watergate a fost, de fapt, o operaţiune comună CIA-Mosad - orchestrată de James Angleton - în scopul înlăturării lui Nixon de la preşedinţie,o operaţiune similară cu conspiraţia care a dus la asasinarea lui John F.Kennedy? Dovezile sunt acolo, pentru cei care pot vedea imaginea de ansamblu.S-ar putea adăuga, fie şi numai ca o completare, că alegerea poreclei „Deep Throat" a fost un fel de „glumă" din partea lui Woodward şi a colegilor săi de la Post. Angleton, desigur, era cunoscut ca un băutor înrăit şi un fumător înrăit, adesea învăluit într-o ceaţă de fum. Se spune, de asemenea, că „Deep Throat" este destul de literar şi era bine ştiut că, în timp ce era la Yale, tânărul James Angleton era, de fapt, poet şi edita o revistă literară.Aşadar, utilizarea numelui de cod „Deep Throat" nu a fost evident un mod tocmai subtil de a semnala celor aflaţi în cunoştinţă de cauză din Washington-ul oficial că adevărata forţă din spatele scurgerii de informaţii către Post era, de fapt, aliatul Israelului în CIA, James Angleton. Şi astfel, oricine era la curent şi-ar fi dat seama imediat că „Watergating"-ul lui Richard Nixon a fost o operaţiune de murdară desfăşurată din biroul israelian al lui

Angleton din Casa Albă. Deşi Richard Ober pare să fi fost „vocea” reală pentru „Deep Throat”, James Angleton a fost ventrilocul din culise.
Richard Curtiss, redactorul executiv al The Washington Report pe problemele din Orientul Mijlociu, a declarată deschis în 1995 că „opinia noastră a fost mult timp că oricine a jucat rolul lui «Deep Throat» a fost de fapt doar un canal pentru informaţiile colectate de Mosad-ul israelian şi folosite pentru a-l discredita pe Nixon”şi că încercarea lui Nixon de a reevalua relaţiile SUA cu Israelul a fost „ catalizatorul care a dus direct la căderea sa”.
Până la a patra ediţie a Verdictului Final, mişcările lui Richard Nixon de a-si consolida puterea şi de a controla CIA-ul şi intrigile ulterioare din afacerea Watergate nu au fost niciodată legate de conflictul emergent al lui Nixon cu Israelul. Dar nu există nici o îndoială, luând în considerare toate aspectele, că aceasta este adevărată cheie pentru intelegerea afacerii Watergate şi a „conexiunii Dallas-Watergate” care a fost mult timp analizată, dar niciodată pe deplin înţeleasă până acum.
Fiind în centrul tulburărilor politice care au sfâşiat America în deceniul care a urmat asasinării lui John F. Kennedy (în care şi James Angleton a jucat un rol), Angleton, dintre toti, a fost cu adevărat „omul care ştia prea multe”.
Nu e de mirare că printre alte motive asta a fost unul pentru care William Colby l-a forţat pe Angleton să părăsească CIA în 1974. Înlăturarea lui Angleton din CIA a fost cu siguranţă un obstacol pentru Israel şi Mosad-ul său într-un moment critic, dar Angleton era bătrân şi bolnav (poate chiar la limita nebuniei clinice, conform unor relatări mai puţin prietenoase) şi, în cele din urmă, ar fi fost forţat să se pensioneze doar pentru asta. Angleton, în cele din urmă, a fost un anacronism de neînlocuit care, în perioada sa de glorie, şi-a servit bine aliaţii israelieni.

COMPLOTUL ,,INLĂTURARII LUI AGNEW”

Există şi alte indicii că legătura israeliană a jucat un rol semnificativ în Watergate (şi în evenimentele ulterioare conexe care au urmat). Legătura israeliană poate fi urmărită în scandalurile care i-au înconjurat atât pe vicepreşedintele Spiro Agnew, cât şi pe fostul guvernator al Texasului, John Connally, care se alăturase administraţiei Nixon ca secretar al Trezoreriei şi care a fost prima opţiune a lui Nixon (chiar în locul lui Agnew) ca succesor în 1976.

O parte a conspirației Watergate împotriva lui Nixon o parte critică, de fapt a fost asigurarea că Agnew va fi îndepărtat din funcția de vicepreşedinte înainte că Nixon să fie inlăturat. Şi, în mod ironic, aşa cum a subliniat Agnew în memoriile sale, „Go Quietly… Or Else”, dacă Nixon ar fi rămas ferm şi l-ar fi susţinut pe Agnew atunci când Agnew însuşi a fost criticat, este posibil ca Nixon însuşi să nu fi fost forţat să demisioneze. De fapt, în opinia lui Agnew, el, Agnew, era chiar mai detestat de ,,cei din umbra” decât Nixon. Totuşi, deoarece preşedintele Nixon era deja sub asediu ca o consecinţă a scandalului Watergate, acesta a refuzat să-i ia apărarea lui Agnew şi nu a depus niciun efort pentru a anula ancheta asupra lui Agnew, care a dus în cele din urmă la demisia acestuia.
Privind în urmă, nu există nici o îndoială că scandalul care l-a doborât pe Agnew a fost la fel de artificial ca oricare altul din istoria americană. În mijlocul „crizei” Watergate, Barnet Skolnik, un procuror evreu liberal din cadrul biroului procurorului american din Maryland, a adus acuzaţii de luare de mită împotriva lui Agnew, acuzaţii care după cum arată dovezile sunt suspecte până în ziua de azi.
Skolnik a avut şansa de a-l „prinde” pe Agnew când Lester Matz, un proeminent om de afaceri evreu, care era anchetat pentru dare de mită funcţionarilor publici din Maryland în schimbul unor contracte la nivel local şi statal, a scos la iveală relaţia sa intermitentă anterioară cu Agnew din timpul anilor în care vicepreşedintele a lucrat în politica din Maryland. Într-o înţelegere cu Skolnik, Matz a susţinut că i-a dat mită lui Agnew.
Apoi, urmând exemplul lui Matz, alţi doi imitatori care erau, de asemenea, investigaţi ,I. M. Hammerman şi Jerome Wolff au susţinut, de asemenea, că l-au „mituit pe fostul guvernator al statului Maryland”.
Agnew a recunoscut că a primit adesea contribuţii la campania sa de la corporaţii care făceau afaceri cu statul o practică obişnuită în Maryland şi în alte părţi dar a insistat că nu a acceptat niciodată bani pentru uz personal. Cu toate acestea, procurorii federali erau dornici să construiască un caz împotriva lui Agnew pentru a-l forţa să părăsească funcţia de vicepreşedinte.”

AGNEW ŞI ISRAEL

M. Hirsh Goldberg a scris în Times of Israel despre cariera lui

Agnew.Într-un articol intitulat „Evreii initiatori... Evreii la capat de linie”, Goldberg a spus: „A fost o viaţă politică împletită în mod curios cu evreii. Ascensiunea rapidă ca o rachetă de 4 iulie, căderea bruscă în dizgraţie politică ambele au implicat evrei. A fost un aspect ironic, aproape neobservat, al unei cariere politice atât de mult adresată clasei de mijloc americane... şi totuşi atât de puternic dependenta de creierele evreilor, talentul evreiesc, banii evreieşti şi - în cele din urmă atât de puternic afectată de mărturiile evreilor.”
Confruntându-se cu o posibilă pedeapsă cu închisoarea dacă ar fi ajuns în instanţă şi condamnat, Agnew a demisionat din funcţia de vicepreşedinte şi a pledat că nu contestă acuzaţiile de luare de mită şi evaziune fiscală provenite din presupusa sa acceptare a mitelor (pe care Agnew a continuat să le nege până în ziua în care a murit). Nici unul dintre acuzatorii lui Agnew nu a fost condamnat la închisoare. Procurorul general republican care a promovat campania procurorului american Sachs împotriva lui Agnew a fost Elliot Richardson, care în cele din urmă a demisionat din administraţia Nixon „dezgustat” şi a fost aclamat ca un „erou al Watergate”. În memoriile sale, Agnew (nu nesemnificativ) subliniază că Richardson îşi dorea pe cineva în linia de succesiune prezidenţială care „să apere Israelul, indiferent de riscul pentru Statele Unite”.
Agnew era deja suspectat de „antisemitism” din cauza atacurilor sale asupra mass-media şi după cum a remarcat Agnew, la doi ani după ce a părăsit funcţia, el a fost criticat intens „pentru că a spus că atitudinea noastră faţă de Israel a fost afectată de preponderenţa simpatizanţilor Israelului în mass-media”.
După ce a părăsit funcţia, Agnew a scris Decizia Canfield, un roman controversat,deşi puţin citit, despre intrigi politice la nivel înalt, pe care unii critici l-au numit „antisemit”, readucându-l pe fostul vicepreşedinte în atenţia publicului. Romanul lui Agnew a fost descris de un editorialist pro-Israel ca sugerând că „evreii din mass-media alcătuiesc un «lobby sionist» care ne conduce la dezastru în Orientul Mijlociu”.
Mai târziu, în privat, într-o scrisoare din 20 aprilie 1988 către prietenul său, fostul deputat Paul Findley (R-Ill.), el însuşi un critic aspru al lobby-ului israelian, Agnew a comentat că „imi asum apariţia dificultăţilor mele din confruntarea cu acelaşi

lobby”.Dar Agnew va ramane in memoria publicului ca un „escroc” care a ocupat funcţia de vicepreşedinte si nu ca victimă a intrigilor israeliene, aşa cum cu siguranţă a fost, în ciuda criticilor.

ASASINAREA LUI JOHN CONNALLY

Între timp, John Connally, la fel ca Agnew, a fost pus sub acuzare pentru luare de mită în circumstanţe care sugerează o altă „înscenare” calculată.

Un anume Jake Jacobson, un lobbyist pentru industria laptelui, a susţinut că Connally, un multimilionar, a acceptat o mită de 10.000 de dolari (în timp ce ocupa funcţia de secretar al Trezoreriei) în schimbul ajutorului acordat pentru a obţine o creştere în 1971 a sprijinului guvernamental pentru preţurile laptelui. Cu toate acestea, adevărul este că, în calitatea sa de secretar al Trezoreriei, Connally nu avea puteri oficiale în reglementarea programelor de susţinere a preţurilor laptelui ale Departamentului Agriculturii.

Acuzatorul lui Connally, Jacobson, fusese anterior pus sub acuzare de Departamentul de Justiţie pentru deturnare de fonduri care implică împrumuturi de aproape 1 milion de dolari de la o casă de economii şi împrumuturi din Texas dar când avocaţii Departamentului de Justiţie au aflat despre asocierea sa anterioară cu Connally, Jacobson şi-a amintit brusc de „mita” pe care se presupune că i-o dăduse lui Connally şi a încheiat o înţelegere de recunoaştere a vinovăţiei. Pentru a evita să ajungă el însuşi la închisoare, Jacobson a devenit „martorul vedetă” împotriva lui Connally.Connally a fost achitat, dar ambiţiile sale de a ajunge la Casa Albă din 1976 au fost spulberate, chiar dacă probele împotriva lui fuseseră aduse de un infractor care aspira la o reducere a pedepsei într-un caz penal fără legătură cu mita.

Ca şi în cazul Agnew, însă, mass-media a dat o importanţă exagerata acuzaţiilor împotriva lui Connally şi a contribuit la promovarea percepţiei că Nixon şi asociaţii săi intimi erau implicaţi în acte criminale pe scară largă. De fapt, majoritatea locotenenţilor cheie ai lui Nixon, cu excepţia notabilă a secretarului de stat Henry Kissinger, a şefului de cabinet Alexander Haig şi a consilierului juridic Leonard Garment partizani pro-Israel,au ajuns în cele din urmă la închisoare.

Dar, deşi unii antisemiţi au spus că Jacobson (care era evreu) a făcut parte dintr-un „complot evreiesc” pentru a-l „prinde” pe John Connally, adevărul este că texanul care spunea lucrurilor

pe nume a căzut în cele din urmă victima unui „complot evreiesc” real, care l-a împiedicat să obţină preşedinţia.
În 1979, când Connally si-a lansat candidatura bine finanţată pentru nominalizarea prezidenţială republicană din 1980, a contestat public puterea lobby-ului israelian într-un discurs extrem de controversat care, după toate relatările, a dus la sfârşitul ambiţiilor prezidenţiale ale lui Connally odată pentru totdeauna.
Dar ceea ce este interesant este că discursul lui Conally a fost considerat atât de incendiator de către israelieni şi susţinătorii lor americani, încât un proeminent profesor si filosof israelian, Emmanuel Rackman, preşedinte al Universităţii Bal Ilan, a cerut de fapt asasinarea lui Connally.
Comparându-l pe Connally cu Haman, vechiul duşman al poporului evreu,Rackman un rabin şi-a lansat apelul la asasinarea lui Connally în numărul din 18 noiembrie 1979 al revistei The Jewish Week-American Examiner,publicaţia agenţiei The Telegraph evreieşti, deţinută de guvernul israelian, o subdiviziune a Agenţiei Evreieşti mondiale.
Atacul vicios al lui Rackman la adresa lui Connally a fost intitulat: „Campania lui John Connally, văzută ca o ameninţare gravă pentru Israel şi evreimea americană”. Rackman l-a citat pe William Safire, editorialist la New York Times, care a declarat că, „pentru prima dată, un candidat la preşedinţie a ţinut un discurs important despre care ştia că îi va tulbura şi consterna pe toţi susţinătorii americani ai Israelului”.
Rackman a comentat: „Este adevărat. Dar nu semnifică această observaţie mai mult decât spune? Nu înseamnă că, în cazul lui Connally, avem, pentru prima dată, un candidat care, în termeni clari, le spune poporului american că nu doreşte sprijinul evreilor şi că vrea să demonstreze că cineva poate fi ales preşedinte fără sprijinul evreilor?
„Mai mult, nu înseamnă că, în sfârşit, avem un candidat care speră să fie ales prin mobilizarea sprijinului tuturor celor care împărtăşesc totala sa lipsă de respect faţă de sentimentele evreilor şi nu este aceasta o invitaţie adresată tuturor antisemiţilor să se ralieze în spatele lui? În general, nu sunt un alarmist, dar nimic în politica americană din ultimii ani nu m-a tulburat atât de mult ca subtila comunicare a lui Connally către evrei, cum că pot

«merge dracului». Nici măcar înregistrările cu Nixon nu au fost atât de supărătoare.” „Comunitatea evreiască americană trebuie alertată. Dacă l-am fi oprit pe Hitler suficient de devreme, milioane de evrei ar fi încă în viață. Și Connally trebuie oprit cu orice preț. Nici măcar nu trebuie să se apropie de nominalizare! Trebuie distrus, cel puțin politic, cât mai curând posibil. Este suficient de devreme pentru a-l face pe Connally să pară ridicol și a-l distruge politic fără vărsare de sânge.
„Poate că exagerez”, a spus Rackman. „Dar dacă am învățat ceva mai ales din viziunea rabinică asupra istoriei biblice, este că suntem mai puțin temători și mai iertători cu dușmanii care ne acordă cel puțin un modic respect decât suntem cu dușmanii care ne tratează cu desconsiderare si dispreț. Asta îl face pe Arafat mai acceptabil decât Connally.”
Rackman l-a comparat pe Connally cu Amalek, un alt dușman al poporului evreu: „«Amintiți-vă de Amalek», ni se spune. «Nu uitați». Eradicați-l de pe fața pământului. Pur și simplu pentru că Amalek nu avea niciun respect pentru noi.” Ne-a întâlnit în calea sa și a căutat, fără să vrea, să ne extermine ca pe niște dăunători. „Mă rog fierbinte”, a spus acest lider religios evreu, „ca evreimea americană să nu minimizeze importanța provocării întâmpinate și să acționeze rapid și cu o eficacitate devastatoare.”
John Connally nu a fost eradicat așa cum a îndemnat Rackman. Dar cariera sa politică s-a oprit după ce mass-media a început o campanie împotriva lui.Cu toate acestea, când John Connally a murit în 1993, medicii au spus că afecțiunea pulmonară fatală a lui Connally a fost o consecință directă a rănilor toracice pe care le primise în atacul armat din Dallas din 22 noiembrie 1963. Așadar, în cele din urmă, în cele din urmă, John Connally s-a dovedit a fi încă o victimă a Israelului, la fel ca și cum ar fi murit în aceeași zi cu John F. Kennedy.

ÎNCĂ O ASASINARE...

Dar acesta nu este sfârșitul. A existat încă un asasinat politic orchestrat de mass-media cu conexiuni secrete care are propria legătură (oricât de indirectă) cu asasinarea lui John F. Kennedy. Ne referim la dezastrul care a dus la retragerea senatorului din Colorado, Gary Hart din cursa pentru nominalizarea prezidențială democrată din 1988.

Ca membru al Senatului, nonconformistul Hart fusese în prim-planul anchetelor nu doar privind asasinarea lui JFK, ci şi privind intrigile CIA în general, inclusiv implicarea sa cu Sindicatul Lansky şi Mafia în tentativele de asasinat împotriva lui Fidel Castro. Inutil să mai spun, acest lucru nu i-a adus lui Hart mulţi prieteni în anumite cercuri. Chiar şi şeful Mafiei din Tampa, Santo Trafficante (locotenentul devotat al lui Meyer Lansky) a fost auzit odată spunând despre Hart: „Trebuie să scăpăm de nenorocitul ăsta”.
De fapt, cineva a scăpat de Hart. Aventura sa cu o tânără, Donna Rice, a fost dezvăluită de presă, forţându-l pe Hart să se retragă din cursa pentru preşedinţie. Cu toate acestea, în culise se desfăşurau mult mai multe acţiuni, aşa cum a subliniat fostul membru al Consiliului de Securitate Naţională, Roger Morris: „Deşi au venit prea târziu pentru a-i influenţa soarta, ar exista şi mai multe dovezi că decăderea lui Hart nu a fost ceea ce părea la vremea respectivă... Unii dintre cei implicaţi în weekendul lui Hart de la Miami la Bimini s-au dovedit a avea legături cu crima organizată şi traficul de cocaină şi, în cercuri conectate cu şefii sindicatelor crimei organizate evreieşti şi italiene, care la rândul lor aveau legături cu comunitatea de informaţii americană datând din perioada Golful Porcilor şi mai vechi. De fapt, aşa cum avea să arate o anchetă independentă ulterioară, Hart fusese sub supravegherea unor părţi necunoscute cu zile şi poate chiar săptămâni înainte" de evenimentele care au dus la scandalul care a dus la indepartarea lui Hart.
Încă un politician care intrase în conflict cu CIA, Mosad şi sindicatul Lansky a fost astfel îndepărtat de pe scenă.

DOI PREŞEDINŢI,DOUĂ LOVITURI DE STAT - ACEIAŞI COMPLOTIŞTI

Ceea ce am văzut aici într-adevăr explică „Legătura Dallas-Watergate” aşa cum nu a mai fost subliniată până acum, expusă în contextul său complet pentru prima dată.
Watergate la fel ca si asasinarea lui Kennedy a fost o lovitură de stat condusă de trădători din cadrul guvernului american care se aflau sub coordonarea aceleiaşi influenţe străine.
Nu este o coincidenţă faptul că doi jucători cheie ai CIA în Watergate, James Angleton şi Frank Sturgis (ambii cu loialităţi de vechi faţă de Mosad) ca să nu mai vorbim de E. Howard Hunt sunt din nou esenţiali în scenariu.

Doi preşedinţi americani diferiţi din două partide politice diferite au fost puşi la pământ de Israel, iar rezultatele a două alegeri au fost astfel eradicate. Şi, la fel ca în cazul asasinării lui JFK, mass-media a jucat un rol esenţial în ascunderea faptelor reale de ochii poporului american. Poate fi ceva mai dăunător pentru democraţia americană decât asta?

Anexa Opt
Bătălia Cărţilor:
Un Comentariu asupra Principalelor Lucrări Publicate Referitor la asasinarea lui John F. Kennedy

Nu am citit în nici un caz toate cărţile despre asasinarea lui JFK, dar cu siguranţă am citit lucrările principale (împreună cu unele volume mai puţin cunoscute) şi sunt pe deplin familiarizat cu toate teoriile despre asasinare care au fost prezentate de-a lungul anilor. Aşadar, aş dori să comentez asupra unora dintre aceste lucrari.
Aş dori să-mi împart comentariul în mai multe secţiuni, deoarece cărţile despre asasinare provin dintr-o gamă largă de abordări, aşa că aş dori să examinez aceste volume din această perspectivă.

✡ Există, în primul rând, cărţile care examinează defectele Comisiei Warren. Acestea au fost, în esenţă, primele cărţi care au fost publicate pe subiectul asasinatului. Apoi, odată cu trecerea timpului, au apărut o serie de cărţi care prezintă în linii mari teoriile despre asasinat care au apărut, cuprinzând critici ale probelor criminalistice, informaţii despre autopsie,etc.

✡ Odată cu apariţia urmăririi penale a lui Clay Shaw de către Jim Garrison, au apărut o serie de cărţi scrise exclusiv despre acest subiect, iar acest lucru a deschis un tărâm complet nou în arena anchetei JFK care, dupa părerea mea, este o muncă cheie de tranziţie în cercetarea lui JFK.

✡ După aceea, au apărut o serie de volum interesante care erau de fapt romane ficţiune. Deşi erau romane, erau importante pentru că unele dintre ele conţin grăunţe de adevăr. Cred că acestea romane sunt importante pentru a oferi o imagine de ansamblu asupra diferitelor perspective legat de asasinat.

✡ Au existat, de asemenea, o serie de volum care au prezentat diverse posibile conspirații care au dus la asasinat volume care sunt asemănătoare cu abordarea adoptată în propria mea carte, în sensul că tratează politicile de putere implicată.
✡ Apoi, există cărți mai „neconvenționale” care au fost publicate de diversi martori sau studii care aprofundează domeniile specifice acelor lucrari.
✡ Există, de asemenea, mai multe cărți ale unor autori care care vorbesc despre diverse aspecte ale cazului și vreau să mă concentrez în mod specific asupra acelor autori și a ceea ce au scris, în special pe larg promovata carte „Case Closed”,scrisa de infamul Gerald Posner. Domnul Posner, desigur, a devenit omul de încredere al mass-mediei care este chemat la acțiune pentru demascarea și denigrarea tuturor cercetătorilor serioși ai asasinării lui JFK , inclusiv a mea. Cu toate acestea, Posner este un studiu de caz remarcabil în sine, după cum vom vedea.
Așadar, să examinăm câteva dintre aceste cărți...

ISTORIA „OFICIALĂ”

Pentru cei care doresc să aibă o perspectivă bună asupra istoriei „oficiale” a asasinării lui JFK în ciuda teoriilor conspirației ar trebui să citească mai întâi cărțile „Moartea unui președinte”, de William Manchester, și „Ziua în care Kennedy a fost împușcat”, de Jim Bishop. Deși ambii autori acceptă concluziile de bază ale Comisiei Warren toate volumele oferă un context istoric bun și o imagine de ansamblu asupra asasinării și a evenimentelor imediate care au urmat. Este important ca oamenii să citească aceste cărți pentru a se familiariza cu subiectul. Nu ar strica nici să citească Raportul Comisiei Warren sau volumele multiple de anexe, greu de găsit, care au fost publicate odată cu raportul.

MARK LANE

Evident, „Judecată pripita”, de Mark Lane, a fost prima carte importantă care a expus afirmația Raportului Warren conform căreia Lee Harvey Oswald a fost un asasin singuratic pentru frauda scandaloasă generata. Și deși cartea are acum aproape 30 de ani, rămâne singura carte pe care oricine trebuie să o citească dacă dorește să înțeleagă de ce oamenii au început să se îndoiască de Raportul Warren. Această carte a declanșat explozia cercetărilor asupra asasinării lui JFK care au dus, în cele din urmă, la propria

lucrare. La urma urmei,Rush to Judgment cartea lui Lane l-a condus pe Jim Garrison în investigaţia sa monumentală care cred că s-a apropiat cât se poate de mult de dezvăluirea adevărului despre asasinarea lui JFK.
Mark Lane a scris, de asemenea, o carte numită Disidenţa unui cetăţean, care a apărut în 1975 la câţiva ani după Rush to Judgment dar, din păcate, acest volum nu este unul cu care mulţi oameni sunt familiarizaţi. I-am spus lui Mark însumi că cred că această carte este chiar mai bună decât Rush to Judgment, din mai multe motive. În primul rând, pentru că a apărut mai târziu şi încorporează multe dintre noile descoperiri ale lui Mark în urma cartii Rush to Judgment.
În al doilea rând, şi mai important, este extrem de semnificativ faptul că în această a doua carte, Mark analizează modul în care mass-media a tratat anchetele sale privind asasinarea lui JFK şi cum au reacţionat FBI-ul, CIA şi restul establishmentului.
Deşi cartea este greu de găsit, aş sugera ca oricine doreşte o perspectivă surprinzătoare asupra modului în care guvernul a răspuns la ceea ce Mark a numit „disidenţa unui cetăţean" să citească acest volum. Volumul final al lui Mark Lane despre asasinarea lui JFK, Negarea plauzibilă, pe care l-am discutat deja pe larg în aceste pagini, reprezintă în multe moduri perspectiva unică pe termen lung a lui Mark şi pregăteşte scena, cred, pentru Verdict Final.
În multe privinţe, Verdict Final este probabil o continuare a Negării plauzibile sau cel puţin aşa s-a sugerat.

O PREZENTARE GENERALĂ A DOVEZILOR

Accessories After the Fact (Suspectii de dupa asasinare)de Sylvia Meagher este, într-un fel, un supliment la Rush to Judgment (Judecată Pripita). Aceasta este o examinare extrem de detaliată a Raportului Warren, care reprezintă o expunere valoroasă a tuturor defectelor din cazul împotriva lui Lee Harvey Oswald. Această carte îi va interesa pe cei fascinaţi de balistică, dovezile autopsiei etc.
Şase secunde în Dallas de Josiah Thompson este un adevărat tur de forţă. Această carte este o analiză fantastică a filmului Zapruder. Ilustrat abundent, acest volum stabileşte că au existat mai mulţi asasini în Dealey Plaza, fără îndoială şi că dovezile oficiale ale autopsiei nu se potrivesc cu adevărul. Aceasta este o carte clasică. Cei interesaţi de dovezile fotografice ar trebui să consulte cartea

lui Robert Groden, The Killing of a President (Uciderea unui preşedinte).Assassination Science (Ştiinţa asasinării) de James Fetzer este cea mai recentă cercetare a dovezilor ştiinţifice. (Apropo, Fetzer refuză să recunoască faptul că ştie ceva despre Verdict Final, deşi i-am trimis un exemplar şi i-am scris de două ori!)
În domeniul cărţilor care analizează asasinarea lui JFK dintr-o perspectivă mai amplă, Crossfire, de Jim Marrs, este probabil cea mai bună. Această carte este defectuoasă în mare parte pentru că Marrs prezintă mai multe teorii, una peste alta, şi nu ajunge cu adevărat la concluzii ferme. Cei care cred că vor găsi soluţia la asasinat în carte, cel mai probabil, se vor simţi copleşiţi de multiplele teorii.Marrs nu stabileşte niciodată ferm în mintea cititorului că pot exista mai multe interese care lucrează împreună pentru a atinge acelaşi scop. El pare să trateze asasinatul în contextul în care fie A a făcut-o, fie B, fie C a făcut-o,
fără să sugereze niciodată cu adevărat că o combinaţie de elemente a fost responsabilă.
Cine l-a împuşcat pe JFK? de Bob Callahan este un ghid uşor de citit, împărţit în multe coloane laterale interesante şi ilustrat Henry Henry Hurt Hurt încântător cu desene animate minunate care prezintă o notă satirică unui subiect foarte complex.„Conspiracy” de Anthony Summers este o tratare interesantă a controversei JFK inclusiv anchetei Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor
de la sfârşitul anilor 1970. Principala mea sesizare împotriva lui Summers este că în ediţia sa revizuită nu recunoaşte informaţiile pe care le-a primit de la Gary Wean, fostul detectiv din Los Angeles care ştia despre legătura israeliană a lui Mickey Cohen cu faimoasa aventură a lui JFK cu Marilyn Monroe (şi pe care, desigur, o examinez în „Verdict Final”).
Summers însuşi scrisese şi o carte despre viaţa lui Marilyn Monroe (unde il menţionează pe Wean), dar îl lasă pe cititor cu ideea că familia Kennedy a fost implicată în moartea ei, fie accidental, fie prin crimă. Fie ce-o fi, cartea lui Summers este destul de interesantă. În ediţia sa revizuită, Summers eşuează şi el prin faptul că nu oferă cărţii analiza cuvenita Conexiunii Franceze, pe care dealtfel o menţionează.
„Reasonable Doubt”(Suspiciune rezonabila) de Henry Hurt este o altă prezentare generală bună. Are defectele sale, dar nimic

substanţial. Probabil merită citită de cercetătorii serioşi. La fel şi cartea lui Robert Sam Anson, „They've Killed the President”, care este o carte interesantă. Dar mă grăbesc să adaug că găsesc atacul lui Anson la adresa lui Jim Garrison nefondat şi reprobabil.
Chiar şi după publicarea cărţii JFK de Oliver Stone, Anson s-a apucat de treabă şi a publicat atacuri la adresa lui Garrison şi a altor cercetători ai asasinatului lui JFK. Într-un articol publicat, Anson a susţinut că în propria sa carte, Garrison nu a menţionat niciodată că el (Garrison) fusese pus sub acuzare pentru corupţie şi evaziune fiscală. De fapt, Garrison are un capitol întreg despre acest subiect în cartea sa, iar acest lucru mă face să cred că Anson nu citise cartea.
JFK: Dovezile şi teoriile(JFK: The Facts & the Theories) de Carl Oglesby este destul de bună, dar problema mea cu Oglesby este că, deşi recunoaşte legătura Permindex, el cade în acea capcană ciudată de a sugera că Permindex este un fel de „legătură nazistă” cu asasinarea lui JFK, când, aşa cum am văzut, nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. În afară de asta, cartea merită citită pentru o imagine de ansamblu bună.Crime & Cover-Up: The Dallas-Watergate Connection (Crima si musamalizarea :Conexiunea Dallas – Watergate)de Peter Dale Scott,desi o monografie subţire pe această temă, este fascinantă. Examinează grupurile de interese speciale din Washington care se opuneau lui JFK şi legăturile lor cu crima organizată şi comunitatea de informaţii. Inutil să mai spun, totuşi, Scott nu intră în detalii despre Conexiunea Israeliană. La fel şi în cazul cărţilor la fel de fascinante, mult mai lungi şi mai recente ale lui Scott,„Deep Politics” şi „The Death of JFK”. Această carte are defecte grave prin faptul că chiar atunci când cineva crede că Scott este pe cale să intre în detalii despre Conexiunea Israeliană (fie prin discuţia sa despre crima organizată, fie prin intermediul CIA), Scott se îndepărtează foarte atent, în vârful picioarelor. Cercetarea lui Scott este deficitară prin faptul că, în ciuda profunzimii şi amplorii operelor sale, el nu intră niciodată în investigaţia lui Garrison. Aici cred că există un alt defect foarte grav. Nu se ştie niciodată exact pe cine suspectează Scott de responsabilitatea asasinatului. După cum am spus, Scott spune foarte mult, dar, în acelaşi timp, spune foarte puţin. Cu toate acestea, scrierile sale merită să le citiţi.

ABORDAREA „FICŢIONALĂ”

În acest moment, aş dori să discut despre câteva dintre romanele care au apărut de-a lungul anilor şi care tratează asasinarea lui JFK. Cel mai notabil este Executive Action de Mark Lane şi Donald Freed, care de fapt a apărut în urma filmului cu acelaşi nume. (Mark Lane a fost principalul iniţiator din spatele filmului, dar în cele din urmă a fost dezamăgit de produsul final).
Această carte demonstrează cum nişte oameni influenţi de nivel înalt ar fi putut orchestra asasinarea.
Romanul lui Robert Morrow, Betrayal(Tradare), este similar în multe privinţe cu Executive Action(Puterea Executiva). Este o prezentare romantată a propriilor presupuse experienţe ale lui Morrow ca agent contractual al CIA, care a fost implicat fără să ştie în conspiraţia asasinării lui JFK. Morrow îl acuză pe Clay Shaw ca fiind unul dintre conspiratori poate principalul conspirator şi îl prezintă ca un fel de agent CIA „necinstit" care operează fără sancţiunea oficială a CIA. În anii următori, Morrow a publicat o ediţie revizuită a acestei cărţi într-un format non-ficţiune, iar despre asta voi discuta mai târziu.
„Winter Kills" de Richard Condon, o abordare vag deghizată a asasinării lui JFK, este o satiră, dar oamenii ar putea să o găsească interesantă. Cred că este interesantă prin faptul că oferă o bună imagine de ansamblu asupra intrigilor dintr-o familie asemănătoare cu Kennedy şi a interacţiunii lor cu establishmentul american. (Această carte a fost ulterior transformată într-un film hollywoodian, disponibil pe casetă video.)
„Promisiuni de ţinut" (Promises to Keep) de George Bernau, un alt roman prezintă un preşedinte asemănător lui Kennedy care supravieţuieşte tentativei de asasinat şi arată intrigile de după tentativă, care implică nişte personaje usor de recunoscut.
Se încheie explicând cum a avut loc tentativa de asasinat.
Este doar un roman, desigur, dar este interesant.
„Libra" de Don De Lillo îl are pe Lee Harvey Oswald ca personaj principal şi arată cum Oswald ar fi putut fi manipulat în conspiraţia de asasinat de către complotişti conectaţi la CIA. Acest volum destul de suprarealist ar putea să conţină chiar şi câteva sâmburi de adevăr. În carte există un personaj care este un agent CIA, similar cu personajul E. Howard Hunt din viaţa reală, iar acest personaj este portretizat punând la cale o tentativă de asasinat „falsă" pe care alţii o transformă în ceva real. (Aşa cum spun şi în

Verdict Final, cred că acest lucru este probabil similar cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla.)
American Tabloid de James Elliott prezintă interacţiunea dintre Crima Organizata, Jimmy Hoffa, FBI şi familia Kennedy şi se încheie cu asasinarea lui JFK. O lectură destul de bună, această carte este interesantă prin aceea că dă tonul pentru ceea ce, fără îndoială, a fost o mare parte din interacţiunea dintre aceste figuri din viaţa reală care apar ca personaje în carte. Pot exista câteva elemente „fictive" care nu sunt departe de adevăr.

STUDII ASUPRA CAZULUI GARRISON

Cărţile care au apărut despre cazul Jim Garrison-Clay Shaw fac parte dintr-o categorie separată şi sunt importante. Prima carte majoră despre acest subiect a fost Conspiraţia Kennedy de Paris Flammonde. Acesta este un volum foarte greu de găsit, un clasic pe această temă. Cartea conţine multe despre Conexiunea Permindex a lui Shaw (şi acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care cartea nu a fost niciodată retipărită, dacă îmi permiteţi să divaghez puţin în gândirea conspirativă paranoică). Deşi cartea a fost publicată înainte de terminarea procesului Shaw, conţine mult material valoros şi este o lectură interesantă. Trebuie să subliniez că, deşi Flammonde menţionează Permindex, el nu scoate în evidenţă Conexiunea Israeliană aşa cum ar fi putut şi ar fi trebuit să o facă. Dar acesta este doar un defect minor într-o carte minunată care ar trebui să fie o lectură „obligatorie" pentru toţi cercetătorii asasinării lui JFK.American Grotesque de James Kirkwood este aprig critica la adresa lui Garrison.Kirkwood a fost un susţinător important al lui Shaw, dar cartea conţine mult material preluat direct din procesul Shaw şi conţine o mulţime de detalii despre mulţi dintre oamenii interesanţi care au apărut în cursul anchetei Garrison. Sincer, de fiecare dată când recitesc cartea, continui să fiu uimit că autorul nu a putut vedea câte dovezi existau cu adevărat împotriva lui Shaw, iar Kirkwood chiar prezintă acele dovezi în cartea sa.
O altă carte despre ancheta asupra lui Clay Shaw de către Garrison este „Counterplot" de Edward Jay Epstein. Este un atac total la adresa lui Garrison un volum subţire pe care nu l-aş menţiona dacă nu ar fi fost scris de Epstein.
Acest lucru este semnificativ, aşa cum am menţionat şi în „Verdict Final ", prin faptul că Epstein a fost un apropiat al agentului CIA

James Angleton şi, de asemenea, Epstein a scris şi singura carte „Legend” (o biografie a lui Lee Harvey Oswald) care reflectă cel mai îndeaproape povestea de acoperire a lui Angleton despre JFK: că, în cele din urmă, KGB-ul sovietic s-a aflat în spatele asasinării preşedintelui Kennedy, fie accidental, fie intenţionat. Epstein sugerează că Oswald fusese cooptat de KGB şi că a comis crima acţionând singur cu sau fără ordinele superiorilor săi din KGB. Această carte a fost larg difuzată în presa tradiţională.
Interesant este că Epstein a scris şi cartea „Inquest”, care a fost salutată de presa ca o critică importantă a Raportului Comisiei Warren. Totuşi, am simţit întotdeauna că acest volum a fost o „poveste de acoperire” a sistemului, sugerând că, deşi au existat probleme cu modul în care Comisia Warren şi-a desfăşurat ancheta, nu a existat nimic de care să ne facem griji în cele din urmă. În orice caz, nici una dintre cărţile lui Epstein nu are o valoare reală.
Jim Garrison însuşi şi-a scris propria relatare a anchetei sale. Intitulată Pe urmele asasinilor, este o carte interesantă şi bine scrisă. Aş sugera, totuşi, că această carte este oarecum dezamăgitoare prin faptul că este mai degrabă un memoriu personal fluid despre caz, decât o relatare detaliată a anchetei, pe care mulţi ar fi găsit-o mult mai edificatoare.
Cel mai recent studiu axat pe ancheta Garrison este Destinul trădat de James DiEugenio. Aceasta este o carte importantă prin faptul că examinează o mare parte din dovezile din ancheta Garrison (mai mult chiar decât propria carte a lui Garrison) şi dovedeşte, în esenţă, că Garrison a avut dreptate când l-a vizat pe Clay Shaw pentru implicarea în conspiraţia de asasinare a lui JFK.
Nu ştim exact ce rol a jucat Shaw în conspiraţie, dar DiEugenio demonstrează fără îndoială că a fost implicat cumva in aceasta. Există unele probleme cu cartea. Consider că venerarea eroică a lui DiEugenio faţă de JFK este puţin copleşitoare. S-ar putea crede că JFK era aproape un Dumnezeu. Deoarece DiEugenio pare să trădeze o părtinire oarecum naivă pro-Kennedy, venind dintr-o perspectivă liberală, DiEugenio cade în capcana de a-l percepe şi portretiza pe Clay Shaw ca fiind „de dreapta”. După cum i-am spus lui DiEugenio în corespondenţă, cartea sa eşuează prin faptul că nu urmăreşte Legătura Permindex a lui Shaw până la conexiunea sa finală cu Israelul.Ar putea exista o explicaţie pentru aceasta. Cartea a fost publicată de Sheridan Square Press (care,

întâmplător, a publicat şi cartea lui Garrison), care este afiliată Institutului pentru Analiza Media. Acest institut, aşa cum am menţionat deja în Anexa trei, primeşte bani de la Fondul Familiei Stern.Această fundaţie este creaţia familiei Stern din New Orleans, care nu erau doar prieteni apropiaţi ai lui Clay Shaw, ci şi susţinători principali ai biroului Ligii Anti-Defăimare (ADL) din New Orleans, care era legat de Guy Banister. De asemenea, deţineau posturi de radio şi televiziune WDSU, care au contribuit la prezentarea lui Lee Harvey Oswald ca un „agitator pro-Castro”. Acestea sunt cărţile principale despre cazul Garrison. Dacă ancheta lui Garrison nu ar fi fost sabotată atât de repetat şi neobosit, ar fi putut în cele din urmă să dezvăluie adevărul despre asasinarea lui JFK cu mult înainte ca Verdict Final să fie vreodată publicată. Sugerez cu tărie ca oamenii să se concentreze asupra anchetei Garrison. Ajungând la baza a ceea ce făceau Clay Shaw, Guy Banister şi David Ferrie în New Orleans, implicându-l pe Lee Harvey Oswald, vom putea să ne apropiem puţin mai mult de cunoaşterea mai multor adevăruri despre asasinarea lui JFK.

VOLUMELE „NECONVENŢIONALE”

Următoarea serie de cărţi din istoria asasinării lui JFK sunt cele care ar putea fi descrise, în lipsa unui termen mai bun, ca fiind de natură „neconvenţională”.

Există multe astfel de volume, dar vreau să mă concentrez asupra câtorva.Unul care îmi vine imediat în minte este „Înregistrările asasinatului” (The Assassination Tapes)scris de fostul analist CIA George O'Toole. Cartea descrie modul în care O'Toole a folosit „analiza stresului vocal” pentru a determina dacă martorii cheie din cazul JFK(ale căror voci au fost înregistrate la un moment dat) au minţit. El concluzionează că Oswald nu a minţit când a negat că l-ar fi ucis pe preşedinte şi, de asemenea, că unii dintre ofiţerii de poliţie din Dallas implicaţi în caz s-ar putea să nu fi spus adevărul.Ca fost agent CIA, O'Toole are o anumită părtinire, prin faptul că pare să sugereze că FBI-ul ar fi putut fi cumva vinovat de muşamalizarea asasinarii lui JFK (ceva de ceea puţini se îndoiesc sincer), dar, per total, cartea merită citită şi oamenii o vor găsi interesantă.Mult discutata carte „Cele mai bune dovezi” a lui David Lifton susţine că au existat modificări post-mortem ale rănilor preşedintelui Kennedy chiar înainte de autopsia oficială de la Washington. Această carte este voluminoasa şi destul de detaliata,

dar trebuie să spun că este atât de copleşitoare încât te pierzi citind-o. O mare parte din dovezile tehnice depăşesc înţelegerea cititorului obişnuit şi, din această cauză, mă tem că, cartea nu aduce o contribuţie majoră în afară de a crea şi mai multă confuzie în controversa asasinării lui JFK.
O relatare directă deosebit de interesantă este Flashback de Ron Lewis. Un bărbat cu un trecut destul de complex, Lewis a fost asociat cu Lee Harvey Oswald in operaţiunea CIA contractată de Guy Banister în New Orleans. Câţiva oameni pun la îndoială acreditările lui Lewis, dar cartea sa oferă o relatare a asocierii lui Oswald cu Banister dintr-o perspectivă unică directă. Nu am putut găsi nimic în cartea lui Lewis care să fie în conflict în vreun fel cu propriile mele descoperiri din Verdict Final cu privire la activităţile ciudate desfăşurate în biroul lui Banister. Este o carte greu de găsit, dar una care merită citită.
Un alt volum puţin cunoscut, dar destul de unic, este „Al doilea complot" scris de un scriitor englez, Matthew Smith, care îl portretizează pe Lee Harvey Oswald ca un agent de informaţii patriot care a dat peste un complot pentru a-l ucide pe JFK şi a încercat să expună complotul. O carte destul de interesantă.
JFK: Conspiracy of Silence (JFK :Conspiratia Tacerii) scrisa de Dr. Charles Crenshaw prezintă o relatare directă a ceea ce a văzut doctorul în camera de gardă din Dallas şi demonstrează că rapoartele „oficiale" ale autopsiei lui JFK sunt nişte prostii. Crenshaw a fost criticat mult pentru că a îndrăznit să-şi dezvăluie cunoştinţele şi merită multa apreciere pentru că a făcut acest lucru.

A FOST CHIAR O „EROARE MORTALĂ"?

O altă carte pe care trebuie să o menţionez (pentru că am fost întrebat despre carte în mai multe rânduri) este Eroare Mortală de Bonar Menninger. Această carte susţine că împuşcătura fatală care l-a ucis pe preşedinte a fost trasă accidental de un agent al Serviciilor Secrete din maşina care venea în spatele limuzinei lui JFK. Am citit cartea şi voi spune direct că nu este asemănătoare cu povestea extravagantă şi absurdă (crezută cu fervoare religioasă de unii) conform căreia JFK a fost ucis (în mod deliberat) de un foc de armă tras de şoferul său din cadrul

Serviciilor Secrete.
În schimb, cartea lui Menninger este bine scrisă şi temeinic documentată. Oricine a citit cartea (şi care nu avea absolut nici o altă cunoştinţă despre asasinarea lui JFK) ar putea concluziona că acesta a fost într-adevăr „adevarul final".
Teza cărţii este că cineva (probabil Lee Harvey Oswald) trăgea asupra lui JFK cu intenţiade al ucide din Depozitul de carti al scolii din Texas, doar că arma unui agent al Serviciului Secret s-a descarcat şi a terminat treaba incompetentului Oswald.
Există cel puţin o problemă cu această teză: este puţin probabil ca Oswald să fi tras cu arma în Dealey Plaza în ziua respectivă şi există, de asemenea, o dezbatere legitimă cu privire la faptul dacă s-au tras de fapt focuri de armă de la fereastra unde se presupune că Oswald a tras. Dar dacă, din câte se pare, teza a fost corectă, ea nu intră în conflict, în esenţă, cu teza generală a Verdictului Final, întrucât cartea susţine că Oswald se afla
în mijlocul unei conspiaratii împotriva preşedintelui şi
încercau să-i însceneze lui Oswald focurile de arma din depozitul de cărţi.Dacă într-adevăr, Serviciul Secret a tras accidental un foc de armă asupra lui JFK, acest lucru nu contrazice faptul că focul de armă a fost tras ca răspuns la o tentativă de asasinat din altă parte.
Având în vedere toate acestea, trebuie să sugerez că, indiferent cât de sinceri ar fi autorii volumului, cartea este o distragere a atenţiei pentru studenţii serioşi ai conspiraţiei JFK. Este o teorie destul de inventivă, dar nu cred că are prea multă credibilitate, ca să fiu sincer. Mai este un volum pe care ar trebui să-l menţionez. Acesta este Kill Zone(Zona de Impact) de Craig Roberts. Deşi cartea este o relatare standard a faptelor de bază despre natura amplă a conspiraţiei împotriva lui JFK, atingând actorii standard, cum ar fi CIA şi Mafia, şi chiar intră în aşa-numita conexiune „franceză" (fără a merge până la a stabili o legătură clară cu Israelul), cartea este interesantă şi revigorantă prin faptul că autorul nu se teme să aducă în discuţie posibilitatea că au existat influenţe internaţionale la nivel înalt implicate în asasinarea lui JFK. Mă refer în mod specific la discuţia lui Roberts despre blocul de putere cunoscut sub numele de Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR este o organizaţie americană non-profit nepartizană specializată în politică externă a Statelor Unite şi afaceri internaţionale) şi forţele monetare internaţionale plutocratice care controlează CFR.

Nu cred că puteţi găsi vreo dovadă că CFR a iniţiat asasinarea lui JFK(nici, de altfel, autorul nu aduce vreo astfel de dovadă), dar trebuie să dau credit unde se cuvine: aceasta este, la urma urmei, una dintre primele cărţi despre JFK care are curajul să sugereze că ar putea exista într-adevăr grupuri la nivel înalt de această natură, care funcţionează în lumea de astăzi, deasupra şi dincolo de CIA.
Aceasta duce aşa-numita „teorie a conspiraţiei" la maximum, pentru că nu există nimic mai real decât să vorbeşti despre grupuri secrete precum CFR. Chiar numai a vorbi despre CFR şi alte astfel de grupuri legate de establishmentul financiar internaţional, în zilele noastre, înseamnă a invita acuzaţia de „antisemitism". Deci, acest lucru este unic în cercetarea despre JFK şi ar putea deschide câţiva ochi. Deci, în esenţă, în opinia mea, acest volum dovedeşte o nouă lărgire a orizonturilor în cercetarea despre JFK.

FLETCHER PROUTY

Să aruncăm acum o privire asupra operelor non-ficţionale ale colonelului L. Fletcher Prouty, fosta legătură între Pentagon şi CIA în timpul anilor Kennedy. Prouty, desigur, a fost modelul pentru personajul „Omul X" din filmul lui Oliver Stone, JFK. Cartea lui Prouty, Echipa secretă, deşi nu e despre asasinarea lui JFK în sine, este un studiu al politicii puterii la nivel mondial, aşa cum a fost afectată de intrigile CIA. Subtitlul cărţii sale este destul de descriptiv: „CIA şi aliaţii săi controlează Statele Unite şi lumea".
Cartea lui Prouty este un studiu al originilor, creşterii, dezvoltării şi exceselor CIA. Din păcate, aş putea observa că, atunci când vine vorba de discuţii despre „aliaţii" CIA, Prouty nu aprofundează arena Mosad-ului.
În rest, este o carte foarte importantă, iar CIA a făcut tot posibilul să o ţină secretizată. Cealaltă carte a lui Prouty, JFK (cu subtitlul greoi „CIA, Vietnamul şi complotul de asasinare a lui John F. Kennedy") este la fel de interesantă.
Titlul în sine este oarecum înşelător, aşa cum a spus chiar şi colonelul Prouty, notând că editorul său a insistat asupra titlului. În schimb, cartea se concentrează pe rolul Statelor Unite în Indochina şi pe manevrele din culise in anii care au dus la implicarea americană în acea tragedie. Cartea este importantă prin faptul că demonstrează în mod concludent că preşedintele Kennedy

a vrut într-adevăr să iasă din Indochina şi că s-a confruntat cu opoziţia forţelor puternice atât interne, cât şi internaţionale iar aceasta a fost una dintre consideraţiile cheie ale CIA în decizia sa de a participa la conspiraţia de asasinare a lui JFK.

POLITICA LUI JFK ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Pentru cei interesaţi de politica lui JFK în Orientul Mijlociu, aş face referire la volumele citate în Verdict Final, în special, Taking Sides de Stephen Green, Legături periculoase de Andrew şi Leslie Cockburns şi The Samson Option de Seymour Hersh. Mă grăbesc să adaug că nici unul dintre aceste volume nu sugerează vreo legătură între conflictele lui JFK cu Israelul şi asasinarea sa. Odată ce cineva a studiat aceste volume, nu poate exista nicio îndoială că percepţia populară conform căreia JFK era un „prieten" al Israelului cel puţin în mintea conducerii israeliene de la acea vreme este departe de adevăr. Şi aceasta este o subestimare.

Nu există nicio îndoială că, în momentul morţii sale, JFK era considerat de conducerea israeliană o ameninţare la adresa supravieţuirii Israelului. Oricine are ambiţii de a fi o autoritate în asasinarea lui JFK nu poate repet, nu poate examina asasinarea fără a citi aceste cărţi care abordează acest aspect al politicii externe a lui JFK.Cei care evită subiectul se tem, evident, să nu fie implicaţi în Conexiunea Israeliană.

„MAFIA L-A UCIS PE JFK"

Deşi cărţile care sugerează că „Mafia l-a ucis pe JFK" constituie o categorie de subiecte în sine, nu voi dedica nici o discuţie suplimentară acelor volume în această prezentare generală bibliografică istorică a cărţilor despre asasinat. Am discutat deja despre aceste volume şi teza lor extrem de eronată în diferite momente de-a lungul paginilor cărţii „Verdict Final". Cu toate acestea, aceste volume au beneficiat de o acoperire largă în mass-media controlata, deoarece, sunt sigur, distrag atenţia de la adevăraţii conspiratori. Dar fiţi siguri: Mafia NU l-a ucis pe JFK.

ROBERT MORROW

În acest moment vreau să discut despre operele lui Robert Morrow. Mai devreme am menţionat romanul său, Trădare. Ediţia revizuită „non-ficţiune" a acestei cărţi, substanţial îmbunătăţită şi îmbogăţită, informatii de la prima mână,are ca subtitlu „Cum am participat la uciderea preşedintelui Kennedy de către CIA şi Mafia". Este o carte interesantă, dar sunt precaut în privinţa volumului, chiar dacă

numai si pentru motivul că, aşa cum am subliniat în Verdict Final, a fost tipărit de o filială americană a unei edituri israeliene. În afară de asta, voi spune că, în opinia mea, nu există nici o îndoială că Morrow însuşi a fost implicat cu persoane care au fost implicate în intriga din jurul asasinatului, în special cu acele elemente CIA care colaborau cu exilaţii cubanezi anti-Castro.
Cu toate acestea, aşa cum am sugerat, propria mea opinie este că aspectul cubanez al conspiraţiei de asasinat a fost exagerat de majoritatea cercetătorilor. Adică, în sensul că nu-i văd pe exilaţii cubanezi ca fiind adevăraţi conspiratori, ci, dimpotrivă, „facilitatori" chiar tapii ispasitori care erau manipulaţi la fel de mult ca Lee Harvey Oswald.
Rolul principal pe care îl văd pe cubanezi jucându-l în conspiraţie a fost acela de a fi ajutat să pună bazele pentru povestea de acoperire conform căreia nefericitul Oswald era un „agitator pro-Castro". Cubanezii atât cubanezii pro, cât şi cei anti-Castro au fost, în opinia mea, puţin mai mult decât „steaguri false" suplimentare plantate în mijlocul peisajului conspiraţiei de asasinat de către cei responsabili în cele din urmă pentru crimă.
În Verdict Final m-am bazat în mare măsură pe cartea lui Morrow, Senatorul trebuie sa moara(Senator must die), pentru informaţiile despre asasinarea senatorului Robert F. Kennedy. Această carte sugerează că poliţia secretă iraniană, SAVAK, a comis uciderea lui RFK pe bază de contract cu CIA. Nu am văzut nici o dovadă niciodată care să indice că Morrow ar putea să nu aibă parţial dreptate în această privinţă şi în Verdict Final am observat că SAVAK a fost o creaţie comună a Mosad-ului şi a CIA-ului.
De mult timp a existat o relaţie strânsă sub acoperire între Mosad, CIA şi iranieni, deşi mulţi oameni nu au fost conştienţi de acest fapt. Aşadar, dacă RFK a fost ucis de SAVAK, aşa cum spune Morrow, asta îmi sugerează că ar trebui să investigăm mai amănunţit o legătură israeliană acolo, deşi Morrow, desigur, nu intră în detalii despre asta. Trebuie să spun că am unele îndoieli cu privire la credibilitatea generală a lui Morrow în sensul că uneori este foarte dificil să determini care sunt într-adevăr cunoştinţele sale directe sau opinia sa sau ceva ce i-au spus alţii.
Cărţile lui Morrow sunt interesante şi oferă multe piste fascinante. Nu există nicio îndoială în această privinţă. Cu toate acestea, sunt profund îngrijorat de faptul că Morrow pare să sugereze că James

Angleton de la CIA era cumva inafara informaţiilor în ceea ce priveşte asasinarea şi muşamalizarea crimei JFK – şi nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.
Faptul că Morrow a fost un agent CIA contractat, mişcându-se în nişte cercuri destul de neplăcute, este un alt factor de luat în considerare în toate acestea. Oamenii aflaţi într-o astfel de poziţie nu ştiu întotdeauna pentru cine lucrează cu adevărat. Uneori cred că lucrează pentru un anumit scop, când, de fapt, lucrează pentru un alt scop. Şi nu cunosc întotdeauna toate faptele. Aşadar, propriile experienţe ale lui Morrow (şi relatarea sa despre experienţele sale) au fost inevitabil influenţate de toate acestea. Nu sugerez că Morrow a fost o victima a masinatiunilor CIA, dar sugerez să analizăm relatarea sa directă cu prudenţă.
O notă de interes: Am fost informat în mod credibil că Morrow este familiarizat cu teza prezentată în Verdict Final şi, până în acest moment, este posibil să fi citit cartea. Cu toate acestea, nu m-a contactat încă.

HUGH McDONALD

În Verdict Final am discutat despre cărţile „Intalnire in Dallas" şi lucrarea ulterioară, „LBJ şi Conspiraţia JFK", ambele de Hugh McDonald, un alt fost agent contractual atât pentru FBI, cât şi pentru CIA.
Am subliniat că nu consider nici una dintre aceste lucrări deosebit de credibilă. Primul volum a fost co-scris de Geoffrey Bocca, un fost propagandist pentru OAS-ul francez susţinut de Israel şi, evident, în lumina a tot ceea ce am discutat deja, acest lucru în sine oferă un motiv pentru a pune la îndoială credibilitatea cărţii.
A doua carte, cu Robin Moore ca si coautor, care are vechi legături cu comunitatea de informaţii, repetă replica lui James Angleton conform căreia sovieticii s-ar fi aflat în spatele asasinării lui JFK. Cartea mai spune că KGB-ul l-a manipulat pe Lyndon Johnson pentru a muşamaliza legătura cu sovieticii. Atât despre volumele lui McDonald's. Singurul motiv pentru care le menţionez aici este pentru că oamenii continuă să mă roage să comentez conţinutul lor.

FANTASMELE LUI HARRISON LIVINGSTONE

În acest moment trebuie să ne asumăm o povară grea examinând patru cărţi neobişnuite scrise de un om neobişnuit: Harrison Livingstone. Cărţile sunt Înaltă Trădare, Înaltă Trădare 11,

Uciderea Adevărului și Uciderea lui Kennedy - toate publicate de Carroll & Graf. Aș spune că al treilea titlu este un rezumat destul de potrivit a ceea ce fac cu adevărat toate cele patru volume. Ca scriitor, urăsc să fiu critic la adresa stilurilor de scriere ale altor autori. Am criticat motivațiile altor scriitori din domeniul JFK, recunoscând că au interese speciale în spatele lor, promovându-și eforturile pentru cauze adesea mai puțin nobile. În cazul lui Harrison Livingstone, însă, sunt uimit că cărțile sale au fost vreodată publicate. Aceasta este poate mai mult o reflectare asupra editorului său decât asupra lui Livingstone însuși. Aceste patru volume sunt bizare, ca să spunem așa. Al doilea și al treilea volum, în special, par să nu fi fost editate deloc. Ai impresia că editorii i-au dat lui Livingstone mână liberă să denigreze și să delireze și să rătăcească de la subiect la subiect fără nici o restricție de nici un fel. Uneori, comentariile lui Livingstone par să se apropie de calomnie. El își atacă propriile critici într-un mod foarte personal și sugerează că este singurul autor care a scris ceva despre asasinarea lui JFK care merită citit. El oscilează între analizarea probelor de autopsie, dovezilor fotografice și a relatărilor martorilor oculari și, deși nu se pare că Livingstone are vreo pregătire formală în nici unul dintre domeniile pe care le discută cu o asemenea autoritate și indignare ipocrită, Livingstone ar vrea să te facă să crezi că oricine nu este de acord cu interpretările sale este, în cel mai bun caz, un mincinos și, în cel mai rău caz, un participant deliberat la mușamalizarea asasinatului în sine! Coautorul său la prima ediție a cărții Înaltă Trădare, Robert Groden, un cercetător JFK foarte respectat, este, de asemenea, supus unor atacuri sălbatice din partea lui Livingstone în volumele ulterioare. Sunt surprins că Groden nu l-a dat în judecată pentru calomnie.
Există acuzații speciale la adresa lui Mark Lane. Livingstone spune de fapt că deoarece Lane avea o reputație de „stânga”, nu avea nici o treabă să se implice în cercetarea faptelor despre asasinarea lui JFK. Acest lucru, conform lui Livingstone, a făcut să pară că doar „stânga” erau interesați de asasinat și că americanii de rând nu erau. Livingstone ridiculizează, de asemenea, ideea că CIA a fost implicată în asasinat. De asemenea, el susține că, deoarece Lane a reprezentat Liberty Lobby în cazul de calomnie E. Howard Hunt, ascultați asta,Lane ar fi putut ajuta la mușamalizarea așa-numiților baroni ai petrolului din Texas care au fost implicați în asasinat și

care, susţine Livingstone, sunt susţinătorii financiari ai Liberty Lobby. (Ceea ce, mă grăbesc să adaug, pur şi simplu nu este adevărat, în ciuda delirului lui Livingstone.)
Aceste volume mamut nu contribuie absolut cu nimic la cercetările despre asasinarea lui JFK, totuşi o editură importantă a preluat aceste volume, le-a tipărit şi le-a oferit o distribuţie largă. Două dintre volume au ajuns chiar şi pe listele de bestselleruri ale New York Times! Livingstone i-a înstrăinat pe toţi cercetătorii majori ai asasinatului lui JFK cu comportamentul său bizar şi totuşi, dintr-un anumit motiv, cărţile sale au beneficiat de această distribuţie nejustificată. Trebuie să cred că există o agendă în spatele distribuţiei pe scară largă a nonsensurilor lui Livingstone: să tulbure şi mai mult apele şi să prezinte personalitatea destul de neobişnuită a lui Livingstone publicului larg ca fiind definiţia a ceea ce este un „cercetător JFK de succes".
Trebuie să subliniez că Livingstone sugerează chiar că poate Abraham Zapruder, care a filmat faimosul film de 8 mm despre asasinat, a făcut cumva parte din conspiraţie, fiind plasat la faţa locului pentru a oferi o înregistrare a asasinatului conspiratorilor! Totuşi, există dovezi emergente că filmul Zapruder în sine a fost modificat. Acum, aşa cum spun, singurul motiv pentru care am petrecut atât de mult timp discutând despre cărţile lui Livingstone este că sunt deranjat de faptul că acestea au beneficiat de o distribuţie atât de largă. Nu-i port lui Livingstone pică şi subliniez că nu mă îndoiesc de sinceritatea sa personală, dar pun la îndoială motivaţiile şi înţelepciunea editorului său.

CAZUL LUI GERALD POSNER

Cazul lui Gerald Posner este unul care merită o analiză specială, ca să spunem cel puţin. Deşi mass-media a salutat pe scară largă cartea lui Gerald Posner, Caz închis, ca „ultimul cuvânt" despre conspiraţia asasinării lui JFK, adevărul este că cartea ar fi descrisă mai precis, în multe privinţe, ca „primul cuvânt". Eu personal am descoperit mai mult de o mână de contradicţii şi distorsiuni flagrante care apar în paginile cărţii după o analiză superficială. Apoi, citind efectiv cartea, mi-am dat seama că nu era decât o reluare a prezentării biografice a vieţii lui Lee Harvey Oswald din Raportul Comisiei Warren. Aşadar, cu „Case Closed" am ajuns într-un punct, această carte mult lăudată fiind abia mai mult decât o reafirmare actualizată a „primului cuvânt" - Raportul Warren

cuplat cu atacuri personale aprige și răuvoitoare la adresa cercetătorilor și martorilor asasinatului JFK ale căror opinii sunt contrare celor ale Comisiei Warren. Există o mulţime de critici la adresa „Case Closed” din partea multor, foarte multor oameni, dar voi schița doar câteva dintre comentariile mele aleatorii, bazate pe propria mea recenzie a cărţii. Dacă aş fi petrecut mai mult timp recenzând volumul lui Posner, sunt sigur că aş fi putut găsi mult mai multe contradicţii, dar cele pe care le citez aici, cred, sunt foarte reprezentative pentru opera sa extrem de înșelătoare.

CONTRADICȚIILE LUI POSNER

✡ De-a lungul cărţii, Posner va cita concluziile Comitetului Selectiv pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor care sunt de acord cu teza conform căreia Oswald ar fi comis crima singur. Cu toate acestea, atunci când o constatare a HSCA nu se potrivește cu Posner, el respinge HSCA de la sine. Apoi, deşi Posner caută în mod activ să-l discrediteze pe cercetătorul asasinatului lui JFK, Anthony Summers, de-a lungul cărţii, el îl citează pe Summers ca sursă (de exemplu, la pagina 144) citându-l pe Summers în sensul că cazul lui Jim Garrison împotriva lui Clay Shaw a fost „extrem de slab”. Cu alte cuvinte, Summers este o sursă nesigură atunci când concluziile lui Summers indică spre o conspiraţie, dar când propriile concluzii ale lui Summers despre o anumită chestiune sunt chiar şi vag în concordanţă cu cele ale lui Posner, Posner consideră că Summers merită citat pentru a-și susține propriile opinii.

✡Posner citează un martor pe nume Jack Tatum care l-ar fi văzut pe Oswald părăsind locul crimei ofiţerului de poliţie din Dallas J. D. Tippit, declarând că Tatum „a povestit intamplarea pentru prima dată anchetatorilor din cadrul Comitetului Selectiv al Camerei Reprezentanţilor pentru Asasinate”. Acest lucru este interesant deoarece, în alte cazuri, când alţi martori care contrazic teza lui Posner nu au ieşit la iveală şi nu şi-au spus iniţial poveştile, Posner a pus la îndoială credibilitatea acestora. Totuşi, atunci când un martor care apare târziu, cum este acesta, pare să confirme teza lui Posner, el citează un astfel de martor ca fiind de încredere şi „dovadă” a corectitudinii sale (a lui Posner).

INJURIILE LUI POSNER

✡ Talentul principal al lui Posner este atacul la persoana asupra

martorilor a căror mărturie nu se potrivește cu concluziile sale, care, desigur, nu sunt nimic mai mult decât aceleaşi concluzii la care a ajuns Comisia Warren cu aproximativ treizeci de ani înainte. De exemplu, Posner numește un martor „un bețiv" recunoscut (sugerând, presupun, că beţivii sunt incapabili din punct de vedere constituțional să spună vreodată adevărul despre ceva). Dar acesta este doar un exemplu dintre multe.

✡ Într-o încercare de a o discredita pe Delphine Roberts, care a fost secretara şi amanta agentului contractual CIA Guy Banister, Posner atacă unele dintre convingerile sale politice şi religioase destul de exotice care nu au absolut nimic de-a face cu faptul că doamna Roberts susține că Lee Harvey Oswald a avut o asociere strânsă cu Banister şi activitățile sale.

✡ Când Posner abordează acuzațiile despre conexiunile lui Oswald cu CIA, făcute de cunoscutul fost agent contractual al CIA Gerry Patrick Hemming, Posner îl numește pe Hemming un „autopromotor" care a furnizat „dezvăluiri extravagante şi nedovedite" despre asasinarea lui JFK. Din nou, alte jigniri.

✡Posner încearcă să discrediteze afirmația doamnei Jean Hill conform căreia a fost intimidată şi hărţuită de consilierul Comisiei Warren, Arlen Specter, Posner spune că „nu există nimic care să se apropie, nici pe departe, de un astfel de comportament din partea Specter în transcrierea literală a depoziției realizată de stenograf". Cu toate acestea, Posner nu le spune niciodată cititorilor săi că doamna Hill a afirmat în mod repetat şi în mod constant că transcrierea depoziției a fost inexactă şi o denaturare a ceea ce i-a spus ea de fapt lui Specter. Mai mult, evident, pare puțin probabil ca Specter să fi permis oricum ca propriile sale remarci amenințătoare să devină parte a înregistrării. Dar acesta este un alt exemplu principal al modului în care Posner se joacă cu faptele.

Într-un alt caz, Posner încearcă să-l discrediteze pe unul dintre martorii lui Jim Garrison, care spune că a contactat FBI-ul în legătură cu Oswald (după asasinat) pentru a raporta despre o aparentă vizită a lui Oswald (înainte de asasinat) in Clinton, Louisiana. Potrivit lui Posner, însă, „nu există nici o înregistrare a unei astfel de informatii". Acest lucru, desigur, sugerează că FBI-ul a fost total transparent în ancheta privind asasinarea lui JFK şi

și a ținut evidența tuturor chestiunilor legate de Oswald și de conspirația pentru asasinarea lui JFK - despre care
știm că nu este adevărat. Însă Posner acceptă cuvântul FBI-ului în această privință și în ceea ce-l privește pe Posner, asta e tot.

✡ Apoi, deși de-a lungul cărții sale, Posner a încercat să analizeze și să psihanalizeze comentariile făcute la un moment dat de Lee Harvey Oswald, Posner nu comentează niciodată - sau nu menționează în alt mod faptul că Oswald a spus și ca el că este un „tap ispasitor". Posner ar vrea să ne facă să credem că Oswald tocmai atinsese cea mai mare realizare a vieții sale patetice
și acum nu mai are nimic de spus despre acest fapt.

✡ Atunci când încearcă să respingă posibilitatea ca Oswald să fi fost un agent CIA, Posner se bazează doar pe propria opinie de a respinge o afirmație a unui fost angajat CIA conform căreia Oswald era într-adevăr pe statul de plată al CIA. (Sigur, Gerald, CIA va fi prima care va recunoaște!)

✡ Posner spune la pagina 49, pe de o parte, că KGB-ul nu avea nici un interes față de Oswald și apoi, zece pagini mai târziu, la pagina 59, spune că nu mai puțin de douăzeci de agenți KGB îl supravegheau pe Oswald. (Hotărăște-te!)

DISTORSIONAREA ADEVĂRULUI DE CĂTRE POSNER

✡ În anexa sa despre multele dintre morțile misterioase din jurul asasinării lui JFK, Posner comite o serie de ultrajuri împotriva adevărului. Acum, este inutil să spun că multe dintre așa-numitele „morți misterioase" nu sunt deloc misterioase. Personal, cred că mulți cercetători ai asasinării lui JFK au exagerat în a lega o serie de astfel de morți de conspirație. Dar în cazul lui Posner există cel puțin două cazuri flagrante în care, din nou, Posner se joacă cu faptele.

(1) Referindu-se la moartea lui Maurice Gatlin, Posner afirmă pur și simplu că Gatlin a murit din cauza „rănilor suferite în urma unei căzături". De fapt, Gatlin a murit după ce a căzut de la fereastra unui hotel poate după ce a fost împins, desigur. Dar Posner nu menționează niciodată circumstanțele. De asemenea, Posner comentează că numele lui Gatlin „este probabil pe listă pentru că a fost angajat odată de Guy Banister pentru o anchetă fără legătură". Posner nu menționează că Gatlin ar fi fost curierul care a transportat câteva sute de mii de dolari în numerar în Europa,

destinaţi complotiştilor francezi legaţi de Israel cu OAS, care conspirau şi împotriva vieţii preşedintelui francez Charles De Gaulle. Într-adevăr interesant, ca să nu spun mai mult.
(2) O altă moarte misterioasă pe care Posner încearcă să sugereze ca nu a fost atât de misterioasă şi probabil fără legătură în vreun fel cu asasinatul este moartea prin electrocutare a lui Thomas Eli Davis III. Posner spune că Davis era un traficant de arme care „il cunoştea şi pe Ruby" şi sugerează că nu există nimic care să-l lege de conspiraţia lui JFK. Posner nu menţionează că Davis a dus arme OAS-ului francez şi a fost arestat în Africa de Nord chiar înainte de asasinarea lui JFK, moment în care s-a raportat iniţial că avea asupra sa scrisori care făceau referire la Lee Harvey Oswald. (Trebuie menţionat că s-a stabilit ulterior că documentele găsite asupra lui Davis erau scrisori de recomandare către Victor Oswald, un traficant de arme stabilit în Spania. Totuşi, Posner nu spune întreaga poveste.)

CEA MAI MARE FRAUDĂ A LUI POSNER

Poate cel mai flagrant atac al lui Posner asupra cititorilor săi, ajutat activ şi instigat de promotorii săi media din sistemul său, este afirmaţia sa că a rezolvat misterul lui JFK prin magia, probabil incontestabilă, a computerelor. În cartea sa, Posner se bazează în mare măsură pe o analiză generată pe computer a asasinării lui JFK de către o companie cunoscută sub numele de Failure Analysis Associates, care „dovedeşte" că Lee Harvey Oswald a acţionat singur.
Posner îşi lasă, în esenţă, cititorii săi să creadă că analiza pe computer a fost cumva pregătită exclusiv pentru uzul său, când, de fapt, ea a fost pregătită pentru un proces simulat al lui Lee Harvey Oswald, condus de Asociaţia Baroului American (care, întâmplător, s-a încheiat cu un juriu suspendat).
Mai mult, Posner nu le spune cititorilor săi că firma de calculatoare a pregătit şi o analiză alternativă generată pe calculator a asasinatului, care a oferit o teză complet diferită: că ar fi putut fi implicaţi mai mulţi asasini în uciderea preşedintelui Kennedy. Aşadar, principalul argument al cărţii lui Posner faimoasa analiză computerizată a asasinatului si faptul că mass-media a oferit o astfel de acoperire se bazează în sine pe distorsiuni ale adevărului aşa cum au apărut în paginile cărţii lui Posner. Există un alt aspect interesant care merită reiterat. După cum am subliniat mai

devreme în Verdict Final, unul dintre colaboratorii lui Posner, Johann Rush, care i-a furnizat lui Posner o versiune „îmbunătăţită” a celebrului film Zapruder despre asasinat, se întâmplă să fie acelaşi Johann Rush care a fost unul dintre cameramanii televiziunii WDSU din New Orleans (deţinută de familia Stern, legată de ADL şi Clay Shaw), care părea să fie mereu prezent când Lee Harvey Oswald făcea declaraţii „pro-Castro”. Se pare că Rush este mereu „în misiune”.

Atât despre Gerald Posner. Nimeni nu-i ia cartea în serios, nici măcar, presupun, sponsorii lui din culise. Ei ştiu cine l-a ucis pe JFK, dar nu vor să ştii şi tu şi de aceea au oameni ca Posner gata să se dea mari.

SEYMOUR HERSH

Uitaţi de cine l-a ucis pe John F. Kennedy şi de ce. În schimb, ar trebui să vă concentraţi pe greşelile personale ale lui JFK. Acesta este mesajul transmis de presa controlată din această ţară în urma lansării noii cărţi a lui Seymour Hersh,,, Partea întunecată a Camelotului”. Cei care nu au auzit despre cartea lui Hersh care atacă personajul lui John F. Kennedy, nu citeau presa mainstream la momentul celei de-a 34-a aniversări a asasinării lui JFK. Cartea era promovată peste tot - inclusiv într-un articol de copertă în numărul din 17 noiembrie al revistei Time. Recenziile şi chiar articolul din Time au sugerat în unanimitate că există întrebări cu privire la credibilitatea lui Hersh, dar chiar şi aceste recenzii au avut impactul de a publica atât de multe „aspecte negative” despre JFK încât cititorii presupun aproape automat că „unde este fum, este si foc”.

Ce este cu adevărat atât de nou în cartea lui Hersh? Nimic, de fapt. Zeci poate sute de alte cărţi au vorbit despre legăturile familiei Kennedy cu mafia, despre cat de afemeiat era JFK, etc. Însăşi revista Time subliniază (pe bună dreptate) că, din anii 1970, au existat un număr vast de cărţi care au făcut ceea ce face cartea lui Hersh: „sa expuna caracterul lui JFK”.

Aşadar, de ce există această presiune pentru a analiza din nou faptele rele ale lui JFK? Cu toţii am auzit despre acţiunile familiei Kennedy subiectul unei nesfârşite acoperiri mediatice de aproape treizeci de ani. Aşa a fost de când Mark Lane a început să pună întrebări despre cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy şi de ce.

Cartea lui Lane, „O Judecata Pripita”, a creat niște probleme reale pentru oamenii care au orchestrat asasinarea și mușamalizarea lui JFK. Răspunsul „marii media” a fost să încerce să spună: „Ei bine, John F. Kennedy nu a fost chiar un tip atât de bun, până la urmă”. (Sugerând că poate merita să fie împușcat sau, cel puțin, că și-a pregătit scena pentru propria moarte.) Și apoi,când în Plausible Denial, Lane a documentat legătura CIA cu asasinatul, puterile au decis că teoriile conspirației despre asasinat trebuiau să fie ținute sub control. Doar acele teorii sunt „acceptabile” care spun că „Mafia a făcut-o” și dau vina pe gangsteri de mult morți.
Revista Time, care promovează noua „expunere a falsitatii” lui JFK, este deținută de familia Bronfman, extrem de bogată. Și, bineînțeles, așa cum este documentat în Verdict Final, un acolit al familiei Bronfman, Louis M. Bloomfield, a fost un jucător cheie în conspirația asasinării lui JFK.
Dar Hersh? Cartea lui Hersh, „Opțiunea Samson”, a fost cea care a expus pentru prima dată faptul că JFK fusese angajat într-un război ascuns în culise cu prim-ministrul Israelului, David Ben-Gurion, din cauza efortului Israelului de a construi o bombă nucleară.
„Verdict Final” citează munca lui Hersh pe larg spre disperarea celor care vor să păstreze războiul Israelului cu JFK un secret profund și întunecat față de admiratorii președintelui Kennedy.
Dar iată ceva foarte interesant: Numărul din noiembrie 1997 al revistei Vanity Fair a dezvăluit că Hersh a lucrat îndeaproape cu Michael Ewing, care a fost implicat în ancheta Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanților din 1978,privind uciderea președintelui. După cum se menționează aici în „Verdict Final”, Ewing a menționat neobișnuita „conexiune franceză” cu asasinarea lui JFK, care era în curs de investigare când Comitetul Camerei Reprezentanților și-a sistat activitatea.
Verdict Final demonstrează că „conexiunea franceză” este, în realitate, conexiunea israeliană. Așadar, cu siguranță Hersh a fost pus la curent de Ewing de această „Conexiune franceză”. Și, având în vedere ceea ce Hersh știa în mod clar despre JFK și Israel, este evident că nu putea să nu aibă o oarecare idee despre conexiunea israeliană.Cu siguranță, desigur, Hersh știa că Israelul avea un motiv. Conform Vanity Fair, Hersh și-a abandonat propriile cercetări într-o carte despre asasinarea lui JFK și și-a mutat

concentrarea pe viata personala tumultoasa a lui JFK. Acest lucru s-a întâmplat, se pare, după ce Verdict Finală a apărut în ianuarie 1994, aşa că se pare că aceasta carte i-a distras atenţia lui Hersh. Hersh spune acum că nu a găsit niciodată nici o dovadă că ar fi existat o conspiraţie în spatele asasinării lui JFK. Tot ce poate găsi dovezi este faptul că JFK a avut o viaţă personală foarte interesantă şi că JFK se presupunea că a fost implicat în comploturi de asasinat împotriva altora. Totuşi, există şi cei care contestă „dovezile" lui Hersh, aşa cum a recunoscut chiar şi revista Time.
Este cartea lui Hersh modul său de a se despăgubi pentru că a expus fapte surprinzătoare necunoscute până acum despre războiul secret al lui JFK cu Israelul - dovezi care au dus la scrierea cărţii Verdict Final? Este concentrarea presei asupra credibilităţii lui Hersh de fapt o modalitate subtilă de a demonta scrierile anterioare ale lui Hersh despre JFK şi Israel discreditând astfel indirect si cartea de fata?
Indiferent de caz,noua carte a lui Hersh regurgitează acuzaţii vechi despre Kennedy, punându-le din nou în circulaţie. De aceea cei care au fost în spatele asasinatului sunt încântaţi să ofere cărţii lui Hersh toată publicitatea gratuită de care primeşte.
CREAŢI-VĂ PROPRIA CONCLUZIE
Acesta a fost un rezumat extins al propriilor mele reacţii şi opinii personale cu privire la cărţile despre asasinarea lui JFK. Dacă nu a-ţi citit cărţile pe care le-am recomandat, vă sugerez să o faceţi. După ce aţi citit toate aceste cărţi, cred că vă puteţi forma propria judecată finală şi nu cred că veţi constata că propriile mele concluzii generale sunt deloc greşite.
Pe cei care sunt interesaţi să îşi scrie propriile cărţi despre asasinarea lui JFK, i-aş îndemna să evite distragerile, domeniile absurde care împotmolesc cercetările altfel serioase. Şi nu încercaţi să scrieţi încă o prezentare generală a conspiraţiei asasinatului. Asta am făcut, dar am adăugat un nou unghi care nu fusese niciodată luat în considerare până acum.
Cred că în paginile cărţii „Verdict final" am pus bazele pentru cercetări ample într-o serie de domenii noi care sunt puţin explorate sau nu au fost niciodată explorate. Asta încurajez oamenii să facă. Să găsească un nou domeniu de interes legat de asasinarea lui JFK şi să îl exploreze în toate modurile posibile. Se mai pot face multe.

Anexa Nouă
Quid Pro Quo?
Conexiunea Pekingului cu conspirația asasinării lui JFK - Alianța nucleară secretă a Israelului cu China comunistă.

Nu doar politica externa a SUA față de Israel s-a inversat de la Asasinarea lui JFK. Deși este practic uitată, John F. Kennedy planifica un atac militar asupra instalațiilor de dezvoltare a armelor nucleare ale Chinei Roșii în lunile premergătoare asasinării sale. Cu toate acestea, la o lună după moartea lui JFK, Lyndon Johnson a anulat proiectul și a permis Chinei să continue asamblarea arsenalului său nuclear. Marele secret este că, în momentul asasinării lui JFK, Mosad-ul israelian și serviciul de informații al Chinei Roșii lucrau în culise la dezvoltarea comună a armelor nucleare. Dovezile sugerează că „cartea Chinei" a jucat un factor (secret) critic în participarea Israelului la conspirația asasinării lui JFK.

La începutul lunii noiembrie a anului 1997, în timp ce pregăteam a patra ediție a cărții „Final Judgment", am descoperit (destul de neașteptat) un articol îngropat printre un teanc de decupaje vechi de ziare despre asasinarea lui JFK. Era o rubrică din 1970 a veteranului expert de la Washington, Paul Scott, în care acesta sublinia că, chiar înainte de asasinarea sa, John Kennedy plănuia un atac militar asupra programului de dezvoltare a armelor nucleare al Chinei Roșii. Mai mult, potrivit lui Scott, la o lună după asasinarea lui JFK, succesorul său, președintele Johnson, a ordonat oprirea atacului iminent.Într-adevăr, mi s-a părut interesant faptul că JFK nu numai că lucra pentru a dejuca programul de bombe nucleare al Israelului (așa cum am documentat în „Verdict Final "), dar că lua și măsuri active pentru a-l dejuca și pe cel al Chinei Roșii.
Știind că astăzi Israelul este probabil cel mai mare furnizor de arme către China, am început să cercetez un domeniu complet nou de care nu fusesem niciodată conștient: relația secretă dintre Israel și China Roșie. M-am întrebat dacă nu cumva ar exista un fel de „Conexiune Chineză " privind rolul Mossadului în conspirația asasinării lui JFK.

Apoi, după doar o scurtă cercetare în locurile potrivite am găsit o astfel de legătură. M-a surprins chiar şi pe mine. Cred că şi cititorii vor fi intrigaţi şi vor fi de acord că ceea ce este prezentat aici indică mai departe către un rol al Mosad-ului în conspiraţia asasinării lui JFK.La scurt timp după aceea, am aflat că un grup de cercetători JFK analiza subiectul „China şi asasinarea lui JFK". Cu toate acestea, de atunci nu am mai văzut nicăieri - în afară de paginile cărţii Verdict Final vreo menţiune a legăturii Mosad-ului cu „atu-ul Chinei" în conspiraţia asasinării lui JFK. Acest lucru nu mă surprinde, desigur, dar este o tragedie că până şi „căutătorii adevărului" refuză să privească dovezile în faţă.
După cum vor vedea cu siguranţă cititorii cărţii „Verdict Final", nu poţi analiza cu seriozitate subiectul „China şi asasinarea lui JFK" în întregul său fără a aprofunda şi legătura israeliană. Şi aşa este cu practic toate punctele cheie din varietatea largă de domenii legate de cercetarea a conspiraţiei asasinării lui JFK.

ISRAEL ŞI CHINA ROŞIE: CONEXIUNEA NUCLEARĂ

Care este, aşadar, legătura? Faptul este că, în 1963, China Roşie şi Israelul erau implicate în secret în dezvoltarea comună de arme nucleare.
Şi, mai mult, figura cheie în relaţiile comune dintre China Roşie şi Israel nu a fost altul decât regretatul Shaul Eisenberg, partener de afaceri vechi al ofiţerului care finanţlea achiziţiile de arme a Mosad-ului, Tibor Rosenbaum, forţa motrice din spatele corporaţiei Permindex, care a fost centrală în conspiraţia asasinării lui JFK. Aşadar, deşi acum este aparent „acceptabil" în cercurile de cercetare ale asasinării lui JFK să se sugereze că JFK ar fi putut fi asasinat pentru că stătea în calea programului de dezvoltare a bombei nucleare a Chinei Roşii, este încă considerat „extravagant" (şi „antisemit") să sugerezi că războiul secret al lui JFK cu Israelul din cauza programului de bombe nucleare al Israelului a jucat un rol în asasinarea sa. Dar faptele sunt acolo pentru cei care sunt interesaţi să le afle aşa cum le-am descoperit şi eu.
Să aruncăm apoi o privire asupra conexiunii Beijingului cu conspiraţia asasinării lui JFK. La fel ca si „Conexiunea Franceză", această „Conexiune Chineză" este, în realitate, un punct de reper care indică conexiunea israeliană.

PLANUL LUI JFK DE A ATACA CHINA

Să începem prin a trece în revistă ceea ce a scris editorialistul „conservator” bine conectat Paul Scott pe 13 februarie 1970 la puţin peste şase ani după asasinarea lui Kennedy. Conform lui Scott:„Secretarul de Stat Dean Rusk a jucat un rol cheie în anularea planificării contingenţei pentru distrugerea centralelor nucleare ale Chinei comuniste, ordonată de regretatul preşedinte Kennedy. Autorizată de Kennedy cu aproximativ 10 săptămâni înainte de asasinarea sa, planificarea acestui contingent a fost brusc anulată de preşedintele Johnson la scurt timp după ce acesta a preluat funcţia.
„Deşi înregistrările Casei Albe dezvăluie rolul lui Kennedy în începerea planificării de «eliminare» a capacităţii nucleare a Chinei, nu există documente oficiale care să arate de ce proiectul strict secret a fost oprit în decembrie 1963 la aproximativ o lună după moartea lui Kennedy.
„În cercetarea politicii administraţiei Kennedy şi Johnson faţă de China, înalţii oficiali din administraţia Nixon au putut afla doar că proiectul a fost oficial desfiinţat după ce Rusk l-a informat pe preşedintele Johnson despre proiect când a devenit preşedinte.”
„Informaţia conform căreia Rusk a recomandat anularea proiectului provine de la un oficial din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii care a fost însărcinat să ajute la elaborarea planurilor. El afirmă că grupului de planificare a contingenţei i s-a spus că Rusk era împotriva proiectului încă din momentul în care Kennedy l-a iniţiat pentru prima dată, în septembrie 1963...
„Marea importanţă pe care Kennedy a acordat-o proiectului extrem de secret a fost indicată de o relatare despre cum a început, scrisă de Stewart Alsop după moartea lui Kennedy. «Cu puţin timp înainte de a muri», a relatat Alsop,„Preşedintele Kennedy l-a chemat în biroul său pe unul dintre principalii experţi guvernamentali în Orientul Îndepărtat pentru o discuţie.„Conversaţia a vizat un subiect care... l-a tulburat pe regretatul preşedinte mai profund decât oricare altul - capacitatea nucleară chineză în curs de dezvoltare.
El a întrebat dacă există vreo şansă de «intelegere» cu comuniştii chinezi. Când expertul în Orientul Îndepărtat a spus nu, preşedintele a părut să fie de acord. L-a întrebat pe expert ce ar trebui făcut. „M-am gândit mult la această întrebare”, a răspuns

expertul." „Ar trebui să fie posibil din punct de vedere tehnic în această etapă a dezvoltării lor nucleare să distrugem centralele nucleare chineze într-un mod care să pară un accident atomic. Ar putea fi făcut ca o operaţie chirurgicală, fără arme nucleare, folosind explozibili puternici", a continuat oficialul. „Am putea crea aceste planuri pentru dumneavoastră, cu diverse mijloace operaţionale pentru distrugerea centralelor în viitorul apropiat." Oficialul i-a spus lui Alsop că Kennedy si-a indreptat mana spre el cu semnificativ sugerand: „Fă asta".
„Imediat după această întâlnire de la Casa Albă, un grup de planificare de urgenţă a fost organizat în cadrul administraţiei Kennedy pentru aîntreprinde proiectul super-secret. La prima lor întâlnire, grupului i s-a spus că preşedintele Kennedy a decis în principiu că China trebuie împiedicată, prin orice mijloace, să devină o putere nucleară." „Potrivit unuia dintre membrii grupului, planificarea a decurs fără probleme în lunile septembrie, octombrie şi noiembrie ale anului 1963... Înregistrările Casei Albe arată că, la scurt timp după moartea lui Kennedy, preşedintele Johnson a fost informat despre proiect de către Rusk. La scurt timp după această informare, proiectul a fost anulat."
Cercetătorul în cazul asasinării lui JFK, Dick Russell, care a scris în treacăt despre planurile lui JFK privind instalaţiile nucleare ale Chinei, relatează că „se spune că sovieticii îndemnau în privat Statele Unite să continue atacul propus."
Printre americanii care l-au îndemnat pe Johnson să continue atacul şi să stea în calea dezvoltării nucleare a Chinei s-a numărat şi directorul CIA, John McCone. Conform lui Seymour Hersh, care a scris în The Samson Option (studiul său despre programul secret de dezvoltare nucleară al Israelului): „McCone a simţit profund pierderea lui John Kennedy; relaţia sa cu Lyndon Johnson era mai puţin intimă, iar sfaturile sale nu erau întotdeauna binevenite. „Soluţia lui McCone la bomba chineză... a fost trimiterea Forţelor Aeriene. «McCone tocmai a făcut scandal» în legătură cu bomba chineză, îşi amintea consilierul său Walt Elder. «A vrut permisiunea de a zbura cu avioane U-2 deasupra locului de testare şi a fost refuzat». Directorul CIA nu s-a descurajat; apoi a lansat „ideea ce s-ar întâmpla dacă am intra şi am distruge capacitatea chineză». Un plan a fost să folosească bombardiere nemarcate pentru a ataca chinezii, astfel evitând identificarea."

Totuşi, aşa cum am văzut, preşedintele Johnson a respins planul – şi sfatul atât al sovieticilor, cât şi al lui McCone. Ca o consecinţă a deciziei lui Johnson de a nu acţiona, pe 18 octombrie 1964, la mai puţin de un an după asasinarea lui JFK, China a detonat prima sa bombă nucleară.Este mai mult decât interesant de observat că directorul CIA McCone, care era, potrivit lui Hersh, „devotat conceptului de neproliferare nucleară" şi îndemna la atacul asupra instalaţiilor nucleare chineze, a fost şi una dintre principalele forţe care l-au încurajat pe JFK să se opună proliferării nucleare a Israelului.
Aşa cum am văzut în capitolul 5, din biroul lui McCone de la CIA, administraţia Kennedy a efectuat supravegherea secretă a programului de producţie a bombelor nucleare al Israelului. Kennedy avea în mod clar încredere în vechiul prieten al familiei Kennedy, McCone dar nu în CIA ca instituţie să se ocupe de această operaţiune de informaţii delicată şi ultrasecret.
Probabil că JFK era conştient că, aşa cum am menţionat în capitolul 8,ca loialistul Israelului din CIA, James Angleton, furnizase Israelului informaţii nucleare secrete la sfârşitul anilor 1950, cu mult înainte ca JFK însuşi să preia funcţia.
Ceea ce este şi mai interesant, însă, este faptul că aliatul lui JFK, McCone, lupta împotriva programului nuclear al Israelului chiar înainte de a accepta postul de director al CIA în administraţia Kennedy, după ce JFK l-a demis pe directorul CIA, Allen Dulles, în 1961, în urma dezastrului din Golful Porcilor.
În timpul administraţiei Eisenhower anterioare, McCone a lucrat în cadrul Comisiei pentru Energie Atomică (AEC), iar în 1960, când mandatul lui Eisenhower se apropia de sfârşit şi McCone şi-a prezentat demisia din AEC, McCone a fost cel care i-a dezvăluit pentru prima dată reporterului John Finney că Israelul construia un reactor nuclear pentru a produce plutoniu.
Revelaţia extrem de controversată a fost publicată pe prima pagină a New York Times pe 19 decembrie 1960.Potrivit lui Finney, „McCone era furios,îngrozitor de iritat" pe Israel, spunând „Ne-au minţit".
Potrivit lui Walt Elder, consilierul lui McCone,: «Am terminat cu AEC-ul şi aceasta este de datoria mea să informez publicul despre asta». O altă problemă, potrivit lui Elder, a fost ceea ce Hersh a descris ca fiind „frustrarea lui McCone faţă de minciunile

constante ale israelienilor”despre programul lor de dezvoltare nucleară. Dar McCone, evident, era mai mult decât frustrat. Potrivit lui Elder: „Exista un impuls de a-i elimina.”Cuvinte puternice într-adevăr: „un impuls de a-i elimina”. Ne putem doar imagina reacţia israelienilor înrăiţi şi a aliaţilor lor de la Washington când au aflat de opoziţia lui McCone. Şi când McCone a devenit ulterior directorul CIA al lui JFK şi a fost însărcinat cu monitorizarea dezvoltării nucleare a Israelului, putem înţelege cu siguranţă de ce Israelul l-ar fi considerat într-adevăr pe JFK un pericol pentru însăşi supravieţuirea Israelului.
Un McCone frustrat a demisionat din funcţia de director CIA în administraţia Johnson în 1965, explicându-i unui coleg: „Când nu-l pot face pe Preşedinte să-mi citească rapoartele, atunci e timpul să plec.”Potrivit lui Seymour Hersh, McCone „a înţeles, de asemenea, ce însemna refuzul continuu al Israelului de a permite inspecţii internaţionale complete ale programului său nuclear.”
Adică, tot ceea ce făcuseră el (McCone) şi John F. Kennedy pentru a împiedica Israelul să construiască bomba nucleară eşuase şi că Israelul mergea înainte în programul său hotărât de a face acest lucru.Mai mult, McCone avea, evident, motive întemeiate să fie tulburat de succesul nuclear al Chinei, în ciuda eforturilor sale anterioare hotărâte (susţinute de JFK şi respinse de LBJ) de a împiedica China să obţină capacitatea de a produce arme nucleare.

DEBUTUL NUCLEAR AL CHINEI - ŞI AL ISRAELULUI?

În acest moment ne vom îndrepta acum către „conexiunea israeliană” cu China Roşie şi vom descoperi că imaginea este mult mai complexă decât ne-am putea da seama la început. De fapt, se poate argumenta cu tărie că Israelul lucrând în culise a permis Chinei (deja în procesul de dezvoltare a bombei sale) să lanseze primul său test nuclear reuşit.
În cele din urmă, dacă adevărul va ieşi vreodată la iveală, probabil vom descoperi că prima explozie nucleară a Chinei a fost, în realitate, o realizare comună israeliano-chineza.
Pentru moment, desigur, aceasta este pură speculaţie. Dar faptele din dosar ne îndreaptă spre această concluzie.
Seymour Hersh însuşi subliniază că primul test nuclear al Chinei a luat Occidentul prin surprindere. El scrie: „Comunitatea nucleară americană fusese deja zguduită în octombrie 1964, când a aflat că prima bombă nucleară a Chinei fusese declanşată bazandu-se pe

uraniu, şi nu de plutoniu, aşa cum anticipaseră pe scară largă CIA-ul şi alte agenţii de informaţii."
Ceea ce adaugă Hersh este deosebit de interesant: „Exista suspiciunea imediată că China cumpărase cumva de pe piaţa neagră sau furase uraniul îmbogăţit pentru bomba sa (CIA nu avea să afle decât dupa încă un an sau cam aşa ceva că China finalizase o uriaşă instalaţie de difuzie gazoasa si lichida a uraniului mult mai devreme decât se aşteptau)."
Pe scurt, China Roşie avansase mult mai repede în proiectul său de extindere nucleară decât se bănuise vreodată. China primea ajutor de undeva. Desigur, aceasta se întâmpla în acelaşi timp în care Israelul avansa constant în propriul său program de dezvoltare nucleară.Între timp şi în deceniile care au urmat se dezvolta o mică poveste ciudată de spionaj care implica o companie nucleară americană. În cartea sa, Opţiunea Samson, Hersh a examinat ,,povestea bizantină"(mai multe religii sunt interconectate) a Corporaţiei de Materiale şi Echipamente Nucleare (NUMEC), cu sediul în Apollo, Pennsylvania (lângă Pittsburgh).
NUMEC era deţinută şi administrată de un evreu american, Zalman Shapiro, cu legături strânse şi de lungă durată cu Israelul, iar în 1965, un audit al NUMEC realizat de Comisia pentru Energie Atomică a descoperit că cantităţi mari de uraniu îmbogăţit păreau să fi „dispărut" din inventarul NUMEC în decursul mai multor ani precedenţi.Suspiciunea imediată sau cel puţin aşa spune povestea a fost că Shapiro folosise resursele NUMEC şi trimisese uraniul îmbogăţit către Israel. În anii următori, povestea NUMEC a devenit o cauză minoră celebră în rândul reporterilor de investigaţie şi în cadrul comunităţii de informaţii şi, în cele din urmă, povestea a reuşit în numeroase ocazii să „ajungă" în mass-media din Statele Unite şi din întreaga lume.
Dar iată problema: Seymour Hersh a concluzionat că nu există dovezi solide care să concluzioneze că Shapiro şi NUMEC au fost, de fapt, responsabile pentru devierea resurselor nucleare către Israel. Nici Shapiro, nici compania sa nu au fost găsiţi vreodată vinovaţi de nimic. Cu toate acestea, până în ziua de azi, există cei care continuă să insiste (şi care evident cred) că NUMEC a fost o sursă primară de uraniu îmbogăţit necesar pentru bomba nucleară a Israelului. Totuşi, aşa cum am observat, nu există dovezi reale pentru această concluzie, oricât de interesantă ar fi.

Pe scurt, se pare ca deşi Hersh nu spune niciodată acest lucru personal întreaga poveste NUMEC pare să fi fost o diversiune atent elaborată, care a fost deliberat divulgată pentru a oferi o acoperire pentru sursa autentică a succesului nuclear final al Israelului. Unii critici ai Israelului (întotdeauna dornici să găsească spionajul israelian la lucru) au sărit pe poveste şi i-au dat o distribuţie mai largă şi cel puţin un oficial CIA şi-a mizat reputaţia pe poveste. Dar nu a existat niciodată cel puţin potrivit lui Hersh vreo bază reală pentru acuzaţiile care fuseseră făcute.

MAREA ÎNTREBARE (RĂMASĂ FĂRĂ RĂSPUNS)...

Aşadar, rămâne marea întrebare: de unde a obţinut Israelul resursele necesare pentru a-şi atinge capacitatea de producţie a bombei nucleare?

După cum vom vedea, faptele disponibile publicului (dacă sunt adunate şi examinate în întregimea lor contextuală) sugerează într-adevăr că, prin cooperarea extrem de secretă cu China Roşie, Israelul a reuşit să-şi atingă obiectivul de a construi bomba nucleară.Susţinem aici, în paginile cărţii „Verdict Final", că, de fapt, această colaborare între Israel şi China Roşie a jucat un rol în asasinarea lui John F. Kennedy şi consecinţele care au urmat: obţinerea capacităţii nucleare atât pentru Israel, cât şi pentru China Roşie. Având toate acestea în minte, să analizăm dovezile.

Dintr-un punct de vedere istoric, China e poate singura dintre multele naţiuni în care poporul evreu a putut să se dezvolte şi să prospere. Antisemitismul nu a fost niciodată un factor relevant in China. Referinte istorice confirma nu numai că a existat o mica (dar înfloritoare) comunitatea evreiască in China timp de secole, dar, în anii mai recenţi, înainte de al Doilea Război Mondial mulţi dintre evreii europeni au căutat refugiu în China în urma ascensiunii lui Hitler la putere în Germania şi a extinderii puterii militare germane în întreaga Europă.

Scriitorul evreu S. M. Perlmann, scriind în lucrarea sa „Istoria evreilor din China", rezumă bine situaţia: „Ca să fim corecţi cu această naţiune chineză veche şi cultă,trebuie spus că evreii din China nu au avut niciodată de-a face cu intoleranţa; nu au fost niciodată supuşi unor legi excepţionale; nu au fost niciodată persecutaţi sau dispreţuiţi din cauza religiei lor. S-au bucurat întotdeauna de aceleaşi drepturi ca şi poporul chinez."

VISUL LUI BEN-GURION...

Prin urmare, nu este de mirare că, la fondarea statului Israel, David Ben-Gurion, marele om al sionismului, era dornic să stabilească relaţii cu guvernul comunist nou-înfiinţat din Pekin care încă îşi consolida puterea după luptele din perioada de dupa al Doilea Război Mondial. Potrivit scriitorului israelian Uri Dan, „visul" părintelui fondator al Israelului, David Ben-Gurion, a fost să stabilească legături cu chinezii şi să „aducă împreună două dintre cele mai vechi popoare ale lumii".
Potrivit biografului lui Ben-Gurion, Dan Kurzman, Ben-Gurion, „sfidând presiunea americană",recunoscuse noul regim comunist, dar a fost „o lovitură grea" faptul că Beijingul nu a recunoscut Israelul în schimb.Ben-Gurion, notează Kurzman, „aprofundase istoria şi cultura chineză şi chiar studiase gândirea budistă. China, era convins el, va evolua inevitabil în cea mai mare putere de pe pământ, iar sprijinul ei va fi de nepreţuit. Liderii chinezi erau comunişti militanţi, da, dar cea mai bună modalitate de a-i modera, considera Ben-Gurion, era să vorbească şi să facă comerţ cu ei, nu să-i forţeze într-o izolare aspră. David Hacohen, trimisul israelian în Birmania, se întâlnise de fapt la Rangoon cu premierul chinez Chou En-lai, care a sugerat legături diplomatice şi economice".
Benjamin Beit-Hallahmi, un istoric israelian care a examinat legăturile Israelului cu Lumea a Treia, notează că: „Guvernul Israelului, pe atunci înfiinţat la doar nouăsprezece luni, a fost printre primii care au recunoscut Republica Populară Chineză. În ianuarie 1950, Israelul era încă în relaţii cu Uniunea Sovietică şi, nominal, era nealiniat. Pe măsură ce deceniul trecea, chinezii au devenit interesaţi de dezvoltarea relaţiilor.
„Însă, până atunci", spune Beit-Hallahmi, „Israelul se alăturase în mod clar taberei americane. Intenţiile chineze de a stabili relaţii diplomatice oficiale au fost respinse în 1954 şi din nou în 1955; „Israelul nu a vrut în mod clar să ignore dorinţele Statelor Unite."
Deşi chinezii se aliniaseră, până în 1955, cu liderul arab Gamal Abdel Nasser din Egipt şi încă nu au recunoscut public Israelul, existau multe forţe nevăzute la lucru în culise. De fapt, Mosad- ul israelian şi serviciul de informaţii chinez erau angajaţi într-o diplomaţie discretă la cele mai înalte (şi mai intime) niveluri. Deşi lumea până la sfârşitul anilor 1970 a fost manipulata să creadă că China Roşie susţinea activ cauza palestiniană în opoziţie

cu Israelul,renumitul istoric al serviciilor secrete Richard Deacon a dezvăluit în 1977 că: „Primele rapoarte despre implicarea Chinei în mişcările de gherilă palestiniene pot fi acum respinse aproape în totalitate. Probabil că au apărut iniţial deoarece China a fost prima naţiune importantă care a acordat recunoaştere diplomatică Al Fatah şi care a oferit instruire gherilelor palestiniene la Academia Militară din Nanking."
Totuşi, Deacon a avertizat: „Relatările din ziare şi radio despre infiltrarea chineză în mişcarea de gherilă palestiniană nu numai că au fost extrem de exagerate, dar în multe cazuri pur şi simplu nu sunt adevărate, chiar dacă iniţial China şi Rusia au stabilit relaţii strânse cu Al Fatah. Trebuie luat in considerare că China are, de asemenea, un mare interes pentru petrolul din Orientul Mijlociu şi că este nerăbdătoare să contracareze interesul sovietic în această parte a lumii."
„Adevărul din spatele tuturor acestor temeri privind intervenţia chineză împotriva Israelului pe frontul de gherilă a fost disimulat", a relatat Deacon. „Chinezii îşi învăţaseră lecţia ca urmare a eforturilor lor de spionaj în Africa, deschise si agresive şi oarecum stângace,de la începutul anilor şaizeci... când chinezii au suferit un eşec după altul în Africa, încercând să concureze prea devreme şi prea rapid cu infiltrarea rusească."
„Oricare ar fi declaraţiile lor publice pe tema Orientului Mijlociu", a scris Deacon, „chinezii recunosc în privat că Israelul este un aliat în toate chestiunile legate de Uniunea Sovietică."
Deacon adaugă: „Faţa privată a serviciilor secrete chineze este adesea total diferită de vocea publică propagandistă a guvernului chinez.Parţial din cauza eşecurilor din Africa, dar şi pentru că au existat de-a lungul istoriei legături strânse între chinezi şi evrei (un număr de consilieri şi ofiţeri ai serviciilor secrete ai guvernelor chineze anterioare au fost evrei), atitudinea Chinei faţă de confruntarea arabo-israeliană a fost din ce în ce mai ambiguă."

ALIANŢA NUCLEARĂ SECRETĂ

Lui Deacon îi datorăm meritul pentru dezvăluirea, nu nesemnificativă, că Israelul şi China Roşie erau implicate secret de mult timp în programe secrete de dezvoltare nucleară. Potrivit lui Deacon: „Israelienii au adoptat, de asemenea, o tehnică similară cu cea a chinezilor pentru a obţine secrete nucleare şi a se ţine la curent cu ceea ce se dezvoltă în acest domeniu în afara ţării lor

: au avut un interes aparte in a recruta cu atenţie ajutorul evreilor din întreaga lume, care erau fie oameni de ştiinţă, fie studenţi la fizică nucleară, în timp ce, în acelaşi timp, colectau cu răbdare toate informaţiile disponibile într-un mod legitim din reviste şi conferinţe ştiinţifice şi analizau rezultatele."
„Aceste tactici", a remarcat Deacon, „le-au permis chinezilor să ajungă din urmă lumea occidentală până la punctul în care deţin acum un puternic factor de descurajare nuclear. Capacitatea Israelului de a produce o astfel de armă", a adăugat Deacon, scriind în 1977, „este acum incontestabilă". De fapt, aşa cum a subliniat Deacon, producţia de bombe nucleare a fost într-adevăr o parte majoră a relaţiei secrete dintre Israel şi China Roşie, condusă prin intermediul agenţiilor lor de informaţii deşi acesta este un punct critic care a fost atent suprimat.
Potrivit lui Deacon: „Producţia de bombe nucleare a fost unul dintre domeniile în care israelienii şi chinezii s-au ajutat reciproc nu oficial, ci discret prin canalele Serviciilor Secrete. Intermediarii «terţi» implicaţi în astfel de înţelegeri au fost uneori evrei care nu locuiau in Israel care lucrează pentru chinezi şi ocazional chiar si albanezi."Ceea ce Deacon a subliniat în continuare este la fel de semnificativ: „Acesta este un subiect rareori abordat de vreun scriitor legat de afacerile din Orientul Mijlociu, dar contactele atât de bine păzite pe cât le menţin cele două Servicii Secrete au avantaje pentru ambele părţi. Per total, chinezii ar fi putut câştiga cel mai mult din aceste schimburi relativ discrete şi prudente." Această relaţie nucleară secretă dintre China Roşie şi Israel a fost una care a cimentat legăturile dintre cele două naţiuni, atât de mult încât acestea au început să coopereze din ce în ce mai mult în alte sfere - şi treptat s-au îndreptat spre recunoaşterea deschisă a contactelor lor de lungă durată din culise prin intermediul celor două agenţii de informaţii ale lor.

INTRIGA CHINEZA PENTRU ISRAEL

În urma rolului Israelului în conspiraţia care l-a înlăturat pe John F. Kennedy de la preşedinţie şi a salvat instalaţiile de dezvoltare a bombei nucleare ale Chinei de la distrugerea de către forţele americane, chinezii au început de fapt să se angajeze în intrigi împotriva fostului lor aliat arab, Nasser al Egiptului. Potrivit lui Deacon, care scrie despre chinezi: „În 1965, au fost suficient de proşti încât să se lase implicaţi într-un complot comunist arab

de asasinare a lui [Nasser], iar ambasadorul chinez a trebuit să părăsească țara după ce poliția egipteană a găsit legături între complotiști și șeful Agenției de Ştiri Noua China, despre care se spune că ar fi ajutat la finanțarea loviturii de stat."
Deacon a remarcat că „Israelienii au observat întotdeauna rapid disensiuni în rândurile arabe, iar Mosad-ul le-a exploatat de mai multe ori". 1023 Prin urmare, este evident că rolul Chinei în conspirația împotriva LUI Nasser a fost în mod clar în numele aliatului său secret Mosad-ul.
Mai mult, așa cum a subliniat Deacon, „Parţial prin informaţii scurse către chinezi şi unii irakieni, Irakul şi-a întrerupt legăturile cu KGB-ul şi s-a certat cu guvernul pro-sovietic din Siria."
Potrivit lui Deacon, în această perioadă (care,a urmat asasinării lui Kennedy) „China a devenit treptat dezamăgită de ceea ce considera a fi «regimuri arabe militare burgheze» în Orientul Mijlociu, iar sprijinul chinez pentru gherilele palestiniene a scăzut la începutul anilor şaptezeci, când acuzaţiile Beijingului la adresa Israelului păreau oarecum moderate". „În 1973", a subliniat Deacon, „s-a raportat că un agent dublu israelian ar fi orchestrat operaţiunile de informaţii israelo-chineze în Africa. Şi având în vedere legăturile intime ale Israelului cu facţiuni din serviciile de informaţii franceze (ca să nu mai vorbim de rolul francez în dezvoltarea nucleară a Israelului), este mai mult decât interesant de observat, aşa cum a subliniat Deacon, că: „La Khartoum, la începutul anilor şaptezeci, Serviciul de Informaţii Chinez a fost creditat cu stabilirea unor legături neobişnuite atât cu serviciul de informaţii francez din teritoriile vecine, nord şi sud, cât şi cu Israelul."
Este foarte clar că au existat multe domenii în care Israelul şi China Roşie aveau interese reciproce. Richard Deacon a spus, destul de corect, că unul dintre aceste domenii era „ efortul comun de a contracara influența rusă în Orientul Mijlociu" ceea ce, în anii următori, a determinat cele două țări să se angajeze într-o gamă largă de eforturi in culise, chiar dacă, public, Israelul şi gigantul comunist asiatic erau aparent în conflict.
De exemplu, aşa cum a remarcat Benjamin Beit-Hallahman, până în anii 1970, combinaţia Israel, Arabia Saudită şi China susţinea forţele anti-sovietice din Afganistan.Atât China, cât şi inamicul său, Taiwanul, s-au alăturat, de asemenea, Israelului în furnizarea de arme catre Iranul în timpul războiului dintre Iran si Irak.

În furnizarea de arme Iranului, logica Israelului, potrivit ambasadorului de atunci al Israelului în Statele Unite, vorbind în 1982, a fost „să menţină deschise canalele către armata iraniană, cu scopul final de a înlătura regimul Khomeini”. Potrivit ministrului Apărării, Ariel Sharon, „Israelul şi-a dorit ca Iranul să câştige împotriva Irakului, care era un stat arab inamic”.

MOSAD-UL ŞI CHINA

Istoricii israelieni Dan Raviv şi Yossi Melman, scriind în istoria serviciilor secrete israeliene, au rezumat natura relaţiei secrete dintre Israel şi China Roşie, aşa cum a fost condusă prin intermediul Mosad-ului: „Acţionând pe scară largă ca un serviciu diplomatic alternativ, Mosad-ul a deschis uşi şi a menţinut relaţii cu zeci de ţări care preferă ca aceste conexiuni să nu fie cunoscute... Mosad-ul oferă pur şi simplu celorlalte naţiuni o cale uşoară de ieşire primind sfaturi militare, medicale şi agricole de la israelienii entuziaşti, fără a risca boicoturi economice sau politice din partea lumii arabe...” „Atât diplomaţii-spioni, cât şi diplomaţii oficiali ai Israelului sunt încântaţi, de fapt, când o naţiune străină este de acord să stabilească relaţii deschise cu statul evreu... În majoritatea cazurilor, însă, Israelul trebuie să trăiască cu realitatea că multe state străine insistă să facă acest lucru în secret. Temându-se de scurgeri de informaţii către presă, acestea refuză să interacţioneze cu ministerul de externe al Israelului. Cu toate acestea, beneficiază de o relaţie bilaterală şi au dezvoltat o încredere deplină în capacitatea Mosad-ului de a fi marele gardian al secretului.”

Şi, bineînţeles, China a fost una dintre aceste ţări, potrivit lui Raviv şi Melman.

Toate acestea, desigur, ne îndreaptă către o legătură foarte clară (dar de mult timp secreta) israeliano- chineză în arena nucleară chiar în momentul în care JFK nu numai că încerca să oprească expansiunea nucleară a Israelului, dar de fapt plănuia un atac militar împotriva eforturilor Chinei. Cu toate acestea, atunci când stabilim numele precis al persoanei care a servit ca legătură între israelieni şi chinezii roşii în această perioadă critică, vedem într-adevăr că există o „legătură chineză” (prin intermediul israelienilor) cu conspiraţia asasinării lui JFK.

CONEXIUNEA PERMINDEX...

Intermediarul vechi al Israelului în relaţiile secrete ale Mosad-ului cu China, Shaul Eisenberg era atât de profund implicat în relaţiile

cu China Roşie, încât atunci când a murit de un atac de cord subit la vârsta de 76 de ani, pe 27 martie 1997, nici măcar nu era în Israel, ci la Peking.Eisenberg pe care l-am întâlnit prima dată în capitolul 7 a fost strâns legat (în momentul asasinării lui JFK) de operaţiunea Permindex care a ţesut pânza conspiraţiei în asasinarea lui JFK. Descris cândva de un scriitor israelian drept „cel mai bogat evreu din lume" Eisenberg a fost, aşa cum am văzut, nu doar o figură cheie în programele de dezvoltare nucleară ale Israelului,ci şi un partener al bancherului Permindex, Tibor Rosenbaum, în operaţiunea financiară a Mosad-ului, cunoscută sub numele de Banca Comercială Elveţiano-Israeliană. Dan Raviv şi Yossi Melman îl descriu pe Eisenberg şi lunga sa istorie secretă ca fiind contactul Israelului cu China Roşie, după cum urmează:„Cel mai bogat om de afaceri al Israelului, Eisenberg s-a născut în Europa şi şi-a găsit refugiu în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Orientul Îndepărtat. S-a stabilit în Japonia, unde s-a căsătorit cu o japoneză şi şi-a făcut avere vânzând armamentul ramas in urma războiului şi fier vechi. „Eisenberg s-a impus rapid ca unul dintre principalii intermediari din regiune." A conştientizat mereu faptul că este evreu, iar legăturile sale emoţionale l-au determinat să înfiinţeze afaceri în Israel şi apoi să-şi mute familia acolo. Şi-a păstrat interesele în Orientul Îndepărtat şi, la sfârşitul anilor 1970, a reuşit să deschidă calea către Beijing pentru exporturile militare israeliene.
„Cel mai formidabil instrument al său era avionul său privat, cu care putea ignora ostilitatea oficială dintre cele două naţiuni şi putea zbura cu israelieni de rang înalt direct în China. Eisenberg a făcut zeci de călătorii, transportând oficiali [in asistenţă de securitate], consilieri militari, finanţatori şi agenţi de vânzări militare pentru ceea ce israelienii au descris ca fiind «cele mai dificile negocieri ale lor de până atunci»."
„După ce a stabilit un contact iniţial solid, Eisenberg a lăsat coordonarea tranzacţiilor şi transporturilor ascunse în seama Mosad-ului, care a acţionat în rolul său tradiţional de minister de externe alternativ secret al Israelului."
Eisenberg, care a condus 20 de companii care desfăşurau afaceri în peste 30 de ţări, a fost în mod clar o figură de importanţă centrală şi critică pentru supravieţuirea Israelului şi poziţionarea sa pe scena mondială.

Washington Times a descris instalarea lui Eisenberg în Israel după anii petrecuţi în străinătate: „Mutându-se în Israel, domnul Eisenberg a devenit cel mai puternic magnat din istoria patriei sale. «Legea Eisenberg» a fost adoptată în anii 1970 pentru a-l elibera de povara fiscală masivă a ţării, astfel încât să continue să opereze de acolo... El controla giganticul holding Israel Corporation şi deţinea o participaţie de 49% la compania naţională de transport maritim, Zim, una dintre cele mai mari companii de transport maritim şi de transport din lume. De asemenea, el domina Israel Chemicals."
Rolul major al lui Eisenberg în industria chimică israeliană este interesant, desigur,în măsura în care am menţionat în Anexa Patru că, în 1957, în parteneriat cu Banca Comercială Elveţiano-Israeliană, controlată de Rosenbaum şi Eisenberg, industriaşul din Michigan Max Fisher , factorul politic din spatele membrului Comisiei Warren,Gerald Ford a cumpărat o participaţie majoritară în conglomeratul israelian care domina industria petrochimică în Israel. Aşadar, Eisenberg însuşi avea o legătură directă cu unul dintre aşa-numiţii „oameni misterioşi din spatele lui Gerald Ford", care îi spunea lui Ford „ce să facă şi când să o facă".

CONEXIUNEA FRANCEZĂ A LUI EISENBERG

Referitor la compania de transport maritim Zim, va reamintesc, aşa cum am menţionat în capitolul 9, că Zim, deţinută în comun de Eisenberg şi guvernul israelian,l-a angajat pe generalul francez Maurice Challe, unul dintre principalii conspiratori din OAS, susţinută de Permindex, după ce Challe a fost eliberat din închisoare pentru implicarea sa în comploturi împotriva lui Charles De Gaulle. Deci, în mod clar, Eisenberg a fost cu siguranţă un „omul de legatura" cu jucătorii cheie şi evenimentele care au fost legate de cercurile intime ale conspiraţiei care au dus la asasinarea lui JFK.Cu toate acestea, în ciuda vastei averi a lui Eisenberg, potrivit Washington Times, „Ceea ce l-a făcut pe Eisenberg interesant au fost legăturile sale cu serviciul secret israelian, Mosad-ul. Surse de informaţii israeliene spun că acesta a împărtăşit informaţii cu Mosad-ul timp de decenii şi a angajat mulţi foşti ofiţeri superiori de informaţii şi armată."
Povestea „oficială" este că relaţiile lui Eisenberg cu China (cel puţin în domeniul traficului de arme) au început abia în 1979. Uri Dan, scriind în New York Post, relatează că la acea vreme, prim-ministrul israelian de atunci, Menachem Begin, a obţinut aprobarea SUA

pentru a-l autoriza pe Eisenberg să încheie un acord de 10 miliarde de dolari pe 10 ani pentru modernizarea forţelor armate chineze, „întărind astfel contrabalansul la puterea militară sovietică.” Dan descrie acest acord ca fiind „unul dintre cele mai importante din istoria Israelului” şi spune că „chinezii au insistat asupra secretului absolut... dar că secretul nu a fost o problemă pentru Eisenberg”. Se pare că Israelul calculase deja că pur şi simplu nu putea deschide relaţii diplomatice directe şi acorduri comerciale cu China Roşie până când Statele Unite nu i-ar fi deschis deja uşa. În 1969, Yigal Allon, pe atunci viceprim-ministrul Israelului, spusese public: „Poate că, atunci când va avea loc o schimbare pozitivă în relaţiile dintre SUA şi China, se va produce o schimbare si în atitudinea Chinei faţă de noi.” Astfel, după ce Richard Nixon, în calitate de preşedinte al SUA, a deschis uşa către China Roşie, au început manevrele Israelului, iar Eisenberg a lansat acordurile „oficiale” secrete care au devenit în cele din urmă parte a registrului public. De fapt, abia după ce aranjamentul secret (dar de fapt nu chiar atât de secret) al lui Eisenberg privind primele vânzări de arme către China a fost pus în mişcare în 1979, mass-media din Occident au început să relateze despre dezvăluirile acordurilor de arme ale Israelului cu China Roşie - gigantul colos asiatic despre care ni se spusese altfel că este ostil micului Israel.

ADEVĂRUL IASĂ LA IVEALĂ

Prima menţiune a unei relaţii importante în domeniul armamentului dintre China şi Israel a apărut în revista britanică sobră şi puţin citită (dar foarte influentă), Jane's Defense Weekly, în noiembrie 1980 la cinci ani după intrarea „oficială” a lui Eisenberg în relaţiile cu China în numele Israelului.

În timp ce Jane's estima că comerţul cu arme al Israelului cu China ar putea ajunge la 3 miliarde de dolari, exporturile anuale de arme ale Israelului erau de aproximativ 4 miliarde de dolari la acea vreme, ceea ce înseamnă că 75% din exporturile de arme ale Israelului se îndreptau către China, în mod clar cel mai bun client al său.Aproximativ trei luni mai târziu, publicul larg a auzit ştiri din mass-media despre dezvăluirile lui Jane privind acordurile de arme dintre Israel şi China roşie. De exemplu, pe 24 ianuarie 1985, Washington Times a relatat că „se crede că Israelul are aproximativ 200 de consilieri militari în China şi livreaza comenzi de armament la Peking în valoare de peste 1 miliard de dolari”.

The Times a relatat că un purtător de cuvânt al Ambasadei Chinei a declarat că guvernul său nu cumpără arme de la Israel; în același timp, un purtător de cuvânt al Ambasadei Israelului la Washington a declarat că nu poate „nici confirma, nici infirma”rapoartele despre transferurile comune de arme chineze și israeliene. Astfel, după aproape patruzeci de ani de afaceri secrete între Mosad și serviciul de informații chinez, care nu fuseseră niciodată relatate în presă, mass-media occidentală a început să-și informeze cititorii că iată Israelul vinde armament de miliarde Chinei de când acordul a fost pus în aplicare pentru prima dată de Shaul Eisenberg în 1979. Cu toate acestea, relația secretă, așa cum am văzut, pare să fi fost cimentată ferm până în jurul anului 1963 ,si mai probabil pe 22 noiembrie când planurile lui John F. Kennedy pentru un atac militar asupra instalațiilor nucleare ale Chinei Roșii au luat sfârșit brusc. Și la mai puțin de un an, China Roșie și-a detonat prima bombă nucleară.

A fost aceasta, de fapt, o operațiune comună chinezo-israeliană? Deși acum este un „secret deschis” că Israelul deține arme nucleare, Israelul trebuia să-și fi testat capacitățile undeva. Și în 1964, acum pare probabil, Israelul și-a testat propria primă bombă nucleară în colaborare secretă cu aliatul său secret, Republica Populară Chineză. Povestea „oficială” este că Israelul „ar fi putut” efectua „primul” său test atomic în largul coastei Africii de Sud în 1979, dar, după cum am văzut, există dovezi care sugerează contrariul. Asasinarea lui John F. Kennedy de către aliatul secret al Chinei Roșii, Mosad-ul, în colaborare cu ceilalți aliați ai Mosad-ului din CIA și Sindicatul Crimei Organizate Lansky, a făcut posibil succesul proiectului comun israeliano- chinez al bombei nucleare, care ar fi fost obstructionat dacă JFK ar fi trăit.

LOBBY-UL ISRAELIAN REACȚIONEAZĂ

În Statele Unite, lobby-ul israelian - și partizanii Israelului din cadrul a ceea ce era atunci administrația „anticomunistă de linie dură” a lui Ronald Reagan par să fi fost pe deplin entuziasmați de „noua” alianță a Israelului cu China Roșie (ca și cum, desigur, nu ar fi fost deja conștienți de aceasta). De exemplu, Washington Times a relatat că: „Secretarul adjunct al Apărării, Richard Perle, oficialul administrației Reagan responsabilul pentru încercarea de a refuza tehnologia armamentului american țărilor din blocul sovietic

comunist, se spune că favoriza legătura dintre Israel şi China in materie de armament. De asemenea, se spune că in favoarea traficului de armament era si Stephen Bryen, un secretar adjunct al apărării,care a fost preşedinte al Institutului Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Naţională",care facea lobby pentru Israel.
Aşa se face că influenţi evrei din cele mai înalte pozitii ale administraţiei Reagan, cunoscuţi pentru devotamentul lor faţă de cauza Israelului (şi pentru criticile lor fervente la adresa Uniunii Sovietice), s-au impus ca susţinători înrăiţi ai alianţei israeliano-chineza. Unii s-ar putea întreba, evident, cât de „anticomunişti" erau cu adevărat oameni precum Bryen şi Perle (având în vedere faptul că China, desigur, este o ţară comunistă). Cu toate acestea, este clar că Bryen şi Perle, printre alţii, susţineau pur şi simplu noua politică pentru că exact asta îşi dorea Israelul.
Şi, bineînţeles, până în 2003 - când Statele Unite a lansat o invazie „preventivă" in Irak, cu îndemnuri puternice din partea partizanilor pro-Israel, a fost Richard Perle cel care a fost un adevărat maestru în organizarea ritmului de relaţii publice în numele războiului.
În orice caz, deşi faptele despre această alianţă dintre Israel şi China erau acolo pentru cei interesaţi, presa (în acea perioadă) nu a acordat prea multă importanţă tranzacţiilor deschise dintre China şi Israel, întrucât acest lucru se întâmpla înainte de căderea Uniunii Sovietice, iar Războiul Rece era încă neoficial în desfăşurare. Mai mult, mai existau îngrijorări răspândite cu privire la comunismul sovietic şi chinez în rândul unor segmente ale populaţiei americane, în special în rândul aşa-numiţilor susţinători ai Israelului din „dreapta creştină", conduşi de figuri precum Jerry Falwell şi Pat Robertson, printre alţii. Pur şi simplu nu era ceva ce Israelul dorea să fie discutat prea des.
De fapt, la câţiva ani după primele rapoarte despre noile relaţii israeliano-chineze, Washington Post a relatat sincer pe 23 mai 1988 (şi destul de corect) că „în Statele Unite s-au publicat puţine informaţii despre relaţia înfloritoare a Israelului cu China în domeniul armamentului", dar a menţionat că o „o discuţie despre această legătură"a fost publicată în aprilie 1988 de către Agenţia SUA pentru Controlul Armamentului şi Dezarmare pe un un forum putin citit de alegătorul american obişnuit care ar putea avea întrebări despre relaţiile Israelului cu imperiul comunist.

VISUL LUI BEN-GURION ÎMPLINIT

În orice caz, până la 13 iunie 1990, Los Angeles Times relata că Israelul devenise cel mai mare furnizor de tehnologie militară avansată către China. Şi în acest moment, relaţia publică fără menajamente dintre cei doi parteneri secreţi de lungă durată a început însă să se intensifice. În iunie 1991, China şi Israelul au semnat un acord bilateral privind cooperarea ştiinţifică. Pe 24 ianuarie 1992, China şi Israelul au stabilit relaţii diplomatice oficiale, cu mare fast în presa mondială şi cu multă celebrare în mass-media evreiască din întreaga lume.

Analizând relaţia israeliano-chineză, istoricul israelian Benjamin Beit-Hallahmi declarase că: „Relaţiile diplomatice deschise cu China ar fi cea mai mare realizare din istoria diplomaţiei israeliene din lumea a treia". Aşa se face că, după ani de manevre tactice delicate şi secrete, între Mosad şi chinezi, marele vis al adversarului înverşunat al lui John F. Kennedy, David Ben-Gurion, a fost în sfârşit realizat şi „două dintre cele mai vechi popoare ale lumii" au fost reunite.Luate la un loc şi analizate, dovezile indică faptul că unitatea dintre Israel şi China Roşie a fost făurită, în mare parte, prin rolul Mosad-ului în asasinarea lui John F. Kennedy.

Scriind cu câţiva ani înainte de unitatea deschisă dintre Israel şi China , istoricul serviciilor secrete Richard Deacon a remarcat, destul de corect, că „chinezii şi israelienii apreciază că au multe interese comune".Şi unul dintre aceste interese comune a fost succesul comun al eforturilor lor respective de a construi arsenale nucleare.Pe baza a tot ceea ce am luat în considerare în Verdict Finală - aşadar, pare probabil că a existat într-adevăr un quid pro quo între Israel şi China Roşie:în schimbul sprijinului Beijingului pentru proiectele de arme nucleare ale Israelului, Israel s-a asigurat că preşedintele Johnson a anulat atacul planificat de JFK asupra instalaţiilor nucleare ale Chinei după ce Mosad-ul, în colaborare cu aliaţii săi din CIA şi mafia, l-au instalat pe Lyndon Jackson la Casa Albă.

De asemenea, pare probabil că chinezii erau conştienţi - in avans - de asasinarea iminentă a preşedintelui Kennedy, fiind probabil informaţi de nimeni altul decât Shaul Eisenberg, care se mişca în cercul Mosad implicat direct în asasinarea lui JFK. Deşi China Roşie a beneficiat cu siguranţă de moartea lui John F.

Kennedy, zeloţii antisovietici [şi pro-israelieni] din CIA, cum ar fi James Angleton, erau ocupaţi să arate cu degetul spre Cuba şi URSS.Posibilitatea ca China Roşie să fi avut un rol în această afacere nu a fost niciodată menţionată deşi, desigur, un motiv asiatic era mai logic decât oricare altul ataşat fie Cubei, fie Rusiei Sovietice.
De fapt, a îndrepta o direcţie de vină spre China ar fi putut să-i facă pe unii să se uite în direcţia Israelului dacă adevărul complet despre aranjamentele nucleare secrete ale Chinei cu Israelul ar fi ieşit vreodată la iveală.
Dacă subiectul opoziţiei lui JFK faţă de programul de arme nucleare al Chinei ar fi fost transformat în problemă, era foarte posibil ca cineva să fi îndrăznit să sublinieze că JFK se opunea şi intenţiilor nucleare ale Israelului. Şi asta nu putea decât să deschidă o cutie a Pandorei pe care, evident, Israelul dorea să o lase închisă.
Privind imaginea de ansamblu într-o perspectivă pe termen lung, Israelul a decis că interesele sale se aflau într-o alianţă cu China Roşie (aşa cum David Ben-Gurion crezuse de mult timp). Şi astfel, când John F. Kennedy a început să acţioneze pentru a împiedica cele două naţiuni (în secret) aliate să construiască arme nucleare, Israelul a luat măsuri pentru a-l contracara pe preşedintele american. Astfel, deşi Shaul Eisenberg va fi în mare parte amintit în istoriile „oficiale" ca figura legendară care a „deschis" canalele diplomatice cu China Roşie pentru Israel, este, de asemenea, clar (pentru cei care pot vedea şi ei imaginea de ansamblu) că Eisenberg a fost, cu siguranţă, o figură centrală în aranjarea schimbului de recompense dintre China Roşie şi Israel, care a jucat în cele din urmă un rol în conspiraţia asasinării lui JFK.
Este potrivit, aşadar, ca scriitorul israelian Uri Dan să-l numească pe acest puternic traficant de arme al Mosad-ului şi influent la nivel mondial „ultimul mandarin" evreu (un „mandarin", desigur, fiind un lider militar chinez). Shaul Eisenberg nu numai că a ajutat Israelul să supravieţuiască unei perioade critice din istoria sa (când David Ben-Gurion l-a perceput pe JFK ca fiind o ameninţare la adresa supravieţuirii Israelului), dar i-a ajutat şi pe aliaţii chinezi ai Israelului să dezvolte influenţa nucleară de care aveau nevoie pentru a deveni un jucător major pe scena mondială.
Astfel, deşi unii cercetători ai asasinării lui JFK privesc acum în direcţia Chinei Roşii, nu este nimic nou în legătură cu „noua"

teorie conform căreia chinezii roşii ar fi putut avea un rol în asasinarea lui JFK.
Căci dacă , în cazul în care ar fi avut un rol ,chinezii ar fi actionat în mod clar în alianţă cu cei din Mosad-ul israelian.
Pe scurt, „Legătura chineză" cu asasinarea lui JFK – la fel ca aşa-numita „Legătura franceză" este de fapt Legătura israeliană. Este o poveste care nu a fost niciodată spusă până acum.

Anexa zece:
„Partea întunecată a Israelului"
Au fost implicate Serviciile israeliane în asasinarea lui Yitzhak Rabin?

Mulţi israelieni cred astăzi că informaţiile israeliene au jucat un rol în asasinarea prim-ministrului israelian Yitzhak Rabin. Este oare atât de extraordinar să sugerăm că informaţiile israeliene au jucat un rol în asasinarea lui John F. Kennedy? Gândiţi-vă la asta.

În ultimele luni ale anului 1997, în Israel a existat o frenezie politică extrem de încărcată una care continuă şi astăzi.
Controversa provine din acuzaţiile (făcute de cetăţeni ai Israelului) conform cărora elemente din serviciile secrete israeliene au fost, de fapt, implicate în asasinarea prim-ministrului israelian Yitzhak Rabin din 4 noiembrie 1995.
Ziarul britanic, The Guardian, a descris „tonul predominant de amărăciune şi diviziune" din Israel care a urmat morţii lui Rabin, în timp ce se formulau acuzaţii şi contraacuzaţii între facţiuni politice rivale.
Succesorul lui Rabin ca prim-ministru, Shimon Peres, i-a atacat pe teoreticienii conspiraţiei, spunând că acuzaţiile lor erau o „calomnie sângeroasă împotriva statului şi a instituţiilor sale".
În esenţă, conflictul s-a redus la o dezbatere despre care facţiune , Partidul Laburist şi aliaţii săi sau Partidul Likud şi aliaţii săi este cu adevărat mai angajată în supravieţuirea statului Israel. Această dezbatere este veche dar asasinarea lui Rabin a exacerbat considerabil lucrurile.

Într-un interviu la câteva zile după asasinarea lui Rabin, David Axelrod, născut americar dar rezident în Cisiordania ocupată de israelieni, a exprimat punctul de vedere al multor israelieni (şi al unor evrei americani), se pare, atunci când a declarat despre asasinarea lui Rabin: „Nu un evreu a fost ucis. A fost un trădător care a fost executat”. Deşi Axelrod a fost acuzat pentru că a făcut această declaraţie extrem de inflamatorie, el a fost în cele din urmă achitat, demonstrând într-adevăr că opiniile sale se bucură de un sprijin larg în Israel. Cu toate acestea, sprijinul popular pentru opiniile lui Axelrod este confirmat şi de un sondaj realizat în rândul adulţilor evrei israelieni şi publicat la aniversarea asasinării lui Rabin. Descriind rezultatele sondajului ca reflectând „Latura Întunecată a Israelului”, ziarul Washington Jewish Week a declarat că, pe baza extrapolărilor numărului celor care au răspuns la sondaj, există 300.000 de israelieni „care justifică şi susţin asasinatul politic în teorie”, 180.000 de israelieni „care susţin vătămarea oricărui prim-ministru care ar returna teritorii in schimbul pacii, inclusiv Yitzhak Rabin”, 45.000 de israelieni „care susţin în mod deschis uciderea politică”,şi 1.000 de israelieni „care ar apăsa ei înşişi pe trăgaci”.
Evident, poporul Israelului este foarte serios în ceea ce priveşte supravieţuirea naţiunii sale şi mulţi ar fi dispuşi să-şi ucidă unul dintre propriii prim-miniştri pentru a asigura acest lucru.
S-ar putea chiar să se spună că Israelul ar putea fi „o naţiune a violenţei”.
Ceea ce este fascinant este că teoriile conspiraţiei israeliene privind asasinarea lui Rabin sunt cel puţin la fel de complexe ca unele dintre cele care au apărut în urma asasinării preşedintelui John F. Kennedy.
Potrivit săptămânalului evreiesc american Forward, „Majoritatea acestor teorii se concentrează pe acţiunile lui Avishai Raviv, un agent provocator care si-a depăşit mandatul acordat de Serviciul General de Securitate [al Israelului] de a se infiltra şi a raporta despre grupurile extremiste de dreapta care au dat naştere asasinului prim-ministrului Rabin, Yigar Amir”. Lucrând cu Amir, Raviv a organizat antrenamente paramilitare chiar pentru cercul de extremişti de dreapta în care pătrundea si domnul Raviv. Forward a spus că teoreticienii conspiraţiei spun că „se crede că domnul Raviv l-a îndemnat pe Amir la violenţă, insinuând că bărbăţia sa depinde

de transpunerea zelului său în acțiune."
Mai mult, a remarcat Forward, ziarul „de dreapta" al Partidului Național Religios din Israel, Hatzofeh, a acuzat, potrivit Forward, că „Rabin știa de complotul de asasinat și l-a lăsat să meargă mai departe cu condiția ca gloanțele din arma lui Amir să fie schimbate în gloanțe oarbe. Urmând această logică, o încercare eșuată i-ar permite lui Rabin să reprime oponenții de dreapta care credeau că concesiile sale făcute palestinienilor risipeau moștenirea biblică și puneau în pericol statul. „În ultimul moment, a opinat Hatzofeh, Shimon Peres și un oficial al serviciilor secrete au colaborat pentru a înlocui gloanțele oarbe cu gloanțe reale. Conform teoriei, oficialului de securitate i s-a promis un post de top în cadrul Serviciului General de Securitate." Ministrul de Externe de atunci Peres a moștenit, desigur, „mantaua de prim-ministru."

JOHN F. KENNEDY, Jr. VORBEȘTE

Ca să înrăutățească lucrurile pentru Israel, atenția internațională s-a concentrat asupra conflictului tot mai mare care a rezultat din asasinarea lui Rabin și a teoriilor conspirației care au evoluat. Primul raport major din mass-media din America despre controversa din Israel a provenit dintr-o sursă foarte interesantă, mai ales având în vedere ceea ce am explorat în paginile cartii Verdict Final.
În numărul din martie 1997 al revistei sale, George, John F. Kennedy Jr. a publicat un articol scris de mama asasinului lui Yitzhak Rabin, în care femeia, Geula Amir, susținea că fiul ei, Yigal Amir, a fost îndemnat să-l ucidă pe Rabin pe 5 noiembrie 1995 de Avishai Raviv, care era un agent sub acoperire pentru Shin Bet, agenția de securitate a Israelului.
Articolul a fost extrem de controversat, iar unii l-au acuzat pe tânărul Kennedy că se amestecă în afacerile politice ale Israelului nu numai prin acordarea unui forum pe care mama asasinului sa-l folosească pentru a discuta teoria conspirației sale, dar și oferind cititorilor americani o perspectivă mai puțin pozitivă asupra afacerilor israeliene pe care nu ar fi avut-o decat dacă ar fi citit ziarelor evreiești americane.
Într-o notă editorială, Kennedy a declarat că publică interviul cu mama asasinului în speranța că „istoria familiei mele va atrage atenția asupra poveștii lor". Cu toate acestea, a fost în mod clar o intervenție a tânărului Kennedy în afacerile politice interne ale

Israelului o mişcare extrem de neobişnuită, şi nu una care a fost apreciată pe scară largă în multe cercuri. De fapt, nu la mult timp după aceea, prietenul, partenerul de afaceri şi co-editorul lui JFK Jr., Michael Berman, a părăsit revista George, invocând divergenţe cu partenerul său. Unii observatori au sugerat că tocmai acel articol inflamator l-a ofensat pe Berman, care este evreu şi se spune că este un susţinător puternic al Israelului.
Leah Rabin văduva prim-ministrului ucis a răspuns furios la articolul lui JFK Jr., întrebând: „Cum, dintre toţi oamenii, a putut face aşa ceva?" Doamna Rabin a spus că nu a vorbit niciodată despre uciderea soţului ei, dar a făcut o excepţie pentru a denunţa articolul lui Kennedy, spunând că JFK Jr. a depăşit „linia roşie"oferind „o oportunitate în revista sa, mamei criminalului soţului meu". Ca să fim corecţi faţă de doamna Rabin, totuşi, ea a cerut ulterior public redeschiderea anchetei privind uciderea soţului ei, spunând: „multe întrebări rămân în aer".
În cele din urmă în special după moartea tragică a lui JFK Jr. în 1999 mai mult de câteva persoane, inclusiv jurnalistul israelian Barry Chamish, au sugerat poate că „John John" auzise despre Verdict Final, iar decizia sa de a publica povestea asasinării lui Rabin a fost un semnal exact în acest sens.
Mai târziu, în secţiunea de întrebări şi răspunsuri, vom discuta despre moartea stranie a lui JFK Jr. şi vom demonstra rolul neobişnuit pe care l-a jucat un „fost" agent Mosad în evenimentele din jurul acelei tragedii.

SPRIJIN PENTRU ASASINATE CA POLITICĂ DE STAT

Indiferent de situaţie, ceea ce este cu atât mai ironic este că, chiar dacă toate acuzaţiile şi contraacuzaţiile erau formulate în Israel, serviciul său de informaţii externe, Mosad-ul, a fost prins într-o jenantă tentativă de asasinat eşuată împotriva unui lider palestinian în Iordania. Complotul eşuat a demonstrat că Mosad-ul se implică într-adevăr în tentative de asasinat pe teritoriul străin. Totuşi, aşa cum a relatat în repetate rânduri presa internaţională, majoritatea israelienilor nu au fost deosebit de deranjaţi de faptul că Mosad-ul era implicat în astfel de activităţi. În mare parte, se pare, israelienii au fost deranjaţi de faptul că datorita esecului agenţiei lor de informaţii, consecinţa a fost că Israelul a fost supus condamnării publice internaţionale.
Într-un titlu provocator de pe prima pagină, Washington Post

a rezumat cel mai bine situaţia: „Pentru mulţi israelieni, asasinatul este rău doar daca execuţia sa nu da roade”.
The Post a relatat, sincer, că „În umilirea naţională cauzată de o tentativă de asasinat eşuată în Iordania, israelienii disecă fiecare defect tactic, tehnic şi procedural din această afacere.
„Cu toate acestea, izbitor de absentă din dezbatere este o întrebare care ar fi fundamentala: Ar trebui guvernul să se ocupe de trimiterea de asasini pentru a-şi ucide duşmanii în străinătate? Pentru evreii israelieni, profund nesiguri încă în al 50-lea an de statalitate, răspunsul pare a fi evident.” În loc să dezbată moralitatea asasinatului politic, potrivit Post, „ceea ce dezbat israelienii sunt mecanicile tentativei de asasinat şi calibrarea riscului politic”. Printre israelieni, singurii critici fundamentali ai politicii de asasinat sunt cetăţenii lor arabi.”
Potrivit ziarului Post, un purtător de cuvânt al actualului prim-ministru israelian, Benjamin Netanyahu, a declarat că, ordonând tentativa de asasinat a Mosad-ului din Iordania, Netanyahu „a făcut ceea ce ar fi făcut orice alt prim-ministru”.
Post a spus că „israelienii susţin că sunt blocaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte şi nu au nici o alternativa de alegere practică a instrumentelor.
Ceea ce este interesant este un alt lucru relatat de Post: faptul că oficialii israelieni au spus că, atunci când se confruntă cu guverne ostile spre deosebire de terorişti, israelienii „au alte mijloace de presiune şi nu recurg la asasinat. Dar teroriştii... „nu pot fi combătută decât prin asasinat.”
Israelul are într-adevăr ceea ce Baltimore Sun a descris ca o „istorie nerecunoscută, dar documentată pe scară largă, de asasinare a duşmanilor săi”, iar acum Verdict Final a apărut ca o prima carte care documentează nu doar de ce Israelul l-a perceput pe John F. Kennedy ca pe un duşman, ci şi cum a jucat Israelul un rol în asasinarea sa în 1963.
Deşi lobby-ul pro-israelian din America a reacţionat destul de isteric la acuzaţiile făcute în Verdict Final, am văzut că nu numai mulţi israelieni cred cu adevărat că este posibil ca propria lor agenţie de informaţii internă să fi jucat un rol în asasinarea lui Yitzhak Rabin, dar şi că mulţi israelieni au susţinut acel asasinat, percepându-şi propriul prim-ministru ca pe o ameninţare la adresa supravieţuirii Israelului.

Israelienii, în general, cred în utilizarea asasinării ca forţă pentru schimbarea politică şi ca mijloc prin care să asigure supravieţuirea ţarii lor iubite. După cum spun mulţi conservatori americani: „Acei israelieni sunt cu siguranţă duri." „Nu vor accepta prostii de la nimeni." Având în vedere toate acestea, este oare chiar atât de „în afara limitelor" să sugerăm că în 1963 când prim-ministrul Israelului, David Ben-Gurion, îl percepea pe John F. Kennedy ca fiind o ameninţare la adresa supravieţuirii Israelului, că Mossad-ul a participat la o conspiraţie pentru asasinarea preşedintelui american?
Dacă, aşa cum au sugerat sondajele, mulţi israelieni au pus cu adevărat atât de puţin preţ pe viaţa propriului lor prim-ministru, Yitzhak Rabin (considerat de mulţi în Israel ca un „trădător") şi chiar ar „apăsa pe trăgaci" ei înşişi, este oare chiar atât de „ridicol" să sugerăm că Mosad-ul a jucat într-adevăr un rol în asasinarea lui John F. Kennedy? Ce părere aveţi?

Postfaţă:
Muşamalizarea continuă

Astăzi, milioane de americani şi oameni din întreaga lume sunt convinşi că a existat într-adevăr o conspiraţie în spatele asasinării celui de-al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite şi că guvernul Statelor Unite a participat de bunăvoie la muşamalizare.
În urma interesului public reînnoit stimulat în mare parte de controversatul film al lui Oliver Stone, JFK cererile tot mai mari de publicare a dosarelor secrete JFK deţinute de guvern au atins un punct culminant. În cele din urmă, a existat într-adevăr un proiect de lege adoptat de Congres care solicita publicarea documentelor şi multe dintre documente deşi nu toate au fost publicate.
În ceea ce priveşte legislaţia pentru publicarea dosarelor, au existat mai multe persoane care au crezut că legislaţia în sine era suspectă.
Iată de ce: În primul rând, persoana chemată să-şi ofere expertiza în calitate de principal arhitect al legislaţiei a fost controversatul G. Robert Blakey, fostul director al Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor.
În capitolul 10, desigur, am analizat descoperirile false ale lui Blakey care în esenţă sugerau că „Mafia l-a ucis pe JFK"

și am examinat, de asemenea, relația strânsă a lui Blakey cu CIA, ceea ce i-a determinat pe criticii săi să suspecteze că poate ancheta Camerei Reprezentanților era sabotată din interior. Mai mult, am explorat și relația enigmatică a lui Blakey cu Morris Dalitz, unul dintre cei mai apropiați asociați ai lui Meyer Lansky și un susținător important al lobby-ului israelian din această țară.
Cu tot acest bagaj puțin cunoscut publicului larg Blakey a fost o alegere neobișnuită, cu excepția cazului în care, desigur, Congresul (așa cum mulți bănuiesc) nu voia cu adevărat să afle adevărul.
Cu toate acestea, legislația elaborată de Blakey a fost la fel de controversată. Conform propunerii lui Blakey, Curtea de Apel Districtuală a SUA din Washington ar numi un consiliu de cetățeni format din cinci membri pentru a examina și a decide cu privire la publicarea documentelor anchetei asasinatului.
Legislația specifica într-adevăr că orice persoană implicată anterior în orice investigație privind asasinarea lui JFK nu ar fi eligibilă pentru numire în comisie. De fapt, se pare că însăși legislația propusă era încă o parte continuă a mușamalizării o procedura standard pentru public un efort de a face să pară că „se face ceva pentru a rezolva puzzle-ul asasinatului lui JFK”.
De ce Congresul și Blakey au decis asupra deciziei curții federale de apel din Washington, D.C., ca organism care ar trebui să selecteze comisia de revizuire a documentelor cu„panglică albastră” nu este un mister atât de mare ,sistemul încă încearcă să păstreze adevărul despre asasinat ascuns și îngropat pentru totdeauna. Se pare că propusa comisie de revizuire a documentelor cu panglică albastră nu ar fi fost nimic mai puțin decât o manipulare CIA sponsorizată de guvern, care se va asigura că orice probă incriminatoare din dosare nu va vedea niciodată lumina zilei.
Conform legislației lui Blakey, unul dintre judecătorii de la curtea de apel care urma să selecteze comisia era fostul senator James L. Buckley – fratele fostului agent CIA William F. Buckley, Jr., protejat al agenției și prieten de lungă durată al lui E. Howard Hunt, el însuși implicat în uciderea lui JFK. Buckley, într-o încarnare mai veche, înainte de unicul său mandat în Senat, înainte de a fi înlăturat de alegătorii din New York, fusese implicase în afaceri petroliere lucrative în Israel, în familie.
După cum am văzut în capitolul 9, în biroul din New York al senatorului Buckley de atunci, frații cubanezi anticastriști

Guillermo şi Ignacio Novo, s-au întâlnit cu mercenarul Michael Townley, legat de Mosad, pentru a complota asasinarea diplomatului chilian Orlando Letelier. Fraţii Novo, desigur, au fost numiţi de fosta agentă CIA Marita Lorenz printre cei care au călătorit de la Miami la Dallas, sosind pe 21 noiembrie 1963. La sosirea în Dallas, angajaţii CIA au fost întâmpinaţi de finantatorul lor din CIA,agentul E. Howard Hunt. De asemenea, au fost vizitaţi la hotelul din Dallas de către proprietarul clubului de noapte din Dallas, Jack Ruby.Aşa se face că judecătorul James L. Buckley ar fi fost unul dintre cei care aveau să joace un rol esenţial în selectarea arbitrilor finali a ceea ce publicul va avea voie să vadă în dosarele asasinării lui JFK - după ce, desigur, acele dosare au fost curatate cu grijă de CIA.Aşa cum s-a întâmplat, Congresul a acţionat, după multe dezbateri, şi a aprobat un proiect de lege care impune divulgarea la nivel guvernamental a documentelor referitoare la asasinat. Legea privind divulgarea a înfiinţat un comitet de revizuire format din cinci membri, cu puterea de a obţine înregistrări ale asasinatului de la orice birou guvernamental, CIA şi FBI şi de la comisiile Congresului. De fapt, consiliul a început să publice numeroase documente unele interesante, desigur, dar nimic atât de incendiator încât să necesite o nouă investigaţie.

MARWELL ŞI MOSSAD-UL

Sincer, publicarea documentelor de către Comitetul de Revizuire a Documentelor Asasinării JFK a fost un exerciţiu inutil. Documentele recent publicate nu fac decât să le ofere „fanilor" asasinării JFK un motiv de salivă. Până acum nu a ieşit la iveală nimic cu adevărat exploziv. Documentele care au fost publicate par să fi confirmat doar tot ceea ce a făcut deja parte din povestea lui JFK. Dovezile, de fapt, sugerau că vulpea avea grijă de coteţul de găini de la Comitetul de Revizuire a Documentelor Asasinării JFK. David Marwell, primul şef al comisiei de revizuire, este un fost istoric pentru controversatul Birou de Investigaţii Speciale (OSI) al Departamentului de Justiţie, aşa-numita unitate de vânătoare „nazistă" a Departamentului de Justiţie. OSI, desigur, este cel mai bine cunoscut pentru că a condus persecuţia nesăbuită şi acum pe scară largă discreditată a ucraineano-americanului John Demjanjuk, bărbatul din Ohio care a fost achitat de acuzaţiile OSI de către o instanţă israeliană după aproape un deceniu de anchete internaţionale controversate în care Demjanjuk aproape a murit

de lațul spânzurătorii.
Acum, unii s-ar putea întreba de ce ar trebui asocierea lui Marwell cu OSI să fie atât de controversată, având în vedere că „vânătoarea de naziști” este în general considerată o pasiune extrem de admirabilă? Există mai multe motive notabile:
În primul rând, deoarece încă există unii (dar nu mulți) cercetători ai asasinării lui JFK care cred că KGB-ul sovietic sau elemente aflate sub influența sa ar fi putut avea un rol în orchestrarea asasinării lui JFK, afilierea anterioară a lui Marwell la OSI s-ar putea dovedi jenantă.
La urma urmei, în cazul Demjanjuk (ca exemplu), OSI s-a bazat în mare măsură pe documente falsificate de KGB (care sugerau în mod fals că Demjanjuk era gardian al unui lagăr de concentrare nazist) pentru a-l deporta pe Demjanjuk din Statele Unite pentru a fi judecat în Israel (unde, desigur, a fost în cele din urmă achitat). Cert este că OSI fusese serios compromis de KGB. Prin urmare, dacă într-adevăr KGB-ul a jucat un rol în uciderea lui JFK, în orice fel, formă sau formă, asocierea anterioară a lui Marwell cu OSI creează o oarecare îngrijorare cu privire la disponibilitatea lui Marwell de a scoate la iveală toate informațiile sensibile din dosarele JFK.
Acum, problema KGB-ului, oricât de îngrijorătoare ar fi, este eclipsată și mai mult de inevitabilele relații ale lui Marwell (ca oficial OSI) cu Mosad-ul israelian. Mosad-ul a avut o relație strânsă de lungă durată cu OSI, așa că nu există nici un motiv să ne îndoim că Mosad-ul, la fel ca si KGB-ul, și-a folosit talentele pentru a compromite această agenție americană. (Ca informație: Un cercetător a subliniat legăturile dintre OSI și israelieni. Wayne Madsen, scriind în International Journal of Intelligence and Counterintelligence, a subliniat: „Există o relație neobișnuită între Departamentul de Investigare a Crimelor Naziste din cadrul Ministerului Justiției din Israel și Biroul de Programe de Justiție (OJP) al Departamentului de Justiție al SUA fostul Birou de Investigații Speciale... Probabil că nici o altă organizație precum OJP-ul Departamentului de Justiție nu verifică în mod obișnuit Numeroasele fișiere informatice pe care guvernul federal le păstrează despre cetățenii săi și transmite informații personale confidențiale israelienilor.”)
Așadar, putem fi cu adevărat siguri că Marwell va publica

orice documente ascunse care oricât de puţin probabile ar implica Mossadul în vreun aspect al conspiraţiei de asasinare a lui JFK, fie direct, fie indirect? De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă pur şi simplu ar exista un document îngropat într-un dosar despre JFK aflat sub jurisdicţia lui Marwell, care să spună categoric: „Omul de afaceri din New Orleans, Clay Shaw, este considerat de unii un atu al Mosad-ului." Va fi vreodată publicat acel document? Mă îndoiesc. Dar există mult mai multe. Există un al doilea motiv pentru care am putea considera prezenţa lui Marwell la comisia de revizuire a documentelor JFK tulburătoare. Acest motiv este deosebit de interesant şi ar trebui să ofere chiar şi acelor cercetători ai asasinării lui JFK care resping propria mea teorie despre implicarea Mosad-ului motive să pună la îndoială credibilitatea lui Marwell.
În timpul asocierii sale cu OSI, conform numărului din 8 septembrie 1995 al revistei Forward, influentul săptămânal evreiesc, Marwell „a jucat un rol cheie în vânătoarea lui Josef Mengele şi este o autoritate în ceea ce priveşte medicul de la Auschwitz". Acest lucru singur pune în pericol credibilitatea lui Marwell dintr-un motiv foarte interesant şi intrigant.

LEGĂTURA POSNER

Vedeţi, Gerald Posner, menţionat anterior, autorul cărţii „Case Closed" (care reiterează concluziile frauduloase ale Comisiei Warren), a scris mai multe cărţi, iar prima sa, publicată în 1986, a fost „Mengele: The Complete Story". Cartea lui Posner a fost o relatare a eforturilor depuse de Marwell şi OSI pentru a-l găsi pe infamul medic de la Auschwitz. Prin urmare, nu pare o coincidenţă ciudată cel puţin pentru mine – că doi „vechi cunoscuţi" din lumea elitei şi plină de farmec a „vânătorii de nazişti" sponsorizate de establishment şi promovata literar s-au întâmplat să apară (aproape zece ani mai târziu) ca „experţi" într-o altă arenă controversată: asasinarea lui JFK.
Însuşi faptul că două persoane cu legături strânse cu lumea serviciilor de informaţii şi cu un interes şi o expertiză specială într-un domeniu de imens interes pentru Mosad (adică vânătoarea de nazişti) au apărut ca doi dintre actorii principali ai actualei controverse privind asasinarea lui JFK este într-adevăr interesant, mai ales în lumina propriei mele teze privind implicarea Israelului în afacerea JFK. Evident, în lumina tuturor acestor lucruri, nu

îl consider pe Marwell sau comisia sa de revizuire a înregistrărilor credibili.
De fapt, există cei care susţin că Mosad-ul ştia de ani de zile cu mult înainte de „descoperirea" anunţată oficial că Mengele murise despre moartea lui şi că nu exista nici un motiv pentru a continua să-l vâneze pe ,,bunul doctor". Dar Mosad-ul a ţinut acest lucru secret şi a permis vânătorilor de naziști şi a finantatorilor evrei să continue să stârnească amintiri despre Mengele împreună cu spectrul că medicul german era încă în viaţă făcând experimente pe bebeluşi evrei în junglele din America de Sud. Ce, întreb eu, ştia si Marwell şi când a aflat?
Documentele incriminatoare îngropate în dosarele asasinării lui JFK ar fi fost distruse cu mult timp în urmă, iar cele mai incriminatoare materiale nu ar fi fost niciodată scrise pe hârtie. Nu vă bazaţi pe ceva cu adevărat revelator care ar fi fost descoperit, mai ales că prietenul domnului Posner, Marwell, era responsabil de publicarea documentelor. Marwell şi asistentul său de la comisia de revizuire, un anume Douglas Home, au plecat pe păşuni mai verzi şi mai profitabile. Acum lucrează pentru Muzeul Memorial al Holocaustului din SUA din Washington, care este inutil să mai spun cooperează foarte strâns cu guvernul israelian (şi cu Mosad) într-o varietate de iniţiative de interes pentru comunitatea evreiască din întreaga lume. Acesta este un fapt. Nu mă numiţi „antisemit" pentru că spun asta. Aşadar, încă o dată îl găsim pe domnul Marwell implicat în afaceri care sunt strâns legate de statul Israel. Doar o coincidenţă, sunt sigur.
Activităţile comisiei de revizuire au oferit o abatere a atentiei interesantă şi, de fapt, au fost toate parte integrantă a muşamalizării continue.

DISTORSIUNI PUBLICATE

Există multe aspecte ale muşamalizării continue, aşa cum am aflat când am încercat pentru prima dată să public această carte. Ştiind că editura Shapolsky, cu sediul în New York,a publicat doua carti despre asasinarea lui JFK publicistul meu le-a trimis o schiţă a cărţii Verdict Final. La scurt timp, am primit o carte poştală scrisă de mână de la Isaac Mozeson, directorul editorial al lui Shapolsky. Ferocitatea şi isteria din răspunsul lui Mozeson au fost diferite de orice văzusem vreodată. El a descris teoria schiţată în Verdict Final ca fiind „infantilă" şi a scris despre „neputinţa" Mosad-ului israelian

Am fost, sincer, amuzat de răspunsul său, dar intrigat de furia sa. Atunci am făcut niște verificări. Ediția din 1992 a revistei Writer's Market dezvăluie că 40% din publicațiile lui Shapolsky sunt de „interes evreiesc”.
Se pare că Shapolsky este, de asemenea, o filială a editurii Steimatsky din America de Nord, cu sediul în Israel.Interesant?
Cele două cărți ale lui Shapolsky despre asasinat merită menționate. Prima invenție a lui Shapolsky a fost „Contractul despre America” de David Scheim, care este remarcabilă pentru că este în primul rând o reluare a cărții lui Robert Blakey, apărător al CIA și legat de Sindicatul Lansky,„Complotul pentru uciderea președintelui”, care dă vina pe „Mafia”.
Scheim, așa cum am menționat în capitolul 10, ar vrea să ne facă să credem că Meyer Lansky era un peștișor într-un iaz foarte mare o influență neinsemnata. El de asemenea, își bate joc de urmărirea penală a lui Clay Shaw de către Jim Garrison - un martor nevinovat care era vinovat doar de restaurarea unor clădiri vechi frumoase în Cartierul Francez din New Orleans.
A doua carte a lui Shapolsky, „Cunoștințe de la prima mână”, scrisă de fostul agent contractual CIA, Robert Morrow, are subtitlul „Cum am participat la uciderea președintelui Kennedy de către CIA „Mafia”.
Acest volum, o elaborare a lucrării anterioare a lui Morrow, „Trădare”, conține multe informații utile, fără îndoială, și evident a fost scris de cineva care era la curent cu o mare parte din ceea ce se întâmpla în CIA în momentul asasinării.
Cu toate acestea, ceea ce este notabil la acest volum este faptul că Morrow îl prezintă în mod specific pe James J. Angleton, legătura CIA cu Mosad, ca fiind cumva izolat de informațiile care priveau asasinatul și mușamalizarea.
Acest lucru, după cum am văzut, pur și simplu nu este adevărat. Morrow a sugerat chiar în altă parte că Angleton și Robert F. Kennedy erau prieteni, fără a documenta acest scenariu improbabil.
Și, deși Morrow îl acuză categoric pe Clay Shaw de implicare în conspirația de asasinat, chiar menționând linkul Permindex pe care îl prezintă ca fiind strict o aventură CIA și nelegată direct de conspirația de asasinat, el ar vrea să-l facă pe cititor să creadă că conspirația împotriva lui JFK de către elemente din CIA nu a mers mai departe de Shaw.

Morrow susţine că Shaw conducea elemente „nesupuse” din CIA în New Orleans, care operau în afara controlului sediului CIA de la Langley, unde influenţa lui Angleton era atunci supremă.
Interesant daca are vreo importanta când Morrow a fost arestat pentru participarea sa la un plan orchestrat de CIA de falsificare a monedei cubaneze, avocatul care s-a ocupat de apărarea sa, Fred Weisgal, a imigrat în Israel la un an după asasinarea lui JFK şi a devenit rapid ministru adjunct al Justiţiei din Israel, o mare onoare într-adevăr. Poate că Morrow nu ne-a spus tot ce ştie cu adevărat şi poate că înalta funcţie a lui Weisgal a fost o recompensă pentru că a ajutat într-un fel la muşamalizarea asasinării lui JFK.

REACŢIA LOBBY-ULUI ISRAELIAN

Reacţia lobby-ului israelian la publicarea primei ediţii a Verdict Final a fost destul de interesantă, ca să spunem aşa.
Washington Jewish Week (WJW), principalul ziar al lobby-ului pro-Israel din capitala naţiunii, a publicat un atac invectiv la adresa Verdict Final, pe o pagină întreagă, plasat proeminent, în numărul său din 28 aprilie 1994.
Săptămânalul a criticat puternic cartea numind-o o „teorie a conspiraţiei”care prezintă „cea mai recentă fantezie criminală a lui JFK”. Potrivit WJW, „Noua carte trăsnită de dreapta dă vina pe Israel”.
Acuzaţia că Judecăţia Finală este cumva o„trăsnaie de dreapta” în orientarea sa este, desigur, cel mult înşelătoare, întrucât multe dintre sursele primare pentru documentarea luptei acerbe din culise a lui JFK cu Israelul sunt departe de a fi „de dreapta”, darămite „trăsnăi de dreapta”.
Nimeni nu l-a acuzat vreodată pe câştigătorul Premiului Pulitzer Seymour Hersh (acum el însuşi un critic al lui JFK), pe Andrew şi Leslie Cockburn, pe fostul ambasador George Ball, pe istoricul Alfred Lilienthal sau pe Stephen Green, printre alţii, că sunt „extremisti”. Şi, într-adevăr, nici unul dintre teoreticienii conspiraţiei lui JFK citaţi în Verdict Final nu are reputaţia de a fi altceva decât un liberal de modă veche .
Washington Jewish Week a susţinut că „Piper îşi petrece cea mai mare parte a celor 302 pagini citând surse secundare scoase din context, făcând conexiuni improbabile şi fragile şi afirmând neadevăruri iar şi iar, ca şi cum repetarea lor ar da validitate în mod magic”.Pe scurt, WJW sugera că acest autor pur şi simplu ,,a

inventat” dovezile sale. WJW a spus că teza prezentată în Verdict Finală este „speculativă şi «bizară»” dar bineînţeles, nu a arătat niciodată cum sau de ce este aşa.
Potrivit lui WJW, cartea este „antievreiască in ansamblu”, ceea ce, bineînţeles, este un nonsens. De fapt, printre cei care au citit cartea înainte de publicare s-au numărat autori evrei, avocatul Mark Lane, el însuşi cea mai importantă autoritate a naţiunii în ceea ce priveşte asasinarea lui JFK, şi Dr. Alfred Lilienthal, criticul evreu american pionier al Israelului şi al puternicului său lobby din această ţară. Nici unul dintre ei nu a considerat cartea „antievreiască”.
În încercarea de a discredita legătura israeliană cu conspiraţia asasinării lui JFK, WJW a greşit şi, practic, a confirmat natura explozivă a faptelor despre legătura israeliană cu uciderea lui JFK. WJW a încercat să discrediteze legătura Permindex cu asasinarea lui JFK, subliniind că Verdict Final a menţionat că Permindex este menţionat în filmul lui Oliver Stone, JFK. Apoi, WJW a adăugat că filmul lui Stone „nu pretinde niciodată că este bazat pe dovezi”, sugerând astfel că legătura Permindex a lui Clay Shaw a fost unul dintre exemplele de licenţă artistică recunoscută de Stone în realizarea filmului. (Şi, în mod ironic, aşa cum am văzut, Stone însuşi a fost timid când a venit vorba de a înfrunta direct aşa-numita „conexiune franceză” adică conexiunea israeliană.)
Pe scurt, WJW a criticat filmul printr-o combinaţie de insulte, insinuări şi manipulare superficială a faptelor, o recunoaştere indirectă că, în mod evident, Verdict Finală loveşte poate prea aproape Israel.
Apoi, în 1995, Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, conducta americană de informaţii şi propagandă pentru Mossad, a intervenit cu nişte denigrari false şi defăimătoare la adresa cartii Verdict Final. Comentariile au apărut într-un eseu dintr-o antologie destul de plictisitoare editată de Jerome Chanes şi intitulată Antisemitismul în America de astăzi: Experţii sinceri demască miturile. Eseul în cauză – „Antisemitismul în America: O perspectivă din partea agenţiilor «de apărare»” – a fost opera directorului naţional al ADL, Abe Foxman.
Potrivit lui Foxman, membru al ADL: „Liberty Lobby,este cea mai mare fabrică de propagandă antisemită din ţară si s-a alăturat în mod similar nebuniei conspiraţiei JFK prin publicarea cărţii Verdict Final , o carte care pretinde că expune «cum CIA, Mosad şi

Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky au colaborat la uciderea lui John F. Kennedy... Cartea prezintă, de asemenea, noi dezvăluiri care arată acum că așa-numita «legătură franceză» cu asasinarea lui JFK este, în realitate, legătura israeliană... Cartea aduce la iveală materiale noi care îl leagă pe fostul preşedinte George Bush de conspiraţia JFK." Desigur, avocatul şef al Liberty Lobby, Mark Lane, scrisese deja o carte despre conspiraţii despre JFK intitulată „Negare plauzibilă";mania organizaţiei pentru conspiraţii, însă, pare a fi suficient de incluzivă pentru a asimila ambele teze. Efortul grupurilor care instigă ura prin a folosi astfel de idei extravagante pentru a-i atrage pe cei creduli să le accepte agendele, sau cel puţin o parte din ele, este uşor de înţeles."
Foxman a citat cu exactitate materialele promoţionale pentru „Verdict Final", dar evident că nu aş fi de acord cu caracterizarea facuta agentiei Liberty Lobby de către Foxman. Aş observa, de asemenea, că purtătorul de cuvânt al ADL numeşte interesul american pentru asasinarea lui JFK o „nebunie", reflectând lipsa de apreciere a ADL pentru preocupările multor americani cu privire la o posibilă conspiraţie în spatele asasinării unui preşedinte american.
Reţineţi, de asemenea, că ADL l-a respins pe Mark Lane ca fiind pur și simplu „consilierul principal al lui Liberty Lobby", ca și cum aceasta ar fi fost singura pretenţie a lui Lane la faimă și că propria sa muncă de pionierat în arena asasinării lui JFK cu mult înainte de asocierea sa cu Liberty Lobby ar fi fost lipsită de substanţă. ADL evident vrea ca oamenii să uite că cartea lui Lane, Rush to Judgment (Judecată Pripita), a fost cea care a declanșat întreaga „nebunie" JFK.
Este interesant că ADL a comentat că așa-numita „manie" a lui Liberty Lobby a fost „suficient de cuprinzătoare pentru a asimila ambele teze" [prezentate,probabil în Verdict Final şi Plausible Denial (Negare plauzibilă)]. Evident, însă,cărţile nu prezintă de fapt două teze diferite, dar nu este în interesul ADL să raporteze cu exactitate detaliile specifice care apar în cele 2 volume.
ADL respinge aceste „idei extravagante", dar este interesant că ADL s-a simţit obligată să critice Verdict Final în paginile acestei colecţii de eseuri. Evident, la doi ani după lansarea primei ediţii a cartii Verdict Final, cartea îşi făcea simţit impactul - iar ADL ştia asta. Erau destui oameni care începeau să ia cartea

în serios, atât de mult încât ADL a simţit nevoia să răspundă.
Mai târziu, când ADL a publicat propriul său raport extravagant în 1996 intitulat Danger: Extremism—The Major Vehicles and Voices on America's Far Right Fringe(Pericol: Extremism - Principalele mijloace şi voci de la marginea extremei drepte a Americii, ADL-ul a reluat eseul anterior al lui Foxman şi a adăugat, în mod gratuit şi fals că Verdict Final „a încercat să dea vina pe evrei pentru asasinarea preşedintelui Kennedy”.
Deşi, sincer, am fost tentat să dau în judecată ADL pentru calomnie, ar fi costat mai mult timp, bani şi probleme decât ar fi meritat. Totuşi, dacă procesul ar fi ajuns în instanţă aşa cum s-a întâmplat cu procesul de calomnie al lui E. Howard Hunt împotriva publicaţiei The Spotlight, referitor la asasinarea lui JFK (descrisă în capitolul 16) ar fi putut aduce nişte dezvăluiri interesante. În orice caz, este evident că Verdict Final, până în acel moment, era un subiect de preocupare reală din partea ADL. Şi-au dat seama că această carte nu poate fi ignorată. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că atunci când în toamna anului 1997 - am fost invitat să abordez subiectul cărţii la un seminar al unui colegiu comunitar din Orange County, California, s-a dezlănţuit iadul.
În prefaţa mea la această a patra ediţie a Verdict Final, am descris acea controversă în detaliu. Dar, este inutil să spun, aşa cum am spus mai devreme, că ADL-ul va mai auzi despre Verdict Final. Acesta este doar începutul. Deşi Uri Palti, un diplomat israelian la Los Angeles, a declarat presei că teza prezentată în Verdict Final este „un nonsens”, marea problemă pentru ADL şi pentru Israel este că evident mulţi oameni nu sunt de acord. Având în vedere toată această frenezie stimulată de ADL în încercarea sa de a mă reduce la tăcere, nu pot să nu repet cuvintele unui aliat al ADL, super-avocatul Alan Dershowitz, care s-a proclamat cu voce tare un apărător al libertăţii academice şi a venit în apărarea unui alt cercetător controversat care a fost criticat pentru studiile sale despre presupuse răpiri extraterestre. Dershowitz a spus că cei care au critici la adresa acestei cercetări ar trebui „să răspundă la aceasta prin recenzii, respingeri, dezbateri şi cărţi proprii. Piaţa ideilor academice este larg deschisă... În cele din urmă, adevărul va ieşi la iveală.
Despre asta este vorba într-o universitate.”

Nu pot să nu mă întreb dacă Dershowitz împărtășea aceleași îngrijorări cu privire la atacul ADL-ului asupra cercetărilor mele. Dar Dershowitz avea dreptate într-o privință: în cele din urmă, adevărul va ieși la iveală. Și faptul că nimeni, până acum, nu a reușit să infirme Verdict Finală este într-adevăr foarte grăitor. Ceea ce este interesant este că, evident, acuzațiile făcute în Judecata Finală nu par a fi nimic nou pentru oamenii din lumea arabă.
Potrivit unui arabo-american, M. M. Ali, care scria în numărul din decembrie 1997 al Raportului de la Washington privind afacerile din Orientul Mijlociu: „În timp ce americanii se joacă la nesfârșit cu noi teorii despre asasinarea lui John F. Kennedy din 1963, pentru arabi este un caz clar. Ei sunt siguri că tânărul
președinte american a fost ucis pentru că reevalua politica pro-israeliană a Americii în disputa israeliano-palestiniană."

DAR CUM E CU „CERCETĂTORII" CAZULUI JFK?

În retrospectivă, este foarte posibil ca succesul uimitor al lui Oliver Stone cu filmul JFK să fi făcut cercetări asupra controversei asasinării lui JFK mai mult rău decât bine. După cum am menționat în Capitolul 17, filmul lui Stone a atras un nou interes public asupra controversei și a oferit milioanelor de americani și oamenilor din întreaga lume o nouă perspectivă asupra afacerii. Impactul filmului a fost probabil mai semnificativ, în cele din urmă, decât o duzină de cărți bestseller despre asasinat la un loc.
Cu toate acestea, din cauza hotărârii aparente a lui Stone de a evita așa-numita „conexiune franceză" (așa cum este documentată în Capitolul 17) și din cauza legăturilor multiple israeliene-Lansky a susținătorilor corporativi ai lui Stone, trebuie într-adevăr să punem la îndoială adevărata motivație din spatele deciziei de a publica o reprezentare editată și denaturată din punct de vedere factual a faptelor din jurul controversei asasinării lui JFK.
Într-adevăr din moment ce îngerul financiar al lui Stone, Arnon Milchan, s-a întâmplat să fie cel mai mare traficant de arme din Israel s-ar putea concluziona că filmul lui Stone nu a fost nimic mai mult decât propagandă neagră, ambalată cu grijă și promovată intens, și propagandă pentru profit!
Pentru că atât de mulți cercetători proeminenți și respectați în domeniul asasinării lui JFK au luat bani de la Stone și de la susținătorii săi în special Jim Marrs, care a primit 300.000 de

dolari pentru drepturile cartii sale Crossfire(Foc Incrucisat) – aceştia s-ar putea să fi fost compromişi fără să ştie. Se află într-o poziţie neplăcută din care vor iesi rău dacă aleg să-l critice pe Stone.
Pot cercetătorii acum să-l critice sincer pe Oliver Stone? Pot ei recunoaşte că versiunea lui Stone despre conspiraţia asasinării este nefondată? Pot ei recunoaşte că susţinătorii lui Stone au legături intime cu forţele foarte puternice care ar fi beneficiat de pe urma înlăturării lui JFK de la Casa Albă?
Acestea sunt întrebări pe care cei care caută adevărul trebuie să le pună cercetătorilor.
Chiar şi un admirator devotat al lui JFK, precum James DiEugenio, autorul cărţii Destiny Betrayed (Destin trădat), trebuie să se întrebe dacă a fost sau nu pe deplin deschis cu cititorii săi.
În volumul său bine scris, care nu a fost nimic mai puţin decât un imn adus lui Jim Garrison, DiEugenio a compilat o justificare convingătoare a cazului lui Garrison împotriva membrului consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw, şi a rolului său în conspiraţia asasinării lui JFK.
Cu toate acestea, DiEugenio a fost destul de circumspect în disecţia conexiunii lui Shaw cu Permindex. Niciodată DiEugenio nu a aprofundat legătura israeliană.Şi, deşi DiEugenio a mers chiar atât de departe încât să remarce relaţia lui Clay Shaw cu puternica familie Stern din New Orleans, proprietarii radioului şi televiziunii WDSU care au jucat un rol atât de central în portretizarea lui Lee Harvey Oswald ca un „extremist pro-Castro”, DiEugenio a fost circumspect, ca să spunem cel puţin, în modul în care a tratat legătura Stern-Shaw.
Potrivit lui DiEugenio, motivul familiei Stern pentru a-l susţine pe Shaw era „evident”. Potrivit lui DiEugenio: „Nu doreau să vadă oraşul lor mânjit de condamnarea uneia dintre figurile sale principale pentru conspiraţie la asasinarea preşedintelui Kennedy.”A fost motivaţia lor într-adevăr „evidentă” sau DiEugenio ocoleşte adevărul?
DiEugenio, în ciuda cercetărilor sale aprofundate asupra altor aspecte ale legăturii New Orleans cu asasinatul, nu a menţionat niciodată legăturile agentului CIA Guy Banister cu agentul ADL,A. L. (Bee) Botnick, al cărui birou din New Orleans al ADL pro-israelian a primit finanţare extinsă de la familia Stern (deşi, ca să

fim corecţi, aceasta ar fi putut fi o omisiune).
După cum am văzut însă, nu este un salt extraordinar al imaginaţiei să presupunem că misiunea lui Lee Harvey Oswald de a lucra pentru Guy Banister care a dus la imaginea publică a lui Oswald ca „extremist pro-Castro" – ar fi putut într-adevăr să facă parte dintr-o operaţiune de „cercetare a faptelor" sponsorizată de ADL, desfăşurată prin intermediul agenţiei de detectivi a lui Banister.
DiEugenio avea de fapt motive întemeiate să fie atât de reticent în a se abţine.La urma urmei, Sheridan Square Press a fost cea care i-a publicat cartea.
Principalii iniţiatori din spatele Sheridan Square sunt Ellen Ray şi William Schapp, fondatorii aşa-numitului Institut pentru Analiza Media, care (aşa cum s-a menţionat anterior în Verdict Final) include printre susţinătorii săi financiari Fondul Familiei Stern, înfiinţat de prietenii lui Clay Shaw, puternica familie Stern din New Orleans.
Toate acestea cel puţin demonstrează probabil, cum chiar şi cei mai dedicaţi cercetători ai asasinării lui JFK pot fi distraşi sau îndrumaţi greşit în propriile lor eforturi de a căuta adevărul. Deşi am solicitat oportunitatea de a mă adresa simpozionului din 1994 al Centrului de Informare privind Asasinarea JFK din Dallas şi conferinţei din 1996 a Comitetului pentru Asasinate Politice din Washington, clicile conducătoare au refuzat să-mi permită să vorbesc. De asemenea, nici menţionatul James DiEugenio, nici nici unul dintre celelalte „nume mari" dintre cercetătorii asasinării lui JFK nu au încercat măcar să infirme vreuna dintre acuzaţiile de fond care apar în paginile cărţii mele. Dacă teza mea este prostească, greşită sau nepotrivită, s-ar putea crede că ar fi deajuns un proces simplu să discreditezi această carte.

INDICII DESPRE ISRAEL...

Un cercetător veteran al asasinării lui JFK, de o oarecare importanţă, Peter Dale Scott, care a fost citat pe larg în paginile cărţii „Verdict Final", aproape a sugerat posibile legături israeliene îngropate în adâncurile întunecate ale conspiraţiei asasinării lui JFK.În excelenta sa carte „Deep Politics and the Death of JFK", Scott a mers mai departe decât majoritatea cercetătorilor asasinării lui JFK în explorarea conexiunii recurente a lui Meyer Lansky cu Jack Ruby şi CIA,subliniind rolul particular al omului CIA

James Jesus Angleton în controversa JFK, pe care l-am subliniat în detaliu în aceste pagini.
În aceste domenii, printre altele, Scott şi-a făcut în mod clar bine treaba, dar nu poţi citi cartea sa fără să te gândeşti că Scott a abordat, de asemenea, conexiunea israeliană, dar a refuzat să tragă concluziile evidente pentru cititorii săi. Scott spune multe despre multe lucruri, dar nu spune nimic când vine vorba de legăturile israeliene cu asasinarea lui JFK, care au fost temeinic documentate în „Verdict Final". Şi, în ciuda cercetărilor sale aprofundate într-o gamă largă de subiecte legate de controversa JFK, Scott nu are absolut nimic de spus despre legătura lui Clay Shaw cu Permindex. Este ceva ce Scott, evident, ar prefera să nu discute.
Este interesant de observat că, printre mulţumirile sale adresate pentru ajutorul în pregătirea cărţii sale, se numără două surse destul de interesante: Wesley McCune de la Group Research, Inc. şi Michael Lerner. Deşi aparent o entitate de cercetare „independentă", Group Research a fost în general descrisă de criticii săi ca o „faţadă" pentru Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, influenta autoproclamată organizaţie pentru „drepturi civile", care a fost expusă ca o conductă de informaţii şi propagandă pentru Mossad-ul israelian.După cum s-a menţionat în capitolul 17, legătura de mult timp suspectată a ADL-ului cu Mosad a fost scoasă la iveală într-o investigaţie amplă a Departamentului de Poliţie din San Francisco privind operaţiunile de spionaj intern secrete ale ADL, care vizau o gamă largă de grupuri politice atât de „dreapta", cât şi de „stânga" din Statele Unite. Cealaltă sursă a lui Scott, Michael Lerner, un filosof liberal proeminent, este şi editorul revistei Tikkun , o revistă cu orientare evreiască care a devenit o voce importantă pentru lobby-ul israelian.
Faptul că aceste surse au jucat un rol în modelarea judecăţii finale a lui Scott (dacă poate fi descrisă astfel) explică probabil parţial efortul clar şi repetat al lui Scott de a evita abordarea legăturii israeliene cu asasinarea preşedintelui Kennedy.
Acest autor poate concluziona doar că aceşti „cercetători" care şi-au învârtit roţile, au cheltuit cantităţi uriaşe de timp, energie şi bani (ca să nu mai vorbim de faptul că au făcut şi bani) investigând afacerea JFK ar prefera să nu treacă linia, ca să spunem aşa. Înţeleg raţionamentul lor, desigur, dar, în acelaşi timp, sunt obligat să le pun la îndoială integritatea.

Cu toate acestea, au existat o serie de cercetători vechi ai asasinării lui JFK care au recunoscut în mod privat Verdict Final şi substanţa afirmaţiilor acesteia, indiferent dacă sunt de acord cu concluziile sale în întreg sau nu. Nu îi voi numi aici şi, prin urmare, nu îi voi împovăra cu posibilitatea de a fi acuzaţi de „antisemitism" termenul favorit rezervat celor care îndrăznesc să critice acţiunile Israelului dar ei ştiu cine sunt şi sprijinul lor a fost apreciat.

CONCLUZII SIMILARE

Chiar înainte de publicarea cărţii „Verdict Final", am fost încântat să aflu că un cercetător veteran al asasinării lui JFK, Philip Ten Brink, lucrând complet independent de mine, nu este atât de surprinzător că a ajuns în esenţă la aceleaşi concluzii la care am ajuns în „Verdict Final", inclusiv un număr de detalii pe care unii le-ar putea găsi oarecum ezoterice. Sunt obligat să repet vechea idee că „marile minţi gândesc la fel", dar aş exagera adevărul procedând astfel. Pur şi simplu, faptele sunt acolo pentru cei care doresc să le recunoască pentru ceea ce sunt. Ten Brink a descoperit singur că a arăta cu degetul în direcţia Israelului şi a Mosad-ului nu este o relaţie publică sanatoasa. Când a vorbit despre descoperirile sale la simpozionul din 1993 al Centrului de Informare privind Asasinarea lui JFK din Dallas, Ten Brink m-a avertizat că există o mulţime de oameni care se simt neliniştiţi, ca să spun cel puţin, că cineva din rândurile lor este „incorect politic". Jos pălăria lui Ten Brink pentru că a avut curajul să dezvaluie ce a văzut. Nu acelaşi lucru se poate spune despre acei cercetători ai asasinatului lui JFK care văd adevărul, dar se tem să-l recunoască.

După publicarea celei de-a patra ediţii a cărţii „Verdict Final", am aflat despre un alt cercetător JFK, Dave Sharp, care fusese activ pe grupurile de ştiri de pe internet de ceva vreme, făcând afirmaţia că interesele politice evreieşti în special familia Bronfman din Canada s-ar afla în spatele asasinatului lui JFK.

În acel moment, necitind încă „Verdict Final", Sharp se pare că nu avea nici o idee despre conflictul dintre JFK şi Ben-Gurion privind bomba nucleară a Israelului, aşa că se pare că „Verdict Final" a completat într-adevăr o piesă lipsă din puzzle pentru Sharp.

Cu toate acestea, Sharp însuşi a criticat de atunci „Verdict Final", sugerând că am dat greş nediscutând despre Holocaust şi

modul în care acesta a fost folosit ca instrument politic de către lobby-ul israelian. Aceasta este părerea lui Sharp, desigur, dar aşa cum am spus de nenumărate ori Verdict Final este despre asasinarea lui JFK, nu despre Holocaust.
Îi sunt însă îndatorat lui Sharp pentru că mi-a furnizat câteva date valoroase despre afacerile financiare ale familiei Bronfman inclusiv legăturile lor puţin cunoscute cu „interesele petroliere din Texas", care sunt adesea legate de asasinarea lui JFK un punct într-adevăr interesant.
RĂSPUNDEŢI LA ÎNTREBAREA „DE CE?"
Din păcate, majoritatea celor care pretind că caută adevărul despre asasinarea lui JFK sunt dispuşi să meargă doar până la un anumit punct. Vor continua „cercetătorii" să se amestece în întrebări ezoterice precum „câte gloanţe au fost trase?" sau „unde au lovit gloanţele?" sau vor încerca odată pentru totdeauna să răspundă la acea întrebare copleşitoare, cea mai importantă dintre toate: De ce a fost ucis John F. Kennedy şi cine, în cele din urmă, a fost responsabil?
Pentru a răspunde la această întrebare, nu se poate evita faptul până acum secret al bătăliei lui JFK pentru a împiedica Israelul să construiască bomba nucleară, deoarece Israelul la fel ca aliaţii săi atât din crima organizată, cât şi din CIA a avut un motiv puternic să acţioneze împotriva lui JFK şi a făcut-o.
Dar ce putem spune despre Israel şi campania sa agresivă de construire a bombei nucleare controversa care a jucat un rol atât de central în evenimentele care au dus la asasinarea lui John F. Kennedy? În cele din urmă, Israelul ,nu JFK , a avut ultimul cuvânt în această chestiune.
Numărul din noiembrie 1994 al revistei Jane's Intelligence Review relata că Israelul dezvoltase, până atunci, şapte instalaţii nucleare şi nu mai puţin 200 de arme nucleare suficiente pentru a face din micuţa Israel a şasea cea mai mare putere nucleară din lume.
Conform unui rezumat al raportului lui Jane care a apărut în Associated Press pe 19 noiembrie 1994: „Guvernul israelian nu confirmă şi nici nu neagă că deţine arme nucleare şi a încercat să păstreze secret programul nuclear al ţării. Nu a semnat Tratatul de neproliferare nucleară, ceea ce ar permite ca instalaţiile Nucleare sa fie inspectate internaţional."

Aşadar, atât despre eforturile intense ale lui JFK de a pune capăt expansiunii nucleareîn Orientul Mijlociu. Orice speranţă de succes s-a năruit bruscpe 22 noiembrie 1963.

DAR CUM E CU FAMILIA KENNEDY?

Mulţi cititori ai cărţii „Verdict Final" au întrebat dacă familia Kennedy a răspuns acuzaţiilor formulate în acest volum. Nu public, cel puţin. Dar putem fi siguri că familia Kennedy mai presus de toate ştie adevărul despre asasinarea lui JFK. Dar nu vă aşteptaţi ca familia să facă vreodată publice informaţii despre implicarea Mosad-ului în această afacere. Nu se va întâmpla niciodată. Miza este prea mare. La scurt timp după apariţia primei ediţii a cărţii „Verdict Final", am primit vestea că cineva din Massachusetts, apropiat familiei Kennedy a cumpărat cinci exemplare ale cărţii. Şi, mai recent, am trimis de exemplare ale cărţii „Verdict Final" nu numai lui John F. Kennedy, Jr., ci şi tuturor editorilor revistei sale lunare George. Sunt sigur că editorii s-au distrat interesant citind cartea şi discutând-o între ei, dar, sincer, nu mă aştept să văd o poveste despre ea în George.

Totuşi, ştiu sigur că membrii familiei Kennedy au auzit despre Verdict Final. În primul rând, un prieten de-al meu care locuieşte în Rhode Island l-a întâlnit pe congresmanul Patrick Kennedy (fiul senatorului Ted Kennedy din Massachusetts) la o adunare publică. Acolo i-a arătat tânărului Kennedy un exemplar al Verdict Final şi i-a subliniat că în carte sunt implicaţi Mosad-ul şi Sindicatul Crimei Organizate Lansky în asasinat. Potrivit prietenului meu, tânărul congresman s-a retras îngrozit. Nu sunt surprins. La urma urmei, niciun politician din America nu ar vrea să fie identificat cu o teorie a conspiraţiei critică la adresa Israelului mai ales, desigur, după ce s-a întâmplat cu John F. Kennedy când s-a confruntat direct cu Israelul. Şi, aşa cum am spus, dacă cineva ştie cine l-a ucis cu adevărat pe JFK, aceea este familia sa, aşa că stirea că s-a scris o carte pe această temă trebuie să fi fost o adevărată surpriză.

Dar, în cele din urmă, pe 20 decembrie 1995, am avut ocazia să vorbesc pe scurt, pentru prima dată, cu un membru al familiei Kennedy despre această carte. Mă aflam la Gara din Washington, D.C. şi spre marea mea surprindere congresmanul Joe Kennedy, fiul regretatului Robert Kennedy, a venit în direcţia mea.

S-a oprit la mai puţin de trei metri de mine. Era în compania

unei femei atrăgătoare pe care am identificat-o ulterior ca fiind a doua sa soție. Sincer, nu am vrut să-l hărțuiesc pe bărbat. Este o figură publică foarte cunoscută și un membru al unei familii foarte cunoscute care a fost supusă unei intense critici din partea mass-media din America (aceeași mass-media care a ținut ascuns adevărul despre asasinarea tatălui și a unchiului său).
Totuși, pe de altă parte, scrisesem o carte pe acest subiect (și, deja era o carte pe care oamenii începeau să o ia destul de în serios). Așa că m-am simțit obligat să vorbesc cu el. Congresmanul s-a uitat în direcția mea și ochii ni s-au întâlnit. Știa că îl recunosc și bănuiesc că știa și că vreau să vorbesc cu el și m-am hotărât ca o voi face. M-am apropiat de el și i-am spus: „Domnule congresman, vreau doar 22 de secunde din timpul dumneavoastră." A zâmbit. Știam că auzise cuvinte în acest sens de atâtea ori și că alesesem în mod deliberat acea abordare și cred că a apreciat ironia, întrucât am vorbit pe un ton amuzat, ca și cum aș fi spus: „Da, știu că ați mai auzit asta înainte."
A dat din cap, iar eu am spus: „Trebuie să mă prezint mai întâi. Sunt autorul unei cărți numite Verdict Finală. Ați auzit vreodată de ea?" El a clătinat din cap negativ în timp vizualiza in minte titlul. Nu i-am spus că i-am trimis un exemplar la birou (ceea ce am făcut). Nu am vrut să pierd nici una dintre cele 22 de secunde alocate din timpul său. Am continuat. „Cartea documentează rolul unei națiuni din Orientul Mijlociu care are un lobby foarte puternic aici, la Washington, în asasinarea unchiului dumneavoastră." (Nu aveam de gând să spun cuvântul „Israel".) Ochii lui Kennedy au sclipit ca și cum ar fi spus: „din nou povestea asta". I-am văzut reacția și am încheiat spunând: „Cred că ar trebui să știti, sincer, că mulți oameni care sunt interesați de asasinarea lui JFK iau această carte în serios."
M-am retras. Am văzut că nu se simțea confortabil cu ceea ce sugeream adică implicarea Israelului și nu voiam să creadă că sunt unul dintre acei oameni care vor continua să-i ocupe spațiul. Am voit să vadă că nu aveam de gând să împing problema mai departe. Îi eram complet străin și, din câte știa el, aș fi putut fi cineva care încerca să-l ademenească să facă una dintre declarațiile antievreiești pentru care tatăl său, în special, era bine cunoscut (cel puțin în privat).

În orice caz, în timp ce mă îndepărtam, congresmanul Kennedy a răspuns, spunând: „Ei bine, sper că nu este adevărat”. (Un răspuns diplomatic, dacă a existat vreodată unul). Am zâmbit, am dat din cap şi i-am făcut un semn prietenos cu mâna şi un salut de rămas bun, ca şi cum aş fi spus „mulţumesc pentru timpul acordat”.
A vrut Kennedy să spună că spera că nu era adevărat că Israelul a fost implicat în asasinarea unchiului său sau a vrut să spună că spera că oamenii nu îmi luau teza în serios sau ambele? În cele din urmă, desigur, nu prea contează, deoarece doar congresmanul Kennedy ştie cu siguranţă ce a vrut să spună.Cu toate acestea, adevărul este că pot afirma acum cu certitudine că familia Kennedy ştie într-adevăr despre Judecata Finală. Nu am nici o îndoială că, într-un fel sau altul, ambii aceşti tineri congresmeni vor discuta într-o zi acuzaţiile formulate în Verdict Final cu familia lor. Dar ce va face familia cu informaţiile rămâne de văzut.
Dacă e să fim serioşi, familia Kennedy a fost cooptată ferm de Mosad. Cheia pentru a înţelege acest lucru este relaţia de zece ani a lui Jacqueline Kennedy Onassis înainte de moartea sa cu enigmaticul negustor de diamante evreu, născut în Belgia, Maurice Tempelsman. După ce s-a poziţionat ca un element permanent în centrul vieţii lui Jacqueline şi apoi s-a instalat ca tovarăş de viaţă al ei în elegantul penthouse al văduvei Kennedy din Manhattan Tempelsman se pare că a dublat (poate chiar a triplat, după unele relatări) averea deja substanţială a lui Jacqueline.
Deşi, la moartea ei, mass-media a dramatizat povestea de dragoste dintre Jacqueline şi tovarăşul ei,mass-media nu a raportat niciodată despre rolul îndelungat al lui Tempelsman ca agent internaţional la operând în Africa pentru Mosad-ul israelian şi aliaţii săi din CIA. Aşa se face că, în ultimele zile ale lui Jacqueline, Mosad-ul israelian a fost reprezentat în cercurile cele mai intime ale familiei Kennedy. Totuşi, se pare acum conform lui Edward Klein, care scrie în noua sa carte, Blestemul Kennedy, că după moartea lui Jacqueline, tânărul JFK Jr. i-a ordonat lui Templesman să iasă din apartamentul pe care îl împărţea cu doamna Onassis.
Evident, tânărul John nu era atât de îndrăgostit de intrigantul internaţional despre care, se spune, ca îl avertizase pe „John John” despre pericolele zborului.

În mod ironic, în cele din urmă, poate, nu contează cu adevărat pentru familia Kennedy cine a fost în cele din urmă în spatele asasinării preşedintelui şi a fratelui său.
Doi membri ai familiei au murit violent şi tragic, indiferent cine a fost responsabil. Pierderea familiei a fost mult prea personală, dincolo de orice alte ramificaţii geopolitice internaţionale care au fost de mare interes pentru conspiratorii responsabili pentru cele două asasinate. Căutarea adevărului despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat nu a fost niciodată o opţiune.
Însuşi senatorul Edward M. Kennedy este probabil norocos că este încă în viaţă, dar nu şi-a realizat niciodată visul de a recupera Casa Albă pentru dinastia Kennedy.
Probabilitatea ca vreun alt viitor membru al familiei să ocupe din nou Biroul Oval este, în cel mai bun caz, mică.
Planul congresmanului Joe Kennedy de a candida la funcţia de guvernator al statului Massachusetts a fost zădărnicit de la început în urma unei campanii mediatice dure împotriva sa.
Problemele sale personale, provenite dintr-un conflict cu fosta sa soţie, care a scris o carte mult mediatizată despre căsătoria lor, împreună cu acuzaţiile că fratele său mai mic ar fi avut relaţii extraconjugale cu o adolescentă, au fost vehiculate de presă, iar Kennedy a fost forţat să se retragă din cursă.
La un moment dat, după ce Kennedy a fost forţat să se retragă din cursă, Steven Grossman, un magnat al tipografiei din Massachusetts, care fusese numit preşedinte naţional al Partidului Democrat, a luat în considerare intrarea în cursă după decesul politic al lui Kennedy, dar Grossman s-a răzgândit brusc. Având în vedere ce am documentat în Verdict Finală, probabil merită menţionat că, înainte de a deveni preşedinte naţional al Partidului Democrat, Grossman a fost şef al AIPAC, lobby-ul înregistrat pentru Israel. Este probabil doar o coincidenţă, dar totuşi una interesantă.
Ca să fim sinceri, familia Kennedy a beneficiat, în felul său, enorm de dubla tragedie, asigurându-şi un loc în istorie şi legendă care altfel s-ar fi putut pierde dacă JFK şi-ar fi trăit mandatul. Dar, aşa cum am văzut, mass-media i-a criticat din ce în ce mai mult moştenitorii moştenirii Kennedy şi pe JFK însuşi.

„CONCLUZIA" MASS-MEDIEI

Scriind în Washington Post pe 25 noiembrie 1993, faimosul economist Robert Samuelson s-a abătut de la domeniul său de

expertiză şi a aprofundat subiectul moştenirii Kennedy.
Coloana sa, plasată proeminent în partea dreaptă a paginii de editoriale, a fost un atac vehement asupra memoriei lui John F. Kennedy, venind la cea de-a 30-a aniversare a ceea ce ar fi putut fi cel mai uimitor eveniment public din istoria naţiunii noastre.
„Am trecut printr-o altă orgie de comemorări ale lui Kennedy", s-a plâns Samuelson, „şi mărturisesc că, în sfârşit, m-am săturat. Nu este vorba doar de faptul că viaţa şi asasinarea sa au fost dramatizate excesiv, transformându-l dintr-o figură politică într-un fenomen de divertisment cu un loc în cultura pop mai apropiat de Elvis decât de Harry Truman. Disidenţa merge mai adânc. Obsesia noastră pentru Kennedy ascunde ceva crucial. El a fost, în cel mai bun caz, un preşedinte mediocru sau mai puţin politicos vorbind, unul jalnic.
Samuelson a continuat să-l învinovăţească pe Kennedy pentru tragedia războiului din Vietnam. „Kennedy a fost cel care şi-a asumat angajamentul critic faţă de Vietnam. Toate speculaţiile ulterioare dacă si-ar fi sau nu intensificat acest angajament, aşa cum a făcut Johnson, sunt cu adevărat irelevante. Nu putem şti niciodată ce ar fi făcut Kennedy, ci doar ce a făcut el. Şi ceea ce a făcut el a fost să îşi asume un angajament militar (şi politic) major faţă de o ţară a cărei supravieţuire nu era un interes naţional vital şi, prin urmare, ne implică într-un conflict pe care politic nu l-am putut susţine. Odată ce s-a întâmplat acest lucru, nu a existat o ieşire uşoară. O decezie proastă."
Editorialistul cu opinii a stabilit că lui JFK îi lipsea „înţelepciunea sau instinctele bune" şi că „nu avea pregătirea sau valorile necesare pentru a lua decizii bune singur".
„Kennedy care trăieşte dincolo de mormânt", a concluzionat Samuelson, „nu-mi cere nici simpatia, nici interesul. Este simplificat, romanticizat şi exploatat. Nu este o persoană, ci o iluzie populară."
Atât despre memoria lui John F. Kennedy în opinia unuia dintre cei mai respectaţi formatori de opinie ai naţiuni. Aşadar,poate că, nu ar trebui să ne surprinda că pe 22 noiembrie 1994 la a 31-a aniversare a asasinării lui JFK Washington Post, ziarul politic american de referinţă, nu a spus nici un cuvânt despre acea zi tragica.Pe 22 noiembrie 1997 la patru ani după atacul dur al lui Samuelson asupra lui John Kennedy marea „veste" a zilei a fost

lansarea cărţii „The Dark Side of Camelot”(Partea intunecata a Camelotului), cartea lui Seymour Hersh despre anii lui JFK (discutată anterior în aceste pagini). Evident, noua mass-medie îşi propune să spună că John F. Kennedy nu a fost un om chiar atât de grozav până la urmă, şi că poate, aşa cum a spus Malcolm X în momentul asasinării lui JFK, ,,găinile s-au întors acasă să cuibărească”(idiom.-consecintele actiunilor tale trebuie platite.)

CEREREA UNEI DEZBATERI

Chiar înainte de lansarea celei de-a treia ediţii a cărţii „Verdict Final”, am trimis copii ale celei de-a doua ediţii mai multor persoane, invitându-le să dezbate cu mine teza cărţii „Verdict Final” - la radio, pe orice forum public sau în scris. Le-am oferit oportunitatea de a respinge cartea în orice mod dorit. Nu cred că este o ofertă nedreaptă.

Iată-i pe cei care au primit exemplare ale cărţii „Verdict Final” şi invitaţia la o dezbatere:

Jack Anderson - Editorialistul şi comerciantul internaţional de maşini care a promovat o serie de teorii contradictorii despre asasinarea lui JFK, în special mitul conform căruia „Castro l-a ucis pe JFK”.

Robert Dornan - Pe atunci congresman republican din Orange County, California şi un înfocat suporter al Israelului, Dornan s-a alăturat ulterior duşmanului sale de moarte, reprezentanta Loretta Sanchez, pentru o strângere de fonduri pe 19 septembrie 1998 pentru a sprijini planul ADL-ului de a-l înlătura pe Steve Frogue, administratorul colegiului care îndrăznise să mă invite să vorbesc în Orange County despre Judecata Finală.

Jack Shafer - Pe atunci redactorul-şef al popularului City Paper din Washington, D.C., un ziar „alternativ”, de orientare liberală.

John Loftus - Autorul cărţii „Războiul secret împotriva evreilor”, o carte nouă care susţine că partizanii anti-Israel din comunitatea de informaţii americană au încercat să saboteze statul Israel. (Loftus este un fost avocat la Biroul de Investigaţii Speciale, care vânează nazişti.)

Roland Pritikin - General de brigadă în retragere şi medic de renume internaţional şi fondator al Centrului pentru Securitate Globală, un grup de lobby ad-hoc pro- Israel, care i-a inclus printre

consilierii săi pe Luis Kutner, fost avocat al lui Jack Ruby, şi pe generalul Julius Klein, ofiţerul militar american care a jucat un rol major în înfiinţarea Mosad-ului.
Bob Grant - Controversatul prezentator de la radio WABC din New York, care s-a lăudat adesea cu relaţiile sale de prietenie cu Liga Anti- Defăimare (ADL) a B'nai B'rith şi cu devotamentul său profund (care este evident o linguşire servilă) faţă de statul Israel.
Rush Limbaugh – Cel mai important (in prezent in cadere libera) nume din radioul „conservator", cunoscut pentru că este un critic îndrăzneţ asupra oricărui lucru, cu excepţia faptelor rele ale Israelului.
Chuck Harder - Gazda programului radio „Pentru Popor", cunoscut pe scară largă, Harder refuză să menţioneze rolul Israelului în faptele rele internaţionale, deşi găseşte rapid conspiraţii şi corupţie sub aproape fiecare piatră pentru alte chestiuni.
G. Gordon Liddy - Fostul agent CIA şi FBI care a fost suficient de curajos să se opună unui judecător federal şi să meargă la închisoare pentru că a refuzat să işi pârască asociatii. Odată acuzat frecvent că este un simpatizant nazist, Liddy este acum un realizator radio popular - dar niciodată un critic al Israelului.
William F. Jasper - Redactor senior al revistei New American a Societăţii John Birch, care este un susţinător neclintit al statului Israel şi încă îndrăgostit de povestea fantastică/de copertă a lui James Jesus Angleton, aliat al Mossad-ului, conform căreia „Sovieticii l-au ucis pe JFK".
David Scheim - Autorul cărţii Contract on America, care susţine că „Mafia l-a ucis pe JFK" şi ignoră rolul integral al loialistului israelian şi colaboratorului CIA Meyer Lansky în sindicatul criminalistic internaţional. Scheim a fost o figură majoră în comunitatea „cercetătorilor" asasinării lui JFK,
dar, aşa cum am menţionat în aceste pagini, refuză să recunoască chiar şi posibilitatea implicării CIA în această crimă.
Jack Newfield - Editorialistul liberal al New York Post,din Newfield, un loialist israelian, care a susţinut că şeful dispărut al sindicatului Teamsters,Jimmy Hoffa, a fost principalul instigator al asasinării lui JFK.
Apelul la o dezbatere nu a fost o incercare de a cauta publicitate pentru Verdict Final deşi orice publicitate ar fi fost binevenită şi, de fapt, destul de remarcabilă. Ceea ce am căutat cu ardoare a fost ca

ca cineva să vină şi să-mi dovedească ca teoria mea e greşita,să-mi arate unde concluziile la care a ajuns Verdict Final erau nefondate. Din aceasta vasta multime de indivizi invitati la dezbatere, doar generalul Pritikin răspunsese până la 1 ianuarie 1998. Scrisoarea lungă a lui Pritikin spunea că „Fiecare afirmaţie din cartea dumneavoastră poate fi respinsă, dar eu nu sunt cel care să o facă”. Pritikin mi-a spus că generalul Mark Clark a spus că „nu m-ar mira dacă la treizeci sau patruzeci de ani de la asasinarea lui John F. Kennedy vor apărea cărţi care să-i învinovăţească pe evrei”.
„Cartea dumneavoastră”, a scris Pritikin, „împreună cu scrierile lui Grace Halsell şi George Ball (care aveau un lung istoric de trădare) sunt considerate de arabi tripticul distrugerii SUA şi exterminării poporului american.”(Grace Halsell este o jurnalistă profesionistă respectată şi cu experienţă îndelungată, cu înclinaţii liberale, care a scris oarecum critic la adresa Israelului. Fostul subsecretar de stat George Ball este vinovat de aceeaşi crimă. Evident, Halsell, Ball şi cu mine suntem vinovaţi de crime de aceeaşi amploare în ceea ce-l priveşte pe generalul Pritikin.)
„Declaraţi în scrisoarea dumneavoastră”, a scris Pritikin, „că nimeni nu a venit să respingă acuzaţiile din cartea dumneavoastră. Acest lucru se datorează faptului că nu are index. Este scrisă în stilul lui Victor Hugo şi Alexander Dumas. Se citeşte ca un roman frumos, fictiv, pentru că nu are index.
De aceea nimeni nu a venit să respingă nimic.” (Primele două ediţii [ale Verdictului Final nu au fost indexate.]
Pritikin a continuat: „Descoperirea petrolului în Peninsula Arabă în anii 1930 a dus la căderea civilizaţiei occidentale libere, deoarece SUA nu a avut previziunea, curajul şi voinţa fermă de a combate şeicii bogaţi în petrol şi pentru că am avut trădători precum Michael Collins Piper, Grace Halsell şi George Ball.”

„DOVEZILE” LUI PRITIKIN

În scrisoarea sa, generalul Pritikin a citat prezenţa unui memorial minunat în Israel dedicat lui John F. Kennedy ca „dovadă” că israelienii îl iubeau pe JFK mai mult decât orice alt preşedinte american.
Aceasta este într-adevăr o „dovadă” insuficientă, nimic. Un cinic ar putea fi atât de grosolan încât să sugereze că memorialul nu a fost nimic mai mult decât un omagiu din partea israelienilor

adus uneia dintre cele mai scandaloase execuţii publice ale lor şi priceperii cu care a fost condusă.
Totuşi, ca nu cumva vreun zelot pro-Israel să susţină că aceasta este afirmaţia mea, pentru constiinta publica voi spune că nu este aşa. Ceea ce spun este că un astfel de memorial nu dovedeşte nimic: Doar că establishmentul israelian dominat de Mosad vrea să fie consemnat oficial deşi faptele arată altfel că „Israelul l-a iubit pe JFK".
Poate că omul de rând din Tel Aviv îl admira într-adevăr pe John F. Kennedy. Dar prim-ministrul David Ben-Gurion, şeful Mosad al asasinatelor, Yitzhak Shamir, şi aliaţii lor din CIA şi din Sindicatul Criminal Lansky nu au făcut-o.
Fie ce-ar fi, nu pot decât să concluzionez că refuzul acestor „nume mari" de a dezbate public cartea mea, fie de a încerca să-mi repudieze munca în vreun fel sau formă, este tocmai pentru că nu pot. Verdict Final este, aşadar, în opinia mea, în toate sensurile şi intenţiile,concluzia finală asupra ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în Dallas. Într-adevăr, am obţinut, aşa cum am spus, o hotărâre judecătorească în lipsă pur şi simplu pentru că nimeni nu a ieşit să răspundă acuzaţiilor mele.

„ANUMITE DOCTRINE ALE CREDINŢEI"

Deşi stimatul lingvist nonconformist Noam Chomsky a iritat Israelul cu criticile sale la adresa faptelor sale internaţionale, Chomsky însuşi refuză să se implice în orice dezbatere despre asasinarea lui JFK. De fapt, Chomsky a descris fluxul nesfârşit de scrisori pe care le-a primit pe acest subiect, subliniind că a fost forţat să recurgă la o scrisoare tip în care prezintă motivele pentru care nu va discuta subiectul. Însă Chomsky, ca si critic al Israelului, recunoaşte modul în care dezbaterea publică asupra problemelor controversate a fost influenţată de mass-media şi de comunitatea academică. Într-o introducere la un volum care expune intrigile israeliene, Chomsky a scris: Istoria, în special istoria recentă, este prezentată în mod caracteristic publicului larg în cadrul unui sistem doctrinar bazat pe anumite dogme fundamentale. În cazul societăţilor totalitare, aspectul este prea evident pentru a necesita comentarii.
Situaţia devine mai interesantă în societăţile cărora le lipsesc forme mai crude de represiune şi control ideologic. Statele Unite, de exemplu, sunt cu siguranţă una dintre cele mai puţin represive societăţi din istoria trecută sau prezentă în ceea ce priveşte

libertatea de cercetare şi exprimare. Totuşi, rareori o analiză a evenimentelor istorice cruciale va ajunge la un public larg, cu excepţia cazului în care se supune anumitor doctrine ale credinţei... Doctrinele credinţei - în cazul dezbaterii despre asasinarea lui JFK sunt destul de restrictive: pe scurt, nu există nicio dezbatere. Cazul este închis. Lee Harvey Oswald a acţionat singur. Nu a existat nici o conspiraţie. Oricine spune că a existat o conspiraţie este Doamne fereşte - un „teoretician al conspiraţiei" şi oricine crede în teorii ale conspiraţiei ar putea fi genul de persoană care ar arunca în aer o clădire federală în Oklahoma City şi ar ucide 168 de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi. Acesta este exact argumentul prezentat în mass-media principala după acea tragedie.
Argumentul a fost următorul: mişcarea miliţiilor l-a influenţat pe Timothy McVeigh. Miliţiile cred în teorii ale conspiraţiei. Tim McVeigh a aruncat în aer clădirea federală din Oklahoma City. Prin urmare, dacă crezi în teorii ale conspiraţiei, eşti rău. Eşti împotriva guvernului. Eşti împotriva Americii. Susţii lucrurile teribile pe care McVeigh le-a făcut în Oklahoma. Nu crede în teorii ale conspiraţiei şi asta include faptul că a existat o conspiraţie în spatele asasinării lui JFK.
Desigur, acest lucru nu are nici un sens logic, dar exact asta încearcă să transmită presa tradiţională şi a devenit o trambitare constanta.
Teoriile conspiraţiei sunt pur şi simplu „rele". Şi dacă crezi în ele, eşti genul de persoană care ar putea lua în considerare aruncarea în aer a unei clădiri federale în Oklahoma City sau în altă parte.
Chomsky, în stilul său inimitabil, continuă:
Pentru a accepta dogma, o persoană care nu poate tolera mai mult de un grad limitat de contradicţie internă trebuie să evite cu grijă documentele, care sunt ample într-o societate liberă...
În cazul Verdict Final, desigur, cei care doresc să accepte dogma oficială şi să respingă concluziile prezentate în Verdict Final trebuie să ignore toate dovezile (publicate cu mult înainte ca această carte să apară vreodată) care sugerează nu numai ca:
a) Israelul a avut un motiv să participe la conspiraţia asasinării lui JFK; şi
b) că există multiple conexiuni israeliene cu conspiraţia care pot fi într-adevăr documentate. Chomsky:

În cadrul profesiilor academice şi al mass-media, se poate conta, în general, pe inteligenţa care va strânge rândurile; va refuza să supună analizei critice doctrinele credinţei, va ascunde înregistrările istorice şi documentarile pentru a izola aceste doctrine de examinare şi va continua să prezinte o versiune a istoriei care este în siguranţă liberă de critica sau analiza instituţională.
Mass-media a jucat într-adevăr un rol în muşamalizarea concluziilor prezentate în Verdict Final.
Deşi cartea a primit acum o oarecare publicitate ca urmare a efortului ADL de a mă împiedica să vorbesc la seminarul colegiului comunitar din Orange County, relatările din mass-media care au apărut au fost împletite cu acuzaţia că eram un fel de „negaţionist al Holocaustului" şi, prin urmare, nu eram credibil.
De asemenea, aşa-numiţii „erudiţi", cum ar fi profesorul Roy Bauer de la Irvine Valley College, au refuzat să-mi dea oportunitatea de a-mi prezenta cazul. Bauer nu a permis ca doctrinele credinţei să fie supuse analizei critice.
Chomsky:abaterile ocazionale de la ortodoxie sunt de mică importanţă atâta timp cât sunt limitate la cercuri înguste care pot fi ignorate sau respinse ca „iresponsabile" sau „naive" sau „care nu înţeleg complexităţile istoriei" sau altfel identificate cu cuvinte codificate familiar ca fiind dincolo de limită...
Verdict Final a fost o abatere de la ortodoxie şi a fost respinsă cu „cuvinte codificate" (cum ar fi „antisemitism") şi descrisă de fapt ca fiind „dincolo de limită". Cu toate acestea, deoarece Verdict Finală a avut brusc ocazia să fie auzită de un public academic mai degrabă decât printre o listă selectă de cumpărători de cărţi care au avut acces la volum ,apărătorii doctrinelor credinţei au erupt într-o frenezie. Chomsky: **Cu rare excepţii, trebuie să adopţi anumite doctrine ale credinţei pentru a intra în arena dezbaterii cel puţin în faţa oricărui segment substanţial al publicului... . .**
În cazul dezbaterii privind asasinarea lui JFK, una dintre noile „doctrine ale credinţei" care trebuie acceptate pentru a „intra în arena dezbaterii" este că în niciun caz nu se poate sugera vreuna dintre următoarele:
1) că Israelul avea motive să fie ostil faţă de John F. Kennedy.
2) că politica SUA în Orientul Mijlociu a făcut o schimbare de 180 de grade după moartea lui John F. Kennedy;

3) că Mosad-ul israelian a avut vreun rol în asasinarea lui John F. Kennedy.
Poţi crede că a existat un fel de „legătură cu farfuriile zburătoare”. Sau că naziştii au făcut-o. Sau, cel mai popular, că mafia l-a ucis pe JFK. Poţi chiar spune că au fost implicaţi câţiva „renegati” din CIA. Dar nu spune niciodată nimic despre Israel şi Mosad. Atunci Devii „iresponsabil” şi treci „dincolo de limite”. Nu face asta!
Dacă o faci, te vor numi „antisemit” sau poate chiar „negaţionist al Holocaustului”, ceea ce este evident acum cea mai recentă stratagemă în efortul continuu de a-i reduce la tăcere pe cei (cum sunt eu) care au îndrăznit să identifice public rolul Israelului în crima secolului. Este ceva care trebuie să nu se facă.

O „ISTORIE REALĂ” A ASASINARII LUI JFK?

Washington Post - întotdeauna un apărător al intereselor CIA şi ale aliaţilor săi din Mosad le-a oferit recent cititorilor săi un indiciu că, probabil, va exista în cele din urmă o determinare populară „oficială” un „consens” - cu privire la „istoria reală a asasinării lui Kennedy”. Adică, o „istorie” care să satisfacă practic pe toată lumea. Cu alte cuvinte, adevărul despre cine l-a ucis pe John F. Kennedy - şi de ce - să fie blestemat.În promovarea acestei „istorii reale” probabil viitoare, Post a publicat un „articol de reflecţie” remarcabil de revelator scris de unul dintre editorii săi, Jefferson Morley, în care tânărul Morley opina că „suntem mai aproape ca oricând de a avea o bază factuală solidă pentru un consens privind asasinarea”. De fapt, Morley nu este atât de preocupat să afle cine a fost responsabil pentru asasinarea preşedintelui american, ci, în schimb, este mai preocupat de restabilirea încrederii poporului american în guvernul a cărui agenţie de informaţii - CIA - a jucat un rol central în asasinat şi în muşamalizare. Potrivit lui Morley, „Asasinarea lui Kennedy este un factor în criza de legitimitate care subminează acum capacitatea guvernului SUA de a aborda o gamă largă de rele publice.
Incapacitatea guvernului de a prezenta o explicaţie credibilă a modului în care a fost ucis Kennedy nu este singurul şi nici cel mai important motiv al declinului. Dar cu siguranţă a jucat un rol. Ajungerea la o înţelegere comună cu privire la lanţul cauzelor evenimentelor care au dus la uciderea lui Kennedy ar fi un pas simbolic important către restabilirea încrederii în democraţia americană.”

Morley spune că „Nu ar trebui [emfatizarea lui Morley] să ne deranjăm să ajungem la un consens de teama că persoanele ipotetice complice la uciderea preşedintelui Kennedy reprezintă o ameninţare la adresa democraţiei de astăzi. Aceasta este o poziţia paranoică...” (Cu alte cuvinte, oricine încearcă să arate cu degetul vinovat la această dată târzie este un teoretician al conspiraţiei nebun, care face probleme şi, prin urmare, o ameninţare la adresa democraţiei.) Deşi Morley recunoaşte că există dovezi că conspiraţia din spatele asasinării lui JFK a fost mai mare decât actiunea unui „nebun singuratic”, el sugerează, de asemenea, că cel mai important obiectiv nu este să se determine cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy, ci, în schimb, să se realizeze că controversa privind asasinatul a provenit din „secretul guvernului despre asasinat şi urmările investigaţiilor sale”. Acest secret, susţine el pe bună dreptate, a fost greşit, dar spune că „vălul secretului este în sfârşit fiind ridicat de către Comisia de Revizuire a Înregistrărilor Asasinatelor lui JFK. Acum, potrivit lui Morley, munca comisiei de revizuire face efectiv ca orice „polemică [despre cine a fost în spatele asasinatului] să fie trecută cu vederea”.
Morley admite „că cea mai probabilă explicaţie pentru cauza morţii lui Kennedy constă în politicile sale” (şi cu siguranţă are dreptate în această privinţă) dar Morley adaugă că, în căutarea unui „consens”, „nu ar trebui să scoatem in evidenta culpabilitatea nici unei persoane, grup, crez politic sau instituţii”.(Cu alte cuvinte, nici o persoană sau instituţie cum ar fi CIA sau Mosad nu ar trebui în cele din urmă să fie trasă la răspundere pentru crimă.)
Adăugând că „trebuie să respectăm complexitatea istoriei”, Morley spune că „motivele consensului ies acum la iveală” şi că „povestea asasinatului lui Kennedy şi a misterului care a înconjurat-o nu este o saga unei conspiraţii imense şi monolitice. Nici nu este pur şi simplu povestea unui nebun singuratic. „Mai degrabă, este un capitol din istoria Războiului Rece, o poveste cu avertisment pentru generaţiile următoare despre pericolele secretului într-o democraţie.”
Astfel, potrivit lui Morley, adevărata problemă este secretul guvernamental.Marea întrebare nu este cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy şi de ce. În percepţia distorsionată a lui Morley, se pare, nu contează cu adevărat în cele din urmă de ce a fost asasinat John F. Kennedy sau cine a fost responsabil. Cea mai gravă

problemă de îngrijorare este restabilirea încrederii americanilor în guvernul lor.Nu sunt de acord cu Jefferson Morley şi Washington Post ,cum nu sunt de acord nici majoritatea americanilor. Americanii sunt, în cuvintele lui Noam Chomsky, „cei care sunt interesaţi să descopere lumea reală care se află în spatele «istoriei oficiale» şi nu sunt interesaţi de genul de «consens» artificial promovat de Washington Post. Şi aupra acestui tip de nouă abordare a asasinării lui JFK trebuie să reflectăm în timp ce analizăm modul în care adevărul despre asasinat este tratat de mass-media şi despre modul în care faptele şi aşa-numitele fapte vor fi dezvaluite publicului.

CÂTEVA CONCLUZII...

Cei care caută în mod aparent adevărul despre uciderea preşedintelui Kennedy, dar care continuă să ignore rolul foarte clar jucat de Israel şi Mosad- ul său în asasinat sunt probabil, în cele din urmă, cei mai mari duşmani ai adevărului.

Dacă mă înşel în privinţa implicării Mosad-ului, le cer criticilor mei să-mi arate unde mă înşel. Dacă nici măcar admiratorii lui JFK nu sunt capabili să înfrunte adevărul şi să-l expună la lumina zilei, atunci America şi lumea se confruntă cu o criză foarte gravă într-adevăr.Sincer, mi se pare frustrant dar înţeleg de ce alţii au evitat acel domeniu controversat de cercetare care este atât de central pentru a ghici adevărul despre uciderea preşedintelui Kennedy.

La urma urmei, chiar şi pe 28 noiembrie 2003 influentul ziar comunitar evreiesc,Forward, a „sărbătorit" cea de-a 40-a aniversare a asasinatului încercând să infirme „teoriile conspiraţiei" în special pe cea prezentată în Verdict Final , pe care Forward a descris-o ca fiind „mai sinistră" dintre toate expuse.

Nu regret deloc decizia de a scrie această carte. Câţiva oameni au sugerat că ar fi trebuit să adaug un pseudonim volumului, pentru a fi protejat de inevitabilele strigăte de indignare care au urmat. Cu toate acestea, dacă aş fi făcut-o, nu aş fi putut să-mi apăr public propria muncă alegand să mă ascund în spatele unui pseudonim. În cele din urmă, cred că am alcătuit un volum care are sens şi unul despre care majoritatea oamenilor cu mintea deschisă, odată ce au citit cartea, vor fi de acord că prezintă o teză care are sens. Majoritatea celor sau probabil toţi care au atacat cartea nu au citit-o. Au preferat să stea deoparte şi să atace teza, dar nu şi

dovezile care o susţin. Faptele din dosar vorbesc de la sine
Îmi pare rău dacă aceste fapte i-au supărat pe atât de mulţi.
Sper că Verdict Finală va contribui, într-un fel, la o înţelegere deplină nu numai a morţii lui John F. Kennedy, ci şi a tuturor evenimentelor care au urmat si au zguduit lumea ,evenimente care au schimbat istoria.
Mai important este însă, rezultatul din care sper că am învăţat cu toţii nişte lecţii şi că poporul american va lua orice măsură este necesară pentru a îndrepta această mare nedreptate.

MICHAEL COLLINS PIPER

Postscriptum

Un diplomat francez de rang înalt, Bernard Ledun, a murit la Paris pe 1 februarie 1994. Moartea sa subită la vârsta de 50 de ani - aparent din cauza unui atac de cord ar putea fi o altă moarte „convenabilă" care a avut loc în urma asasinării lui JFK şi a muşamalizării acesteia şi o consecinţă directă a anunţului de pe 22 noiembrie 1993, al lansării iminente a primei ediţii a cărţii „Verdict final".
Ledun fusese la curent cu informaţii „din interior" care confirmau statutul de informaţii la nivel înalt al sursei franceze citată în capitolul 16 al cartii de fata care a furnizat acestui autor informaţii care stabilesc că mult discutata „legătură franceză" cu asasinarea lui Kennedy este, de fapt, denumită greşit şi este, în schimb, legătura israeliană.
Chiar înainte de moartea sa subită, Ledun, ofiţer de carieră în corpul diplomatic francez, urma să devină consul general al Franţei la Johannesburg, Africa de Sud. Din octombrie 1989 până în decembrie 1993, a ocupat funcţia de consul general pentru ţara sa natală, în Vancouver, British Columbia, Canada.
În timp ce era detaşat la Vancouver, Ledun a comis o greşeală gravă deşi sinceră care i-a pecetlui propria soartă. Acţiunea sa involuntară a dovedit statutul de înalt nivel in serviciilor secrete franceze al sursei, citată în Verdict Final. Sursa,Pierre Neuville a afirmat (pe baza propriilor sale cunoştinţe din interior) că serviciul secret al Israelului, Mosad, a folosit conexiuni în serviciile secrete

franceze, pentru a aranja angajarea unui asasin sau a unor asasini care au fost implicaţi în execuţia preşedintelui Kennedy.
În 1976, în timp ce lucra în consulatul francez din Vancouver, Canada, Ledun i-a eliberat lui Pierre copii ale documentelor interne ale serviciilor secrete franceze, confirmând că Pierre fusese într-adevăr un ofiţer de informaţii francez, aflat la curent cu secrete de stat explozive. Din cauza naturii incendiare a informaţiilor de care Pierre avusese acces, serviciile secrete franceze negaseră ani de zile că Pierre era implicat în activităţi de informaţii pentru ţara sa natală. Publicarea documentelor de către Ledun, însă, a oferit dovezi concrete contrare.
Nu numai că Pierre aflase detalii specifice despre modul în care serviciile secrete franceze fuseseră manipulate de Mosad în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK , informaţii furnizate de proprii sai aliati din serviciile franceze dar Pierre însuşi fusese implicat într-o conspiraţie anterioară de asasinat, condusă în comun de Mosad şi serviciile secrete franceze.
Mosad-ul contractase prin intermediul contactului său cheie din serviciile secrete franceze,ca colonelul Georges de Lannurien să aranjeze ca Pierre să joace, fără să ştie, rolul de „tap ispasitor" (în stilul lui Lee Harvey Oswald) într-un complot al Mosad-ului de a-l ucide pe preşedintele egiptean Gamal Abdel Nasser în ultima săptămână din octombrie 1956, chiar înainte de invazia de la Port Said în timpul crizei de la Suez. (De Lannurien, aşa cum am menţionat în capitolul 16, a fost mai târziu principalul contact între Yitzhak Shamir de la Mosad şi James J. Angleton de la CIA în conspiraţia de asasinare a lui JFK.)
Când Pierre şi-a dat seama că, de fapt, el era cel vizat în complotul de asasinare a lui Nasser, s-a predat serviciilor secrete egiptene de la Aeroportul Internaţional din Cairo.
Pentru că a refuzat să-şi dea viaţa într-o conspiraţie sponsorizată de Mosad,Pierre - urmaşul unei familii distinse şi fiul renumitului diplomat francez,Rene Neuville, şeful Consulatului General al Franţei la Ierusalim până la moartea sa în 1952 a devenit un om fără ţară.
După ce a fugit în America de Sud şi apoi în Canada, Pierre a fost judecat în lipsă de un tribunal militar francez şi condamnat pentru „trădare" şi „încălcare a securităţii externe a statului" şi condamnat la 24 de ani de muncă silnică.

Când, în 1976, încă în exil, Pierre a cerut clemenţă adresându-se biroului consulului general al Franţei din Vancouver, Canada, unde locuia atunci, cererea sa a fost respinsă.
La acea vreme, printr-un document datat „5 octombrie 1976", Ministerul Apărării francez l-a informat pe consulul general al Franţei din Vancouver că cererea lui Pierre fusese respinsă.
Bernard Ledun, de la biroul consulului general al Franţei a fost cel care i-a eliberat lui Pierre această scrisoare de refuz, fără să-şi dea seama de natura explozivă a documentului.
După cum spune Pierre, serviciile secrete franceze erau „furioase de această gafă a domnului Ledun, care comisese o trădare, aceea de a da unor străini o scrisoare a ministrului Apărării care dădea credit acuzaţiilor mele că fusesem diplomat şi ofiţer de informaţii în serviciul Franţei în Libia şi Italia.
„Puteţi argumenta", recunoaşte Pierre, „că această scrisoare nu dovedeşte că am servit guvernul francez." Ei bine, unde ai văzut un simplu cetăţean francez acuzat de trădare şi „atac asupra securităţii statului", condamnat la teribila pedeapsă de 20 de ani de muncă silnică?
„Numai dacă crezi în Moş Crăciun", comentează Pierre, „ai putea crede că cineva poate fi vinovat de astfel de «crime» oribile fără să aibă cunoştinţe de secrete de stat. Şi, apropo, «atac asupra securităţii statului» înseamnă, în engleză bună, «a încerca să răstoarne statul printr-un act subversiv».
„Presupune că am avut puterea de a trăda şi de a face rău statului francez în perioada la care se face referire. Adică, în anii 1950. Acesta este într-adevăr un merit pentru afirmaţiile mele. Şi acesta este motivul pentru care domnul Ledun a trebuit să plătească preţul greşelii sale prin moarte." Pierre susţine: „Domnul Ledun a fost ucis la Paris de către serviciile de informaţii franceze pe 1 februarie 1994. Mi-a dat arma cu care îmi pot susţine acuzaţiile. Dacă am fost odată condamnat pentru «trădare», de ce sa nu fiu si a doua oară?
„Fără această scrisoare, serviciile de informaţii franceze ar răspunde acuzaţiilor dumneavoastră în Verdict Final că nu au auzit niciodată de mine, că sunt un impostor sau un fel de nebun, excentric sau altceva. Dar această scrisoare blestemată este în mâinile dumneavoastră. Aşa că, dacă decideţi să puneţi mai multe întrebări acum, s-ar putea să vă spună că sunt un «biet fiu de căţea». Da!

„Vă rog să vă rugaţi pentru sufletul domnului Ledun, care a fost un adevărat gentleman prima victimă a cartii dumneavoastra.
«Vă mulţumesc foarte mult pentru Verdict Final», i-a spus Pierre acestui autor într-o scrisoare.«Cartea dumneavoastră este dreptatea făcută. Acum pot muri în pace. După cum a comentat Dag Hammarskjold,răposatul secretar general al ONU, «Adevărul este atât de simplu încât este considerat o banalitate pretenţioasă».” „ Pierre crede, fără îndoială, că Ledun a fost, de fapt, ucis ca răzbunare pentru greşeala sa, având în vedere publicarea viitoare a Verdictului Final. Iată de ce...
Vedeţi, primul anunţ public al acuzaţiilor care apar în Verdict Final a venit într-o reclamă specială pe o pagină întreagă, publicată pe 22 noiembrie 1993 la Dallas, Texas, în programul simpozionului anual organizat de Centrul de Informaţii privind Asasinarea lui JFK. Anunţul a dezvăluit că Verdict Final se bazase, în parte, pe o sursă franceză de informaţii care detalia legătura Mosad-ului israelian cu asasinarea lui JFK şi rolul serviciilor secrete franceze în acest sens.
Pierre consideră că acest anunţ a informat Mosad-ul şi serviciile secrete franceze că el era sursa la care se face referire în Verdict Finală.
În consecinţă, uciderea lui Ledun a fost un act de răzbunare împotriva lui Ledun pentru greşeala sa din trecut - adică, confirmarea faptului că Pierre fusese într-adevăr implicat (oricât de involuntar) într-un efort de colaborare sensibil şi la nivel înalt între...” Mosad şi serviciile secrete franceze.
Dacă Pierre nu ar fi vorbit cu curaj, completând veriga lipsă din conspiraţia asasinării lui JFK, Bernard Ledun ar fi putut trăi într-adevăr restul vieţii sale naturale în pace... dar adevărul despre asasinarea lui Kennedy s-ar putea să nu fi fost niciodată spus.
Pierre Neuville poate fi sigur că a jucat un rol major în a ajuta la rezolvarea celui mai mare mister al erei noastre moderne: întrebarea cine a orchestrat cu adevărat moartea lui John F. Kennedy - şi de ce.

MICHAEL COLLINS PIPER

Bibliografie

Adelson, Alan. Afacerea Ruby-Oswald . Seattle, Washington: Romar Books, Ltd., 1988.
Agnew, Spiro T. Mergi in liniste sau altfel o.... New York: William Morrow & Company, 1980.
Anson, Robert Sam. L-au ucis pe Presedinte! In cautarea criminalilor lui John F. Kennedy. New York: Bantam Books, 1975.
Baer, Jean. The Self Chosen. New York: Arbor House, 1982.
Ball, George and Douglas Ball. Atasament Pasional: Implicare Americii cu Israel din1947 pana in prezent. New York: W. W. Norton & Company, 1992.
Bass, Warren. Sprijina-ti orice prieten. New York: Oxford University Press, 2003.
Beit-Hallahmi, Benjamin. Conexiunea israeliana—Pe cine inarmeaza Israel si de ce ?. New York: Pantheon Books, 1987.
Birmingham, Stephen. Multimea noastra. New York: Harper & Row, 1967.
Blakey, G. Robert & Richard N. Billings. Complotul de-al ucide pe Presedinte: Crima Organizata l-a ucis pe JFK—Povestea finala. New York: Times Books, 1981.
Blitzer, Wolf. Intre Washington si Ierusalim. New York: Oxford University Press, 1985.
Blumenthal, Sid. Ed. Guvernul schimburile de focuri. New York: Signet Books, 1976.
Brown, Walt. Tradare in Dallas. New York: Carroll & Graf, 1995.
Bruck, Connie. Master of the Game. New York: Simon & Schuster, 1994.
Canfield, Michael & Alan J. Weberman. Lovitura de stat in America: CIA si Asasinarea lui John F. Kennedy. New York: The Third Press, 1975.
Chamish, Barry. Prabusirea Israelului. Edinburg, Scotland: Canongate Publishers, 1992.
Chamish, Barry. Cine l-a omorat pe Yitzhak Rabin? Venice, California: Feral House Press, 1998.
Chernow, Ron. Familia Warburg. New York: Vintage Books, 1994.
Cockburn, Andrew and Leslie Cockburn. Legaturi Periculoase. New York: Harper Collins Publishers, 1991.
Cohen, Avner. Israelul and the Bomb. New York: Columbia

University Press, 1998.
Cohen, Mickey, John Peer Nugent. Mickey Cohen: In propriile cuvinte Words. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1975.
Corbitt, Michael, Sam Giancana. Profit de ambele parti. New York: William Morrow, 2003.
Curtiss, Richard. O imagine in schimbare: Perceptia americana a disputei arabo-israeliana. Washington, D.C.: American Educational Trust, 1986.
Davis, Deborah. Katharine cea Mare. New York: Sheridan Square Press,1991.
Davis, John H. Bosul Mafiei : Carlos Marcello si Asasinarea lui John F. Kennedy. New York: McGraw-Hill Publishing Company, 1989.
Deacon, Richard. Serviciul Secret Israelian. New York: Taplinger Publishing Co., Inc., 1978.
DeCamp, John. Musamalizarea afacerii Franklin. Lincoln, Nebraska: AWT, Inc., 1996.
Demaret, Pierre and Christian Plume. Tinta DeGaulle. New York: Dial Press, 1975.
Demaris, Ovid. Orasul Captiv. New York: Lyle Stuart, 1969.
Demaris, Ovid. Ultimul Mafiot: Lumea tradarii lui Jimmy Fratianno. New York: Bantam Books, 1981.
Di Eugenio, James. Destin Tradat. New York: Sheridan Square Press, 1992.
Ehrenfeld, Rachel. Banii diavolului: Intalniri de -a lungul drumului lor.New York: Harper Collins Publishers, 1992.
Eisenberg, Dennis and Uri Dan and Eli Landau. Meyer Lansky: Mogulul Mafiei. New York: Paddington Press, 1979.
Eveland, Wilbur Crane. Funii de nisip: Esecul Americii in Orientul Mijlociu. New York: W. W. Norton & Company, 1980.
Evaluare a Serviciilor de Informatii. Dope, Inc. New York: New Benjamin Franklin House, First edition, 1978; second edition, 1986.
Evaluare a Serviciilor de Informatii. Arma secreta a Moscovei: Ariel Sharon si Mafia Israeliana. Washington, D.C., 1986.
Evaluare a Serviciilor de Informatii Proiect Democratie:Guvernul Paralel din spatele Afacerii Iran-Contra. Washington, D.C.:
, Aprilie, 1987.

Evaluare a Serviciilor de Informatii. Adevarul grotesc despre ADL. Washington, D.C.: Executive Intelligence Review, 1992.
Fensterwald,Bernard si Commitetul de Investigare a Asasinatelor. Coincidente sau Conspiratie? New York: Zebra Books, 1977.
Findley, Paul. Au avut curajul sa vorbeasca: Oameni si Institutii i-au atitudine impotriva lobby-ului Israelian. Westport, Connecticut: Lawrence Hill & Company, 1985.
Flammonde, Paris. Conspiratia Kennedy: Raportul neautorizat al Investigatiei Jim Garrison. New York: Meredith Press, 1969.
Ford, Gerald R. Vremea vindecarii: Autobiografia lui Gerald R. Ford. New York: Harper & Row, 1979.
Forster, Arnold.Punctul de plecare. New York: Donald I. Fine, Inc., 1988.
Forsyth, Frederick. Ziua Sacalului. New York: Bantam Books, 1972.
Fox, Stephen. Sange si Putere: Crima organizata in America Secolului XX. New York: William Morrow & Company, 1989.
Friedman, Robert I. Falsul Profet: Rabinul Meir Kahane: Din Informator FBI membru Knesset. New York: Lawrence Hill Books, 1990.
Furiati, Claudia. Operatiunea ZR Rifle: Complotul uciderii lui Kennedy si Castro. Victoria, Australia: Ocean Press, 1994.
Garrison, Jim. Pe urmele asasinilor: Investigatia mea si actul de acuzare in dosarul crimei Presedintelui Kennedy. New York: Sheridan Square Press, 1988.
Gentry, Curt. J. Edgar Hoover: Omul si secretele lui. New York: W. W. Norton & Company, 1991.
Ghareed, Edmund (ed). Dublu Standard:Portretizarea Arabilor in Media americana. Washington, D.C.: American-Arab Affairs Council, 1983.
Giancana, Sam si Chuck Giancana. Dubla Tradare: Povestea exploziva a mafiotului care a controlat America. New York: Warner Books, 1992.
Gosch, Martin A. and Richard Hammer. Ultimul testament al lui Lucky Luciano. Boston: Little Brown and Company, 1974.
Green, Stephen. Partinire: Relatia secreta a Americii cu Israel agresiv. New York: William Morrow & Company, 1984.
Goldberg, J. J. Puterea evreilor: Imaginea din interiorul

stabilimentului evreu american.Reading, Massachusetts: Addison-Wesley Publishing Company, Inc., 1996.
Haldeman, H. R. Sfarsitul Puterii. New York: Times Books, 1978.
Hamburg, Eric. ed. Nixon: Un film de Oliver Stone . New York: Hyperion Books, 1995.
Harrison, Alexander. Provocandu-l pe De Gaulle:Organizatia Armata Secreta si Contrarevolutia din Algeria. New York: Praeger Publishers, 1989.
Hart, Alan. Arafat—Terrorist sau Pacificator? London: Sidgwick & Jackson, 1984.
Haslam, Edward T. Mary, Ferrie & the Virusul Maimutei . Albuquerque, New Mexico: Wordsworth Communications, 1995.
Henissart, Paul. Lupii in oras: Moartea Algeriei franceze. New York: Simon and Schuster, Inc., 1970.
Hepburn, James. Adio America. Liechtenstein: Frontiers Company, 1968.
Hersh, Seymour M. Solutia Samson : Arsenalul Nuclear al Israelului si politica externa americana. New York: Random House, 1991.
Hinckle, Warren and William W. Turner. Secrete Letale: Razboiul CIA-Mafia impotriva lui Castro si Asasinarea lui JFK. New York: Thunder's Mouth Press, 1992.
Hoover, J. Edgar. Stapanul înșelăciunii. New York: Henry Holt & Company, 1958.
Horne, Alistair. Salbaticul razboi al pacii. Middlesex, England: Penguin Books, 1977.
Hougan, Jim. Agenda Secreta: Watergate, Informatorul si CIA. New York: Random House, 1984.
Hougan, Jim. Spionii: Vanatoarea Americii—Utilizarea spionilor in interese private. New York: William Morrow & Company, Inc., 1988.
Comitetul Selectat al Camerei Reprezentantilor pentru Asasinate, Raport final privind asasinatele. New York: Bantam Books, 1979.
Hurt, Henry. Suspiciune Rezonabila. New York: Holt, Rinehart & Winston, 1985.
Hutchison, Robert. Vesco. New York: Praeger Publishers, 1974.
Kantor,Seth. Cine a fost Jack Ruby? New York: Everest House, 1978.
Katz, Leonard. Unchiul Frank:Biografia lui Frank Costello. New York: Drake Publishers, Inc., 1973.

Kenan, I. L. Apararea Israelului: Prietenii si dusmanii din Washington. Buffalo: Prometheus Books, 1981.
Kirkwood, James. Grotescul american: O relatarea Afacerii Clay Shaw- Jim Garrison din New Orleans. New York: Simon & Schuster, 1970.
Krefetz, Gerald. Evreii si banii: Mituri vs Realitate. New York: Ticknor & Fields, 1982.
Kurzman, Dan. Ben-Gurion: Profetul Focului. New York: Simon & Schuster, 1983.
Kwitny, Jonathan. Crimele Patriotilor: Povestea adevarata a drogurilor, banilor murdari si CIA. New York: W. W. Norton & Company, 1987.
Kwitny, Jonathan. Inamici fara numar: Crearea unei lumi neprietenoase. New York: Penguin Books, 1986.
Lacey, Robert. Micutul: Meyer Lansky si viata gangsterului. Boston: Little, Brown & Company, 1991.
Lacouture, Jean. De Gaulle: Legiuitorul. New York: W.W. Norton & Company, 1993.
LaFontaine, Ray si Mary. Oswald a vorbit. Gretna, Louisiana: Pelican Publishing, 1996.
Lambert, Patricia. False Witness. New York: M. Evans & Company, 1998.
Lane, Mark. Dizidenta unui cetatean. New York: Dell, 1975.
Lane, Mark. Negare Plauzibila. New York: Thunders Mouth Press, 1991.
Lane, Mark. Judecata Pripita. New York: Thunder's Mouth Press, 1992.
Lane, Mark and Donald Freed. Actiune Executiva. New York: Dell Books, 1973.
Lasky, Victor. JFK: Omul si mitul. New York: Arlington House Publishers, 1966.
Leek, Sybil and Burt Sugar. Lantul asasinarii. New York: Corwin Books, 1976.
Lewis, Ron. Insertie in trecut. Medford, Oregon: Lewcom Productions, 1933.
Liberty Lobby. Spotlight si Bilderbergii. Washington, DC: Liberty Lobby, 1997.
Lilienthal, Alfred M. Cinexiunea Zionista II. New Brunswick, New Jersey: North American, 1982.

Loftus, John and Mark Aarons. Razboiul secret impotriva evreilor, New York: St. Martin's Press, 1994.
Mangold, Tom. Cold Warrior—James Jesus Angleton: Maestru spion, vanator al CIA-ului. New York: Simon & Schuster, 1991.
Marrs, Jim. Foc Incrucisat: Complotul care l-a ucis pe Kennedy. New York: Carroll & Graf Publishers, Inc., 1989.
Marshall, Jonathan, Peter Dale Scott,Jane Hunter. Legatura Iran-Contra. Boston: South End Press, 1987.
Martin, David C. Salbaticia Oglinzilor. New York: Harper & Row, 1980.
Martin, Malachi. Cheia acestui sange. New York: Simon & Schuster, 1990.
McClellan, Barr, Sange, Bani si Putere. New York: Hannover House, 2003.
McCoy, Alfred W. Politicile Heroinei: Complicitatea CIA-ului in Traficul global de stupefiante. Chicago: Lawrence Hill Books, 1991.
Messick, Hank. Lansky. New York: Berkley Medallion Books, 1971.
Messick, Hank and Burt Goldblatt. Mafia si oamenii ei. New York: Ballantine Books, 1972.
Messick, Hank. Dosar Secret. New York: G. P. Putnam's Sons, 1969.
Milan, Michael. Echipa: Alianta secreta a guvernului american cu crima organizata . New York: Shapolsky Publishers, Inc., 1989.
Miller, Marvin. Distrugerea unui Presedinte: Conexiunea Nixon. Covina, California: Classic Publications, 1975.
Moldea, Dan. Victorie neagra. New York: Viking Press, 1986.
Moldea, Dan. Razboaiele lui Hoffa: Teamsterii, Rebelii, Politicienii si Mafia. New York: Paddington Press, 1978.
Morris, Roger. Partenerii puterii. New York: Henry Holt & Company, 1996.
Morrow, Robert D. Tradare: Reconstructia unor anumite evenimente clandestine de la Golful Porcilor la asasinarea lui John F. Kennedy. Chicago: Henry Regnery Co, 1976.
Morrow, Robert D. Senatorul trebuie sa moara: Uciderea lui Robert F. Kennedy. Santa Monica, California: Roundtable Publishing, Inc., 1988.
Mullins, Eustace. Ordinea Mondiala. Staunton, Virginia: The Ezra Pound Institute, 1992.
Nelson, Jack. Teroare in noapte: Campania Klanului impotriva

Evreilor. New York: Simon & Schuster, 1993.
Newman, John. Oswald si CIA-ul. New York: Carroll & Graf Publishers, 1995.
O'Brien, Lee. Organizatiile americane evreiesti si Israelul. Washington, D.C.: Institute for Palestine Studies, 1986.
Oglesby, Carl. Asasinarea lui JFK: Probe si teorii . New York: Signet Books, 1992.
Oglesby, Carl. Yankeii si razboiul Cowboy-lor. Kansas City, Kansas: Sheed Andrews & McMeel, Inc., 1976.
O'Leary, Brad and L. E. Seymour. Triunghiul mortii, Nashville: WND Books, 2003.
Ostrovsky, Victor,Claire Hoy. Pe calea inselatoriei: crearea si distrugerea unui ofiter Mosad. New York: St. Martin's Press, 1990.
Ostrovsky, Victor. Cealalta fata a inselatoriei. New York: HarperCollins, 1994.
Pepper, William. Operatiunea Statului. New York: Verso Books, 2003.
Pepper, William. Ordinele de a-l reduce la tacere. New York: Carroll & Graf, 1995.
Perlmann, S. M. Istoria evreilor in China. London, 1913.
Pilat, Oliver. Drew Pearson: O biografie neautorizata. New York: Harper's Magazine Press, 1973.
Prouty, L. Fletcher. Echipa secreta: CIA si aliatii sai la controlul SUA si al lumii. Costa Mesa, California: Institute for Historical Review, 1992.
Rafizadeh, Mansur. Martor: Sahul si tranzactiile secrete de armament —o relatare din interiorul implicarii U.S in Iran. New York: William Morrow & Company, 1987.
Appleye, Charles , Ed Becker. Toti mafiotii americani: Povestea lui Johnny Rosselli . New York: Doubleday, 1991.
Raviv, Dan,Yossi Melman. Fiecare spion e un print. Boston: Houghton Mifflin Co., 1990.
Reid, Ed. Aducatorii de moarte: Anatomia Crimei organizate in America, oras cu oras. New York: Bantam Books, 1970.
Reid, Ed, and Ovid Demaris. Jungla verde. New York: Pocket Books edition, 1964.
Riebling, Mark. Criza:Razboiul secret dintre FBI si CIA. New York: Alfred A. Knopf, 1994.
Riordan, James. Stone. New York: Hyperion Books, 1995.

Rockwell, George Lincoln. De data asta,lumea. Liverpool, West Virginia: White Power Publications, 1963.
Roemer, William F. Razboiul Nasilor. New York: Donald I. Fine, Inc., 1990.
Rokach, Livia. Terorismul sacru al Israelului. Belmont, Massachusetts: AAUG Press, 1986.
Russell, Dick. Cel care a stiut prea mult. New York: Carroll & Graf Publishers, 1992.
Russo, Gus. Trăiește sub sabie: Războiul secret împotriva lui Castro și moartea lui JFK. Baltimore: Bancroft Press, 1998. Ryskind, Allan H. Hubert. New York: Arlington House, 1968.
Sale, Kirkpatrick. Schimbarea puterii: Ascensiunea marginii Sudului si provocarea sistemului din Est. New York: Random House, 1975.
Scheim, David E. Contract pe America: Crima mafiei a Presedintelui John F. Kennedy. New York: Shapolsky Publishers, Inc., 1988.
Schoenbaum, David. USA si Israelul. New York: Oxford University Press, 1993.
Scott, Peter Dale. Crima si musamalizare, Berkeley, California: Westworks Publishers, 1977.
Scott, Peter Dale. Politici ascunse si moarte lui JFK. Berkley, California: University of California Press, 1993.
Segev, Samuel. Triunghiul Iranian. New York: The Free Press, 1998.
Sheridan, Walter.Ascensiunea si decaderea lui Jimmy Hoffa. New York:Saturday Review Press, 1972.
Smith, Richard Norton. Thomas E. Dewey si vremurile sale. New York: Simon & Schuster, Inc., 1982.
Steven, Stewart. Maestrii spionajului din Israel. New York: Ballantine Books, 1980.
Summers, Anthony. Conspiratie. New York: McGraw-Hill Book Company, 1980.
Summers, Anthony. Oficial and Confidential: Viata secreta a lui J. Edgar Hoover, New York: G. P. Putnam's Sons, 1993.
Tarpley, Webster Griffin and Anton Chaitkin. George Bush: Biografia Neautorizata.Washington, D.C.: Executive Intelligence Review, 1992.
Thompson, Scott. The Familia Buckley Family: Fabianii de pe Wall

Street in Miscarea Conservatoare. New York: Campaigner Publications. (undated; circa 1980).
Tivnan, Edward. Lobby-ul: Puterea politica evreiasca si politica externa americana. New York: Simon & Schuster, 1987.
Truman, Margaret - Harry S. Truman. New York: William Morrow & Company, Inc., 1973.
Wean, Gary L. E un peste in sala de judecata. Oak View, California: Casitas Books, 1987.
Whalen, Richard J. Părinţii fondatori: Povestea lui Joseph P. Kennedy. New York: New American Library, 1964.
Winks, Robin W. Halat şi robă: savanţi în războiul secret, 1939-1961. New Haven, Connecticut: Yale University Press, 1996 (second edition).
Winter-Berger, Robert N. Banii murdari din Washington.Relatare din interior a coruptiei guvernamentale. Secaucus, New Jersey: Lyle Stuart, Inc., 1972.
Wise, David. Statul Politienesc American: Guvernul impotriva poporului. New York: Random House, 1976.
Wise, David and Thomas B. Ross. Guvernul Invizibil. New York: Random House, 1964.
Wise, David. Vanatoare de ,,cartite". New York: Avon Books, 1992.

CONCLUZIE IMPLICITĂ

Întrebări, răspunsuri şi reflecţii
Despre crima secolului

Un compendiu de întrebări pertinente adresate lui Michael Collins Piper, autorul cărţii Verdict Final, şi răspunsurile lui Piper la acestea.

DEDICAŢIE
Lui Pierre Neuville.

Acest brav patriot francez, care şi-a riscat viaţa pentru a expune planul Israelului de asasinare a preşedintelui egiptean Gamal Abdel Nasser, mi-a oferit informaţii şi perspective critice care au adus teza prezentată în Verdict Final, la finalitate.

O NOTĂ INTRODUCTIVĂ
DE MICHAEL COLLINS PIPER

Titlul acestei serii de întrebări şi răspunsuri despre asasinarea lui JFK are un dublu sens. Pe de o parte, este un joc de cuvinte cu titlul „Verdict Final”cu tot meritul lui Mark Lane, a cărui lucrare majoră, „ Judecată Pripita”, a fost prima lucrare majoră care a dezactivat Raportul Comisiei Warren.
Pe de altă parte, însă, este esenţial să înţelegem exact ce este o „judecată implicită” pentru a aprecia ironia titlului: O judecată emisa în favoarea cuiva într-o instanţă judecătorească atunci când oponentul nu se prezintă în instanţă pentru a se apăra împotriva acuzaţiilor dumneavoastră.
Cred că am câştigat, în esenţă, un verdict în cazul conspiraţiei privind asasinarea lui JFK.
Iată de ce: În „Verdict Final”, cred că am infatisat o imagine completă care a legat, în esenţă, toate cele mai frecvent acceptate teorii ale conspiraţiei privind asasinarea lui JFK într-un format strâns, care a explicat cum şi de ce a evoluat conspiraţia uciderii lui John F. Kennedy şi cine a fost în spatele ei. Peste 25.000 de exemplare ale cărţii „ Verdict Final” sunt acum în circulaţie în Statele Unite (şi în întreaga lume), însă nici o persoană nu a intervenit încă pentru a infirma în vreun fel vreun fapt legat de teoria mea aşa cum apare în „Verdict Final”.
Aşadar, simt că am câştigat o „judecată în lipsă” necontestată în cazul JFK şi că teza fundamentală a cărţii a fost confirmată, nu numai pentru că nimeni nu a reuşit să o infirme, ci, mai important, pentru că cele mai multe încercări jalnice de a infirma cartea au eşuat.
Acum încerc să răspund la multe dintre întrebările şi comentariile şi la câteva critici care mi-au venit de la mulţi, mulţi cititori. Mă bucur să spun că, din câteva sute de cărţi poştale, apeluri şi scrisori pe care le-am primit de la cititori, a existat a o singură persoană care a spus că nu i-a plăcut cartea, iar plângerea acelei persoane a fost că a spus că a considerat scrierea mea „infantila”. Dar nu a avut nici o critică de fond la adresa conţinutului cărţii în sine. Sincer, mi s-a părut că persoana respectivă voia doar să se plângă.
O altă persoană, foarte cunoscutul editorialist Sam Francis, a spus cuiva că, deşi Verdict Final conţinea ceea ce el numea „informaţii

foarte valoroase”, el încă credea că Lee Harvey Oswald a acţionat singur în asasinarea lui JFK. (Nu voi comenta despre asta.)
Per total, am fost încântat de numărul de întrebări interesante şi provocatoare care mi-au fost adresate de cititorii mei. Adesea, aveau întrebări ţintă, întrebându-mă de ce nu am făcut referire la o chestiune sau alta sau de ce am trecut cu vederea un subiect despre care considerau că merită discuţii suplimentare.
În Verdict Final, publicată acum într-un format actualizat şi revizuit ca supliment , multe dintre întrebările abordate sunt exact aşa cum au venit direct la mine de la cititorii Judecăţii Finale. În alte cazuri, am combinat o serie de întrebări conexe venite din surse diferite.
Şi este interesant de subliniat că mulţi,foarte mulţi oameni au avut exact aceleaşi interese abordate în întrebările lor. Deşi nu există o ordine anume în care întrebările şi răspunsurile apar în aceste pagini, am încercat să clasificăm întrebările într-o manieră liberă, care duce logic de la un subiect la altul.
Întrebările acoperă o gamă largă de subiecte şi sunt aranjate în aşa fel încât chiar şi cineva care nu a citit de fapt Verdict Final va fi capabil să înţeleagă subiectul fără a fi citit mai întâi cartea, deşi, este inutil să spun că sugerez ca, înainte de a citi acest material, cititorul să parcurga mai întâi la Verdict Final.
Cred că oamenii vor găsi materialul edificator şi că oferă cititorilor noi perspective asupra diferitelor aspecte ale controversei asasinării lui JFK.
Dacă am omis ceva, sper că oamenii se vor simţi liberi să-mi scrie şi să mă roage să răspund la întrebările pe care le-ar putea avea.
Cred că Verdict Final este, cel puţin deocamdată, ultimul cuvânt despre asasinarea lui JFK, dar cred, de asemenea, că concluzia implicita ajută să aducă în evidenţă unele dintre zonele gri despre care oamenii ar putea avea întrebări. Deci, da, cred că a existat o hotărâre în lipsă pronunţată în favoarea Judecăţii Finale.

MICHAEL COLLINS PIPER

Întrebări și răspunsuri

Ceea ce urmează sunt întrebări adresate lui Michael Collins Piper, autorul cărţii Verdict Final, şi răspunsurile sale la aceste întrebări. Întrebările se concentrează atât pe o gamă largă de chestiuni discutate, cât şi pe subiecte care nu sunt menţionate în paginile cărţii Verdict Final. Întrebările apar cu text îngroşat. Răspunsurile lui Piper sunt redactate normal.

Cum a aparut pentru prima dată cu teoria conform căreia serviciul de informaţii israelian Mosad, a fost implicat în asasinarea Preşedintelui Kennedy?

Aceasta este o acuzaţie extrem de controversată având în vedere toate celelalte teorii care au fost prezentate. Cum aţi ajuns să cercetaţi şi să scrieţi această carte?

Nu este o întrebare simplă la care sa răspund, deoarece procesul de dezvoltare a ideii pentru carte a fost ceva care, presupun, a cuprins chiar începutul perioadei în care am început să citesc despre asasinarea lui JFK ca elev de şcoală generală la sfârşitul anilor 1960. Am atins diverse aspecte ale răspunsului la această întrebare în paginile cărţii Verdict Final, dar, din moment ce atât de mulţi oameni şi-au pus încă această întrebare, voi elabora mai mult şi poate voi oferi cititorilor câteva perspective noi.

După cum ştie bine oricine este, chiar şi vag, familiarizat cu subiectul, au fost scrise literalmente mii de cărţi pe această temă. Probabil am citit cel mult 100 dintre ele. Am o bibliotecă personală extinsă pe această temă (şi pe multe alte subiecte, în special, aş putea menţiona, politica SUA în Orientul Mijlociu) şi am citit multe dintre cărţile lui JFK de multe, multe ori de-a lungul anilor şi, în acest proces, am absorbit detaliile primare.

Îmi amintesc că la un moment dat, pe când eram la facultate şi discutam despre asasinarea lui JFK cu mama mea (care era foarte bine informată despre subiect) ea mi-a spus: „De ce nu scrii o carte despre asta?” Am răspuns: „Ei bine, asta ar fi practic o pierdere de timp. Există foarte puţine informaţii noi despre care să scriu. Cărţile au fost deja, în esenţă, scrise.” (Nu ştiam ce aveam să descopăr mai târziu!)

În orice caz, însă, în esenţă, în jurul anului 1992,interesul meu pentru asasinat a început să se dezvolte mai mult, în mare parte datorită faptului că The Spotlight, ziarul pentru care fusesem

angajat timp de un deceniu, fusese implicat în procesul de calomnie al lui E. Howard Hunt. În 1991, fusese lansată cartea lui Mark Lane, Negare Plauzibila, şi aceasta a fost cartea care a subliniat circumstanţele cazului de calomnie al lui Hunt care a implicat ziarul The Spotlight şi aceasta a fost, de asemenea, perioada în care filmul lui Oliver Stone, JFK, era în curs de realizare şi lansare. Prin urmare, a existat un interes reînviat şi revigorat pentru asasinarea lui JFK.Citind cartea lui Mark Lane, care se concentrează pe rolul CIA în asasinarea preşedintelui Kennedy, mi-a devenit clar că unul dintre principalii jucători de rang înalt ai CIA din culise în manipularea evenimentelor care au făcut să pară că presupusul asasin al preşedintelui, Lee Harvey Oswald, era poate un fel de „agitator pro-Castro" cu legături cu sovieticii, a fost James Jesus Angleton, directorul contrainformaţiilor CIA.
Angleton nu era doar numărul trei în CIA şi unul dintre veteranii acesteia, ci era, mai important, în contextul nostru, foarte apropiat de Mosad-ul israelian, ca o consecinţă a rolului său de gardian foarte gelos al biroului Mosad al CIA. Aceasta este o informaţie care a fost mult timp în domeniul public.
Legăturile lui Angleton cu Mosad nu au fost o surpriză reală.
Cu toate acestea, însuşi faptul că Angleton a fost jucătorul central în relaţia CIA cu circumstanţele din jurul asasinării lui JFK a fost interesant pentru mine, întrucât de-a lungul anilor, deşi au existat multe cercetări şi anchete asupra a ceea ce s-ar putea numi „care e nivelul de implicare a fiecaruia în asasinarea lui JFK?" şi a conspiraţiei şi muşamalizării, rolul proeminent al lui Angleton nu a primit niciodată atenţia pe care o merita cu siguranţă. El este menţionat în unele (dar nu in toate) cărţile pe această temă, dar, în general, doar în treacăt. De fapt, Angleton este considerat doar un fel de „anticomunist de dreapta" care a fost implicat în CIA.
În paranteză, aş putea menţiona că mulţi dintre cercetătorii asasinării lui JFK care au investigat intrigile CIA în legătură cu asasinatul par să aibă această dorinţă de a nega orice implicare instituţională din partea CIA şi de a-i prezenta pe acei conspiratori din CIA sau pe cei care erau legaţi de CIA şi care au fost implicaţi în asasinat, ca fiind cumva „elemente rebele".
Cu toate acestea, aşa cum a arătat Lane în Negare Plauzibilă şi aşa cum cred că am amplificat ferm în Verdict Final, aceste figuri CIA lucrau instituţional. Nu erau „elemente nesubordonate", ci lucrau

în numele CIA însăşi, în colaborare cu Mosad-ul israelian şi elemente ale crimei organizate, ambele fiind de mult timp strâns legate. În orice caz, Negare Plauzibilă mi-a cimentat în minte faptul că jucătorul CIA în acest caz, Angleton - care a fost implicat în conspiraţia asasinatului era, de fapt, omul cheie al Mosad-ului la CIA.În aceeaşi perioadă, au existat şi alte lucruri care m-au făcut să caut mai departe în direcţia Mossadului. Trebuie să dau credit cui se cuvine. Jurnalul organizaţiei Lyndon LaRouche, Executive Intelligence Review, publicase o carte temeinic documentată intitulată Dope, Inc. la mijlocul anilor 1980, iar în acel volum s-au concentrat asupra rolului corporaţiei Permindex, în al cărei consiliu de administraţie a făcut parte Clay Shaw.Shaw a fost directorul comercial din New Orleans pe care procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, l-a acuzat de implicare în conspiraţia de asasinat. Procesul Shaw-Garrison a fost, evident, în centrul atenţiei filmului JFK al lui Oliver Stone. În Dope, Inc., editorii au subliniat faptul că doi dintre principalii iniţiatori din spatele acestei corporaţii secrete,Permindex, au fost maiorul Louis M. Bloomfield şi rabinul Tibor Rosenbaum.
Totuşi, sincer, trebuie să recunosc că, deşi citisem Dope, Inc., nu mi-a fost niciodată clar de ce israelienii, în sine, ar fi avut un interes în a se implica într-un complot de asasinare a lui JFK. Iată o notă critică la adresa Dope, Inc.: în carte, editorii afirmă că Mosad-ul israelian nu este în esenţă nimic mai mult decât un instrument al serviciilor secrete britanice şi că serviciile secrete britanice au fost responsabile pentru uciderea preşedintelui Kennedy. Nu sunt de acord cu această evaluare, dar acest lucru nu sugerează că organizaţia LaRouche nu este o sursă de încredere. De fapt, multe persoane diferite (inclusiv criticii lor) au recunoscut cercetările remarcabile şi ample efectuate de oamenii lui LaRouche, chiar dacă criticii nu sunt neparat de acord cu concluziile specifice ale organizaţiei LaRouche.
În ceea ce priveşte materialul referitor la Permindex, organizaţia LaRouche s-a bazat în mare măsură pe materiale deja publicate în presa europeană aşadar, materialul nu a fost nimic ieşit din comun. Cu toate acestea, Dope, Inc. nu examinează niciodată politica lui JFK faţă de Orientul Mijlociu, care, bineînţeles, ar fi interesul principal al israelienilor în contextul lor naţional şi care, în acelaşi timp, ar explica interesul lui Bloomfield şi Rosenbaum de a fi

implicaţi în conspiraţia de a se implica in finanţarea şi orchestrarea asasinării lui JFK.
Trebuie să i-au in considerare şi un monolog înregistrat al unui anume Dr. John Coleman, care spune că este un fost agent de informaţii britanic. Coleman a susţinut în raportul său că, aşa cum a spus el, „sionismul” s-a aflat în spatele asasinării lui JFK şi, în esenţă, a repetat legăturile Permindex dintre Bloomfield, Shaw, etc., care fuseseră deja documentate.
Totuşi, în anumite privinţe, Dr. Coleman de fapt a gresit in unele dintre „probele” sale referitoare la asasinarea lui JFK. Aşadar, eram familiarizat cu munca sa, dar mă grăbesc să subliniez că nu a explicat niciodată de ce, aşa cum spune el, „sionismul” ar avea motive să-l înlăture pe JFK de la Casa Albă.
Deci, vedeţi, a existat o oarecare bază literară pentru acuzaţiile pe care le-am prezentat în Verdict Final (legate într-un pachet frumos şi elegant care are sens), dar aceste acuzaţii au fost îngropate într-un amestec de alte materiale. Sincer, sunt surprins că nimanui înaintea mea nu i-a captat atenţia acest subiect legat de asasinare.
A existat un alt element pe care l-am întâlnit şi care m-a intrigat mult timp.
A apărut în The Kennedy Conspiracy de Paris Flammonde, o relatare extrem de temeinica şi absolut fascinantă a investigaţiei lui Jim Garrison asupra lui Clay Shaw. În acea carte, Flammonde subliniază că principala persoană implicată în lichidarea Permindex şi relocarea acesteia din Roma, Italia, în Africa de Sud a fost Dr. David Biegun. Biegun a fost descris ca un „susţinător financiar de nivel înalt” al Permindex şi a fost secretarul naţional al Comitetului Naţional pentru Muncă în Israel din New York. Aşadar, iată o altă figură cheie din reţeaua israeliană, care a fost o figură cheie în operaţiunea Permindex. Şi acest fapt a fost menţionat si în cartea Lovitură de stat în America de A. J. Weberman şi Michael Canfield. Aceştia subliniază că fostul ofiţer CIA Philip Agee a descris Comitetul Naţional pentru Muncă în Israel ca fiind un fel de proprietate CIA.
Toate acestea sunt bune şi frumoase, dar adevărul este că există o conexiune israeliană foarte distinctă aici.
Referindu-ne la Weberman şi Canfield, probabil merită menţionat (aşa cum subliniez în Verdict Final) că ei au fost sursa a ceea ce

am găsit cel mai interesant dintre toate şi, într-adevăr, prima referinţă reală la orice sugestie că a existat cumva o „legătură evreiască”, ca să spunem aşa, cu asasinarea lui JFK.
Mă refer la declaraţia lor din cartea lor că „După asasinat, un informator al Serviciului Secret şi al FBI-ului care se infiltrase într-un grup de exilaţi cubanezi şi era în proces de a le vinde mitraliere a raportat că pe 21 noiembrie 1963 i s-a spus: «Acum avem destui bani,noii noştri susţinători vor fi evreii de îndată ce se vor ocupa de JFK». Acest om furnizase informaţii fiabile în trecut.”
Aceasta a fost prima dată când am văzut ceva care să sugereze că „ evreii” au fost implicaţi în asasinarea lui JFK. Am citit această carte anume şi acest citat pentru prima dată în 1978 (cu mult înainte să aud vreodată de cercetarea apărută în Dope, Inc. sau de oricare dintre acuzaţiile Dr. John Coleman, printre alţii).
Apoi, de nenumărate ori, în anii următori, pe măsură ce am răsfoit şi recitit Lovitură de stat în America, semnificaţia şi impactul acestei referinţe neobişnuite au început să se contureze pe măsură ce am explorat toate faţetele diferite nu numai ale asasinării lui JFK, ci şi ale tuturor forţelor diferite care s-au aliniat împotriva preşedintelui american în momentul uciderii sale.
Evident, nu a fost un „complot evreiesc” de asasinare a lui JFK, dar, desigur, mi-am dat seama în cele din urmă că a existat într-adevăr o legătură israeliană cu crima care a implicat persoane înalt plasate care se întâmpla să fie evrei şi care erau interesate să promoveze conspiraţia pentru promovarea intereselor statului evreu.
Mulţi dintre cei mai naivi şi poate „liberali” cercetători ai asasinării lui JFK (în special cei care nu au explorat niciodată politica lui JFK în Orientul Mijlociu, care l-a situat în conflict cu Israelul) ar fi fost, fără îndoială,agitaţi şi nedumeriţi de sugestia că „evreii” ar avea vreo dorinţă să-l „execute” pe John F. Kennedy. La urma urmei, aşa cum a spus chiar şi unul dintre tinerii mei critici, „De ce ar vrea evreii să-l omoare pe John F. Kennedy? Ei au votat pentru el în 1960”. I-am spus: „Citeşte Verdict Final. Cartea îţi va răspunde la întrebare”. (După ce a citit în sfârşit cartea, a comentat: „Este destul de interesant. Nu ştiam niciodată asta”. Şi am auzit acest comentariu destul de des, e inutil să spun.) Inutil să spun că, în ciuda tuturor acestor acuzaţii şi a acuzaţiei Dr. John Coleman că „sionismul” s-ar afla în spatele asasinării lui JFK, nu am găsit niciodată vreun motiv

invocat. Întotdeauna mi s-a spus că orice anchetă privind o crimă trebuie să analizeze posibilelor motive. Ei bine, iată, pe măsură ce propriile mele cercetări au continuat, am început într-adevăr să găsesc motive pentru implicarea Israelului în asasinarea lui JFK. Prima mea indicaţie a unui motiv israelian a venit când cartea lui Seymour Hersch, Opţiunea Samson: Arsenalul nuclear al Israelului şi politica externă americană a fost publicată în 1991. În această carte, Hersh subliniază foarte clar faptul că JFK şi Israelul erau într-un conflict serios cu privire la dorinţa Israelului de a construi o bombă nucleară, pe care Israelul o percepea ca fiind esenţială pentru însăşi supravieţuirea sa. Hersh a aprofundat, de asemenea, statutul lui James J. Angleton ca avocat preeminent al Israelului in CIA.
În acelaşi timp, a fost publicat un alt volum critic: „Legătura periculoasă: Povestea din interior a relaţiei secrete dintre SUA şi Israel" de Andrew şi Leslie Cockburn. Această carte a explorat conflictul dintre JFK şi Israel în detalii similare şi, la fel ca şi cartea lui Hersh, a început să arunce o lumină nouă şi interesantă (pentru mine şi pentru alţii) asupra unui aspect puţin cunoscut al politicii externe a lui JFK şi am început să văd cum totul era legat direct de unele dintre forţele care aveau un interes în asasinarea sa.
Apoi am început să iau în considerare aspectele implicării crimei Organizate în asasinarea lui JFK şi cum ar putea exista într-adevăr o legătură între Israel şi crima organizată.
Am început să analizez legăturile dintre crima organizată şi CIA şi, de acolo, cu Mosad-ul israelian. Ştiam că Meyer Lansky, figura crimei organizate, se stabilise de fapt în Israel, dar nu mi-am dat seama niciodată, până nu am început cercetările mele, cât de strâns legat era de statul evreu. Nici nu mi-am dat seama cât de inexact este termenul „Mafia" atunci când este descris sindicatul crimei organizate.
În cele din urmă, dacă cineva doreşte serios să examineze istoria crimei organizate, nu poate deloc să arunce o privire realistă asupra acestei istorii fără a lua în considerare rolul lui Meyer Lansky. Este esenţial pentru că atunci când întorci piatra funerară a lui Lansky, găseşti viermii CIA şi ai Mosad-ului israelian târându-se acolo, poate chiar hrănindu-se unii cu alţii.
Aşa că am început să descopăr că existau legături foarte strânse între CIA,Mosad şi crima organizată, nu numai că toţi lucrau

împreună în mai multe sfere de influenţă de o perioadă lungă de timp, dar că toţi aveau un motiv distinct în dorinţa de a-l înlătura pe JFK de la preşedinţia americană.
De-a lungul anilor, mulţi dintre cei care au sugerat că CIA a avut un fel de rol în asasinat se tem să sugereze că a fost un rol instituţional şi spun în schimb că erau elemente „neloiale" ale CIA. În opinia mea, aceasta este o poziţie destul de incomodă.
Din câte ştiu eu, singurul autor (în afară de mine, desigur) care a afirmat că CIA a avut un rol instituţional în această afacere a fost Mark Lane, scriind în Negare Plauzibila. Aşadar, din diverse motive, au existat mulţi „cercetători" care nu au vrut sau au fost incapabili să recunoască profunzimea detaliilor descoperite în Negare Plauzibila care indică implicarea instituţională a CIA în uciderea preşedintelui.
Aş fi neglijent să nu-i dau credit fostului detectiv de poliţie din Los Angeles,Gary Wean, a cărui carte, „There's a Fish in the Courthouse" (E un peşte în tribunal), mi-a oferit multe informaţii valoroase care sugerează implicarea Israelului în asasinarea lui JFK.
Cartea puţin cunoscută a lui Gary conţine câteva informaţii particulare deosebit de interesante ale activităţilor ciudate conectate la CIA în Dallas, legate de Gary şi de fostul şerif din Dallas, Bill Decker, în compania regretatului actor de film şi erou de război, Audie Murphy (un prieten comun al lui Wean şi Decker), iar eu am fost încântat să pot oferi cărţii lui Gary o publicitate suplimentară pe care nu ar fi primit-o altfel.
În mod ironic, însă, Gary a sugerat ulterior că Verdict Final este greşită deoarece cartea mea se concentrează pe Mosad şi nu învinovăţeşte comunitatea evreiască în general pentru asasinarea lui JFK. De asemenea, m-a atacat în diverse locuri. Cred că nu poţi mulţumi pe toată lumea.
Adevărata „naştere" a cărţii, Verdict Final, presupun că a avut loc într-o seară, când m-am aşezat cu o foaie de hârtie şi am notat opt sau nouă fraze cheie, printre care: „politica lui JFK în Orientul Mijlociu",„Mosad-ul", „Lansky", „Mafia", câteva nume cheie. În acel moment, am început să iau o serie de cărţi de pe raft şi să cercetez, atunci şi acolo, suspiciunile care nu mai evoluau în adâncul minţii mele,ci în sfârşit chiar acolo, în faţă.

Am fost de fapt surprins de ceea ce am dat peste. Am fost uimit când am scos de pe raft cartea lui Stephen Green din 1984, „Partinitor: Relatia secreta a Americii cu Israelul militant”, şi am descoperit ce „mină de aur era. În mod ironic, citisem cartea cu vreo şapte ani înainte, dar nu mi-a făcut nici o impresie la momentul respectiv faptul că Green a subliniat şi cred că destul de profund că, după asasinarea lui JFK, politica SUA în Orientul Mijlociu a făcut o schimbare uimitoare de 180 de grade.
Acest lucru m-a lovit ca un baros, deoarece nici măcar nu apelasem la cartea lui Green până după ce teza mea fundamentală pentru „Verdict Final ” începuse să evolueze.
Aceasta informatie m-a dirijat pe un drum al cercetării care, sincer, pe măsură ce am avansat, am fost uimit de cantitatea de detalii factuale care indicau o conexiune israeliană pe care o descopeream în aşa-numitele surse „conventionale”.
Am descoperit, de asemenea, destul de ironic, că în cursul cercetărilor mele nu m-am bazat neapărat pe cărţi legate de asasinarea lui JFK pentru multe dintre detaliile care au apărut în cele din urmă în Verdict Final. Acest lucru în sine este interesant, chiar dacă numai pentru că evidenţiază faptul că nici un cercetător JFK nu a făcut vreodată o anchetă serioasă asupra unui posibil rol israelian.
Aşa cum am spus de nenumărate ori, sunt dispus să scuz mulţi dintre cercetătorii asasinării lui JFK pentru neglijenţa lor, chiar dacă numai pentru motivul că au existat foarte puţine informaţii publice până relativ recent (poate începând cu cartea lui Green, dar cu siguranţă in cărţile lui Hersh şi Cockburn) despre relaţia foarte dificilă dintre Israel şi JFK.
Cu toate acestea, desigur, eu însumi am trecut cu vederea acest lucru citind cartea lui Green.Inutil să mai spun că există toată această literatură despre „Mafia” care se află în spatele asasinării lui JFK etc. etc., dar, aşa cum vom vedea mai departe (şi aşa cum am subliniat în Verdict Final), nu poţi opri cercetarea implicării în crima organizată când ajungi la Carlos Marcello, şeful mafiei din New Orleans, şi Santo Trafficante, şeful mafiei din Tampa.
Trebuie să cauţi mai departe şi anume spre Meyer Lansky. Privind la Lansky te aduce înapoi atât la serviciile secrete americane, cât şi la cele israeliene. Aşa cum am prezentat în Verdict Final, descoperi că toate aceste aspecte şi indivizii s-au intersectat foarte clar în

Dealey Plaza din Dallas pe 22 noiembrie 1963.
Aşadar, investigatia pentru Verdict Final era în curs de desfăşurare. Scrierea propriu-zisă a cărţii a implicat crearea diferitelor secţiuni care, în cele din urmă, au devenit capitole în carte, iar eu am organizat materialul de cercetare în acele capitole.
În acel timp, mi-am dat seama că exista într-adevăr o cantitate mare de material disponibil şi că o mare parte din acesta l-am găsit în vasta mea bibliotecă personală. A fost ca şi cum aş fi asamblat un puzzle şi acesta îşi găsea locul. Per total, un proces foarte interesant.
Timpul iniţial de cercetare şi asamblarea materialului pentru includerea în carte a durat probabil aproximativ două luni. Scrierea propriu-zisă a fost un cu totul alt proces, dar trebuie să spun că, pe măsură ce scriam,cercetam continuu despre ce scriam şi căutam în alte domenii. Am continuat să descopăr că exista o poveste de spus. Deşi am continuat să mă gândesc până la sfârşitul procesului de scriere că voi găsi un fapt sau un detaliu care să contrazică teza mea, niciodată nu am găsit nimic care să o facă. Au fost momente când m-am gândit că poate exagerez şi, atunci când am verificat de două ori şi de trei ori faptele sau detaliile pe cât am putut, nu am găsit niciodată nimic contradictoriu.
În timp ce eram deja în procesul de scriere a cărţii, am dat peste un articol al fostului congresman Paul Findley (R-Ill.) în numărul din martie 1992 al publicaţiei The Washington Report on Middle East Affairs, o publicaţie editată de un grup de foşti diplomaţi americani care sunt oarecum ostili Israelului (ca să o spun uşor). Am fost surprins când Findley a spus că „Este interesant dar nu surprinzător de observat că, în toate cuvintele scrise şi pronunţate despre asasinarea lui Kennedy, agenţia de informaţii a Israelului, Mosad-ul, nu a fost niciodată menţionat. Şi totuşi, un motiv al Mosad-ului este evident... Complicitatea Mosad-ului este la fel de plauzibilă ca oricare dintre celelalte teorii."
Inutil să spun, deoarece deja scriam cartea de aproximativ patru luni, am fost uimit şi încântat să văd că Findley făcuse efortul de a scrie o rubrică atât de controversată, dar cu siguranţă nu a primit publicitate în afara paginilor acelei reviste cu tiraj limitat.
Aşadar, deşi Findley nu a prezentat nici o dovadă solidă, am avut impresia clară că poate cineva vorbise cu Findley şi că

existau nişte oameni „în cunoştinţă de cauză” care vorbeau despre posibilitatea implicării Mosad- ului şi am găsit acest lucru destul de încurajator.
Ca să fiu sincer, le-am spus la foarte puţini oameni că scriu cartea, pentru că mi-am dat seama că teza era destul de senzaţională. Când i-am spus unei persoane, aceasta a comentat, oarecum sarcastic: „Toată lumea vrea să dea vina pe evrei pentru tot”. Ei bine, presupun că aceasta a fost acuzaţia supremă. Cu toate acestea, am devenit absolut convins, pe măsură ce scriam cartea, că sapam cu adevărat într-o zonă a asasinării lui JFK care nu fusese niciodată explorată serios înainte.
Într-un fel, presupun, era o mină de aur care nu fusese încă descoperită. Aşadar, pot înţelege de ce mulţi oameni nu au privit niciodată în această direcţie.
Un alt lucru important de luat în considerare în legătură cu toate acestea este că cercetarea asasinării lui JFK a fost (şi continuă să fie) un domeniu remarcabil şi deosebit de incestuos. Oamenii se bazau pe cercetările altora şi rescriau şi reformulau informaţiile până la punctul în care nu se deschidea nici o cale nouă.
Ca o paranteză, trebuie să spun că, după ce Mark Lane a publicat „Rush to Judgment” (Judecata Pripită), majoritatea cărţilor despre asasinarea lui JFK (cu câteva excepţii notabile) au reformulat, în esenţă, materialul iniţial descoperit de Mark. El a pus bazele, a publicat şi a popularizat opinia naţională şi internaţională conform căreia exista o altă poveste care trebuia spusă: că Raportul Comisiei Warren era o fraudă şi că Lee Harvey Oswald nu era „un nebun singuratic”, în nici un caz.
Este suficient să spunem că „Judecata Pripită” a pus bazele pentru toate eforturile viitoare. Totuşi, dacă viitorii „cercetători” ar fi investigat mai amănunţit, o carte similară cu Verdict Final ar fi putut fi scrisă la un an sau doi după apariţia cartii lui Lane. Dar nu a fost cazul şi întregul proiect controversat a trebuit să-mi cadă în poală mie.
Aţi avut vreo sursă secretă pe care nu o puteţi numi?
Nu, nu am avut nicio „sursă secretă”, ca atare. Cea mai mare parte a materialului pe care l-am folosit în pregătirea Verdictului Final era în esenţă în domeniul public în măsura în care a fost publicat în întregime ,toate materialele care apăruseră în reviste populare cărţi distribuite de edituri eminente, care sunt nume cunoscute

,etc. Totul este documentat cu atenţie şi au existat un total de 746 note de subsol numai în a treia ediţie (faţă de 677 de note de subsol în ediţiile anterioare). Acum, desigur, această a patra ediţie este substanţial extinsă şi chiar mai temeinic documentată. Sincer, singura sursă „privata" folosită în redactarea Verdictului Final a fost materialul întocmit de Executive Intelligence Review al organizaţiei La Rouche. Cea mai mare parte a acestui material se referea la organizaţia secretă Permindex, dar, de fapt, o mare parte din acel material în sine era o repetare a materialului care apăruse iniţial în cartea lui Flammonde, The Kennedy Conspiracy (care, la rândul ei, se bazase pe reportaje din presa străină referitoare la Permindex). Aşadar, nu am folosit nimic „neobişnuit" – nici o literatură extremistă de „dreapta" sau „stânga" (oricum ar fi definită). Nu am folosit nici surse „antisemite". Chiar şi acele surse care criticau Israelul cu greu puteau fi numite „antisemite", în special lucrările lui Stephen Green şi Seymour Hersh, ambii autori respectaţi care se întâmplă să fie evrei.
Sursele mele nu au fost nici „presa alternativă" sau „neconvenţionala". Toate informaţiile primare referitoare la punctele cheie din Verdict Final au provenit din surse „respectabile", „principale" şi „responsabile".
Singura „sursă secretă" pe care m-am bazat a fost un fost ofiţer de informaţii francez, Pierre Neuville, al cărui nume l-am ţinut secret până la această a cincea ediţie al cartii Verdict Final.
Totuşi, trebuie să subliniez că nu m-am bazat pe Pierre ca sursă decât după ce prima schiţă a Verdictului Final a fost terminată. Şi când Pierre a apărut, am fost în cele din urmă mulţumit că teza prezentată în carte era completă şi corectă şi că epuizasem toate resursele disponibile. Am avut însă o surpriză foarte interesantă când Pierre Neuville a apărut în sfârşit.

Cum aţi intrat în contact cu sursa dumneavoastră franceză, Pierre?

Circumstanţele în care am dat peste această sursă sunt interesante în sine. După finalizarea primei schiţe a Verdictului Final, l-am sunat telefonic pe fostul congresman Paul Findley (Repr.Ill.), foarte apreciat şi cunoscut ca „liberal", care fusese oarecum critic faţă de Israel şi faţă de lobby-ul său din Statele Unite.
M-am gândit că Findley ar putea găsi cartea interesantă, l-am sunat şi i-am spus: „Aş dori să vă trimit un exemplar".

Nu mă cunoştea, dar era familiarizat cu ziarul The Spotlight (care, de fapt, îl criticase în trecut) şi i-am trimis un exemplar al primei versiuni a cărţii (care, la momentul respectiv, credeam că va fi, în esenţă, versiunea finală, în aşteptarea unor recomandări minore de editare etc.).
Am fost surprins când a confirmat primirea cărţii spunând că, aşa cum a spus în scrisoarea sa, „Voi menţiona că în ultimii patru ani am purtat o lungă corespondenţă cu un diplomat pensionar dintr-o naţiune vest-europeană a cărei familie (inclusiv el însuşi) a avut experienţe dezastruoase cu Israelul şi Mosad-ul. M-a îndemnat tot acest timp să fac ceea ce aţi făcut dumneavoastră."
După cum puteţi imagina, petrecusem tot acest timp scriind cartea şi încercand să o public şi să iată un fost congresman de mare reputaţie (şi cu siguranţă deloc „extremist") îmi spunea că un diplomat pensionar îl îndemnase să scrie o carte care să conţină chiar teza prezentată în Verdict Final.
Ei bine, evident, mi-am dat seama, nu eram singurul care gândea aşa. Mi-a spus că avea să-i trimită diplomatului manuscrisul cu permisiunea mea şi eu, bineînţeles, am spus „vă rog să faceţi asta".
Ulterior am fost surprins când am primit o scrisoare de la Findley în care spunea că, deşi consider că este o carte bună, este neconcludentă şi că eu nu mi-am dovedit teza. Asta după ce citise prima schiţă.(Sincer, nu cred, în niciun caz, că ar susţine-o. Pur şi simplu nu vrea să fie acuzat că este un „teoretician al conspiraţiei", pe lângă acuzaţiile frecvente că este cumva un „antisemit" pentru că este critic la adresa Israelului.
În orice caz, trebuie să spun, privind în urmă, ştiind ce era în aceea primă versiune (şi pe care am considerat-o bună),consider că versiunea finală cea care a fost în cele din urmă publicată a fost mult superioară şi mult mai completă.
Cu toate acestea, am primit şi o scrisoare de la ofiţerul de informaţii care locuia acum în Canada. Acest domn, care mi-a spus că este un fost ofiţer de informaţii francez, nu şi-a dezvăluit iniţial numele, dar mi-a furnizat detalii care au completat golurile şi care au indicat ceea ce vom numi pe scurt „Conexiunea franceză".
Pe de o parte, francezul a sugerat că ţinteam în direcţia corectă, dar a fost categoric în a sublinia că, presupun, foloseam muniţia greşită. Încercam să dobor un elefant cu o puşcă cu capse pe când o carabină ar fi fost mai bună.

În orice caz, francezul mi-a furnizat ceea ce aveam nevoie pentru a-mi pune teoria la punct. Mi-a declarat în mod specific că informaţiile cu care era la curent confirmau afirmaţia mea din prima schiţă a cărţii, conform căreia James J. Angleton, omul Israelului de la biroul Mosad de la CIA, fusese implicat direct în complotul de asasinat.
De asemenea, l-a numit în mod specific pe colonelul Georges de Lannurien, o figură de rang înalt a serviciului de informaţii francez, SDECE, ca fiind implicat în conspiraţie într-un mod critic. De asemenea, l-a evidenţiat pe Yitzhak Shamir drept conspirator, iar în prima mea schiţă a Verdictului Final am subliniat că Shamir fusese şeful staţiei europene a Mosad-ului, cu sediul la Paris, şi, mai important, fusese şeful echipei speciale de asasinate a Mosad- ului, care fusese mediatizată de un ziar israelian în perioada în care scriam Verdict Final.
Francezul mi-a spus că Shamir aranjase, cu asistenţa lui de Lannurien, o echipă franceză de asasinate care fusese implicată în uciderea lui JFK. Acest material indica o nouă perspectivă, ca să spunem aşa, în conspiraţia asasinării lui JFK. Adăuga un element suplimentar al conspiraţiei pe care, sincer, eu însumi nu l-am înţeles pe deplin la momentul respectiv.
Cu toate acestea, această aşa-numită „legătură franceză" era ceva ce alţi cercetători au abordat, dar fie au refuzat să urmărească la maximum adică legătura israeliană, fie nu au înţeles-o. Adică, pentru a repeta, „Conexiunea Franceză", pe care am putea-o numi şi „Conexiunea Algeriană", este cu siguranţă conexiunea israeliană.
Aşadar, fiind alertat, am început să revizuiesc tot materialul pe care l-am putut găsi referitor la relaţia dintre Franţa, colonia sa de lungă durată, Algeria arabă,Israel şi Statele Unite şi toţi actorii cheie implicaţi.
Pentru cei care nu sunt familiarizaţi imediat cu acest aspect, voi face referire la celebrul roman de Frederick Forsyth şi la filmul bazat pe roman, Ziua Şacalului. Acesta este un roman, bazat pe fapte, care explică povestea unei conspiraţii a foştilor oficiali militari francezi de rang înalt şi a diplomaţilor pentru a-l ucide pe preşedintele francez Charles De Gaulle. Erau supăraţi pe el,asta ca sa folosesc un termen relativ, din cauza deciziei sale de a acorda independenţa coloniei franceze, Algeria, un stat arab important din

Africa de Nord.
Aceşti naţionalişti francezi considerau Algeria o parte distinctă a Franţei însăşi şi considerau predarea Algeriei de către De Gaulle către rebelii naţionalişti algerieni nativi ca o trădare a Franţei. Drept urmare, criticii francezi ai lui De Gaulle au format aşa-numita Organizaţie a Armatei Secrete cunoscută sub numele de OAS. OAS-ul opera în opoziţie cu De Gaulle atât în Franţa, Algeria si chiar în întreaga lume. OAS-ul şi alte elementele franceze care lucrau atât pentru, cât şi împotriva OAS-ului au creat o secţiune transversală uimitoare şi interesantă a societăţii franceze şi, mai ales, a serviciilor secrete franceze.
Deşi De Gaulle, de fapt, a avut o relaţie lungă şi prietenoasă cu Israelul, furnizând statului evreu materiale vitale folosite în dezvoltarea sa nucleară, ca să nu mai vorbim de alte forme de sprijin, adevărul este că independenţa Algeriei nu era ceva ce israelienii îşi doreau, deoarece aceasta, evident, ar crea un nou stat arab gigantic, în opoziţie cu Israelul.
Drept urmare, israelienii au început să dezvolte o alianţă puternică şi distinctă cu elemente din armata franceză şi din serviciile secrete franceze care se opuneau deciziei lui De Gaulle de a acorda independenţa Algeriei. Aceasta alianta prezenta o configuraţie interesantă de conflicte.Il gasim pe De Gaulle la conducerea unei naţiune divizată sub regimul sau.
Avea aşa-numitele elemente ale mafiei corsicane franceze, care erau aliate cu Sindicatul Criminal Lansky şi care fuseseră, de asemenea, aliate în trecut cu CIA-ul, provenind din utilizarea de către CIA a mafiei corsicane pentru a combate infiltrarea comunistă în sindicatele franceze de după al Doilea Război Mondial. Totuşi, în acelaşi timp, existau şi aceste elemente ale mafiei corsicane franceze, utilizate de serviciul de informaţii al lui De Gaulle împotriva OAS, aliată cu Israelul.
Acest lucru este interesant în sine, deoarece îi găseşti pe corsicani într-un triunghi ciudat. Pe de o parte, corsicanii erau legaţi de Sindicatul Criminal Lansky, care, la rândul său, era apropiat de Mosad-ul israelian. Pe de altă parte, corsicanii făceau munca lui DeGaulle în lupta împotriva OAS. La rândul său, însă, OAS lucra cu Mossad-ul israelian şi interesant, cu un grup anticomunist evreiesc cunoscut sub numele de Liga Anti- Comunistă Evreiască (pe scurt JACL), toţi luptând împotriva lui De Gaulle pe tema

Algeriei. De asemenea, nu putem uita faptul că OAS însăşi primea sprijin sub acoperire din partea aliaţilor Mosad-ului de la CIA. Deci, pe scurt, ceea ce aveai erau diverse elemente franceze care interacţionau cu cei care lucrau atât pentru, cât şi împotriva intereselor Israelului.
Acelaşi grup al OAS care lucra pentru a-l înlătura pe De Gaulle era, întâmplător, şi legat de Guy Banister în New Orleans. Banister, desigur, este fostul agent FBI care lucrase ca agent contractual CIA finanţând şi aprovizionând exilaţii cubanezi anti-Castro în perioada anterioară asasinării lui JFK. Şi Banister a avut o relaţie foarte strânsă şi specială cu nimeni altul decât Lee Harvey Oswald în timpul perioadei neobişnuite petrecute de Oswald în New Orleans. Toate acestea, ca să nu mai vorbim de faptul, aşa cum s-a subliniat în aceasta carte (şi chiar şi de unii cercetători ai asasinării lui JFK care evită legătura israeliană, totuşi), că entitatea secretă Permindex, care îl includea pe omul de afaceri din New Orleans, Clay Shaw, în consiliul său de administraţie, era, de asemenea, legată de tentativele OAS la viaţa lui Charles De Gaulle, spălare de bani prin intermediul oficialului israelian al Mosad-ului, Tibor Rosenbaum, Banca De Credit International. O lume mică, într-adevăr. Concluzia este că această „Conexiune Franceză" sau „Conexiune Algeriană" este de fapt legătura Israelului cu asasinarea lui JFK, oricum am privi-o.
Ca să revin la sursa mea franceză: el mă îndreptase într-o direcţie, în acel punct, pe care nu o înţelegeam pe deplin. A fost nevoie de o cantitate imensă de cercetări suplimentare din partea mea pentru a înţelege istoria Algeriei franceze, conflictele lui De Gaulle cu OAS, alianţa lui De Gaulle cu mafia corsicană care a luptat împotriva OAS în numele său şi, bineînţeles, conflictele din cadrul propriilor agenţii de informaţii ale lui De Gaulle, unde existau loialităţi extrem de conflictuale în ceea ce priveşte controversa algeriană.
Toate acestea îmi erau nefamiliare şi a devenit evident în cele din urmă că era un domeniu cu care chiar şi mulţi dintre cercetătorii „veterani" ai asasinării lui JFK nu erau familiarizaţi, deşi destui dintre ei vorbiseră despre „Conexiunea franceză". Henry Hurt,scriind în Reasonable Doubt(Îndoială rezonabilă) şi Dick Russell,scriind în The Man Who Knew Too Much(Omul care stia prea mult), scriseseră despre perspectiva franceză, dar nici unul dintre ei nu a încercat să analizeze întreaga dinamică din

cadrul Conexiunii Franceze. Cei care luptau împotriva lui De Gaulle erau chiar cei aliaţi cu serviciile secrete israeliene, dar aceşti cercetători pur şi simplu nu au înţeles, ca să spunem aşa.
Chiar şi istoriile oficiale privind conflictul algerian recunosc că, de fapt, israelienii şi oamenii care simpatizau cu interesele Israelului lucrau cu OAS. Totul este scris în cărţile de istorie.
Aşadar, dacă există cineva care vrea să încerce să pună asasinarea lui JFK pe seama OAS, nu poate face asta sincer fără să arate legătura israeliană. A nega legătura israeliană face un deserviciu cercetării.Legătura israeliană şi OAS se leagă de Clay Shaw din New Orleans şi, bineînţeles, şi de Guy Banister. Nu poţi ignora legătura israeliană cu Permindex în raport cu asasinarea lui JFK, la fel cum nu poţi ignora legătura critică israeliană cu Permindex în raport cu încercările OAS de a-l asasina pe Charles De Gaulle.
Motivul pentru care Permindex ar fi fost interesat să-l ucidă pe Charles De Gaulle era acela că Permindex era o companie paravan israeliană, iar politicile lui De Gaulle privind Algeria erau împotriva intereselor Israelului, la fel cum, la rândul lor, politicile lui JFK erau împotriva Israelului. Prin urmare, oricine preferă să ignoare toate acestea este cel puţin nesincer. Conexiunea franceză este vitală pentru înţelegerea asasinării lui JFK.
În orice caz, având în vedere toate aceste conexiuni franceze, am revizuit substanţial prima schiţă a Judecăţii Finale, iar acest lucru s-a dovedit oarecum surprinzător pentru mine, întrucât nu mă aşteptam să trebuiască să fac asta, fiind foarte mulţumit de prima schiţă în sine.
Cu toate acestea, după ce am urmărit ,,Conexiunea franceză", mi-am dat seama că exista una, care, desigur, era în cele din urmă conexiunea israeliană. Aşa am revizuit cartea şi a fost trimisă la tipar.La publicarea primei ediţii, i-am trimis „Verdict Final" diplomatului francez, care mi-a răspuns spunând „bună treabă" şi a adăugat că JFK ar fi fost mândru de mine. Acest lucru a fost satisfăcător, ca să spun cel puţin.
Cât de cinstita a fost sursa dumneavoastră franceză, Pierre Neuville?
Sincer, nu ştiu cât de de încredere este el, la fel cum nici altcineva nu ştie cât de fiabilă este o sursă în orice aspect legat de asasinarea lui JFK.Nimeni nu poate garanta pentru fiabilitatea totală a vreunei surse.

Totuşi, tot ce ştiu despre el (pe baza informaţiilor pe care le-a furnizat despre sine, plus validitatea pe care a primit-o de la fostul congresman Paul Findley, care m-a pus în legătură cu el) mă face să cred că sursa mea franceză nu este doar sinceră, ci şi total de încredere.
Însuşi Pierre Neuville a spus: „În afacerea suspiciunilor nu există oameni buni,ci doar oameni răi". Cu alte cuvinte, ceea ce par a fi surse „prietenoase"din „aria suspiciunilor" [adică lumea informaţiilor] ar putea, de fapt,fi inamici care dezinformeaza si manipuleaza. Şi chiar omul Mosad-ului de la CIA, James Jesus Angleton, a numit lumea informaţiilor „o sălbăticie a oglinzilor".
În orice caz, concluzia este că Verdict Final poate fi credibila sau nu prin propriile merite, fără contribuţia specifică a acestei surse franceze. În plus, aşa cum am menţionat anterior, aş fi putut publica cu uşurinţă cartea fără a aprofunda Conexiunea Franceză şi aş fi putut oferi cititorilor un argument foarte convingător privind implicarea Mosad-ului în asasinarea lui JFK.
Ceea ce cred că am făcut, însă, în Verdict Final este să trasez o linie foarte fină şi semnificativă între conexiunea franceză cu asasinarea lui JFK şi conexiunea din New Orleans (ca să spunem aşa) care îi implică pe cei doi agenţi CIA, Guy Banister şi Clay Shaw, ajungand până la Israel. Oricine ar fi putut face asta fără sursa mea franceză. După publicarea cartii, a venit cineva cu informaţii „din interior" care nu au fost incluse în ediţia originală?
Nu am primit nimic, în afară de comunicarea de la sursa mea franceză, care în cele din urmă s-a identificat pe nume şi mi-a oferit istoria sa completă, inclusiv câteva detalii destul de izbitoare despre propria sa familie interesantă şi trecutul acesteia. În post-scriptumul la Verdict Final am oferit informaţii despre propriile experienţe ale lui Pierre cu Mosad-ul. Cu toate acestea, de la publicarea cărţii, nimeni nu a venit cu informaţii noi de natură „internă". Eu însumi am descoperit informaţii publicate suplimentare care confirmă alte detalii care au apărut în ediţia originală a volumului şi în ediţiile revizuite, inclusiv această ediţie cea mai recentă.

Cât timp ţi-a luat să scrii cartea?

Din momentul în care ideea a început să se contureze în mintea mea, initierea cercetarii serioasă, până în momentul în care a

fost finalizată prima schiță, au fost aproximativ șapte luni. După ce am început să cercetez Conexiunea Franceza si sursa mea franceză a citit prima schiță îndrumandu-ma în această direcție, au mai durat încă trei luni pentru a-mi inchega manuscrisul și a adăuga noile descoperiri pe care le-am descoperit. Totuși, a fost un proces fără sfârșit, dupa cum am aflat după publicarea cărții și de aceea, în a treia ediție a cărții am mai inclus multe detalii noi care au încheiat teza și au inchis cercul. Edițiile ulterioare conțin mult mai multe. Sunt uimit, în acest moment, câte indicii am descoperit.
Nu pot să nu-mi amintesc că, literalmente cu o zi înainte ca volumul să fie programat să ajungă la tipografie pentru prima dată simțeam că pusesem tot ce puteam pune în paginile cărții și eram mulțumit că volumul era complet (inclusiv toate informațiile suplimentare referitor la așa-numita Conexiune Franceză), stăteam întâmplător pe podeaua sufrageriei mele și răsfoiam un volum legat al unui buletin informativ acum desființat. În acel moment, am dat peste ceva care, literalmente, m-a făcut să spun cu voce tare: „O, Doamne!”. Descoperisem ceva care, fără îndoială, trebuia adăugat manuscrisului. Descoperisem un fapt foarte, foarte semnificativ, care în cele din urmă a apărut în capitolul 15 din Judecata Finală, în care disec misterul Permindex,legăturile dintre Mosad, CIA, sindicatul Lansky, OAS francez și complotul de a-l ucide pe JFK.
Ceea ce am descoperit au fost detalii despre un domn care venise să-l viziteze pe procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison,pe când acesta se afla încă în primele etape ale investigației sale privind asasinatul. Rețineți că, în acel moment, Garrison încă nu întâlnise numele lui Clay Shaw. În acest moment, Garrison a primit vizita unui om de afaceri pe nume John King. Vizita lui King la Garrison a fost menționată în mai multe cărți ale lui JFK, iar autorii continuă să se refere la King ca fiind un „petrolist din Denver” cu legături cu Partidul Republican etc. Ceilalți scriitori ai subiectului JFK sugerează că King era interesat să se amestece în investigația lui Garrison,evident, pentru că era un om rău și încerca, eventual, să ajute la acoperirea cuiva, probabil Partidul Republican și Richard Nixon sau alți astfel de ticăloși.
Ei bine, King era evident conștient că Garrison era pe drumul cel bun și i-a oferit lui Garrison o înțelegere: dacă Garrison renunța la investigație, King promitea să aranjeze numirea lui Garrison într-o funcție de judecător federal. Repet din nou că acest lucru se

întâmpla înainte ca numele lui Clay Shaw să apară. Cu toate acestea, se întâmplă, așa cum am subliniat în Verdict Final, că tocmai în perioada vizitei lui King la New Orleans, acest „petrolist din Denver” era, de asemenea,implicat în afaceri internaționale lucrative conduse în comun cu Bernard Cornfeld, șeful companiei financiare corupte cunoscute sub numele de Investors Overseas Services (I0S).
De fapt, Cornfeld era un prieten apropiat, protejat și ,,om de paie” pentru nimeni altul decât Tibor Rosenbaum, veteranul diplomat israelian și oficial Mosad,bancherul cheie din spatele Permindex, în al cărui consiliu a lucrat nimeni altul decât Clay Shaw!
Alţi cercetători ai asasinatului lui JFK se concentraseră pe conexiunile „republicane” ale lui King și pe legăturile sale cu industria petrolieră, dar au ratat adevărata dovadă incontestabilă: King avea legături foarte strânse cu Clay Shaw, membru al consiliului de administrație Permindex, pe care Garrison nici măcar nu-l identificase încă ca suspect în conspirație. Cineva undeva (și acum știm cine a fost) a avut interesul să-l împiedice pe Garrison să meargă mai departe și să se agațe de Clay Shaw (ceea ce,bineînțeles, Garrison a și făcut în cele din urmă).
King - așa-numitul„petrolist din Denver” – este încă o legătură israeliană în conspirația asasinării lui JFK, oricât de dificil ar fi acest fapt pentru acei cercetători care încearcă să folosească interferența lui King în ancheta Garrison ca „dovadă” că, de exemplu, prietenul lui King, Richard Nixon, se afla în spatele asasinării lui JFK. (Nixon este într-adevăr un personaj negativ convenabil, nu-i așa?)
Am fost surprins și eu să aflu despre legătura israeliană a lui King, întrucât știam deja despre King. Dar, așa cum am spus, nu știam despre legăturile sale cu Permindex decât cu o zi înainte de a mă pregăti să trimit Verdict Final la tipografie.
Acesta este doar un exemplu, dar unul semnificativ, al procesului nesfârșit de cercetare a conspirației asasinării lui JFK. Presupun că ideea principală este că, dacă nu ai toate informațiile de care ai nevoie în față (și mulți cercetători ai lui JFK nu le-au avut timp de mulți ani), nu poți da, să spunem, o „concluzie finală”.
Poate că într-o zi în viitorul îndepărtat va exista într-adevăr o judecată finală,fără a aduce atingere titlului cărții mele, dacă cineva are în față tot ceea ce am scris și tot ceea ce va fi scris și care pot fi

compilate împreună în acest verdict.

Este posibil să fi existat așa-numite „elemente nesubordonate" în Mosad care au participat la asasinarea lui JFK și să fi făcut-o acționând pe cont propriu, fără aprobarea oficiala?

Acest lucru nu este posibil. Implicarea Mosad-ului în asasinarea lui JFK a fost ordonată de la cele mai înalte niveluri. Pe baza a ceea ce am aflat despre structura Mosad-ului, cred cu tărie că prim-ministrul israelian David Ben-Gurion a fost persoana care a ordonat colaborarea Mosad-ului la conspirația de asasinat și că a fost probabil ultimul său act înainte de a demisiona din funcție, dezgustat de poziția lui JFK față de Israel.

Cred că implicarea Mossadului a fost de natură instituțională. La fel, aș adăuga, și cu CIA. Cu toate acestea, în cazul implicării colonelului Georges de Lannurien din SDECE-ul francez - așa cum subliniez în carte - acesta a fost un caz clasic de operator „razvratit". Acest conspirator francez, cu siguranță, nu executa ordinele președintelui francez Charles De Gaulle, ci îi ajuta pe aliatul său din Mossad, Yitzhak Shamir, și pe aliatul său din CIA, James Angleton, cu care de Lannurien și-a petrecut ziua la sediul CIA din Langley, pe 22 noiembrie 1963. Și va puteți paria toată averea familia că de Lannurien și Angleton nu erau împreună în acea zi anume pentru a discuta despre vreme.

Ce a avut Mark Lane de spus despre Verdict Final?

Nu i-am spus lui Mark în timpul conceperii Verdictului Final că scriam aceasta cartea. După cum am subliniat, de fapt, le-am spus la foarte puține persoane că eu scriam cartea. Nu am vrut ca Mark sau oricine altcineva să judece cartea înainte de finalizare, pe baza unei prezentări generale schițate. Am vrut ca Mark (și alții) să citească cartea în întregime. I-am prezentat prima schiță finalizată și i-am spus: „Ei bine, spune-mi ce părere ai."

Răspunsul lui Mark a fost încurajator. El a spus că într-adevăr, cartea prezintă un „argument puternic" pentru implicarea Mosad-ului și nu crede că aceasta intră în conflict în vreun fel cu propria sa carte, Plausible Denial, care a evidențiat rolul CIA în asasinarea președintelui Kennedy.

Indiferent dacă ideea propriu-zisă a asasinatului a provenit inițial de la CIA sau de la Mosad, rămâne faptul că cei de la CIA care au fost principalii actori CIA în conspirația asasinatului erau strâns legați de Mossad și operau în sferele sale de influență, inclusiv

chiar şi în aşa-numita „Conexiune Franceză”. Aşadar, în asasinarea lui JFK, CIA şi Mosad au fost în esenţă două feţe ale aceleiaşi monede.
În ceea ce priveşte opinia lui Mark Lane despre Verdict Finală, mi s-a sugerat înainte de publicare să-l rog să scrie o introducere la carte. Am respins această sugestie dinainte. Nu că nu ar fi fost o onoare şi un privilegiu ca Mark să scrie introducerea.
Totuşi, adevărul este că Mark a stârnit o explozie cu propriile sale cărţi despre asasinarea lui JFK şi despre alte subiecte, de altfel. Mark nu cercetase aspectul Mosad aşa cum făcusem eu, aşa că nu am considerat că ar fi potrivit să mă aştept ca el să-şi pună numele în apărarea sau susţinerea unei teze una destul de revoluţionară, presupun pe care nu o iniţiase el însuşi. În plus, tocmai din cauza faptului că Verdict Final a legat Israelul de asasinarea lui JFK, nu am considerat că ar fi potrivit ca numele lui Mark să fie adăugat într-o introducere a cărţii, tocmai din cauza faptului că Mark însuşi se implicase în controversa din Orientul Mijlociu şi fusese un critic al Israelului.
Am recunoscut că teza cartii era inflamatorie în sine şi nu am vrut să-l pun pe Mark în situaţia de a-mi apăra munca. A fost suficient de ocupat, deoarece acesta luptă împotriva eforturilor CIA, FBI şi ale mass-mediei de a-i ignora, suprima sau distorsiona propriile eforturi.

Intră în conflict „Verdict Final” cu cartea lui Mark Lane, „Plausible Denial”, care susţine că CIA a fost responsabilă pentru asasinarea lui JFK?

Nu există nici un conflict. „Plausible Denial(Negarea plauzibilă) este, în primul rând o relatare a apărării lui Mark Lane a ziarului The Spotlight împotriva lui E.Howard Hunt in procesului de calomnie intentat. „Verdict Final ”, în opinia mea, amplifică multe dintre concluziile din Negarea plauzibilă şi confirmă în continuare concluziile din „Negarea plauzibilă” adaugând detalii suplimentare care dovedesc că CIA a fost într-adevăr implicată în asasinat.
Punctul forte al cărţii lui Mark,cred, este că demontează mitul conform căruia au existat „elemente necinstite” ale CIA-ului implicate în uciderea preşedintelui. Acestea nu au fost „elemente razvratite”. Asasinatul a fost un act care a implicat CIA la cel mai înalt nivel şi în special pe James Angleton, aliatul Mosad-ului in CIA.

Cineva a descris odată „Verdict Final” ca o „continuare” a romanului „Negare Plauzibilă” şi mi-ar plăcea să cred că aceasta este o descriere corectă. Nu poţi face un studiu serios al asasinării lui JFK fără să fi citit „Negare Plauzibilă”.

Ce au spus criticii media despre „Verdict Final”?

Cu excepţia acoperirii frenetice a mass-media pe care am discutat-o în introducere, din ianuarie 1998, nu au existat recenzii oficiale de nici un fel la „Verdict Final” în mass-media majoră,deşi au existat câteva recenzii precum acestea:

Prima recenzie a apărut în propriul meu ziar săptămânal naţional, „The Spotlight”, şi probabil nu va surprinde pe nimeni să afle că recenzia a fost destul de laudativă. Cu toate acestea, mă bucur să spun că recenzia în cauză a fost nesolicitată şi a fost trimisă de nimeni altul decât Eustace Mullins, unul dintre cei mai respectaţi şi mai prolifici scriitori şi cercetători din mişcarea populistă din America. A doua recenzie a cărţii „Verdictului Final” a apărut în Washington Jewish Week pe 28 aprilie 1994 şi este discutată în carte în postfaţă.

A treia recenzie a apărut în Steamshovel Press, menţionată anterior, în numărul 11, nedatat. Deşi recenzentul a sugerat că este posibil ca această carte să aibă un ton antisemit, el a spus următoarele despre acuzaţia mea că Mosad-ul a fost implicat în conspiraţie: „Teza a fost cu siguranţă subexaminată în trecut şi ridică câteva întrebări istorice interesante despre relaţia dintre Kennedy şi Israel, care datează de la presupusele legaturi naziste ale lui Joseph Kennedy cu Neville Chamberlain.”

În afară de acest comentariu prudent, Steamshovel a fost remarcabil de reticentă în a menţiona cartea sau a-mi oferi oportunitatea în paginile sale de a dezbate, de exemplu, cu un anume Dave Emory, care susţine de fapt că există o legătură „nazistă” cu asasinarea lui JFK. În afară de aceste recenzii (împreună cu alte câteva discutate în altă parte a acestor pagini), nu au existat, deşi am trimis copii ale recenziilor tuturor membrilor cheie ai personalului editorial de la Washington Post, Washington Post Book World şi New York Times, printre multe, multe alte instituţii media. I-am oferit personal lui Michael Isikoff de la Newsweek un exemplar al cărţii, dar încă nu am auzit nici măcar un scâncet de la el. Cred că tăcerea asurzitoare vorbeşte de la sine.

Pe ce fel de surse v-aţi bazat când aţi scris Verdict Final?

După lansarea ediţiilor anterioare ale cartii, au existat mai multe încercări de a sugera că cartea s-a bazat pe surse puţin credibile că sursele mele erau părtinitoare, că erau „anti-Israel” sau poate „prea de dreapta” prin natura lor. Asta e o prostie. Nu credeţi asa ceva. Pentru a fi clar, haideţi să trecem în revistă sursele pe care le-am citat. Conform standardelor oricui, din cele 111 volume menţionate În bibliografia celei de-a treia ediţii ale Verdictului Final, cel puţin 85% dintre aceste surse proveneau de la edituri „mainstream” sau „importante”. În plus, aproximativ 73% dintre referinţele citate nici măcar nu aveau nici o legătură cu asasinarea lui JFK în sine. După calculele mele, doar 2% dintre sursele citate în a treia ediţie proveneau de la edituri „pro-arabe”. Mai mult, aşa cum am menţionat în Verdict Final, sursele mele principale despre lupta lui JFK cu Israelul provin din surse precum Seymour Hersh, Stephen Green şi Andrew şi Leslie Cockburn, nici unul dintre aceştia neputând fi descris ca extremist în vreun fel.
Doar 7% dintre sursele menţionate în bibliografia celei de-a treia ediţii au putut fi citate în mod clar ca provenind din surse de „dreapta” prin natura, iar una dintre aceste surse memoriile fostului lider al Partidului Nazist American, George Lincoln Rockwell este citată în bibliografie doar pentru că fac referire în treacăt la faptul că Rockwell şi-a dedicat cartea unui domn, De West Hooker, care este citat în Verdict Final.
Cartea lui Rockwell a fost menţionată în bibliografie doar pentru constatare şi nu este furnizată ca „dovadă” sau „dovadă” a implicării Israelului în asasinarea lui JFK. Aşadar, vă rog, criticilor, nu încercaţi să-l citaţi pe Rockwell ca una dintre sursele mele. Procedând astfel, veţi demonstra doar cât de hotărâţi sunt să încercaţi să discreditaţi teoria mea în orice mod posibil. O încercare de a discredita cercetarea mea eşuează dacă vă uitaţi la fapte. Uitaţi-vă la trucul pe care Richard Morrock din Bay Terrace, New York l-a jucat oamenilor când a scris o scrisoare către Steamshovel Press (care a fost publicată fără comentarii) în care susţinea că „aproximativ o treime” din sursele citate în Verdict Final proveneau din publicaţii ale organizaţiei Lyndon La Rouche. De fapt, din cele 746 de citări care apar în a treia ediţie a Judecăţii Finale, doar 30 dintre ele - patru procente - proveneau din surse La Rouche şi majoritatea erau referinţe istorice trecătoare care nici măcar nu atingeau teza propriu-zisă a cartii în sine. Şi pentru a trece in

revista, iată o analiză a citărilor lui LaRouche.
● Opt (adică 27%) din cele 30 de note care citează publicaţiile lui La Rouche conţineau referinţe trecătoare la Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith şi conexiunile acesteia cu o serie de bancheri cu legături cu sindicatul Lansky, etc. Doar una dintre aceste referinţe ADL avea vreo legătură directă cu asasinarea lui JFK în sine: faptul că agentul de informaţii din New Orleans, Guy Banister, era apropiat de A. I. Botnick, auto-descris ca „super vânătorul de comunişti" al ADL-ului.
● Patru dintre notele de subsol ale citărilor din La Rouche (13% din total) au apărut în două anexe (în a treia ediţie) care aveau caracter suplimentar şi nu erau centrale pentru teza de bază a cărţii. (Una dintre anexele în cauză, cea care tratează activităţile ciudate ale informatorului guvernamental Roy Frankhauser, a fost adăugată pentru prima dată când a treia ediţie a Judecăţii Finale a fost publicată.)
● Două note conţineau detalii biografice despre rabinul Tibor Rosenbaum şi una era despre un bancher israelian care a făcut parte din consiliul de administraţie al Bancii De Credit International al lui Rosenbaum.
● Două note au fost despre traficul de armament al Israelului din anii 1940. O alta notă suplimentară a subliniat că fratele unui fondator Permindex a fost activ în afacerile de trafic de armament către Irgunul Israelului.
● O notă despre legăturile lui Meyer Lansky cu faimoasa operaţiune ,,Underworld "care a utilizat mafia împotriva puterilor axei.
● Trei note au fost despre diverse servicii bancare conectate mafiei şi Mosad-ului şi conexiuni de afaceri care nu au avut nici o influenţă directă cu asasinatul lui Kennedy în sine.
● O notă a subliniat faptul că firma de avocatura a preşedintelui Permindex, Louis Bloomfield avea legături cu interesele familiei Bronfman.
● Patru note conţineau informaţii de fond despre patru persoane conectate la operaţia Permindex a lui Tibor Rosenbaum.
● O notă trata OAS -ul francez sponsorizat de Guy Banister.
● O notă referitoare la conexiunile fostului agent FBI, Walter Sheridan la Resorts International.
● O notă a tratat posibilele legături ale familiei Hunt cu dezvoltarea Nucleara a Israelului.

(Două astfel de astfel de note au fost menţionate anterior, care s-au ocupat de ADL în trecere.)

● O notă a fost un citat extins de la fostul agent federal sub acoperire,informatorul Roy Frankhauser despre care comentez „cât de mult din ceea ce spune Frankhauser este adevărat este dincolo de sfera acestui volum. "De fapt, acesta este singura preluare din surse La Rouche despre asasinarea lui JFK.Mentionez ca o mare parte din sursa La Rouche apare si in alte lucrari din acest domeniu şi in istoria criminalităţii organizate printre altele.

Când l-am contactat pe Morrow menţionat mai sus care mi -a recunoscut că s -a considerat „sionist” şi l-am confruntat in legatura cu dezinformarea, el m-a sfătuit în termeni incerti că nu ar credeţi „tot” ce am avut de spus. De asemenea, a recunoscut că nu a facut niciodată vreo investigaţie serioasa a asasinatului lui JFK - un fapt care sugerează că adevărata lui motivaţie în încercarea de a mă discredita a fost stimulate în mare parte prin faptul că am îndrăznit să aduc Israelul în peisaj.De asemenea, a făcut afirmaţia extravagantă că este clar că angajatorul meu, Willis Carto, a fost în esenţă adevăratul autor al cărţii şi Carto a „dictat” cartea, care, desigur, pur şi simplu nu este adevărat. Dar acesta a fost genul de critici cu care am avut de -a face.

În această ediţie a Verdict Final am încorporat destul de multe informaţii din surse suplimentare şi am încorporat altele informaţii preluate dintr -o serie de surse care au fost citate ca note de referinţă ale ediţiilor anterioare. Cu toate acestea, voi adăuga, pentru cititor, că includerea acestor noi informaţii nu modifică substanţial în nici un fel cele citate mai sus. Sursele mele sunt vaste şi provin din puncte de vedere diferite. Marea majoritate a acestora sunt citate pentru prima data (la fel ca în ediţiile anterioare) într-o lucrare despre asasinarea lui JFK.As rămâne destul de multumit in alegerea mea a acestor surse şi cred că cititorul deschis la minte va fi de acord că sursele se completează reciproc bine. Ca întotdeauna, voi lăsa cititorul să tragă concluzia finală.

De unde ştiaţi ce surse erau de încredere?

După cum am menţionat anterior, m-am bazat pe multe, multe surse şi o majoritate copleşitoare a acestor surse sunt surse „mainstream”, chiar printre cei aflaţi în domeniul conspiraţiei

asasinatului JFK. Nici intr-un punct esential al cărţii nu am găsit ceva care nu părea să fie susţinut de alte surse. Cert este că cartea se bazează pe surse standard. Presupun că cea mai mare problemă în cercetarea din orice domeniu precum cel de fata găsiţi multe surse care de fapt exprimă aşa numita „propagandă neagră": dezinformarea care este concepută pentru a induce confuzie.
Cu toate acestea, am făcut un efort serios pentru a încerca să am continuu (mai ales unde am avut îndoieli) o serie de surse care au confirmat faptele de bază din zona respectivă despre care scriam.
Ce au spus autorii altor cărţi JFK despre judecata finală?
Aceasta este o întrebare foarte interesantă, pentru a spune cel puţin. Hai să-l luăm pe Jim Marrs, de exemplu. Marrs este autorul volumului mamut, Crossfire(Foc Incrucisat),Examinând practic toate conspiraţiile de asasinat JFK. Această carte a aparut înainte de Verdict Final şi aceasta carte, spre meritele ei, infatiseaza Conexiunea Permindex şi citează Organizaţia La Rouche(Executive Intelligence Review) în ceea ce priveşte Permindex.
Cu toate acestea, Marrs nu merge mai departe de a mentiona doar posibilitatea - deşi nu o recunoaşte neapărat ca fapt - ca Permindex-ul avea legături cu comerţul internaţional de droguri. (Marrs nu-l menţionează niciodată pe Lansky. Este doar „Mafia" în ceea ce il priveşte.) Şi, desigur,Marrs nu intră niciodată în conexiunea israeliană, chiar dacă cum am subliniat mai devreme, sursa proprie a lui Marrs, Executive Intelligence Review, se concentrează pe figura Mosad-ului,Tibor Rosenbaum si rolul sau în Permindex.
Fie toate acestea, aşa cum sunt, i-am trimis lui Marrs o copie a Verdictului Final după ce ea a aparut pentru prima dată. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că în scrisoarea mea către Marrs i-am subliniat câteva lucruri despre Oliver Stone care m -au determinat să fiu suspicios referitor la motivele lui Stone în aducerea lui JFK pe ecran în felul in care a făcut -o. I-am arătat lui Marrs că mi s -a spus (deşi niciodată de fapt nu mi s-a confirmat, ca sa fiu complet sincer) că Stone a contribuit major la AIPAC, lobby-ul înregistrat al Israelului. Am mai subliniat că Stone a ignorat „conexiunea franceză" (aşa cum am menţionat mai devreme). Acum, în această conjunctură, voi menţiona (aşa cum am făcut -o în carte) că Oliver Stone i-a plătit aproximativ 200.000 de dolari sau mai mult lui Jim Marrs in mometul in care lucrau la film împreună.

Deci am înţeles de ce ar fi ezitat Marrs sa critice sau să recunoască criticile faţă de un bărbat care l -a făcut, evident, bogat peste noapte. Şi nu uitaţi că „gentile” din spatele lui Oliver Stone şi a filmului JFK a fost furnizate de Arnon Milchan, producătorul executiv al filmului, care a fost descris de columnistul liberal Alexander Cockburn drept „unul din cei mai mari traficanti de arme din Israel”. „Cu toate acestea, mai recent, Marrs a spus câteva lucruri prietenoase despre Verdict Final, deşi nu a susţinut carte in totalitate.
De asemenea, am trimis o copie a cărţii lui William Turner, care a fost un investigator al asasinatului şi coautorul cartii Deadly Secrets(Secrete mortale) (anterior intitulata The Fish Is Red), expunand comploturile comune a crimei organizate si a CIA-ului împotriva lui Fidel Castro, care par să se intersecteze cu conspiraţie asasinatului lui JFK. Am trimis şi o copie lui Gaeton Fonzi, autorul cartii The Last Investigation (Ultima ancheta) care a fost unul dintre investigatorii Comitetului Camerei Repr.pentru Asasinate privind crima JFK. Am subliniat chiar luiFonzi că avem cel puţin o cunoştinţă comună. Cu toate acestea, nu am primit niciodată vreo recunoaştere de la Turner sau Fonzi. La fel nu am auzit nici de la Jack Newfield de la New York Post caruia i -am trimis o copie a cărţii. Cea mai recentă afirmare a lui Newfield catre faimă este povestea sa că şeful Sindicatului Teamster, Jimmy Hoffa, a fost în spatele crimei JFK, o teorie care a prins la public. Povestea lui Newfield „Hoffa l-a ucis JFK” a rezultat din relaţia sa cu Frank Ragano, fostul avocat al lui Hoffa şi Santo Trafficante, şeful mafiei din Tampa. Chiar l-am provocat pe Newfield să dezbatem pe această temă la radioul naţional, Radio America liberă, emisiune găzduită de colegul meu la Spotlight, Tom Valentine.
De asemenea, am trimis o copie a cărţii mele lui David Scheim, autorul Contractului pentru America, care susţine ca „Mafia l-a ucis pe JFK”. Cartea lui Scheim, în opinia mea ca autor şi redactor cu experienta in aceste lucruri, nu este nimic mai mult decât o re-scriere extinsă, a cărţii The Plot to kill the President (Compotul uciderii preşedintelui) de G. Robert Blakey care a fost Directorul al Comitetului Camerei Repr.pentru Asasinate şi care, în această calitate, a fost hotărât să nu găsească nici o implicare a CIA-ului sau FBI-ului sau al vreunei comunitati de informaţii

în uciderea preşedintelui.
După cum am subliniat în Verdict Final, Scheim a avut tendinţa să -l înfăţişeze pe Meyer Lansky ca o figură nesemnificativă, care a fost un membru al mafie de nivel neinsemnat,un soldat al mafiei, când, de fapt, evident, a fost mult mai mult de atât. Scheim— indrăznesc să o spun este evreu şi asta ar putea fi un element în prejudecata lui. Cu toate acestea, indiferent de părtinirea lui, Scheim are credibilitate în unele cercuri. Totuşi, el nu a recunoscut niciodată primirea cartii nici nu a fost de acord cu dezbaterea pe care i-am cerut-o..
Dacă teoria mea este atât de evident ridicolă, aş crede că Scheim ar savura oportunitatea de a demola teoria, nu numai pentru că el consideră că „Mafia l-a ucis pe JFK", dar pentru că, ca si evreu american(şi poate un devotat sustinator al Israelului), el ar avea şansa de a respinge ipoteza că statul evreu a avut o implicare în asasinat. Aş fi gândit ca ar fi profitat de această ocazie pentru a mă demola public. Dar Scheim nu a acceptat oferta de a avea o dezbatere.
Un bun prieten de-al meu, Donald L. Kimball, a scris trei cărţi despre asasinarea JFK. Este un scriitor prolific şi un american dedicat, dar din câte ştim, el nu a citit niciodată cartea mea. Dar Am aflat că Donald a respins lucrarea mea după ce a auzit despre lansarea cărţii spunând: „Ei bine, Mike intră în toate aceste lucruri despre Mosad ".
Ce pot să spun? Cred că Don are aceeaşi atitudine pe care o au cercetătorii mai cunoscuţi ai asasinării lui JFK, şi anume că sunt dispuşi să scrie şi să vorbească despre asasinarea lui JFK atâta timp cât nu calcă pe bataturi Israelul şi lobby-ul său american.
Să recunoaştem: lobby-ul israelian are legături strânse cu mass-media americană şi în special cu industria publicării şi distribuţiei de cărţi. Oricine neagă că există o puternică părtinire pro-israeliană în mass-media americană este, din nou, fie un mincinos, fie un prost, fie ambele. Aşadar, înţeleg de ce autorii cărţilor despre asasinarea lui JFK nu vor să intre in vizorul presei. Nu este în interesul lor financiar să facă acest lucru.
În secţiunea „Cuvânt final?" a acestei cărţi, discut despre aventurile mele pe diverse grupuri de discuţii online dedicate asasinării lui JFK, schimbând idei (şi insulte) cu un grup neobişnuit de eclectic

de oameni - unii cu mintea deschisă, alţii cu mintea închisă, dar toţi cu o varietate de opinii. Desigur, a existat multă ostilitate faţă de abordarea mea particulară, dar am fost plăcut surprins (după cum veţi vedea) să găsesc mai mult de câţiva oameni care erau dispuşi să-mi ofere un raspuns prietenos şi care nu erau pregătiţi să respingă complet teoria mea. În acelaşi timp, însă, am constatat că până şi unii dintre cei mai capabili critici ai teoriei mele erau, de fapt, incapabili să-mi respingă teoria (cel puţin în ceea ce mă privea) şi asta a fost de fapt o uşurare pentru mine, pentru că, sincer, eram îngrijorat că poate am omis vreun detaliu undeva care ar fi putut prăbuşi teza cartii.
Dar asta nu s-a întâmplat şi nu cred că se va întâmpla vreodată.
Dar cum e cu Centrul de Cercetare şi Informare privind Asasinarea lui JFK din Dallas?
Până când centrul a dat recent faliment, organiza o conferinţă anuală în cadrul căreia „entuziaştii" şi „fanaticii" lui JFK veneau la Dallas pentru a discuta despre subiectul lor preferat pentru a reflecta asupra fiecărei teorii posibile, dacă împuşcătura fatală a fost trasă dintr-o canalizare sau dintr-o farfurie zburătoare. Ei vor dezbate aceste subiecte ore în şir. Cu toate acestea, când am cerut să vin la Dallas pentru a vorbi despre Verdict Final, care se vânduse deja în 8.000 de exemplare în toată America, nici măcar nu am primit o confirmare de la aceşti oameni care sunt aparent dedicaţi aflării adevărului. Acum, fie sunt un excentric total, fie am dreptate şi ei nu vor să discute despre asta. Îi las pe cititorii cartii să ia propria decizie. Nu cred că cineva care a citit Verdict Final cu o abordare deschisă şi onestă mă consideră un excentric. Totuşi, oamenii de la Centrul JFK din Dallas au adoptat atitudinea prietenului meu Don Kimball, căruia îi este frică să intre „în toate chestiile alea despre Mossad".
Centrul JFK era o afacere profitabilă şi avea nevoie de publicitate. Nu ar avea parte de publicitate bună (sau de nici o publicitate, de altfel) dacă ar începe să vorbească despre o posibilă implicare a Israelului în asasinat.
Am promovat cartea mea în programul din 1993 al conferinţei anuale a Centrului JFK şi am trimis o scrisoare la aproximativ 300 de persoane de la acea conferinţă primind mai multe scrisori prietenoase de la mai mulţi cercetători. Am ajuns însă la concluzia că aceşti oameni sunt mai interesaţi să dezbată lucruri la care nu se

poate răspunde niciodată: câte focuri s-au tras; ce fel de gloanţe au fost folosite; unde au lovit gloanţele; etc.
Lista acestor întrebări şi a răspunsurilor lipsă continuă la nesfârşit. Totuşi, acestea nu sunt întrebările pe care trebuie să le rezolvăm. Ceea ce trebuie să rezolvăm este cine l-a ucis cu adevărat pe John F. Kennedy şi de ce. A continua această întrebare înseamnă a da peste acel răspuns extrem de neplăcut: că israelienii au fost într-adevăr implicaţi în conspiraţia asasinării lui JFK. Acesta este ceva ce „lasii" nu doresc să recunoască.

Aţi făcut vreo modificare majoră în concluziile la care aţi ajuns în Judecata Finală de când cartea a fost publicată pentru prima dată?

Au existat multe erori tipografice în ediţiile anterioare ale cărţii. Dar, mai important, erorile minore de fapt care au apărut în ediţiile anterioare au fost corectate şi, în „provocarea" mea specială către cititori,am subliniat aceste erori pentru evidentiere şi subliniez că ele nu au nimic de-a face cu teza cărţii. În afară de aceste corecţii, nu am revizuit teza originală aşa cum a fost prezentată în prima ediţie.
Am întărit cartea pe ici şi colo, dar nu am şters nici un material substanţial referitor la teza în sine. Prin urmare, cartea rămâne în esenţă aşa cum a fost scrisă iniţial, dar este acum mult mai inchegată şi mult mai cuprinzătoare decât oricând, acoperind domenii legate de asasinat şi muşamalizare care nu au fost discutate în ediţiile anterioare, în special noile descoperiri pe care le-am identificat cu privire la munca puţin cunoscută a agentului CIA, Frank Sturgis pentru Mosad - un detaliu exploziv într-adevăr. De la lansarea primei ediţii, am ajuns şi la concluzia că aşa-numita legătură a „mafiei" cu asasinarea lui JFK este mai mult o distragere decât orice altceva şi, rezumând descoperirile mele, am citat această reevaluare în beneficiul cititorilor, deşi cei care au citit chiar şi prima ediţie vor constata că, de la început, am delimitat foarte atent probabilitatea ca implicarea „mafiei" să fi fost în cel mai bun caz superficială.

Aţi criticat filmul lui Oliver Stone, JFK. De ce? Nu a făcut Stone o treabă bună expunând noi fapte despre asasinarea lui JFK unui public mai larg decât a făcut-o cineva vreodată?

Apărătorii lui Stone au subliniat că el avea un subiect foarte complicat de tratat în film şi că nu a putut include totul, iar acest

lucru este absolut adevărat. Nu pot sa nu fiu de acord cu asta. Apărătorii lui Stone mai spun: „Ei bine, dacă ar fi vrut să dezvăluie măcar o parte din poveste, Stone nu ar fi putut „foarte bine să aprofundeze legătura israeliană chiar dacă ar fi vrut pentru că atunci nu ar fi putut obţine nici o finanţare sau distribuţie pentru film.” Este adevărat.
Cu toate acestea, interesele financiare din spatele producţiei, distribuţiei şi promovării „istoriei alternative” sau „teoriei alternative” a lui Oliver Stone despre asasinarea lui JFK sunt legate atât de Israel, cât şi de Sindicatul Crimei Organizate Lansky, care la rândul său avea legături atât cu Mosad-ul, cât şi cu CIA, chiar şi, mai ales, în perioada comploturilor CIA-Mafia împotriva lui Castro, despre care toţi cercetătorii asasinării lui JFK par să fie de acord că au jucat cel puţin un rol periferic în evenimentele care au dus la uciderea preşedintelui.
Prin urmare, trebuie să-i întreb pe apărătorii lui Stone: care este opinia lor despre filmul lui Stone în lumina a ceea ce consider a fi dovezi semnificative că Mosad-ul a jucat un rol cheie în asasinarea lui JFK? A fost filmul lui Stone de fapt „propagandă neagră” concepută pentru a da o „concluzie finală” popularizată, ca să spunem aşa, poporului american despre ceea ce se presupune că s-a întâmplat în Dallas? Aceasta este, practic, ceea ce a făcut filmul şi a făcut-o într-un mod în care „soluţia” este departe de a fi altceva.
Care este opinia dumneavoastră despre filmul Executive Action?
Mark Lane a fost unul dintre principalii iniţiatori ai acestui film, dar Lane însuşi a fost în cele din urmă nemulţumit de versiunea finală a filmului, deoarece nu a abordat, în opinia sa, în mod adecvat rolul CIA în asasinarea preşedintelui Kennedy. Per total, însă, Executive Action este un film bun şi foarte bine construit şi nu există nici o îndoială că Stone s-a bazat în mare măsură pe fundaţia pusă de acest film în structurarea propriului sau film. La fel ca si in filmul lui Stone, Executive Action nu numeşte nici un conspirator de nivel înalt. Filmul, la fel ca si filmul lui Stone, trădează o anumită părtinire „liberală”, dacă vreţi. Întotdeauna găsesc filmul foarte instructiv, totuşi, prin faptul că prezintă o teorie, într-un mod foarte concis, despre cum un grup mic de conspiratori ar fi putut duce la bun sfârşit asasinarea lui JFK. Aş îndemna pe oricine doreşte o

prezentare generală a conspirației fundamentale pentru asasinarea lui JFK să vadă Executive Action.

Care a fost reacția lumii arabe la cartea dumneavoastră, în măsura în care aceasta pune vina pe Israel pentru asasinarea lui JFK?

Au existat arabi-americani care au citit cartea și au spus că este o carte grozavă. Un arab-american nu un „arab bogat" stereotipic,apropo; un pastor creștin nimic mai mult a cumpărat exact 102 exemplare ale cărții. Am trimis copii la toate ambasadele arabe și am primit o singură scrisoare de mulțumire, care spunea, în esență: „Aștept cu nerăbdare să citesc cartea dumneavoastră".

Ambasada Libiei la New York a cumpărat încă trei exemplare ale cărții după ce a primit exemplarul meu gratuit. Dar cartea nu a fost subvenționată de arabi și nu este propagandă arabă. Nici nu a fost concepută de arabi. Abia după publicarea celei de-a patra ediții, o singură editură arabă a decis în cele din urmă să publice o traducere în arabă a cărții. Așadar, banii arabi nu au fost niciodată un factor în spatele publicării și distribuției publicației inițiale a cărții și adevărul este că nici măcar editorul în limba arabă al cărții nu a oferit cărții genul de distribuție la care m-aș fi așteptat.

Trebuie să spun, totuși, că am fost încântat când am primit o invitație de a ține un discurs la cel de-al Doilea Dialog Verde pentru o Ordine Mondială Alternativă(Second Green Dialogue for an Alternative World Order), desfășurat la Tripoli, Libia, sponsorizat de Societatea Jamahir pentru Filosofie și Cultură, cu sediul la Viena. Din păcate, din cauza restricțiilor împotriva călătoriei în Libia (impuse americanilor sub presiunea lobby-ului israelian), nu am putut participa.

Totuși, organizatorii mi-au cerut să prezint o declarație scrisă care a fost citită cu voce tare participanților care veniseră din toate colțurile globului. În urma evenimentului, am primit scrisori minunate de la oameni din locuri atât de îndepărtate precum Malta, Ghana, Guyana și Noua Zeelandă, care au fost, se pare, profund surprinși să afle că există câțiva americani care nu se tem să ridice întrebări despre relația SUA cu Israelul. Sunt recunoscător acelor oameni din așa-numita „Lumea a Treia" care și-au făcut timp să scrie și sunt recunoscător că există câteva locuri unde libertatea

de exprimare (când vine vorba de subiectul intrigilor israeliene) încă există. Aş putea menţiona, în plus, că atunci când editorul meu a încercat să cumpere o reclamă pe o pagină întreagă pentru Verdict Final în paginile unei publicaţii „proarabe", The Washington Report on Middle East Affairs, editorii au respins reclama. Nu pentru că reclama era „controversată", ci pentru că editorii se temeau că Liga Anti- Defăimare (ADL) a B'nai B'rith ar folosi publicarea reclamei pentru a sugera că erau legaţi într-un fel de angajatorul meu de atunci, Liberty Lobby, despre care ADL a susţinut că era „antisemit". (The Washington Report a publicat, totuşi, o scrisoare către editor de la mine – o concesie minoră, presupun). Totuşi, influenţa ADL se simte chiar şi în rândul celor care sunt înclinaţi spre punctul de vedere „arab".
În numărul din octombrie/noiembrie 1999 al The Washington Report, autorul unei scrisori, Tim Hanley, a comentat că „Există dovezi considerabile care îi leagă pe israelieni de asasinarea lui JFK. Este un subiect prea fierbinte pentru a fi abordat în [Washington Report], dar cu toate acestea există dovezi... De ce mă îndoiesc că acest subiect va ajunge vreodată in atentia publicului?"
La scrisoarea domnului Hanley, editorul a răspuns: „... Să adăugăm că, deşi ştim că mulţi oameni din Orientul Mijlociu asociază asasinarea lui JFK cu posibilitatea ca acesta să fi fost pe punctul de a reorienta politica SUA din Orientul Mijlociu către o abordare mai imparţială, nu există dovezi concrete care să lege acest lucru de moartea sa."
Evident, editorii de la The Washington Report nu se vor preta să publice cartea Verdict Final, în ciuda faptului că mulţi dintre cititorii lor au citit evident cartea sau au auzit despre ea.
Le pun la îndoială judecata, dar decizia le aparţine.În martie 2003, am avut ocazia unică de a ţine o prelegere unui important grup de experţi arabi din Orientul Mijlociu, Centrul Internaţional Zayed pentru Coordonare şi Urmărire - spre marea disperare a Ligii Anti-Defăimare, care a stârnit un val de gălăgie cu privire la apariţia mea acolo dar subiectul cartii Verdict Final a fost menţionat doar în treacăt în cursul prelegerii mele despre părtinirea presei americane în favoarea Israelului.
A existat vreo reacţie în Israel la cartea dumneavoastră?
În acest moment, reacţia din Israel e limitată. Prima a fost o recenzie destul de interesantă pe internet a cartii scrisă de Barry

Chamish, jurnalistul israelian nonconformist, care a spus că Verdict Final „argumentează destul de convingător că Mosad-ul este forţa motrice din spatele asasinării lui JFK”.
Autointitulat „sionist”, Chamish se declară „devotat puterii şi supravieţuirii Israelului”, a contribuit recent la stârnirea unei „furtuni” în Israel, documentând, spre satisfacţia multora, că serviciile secrete israeliene au fost implicate în asasinarea prim-ministrului israelian Yitzhak Rabin.
În recenzia sa la „Verdict Final”, el spune că acceptă afirmaţia mea că corporaţia Permindex a fost într-adevăr o faţadă a Mosad-ului pentru operaţiuni secrete. Aceasta este într-adevăr o concesie importantă, având în vedere dezbaterea dintre cercetătorii lui JFK cu privire la ce a fost sau nu Permindex.
Chamish a avut mai multe critici, dar nici una dintre ele nu a fost dăunătoare tezei de bază pe care Chamish a susţinut-o în esenţă. El a spus că deşi, în opinia sa, „Piper greşeşte şi greşeşte mult...dar ceea ce este deranjant este că nu este nevoie de prea mult din ceea ce e adevarat in cartea sa pentru a argumenta implicarea Israelului în asasinarea lui JFK. Unul dintre lucrurile pe care Chamish le-a spus că le-am „greşit” a fost etichetarea fostului prim-ministru israelian Menachem Begin (pe care Chamish îl admiră) drept fost „terorist”. Această descriere este o chestiune de opinie, supusă dezbaterii.
Begin a ucis ofiţeri britanici în Palestina. I-a aruncat în aer cu bombe.Asta e terorism, oricum, conform definiţiei mele.
Cu toate acestea, Chamish este de acord că sugestia mea că prim-ministrul israelian David Ben-Gurion (era furios pe JFK pentru că a încercat să împiedice Israelul să construiască bomba nucleară) ar fi putut decide astfel, în cuvintele lui Chamish, „să contribuie cu expertiza Mosad la asasinarea lui JFK” este o speculaţie rezonabilă.
Chamish a spus că, în opinia sa, „complotul central al asasinatului a fost american, iar geneza sa a precedat orice posibilă implicare israeliană”.
El crede că „America a corupt Israelul şi nu invers”. Chamish a spus că ar fi fost înclinat, anterior, să respingă teza mea „ca fiind o poveste fantastică”, cu excepţia faptului că, în cercetarea sa asupra asasinării lui Yitzhak Rabin, „a descoperit independent prea multe fapte în comun cu cele ale lui Piper”.
Observând că eram corespondent pentru The Spotlight (despre care

Chamish a auzit probabil câteva zvonuri), Chamish a spus că acest lucru „nu este cu adevărat laudabil pentru mine”, dar subliniază că „aproximativ jumătate din sursele lui Piper sunt evreieşti” şi că „per total, Piper nu pare a fi un antisemit şi eu pot identifica unul”. Cred că este un căutător sincer al adevărului”.
Chamish spune că „greutatea dovezilor [lui Piper]” este „circumstanţială”, dar totuşi „impresionantă”, deşi „departe de a fi concludentă”.
Totuşi, am fost primul care a subliniat că, deşi dovezile prezentate în Verdict Final sunt circumstanţiale, acestea nu sunt mai puţin circumstanţiale decât dovezile prezentate de cei care susţin, de exemplu, că „Mafia l-a ucis pe JFK”.
Chamish a mers, de asemenea, până la a face o legătură între Verdict Final şi moartea lui JFK Jr., fiul regretatului preşedinte. Chamish a subliniat aşa cum am menţionat în a patra ediţie a cartii, cu un an înainte de moartea tânărului Kennedy că JFK Jr. a publicat un raport extins în numărul din martie 1997 al revistei sale George, care susţinea că serviciile secrete israeliene s-au aflat în spatele asasinării lui Rabin. Astfel, conchide Chamish,„Nu ştim ce l-a determinat [pe JFK Jr.] să stea singur în căutarea adevărului despre Rabin, dar este posibil să fi avut mult de-a face cu informaţiile conţinute în Verdict Final”. Din partea unui israelian, este evident că aceasta este o susţinere foarte puternică şi sinceră.
Mai recent, disidentul israelian cunoscut la nivel internaţional, Israel Shamir, a citat Verdict Final într-una din scrierile sale. Shamir a nu se confunda cu prim-ministrul israelian Yitzhak Shamir a criticat aspru violenţa continuă a Israelului şi intrigile internaţionale împotriva duşmanilor săi.
În Verdict Final, îl acuzaţi pe prim-ministrul israelian prolific, Yitzhak Shamir,ca a fost implicat direct în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK. Nu vă temeţi de un proces de calomnie din partea lui Shamir?
Shamir conducea divizia de asasasinate a Mosad-ului în momentul asasinării lui JFK, deci este puţin probabil să vrea să atragă atenţia asupra acestui fapt intrând un proces de calomnie împotriva mea. Ar deschide o cutie neplăcută de viermi pe care israelienii ar prefera pur şi simplu să o păstreze sigilată.
Nu spuneţi niciodată cine credeţi că au fost adevăraţii asasini care l-au ucis pe preşedintele Kennedy la Dallas.

Cine au fost ei?
În carte subliniez că au fost mai multe nume ca posibili asasini „francezi" in Dallas, cel mai notabil fiind Michael Mertz. El avea legături nu doar cu serviciul de informaţii francez şi cu forţele anti-De Gaulle din cadrul OAS, ci şi cu reţeaua de contrabandă cu droguri Lansky-Trafficante şi cu aşa-numita Mafie corsicană, ai cărei membri,unii luptau, la rândul lor, împotriva OAS. Aşadar, vedeţi, acest posibil asasin are legături în mai multe direcţii cu diverse facţiuni din serviciile de informaţii franceze şi cu toate elementele non-franceze care lucrau împotriva lui JFK.
Există dovezi puternice că exilaţii cubanezi anti-Castro au fost implicaţi într-un fel sau altul în evenimentele din Dealey Plaza. Îi avem pe fraţii Novo(Guillermo şi Ignacio) despre care fosta agentă contractuală a CIA, Marita Lorenz, spune că au însoţit-o la Dallas, unde au ajuns cu o zi înainte de asasinat. Nu trebuie să uităm că persoana care a fost „ofiterul responsabil" de domnişoara Lorenz şi de familiei Novo a fost Frank Sturgis, care a lucrat ani de zile atât pentru CIA, cât şi pentru Mosad, iar Sturgis însuşi i-a spus ulterior lui Lorenz că echipa sa a fost implicată în asasinat, deşi nu a spus niciodată că ei erau trăgătorii, în sine. Domnişoara Lorenz a mărturisit că Sturgis i-a spus că va acţiona ca o „momeală" în operaţiune şi abia după asasinat şi-a dat seama că activităţile ei o aduseseră în sfera conspiraţiei de asasinat.
Probabil că au fost aduse multe persoane la Dallas ca parte a unor potenţiale sau posibile echipe de asasinat şi care nu au fost niciodată folosite sau care ar fi putut juca un rol, într-un fel sau altul, fie înainte, fie după comiterea crimei. În cele din urmă, asasinii de fapt au fost doar „executantii" pentru acele persoane aflate la niveluri mult mai înalte. Ceea ce contează este cine a planificat în cele din urmă asasinatul. Asta contează cu adevărat.
De ce nu abordaţi niciodată probleme precum de unde au fost trase gloanţele sau unde au lovit ele sau ce fel de gloanţe sau arme au fost folosite? Nu ajută aceste elemente, luate împreună, la rezolvarea misterului asasinării lui JFK?
Concluzia este: „Cine l-a ucis pe John F. Kennedy şi de ce?" În carte l-am citat pe Vincent Salandria, cercetător de lungă durată în domeniul asasinării lui JFK, care a spus: „În timp ce cercetătorii s-au implicat în preocuparea istovitoare a căutării microanalitice a faptelor despre cum a fost săvârşit asasinatul, nu a existat aproape

nici o investigare sistematică cu privire la motivul pentru care preşedintele Kennedy a fost ucis.” Cred că acest lucru rezumă destul de bine lucrurile.
John F. Kennedy a murit în acea zi la Dallas. Ca o consecinţă directă a morţii sale,politica externă a SUA nu numai că s-a schimbat faţă de Vietnam, dar a avut o turnură de 180 de grade în domeniul politicii americane faţă de Israel şi lumea arabă. Cred că marea problemă a multor cercetători ai asasinării lui JFK este că nu au reuşit să privească în direcţia controversei din Orientul Mijlociu şi aceasta este o problemă majoră pe care nu au reuşit să o depăşească. Cei care sunt responsabili pentru uciderea lui John F. Kennedy nu găsesc nimic mai amuzant decât spectacolul „cercetătorilor serioşi” care se împiedică unii de alţii şi repetă informaţii de a doua, a treia şi a patra mână, încercând să determine de unde au provenit împuşcăturile la treizeci de ani după ce a avut loc crima.Acest lucru nu rezolvă cu nimic controversa. Mark Lane a dovedit în Rush to Judgment că povestea era mult mai complexă, iar cărţile ulterioare, cum ar fi, în special, Six Seconds in Dallas de Josiah Thompson, au analizat aspectele criminalistice într-un mod convingător.Cu toate acestea, chestiunea conspiraţiei şi a muşamalizării nu a mai fost pusă la îndoială după apariţia unor astfel de volume.
Prin urmare, ştim de treizeci de ani că a existat o conspiraţie, că au fost implicaţi mai mulţi asasini. Nu contează cum au comis crima, în cele din urmă, deoarece crima a fost un succes. Armele folosite în crimă nu au fost niciodată găsite şi o mare parte din autopsie şi dovezile balistice care există ar putea fi si ele însele false. Este puţin probabil să găsim vreodată o „arma a crimei” care a fost cumpărată de un asasin cunoscut al Mosad-ului.
Aşadar, haideţi să renunţăm la încercarea de a răspunde la întrebări care nu vor primi niciodată răspuns şi să începem să analizăm conexiunile celor care au fost implicaţi în conspiraţie într-un fel sau altul: Clay Shaw, DavidFerrie, Guy Banister, Carlos Marcello, Santo Trafficante, asasiniifrancezi şi mulţi alţii. Când analizăm conexiunile acestor nume bine-cunoscute, aşa cum am făcut în Verdict Final, nu putem să nu ne împiedicăm de conexiunea israeliană. Este o conexiune care este omniprezentă.
De ce nu a dat nimeni peste legătura israeliană cu asasinarea lui JFK înainte de publicarea Verdictului Final?

După cum am subliniat mai devreme, abia relativ recent au apărut mai multe informaţii publice despre relaţiile dificile dintre John F. Kennedy şi Israel. Aşadar, majoritatea oamenilor nici măcar nu şi-ar da seama că trebuie să se uite în direcţia israeliană. Când autorul liberal Richard Reeves a apărut în emisunea radio lui Pat Buchanan, prezentând noua sa istorie a administraţiei Kennedy, am sunat şi am întrebat despre politica lui JFK în Orientul Mijlociu în contextul unei posibile implicări israeliene în asasinarea lui JFK. Reeves a recunoscut pe scurt că JFK era angajat într-o situaţie mai puţin prietenoasă cu Ben-Gurion, dar înainte să pot aprofunda problema, co-prezentatorul lui Buchanan, Ben Wattenberg, un devotat Israelului, a intervenit întrerupându-mă din direct, aş şi a mutat discuţia pe subiectul sănătăţii lui JFK. Atât despre politica lui JFK în Orientul Mijlociu!

De ce nu a dezvăluit niciodată procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, legăturile lui Clay Shaw cu israelienii şi cu Sindicatul Crimei Organizate Lansky, prin apartenenţa lui Shaw la consiliul de administraţie Permindex?

Garrison ştia cu siguranţă despre Permindex.

Cred că acest lucru se datorează faptului că Garrison însuşi, evident, nu era iniţial conştient de legătura israeliană de aici şi nici nu avea vreun motiv să suspecteze implicarea israeliană, întrucât la acea vreme, la sfârşitul anilor 1960, conflictul lui JFK cu Israelul era cu adevărat un secret profund şi întunecat.

Cu toate acestea, după cum ştim acum, potrivit cercetătorului JFK, A. J. Weberman, Garrison însuşi a ajuns, evident, mai târziu, la concluzia că exista o legătură cu Mosad-ul, evidenţiată de distribuirea unui manuscris pentru un roman (niciodată publicat) în care indica Mosad-ul drept forţa motrice din spatele conspiraţiei de asasinat. După cum am subliniat în Verdict Final, Garrison nu a considerat (cel puţin la început) legăturile lui Shaw cu Permindex ca fiind centrale în evenimentele din Dallas. Aceasta sugerează că Garrison a perdut trenul,deoarece dăduse peste cheia conexiunilor de informaţii ale lui Clay Shaw şi, evident, nu le-a înţeles. Unul dintre cele mai mari regrete ale mele este că Jim Garrison nu a trăit suficient de mult pentru a citi Verdict Final.

După cum am menţionat anterior, cei care au identificat conexiunea Permindex, cum ar fi Dr. John Coleman şi Executive Intelligence Review, nu au reuşit, însă, să exploreze în mod adecvat

de ce israelienii înşişi ar fi fost interesaţi să-l elimine pe JFK. Nu au examinat politica lui JFK faţă de Orientul Mijlociu şi cum a fost inversată această politică la moartea lui JFK, ca să nu mai vorbim de faptul că JFK încerca să împiedice Israelul să construiască bomba nucleară, care, în cele din urmă, a fost aproape sigur forţa motrice din spatele implicării Israelului în conspiraţia de asasinat.
De fapt, după ce am terminat de scris Verdict Final, am dat peste două articole foarte vechi şi relativ obscure care evidenţiau de fapt rolul Mosad-ului şi al Sindicatului Lansky în conspiraţie.
Unul dintre articole apăruse la un moment dat în anii 1980 în Raportul Ligii de Apărare Creştine cu sediul în Metairie,Louisiana, a încapsulat ideea fundamentală a teoriei expuse în Verdict Final în aproximativ zece paragrafe, spunând, în esenţă, că era probabil ca israelienii să fi fost implicaţi în asasinarea lui JFK din cauza problemelor lui JFK cu israelienii şi că aşa-numita „Mafie" - care este adesea învinuită pentru asasinat era de fapt dominată de discipolul Israelului, Meyer Lansky.
I-am spus Dr. James K. Warner de la Liga Creştină de Apărare despre asta şi i-am spus că trebuie să acord credit unde se cuvine. La vremea respectivă,Warner chiar uitase că articolul fusese publicat! Dar este interesant că acest scurt articol a acoperit subiectul destul de bine.De asemenea, trebuie să-i acord credit regretatului Ned Touchstone, tot din Louisiana, care a fost editorul unei reviste numite The Councilor. Touchstone făcuse de fapt nişte investigaţii asupra asasinării lui JFK şi am aflat acum că Touchstone a fost una dintre primele persoane care au dat peste agentul contractual al CIA, David Ferrie, iar acest lucru este discutat în detaliu în anexa trei.
Trebuie să-i recunosc lui Touchstone meritele că a subliniat legăturile de lobby israeliene la nivel înalt ale puternicei familii Stern din New Orleans, care erau proprietarii postului de radio şi televiziune WDSU din New Orleans şi prieteni apropiaţi ai lui Clay Shaw. După cum documentez amănunţit în „Verdict Final", publicaţiile WDSU ale familiei Stern au fost cele care au contribuit în mare măsură la efortul media care a pus bazele profilului lui Lee Harvey Oswald, ca fiind un „agitator pro-Castro", înainte de asasinat. Touchstone a fost cel care a sugerat că, într-un fel, familia Stern ar fi putut fi o cheie a puzzle-ului asasinării lui JFK, dar,

evident, nu avea nici o dovadă solidă, poate din nou pentru că nimeni nu ştia de fapt cât de mare devenise conflictul între JFK şi israelieni înainte de asasinat. Touchstone a descoperit pentru prima dată fotografia lui Clay Shaw la o petrecere sponsorizată de reţeaua WDSU a familiei Stern din New Orleans. Timp de mulţi ani, oamenii au crezut că şi Ferrie era în imagine. Recent, au apărut îndoieli serioase cu privire la faptul dacă Ferrie este de fapt persoana care apare în fotografie cu Shaw, dar au existat şi alte surse care au spus că Shaw şi Ferrie se cunoşteau. Aşadar, dacă a fost Ferrie în imagine sau nu este în mare parte irelevant în acest moment.
Sunt mult mai multe de spus despre relaţia lui JFK cu Israelul. Abia recent, în 1995 după publicarea cartii, Departamentul de Stat a publicat un volum masiv de documente nepublicate anterior referitoare la relaţiile SUA cu Israelul în timpul administraţiei Kennedy. Şi acestea sunt documente care verifică că JFK şi prim-ministrul israelian Ben-Gurion au fost implicaţi într-un conflict accentuat în culise pe tema efortului Israelului de a construi o armă nucleară.
Volumul Departamentului de Stat, emis prin intermediul Imprimeriei Guvernamentale, poarta titlul de Relaţii Externe ale Statelor Unite (1961-1963) Volumul XVII ,Orientul Apropiat (1961-1962). O mostră a documentelor este citată în această ediţie a Verdictului Final şi oferă dovezi solide ale conflictului acerb dintre JFK şi Ben-Gurion pe tema programului de bombă nucleară al Israelului. În plus, bineînţeles, noua carte a lui Avner Cohen, „Israelul şi bomba”, a oferit o vastă cantitate de informaţii noi despre războiul din culise al lui JFK cu Israelul.
Cohen le-a spus oamenilor că respinge teoria mea despre implicarea Israelului în conspiraţia JFK, dar nu există nici o îndoială că cartea sa (oricât de neintenţionată) dă credibilitate tezei mele indiferent dacă lui Cohen îi place sau nu.
Au existat multe repetiţii în Judecata Finală. În multe cazuri, ne-aţi spus despre ce ne-aţi povesti în capitolele ulterioare sau la ceva la care s-a făcut referire în capitolele anterioare. Nu ar fi cartea mult mai eficientă dacă aţi avea un editor care să fi şters acele referinţe repetitive din carte?
Aceasta este o întrebare interesantă. Din cercul meu apropiat de cunoştinţe care au citit cartea fie înainte de publicare, fie după aceea,repetiţia este ceva ce aproape toţi au comentat invariabil

când i-am întrebat ce le-a plăcut sau nu la carte.
De fapt, aproximativ şapte din zece dintre ei au spus că le-a plăcut repetiţia, spunând că a legat toate subiectele complexe.
Cartea în sine este destul de detaliată şi încearcă să lege aspecte care iniţial nu par a fi legate (deşi cu siguranţă sunt).
Aşadar, în procesul de scriere a cărţii, am luat decizia conştientă de a încerca să leg toate aceste lucruri cât mai des posibil. Ar fi scurtat cartea dacă aceste referinţe repetitive ar fi fost editate, dar pentru cineva care nu era familiarizat cu multe dintre detaliile asasinării lui JFK, detalii despre istoria relaţiilor lui JFK cu Israelul, detalii despre crima organizată, ar fi fost poate mai dificil pentru ei să înţeleagă întreaga teză dacă nu ar fi fost legată în modul repetitiv pe care l-am folosit.
În orice caz, apreciez comentariile critice din partea cititorilor, deoarece este întotdeauna interesant să vad cum îmi percep alţii munca. Totuşi, chiar şi privind în urmă, în ciuda unor critici din partea unui număr de persoane pe care le cunosc bine şi ale căror opinii le respect, cred că judecata mea în această chestiune a fost corectă.
În Verdict Final nu se precizează niciodată exact dacă CIA sau Mosad-ul a fost principalul instigator al asasinării lui JFK.
Cu alte cuvinte, cine credeţi că a fost „partenerul principal” în conspiraţia pentru asasinarea lui JFK?Nu poţi avea ambele variante. A fost CIA sau a fost Mosad-ul?
Nu ştiu dacă CIA sau Mosad-ul a fost principalul instigator al conspiraţiei. Aş dori să menţionez că, în domeniul politicii SUA în Orientul Mijlociu, CIA şi Mosad au fost, aşa cum am menţionat mai devreme, practic două feţe ale aceleiaşi monede. James J. Angleton, aliatul Mosad-ului in CIA, a transformat mulţi agenţi CIA în agenţi Mossad, care lucrau în numele intereselor Israelului, nu numai în Orientul Mijlociu, ci în întreaga lume.
În multe cazuri, au existat, fără îndoială, mulţi agenţi CIA şi agenţi contractuali CIA care făceau munca Mosad-ului şi nu ştiau acest lucru, nu numai în chestiunea asasinării lui JFK, ci şi în diverse activităţi sub acoperire la nivel global. Cred că conspiraţia de asasinat a fost în mare măsură un efort de cooperare, dar cred că legătura cu Mosad-ul a fost centrală în cadrul conspiraţiei şi a fost susţinută şi pusă în aplicare în mod activ cu îndemnul lui Angleton la CIA din Washington.

Cel mai probabil, asasinatul nu ar fi fost niciodată comis fără colaborarea activă a CIA şi, evident, cei din CIA care au fost implicaţi activ în conspiraţia asasinatului (Angleton în special) erau apropiaţi de Mossad sau funcţionau în sfera sa de influenţă în mai multe domenii.
De exemplu, omul CIA E. Howard Hunt, care lucra îndeaproape cu cubanezii anti-Castro şi cu Guy Banister din New Orleans, a fost, de asemenea, o legătură CIA cu OAS-ul francez, care, la rândul lui, lucra îndeaproape cu israelienii.
La fel şi cu Banister, un alt jucător important în cel puţin un aspect al conspiraţiei: în special procesul de creare a legendei lui Lee Harvey Oswald, în timp ce locuia în New Orleans, ca „agitator pro-Castro".
Apoi, desigur, este Frank Sturgis, care a lucrat atât pentru CIA, cât şi pentru Mosad şi care a recunoscut implicarea în asasinat.
Aşadar, în multe cazuri cheie în care se pare că se găseşte o „legătură CIA" cu conspiraţia asasinării lui JFK, se constată că este vorba si despre o legătură israeliană foarte semnificativă: fie că vorbim despre Banister, Sturgis, Hunt sau la un nivel superior James Angleton.
Ca să nu mai vorbim de Clay Shaw, agent CIA vechi, care era conectat cu israelienii prin operaţiunea Permindex sponsorizată de Mosad. Într-un fel, toţi aceşti jucători cheie purtau două pălării. În acest domeniu particular al intrigilor de informaţii legat de asasinarea lui JFK când te uiţi la CIA, vezi şi Mosad-ul.
Într-o situaţie precum aceasta, în care găseşti diverse grupuri de putere interacţionând în acest caz, în conspiraţia pentru a-l ucide pe preşedintele Statelor Unite l-ai putea găsi pe Ben-Gurion în Israel spunându-i lui James Angleton de la CIA (fie direct, fie indirect, desigur): „JFK nu este doar o ameninţare pentru Israel, dar va sfărâma CIA-ul în milioane de bucăţi şi le va imprastia în vânt. Îţi va distruge planurile de a pătrunde mai adânc în Vietnam."
În acelaşi timp, lobbyiştii lui Ben-Gurion le-ar putea şopti în lobbyiştilor contractorilor din apărare de la Washington , de exemplu:
„Nu veţi avea profiturile voastre mari dacă JFK pleacă din Vietnam. Şi dacă LBJ intră în funcţie, ştim din surse sigure că va începe un proces major, extrem de profitabil, de înarmare a Israelului. Dar nimic din toate acestea nu se va întâmpla dacă JFK rămâne pe

functie.” Aşa că antreprenorii din domeniul apărării se întorc şi le spun prietenilor lor din CIA şi Pentagon: „Nenorocitul ăsta Kennedy trebuie să dispară.”Aceasta este o modalitate extrem de simplistă, desigur dar totuşi instructivă de a privi cum a început procesul conspiraţiei de asasinat să se dezvolte.
Evident, Angleton şi asociaţii săi de la CIA nu aveau nevoie ca Ben-Gurion să le spună ce problemă reprezenta JFK pentru CIA. Dar cu siguranţă nu a stricat pentru Angleton să ştie că va avea influenţa şi protecţia politică ca să nu mai vorbim de asistenţa Israelului şi a reţelei sale mondiale şi sprijinul acesteia în mass-media americană dacă el şi CIA ar decide să comploteze împotriva vietii preşedintelui Kennedy.
Per total, a-ţi avut un grup foarte unit de oameni atât conspiratori adevăraţi, cât şi simpatizanţi puternici care interacţionau între ei în mod regulat, intim şi extrem de secret.
Am spus de nenumărate ori că, deşi conspiraţia pentru asasinarea lui JFK pare a fi formată din multe cercuri diferite care se intersectează unul cu celălalt, o modalitate mai potrivită de a privi conspiraţia ar fi să o vedem ca pe un cerc foarte larg care continuă a avea cercuri interioare ,foarte strânse.
Nu aveţi „o familie mare şi fericită”, ci, în schimb, „o familie foarte mică şi fericită” care colaborează la conspiraţia JFK. Cu doar câteva contacte, aceşti oameni au fost capabili să pună în mişcare, să finanţeze şi să orchestreze această conspiraţie care, evident, a traversat mai multe continente.
Nu vom şti niciodată cine a spus primul: „Hai să-l omorâm pe JFK”. Ar fi prezumţios din partea mea să încerc să fac vreun comentariu despre asta şi, evident, nu au fost păstrate înregistrări despre această conspiraţie. În JFK, personajul interpretat de Donald Sutherland, cunoscut sub numele de „Omul X”, a spus că a simţit că conspiraţia a început „din neant”. Kennedy, a spus el, era ca Caesar, înconjurat de duşmani. Ceva era în desfăşurare. Totuşi, toţi cei implicaţi ştiau ce urma să se întâmple că JFK urma să fie asasinat. A fost o lovitură de stat şi aşa funcţionează. Acesta este cel mai bun mod de a privi cum a evoluat conspiraţia.
Potrivit lui Pierre Neuville, sursa mea franceză, Yitzhak Shamir, şeful responsabil cu asasinatele Mossad-ului, a externalizat cel puţin un asasin sau o echipă de asasini prin intermediul

colonelului Georges de Lannurien din serviciile franceze de informații.
Și pentru că de Lannurien era cu Angleton la sediul CIA din Langley în ziua asasinatului, este probabil ca de Lannurien să fi știut exact pe cine urmăreau acei asasini contractuali.
Se pare că nu a fost „în afara circuitului". Deci, în opinia mea, a existat o mișcare afirmativă din partea Mosad-ului către obiectivul uciderii lui John F. Kennedy. Poate că Shamir a făcut-o la cererea lui Angleton. Nu există nici o îndoială că relația tensionată a lui JFK cu Israelul a fost una dintre principalele motivații din spatele conspirației finale, având în vedere rolul colaboratorului CIA al Israelului, James Angleton, în conspirație.
Angleton a avut mai multe motivații în lansarea participării CIA la conspirație, iar una dintre principalele motivații a fost cu siguranță poziția sa de avocat principal și devotat al Israelului la CIA in Washington. Cred că ideea mea principală în Verdict Final este că nu poți să privești conspirația de asasinare a lui JFK fără a lua în considerare rolul Mosad-ului în ciuda tuturor celorlalți factori, indiferent cât de importanți ar fi.
În carte vorbesti foarte puțin despre rolul complexului militar industrial și al aliaților săi din Pentagon în conspirația de asasinare a lui JFK.
Sincer, am considerat întotdeauna teoria conform căreia „complexul militar-industrial l-a ucis pe JFK" ca fiind oarecum o teorie de a evita responsabilitatea dintr-o situatie dificila practic alegand calea usoara de a eluda adevarul. Când dai vina pe așa-numitul complexul militar-industrial, dai vina pe industriași fără chip, militari anonimi, finanțatori ascunsi. Este o zonă tulbure, gri cu puține detalii specifice. Cu toate acestea, dacă vrei să recurgi la terminologia de a vorbi despre „complexul militar-industrial", aceasta încă cuprinde o gamă destul de largă de grupuri de putere, dar toate sunt interconectate.
Adevărul este că lobby-ul israelian este o componentă cheie a complexului militar-industrial în special astăzi. Nu era chiar așa pe vremea lui JFK, dar lobby-ul israelian începea să-și arate mușchii la acea vreme și, ca rezultat direct al morții lui JFK, complexul militar-industrial a început să construiască armele pe care Israelul a început să le primească în număr mare atunci când LBJ a inversat

politica lui JFK față de Orientul Mijlociu. LBJ nu numai că a început să înarmeze Israelul până în dinți, dar a și furnizat o infuzie masivă de ajutor extern Israelului, pe care statul evreu l-a folosit pentru a achiziționa armele construite de demonii fără chip din „complexul militar-industrial". Cunosc cel puțin un lobbyist pentru industria de apărare israeliană care a făcut lobby și în numele unor contractori americani importanți în domeniul apărării în acea perioadă cat și pentru CIA. Și nu este singurul. Deci, complexul militar-industrial nu a beneficiat imens doar de războiul din Vietnam. Acești industriași fără chip au avut, de asemenea, un mare interes în înarmarea Israelului, indiferent cum ai privi.
Cei care vor să arate cu degetul spre „complexul militar-industrial" pentru moartea lui JFK ar trebui să înceapă să sublinieze faptul că Israelul și lobby-ul său american fac parte din acea sperietoare foarte populară din povestea conspirației asasinării lui JFK. Există o mulțime de oameni printre cercetătorii asasinării lui JFK care s-ar putea teme să menționeze rolul Israelului în complexul militar-industrial, dar acel element este acolo, indiferent dacă vor să recunoască sau nu.

Este conspirația pe care o schițați în carte o „conspirație de dreapta" sau o „conspirație de stânga"?

Nu cred că termenii „dreapta" și „stânga" mai au prea mult sens și nu cred că puteți folosi această terminologie cu referire la asasinarea lui JFK. Există mulți alți factori activi în conspirație. Elementele din CIA care conspirau împotriva lui JFK într-un fel sau altul în special James Angleton, David Atlee Phillips, șeful Diviziei Emisferei Vestice a CIA, E. Howard Hunt, Frank Sturgis și personalități de nivel inferior precum Guy Banister și David Ferrie din New Orleans, ca să nu mai vorbim de mulți dintre exilații cubanezi care lucrau pentru CIA erau „de dreapta" și „anticomuniști". Cu toate acestea, adevărul este că guvernul prim-ministrului israelian David Ben-Gurion era un regim socialist de stânga, sub conducerea Partidului Laburist. Așadar, i-ai găsit pe cei de dreapta din CIA lucrând cu cei de stânga din Israel.
Ceea ce am avut a fost o conspirație a politicii de putere: o varietate de interese speciale care lucrau împreună. De asemenea, existau elementele „mafiei" dominate de Lansky, care erau îngrijorate de războiul administrației Kennedy împotriva crimei organizate și care ajutau, de asemenea, la finanțarea exilaților cubanezi anti-Castro

pe o varietate de fronturi. Şi, după cum mulţi oameni ştiu, chiar şi „Mafia” l-a finanţat pe Castro însuşi la început, sperând să intre în graţiile lui când ar fi ajuns la putere. Deci, cu siguranţă, au existat o mulţime de forţe conflictuale in derulare. Aş putea adăuga, de asemenea, că, chiar şi în cadrul comunităţii exilaţilor cubanezi anti-Castro, care are un profil general printre mulţi cercetători ai asasinatului lui JFK ca fiind „de dreapta”, adevărul este că au existat de fapt mulţi „de stânga” care se opuneau lui Castro.
Au existat multe facţiuni în cadrul comunităţii cubaneze. De fapt, mulţi veterani ai războaielor anti-Castro de la începutul anilor 1960 l-au perceput chiar pe nationalistul E. Howard Hunt ca fiind simpatizant cu elementele de stânga din rândul cubanezilor anti-Castro. Cei cu orientare liberală din comunitatea de cercetare a asasinatului lui JFK nu înţeleg acest lucru, dar este cu siguranţă un factor de luat în considerare. Aşadar, nici măcar nu poţi identifica cu adevărat CIA-ul ca fiind „de dreapta” sau „de stânga” atunci când începi să analizezi cu adevărat situaţia.
Există mulţi veterani ai CIA care sunt chiar şi astăzi supăraţi de influenţa „liberalilor” în certurile dintre facţiunile CIA implicate in războiul împotriva lui Fidel Castro.
Să ne îndepărtăm de aceşti termeni precum „de stânga” şi „de dreapta” şi să privim conspiraţia asasinării lui JFK ca pe o alianţă între diverse interese (multe dintre ele intersectate), dar toate având ca rezultat asasinarea preşedintelui Kennedy.
Nu este oare posibil, în cele din urmă, ca KGB-ul sovietic sau o facţiune din cadrul KGB să fi fost de fapt în spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK, manipulând „extremişti de dreapta” din CIA şi din rândul exilaţilor cubanezi anti-Castro şi chiar din mafie şi Mosad?
Da, este complet posibil, dar foarte puţin probabil. În lumea serviciilor de informaţii, orice este posibil. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par fi. Dar să ne uităm la motivaţia sovietică în general. Ce motivaţie ar avea sovieticii în a-l ucide pe JFK şi a-l înlocui cu Lyndon Johnson ca preşedinte american? Într-un fel, LBJ avea reputaţia de a fi chiar mai anticomunist decât JFK. Este foarte puţin probabil ca ei să-l fi preferat pe LBJ în locul predecesorului său. Nu am văzut niciodată pe nimeni să prezinte ceva care să aibă măcar o urmă de credibilitate care să dovedească acest lucru. Este posibil să fi existat cineva undeva în mijlocul conspiraţiei asasinării

lui JFK care a fost cumva un agent dublu KGB, dar evident, a existat atât de multă suprapunere a diferitelor agenţii de informaţii în această conspiraţie încât este posibil să fi existat chiar şi un agent secret irlandez implicat în conspiraţie, conştient sau neconştient.
Aşa cum a subliniat Mark Lane în Plausible Denial, efortul de a da vina pe asasinat pe KGB a fost una dintre numeroasele poveşti de acoperire lansate de adevăraţii conspiratori. Poate că povestea de acoperire KGB a fost una dintre multele pe care adevăraţii conspiratori le-au ascuns în cazul în care ar fi avut nevoie de vreun atu. Şi vă veţi aminti că James Angleton a fost oficialul CIA care a fost cel mai vehement susţinător al teoriei conform căreia Lee Harvey Oswald era, cel puţin, un „agitator pro-Castro" care era ocupat să se întâlnească în Mexic cu un expert în asasinate KGB. În cartea sa, „Omul care ştia prea multe", autorul Dick Russell prezintă un caz foarte plauzibil conform căruia un agent veteran de informaţii american , Richard Case Nagell, s-ar fi putut afla sub conducerea KGB-ului într-o încercare de a se infiltra în conspiraţia de asasinat. Nagell pare să fi fost implicat în diverse aspecte ale conspiraţiei, dar asta nu înseamnă că KGB-ul manipula conspiraţia, ci monitoriza o conspiraţie sau mai multe conspiraţii şi este posibil să nu fi ştiut iniţial că era o conspiraţie de asasinat.
Excludeţi absolut orice implicare în asasinatul dictatorului cubanez Fidel Castro?
Absolut. Nu cred că există vreo îndoială că Castro însuşi şi-ar fi dat seama ce greşeală drastică ar fi fost pentru el să fie implicat în vreun aspect al oricărei conspiraţii, chiar şi vag, asociate cu asasinarea sau tentativa de asasinat a lui John F. Kennedy. Fidel Castro nu este prost. Dacă ar fi fost vreodată pusă pe seama lui Castro, ar fi existat, fără îndoială, o cerere naţională şi internaţională pentru capul lui Castro. Aşadar, Castro evident nu avea niciun interes să-i înfigă o ţăpuşă in inimă lui John F. Kennedy.
Ştim acum, mulţi ani mai târziu, că JFK se îndrepta spre o formă de destindere cu Castro, dar, în acelaşi timp, se pare, JFK îşi păstra, fără îndoială, opţiunile deschise faţă de liderul cubanez. Cu toate acestea, este foarte clar că adevăraţii conspiratori din spatele asasinatului, care -l manipulau pe Lee Harvey Oswald, făceau acest lucru într-un mod care sa-l evidentieze ca un „agitator pro-Castro".

Ce spune asta? Dacă Castro ar fi fost în spatele conspirației, cu siguranță nu l-ar fi manipulat pe Oswald în acest fel. Dacă Castro ar fi avut vreo bănuială că ar fi existat o conspirație de asasinat, ar fi fost în interesul lui Castro să o atragă atenția lui JFK. Castro nu știa nimic despre o conspirație.

Putem exclude orice implicare a lui Castro. Nu este posibil ca „elemente razvratite" atât din CIA, cât și din Mosad să fi fost implicate în asasinarea lui JFK și ca oamenii de nivel înalt din CIA și Mosad să nu fi avut nicio legătură cu conspirația?

Nu, nu este posibil ca asasinarea lui JFK să fi fost orchestrată de „elemente necinstite" din CIA și Mossad. Escrocheria „elementului necinstit" este depasită și uzată. Când ne uităm la cei din CIA care au fost implicați în activități ciudate legate de asasinat în special efortul de a sugera că Lee Harvey Oswald se întâlnea cu un specialist în asasinate KGB în Mexico City îl găsim nu doar pe David Atlee Phillips, șeful Diviziei Emisferei Vestice a CIA, ci și, bineînțeles, pe James Angleton, directorul contrainformațiilor al CIA. Aceștia nu sunt agenți „de nivel inferior" care s-au rătăcit. Aceștia sunt oameni de vârf. Nu există nici o îndoială în privința asta. Dar cum rămâne cu cineva precum E. Howard Hunt?

Deși Hunt ocupa cu siguranță o poziție mai joasă în ierarhia CIA decât Phillips sau Angleton, el era totuși o figură CIA de lungă durată, care jucase un rol major în afacerile clandestine ale CIA. De asemenea, Hunt nu era un agent „insubordonat".

Nu există nici o dovadă că John McCone un vechi prieten al familiei Kennedy care a fost numit de JFK ca director al CIA (în locul lui Allen Dulles, care fusese concediat de JFK), a avut vreo legătură cu conspirația. De fapt, așa cum se menționează în Verdict Final, McCone însuși a fost un critic acerb al programului de bombe nucleare al Israelului și, anterior, la sfârșitul administrației Eisenhower, când a fost membru al Comisiei pentru Energie Atomică, McCone a fost cel care a dezvăluit pentru prima dată adevărul despre intențiile nucleare ale Israelului.

Este interesant de observat că, atunci când administrația Kennedy a ordonat CIA-ului să înceapă să spioneze programul secret de dezvoltare nucleară al Israelului, spionajul se desfășura din biroul lui McCone. Cu alte cuvinte, JFK nu avea încredere în operațiunea de spionaj condusă de Angleton, despre care toată lumea știa că un agent cooptat de Israel în CIA, dar JFK avea încredere în McCone.

Aşadar, deşi McCone nu a avut nicio legătură cu asasinarea lui JFK, cei care l-au înconjurat la cele mai înalte niveluri cu siguranţă au avut.
De asemenea, nu trebuie uitat că mulţi dintre oamenii din CIA la momentul uciderii lui JFK au rămas loiali directorului Allen Dulles, care fusese demis de Kennedy. Implicarea CIA în asasinat a fost în mare măsură un răspuns instituţional la actiunea lui JFK, care ameninţase că va diviza CIA şi o va imprastia în vânt.
Toate acestea nu sugerează că a existat o şedinţă generală a personalului de la CIA într-o zi când John McCone lipsea fiind racit, la care Angleton a anunţat: „Îl vom ucide pe preşedinte. Haideţi să lucrăm împreună la asta şi să-l ţinem pe domnul McCone departe de acest fapt." Lucrurile nu funcţionează aşa.
Conspiratorii reali implicaţi erau un grup strâns unit, cu resurse vaste la dispoziţia lor, inclusiv nu doar birocraţia CIA şi infamul său buget negru, ci şi abilităţile reţelei Mosad-ului la dispoziţie.
Mai mult, având în vedere interacţiunea CIA cu grupuri periferice, cum ar fi exilaţii cubanezi anti-Castro, ca să nu mai vorbim de contactele din crima organizată, existau suficienţi oameni care puteau fi manipulaţi în suficiente moduri încât nici măcar nu ar fi ştiut neapărat că erau manipulaţi şi implicaţi. Şi odată ce aceşti oameni erau implicaţi,era în interesul lor nu doar să tacă, ci să ajute la muşamalizare. Existau fără îndoială mulţi oameni în CIA şi în alte părţi implicaţi într-un aspect al conspiraţiei, care nu aveau nici o idee că erau folosiţi pentru atingerea obiectivului final de a-l elimina pe JFK.
În ceea ce priveşte Mosad-ul, agenţii Mossad nu ar fi putut acţiona fără ordinele directe ale prim-ministrului David Ben-Gurion şi ale şefului asasinatelor din Mosad, Yitzhak Shamir. Mosad-ul este de fapt o organizaţie foarte mica din punct de vedere instituţional, aşa cum a subliniat fostul agent Mosad, Victor Ostrovsky. Este chiar mai strâns coordonata decât CIA. De fapt,
conform lui Ostrovsky, există ceea ce s-ar putea numi un „consiliu de administraţie" al asasinatelor în cadrul Mosad-ului şi nici un asasinat nu poate fi orchestrat de Mosad fără un vot formal de aprobare din partea acestui consiliu.
Mai este un lucru important de reţinut aici: este foarte puţin probabil ca Mosad-ul cel puţin în acel moment al istoriei să fi luat vreodată în considerare uciderea preşedintelui Statelor Unite, dacă

nu ar fi ştiut că avea consimţământul instituţional al CIA, cel puţin. Poziţia Israelului era extrem de precară în 1963, iar pentru Mossad sau chiar pentru aşa-numitele „elemente razvratite” ale Mosad-ului să încerce asasinarea preşedintelui american fără asigurarea că avea sprijinul CIA, de exemplu, ar fi fost o mişcare într-adevăr pripită. Aşadar, nu au existat elemente „necinstite” ale Mosad-ului implicate în asasinarea lui JFK. În acest moment, presupun,ca este potrivit să comentez mai departe despre James Jesus Angleton. Deşi nu există nici o îndoială că, prin alegere personală(din orice motiv), Angleton a fost un prieten devotat al sionismului şi al statului Israel şi că a folosit toate resursele de care dispunea pentru a influenţa luarea deciziilor CIA în numele Israelului.
Indiferent dacă a fost şantajat sau nu, rămâne însă faptul că Angleton a fost principalul avocat al Israelului la CIA. A fost un om puternic şi secretos, care a fost, de asemenea, un jucător cheie în mare parte din intrigile CIA la nivel mondial într-o varietate de domenii în care a avut de-a face îndeaproape şi în mod susţinut cu figuri legate, pe rând, de Mosad şi de Sindicatul Criminal Lansky.Angleton nu a fost un element „insubordonat”.
El a fost cel mai influent controversat spion al CIA şi unul dintre cele mai remarcabile personaje din istoria bizară şi fascinantă a acestei agenţii. Şi a fost, de asemenea, una din acele persoane direct responsabila pentru iniţierea şi orchestrarea asasinării preşedintelui John F. Kennedy.

Unde se încadrează exilaţii cubanezi anti-Castro în conspiraţia JFK?

Cubanezii se aflau la baza scării. Erau elemente de nivel inferior, poate cei mai de jos dintre toţi. Este posibil să fi existat de fapt un cubanez care a apăsat pe trăgaci în Dallas. Fosta agentă contractuală a CIA, Marita Lorenz (care a mers la Dallas cu o insotita de cubanezi sosiţi chiar înainte de asasinat) a subliniat că a fost informată de către ofiterule ei de caz al CIA din Dallas că trebuia să lucreze ca o „momeală” şi mi se pare probabil
că mulţi dintre cubanezii care au fost implicaţi în scenariul asasinatului au acţionat ca atare. Cubanezii s-au dovedit a fi un excelent „steag fals” pentru adevăraţii conspiratori, deoarece au fost multe piste false pentru a face să pară că alesul, Lee Harvey Oswald, era un „agitator pro-Castro”. Cine ar fi mai bine poziţionat pentru a-l manipula pe Oswald în acest mod şi a juca rolul în

înscenarea lui Oswald decât cubanezii anti-Castro care ar vedea evident beneficiul unei astfel de măsuri? După cum subliniez în „Verdict Final”, Jerry Patrick Hemming, un agent contractual de lungă durată al CIA, apropiat de cubanezii anti-Castro, a declarat „că şi cubanezii erau manipulaţi şi că „şi-au dat seama de acest lucru”. Susţin, desigur, că erau manipulaţi de CIA şi de Mosad, care îi făceau pe cubanezi să creadă că jucau un rol în răzbunarea impotriva lui JFK pentru esecul din Golful Porcilor,când miza era de fapt mult, mult mai mare.
De asemenea, merită menţionat faptul că serviciile secrete franceze au fost implicate intim în situaţia cubaneză din acea perioadă, deşi acest lucru nu este bine cunoscut.
Au existat elemente franceze de ambele părţi ale conflictului. Aşadar, este admisibil ca Mosad-ul să-şi fi folosit aliaţii din serviciile secrete franceze pentru a manipula clandestinitatea cubaneză în acea perioadă. Acesta este un subiect pe care un cercetător al asasinatului lui JFK ar putea dori să-l explorezeîn continuare. Ar putea fi materialul pentru o carte foarte interesantă.
Dacă cineva ar veni cu dovezi de netăgăduit că Lee Harvey Oswald a fost într-adevăr singurul asasin din Dallas care a tras toate focurile, nu ţi-ar demola complet teoria?
Dacă cineva ar veni cu astfel de „dovezi”, aş spune că au fost falsificate. Fie ce-o fi, însă, nimeni nu va veni vreodată cu astfel de dovezi. Cu toate acestea, admiţând argumentul că Oswald, de exemplu, a fost singurul asasin nu mi-ar fi respins, în nici un caz, teoria de bază.
Reţineţi că nu există nici o îndoială că Lee Harvey Oswald se asocia cu (şi era manipulat de) persoane care aveau legături atât cu CIA, cât şi cu Mosad-ul. În cazul asociatului lui Oswald din New Orleans,Guy Banister, care i-a creat un istoric fals lui Oswald de „agitator pro-Castro”,Banister avea legături cu OAS-ul francez, susţinut de Israel. În orice caz, chiar dacă Oswald ar fi fost „singurul tragator” şi ar fi reuşit să comită asasinatul pe cont propriu, adevărul este că Oswald era atunci un atacator singuratic folosit cu succes de manipulatorii săi de la nivelul superior, care acţionau în numele CIA-ului şi al Mosad-ului. Este atât de simplu.
Este posibil ca Lee Harvey Oswald să fi fost spălat pe creier şi să fi fost un fel de „candidat manciurian” şi o victimă a controlului mental?

Acest lucru este complet posibil. Acesta nu este un domeniu pe care l-am explorat în detaliu şi nici nu este un domeniu pe care mă aştept să-l urmăresc. Nici nu cred că este în cele din urmă vital pentru rezolvarea misterului cine l-a ucis pe JFK şi de ce.
Concluzia este că, indiferent cum s-a întâmplat, Oswald a fost în cele din urmă „tapul ispasitor", aşa cum şi-a descris el însuşi atunci când se afla în custodia poliţiei.
Cred că, în acest moment, este important de menţionat că programele CIA de control mental care erau utilizate în momentul asasinării lui JFK se aflau, de fapt, sub controlul direct al diviziei de contrainformaţii a lui James J. Angleton. Aşadar, dacă Oswald a fost un candidat manciurian supus operaţiunilor de control mental ale CIA, acest lucru duce încă o dată direct la discipolul înalt plasat al Israelului în cadrul CIA. Deşi Dr. Sidney Gottlieb, care era tehnicianul şef în programele de control mental ale CIA, a obţinut toată expunerea publică, Gottlieb însuşi lucra direct sub Angleton. Dacă Oswald a fost un candidat manciurian el era candidatul manciurian al lui Angleton.
Ce rol credeţi că a jucat Oswald (în afară de a fi „tap ispasitor") în asasinarea lui JFK? Era Oswald conştient, dinainte, de o conspiraţie pentru a-l ucide pe JFK? Este posibil să fi ajutat conspiraţia, poate ca un om loial CIA, de exemplu, fără să ştie că era desemnat să fie
cel caruia i se inscena totul? A fost el un agent CIA sau agent FBI sau ce mai exact?
Acestea sunt întrebări care probabil nu isi vor fi gasi niciodată raspunsul. Oswald era într-adevăr tapul ispasitor. Întotdeauna am fost de părere, însă, că existau probabil şi alte persoane în Dallas pe 22 noiembrie 1963 care erau posibil in aceassi situatie alţii carora li se crease un ,,istoric fals", aşa cum se întâmplase cu Oswald. Persoanele responsabile pentru înscenarea acestora din urma ar fi putut fi cei care îi înscenaseră lui Oswald sau poate nu.
A fost Oswald unul dintre trăgătorii din Dallas? Nu cred că Oswald a tras vreun glonţ asupra lui John F. Kennedy sau John Connally, dacă într-adevăr a tras cu vreo armă în ziua aceea. Presupunerea mea generală este că Oswald ar fi putut fi implicat în conspiraţie, spunându-i-se că a fost o tentativă de asasinat „falsă" menită să sperie poporul american, făcându-l să creadă că era nevoie de acţiuni împotriva lui Fidel Castro.

Este posibil ca Oswald să fi primit instrucţiuni să aducă o puşcă la Texas School Book Depository (de unde Comisia Warren susţine că Oswald a tras împuşcăturile fatale). Probabil că nu vom şti niciodată dacă a fost propria sa puşcă, o altă puşcă sau dacă acea armă a fost de fapt folosită pentru a trage vreunul dintre focuri. (Există unii care se întreabă dacă Oswald a fost sau nu persoana care a obţinut presupusa armă folosita in asasinat prin poştă de la bun început!) Mi se pare probabil că Oswald ştia că se întâmpla ceva în Dealey Plaza în ziua aceea, ar fi putut implica, cel puţin,utilizarea de arma de foc. Mă îndoiesc că Oswald chiar a crezut că puştile vor fi îndreptate asupra lui JFK sau a lui John Connally. Bănuiesc cu tărie că Oswald a fost puţin surprins, ca să spun uşor, când a aflat că preşedintele fusese impuscat.
Oare era conştient de o conspiraţie pentru a-l ucide pe JFK? După cum am sugerat deja, nu cred că era conştient de o astfel de conspiraţie. În schimb, probabil credea că făcea parte dintr-o „înscenare" care fusese orchestrată chiar de JFK. Sau, aşa cum am sugerat, s-ar putea să fi crezut că era aranjată de CIA pentru a-l face pe JFK să aibă îndoieli cu privire la Castro. Cine ştie?
O nouă carte a profesorului John Newman, Oswald şi CIA, ne spune destul de multe despre Oswald şi CIA, citând numeroase documente de informaţii, dar totodata şi foarte puţine. Tot ce ne spune cu adevărat este că CIA-ul şi alte agenţii guvernamentale au avut un interes faţă de Lee Harvey Oswald de ceva vreme.
Acest lucru nu este o surpriză. Totuşi, aşa cum Newman precizează foarte clar, se pare că divizia lui Angleton din cadrul CIA a fost mereu prezentă atunci când CIA-ul aduna informaţii despre Oswald. Pe scurt, Angleton ştia cine era Lee Harvey Oswald cu mult înainte de asasinat. (De fapt, privind în urmă, este posibil ca Angleton să fi fost cel care a venit cu ideea selectării lui Lee Harvey Oswald drept victimă) . Foarte probabil, aş spune.
La urma urmei, Oswald a fost un fost puşcaş marin american care aparent „trecuse în serviciul Uniunii Sovietice" o aventură neobişnuită, în orice caz. Aşadar, evident, CIA ar fi avut un interes faţă de Oswald indiferent dacă a fost un transfug autentic la vremea respectivă sau nu. Şi dacă dezertarea lui Oswald a fost autentică, este perfect posibil să fi făcut o schimbare de direcţie şi apoi să fi început să lucreze pentru CIA, mai degrabă decât împotriva ei.

Aşadar, oricât de rău îmi pare să spun, nu cred că John Newman a contribuit cu ceva substanţial în noua sa carte. Tot ce ne-a spus ştim deja de ani de zile. Oamenii susţin de ani de zile că Oswald a fost recrutat ca puşcaş marin pentru a lucra pentru CIA. Şi există cei care spun că nu a fost de fapt recrutat ca un fals „transfug" de către CIA, ci de către Biroul de Informaţii Navale. Pe de altă parte, este foarte posibil să fi lucrat pentru o altă agenţie guvernamentală secretă care trimitea agenţi în URSS.
A fost Oswald un agent contractual al FBI-ului de vreun fel? Din cauza profilului lui Oswald ca „dezertor" fie el autentic sau nu - nu este de mirare că FBI-ul ar fi fost interesat de Oswald. Dacă Oswald a fost un „dezertor" sponsorizat de CIA, FBI-ul s-ar putea să nu fi ştiut neapărat acest lucru şi s-ar fi putut să creadă că Oswald era „autentic spion rus", ca să spunem aşa, şi la întoarcerea sa l-ar fi putut pune sub supraveghere tocmai din acest motiv. Şi dacă Oswald ar fi fost un dezertor autentic care în cele din urmă s-a retras la întoarcerea sa în Statele Unite, este posibil să se fi oferit voluntar FBI-ului sau să fi fost recrutat de birou.
La scurt timp după asasinat a circulat o poveste conform căreia Oswald ar fi putut fi pe statul de plată al FBI-ului ca informator, dar există o mulţime de dovezi care sugerează că această poveste pur şi simplu nu este deloc adevărată. Totuşi, chiar dacă povestea nu este adevărată, ea a căpătat o viaţă proprie şi apare frecvent în literatura despre asasinarea lui JFK.
Însuşi faptul că Oswald lucra pentru Guy Banister în New Orleans îl plasează în sfera de influenţă a FBI-ului, întrucât Banister a fost mult timp un oficial FBI de rang înalt. Legătura cu Banister îl plasează, de asemenea, pe Oswald în sfera de influenţă a CIA-ului, ca să nu mai vorbim de cea a Serviciilor de Informaţii Navale (ONI), deoarece Banister nu a fost doar un agent contractual al CIA-ului, ci, în plus, a lucrat anterior cu ONI-ul.
Au existat persoane care au sugerat că poate Oswald lucra chiar şi ca informator al Departamentului Trezoreriei, investigând vânzările interstatale de arme de foc. Au existat persoane care au dedicat o mare parte din cercetări acestui subiect.
Înclinaţia mea este că legătura cu CIA (prin Banister) este domeniul pe care trebuie să ne concentrăm şi voi discuta mai departe despre asta într-o clipă. Totuşi, este probabil ca, dacă munca lui Oswald pentru Banister era coordonată de CIA, Oswald însuşi nu ştia

acest lucru.În cele din urmă, ceea ce descoperim este că Oswald opera în multe sfere de influenţă şi, numai din acest motiv, era un individ ideal, deoarece putea fi legat de oricare sau de toate grupurile diferite, care apoi, la rândul lor, ar fi avut motive să îşi muşamalizeze asocierea cu un presupus asasin prezidenţial.
Cred că există dovezi puternice, care au apărut în mai multe cărţi despre asasinarea lui JFK, că existau persoane care se dădeau drept Lee Harvey Oswald. Cu toate acestea, pare puţin probabil ca acei impostori să fi ştiut că făceau acest lucru în scopul de a promova un aspect al conspiraţiei de asasinat. Conspiraţia de asasinat ar fi mult prea compartimentată pentru ca fiecare participant la un anumit aspect al conspiraţiei să ştie exact cum era manipulat sau utilizat în înscenarea lui Oswald. Unii dintre acei impostori probabil că nu l-au văzut niciodată pe Oswald şi probabil nu au ştiut cine este până după ce adevăratul Oswald a fost prins de poliţia din Dallas. În Verdict Final, cred că am deschis noi drumuri subliniind că asocierea lui Oswald cu Guy Banister ar putea într-adevăr indica un posibil rol al Ligii Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith (o ramură a Mosad-ului israelian) în crearea istoricului fals al lui Oswald ca „agitator pro-Castro". Având în vedere relaţia strânsă a lui Banister cu A. L. (Bee) Botnick de la biroul ADL din New Orleans, trebuie să ne gândim serios la chestia dacă utilizarea lui Oswald de către Banister a fost sau nu aranjată de ADL, care a contractat frecvent munca de „colectare a faptelor" prin agenţii de detectivi privaţi, cum ar fi cea a lui Banister din New Orleans.
Acest lucru ar trebui să-l abordăm. Deşi profilul istoric al lui Banister este unul de „extremist, rasist si anticomunist de dreapta" etc etc (un profil pe care cercetătorii „liberali" ai asasinatului lui JFK îl prezintă cu plăcere), adevărul este că Banister a lucrat îndeaproape cu biroul ADL din New Orleans.
Din câte se pare, A. L. Botnick a fost un „extremist anticomunist" cu o ostilitate cunoscută faţă de mişcarea pentru drepturile civile ale negrilor, în ciuda profilului public al ADL-ului ca grup pentru „drepturi civile".
Deşi Botnick însuşi nu lucra în biroul ADL din New Orleans în 1963 (transferându-se la biroul din Atlanta, revenind ulterior la New Orleans în 1963), Banister şi-a păstrat cu siguranţă legăturile foarte valoroase cu ADL.

Părerea mea despre „fabricarea profilului" lui Oswald de către Banister este că asociaţii lui Banister din ADL investigau grupuri de stânga, cum ar fi Comitetul Fair Play for Cuba şi, pe această bază, l-ar fi putut trimite pe Oswald în mişcarea pro-Castro, ca parte a unei încercări deliberate de a-l prezenta pe Oswald drept un castrist. Adică, Oswald credea că lucrează pentru Banister, când, de fapt, acţiona ca un ,,investigator" pentru ADL.
Însuşi Banister s-ar putea să fi aflat că ADL dorea „dovezi" despre mişcarea pro-Castro şi că Oswald era omul potrivit pentru această sarcină.
E posibil ca însuşi Banister să nu fi ştiut că Oswald era pregatit ca ,,tap ispasitor"pentru rolul său final în asasinarea lui Kennedy. Aşadar, s-ar putea să fi fost o surpriză pentru Banister însuşi când Oswald a fost numit asasin.
Privind în urmă, nu cred că Banister însuşi a fost atât de important în conspiraţia propriu-zisă de asasinat,aşa cum au crezut mulţi de-a lungul anilor. Însuşi Banister a fost, în acest sens, un „idiot util" angajat de ADL, Mosad şi aliaţii săi CIA. Aş merge chiar până acolo încât să spun că pare probabil că nici măcar prietenii lui Banister de la ADL nu aveau nici o idee că lui Oswald ii era pregatit rolul de acesta în asasinat.
Peter Dale Scott, proeminentul investigator al asasinării lui JFK, a subliniat (aşa cum am menţionat în acesta carte) că putem analiza rolul lui Oswald ca angajat al lui Banister şi găsi diverse explicaţii pentru acesta: pe o parte, îl putem considera pe Oswald un angajat al comunităţii de informaţii (având în vedere conexiunile lui Banister în serviciile de informaţii); pe de altă parte, îl putem considera şi pe Oswald un membru al „Mafiei", având în vedere faptul că şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, a oferit finanţare exilaţilor cubanezi anti-Castro prin operaţiunile CIA ale lui Banister.Cu toate acestea, Scott însuşi recunoaşte că întreaga interacţiune dintre aceste grupuri de interese, prin intermediul conexiunii cu Banister, face parte dintr-o zonă „gri" care reprezintă partea inferioară a finanţelor, politicii şi intrigiilor internaţionale din New Orleans la acea vreme. Cred cu tărie că implicarea probabilă a ADL în manipularea lui Oswald prin intermediul lui Banister este una dintre zonele neexplorate ale asasinării lui JFK una care probabil, din păcate, nu va fi niciodată explorată de cercetătorii JFK, la fel cum a fost explorată în Verdict Final.

Să nu ne aşteptăm să găsim vreun dosar ADL despre Lee Harvey Oswald.Concluzia este că Lee Harvey Oswald însuşi probabil nu ştia exact pentru cine lucra şi aşa şi-au dorit planificatorii asasinatului. Oswald este probabil una dintre cele mai discutate şi mai analizate persoane din istorie, dar nu vom şti niciodată cine a fost cu adevărat sau care au fost motivaţiile sale. Este posibil ca Oswald să fi crezut că joacă un joc dublu sau triplu şi că păcăleşte pe toată lumea şi a fost chiar mai nebun decât ne dăm seama. Este o figură tragică oricum ai privi-o , un nebun ideal.
Există o paralelă interesantă, în acest context, care ar trebui menţionată ca o paranteză. S-a relatat că Oswald a fost fascinat şi inspirat de serialul de televiziune din anii 1950, I Led Three Lives, povestea unui agent sub acoperire pentru FBI în interiorul Partidului Comunist. Se pare că acesta l-a inspirat şi pe un alt agent de informaţii sub acoperire Roy Bullock care a fost demascat în 1993 ca agent veteran in serviciul ADL.
Inspirat de carte, Bullock s-a dus la ADL şi s-a oferit voluntar să se infiltreze în „grupari de dreapta". De asemenea, a depus eforturi similare de voluntariat pentru FBI.
În plus, a lucrat şi pentru departamentul de poliţie din Indianapolis. De fapt, în 1957, Bullock a mers la al şaselea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor din Moscova ca informator sub acoperire şi a raportat FBI-ului. Drept urmare, este foarte posibil să existe un dosar CIA despre Bullock ca un posibil „subversiv" dacă FBI-ul nu a dezvăluit niciodată CIA-ului că Bullock era băiatul lor.
Având în vedere faptul că Bullock s-a infiltrat atât în grupuri de „stânga",cât şi în grupuri de „dreapta" de-a lungul anilor, Bullock însuşi ar fi fost un tap ispasitor ideal. În cartea „Omul care ştia prea multe", Dick Russell a expus posibilitatea ca o serie de persoane să fi fost păcălite in cazul asasinării lui JFK din cauza asocierii lor cu Comitetul Fair Play pentru Cuba, al cărui şef aparent al filialei din New Orleans era Oswald.
Un alt aventurier cu experienţă îndelungată în domeniul serviciilor secrete internaţionale, colonelul Robert K. Brown (in prezent cunoscut ca editor al revistei Soldier of Fortune) ar fi fost el însuşi un infiltrat al Departamentului de Poliţie din Chicago în filiala din Chicago a Comitetului Fair Play for Cuba cam în aceeaşi perioadă în care Lee Harvey Oswald isi desfasura intrigile in New Orleans. Acest lucru este interesant, de asemenea, prin faptul că

Brown însuşi are legături vechi cu serviciile secrete israeliene.
Aş fi încântat să văd pe cineva dând curs acestei mici informaţii care se pare că a fost descoperita de cercetătorii asasinării lui JFK.
Această chestiune a „dezertorilor", „infiltraţilor" şi „agenţilor sub acoperire" este foarte complexă şi nu se pot determina întotdeauna motivaţiile cuiva care operează în această lume subterană neobişnuită. Este o combinaţie de psihologie personală cuplată cu capacitatea celor care îi manipulează de a manipula activităţile unei persoane fără a o anunţa pentru cine lucrează sau de ce.

Ce rol a jucat George De Mohrenschildt, nobilul rus alb despre care se spune adesea că este „bona din CIA" a lui Lee Harvey Oswald în Dallas, în conspiraţia asasinatului?

Noncomformistul De Mohrenschildt este probabil unul dintre cele mai interesante personaje care au urcat pe scenă în drama cunoscută sub numele de controversa asasinării lui JFK.
Nu sunt convins că De Mohrenschildt a fost un jucător conştient în vreo conspiraţie de asasinat.
Este evident că De Mohrenschildt a avut destul de multe contacte şi interacţiuni cu CIA şi alte agenţii de informaţii de-a lungul anilor şi evident că a vorbit cu un oficial CIA care i-a cerut să-l supravegheze pe Oswald când acesta din urmă a venit la Dallas după ce s-a întors din Uniunea Sovietică.
În acest caz particular, însă, ar fi putut fi o chestiune de rutină fără mare importanţă, care, în cele din urmă, nu a avut absolut nimic de-a face cu asasinatul în sine.
După cum am menţionat, din cauza statutului de „transfug" al lui Oswald fie el autentic sau nu agenţiile de informaţii aveau un interes evident faţă de Oswald. Nu am văzut nici o dovadă care să sugereze că De Mohrenschildt avea vreo cunoaştere prealabilă a vreunei conspiraţii de a-I falsifica istoricul personal lui Lee Harvey Oswald în scopurile conspiraţiei de asasinat în sine. Cu toate acestea, este probabil ca De Mohrenschildt să fi funcţionat într-adevăr într-o oarecare măsură ca unul dintre cei care au făcut parte din conspiraţia de a-l manipula pe Oswald în rolul de vinovat. Deci, în acest sens, el îl „păzea" pe Oswald, dar au existat şi alţii care aveau aceeaşi responsabilitate.
Reţineţi că Oswald plecase din Dallas spre New Orleans în vara

anului 1963, iar contactul efectiv dintre Oswald şi De Mohrenschildt s-a încheiat chiar mai devreme, când De Mohrenschildt a părăsit ţara, aparent pentru afaceri în Haiti. Unii au sugerat că activităţile lui De Mohrenschildt în Haiti ar fi putut avea o legătură cu asasinarea lui JFK, dar încă nu am văzut nici o dovadă fermă în acest sens. Evident, însă, când De Mohrenschildt a mers în Haiti, controlul şi supravegherea sa imediată asupra lui Oswald au încetat. Au fost şi alţii care au preluat această responsabilitate. Mi se pare interesant, totuşi, că, în timp ce cercetătorii asasinării lui JFK se concentrează excesiv pe legăturile lui De Mohrenchildt cu CIA, ei trec adesea cu vederea faptul că acesta era, de asemenea, legat de serviciile secrete franceze. Aşadar, având în vedere legătura franceză pe care o documentez în Verdict Final, acest lucru, de fapt, l-ar fi putut aduce pe De Mohrenschildt în sfera de influenţă a Mosad-ului.
Un alt lucru demn de menţionat este că am văzut unele „autorităţi" ale lui JFK prezentându-l pe DeMohrenschildt ca un fel de „extremist anticomunist" din cauza, presupun, originii sale rusoaice albe. Dimpotrivă, în ciuda originii sale, se pare că De Mohrenschildt nu era evident prea interesat de comunism sau anticomunism într-un fel sau altul şi era de fapt un pic marginalizat în comunitatea rusa albă(taristii care s-au opus bolsevicilor in Razboiul Civil din 1918 -1921).
Aşadar, cei care vor să-l vada parte dintr-o „conspiraţie anticomunistă de dreapta" sunt de fapt complet înşelaţi.
De Mohrenschildt a jucat multe roluri, dar nu există dovezi reale ale vreunei complicităţi a lui De Mohrenschildt la asasinarea lui JFK. Este posibil să fi ştiut ceva sau poate să fi descoperit din întâmplare, fie înainte, fie după asasinat, sau poate şi-a dat seama în retrospectivă că într-adevăr ştia ceva ce nu trebuia să ştie.
Este evident, pe baza înregistrărilor istorice compilate de cei care au avut contact cu De Mohrenschildt după asasinat rusul şi-a dat seama că şi el fusese folosit într-un fel pentru a-l „controla" sau „manipula" pe Oswald. Poate că „sinuciderea" lui De Mohrenschildt a fost într-adevăr o crimă. Poate că a fost ucis pentru că „ştia ceva". Şi trebuie să subliniez că ultima persoană care se presupunea că l-ar fi văzut pe De Mohrenschildt înainte de moartea sa nu a fost altul decât Edward Jay Epstein, un student devenit jurnalist, apropiat de omul Mosad-ului de la CIA, James Jesus Angleton.

(Epstein, aşa cum am menţionat în Verdict Final, a fost principalul promotor literar al poveştii de prima pagina a lui Angleton, conform căreia sovieticii erau legaţi de asasinarea lui JFK.)
Acum fiţi siguri că nu sugerez că Epstein a apasat pe trăgaci in cazul lui De Mohrenschildt. Dar mi se pare interesant că el a fost ultima persoană care a recunoscut public că l-a văzut pe De Mohrenschildt. Un autor de romane de spionaj ar putea ţese o poveste fascinantă din acest scenariu.
Aş dori să adaug ceva în încheiere. Cred că, în cele din urmă, cercetătorii asasinatului lui JFK ar putea afla probabil mai multe despre cine îl manipula cu adevărat pe Oswald, investigându-i pe Michael şi Ruth Paine, tânărul cuplu din Dallas, cu care familia Oswald a locuit în perioada anterior asasinatului.
Au existat mai mulţi cercetători JFK care au făcut gălăgie legat De familia Paine, dar cred că dacă cineva ar aprofunda problema, ar descoperi, în cele din urmă, că familia Paine mai mult decât omniprezentul şi enigmaticul De Mohrenschildt funcţiona ca „bonă CIA" pentru Oswald. Tind să cred că povestea lui Paine este o poveste care necesită explorare suplimentară şi aş încuraja un tânăr cercetător energic să o ducă mai departe.
Probabil ar trebui să menţionez că informaţiile biografice despre doamna Paine, furnizate de Priscilla Johnson McMillan în cartea sa Marina şi Lee, au documentat implicarea doamnei Paine la un moment dat în activităţile unui centru comunitar evreiesc, aşadar această femeie quakeră neevreică doamna Paine avea ea însăşi astfel de legături. Ar fi interesant de documentat cu precizie cât de profunde erau opiniile doamnei Paine faţă de Israel. Unii oameni au suspectat-o pe doamna Paine că are legături cu CIA.
Este posibil, de asemenea, să fi avut legături cu Mosad? Cine ştie? Sunt doar nişte speculaţii.
A tras Lee Harvey Oswald un foc de armă (înainte de asasinarea lui JFK) asupra generalului-maior Edwin Walker, care era el însuşi un critic proeminent de „dreapta" al preşedintelui Kennedy? A avut generalul Walker vreo implicare în conspiraţia asasinării?

Generalul Walker era un anticomunist feroce, iar cercetătorii „liberali" ai asasinării lui JFK au încercat dar nu au reuşit să-l lege cumva pe Walker de conspiraţia asasinării lui JFK.

„Rolul” lui Walker în această afacere provine din faptul că Raportul Warren a susţinut că Oswald a tras un foc de armă asupra lui Walker cu puţin timp înainte de asasinat, iar acest lucru, susţinea raportul, era o „dovadă” a tendinţelor criminale ale lui Oswald. Cu toate acestea, dacă Oswald nu ar fi fost niciodată legat de acel atac asupra generalului Walker, numele bunului general probabil că nu ar fi fost niciodată legat în vreun fel de controversa JFK! Oamenii par să uite asta.
În cartea sa, „Omul care ştia prea multe”, Dick Russell a urmărit câteva activităţi ciudate ale unor persoane din jurul generalului Walker şi, de fapt,aceşti oameni ar fi putut avea o legătură cu Oswald. Se pare că generalului Walker însuşi i-ar fi putut fi înscenat profilul de „marionetă de dreapta” în conspiraţia asasinării lui JFK.
Aproape că urăsc să aduc în discuţie acest fapt, dar clica de tineri militari care s-au plasat în jurul lui Walker proclamând o organizaţie numită „Conservatorism USA” erau vreo cinci băieţi evrei care s-au repatriati dupa misiuni in armata americană stationata în Europa.Acest fapt apare in studiul mamut al lui Dick Russell, „Omul care ştia prea multe”.
După cum am menţionat, probabil că existau o serie de de ,,tapi ispasitori” în Dallas, iar oamenii care i-au pus la treaba probabil nu ştiau că asasinarea lui JFK era iminentă. Se pare, cel puţin pe baza a ceea ce a scris Dick Russell, că această clică din jurul lui Walker l-ar fi putut manipula pe Oswald într-un fel sau altul. Deşi mulţi cercetători ai asasinării lui JFK şi alţii au auzit despre băiatul evreu „de dreapta”, Bernard Weissmann, care a publicat în ziarul din Dallas pe 22 noiembrie pe o pagină întreagă un articol în care îl ataca pe preşedintele Kennedy,insa ceea ce nimeni nu a remarcat cu excepţia referinţei lui Russell în treacăt este că aceşti tineri militari „de dreapta” erau evrei. Aşadar, iată o altă „legătură evreiască” care pare să se fi pierdut în amestec. Lăsaţi-mă pe mine să aduc în discuţie acest fapt în contextul a ceea ce am descoperit. Urăsc să o fac. Oswald însuşi se mişca evident în cercuri care erau legate de Walker, dar numai cei care vor să prezinte crima ca fiind o „conspiraţie de dreapta” cred că Walker a fost implicat în asasinat. Walker însuşi a spus în anii următori că se întâmplau nişte lucruri ciudate în jurul lui pe care nu le înţelegea pe deplin şi asta indică probabil exact ceea ce am sugerat: că el şi asociaţii săi erau

potenţiali ,,tapi ispasitori" ai asasinatului. Deci cine îi înscena toate acestea lui Walker?

Dar rolul organizatiei de dreapta Minute Men şi al altor „extremişti de dreapta" în conspiraţie? Guy Banister era legat de Minute Men. E adevărat că un membru de dreapta pe nume Joseph Milteer ştia dinainte că JFK urma să fie împuşcat de pe o clădire înaltă şi că Milteer se afla în Dallas pentru asasinat?

Aceasta este o altă dezinformare publică care i-a ţinut ocupaţi pe cercetătorii asasinării lui JFK. Milteer nu a fost unul dintre creierele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK şi nici nu a fost un jucător în complotul propriu-zis de a-l ucide pe JFK care în cele din urmă s-a infaptuit. Este posibil ca Milteer să fi avut oarecare cunoştinţe despre un presupus complot de a-l ucide pe JFK în Miami. Este posibil ca informaţiile să fi fost scurse către Milteer de către unul dintre conspiratorii de nivel inferior despre un anumit complot şi este posibil să fi vrut să creadă că fiind un dusman al lui Kennedy, era „în interiorul" unei conspiraţii, dar puteţi fi siguri că nu era. Milteer s-a lăudat despre ce stia în faţa unui informator al poliţiei şi că „cunoştinţele", de fapt, ar fi putut fi dezinformări scurse către Milteer pentru a distrage atenţia de la adevărata conspiraţie. Milteer s-ar putea să fi fost adus la Dallas în momentul asasinării lui JFK din alt motiv sub un alt pretext, de exemplu, crezând că făcea parte dintr-o „tentativă de asasinat „falsă" menită să provoace o reacţie negativă împotriva lui Fidel Castro.

Din nou, nu vom şti niciodată. S-ar putea inventa o mulţime de scenarii.Personal, nu sunt convins că fotografiile care pretind să-l arate pe Milteer în Dallas pe 22 noiembrie sunt de fapt fotografii ale lui Milteer.

Fostul agent contractual al CIA, Gerry Patrick Hemming, a declarat că el însuşi aproape a fost prezent la întâlnirea la care Milteer a făcut remarcile despre iminentul atac asupra lui JFK şi că el (Hemming) a evitat întâlnirea pentru că a simţit că se punea la cale o înscenare; Hemming a speculat că si el credea că a fost, de asemenea, un posibil „tap ispasitor". Deci, acesta este un subiect asupra caruia se poate reflecta.

În ceea ce priveşte Minutemen şi Guy Banister: este acum cunoscut că Minutemen au fost infiltraţi de agenţi de informaţii guvernamentali de ani de zile şi există o mare suspiciune că chiar fondatorul Minutemen, Robert De Pugh, ar fi putut fi un

agent guvernamental de un anumit nivel.
După cum menţionez în Anexa a doua a cărţii „Verdict Final”, un informator guvernamental infiltrat multa vreme în Minutemen şi alte grupuri „de dreapta” a fost Roy Frankhauser, care însuşi susţine că a intrat în contact cu Oswald când acesta (Frankhauser) se infiltra într-un grup de stânga cu care Oswald se presupune că era asociat. Şi se va ţine minte că Dan Burros,fostul ofiţer al Partidului Nazist american, a murit în mod misterios în casa lui Frankhauser din Pennsylvania. Deşi numele lui Burros apărea în agenda lui Oswald, nici un cercetător al asasinatului lui JFK nu a aprofundat această posibilă legătură neobişnuită dintre Oswald şi un informator sub acoperire de lungă durată pentru agenţiile federale de informaţii.
Aşa cum am subliniat, ar putea exista un motiv pentru aceasta: în cel puţin un caz care a fost documentat, activităţile sub acoperire ale lui Frankhauser pentru guvern erau de fapt finanţate de o organizaţie evreiască, şi se pare că multe dintre celelalte eforturi ale sale au fost la fel.
Evident, mulţi cercetători ai asasinării lui JFK sunt prudenţi când vine vorba de o posibilă legătură între grupuri precum Liga Anti-Defăimare şi cei din cercul de asociaţi ai lui Oswald.
Aşadar, concluzia este că, dacă a existat într-adevăr o legătură de „dreapta” cu asasinarea lui JFK, există întotdeauna o posibilitate foarte clară ca aceşti oameni de dreapta să fi fost de fapt tinte manipulate de reţeaua ADL a Mosad-ului, care cu siguranţă a contribuit la manipularea aripii drepte din America. Deci, dacă au existat „oameni de dreapta” implicaţi într-un fel în conspiraţia asasinării, este pe deplin conceput ca aceştia să fi fost, într-un fel, sub umbrela Mosad-ului şi a ADL-ului său. Şi asta, desigur, îi sperie de moarte pe unii cercetători ai asasinării lui JFK.
Dar cum e cu acuzaţiile conform cărora miliardarul texan de „dreapta” H. L. Hunt ar fi putut fi unul dintre cei implicaţi în conspiraţia asasinării?
În ciuda eforturilor extrem de hotărâte ale unei mâini de promotori ai teoriei, nu există absolut nicio dovadă că H. L. Hunt ar fi avut vreo legătură cu conspiraţia asasinării lui JFK şi nici nu există dovezi că Hunt ar fi investit bani pentru a ajuta la continuarea conspiraţiei. El,ca mulţi alţii, a fost un critic al lui JFK,dar Hunt este pur şi simplu o sperietoare convenţională.

Cei care ii indică pe „baronii petrolului din Texas”, cum ar fi Hunt, ca fiind în spatele conspirației JFK, nu subliniază faptul că, chiar și cu Hunt, există o legătură israeliană foarte semnificativă, care este analizată în detaliu în Anexa a doua a Verdictului Final.
Este pe deplin posibil ca H. L. Hunt să fi investit bani pentru plati care au fost implicate în anumite aspecte ale asasinării lui JFK și el însuși nu știa care era adevăratul scop al banilor. Este posibil să fi fost chiar târât în mod deliberat și involuntar în conspirație în acest mod tocmai pentru motivul că le-ar fi oferit adevărații conspiratori un avantaj față de Hunt, care era influent în Dallas și pe care se putea conta să ajute la mușamalizare sau să-și folosească influența pentru a ajuta la mușamalizare, dacă era necesar. Lui Hunt i s-ar fi putut spune că banii erau folosiți pentru a promova „mișcarea patriotică”.
Concluzia este că, dacă H. L. Hunt a fost implicat în vreun aspect al asasinării lui JFK conștient sau nu, adevărul este că există o legătură israeliană foarte puternică cu imperiul lui Hunt chiar în domeniul dezvoltarii nucleare care a fost un factor atât de critic în conflictul dintre JFK și Israel. Cercetătorii JFK care doresc să-l învinovățească pe Hunt pentru implicarea în conspirație ar fi înțelepți să analizeze această Conexiune Israeliană, deși, sincer, nu cred că o vor face. Din nou, este „prea controversată”.

Nu există acum dovezi solide că Lyndon Johnson s-a aflat de fapt în spatele asasinării președintelui Kennedy?

Cel mai direct beneficiar al uciderii lui JFK a fost LBJ su siguranta. Că știa că va avea loc sau că a jucat de fapt un rol în organizarea asasinatului, este o cu totul altă problemă. Faptul că a fost beneficiarul asasinatului, însă, nu este o dovadă suficientă pentru a-l condamna. Cartea lui Craig Zirbel, „The Texas Connection”, care a atribuit asasinarea lui JFK exclusiv lui LBJ, a fost greșită. LBJ nu a fost creierul asasinării lui JFK. Cartea lui Barr McClellan din 2003, „Blood, Money & Power”, a primit mult mai multă atenție decât cea a lui Zirbel. Cartea lui McClellan nu este altceva decât un amestec extins (slab scris și ocazional indescifrabil) de acțiuni texane ale lui LBJ cu un scenariu extrem de speculativ care implică un complot de ucidere a lui JFK, desfasurat în întregime in Texas. Autorul nu sugerează niciodată că CIA a avut vreo legătură cu această afacere și chiar susține că Oswald a fost unul dintre asasini practic o confirmare a Raportului Warren!

Deşi este posibil ca Mac Wallace să fie unul dintre vechii prieteni texani ai lui LBJ,fiind într-adevăr inclus în conspirație și aparand în cladirea Texas School Book Depository(biblioteca din care se afirma ca Oswald ar fi tras asupra presedintelui) așa cum McClellan susține că are dovezi pentru a demonstra acest lucru nu dovedește întreaga „teorie" a lui McClellan: că avocatul lui LBJ, Ed Clark, ar fi pus la cale conspirația uciderii lui JFK. În realitate, ar fi fost o miscarea inteligenta a Mosad-ului și CIA-ului de a implica una din mâinile texane ale lui Johnson în asasinat,inclusiv pe Wallace sau Clark, pentru a-l constrange pe LBJ sa asigure o mușamalizare ulterioara a faptului. Dar se pare că sunt singurul critic al lui McClellan care s-a obosit să menționeze această posibilitate.
McLellan chiar creează presupuse conversații în detaliu între LBJ și conspiratori, conversații menite să-i „dovedească" teoria. Plină de calificări uimitoare, menționând că anumite conversații și evenimente au avut loc „fără îndoială" sau „aproape sigur", cartea este destul de slabă,în ciuda întregii publicități prietenoase de care a beneficiat în mass-media „mainstream".
Evident, cei care controlează mass-media au ajuns la concluzia că ideea ca un vicepreşedinte s-ar fi putut afla în spatele uciderii unui preşedinte este singura teorie care satisface pe toată lumea.
Încă un punct, autorul (McClellan) este pur și simplu tatăl secretarului de presă al preşedintelui George W. Bush, fiul fostului preşedinte (și director al CIA) George H. W. Bush. Ar putea acest lucru să explice de ce cartea lui McClellan nu are nimic de spus despre toate intrigile CIA cunoscute și temeinic documentate care îl implică pe Oswald? Sau sunt eu doar unul dintre acei „teoreticieni ai conspirației" care pune această întrebare?
„Verdict Final" pare să depindă în mare măsură de faptul că Clay Shaw,urmărit penal de procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, pentru implicarea în asasinarea lui JFK, avea legături cu Mosad-ul prin compania Permindex. Ce-ar fi fost dacă Shaw nu ar fi avut nici o legătură cu conspirația? Nu înseamnă asta că întreaga ta teză este greșită?
Deloc. De fapt, teza „Verdictului Final" ar putea sta în picioare de sine stătătoare,intactă, chiar dacă Clay Shaw nu ar fi trăit niciodată. Există atât de multe conexiuni multiple cu Mosad-ul prin care mulți alții au fost implicați în conspirație,încât Clay

Shaw este doar un personaj periferic pe termen lung. Şi nu cred că cartea se bazează pe conexiunea cu Shaw, deşi este cu siguranţă semnificativă.
Din cauza faptului că Garrison ar fi putut să descopere conexiune israeliană (prin Shaw) a fost necesar ca ancheta lui Garrison să fie anulată.Am remarcat mai devreme că încercările reale de a-l opri pe Garrison de fapt a început înainte să-l întâlnească chiar şi pe Shaw. Omul care a încercat de fapt sa-l mituiasca pe Garrison pentru a-si opri ancheta,petrolistul internaţional John King, a fost intim legat de Mosad şi de reţeaua Permindex.Conexiunea Permidex este importantă, dar nu pretind ca cunosc ce rol exact a jucat de fapt Shaw în conspiraţie.S-ar fi putut ca Shaw sa nu fi ştiut niciodată că conspiratia de asasinare era in derulare şi că conexiunile sale cu colegul său agentul CIA , Guy Banister şi cu Lee Harvey Oswald sa-i fi parut lui Shaw, complet inocente (pastrand proportiile in care , desigur, intrigile spionajului de oricare natura pot fi descrise ca „inocente”).
Întreaga anchetă a lui Garrison a fost gresită pe mai multe planuri, si desigur, poate că asta este chiar parţial vina lui Garrison. Cu toate acestea, este foarte clar că Garrison era un bărbat intr-o misiune şi poate a rătăcit calea în unele dintre presupunerile şi acuzaţiile sale. Dar este clar că a ,,castigat premiul cel mare” cu ancheta sa asupra lui Shaw.
Shaw il ştia pe operatorul CIA, David Ferrie şi a minţit sub juramant in timpul procesului, susţinând că nu-l cunoştea pe Ferrie. Unii vin apărarea lui Shaw, spunând că poate a minţit pentru că nu voia să fie asociat cu un homosexual cunoscut şi destul de flamboiant, cum ar fi Ferrie(Shaw a fost el însuşi homosexual), dar aceasta este o scuză jenanta,fara vreo intenţie rautacioasa din partea mea. Dar mai important, Shaw a avut o asociere lungă cu CIA-ul aşa cum reiese acum, dar Garrison nu a putut niciodată să demonstreze această legătură la momentul respectiv. Dacă ar fi putut, este posibil ca Shaw să fi fost condamnat.
Cu toate acestea, juriul a concluzionat că nu există suficiente dovezi pentru a-l lega de conspiraţie.Nu uitaţi că unuia dintre martorii cheie ai lui Garrison, un ofiter de politie din New Orleans pe nume Aloysius Habighorst nu i-a fost niciodată permis să depună mărturie privind faptul că Shaw i-a recunoscut ofiţerului că a folosit uneori uneori aliasul „Clay Bertrand”.

Acest lucru a fost semnificativ prin faptul că un anume „Clay Bertrand” l -a sunat pe avocatul din New Orleans, Dean Andrews şi i-a cerut lui Andrews sa-l reprezinte pe Oswald după ce acesta a fost arestat în Dallas.Andrews a spus că în trecut a mai avut de-a face cu acest „Clay Bertrand” iar când a primit apelul după asasinat, numele lui Clay Bertrand nu ii era necunoscut. Şi este evident că Shaw era într -adevăr „Clay Bertrand. "Dacă juriul ar fi auzit mărturia ofițerului de poliție, desigur, depozitia lui Aloysius ar fi hotarat inevitabil soarta lui Shaw în timpul procesului din New Orleans.Deci cred foarte ferm că teza din Verdict Final ar fi credibila si fără ancheta impotriva lui Shaw. Investigaţia asupra lui Shaw presupun că ar fi fost cireasa de pe tort, ca să zic aşa.
Sincer, cred că se poate crea o poveste plauzibila ca Shaw în ciuda vechilor sale legăturile cu CIA-ul poate fi, de asemenea, un fel de operator contractat de Mosad. Îmi dau seama că aceasta afirmatie e putin riscanta dar am niciodată nu am exclus complet acest lucru. În timp ce scriam cartea, m -am gândit la acest lucru. La urma urmei, Shaw nu era tocmai un nume cunoscut în America, dar a fost selectat sa isi desfasoare activitatea în consiliul de administraţie al companiei de Permidex cu sediul în Europa, dominata de Mosad. Cum se face că Shaw dintre toti indivizii posibili a fost cooptat?
Iată întrebarea: Shaw a fost mai mult un activ al „CIA” decât al „Mosad-ului” sau purta mai multe pălării?
G. Robert Blakey, fostul director al Comitetului Camerei Repr. pentru Asasinate şi David Scheim, autorul ,,Contractului pentru America”, spun amândoi că „Mafia l-a ucis pe JFK” şi sugerează că şeful mafiei din New Orleans Carlos Marcello a fost creierul din spatele asasinatului. Nu-i asa ca nu e imposibil ca Marcello să fi fost forta motrice din spatele crima şi că nu a avut asistenţă Mosad sau CIA şi că activele CIA precum Guy Banister, David Ferrie şi Clay Shaw întâmplator sa fi fost în sfera de influenţă a lui Marcello în New Orleans?
Acest lucru nu este deloc probabil. Marcello, desigur, a fost protejatul crimei organizate şi subordonatul lui Meyer Lansky şi a functionat ca şef al mafiei din New Orleans tocmai pentru că Lansky l-a pus acolo. Este un fapt pe care amândoi Blakey şi Scheim nu-l menţionează niciodată. Chiar şi biograful lui Marcello, John Davis,a scris în Mafia Kingfish arată asta (deşi Davis însuşi

are dificultati in a spune că Marcello a fost creierul in conspiratia impotriva lui JFK).
Deşi Marcello, pe cont propriu, a fost unul dintre cei mai puternici „ şefii mafioti„ din ţară, el îşi datora statutul datorita patronajului lui Lansky şi excrocheriile lui Marcello din New Orleans care se extindeau aparent si în Texas au fost printre cele mai profitabile din Sindicatul Lansky. Aşa ca Marcello nu ar fi orchestrat de unul singur uciderea preşedintelui Statelor Unite, fără aprobarea lui Meyer Lansky.
Lansky, desigur, a fost legat îndeaproape de Mosad şi CIA (şi nu am da gres daca menţionăm că Marcello însuşi a fost legat,cel puţin, cu CIA prin faptul că a ajutat la finanţarea războiului CIA-ului cu Castro, incluzand, desigur si operaţiunile lui Guy Banister în New Orleans.)Şi luând în considerare faptul documentat că afacerile internaţionale ale lui Marcello erau imprastiate peste tot este inevitabil (având în vedere legăturile sale cu Lansky) să nu fi avut de fapt propriile conexiuni cu Mosad-ul.
Dar Carlos Marcello nu a fost creierul si nici actorul principal în conspiratia de asasinat asupra lui JFK. Marcello este o figură excentrica şi o ţintă uşoară pentru investigatorii conspiraţiei de asasinat JFK, dar în ciuda faptului că Marcello era un personaj foarte puternică, conspiraţia era foarte extinsa (fara sa mai vorbim de musamalizarea ei) pentru ca acesta să fi fost pur şi simplu un produs al organizaţiei lui Marcello.
Teoria conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK” este tentanta, dar, de fapt în afara adevarului. Trebuie să adaug faptul,considerati-l „antisemit” dacă vreti,convingerea mea reală este că David Scheim, autorul cartii ,,Contract pentru America” fiind evreu,este atât de dornic să minimalizeze influenta lui Meyer Lansky asupra criminalităţii organizate (aruncand vina în cartea asupra lui Marcello pentru asasinarea JFK).
De-a lungul anilor, a existat o mare îngrijorare în comunitatea evreiască cu privire la reprezentările despre influenţa evreiască (aş spune predominanta) în crima organizată, dar nu se poate analiza serios rolul lui Marcello în asasinat fără a recunoaşte că a fost un protejat al lui Lansky. Pot înţelege îngrijorările lui Scheim cu privire la incitarea la antisemitism prin dezvăluirea rolului preeminent al lui Lansky în crima organizată, dar dacă este un cercetător serios, aşa cum pretinde a fi, ar fi dispus să înfrunte faptele şi să nu le

umbrească aşa cum o face.

A fost Jack Ruby un agent contractual al CIA sau un informator FBI?Ce rol a jucat el în planificarea asasinării lui JFK, dacă a jucat vreun rol?

Nu am nici o îndoială că Ruby îl cunoştea pe Lee Harvey Oswald înainte de asasinat. Dacă nu-l cunoştea personal, ştia de el. Totuşi, există prea multe poveşti despre posibile conexiuni personale între cei doi pentru a ignora faptul că cei doi se cunoşteau şi colaborau într-un fel de intrigă.

Există poveşti convingătoare conform cărora Ruby a avut unele contacte cu CIA prin activităţile sale de trafic de armament atât către Fidel Castro (înainte de preluarea puterii de către Castro), cât şi, mai târziu, către exilaţii anti-Castro. Fosta agentă contractuală a CIA, Marita Lorenz, a mărturisit, desigur, că Ruby a apărut cu o zi înainte de asasinat la motelul din Dallas unde se aflau ea şi Frank Sturgis, un agent CIA conectat la Mossad, şi un grup de exilaţi cubanezi. Povestea ei este doar una dintre multele care il leagă pe Ruby într-o formă sau alta nu numai de CIA, ci şi de evenimentele care au dus la asasinat.

Ruby, desigur, nu facea parte din „Mafie". Ruby era evreu. Să fim serioşi. Prezenţa lui Jack Ruby în scenariul asasinării lui JFK nu indică „Mafia". În „Verdict Final", discut acest lucru în detaliu. Ruby făcea în schimb parte din elementul evreiesc Lansky al sindicatului crimei organizate. Există, desigur, mulţi oameni care se tem să intre în acest domeniu pentru că se tem să nu fie numiţi „antisemiţi".

Un alt lucru de reţinut: cei precum David Scheim şi Robert Blakey care susţin că „Mafia l-a ucis pe JFK" subliniază faptul că, chiar înainte de asasinarea lui JFK, Ruby a fost în contact cu multe persoane legate de crima organizată şi spun că acest lucru dovedeşte că Ruby făcea trafic cu „Mafia". Marea problemă aici este că aceste aşa-numite figuri „mafiote" cu care Ruby a fost în contact erau în mare parte evrei. Deci, dacă îmi permiteţi să recurg la terminologia etnică aici: orice ar fi vorbit Ruby cu aceşti oameni, era mai probabil sa fi vorbit despre ,,covrigi decât despre paste".

În Verdict Final, am identificat cu fermitate o legătură a lui Ruby cu Israelul şi cu Mosad-ul prin intermediul avocatului Luis Kutner (prietenul vechi al lui Ruby din Chicago) şi am subliniat, de asemenea, alte conexiuni ale lui Ruby ignorate anterior legate de

contrabanda cu arme către Israel şi implicarea lui Ruby cu aşa-numiţii „reporteri” din ziarele israeliene din Dallas. Conexiunile israeliene sunt acolo atat pentru cei care doresc să le găsească cat si pentru cei care nu vor.
În ceea ce priveşte uciderea lui Oswald de către Ruby, mi se pare că a fost ceva ce Ruby „trebuia” să facă, ceva ce i s-a ordonat să facă. Fără îndoială, el credea că în cele din urmă va pleca ca un om liber.
În Verdict Final, sugerezi de fapt că Jack Ruby nu a murit de fapt când spune varianta oficiala că a murit şi că, de fapt, a mers în Israel. Această poveste pare bizară şi pune la îndoială credibilitatea generală a cărţii.
Nu spun că acest lucru este adevărat. Pur şi simplu citez o sursă care a povestit acea poveste.
Povestea a fost spusă de o femeie care îl cunoştea pe Jack Ruby şi a lucrat cu el cu mulţi ani în urmă în San Francisco. Femeia care a povestit, Grace Pratt, după toate relatările, era o femeie de încredere, necunoscută pentru inventarea unor astfel de poveşti şi careia îi era atât de frică de ceea ce credea că ştie - că Ruby era încă în viaţă - încât a cerut ca povestea să nu fie spusă niciodată cât timp era ea în viaţă. Sincer, am ezitat să public această poveste, recunoscând cât de senzaţională este povestea, şi am tot ezitat înainte de a mă hotărî şi a decide să o includ în carte. Am simţit că, pentru a fi clar, povestea doamnei Pratt ar trebui spusă, deoarece a adus cu siguranţă o altă posibilă conexiune israeliană care a închis cercul tezei cartii mele.
Însuşi faptul că povestea nu a fost niciodată relatată nicăieri altundeva în ciuda multor alte legende bizare despre asasinarea lui JFK care au avut o largă circulaţie conferă de fapt poveştii doamnei Pratt o anumită credibilitate.Reţineţi că, dacă Ruby nu a murit când se presupune că a murit - şi dacă greşesc complet şi Israelul nu a avut nimic de-a face cu asasinarea lui JFK este foarte posibil ca Jack Ruby să fi fost scos pe ascuns din Statele Unite, chiar şi numai din motive umanitare. Este posibil să fi existat evrei în Statele Unite şi Israel care îl simpatizau pe Ruby şi au spus că acesta a comis un act „patriotic” , uciderea asasinului preşedintelui şi că ar trebui să i se ofere oportunitatea de a începe o viaţă nouă. Acest lucru este complet logic. Au fost mulţi care au cerut ca trădătorul evreu american condamnat, Jonathan Pollard, care a spionat pentru Israel, să fie eliberat din închisoare şi să i se permită

să trăiască în Israel. De ce nu ar fi fost posibil acelaşi lucru şi pentru Ruby? Ideea nu este atât de senzaţională.
Mai mult, s-ar putea argumenta că anunţarea morţii lui Ruby şi permiterea lui să părăsească ţara ar fi fost justificate pe baza faptului că ar „scuti ţara de tulburările unui alt proces".
Şi Ruby era într-adevăr programat să fie judecat încă o dată. Ştiu că Grace Pratt credea că l-a văzut pe Jack Ruby fotografiat îmbarcându-se într-un avion spre Israel şi ştiu că nu a spus niciodată povestea public şi nici nu a căutat recunoaştere. Nu pentru ca îi era frică. Aşa că nu ignor povestea.
Apropo, este foarte interesant că, după publicarea cărţii „Verdict Finală", Beverly Oliver a publicat o carte, „Coşmar în Dallas", în care afirmă categoric că, în urmă cu câţiva ani, a fost în contact cu o persoană despre care crede că era de fapt Jack Ruby. Povestea ei este că „Ruby" a susţinut că a fost supus unei operatii plastice şi unei forme de hipnoză şi prezintă această poveste ca şi cum i-ar acorda credibilitate.
Acum, această poveste sună la fel de posibil bizară ca povestea lui Grace Pratt pentru unii oameni, dar nu exclud această posibilitate şi nici nu cred că este de fapt în conflict cu povestea doamnei Pratt în vreun fel. Ambele lucruri s-ar fi putut întâmpla: Ruby ar fi putut merge în Israel şi ar fi putut fi supus unei chirurgii plastice. Cu toate poveştile pe care le auzim despre Programul Federal de Protecţie a Martorilor, de ce nu putem lua în considerare posibilitatea ca ceva „neobişnuit" să fi avut loc în momentul morţii raportate a lui Ruby?
Aşadar, există o altă poveste care circulă şi care sugerează că a fost mai mult în moartea lui Ruby decât se vede cu ochiul liber. Aş îndemna cu tărie un cercetător al asasinatului lui JFK să abordeze această controversă şi să ajungă la rezolvarea ei.
Nu intenţionez să o fac eu însumi. În orice caz, voi încheia subliniind că faptul că dacă Jack Ruby a murit în momentul în care se presupune că a murit sau nu este irelevant pentru teza Verdictului Final. Oricine încearcă să discrediteze cartea citând povestea lui Grace Pratt şi sugerând că aceasta reflectă tonul sau teza generală a cărţii este necinstit.
Care consideraţi că este cea mai mare eroare a teoriei promovate pe scară largă că „Mafia l-a ucis pe JFK"?

Oricine l-ar fi putut ucide pe JFK, chiar şi, aşa cum a susţinut Comisia Warren, un singur nebun. Marea întrebare în conspiraţia asasinatului este: cine avea puterea de a muşamaliza conspiraţia? Mafia nu avea această putere, în ciuda conexiunilor sale largi la nivel naţional şi internaţional. Şi nu Mafia a fost cea care a convocat Comisia Warren şi i-a dictat acţiunile de sus până jos. Nu există nici o îndoială că au existat legături repetate şi clare cu Mafia pe tot parcursul conspiraţiei asasinării lui JFK, inclusiv chiar şi printre cei care aveau legături cu CIA. Dar Mafia nu avea puterea de a manipula activităţile ciudate ale CIA din Mexico City, care erau concepute pentru a-l lega pe Lee Harvey Oswald de un presupus expert sovietic în asasinate din KGB. În paginile cărţii, cred ca demolez cu fermitate orice sugestie că Mafia ar fi fost responsabilă în cele din urmă pentru asasinarea lui JFK. Acum, odată cu dezvăluirea că Hyman Lamer, conectat la Mosad, era adevăratul „şef" al lui Sam Giancana, faimosul şef al „mafiei" din Chicago, vechea legendă conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK" se trezeşte implicată într-o conexiune foarte semnificativă cu Mosad,care aruncă o nouă lumină asupra istoriei secrete a crimei organizate.

A avut directorul FBI, J. Edgar Hoover, vreun rol în planificarea asasinării lui JFK? Ştia Hoover că JFK era pe cale de a fi asasinat? A fost Hoover implicat în muşamalizare? În Verdict Final nu răspunzi niciodată cu precizie la aceste întrebări.

Aş fi înclinat să cred că Hoover probabil ştia dinainte că exista un complot sau mai multe comploturi împotriva lui JFK poate chiar şi despre cel care a reuşit în cele din urmă fie şi numai datorită reţelei sale extinse de informaţii care avea legături chiar cu conspiratorii care erau implicaţi intim în planificarea propriu-zisă a asasinatului. Aş adăuga că el probabil a permis asasinatul şi nu a făcut nimic pentru a interfera cu progresul conspiraţiei. Nu ar fi fost în interesul lui Hoover să oprească asasinatul. Consider foarte puţin probabil ca Hoover să fi avut vreun rol în planificarea asasinatului şi nimeni nu a reuşit vreodată să găsească vreo dovadă că ar fi avut. Participarea efectivă a lui Hoover nu a fost, desigur, critică pentru îndeplinirea faptei. Sincer, ar fi fost mai bine (din punctul de vedere al conspiratorilor) ca Hoover să nu aibă nici o informaţie dinainte sau să nu i se ofere o astfel de informaţie. Acest lucru i-ar fi dat lui Hoover mai mult o pârghie şi cu cât mai puţini oameni ştiau, cu atât mai bine.

Am auzit că Hoover se presupune că a fost la o petrecere în Dallas, la ferma prietenului său bun Clint Murchison, baronul petrolului din Texas, în noaptea dinaintea asasinatului, bucurându-se de compania lui LBJ şi chiar, se pare, a lui Richard Nixon, dar mi se pare că acesta este doar un alt zvon interesant care prind viaţă proprie.Oamenilor le plac poveştile de genul acesta, dar chiar dacă Hoover a fost în Dallas în ziua dinaintea asasinatului (şi nu am văzut niciodată confirmarea faptului că el a fost şi, sincer, mă îndoiesc), nu înseamnă că a avut vreo legătură cu asasinatul. Întrebarea dacă Hoover a fost implicat în muşamalizare este o altă poveste, întrucât FBI-ul a fost cel care a furnizat informaţii anchetei Comisiei Warren. Deci, în acest sens, Hoover a fost implicat în muşamalizare. Hoover este un personaj negativ remarcabil, dar singura sa crimă în ceea ce priveşte asasinarea lui JFK, presupun, este că a fost J. Edgar Hoover.

Dar Richard Nixon şi George Bush? Credeţi că vreunul dintre ei a avut vreo legătură cu vreun aspect al conspiraţiei pentru asasinat? Au circulat poveşti despre asta de ani de zile.

Richard Nixon a devenit încă o sperietoare printre teoreticienii asasinării lui JFK, dar nu există dovezi care să-l lege pe Nixon de asasinat, la fel cum nu există dovezi care să-l lege pe Hoover. Este o teorie interesantă, dar asta e tot şi să ţinem cont de asta.

Numele lui George Bush este, de asemenea, legat de nenumărate ori de asasinat şi în „Verdict Final ” am explorat acest lucru în detaliu, dar, din nou, pare foarte puţin probabil ca Bush să fi făcut parte din vreo planificare a asasinatului, dar se pare că, în cadrul activităţii sale pentru CIA deşi neagă că ar fi lucrat pentru CIA în 1963, Bush a avut legături cu exilaţii cubanezi anti-Castro şi este probabil ca Bush, la un moment dat sau altul, să se fi intersectat cu persoane care ar fi putut avea o implicare directă în manipularea unei părţi a conspiraţiei generale.

Probabil că George Bush ar putea fi pus sub acuzare şi condamnat pentru multe crime, dar conspiraţia in asasinarea lui JFK nu se numără probabil printre ele.

Povestea completă a lui George Bush şi a intrigilor sale din CIA nu a fost încă spusă şi, din păcate, probabil că nu va fi niciodată spusă - dar am simţit că, pentru a fi cunoscut, ar fi potrivit să explorăm posibilele legături ale lui Bush cu asasinatul în paginile cărţii Verdict Final .

Și, doar pentru a fi clar, aș dori să prezint propria mea mică teorie despre legatura lui Bush cu afacerea JFK. Aceasta va fi cu siguranță controversată și nu am nici o dovadă care să o dovedească, dar o voi pune pe masă pentru ca și alții să se gândească la ea. Deși majoritatea cercetătorilor care se ocupă de asasinarea lui JFK sunt convinși că misterioasa figură CIA „Maurice Bishop" (se presupune că a fost văzută cândva în Texas în compania lui Lee Harvey Oswald) era de fapt figura CIA de mult timp,David Atlee Phillips, eu personal am simțit întotdeauna că faimoasa schiță a lui „Bishop", despre care mulți spun că seamănă puternic cu Phillips,ar putea fi la fel de ușor George Bush.
Și dacă comparați fotografiile cu Bush și Phillips, este posibil ca unii să considere că cei doi au o înfățișare similară. Este posibil ca „Maurice Bishop" să fi fost într-adevăr un nume de cod CIA al lui George Bush în timpul intrigilor CIA ale lui Bush cu cubanezii în perioada asasinării lui JFK? Este posibil ca numele de cod „Maurice Bishop" să fi fost folosit de mai multe persoane, Bush fiind printre ele? Este posibil ca din moment ce David Atlee Phillips era cunoscut ca o figură CIA, CIA să fi lansat povestea că Phillips era de fapt „Bishop" pentru a menține ascunsă legătura lui Bush cu CIA? Cum spuneam, toate acestea sunt pure speculații și nu sugerez că există vreo dovadă care să le demonstreze. Totuși...
Cu mult înainte de publicarea cărții lui Mark Lane, Plausible Denial (ca să nu mai vorbim de povestea din The Spotlight care a declanșat procesul pentru calomnie intentat de fostul agent CIA E. Howard Hunt, descris în cartea lui Lane), au existat multe speculații conform cărora Hunt a fost implicat în asasinarea lui JFK și că ar fi putut fi unul dintre faimoșii „vagabonzi" fotografiați în Dealey Plaza la scurt timp după uciderea președintelui.
Credeți că Hunt a fost unul dintre acei vagabonzi sau că acei „vagabonzi" au fost implicați în conspirația asasinării?
În primul rând, sunt foarte familiarizat cu toate cercetările și scrierile referitoare la așa-numiții „vagabonzi". Cu toate acestea, nu sunt convins că E. Howard Hunt a fost unul dintre acei vagabonzi. Am văzut chiar și o altă fotografie, publicată într-unul dintre tabloide, care pretinde că îl arată pe Hunt ridicând un glonț în Dealey Plaza imediat după asasinat. (Dacă e ceva acolo,

persoana care se presupune că este Hunt seamănă mai mult cu fostul preşedinte Gerald Ford, care a lucrat în Comisia Warren, şi nu cred că era nici Ford.) Hunt este un personaj suspect şi a fost implicat în intriga din jurul asasinatului, aşa cum dovedesc împreună „Negarea plauzibilă” şi „Verdict final”. Cartea „Lovitura de stat în America” de A. J. Weberman şi Michael Canfield susţine că Hunt a fost unul dintre vagabonzi, dar,dupa cum afirm,eu nu cred asta.

Acum, există noi informaţii publicate de poliţia din Dallas în ultimii ani care arată că au fost ridicaţi nişte vagabonzi în Dealey Plaza şi aceştia au fost identificaţi cu fermitate ca vagabonzi si nu ca asasini sau conspiratori.Cu toate acestea, există încă unii cercetători ai asasinării lui JFK care se ceartă pe această temă şi spun că întreaga poveste nu a fost încă spusă. Una dintre poveştile mai recente care au ieşit la iveală este cea spusă de Chauncey Holt, care susţine că el a fost „vagabondul” despre care toată lumea spune că este E. Howard Hunt şi se pare că Holt nu este unul dintre vagabonzii ale căror nume apar în dosarele poliţiei din Dallas. Aşadar, există o mulţime de cercetători JFK care nu cred povestea lui Holt şi apoi, din nou, există şi cei care cred asta.

Dacă aceşti bărbaţi au fost cumva implicaţi în asasinat, este puţin probabil că ei au fost de fapt agresorii. Cercetătorul Robert Groden, specializat în asasinarea lui JFK, a publicat fotografii îmbunătăţite cu ceea ce este probabil un asasin trăgând de pe dealul inverzit, iar acest asasin pare să poarte uniformă de poliţist. Cu siguranţă nu este unul dintre aceşti vagabonzi. Chiar nu cred că aşa-numiţii vagabonzi au vreo importanţă reală în cele din urmă, dar este o diversiune plăcută. Bărbaţii care au fost fotografiaţi în Dealey Plaza probabil erau exact ceea ce păreau a fi. Ar fi frumos să se rezolve problema doar pentru a-i face pe toţi fericiţi.

Ce rol a jucat E. Howard Hunt în conspiraţia lui JFK?

Aceasta este o întrebare foarte interesantă, iar răspunsul în sine este complex. Am abordat acest subiect în capitolul 16 din carte, dar aş dori să comentez mai departe aici. Nu ştim exact unde se afla Hunt în momentul asasinării lui JFK. Acesta este un lucru care nu a fost niciodată stabilit ferm nici măcar în timpul procesului de calomnie Hunt, iar răspunsurile lui Hunt, deşi sub interogatoriul aspru al lui Mark Lane, au fost în cel mai bun caz neconcludente.

Hunt a insistat că se afla în zona Washington, D.C. (fie acasă, în suburbii, fie la birou sau la cumpărături în centrul oraşului, la unul sau mai multe momente în timpul zilei) pe 22 noiembrie, ziua asasinatului.
Cu toate acestea, nu a abordat niciodată acuzaţia făcută sub jurământ în timpul celui de-al doilea proces de fosta sa asociată CIA, agentul contractual Marita Lorenz, că ea şi agentul CIA Frank Sturgis şi un grup de exilaţi cubanezi s-au întâlnit cu Hunt în Dallas pe 21 noiembrie cu o zi înainte de asasinat.
(Şi acest lucru, desigur, i-ar fi dat lui Hunt timp să se întoarcă la Washington pentru a fi în zona capitalei în ziua reală a asasinatului).
Mai mult, aşa cum am menţionat anterior, domnişoara Lorenz a spus că Jack Ruby,care l-a ucis pe Lee Harvey Oswald câteva zile mai târziu, i-a vizitat şi el la acel motel. Deci, nu există nici o îndoială că a existat o intrigă care l-a implicat pe Hunt în Dallas, care l-a legat de intrigi care implicau persoane conectate la CIA care erau legate într-un fel de conspiraţia asasinatului.
Nu sugerez şi nici Mark Lane nu a făcut-o, de altfel că Hunt a tras cu arma asupra lui John F. Kennedy sau chiar în direcţia sa pe 22 noiembrie. Cred însă că Hunt se afla în Dallas cel puţin chiar înainte de asasinat. Ceea ce făcea acolo este o poveste interesantă despre care ştim atât de puţine.
După cum am văzut în capitolul 16, este evident că James Angleton de la CIA a fost responsabil pentru divulgarea memorandumului intern al CIA care îl plasa pe Hunt în Dallas în momentul asasinatului, punând bazele poveştii care a dus în cele din urmă la procesul de calomnie intentat de Hunt împotriva ziarului The Spotlight.În opinia reporterului de investigaţii Joe Trento (care, apropo, este un duşman declarat al ziarului The Spotlight, fiind forţat odată să soluţioneze un proces de calomnie împotriva sa de către editorul ziarului The Spotlight, Willis Carto), este probabil nu doar că Hunt a fost într-adevăr în Dallas şi că Angleton l-a trimis acolo. Cu toate acestea, Hunt nu recunoaşte nimic.
Mi se pare că Hunt a funcţionat ca un facilitator, ca să spunem aşa, în conspiraţia asasinării lui JFK, implicat în Dallas (şi în New Orleans) cu unii dintre ceilalţi oameni care se învârteau în jurul lui Lee Harvey Oswald. Este foarte posibil ca Hunt să nu fi avut nici o idee că misiunea sa din Dallas implica un complot de asasinat real

poate că a fost implicat doar într-un complot de asasinat „fals” care a fost manipulat şi preluat de forţe externe şi transformat în ceva real şi am explorat această posibilitate în capitolul 16.
Gândiţi-vă la următorul lucru: Deşi Hunt s-a întâlnit cu domnişoara Lorenz şi Frank Sturgis, iar banii au fost transferaţi de la Hunt catre Sturgis, acest lucru nu indică neapărat că Hunt stia de un asasinat real care se prefigura chiar dacă Sturgis însuşi i-a spus mai târziu lui Lorenz că echipa sa fusese implicată în uciderea preşedintelui .Poate că ştia dar nu e certitudine.
Cu toate acestea, s-a pus în poziţia în care, părea vinovat clar, având în vedere mărturia ulterioară a lui Lorenz.
Totuşi, trebuie să luăm în considerare faptul că indiferent ce s-a întâmplat în Dallas Hunt a făcut din nou echipă cu Frank Sturgis în timpul fiasco-ului Watergate, care a dus la „inlaturarea” unui alt preşedinte, şi în Watergate, aşa cum am văzut, a existat o legătură distinctă israeliană, care l-a implicat şi pe Angleton.
Dacă adăugăm la asta faptul aşa cum ştim acum că Frank Sturgis nu era doar un activ CIA, ci fusese implicat mult timp în intrigile Mosad-ului, găsim un set foarte interesant angrenaje, ca să spunem aşa. Dar Hunt a fost şi este un om loial al CIA şi nu recunoaşte nimic, într-un fel sau altul. Şi când Hunt a avut nevoie de un martor al CIA-ului în procesul său de calomnie, adjunctul de lungă durată al lui Angleton, Newton „Scotty” Miler, a fost cel care i-a venit în ajutor lui Hunt. Nu cred că este o surpriză. Aşadar, deşi se pare că în 1978 CIA plănuia iniţial să-l sacrifice pe Hunt şi să-l acuze de implicare în asasinat prezentat drept un agent „razvratit” de către foştii săi superiori CIA, în momentul în care procesul său pentru calomnie împotriva ziarului The Spotlight a avut loc, el şi CIA au ajuns la un acord şi ei i-au oferit asistenţă. Se pare că tocmai pentru că articolul din The Spotlight a dezvăluit intenţionatul „tactica de dezinformare si manipulare” îndreptata împotriva lui Hunt, operaţiunea a fost abandonată.
Reamintim că o scrisoare „Stimate domnule Hunt”, aparent de la Lee Harvey Oswald, a apărut în momentul în care această operaţiune de „ascundere a faptelor” era în faza incipenta,exact în momentul in care Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor îşi începea ancheta. Cred că acesta a fost un alt truc murdar al lui Angleton, deşi o nouă carte scrisă de un autor conectat la CIA susţine că aceasta a fost o schemă KGB. În

secţiunea ,,Concluzii" din Verdict Final, voi aborda acest aspect mai în detaliu.
Una peste alta, dacă există cineva în viaţă astăzi care ştie ce s-a întâmplat cu adevărat în Dallas, acela este, fără îndoială, Hunt. Cu toate acestea, dacă Hunt ar găsi vreodată nevoia sau un motiv să „facă public" „ceea ce ştie", cred că ar trebui să luăm ceea ce spune cu un bob de sare. Hunt este un romancier de spionaj foarte iscusit şi unul prolific, iar dacă un editor i-ar oferi câteva milioane de dolari pentru a „spune totul", este de conceput ca Hunt în colaborare cu CIA, sau poate doar de unul singur să vină cu o poveste fantastică care să satisfacă pofta publicului şi că, astfel, se va stabili pe sine şi povestea sa drept concluzia finală cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Dallas. Şi asta ar putea duce la îngroparea adevărului pentru totdeauna. Mă tem că prea mulţi oameni vor fi gata să creadă orice spune Hunt pur şi simplu pentru că el este cine este. Aşa că să fim atenţi când credem ce ar putea spune Hunt.Voi face însă această predicţie: dacă Hunt va veni cu o „soluţie finală" la mister, totul se va reduce la o poveste conform căreia asasinatul a fost o conspiraţie KGB cu legături castriste şi că nişte agenţi CIA „neintenţionaţi" au fost cumva prinşi la mijloc. Aceasta ar putea fi punctul culminant al unui atac de ultimă oră asupra lui Castro şi, din moment ce Uniunea Sovietică a dat faliment, nu va conta prea mult dacă Hunt îi învinovăţeşte sau nu.
Nu este cartea lui Jim Marrs, CrossFire, cartea care, chiar mai mult decât Verdict Final, reuneşte toate teoriile despre JFK şi îi permite cititorului să îşi facă o parere finală?
Crossfire este o carte minunată şi oferă o prezentare generală cuprinzătoare a tuturor poveştilor despre asasinarea lui JFK care erau disponibile în momentul în care a fost publicată. Sper că, dacă Marrs va reedita Crossfire într-o ediţie actualizată, va menţiona teoria care apare în Verdict Final , chiar şi doar pentru a încerca să o destrame. Dar nu cred că poate. Dacă este capabil să facă acest lucru, sper că va încerca să o facă într-un mod responsabil. Una peste alta, nu cred că Marrs ajunge la concluzii reale într-un fel sau altul. El sugerează că poate LBJ ar fi putut fi responsabil pentru asasinat şi arată, de asemenea, cu degetul spre „complexul militar-industrial", dar doar cam atât.
Aş sugera oamenilor să citească Crossfire înainte de a citi măcar Verdict Final, deoarece este un compendiu remarcabil al teoriilor şi

concluziilor de bază privind asasinatul şi, odată ce înţelegeţi esenţa acestei teorii, veţi vedea cum Verdict Final le leagă într-adevăr într-o teorie relativ simplă, care are sens în cele din urmă.
Mulţi oameni mi-au spus că au citit practic toate celelalte cărţi despre asasinat, dar că a mea a fost cea care a legat cu adevărat totul şi care a oferit cea mai cuprinzătoare explicaţie a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Cum intră teza prezentată în Verdict Final în conflict cu teoria prezentată într-o serie de lucrări care sugerează că a fost un fel de conspiraţie CIA-Mafia care a dus la asasinarea lui JFK?

Nu cred că teoria prezentată în Verdict Final intra în conflict esential cu teza de bază conform căreia o combinaţie de elemente CIA şi Mafia s-ar fi aflat în spatele uciderii preşedintelui. Dimpotrivă, teza de bază de acolo se încadrează perfect în scenariul prezentat în Judecata Finală. Cartea mea, însă, atrage atenţia asupra ,,Conexiunii Israeliene" pe care nimeni nu a abordat-o vreodată până acum şi explică faptul că aşa-numita „Conexiune Franceză" pe care alţii au încercat să o demonstreze că a fost cumva o dovadă a implicării CIA sau chiar a „Mafiei" indică mai distinct Conexiunea Israeliană.
Îmi este foarte clar că ceilalţi teoreticieni nu înţeleg, sincer, semnificaţia faptului ca Conexiunii Franceze este de fapt Conexiunea Israeliană. În plus, „The French Connection" se leagă direct atât de CIA, cât şi de Mafia şi chiar direct de biroul agentului contractual CIA Guy Banister din New Orleans. Aşadar, „Verdict Final" este destul de unică prin faptul că explică modul în care toate aceste elemente aparent diverse sunt legate între ele de „Israeli Connection". Oricine a citit o carte care sugerează că a fost un fel de conspiraţie CIA-Mafia şi acceptă această teză poate citi acum „Verdict Final" şi să realizeze că nu există nimic în lucrare care să contrazică această teză de bază. Aş adăuga că manuscrisul este, de asemenea, instructiv prin faptul că prezintă o perspectivă mai precisă asupra realităţii naturii adevărate a Sindicatului Crimei Organizate şi a rolului principal pe care Meyer Lansky l-a jucat în lumea interlopă. „Verdict Final", în acest sens, este prima carte care explorează legătura lui Lansky cu crima secolului.
Cred cu tărie că „Verdict Final " prezintă un argument pe care nimeni care crede în conspiraţia de bază „CIA-Mafia" nu îl poate

respinge.
Cei care o resping, tind să bănuiesc, sunt cei care se tem de imaginea de ansamblu.Cartea arată că Israelul avea nu doar mijloacele şi motivul, ci şi oportunitatea ,toate componentele de care un avocat bun are nevoie pentru a câştiga o condamnare pentru crimă. Un cititor, de fapt, a sugerat că Verdict Finală se citeşte ca nimic mai puţin decât un rechizitoriu. Şi cu siguranţă e o punere sub acuzare.
Aţi putea oferi o imagine de ansamblu asupra a ceea ce consideraţi a fi structura de bază a conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK?Nu implică imensa conspiraţie internaţională portretizată în Verdict Final un număr atât de mare de oameni încât acestora le-ar fi fost imposibil să păstreze secretă o astfel de conspiraţie tot acest timp?
Ei bine, în primul rând, conspiraţia nu mai este un secret. Am scris despre asta în Verdict Final. Şi răspuns în glumă. La urma urmei, datorită sursei mele franceze, am reuşit să descopăr rolurile secrete ale lui Yitzhak Shamir, figură israeliană din Mossad, şi ale ofiţerului francez SDECE, Georges de Lannurien, în conspiraţie. Deci, cineva undeva, cu informaţii „din interior" a vorbit şi aşa mi-au căzut în mână informaţiile despre aceşti doi conspiratori în timp ce scriam Verdict Final.
Întrebarea este însă bine primită. Dar ceea ce am spus de multe, multe ori ca răspuns la întrebări este că ceea ce cred că este unic printre multe alte lucruri despre Verdict Final presupun ca este faptul că prezintă o conspiraţie care implică de fapt doar un număr mic de oameni. Adică, doar o mână de oameni implicaţi ar fi ştiut de fapt că preşedintele urma să fie ucis. Toţi ceilalţi oameni care au fost cumva implicaţi în conspiraţie nici măcar nu ar fi ştiut rolurile pe care le jucau în promovarea unei astfel de conspiraţii.
Acesta, cred, este un aspect important al teoriei pe care o prezint în carte. Numărul celor implicaţi în conspiraţie care ştiau de fapt că JFK urma să fie asasinat a fost probabil foarte limitat într-adevăr totuşi, cei care erau „la curent" aveau resurse vaste si disponibilitate pentru a influenţa un număr substanţial mai mare de oameni care nu ar şti neapărat niciodată că participau într-adevăr la o conspiraţie de asasinat care îl viza pe preşedintele Kennedy.

Din punctul meu de vedere, au fost implicate aproximativ şase etape în asasinarea propriu-zisă:
1) iniţierea conspiraţiei: cine a pus-o în mişcare?
2)planificarea şi coordonarea: angajarea asasinilor, de exemplu;
3)finanţarea – cine a venit cu banii pentru a o duce la bun sfârşit?
4)facilitarea – înscenarea celor care urmau a fi culpabilizati, asigurarea că totul era pregătit pe 22 noiembrie;
5) executarea asasinatului; şi
6) muşamalizarea.
În ceea ce priveşte iniţierea propriu-zisă a conspiraţiei, aşa cum am spus, pare evident că aceasta a avut loc prin interacţiunea dintre Mosad-ul israelian şi nivelurile superioare ale CIA, ca o consecinţă a propriei lor reacţie la politicile lui JFK. Ca să nu mai vorbim, desigur, de interacţiunea CIA şi a Mosad-ului cu alte grupuri de putere care au fost sub control în timpul administraţiei Kennedy - în special, crima organizată.
Am dat deja vina pentru iniţierea conspiraţiei pe James Angleton de la CIA şi pe prim-ministrul israelian David Ben-Gurion,dar au existat şi alţii care ar fi putut fi „în interior".
Odată ce s-a decis că JFK va fi „eliminat", a fost necesară o a doua etapă a conspiraţiei: planificarea şi coordonarea. Cineva trebuia să fie responsabil pentru recrutarea asasinilor, pentru stabilirea temeiurilor generale,stabilirea locului unde va avea loc asasinatul şi a modului în care va fi finanţat.
Acest lucru, tind să cred, a fost probabil realizat de Yitzhak Shamir care era şeful echipei de asasinate a Mossadului. El, desigur, ar fi lucrat îndeaproape cu Angleton şi ştim că a externalizat cel puţin un asasin sau o echipă de asasini prin intermediul aliatului său din serviciile secrete franceze, colonelul Georges de Lannurien.
Finanţarea pentru toate acestea ar fi putut proveni dintr-o gamă largă de surse. Deşi, desigur, atât CIA, cât şi Mosad-ul au la dispoziţie bugete imense (inclusiv faimosul „buget negru" al CIA), ca să nu mai vorbim de o mare varietate de companii-paravan, cunoscute sub numele altor proprietari, se pare că banii folosiţi pentru finanţarea operaţiunii au fost spălaţi cu grijă şi poate chiar proveneau din surse din afara CIA şi a Mosad-ului pentru a se asigura că banii nu vor putea fi niciodată urmăriţi.
O sursă uşor accesibilă de bani rapizi,sume mari şi nedepistabile ar fi cu siguranţă aliaţii CIA şi Mossad ar fi fost Sindicatul Criminal

Lansky.
Însuşi Lansky, ca să nu mai vorbim de asociaţii săi mafioţi, împreună cu Permindex-ul Mosad-ului, deţineau conturi bancare la Banca de Credit International din Geneva, a rabinului Tibor Rosenbaum. Este posibil ca Rosenbaum să fi transferat bani prin intermediul membrului consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw, care, la rândul său, era un fel de finantator în New Orleans, distribuind bani lui Guy Banister şi chiar lui Lee Harvey Oswald, caruia ii era falsificat trecutul prin intermediul biroului lui Banister.
Şi apoi, din nou, dacă operaţiunea lui Banister care îl implica pe Oswald ar fi fost de fapt organizată şi coordonată de biroul din New Orleans al ADL, ceea ce pare probabil, banii pentru salariul lui Oswald de la Banister ar fi putut fi literalmente subvenţionaţi direct (sau indirect) de la ADL. Şi s-a dezvăluit în documente oficiale ale instanţei că ADL foloseşte de fapt intermediari pentru a-şi plăti „căutătorii de dovezi", cum ar fi Banister şi compania, pentru a deghiza sursa fondurilor.
Deci, acest lucru ilustrează cum o mare varietate de entităţi aparent separate ar fi putut fi folosite pentru a finanţa operaţiunea fără nici o urmă directă către CIA sau Mosad. Deşi ADL, de exemplu, raportează Mosadului, este puţin probabil ca vreun ban Mosad, per se, să fi fost măcar transferat în contul bancar al ADL.
Fondurile pentru o parte sau o altă parte a planului asasinatului ar fi putut proveni din alte surse. Au existat poveşti conform cărora Jack Ruby a vizitat biroul baronului petrolier din Texas, H. L. Hunt, cu puţin timp înainte de asasinat.
Poate că Hunt a pus bani care au fost folosiţi de Ruby în orice rol ar fi îndeplinit Ruby înainte de asasinat.
Hunt ar fi putut fi asigurat că banii erau pentru o demonstraţie „anti-comunistă" în ziua asasinatului. Este posibil ca Ruby să-i fi spus chiar lui Hunt că un grup de cubanezi anti-Castro, deghizaţi în cubanezi pro-Castro, urmau să organizeze un fel de „incident" pentru a-l discredita pe Castro în timp ce JFK se afla la Dallas. Ruby însuşi ar fi putut crede că acesta era proiectul în desfăşurare! (Presupunerea mea este că Ruby îl pregătea pe „falsul Oswald" sau pe „Oswald", după caz. Adică, Ruby aranja „incidente" în jurul oraşului Dallas pentru a face să pară că adevăratul Lee Harvey Oswald era un „agitator pro-Castro" şi un extremist inarmat.)

Acum, toate acestea sunt pure speculaţii, desigur, dar nu cred că sunt departe de adevăr. Încerc să le încadrez într-o perspectivă care are sens. Am vorbit despre iniţiere şi am vorbit despre planificare şi coordonare şi despre finanţare.
Al patrulea nivel în conspiraţia asasinatului ar fi „facilitarea". Acestea ar fi în mod specific activităţile din New Orleans şi Dallas unde Lee Harvey Oswald era înscenat şi/sau cadea in capcana din greşeală, după caz.
Îi avem pe Clay Shaw, Guy Banister, David Ferrie şi Jack Ruby care operează la acest nivel, deşi Shaw însuşi s-ar putea să nu fi avut niciodată contact direct cu adevăratul Lee Harvey Oswald. De asemenea, au fost utilizaţi, desigur, exilaţi cubanezi anti-Castro la acest nivel.
De asemenea, este probabil, aşa cum am subliniat, ca o serie de potenţiali „tapi ispasitori" să fi fost generati în diverse oraşe din ţară. Facilitatorii, din aceste oraşe, nu ar fi avut nici o idee că erau utilizaţi într-un complot de asasinat care să-l scoata vinovat pe Oswald. Probabil că existau mai multe persoane în ţară cu profiluri similare cu cel al lui Lee Harvey Oswald, care erau pregstiti în cazul în care asasinatul ar trebui să fie comis în oraşul lor: Miami, Chicago, Los Angeles, Billings, Montana.
Pare puţin probabil ca conspiratorii să fi fost pregătiţi să-l transporte pe Lee Harvey Oswald înainte şi înapoi prin ţară, urmându-l pe JFK, aşteptând momentul potrivit pentru a ataca. Nu, în schimb, existau alţii similari cu „Oswald" – fabricati de servicii în acele oraşe. Şi, din moment ce asasinatul nu a avut loc în acele locaţii, facilitatorii nu şi-ar fi dat seama neapărat niciodată de adevărata motivaţie din spatele lucrurilor pe care fuseseră instruiţi să le facă.Pentru toate acestea, este, de asemenea, foarte posibil, aşa cum am spus, să fi existat chiar şi alţi câţiva falsi executanti care erau instalaţi în Dallas sau în alte locuri din Texas.
Cu toate acestea, nu existau doar „facilitatori" care operau în jurul lui Lee Harvey Oswald şi la nivelul său. Existau, de asemenea, facilitatori care lucrau în jurul victimei iminente a complotului de asasinat. În cercurile din jurul lui John F. Kennedy existau cei care raportau, cel mai sigur către CIA, despre planurile lui JFK, atât în ceea ce priveşte chestiuni internaţionale critice la nivel înalt, care afectau imediat CIA-ul şi Mosad-ul, cât şi în ceea ce priveşte chestiuni specifice precum locurile pe care JFK plănuia să le

viziteze în timpul călătoriei sale în Texas.
Acest lucru ar fi fost o rutină, desigur, deoarece CIA îşi avea de mult timp agenţii plasaţi în întreaga ramură executivă şi au cooptat (prin şantaj şi mită) persoane care nu erau direct pe statul de plată al CIA.Aceşti oameni care raportau către CIA, evident, nu aveau nici o idee că erau folosiţi pentru a promova conspiraţia de asasinat. În cele din urmă, sunt sigur că Angleton de la CIA era cel care primea informaţiile „necesare" despre activităţile lui JFK. Probabil că acestea erau literalmente puse pe biroul lui Angleton în fiecare zi. Este posibil ca CIA să fi contribuit chiar la conturarea planurilor preşedintelui într-un fel: asigurându-se, de exemplu, că coloana sa de maşini urma un anumit traseu prin Dallas. Folosesc acest lucru doar ca un exemplu simplu despre cât de simplu ar fi procesul. Şi persoana sau persoanele care au fost utilizate nu ar şti niciodată nepract că sunt manipulate şi nici măcar, privind în retrospectivă, nu şi-ar da seama neapărat că au fost manipulate.
Am putea adăuga că a existat un alt element critic la nivel de facilitare. Acesta era echipa CIA, condusă de David Atlee Phillips, şeful biroului CIA pentru emisfera vestică, care era responsabilă cu o luna dinaintea asasinatului pentru prezentarea „dovezilor" că Lee Harvey Oswald se întâlnea cu un expert sovietic în asasinate în Mexico City. Aceasta a fost o altă ,,piatra" importantă în temelia conspiraţiei, înscenarea vinovatiei de la un nivel deosebit de înalt. Fără ajutorul tuturor acestor oameni, asasinatul şi muşamalizarea nu ar fi putut avea loc.Toate acţiunile lor ar fi putut fi îndeplinite fără ca aceşti oameni să bănuiască ce se pregătea.
Şi, în multe cazuri, acţiunile lor au fost sarcini uzuale, rutina de zi cu zi.Apoi, desigur, există asasinii înşişi. Aceşti asasini poate că nici măcar nu ştiau locaţia (sau identitatea) celorlalţi pistolari.Coordonarea asasinatului ar fi putut fi atât de compartimentată încât operaţiunile diferitelor echipe ar fi putut fi efectuate strict pe baza nevoii de a şti doar cat este necesar. Este posibil chiar să fi existat alte echipe de asasinat aduse la Dallas şi puse în funcţiune în cazul în care atacul din Dealey Plaza ar fi trebuit să fie anulat. Aceste echipe nu ar fi ştiut neapărat că celelalte erau pe pozitia lor. Evident, nu vom şti niciodată întreaga poveste.Faptul că omul CIA Frank Sturgis (de asemenea, un veteran al Mossadului)i-a spus ulterior Maritei Lorenz că echipa sa a fost implicată în asasinat este de asemenea, interesant.

Se pare că Sturgis nu a pretins niciodată că a fost unul dintre trăgătorii propriu-zişi, dar serviciile de informaţii cubaneze, după cum am văzut, au declarat că el a fost implicat în aranjarea comunicaţiilor dintre echipele de asasinat.
Persoanele aflate la nivel de facilitare ar fi putut fi, de asemenea, folosite pentru a ajuta asasinii propriu-zişi să dispara de la locul faptei. Jack Ruby ar fi fost un facilitator ideal folosit în manipularea membrilor forţelor de poliţie din Dallas. Câteva mite consistente ici şi colo ar fi fost suficiente. Ofiţerul J. D. Tippit a fost probabil unul dintre cei implicaţi şi mi se pare că Tippit a fost ucis când a refuzat să-şi facă treaba. Şi apoi, din nou, poate că Tippit a fost de fapt programat pentru execuţie în scopul de a-i pune crima in cărca lui Oswald.
Nivelul suprem este nivelul de muşamalizare şi control al daunelor. Mulţi dintre cei implicaţi în facilitarea asasinatului ar avea un interes personal în a acoperi rolurile nu numai ale lor, ci şi ale asociaţilor lor în conspiraţie (odată ce şi-au dat seama că au jucat un rol în promovarea conspiraţiei, chiar şi fără să ştie).Cu siguranţă, aceasta a implicat oameni atât din CIA, cât şi din FBI, ca să nu mai vorbim de alte agenţii guvernamentale, inclusiv chiar poliţia din Dallas. Majoritatea celor implicaţi s-ar putea să nici nu-şi fi dat seama că erau implicaţi în acţiuni menite să muşamalizeze adevărul.Ştim că James Angleton a avut un oaspete interesant în biroul său din Langley în ziua asasinatului. Acesta a fost aliatul francez al Mosadului,colonelul Georges de Lannurien din SDECE. Este evident că erau împreună pentru a controla pagubele direct, faţă în faţă. Aceasta a fost o operaţiune majoră şi era vital ca aceşti doi conspiratori cheie de nivel înalt să fie împreună în cazul în care ceva ar fi mers prost. Evident, în acest moment critic, comunicarea prin telefon sau prin ,,porumbelul voiajor" nu era ideală.În cele din urmă, desigur, dacă nu ar fi fost puternica forţă coruptă (şi corupătoare) a mass-mediei americane, ea însăşi atât de puternic influenţată de lobby-ul pro-Israel şi de CIA (atât separat, cât şi împreună) muşamalizarea nu ar fi fost atât de răspândită şi nu ar fi durat atât de mult. Chiar cred că modul în care presa a reacţionat la criticii raportului Comisiei Warren este un semn revelator că Israelul a fost implicat în conspiraţia asasinării.
Practic toţi principalii cercetători ai asasinarii lui JFK au comentat asupra fenomenului colaborării presei în muşamalizare.

Cu toate acestea, nimeni nu menţionează vreodată influenţa lobby-ului israelian asupra presei americane. Nu poţi privi asasinarea lui JFK fără a examina serios rolul presei în muşamalizare. Este primordial şi indică legătura israeliană, indiferent dacă oamenii vor să o recunoască sau nu.

De ce nu pot toţi cercetătorii asasinării lui JFK să facă echipă şi să lucreze împreună pentru a găsi soluţia misterului? Nu ar fi asta mai productiv decât lucrând in contradictoriu?

În primul rând, sincer, cred că am găsit soluţia - şi, aşa cum am spus, aceasta încorporează toate reflecţiile majore despre ce s-a întâmplat cu adevărat în Dallas. Am adus în discuţie şi nemenţionata Conexiune Israeliană, iar aceasta este într-adevăr ceea ce leagă toate celelalte teorii.

Cu toate acestea, adevărul este că, deoarece există atât de mulţi oameni cu atât de multe domenii de interes şi expertiză,ei ajung inevitabil în conflict unul cu celălalt. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu m-am implicat niciodată direct în rândurile cercetătorilor asasinării lui JFK care organizează continuu conferinţe şi întâlniri. În esenţă, aş spune că misterul a fost rezolvat atât cât este posibil vreodată sa fie rezolvat.

Este ironic, dar există mai multe grupuri de studiu privind asasinarea lui JFK şi acestea funcţionează în esenţă, într-o formă sau alta, ca „rivali" unul faţă de celălalt,certându-se între ele.

Un alt factor este că există mulţi oameni care au anumite domenii de expertiză: fie că este vorba de balistică, patologie sau fotografie. Nu pretind că sunt expert în niciuna dintre aceste domenii. Am o vastă experienţă într-o serie de domenii, dar nu m-aş lăuda ca expert în nici unul dintre aceste domenii. Am o bună cunoaştere practică nu numai a istoriei CIA ci şi a Mosad-ului israelian şi a istoriei crimei organizate.

Sunt familiarizat cu politica SUA în Orientul Mijlociu şi cu conflictele de politică externă ale administraţiei JFK. Şi în cursul scrierii cărţii „Verdict Final ", am folosit cercetările publicate disponibile despre conflictul francez din Algeria, care, aşa cum am menţionat, a jucat în cele din urmă un rol critic în evoluţia conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK.

Sincer, aş spune că este sigur că nu veţi găsi nici măcar un alt scriitor în domeniul asasinării lui JFK care să fi studiat toate

aceste domenii aşa cum am făcut-o eu. Tocmai de aceea am reuşit să pun la punct Verdict Finală la modul în care am făcut-o.
La urma urmei, sincer, câţi cercetători ai asasinării lui JFK au cu adevărat vreo cunoştinţă despre istoria relaţiilor lui JFK cu Israelul? Ei s-au concentrat, în schimb, pe Vietnam şi pe conflictul cubanez şi, în consecinţă, au ratat imaginea de ansamblu. Nu îi critic. Doar afirm un fapt. Personal, sunt dispus să lucrez cu alţi cercetători ai asasinării lui JFK în măsura în care pot, dar, aşa cum am subliniat anterior, mulţi dintre aceşti „experţi" au refuzat să-mi recunoască munca (din motive pe care le bănuiesc evidente).
Nu ignor nimic când vine vorba de asta şi am spus întotdeauna că este foarte posibil şi nu glumesc ca dacă cineva îmi poate dovedi că Vaticanul s-a aflat în cele din urmă în spatele conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK, manipulând CIA şi Mosad-ul,de exemplu, aş fi dispus să cred. Tot ce cer este ca cineva să-mi arate dovezile. E atât de simplu. Şi dacă greşesc, vreau ca oamenii să-mi arate unde greşesc. Nu cer prea mult. Ar fi ideal dacă toată lumea ar putea lucra împreună, dar asta nu se va întâmpla niciodată.
Există şi multă politică implicată aici. Mulţi dintre cercetătorii asasinatului lui JFK sunt orbiţi de o părtinire liberală şi au o secure liberală de ascuţit. Din această cauză, par să-l vadă pe JFK ca pe victima unei conspiraţii de dreapta, orchestrate de Richard Nixon şi orientate spre republicani (chiar dacă adevăraţii de „dreapta" cu siguranţă nu-l consideră pe Nixon însuşi ca fiind unul de-al lor). Aceşti cercetători sunt fixaţi pe imaginea lui JFK ca un fel de icoană liberală.
Cu toate acestea, ironia situaţiei este că una dintre cauzele liberale preferate sprijinul pentru statul Israel şi cerinţele sale faţă de contribuabilii americani nu a fost ceva ce JFK promova în timpul preşedinţiei sale. În schimb, JFK era în război în culise cu Israelul. Totul estedocumentat, desigur, dar aceşti cercetători sunt reticenţi să recunoască acest lucru. În plus, aş putea adăuga, prietenii lor din lobby-ul israelian le şoptesc în ureche şi le spun: „Nu-i acordaţi atenţie omului acela din spatele cortinei". Acum, sunt bani implicaţi în toate astea. Asasinarea lui JFK a născut o mini-industrie înfloritoare, iar autorii şi editorii sunt în război între ei în lupta pentru recunoaştere şi respectabilitate. Presupun că sunt exclus din ambele puncte de vedere, dar ceilalţi cercetători au o şansă la marele succes şi nu vor obţine niciodată un succes financiar major

dacă fac greșeala de a identifica rolul Israelului în asasinat. Cineastul Oliver Stone joacă acum un rol major în această mini-industrie, așa cum am subliniat. Scriitorii lui JFK se împiedică unii de alții încercând să obțină aprobarea lui Stone pentru cărțile lor, iar Stone nu are de gând să promoveze nimic care ar îndrăzni măcar să sugereze implicarea Israelului, având în vedere faptele pe care le știm despre Stone și asociații săi israelieni. Stone a împrăștiat din belșug bani printre cercetătorii asasinării lui JFK pe care i-a angajat ca „consultanți" pentru filmul său, iar acest lucru a avut, de asemenea, un impact asupra creșterii cercetării independente.

De asemenea, găsim un alt factor. O firmă care a publicat mai multe cărți despre asasinarea lui JFK, Shapolsky Publishers (acum desființată), era o filială a unei edituri israeliene. Oamenii care speră să-și publice cărțile nu vor să-și exprime opiniile care ar putea împiedica ca lucrările lor să fie tiparite. Oamenii știu de unde își câștigă existența.

A existat o firmă, Carroll & Graf, pe care am încercat de două ori să o atrag în legătură cu Verdict Final, atât înainte de publicarea inițială, cât și după publicarea celei de-a doua ediții. Prima dată nici măcar nu mi-au trimis o scrisoare de respingere. Pur și simplu mi-au trimis manuscrisul înapoi. A doua oară când le-am scris am primit o scrisoare înapoi de la domnul Carroll însuși, după ce am subliniat că nu primisem nici măcar o scrisoare oficială de respingere. Biletul său a fost foarte scurt, spunând: „Nu putem folosi manuscrisul dumneavoastră în acest moment", deși de atunci a publicat o serie de cărți despre asasinarea lui JFK.

Carroll & Graf știe ceva despre cărțile lui JFK. Cartea bestseller a lui Jim Marrs, Crossfire, este un produs Carroll & Graf. Au publicat, de asemenea, cărți ale unui scriitor destul de neobișnuit in domeniul JFK, pe nume Harrison Livingstone (despre care am vorbit în Verdict Final) și acele cărți au fost bestselleruri. Dar Carroll & Graf nu au fost interesați de Verdict Final. Și sunt sigur că nu a fost pentru că cartea era un gunoi.

Așadar, în cele din urmă, există:

1) conflicte de personalitate

2) conflicte politice și..

3) preocupări financiare care îi împiedică pe diverșii teoreticieni ai asasinării lui JFK să lucreze împreună sau, în domeniul meu de

interes, să exploreze teza expusă în Verdict Final.

Există mulţi oameni care cred că povestea despre JFK având o aventură cu actriţa Marilyn Monroe este un mit. Totuşi, aţi dedicat un capitol întreg în Judecata Finală acestui subiect. Nu cădeţi în capcana întinsă de mass-media care scoate la iveală mitul Marilyn Monroe?

Capitolul despre legătura Cohen-Monroe-JFK nu a fost esenţial pentru teza exprimată în Judecata Finală. Cartea ar fi putut fi publicată fără acest capitol şi nu ar fi diminuat în nici un fel teza generală.

Am inclus capitolul din mai multe motive:

1) subliniază faptul că există o puternică influenţă evreiască şi pro-israeliană în arena crimei organizate şi în special în rândul celor aflaţi sub influenţa lui Meyer Lansky.

2) Cohen a avut într-adevăr o legătură de lungă durată cu Marilyn Monroe şi este interesant că propriile sale memorii, care sunt pline de menţiuni nu o menţionează niciodată. De asemenea, merită menţionat faptul că coautorul lui Cohen,John Peer Nugent, era considerat agent CIA şi că Cohen însuşi a fost menţionat ca fiind implicat în operaţiunile anti-Castro ale CIA.

3) Cohen şi Jack Ruby erau foarte apropiaţi şi aveau mulţi asociaţi comuni, inclusiv un anume Al Gruber. Gruber a fost cel cu care Ruby a intrat în contact pentru prima dată în aproximativ zece ani, imediat după asasinarea lui JFK. Gary Wean crede că Gruber este cel care i-a dat lui Ruby ordinul să-l „lichideze" pe Oswald.

Sincer, am fost surprins de numărul de oameni care mi-au spus că nu au crezut poveştile despre Marilyn Monroe şi John Kennedy,în măsura în care eu însumi am crezut întotdeauna poveştile. Cu toate acestea, îl cunosc pe Gary Wean (sursa mea principală privind legătura Marilyn-JFK-Cohen) şi îl consider o sursă de încredere şi am simţit că ar fi potrivit să includ informaţiile sale în carte.

Mi s-a spus că Jim Marrs, autorul cărţii Crossfire(Foc Incrucisat), a contestat credibilitatea lui Gary Wean şi a sugerat că acuzaţiile sale nu suntcredibile. Bănuiala mea este că Marrs ezită să dea crezare acuzaţiilor lui Gary, deoarece Gary însuşi nu a ezitat să sugereze că a existat o implicare israeliană în asasinarea lui JFK.

Mi se pare oarecum ironic faptul că Marrs l-ar exclude pe Wean, deoarece există atât de multe surse utilizate de Marrs şi de alţii, încât nu ştiu pe baza cărui fapt se stabileşte care sursă este

credibilă şi care nu. Inutil să spun, nu cred că Marrs e corect fata de Gary Wean.
Este interesant că mass-media a folosit în mod constant afacerea Monroe şi alte presupuse aventuri pentru a denigra reputaţia lui JFK. Chiar şi Jacqueline Kennedy Onassis a fost criticată de mass-media dupa moartea soţului ei de decizia de a se recăsători cu Aristotel Onassis. Această căsătorie a fost prezentată ca ceva foarte puţin plăcut.
Pe de altă parte, deşi Jacqueline a avut o relaţie adulteră de zece ani cu un bărbat căsătorit, comerciantul de diamante evreu de origine belgiană Maurice Tempelsman, aceasta a fost ţinută secretă cu grijă în timpul acelui deceniu. Abia după moartea ei s-a menţionat în general (şi atunci doar în treacăt) că cei doi locuiseră împreună, iar Tempelsman a fost zugrăvit ca nimic mai puţin decât un sfânt. Acest lucru ar putea avea legătură cu faptul că Tempelsman avea legături de lungă durată cu CIA şi Mosad, ca urmare a aventurilor sale înAfrica, unde ambele agenţii de informaţii au jucat un rol major în ultimii ani. Deci, presa nu a ridicat prea multe sprâncene în legătură cu aventura văduvei cu Tempelsman.
De ce nu aduceţi în discuţie rolul masonilor în asasinarea şi muşamalizarea lui JFK? Nu este adevărat că toţi membrii Comisiei Warren erau masoni?
Nu ştiu dacă toţi membrii Comisiei Warren erau masoni.
Cu toate acestea, unii, în special Michael A. Hoffman II, un cercetător foarte strălucit, au demonstrat destul de mult limbaj descriptiv masonic în evenimentele din jurul asasinatului. Nu contest acest lucru. Este probabil să fi existat un sprijin masonic la nivel înalt pentru acest asasinat, mai ales că JFK era catolic. Sionismul şi francmasoneria sunt ambele vehement anticatolice şi se suprapun în multe domenii de intrigă. Fără îndoială. Pentru a înţelege asasinatul în forma sa cea mai elementară, trebuie doar să ne uităm la conflictele lui JFK cu Israelul, crima organizată şi CIA. Asta spune totul. Cel mai vehement susţinător al ideii că ar trebui să dau vina pe masoni a fost un personaj care a atacat brutal una dintre sursele mele, Gary Wean, şi după ce l-a atacat pe Wean, a lansat ulterior o campanie pe internet pentru a mă defăima şi pe mine. Acest personaj, printre altele, spune că numele meu „real" este „Bernard" Piper ceea ce nu este adevărat şi că JFK nu a avut niciodată relaţii extraconjugale(Serios!!!)

Ei bine, având în vedere toate acestea, este interesant de observat că acest personaj mi-a dezvăluit într-o scrisoare că era înrudit cu Ferenc Nagy,ungurul care a fost implicat în operaţiunea Permindex a Israelului, care a fost clar un element al conspiraţiei JFK. Deci, acest lucru explică probabil cel puţin parţial, inteventiile acestui personaj.

De ce nu redaţi rolul Coroanei Britanice în asasinarea lui JFK ?

Organizaţia Lyndon LaRouche a depus o muncă remarcabilă în studierea rolului Coroanei Britanice în încercarea de a submina suveranitatea americană.Au publicat un raport intitulat „De ce britanicii ucid preşedinţii americani" şi, în această lucrare, împreună cu Dope, Inc. (pe care am citat-o în Verdict Final), subliniază conexiunile cu serviciile de informaţii britanice ale unor persoane precum, colonelul Louis M. Bloomfield, directorul executiv al companiei Permindex, împreună cu directorul comercial din New Orleans, Clay Shaw, un anglofil vechi.

Nu contest aceste conexiuni. Cu toate acestea, oricât de mult respect am pentru munca oamenilor din LaRouche (pe care o consider destul de valoroasă) nu cred că au urmărit suficient de mult legătura cu Israelul. Dar cu siguranţă o evidenţiază în cercetările lor.

Grupul LaRouche sugerează că Mosad-ul este o ramură a Coroanei Britanice.

Nu cred că am acest argument, dar în acelaşi timp nu simt că am suficiente informaţii pentru a-l contesta. Cu toate acestea, cred că există motive solide pentru a spune că Mossad-ul, de unul singur, ca o ramură a guvernului israelian, a avut motive întemeiate (în opinia sa) să participe la conspiraţia de asasinare a lui JFK tocmai din cauza conflictului din culise al lui JFK cu Israelul. Aşadar, dacă britanicii au vrut într-adevăr ca JFK să dispară de la Casa Albă şi dacă au folosit elemente din CIA, Mosad şi Crima Organizată pentru a comite crima, cu siguranţă au avut participanţi dispuşi care aveau motive propriile convingeri să participe, indiferent dacă ordinul a venit sau nu de la Regina Elisabeta. Nu sunt întotdeauna de acord cu interpretările organizaţiei LaRouche, dar cercetarea lor merită întotdeauna examinată pe o gamă variată de aspecte. Voi sublinia că mai mulţi alţi cercetători ai lui JFK s-au bazat pe scrierile lui LaRouche ca

parte a propriilor lor cercetări: Jim Marrs citează eforturile lui LaRouche în Crossfire, James DiEugenio le citează în Destiny Betrayed şi chiar Oliver Stone însuşi, în scenariul său publicat al filmului JFK(inclusiv comentarii şi adnotări) citează organizaţia LaRouche pentru o parte din materialul referitor la Permindex. Aşadar, dacă cineva vrea să mă acuze pentru că am folosit materialul lui LaRouche ca sursă, ar fi bine să fie pregătit să facă acelaşi lucru şi în cazul acestor alţi cercetători „responsabili".

Dar cum e cu Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR)? Nu au fost mulţi membri ai CFR şi în Comisia Warren? CFR este unul dintre cele mai importante grupuri de putere ale sistemului. Cum aţi putea să nu menţionaţi CFR? Probabil că ei au ordonat asasinarea lui JFK.

Au existat membri ai CFR în Comisia Warren. Nu există nici o îndoială cu privire la faptul că CFR este o ramură importantă a sistemului.

Unii l-ar numi chiar „sistemul" în această ţară. Este finanţat în mare parte de interesele Rockefeller şi de aliaţii lor corporativi. Este un grup de presiune exclusivist pentru politică externă care a ocupat practic fiecare post cheie din fiecare administraţie prezidenţială de la Herbert Hoover încoace, chiar inclusiv in administraţia JFK. Şi, poate mai important, figurile CFR au legături de lungă durată cu CIA. Am scris pe larg despre CFR de-a lungul anilor în alte contexte.

Totuşi, în ceea ce priveşte faptul că CFR este sursa conspiraţiei pentru asasinarea lui JFK, nu cred că asasinatul a fost ordonat într-o conferinţă CFR la sediul lor din New York. Probabil că au existat membri CFR care aveau cunoştinţe dinainte despre asasinat, dar nu neapărat în contextul apartenenţei lor la CFR. De exemplu, mă îndoiesc serios că David Rockefeller, şeful imperiului Rockefeller şi o figură importantă a CFR, nu ştia că Kennedy era programat să fie asasinat. Complotul de a-l ucide pe JFK a fost un complot al sistemului şi Rockefeller face parte din acesta. Eu însumi m-am referit întotdeauna la CIA ca la „braţul de aplicare a legii" al imperiului Rockefeller. Mosad-ul funcţionează în mare parte în acelaşi mod. Forţele financiare de nivel înalt care se află în spatele CFR sunt strâns legate de familia europeană Rothschild, care a fost o forţă principală în spatele statului Israel. La fel şi în cazul familiei canadiene Bronfman,care a fost o excrescenta a Sindicatului Crimei

Lansky.
Astăzi, familia Bronfman îşi extinde influenţa în mass-media americană, iar acest lucru nu s-ar putea întâmpla fără aprobarea imperiului Rockefeller.Unii au sugerat că familia Rockefeller considera potenţiala dinastie Kennedy un rival al influenţei lor, iar acesta este un alt factor de luat în considerare. Deci, în acest sens, nu există nici o îndoială că Rockefellerii şi asociaţii lor din CFR nu s-ar opune unui plan de asasinare a lui John F. Kennedy. Era în interesul lor ca acest lucru să se întâmple. În cele din urmă, Mosad-ul şi CIA, dacă trebuie să spunem adevărul, nu sunt mai mult decât fortele de aplicare a legii ale acestor interese financiare puternice care susţin şi Consiliul pentru Relaţii Externe. Cu toate acestea, nu consider sugestia că CFR s-ar fi aflat în spatele asasinării lui JFK la fel de precis demonstrabilă în modul în care se pot documenta legăturile CIA şi Mosad cu actorii intimi implicaţi în conspiraţie.

De ce nu raportaţi niciodată despre descoperirile fostului agent de informaţii britanic, Dr. John Coleman, care a dezvăluit existenţa unui grup la nivel înalt cunoscut sub numele de Comitetul celor 300, despre care Coleman spune că a ordonat asasinarea lui JFK? Coleman spune că Permindex, despre care vorbiţi în Verdict Final, a fost bratul care comitea asasinate pentru Comitetul celor 300.

În primul rând, trebuie să spun că prima referinţă pe care am văzut-o la Comitetul celor 300 se află în lucrările Dr. Coleman. După aceea, toate referinţele pe care le-am văzut au fost în cărţi scrise de cei care au relatat legat de scrierile lui Coleman despre Comitetul celor 300. Deci, în esenţă, Coleman este singura sursă primară despre existenţa acestui grup. Doar pentru că mulţi alţii au citat scrierile lui Coleman nu înseamnă că grupul există. Acest lucru este foarte important de reţinut. Nu contest posibilitatea ca un astfel de comitet să existe. Există blocuri internaţionale de putere la nivel înalt, cum ar fi Grupul Bilderberg(finanţat în comun de familiile Rockefeller şi Rothschild) şi Comisia Trilaterală.
Am scris pe larg despre ambele grupuri, inclusiv un raport prezent pe scara larga despre Comisia Trilaterală.
Aşadar, este posibil ca acest comitet secret despre care discută Coleman să existe. Dar, din câte ştiu eu, Dr. Coleman nu a prezentat niciodată nici o documentare care să ateste existenţa

unui astfel de comitet, deşi există documentare despre Grupul Bilderberg. Sincer, cred că implicarea într-o dezbatere despre aşa-numitul Comitet al celor 300 este o distragere a atenţiei de la elementele de bază pe care oamenii le pot înţelege: că CIA, Mosad şi Crima Organizată aveau toate interese distincte în a-l înlătura pe JFK din funcţie şi că, aşa cum demonstrez în Verdict Final, toate cele trei grupuri s-au intersectat strâns într-o serie de domenii şi au avut mijloacele şi oportunitatea (ca să nu mai vorbim, evident, motivul) de a comite crima secolului şi muşamalizarea acesteia. Toate acestea sunt interese evidente care pot fi documentate şi pe care oamenii le înţeleg cu uşurinţă. Introducerea unui Comitet din umbră de 300 de persoane în ecuaţie scoate asasinarea lui JFK din sfera înţelegerii medii şi nu face nimic pentru a aborda problema imediată.Sunt familiarizat cu munca Dr. Coleman şi o găsesc destul de fascinantă. Cu toate acestea, trebuie să menţionez în mod specific că în raportul său despre asasinarea lui JFK, pe care l-am recunoscut anterior, îmi pare rău să spun că Coleman a făcut unele declaraţii greşite de fapt care îi diminuează credibilitatea. De exemplu, el afirmă că, dacă unul dintre martorii cheie ai procurorului districtual din New Orleans, Jim Garrison, împotriva lui Clay Shaw, un anume Perry Raymond Russo, ar fi avut voie să depună mărturie în faţa marelui juriu, acest lucru ar fi dezvăluit complet cazul JFK. De fapt, Russo a depus mărturie şi mărturia sa a dus la inculparea lui Shaw. Coleman sugerează că urmărirea penală a lui Garrison împotriva lui Shaw a fost oprită înainte de a ajunge vreodată la o inculpare a marelui juriu. Acest lucru pur şi simplu nu este adevărat şi este o eroare care ar putea determina oamenii să se îndoiască de credibilitatea sa, având în vedere că acesta este un fapt fundamental, foarte bine cunoscut. În plus, Coleman spune că Russo a plecat în California înainte ca mărturia sa să fie auzită vreodată. Acest lucru nu s-a întâmplat. Ceea ce s-a întâmplat a fost că persoanele care încercau să saboteze ancheta lui Garrison i-au oferit lui Russo un loc de muncă în California, dar el i-a refuzat categoric şi i-a expus lui Garrison, care a adus acuzaţii de incercare a manipularii de martori împotriva lor! Deci din nou, Coleman greşeşte aici.

Verdict Final nu menţionează niciodată dovezi că în faimosul film Zapruder al asasinatului există dovezi vizibile că şoferul preşedintelui Kennedy din Serviciul Secret, William Greer,

s-a întors şi a tras glontul fatal in capul presedintelui folosind un pistol. Acest pistol este clar vizibil în filmul Zapruder şi a fost prezentat pe scară largă în întreaga lume. Cum ai putea ignora aceste dovezi vitale? Încerci să ascunzi adevărul pe care atât de mulţi oameni îl ştiu acum?

Cred că acuzaţia că William Greer a tras glontul fatal în cap nu este doar unul dintre cele mai ridicole lucruri pe care le-am auzit vreodată, ci şi o calomnie scandaloasă la adresa lui Greer. Mi s-a spus că Greer a fost absolut devastat de asasinarea preşedintelui şi s-a învinovăţit pentru că nu a scos limuzina preşedintelui din coloana la timp pentru a împiedica uciderea lui JFK.
De fapt, Greer a fost probabil oarecum de vină pentru moartea preşedintelui, deoarece timpul său de reacţie a fost lent, ca să spun cel puţin, şi ar fi existat poate suficient timp pentru a scoate maşina din zona periculoasa. Dar cine sunt eu să speculez?
Fie ce-o fi, ceea ce se vede în filmul Zapruder (pe care l-am văzut în diverse redări) repet, NU - William Greer sau colegul său agent din Serviciile Secrete, Roy Kellerman (care se afla pe scaunul pasagerului din dreapta faţă al limuzinei Kennedy) s-a întors şi a tras cu pistolul spre preşedinte.
Gândiţi-vă un moment: dacă într-adevăr Greer ar fi făcut asta, se punea în poziţia de a fi văzut de câteva sute de spectatori, inclusiv câţiva care stăteau la aproximativ şase metri de limuzină. În al doilea rând, Greer era fotografiat de mai multi oameni la momentul respectiv. Este inevitabil ca cel puţin unul dintre martorii de la faţa locului să-l fi văzut într-adevăr pe Greer făcând asta. Dacă Greer ar fi făcut asta, ar fi fost văzut şi de guvernatorul şi doamna John Connally, care se aflau la mai puţin de 60 de centimetri de el şi se uitau literalmente la faţa lui. Practic, ar fi fost în linia de foc dacă Greer ar fi tras împuşcătura fatală în cap. Şi cu siguranţă nu se uitau la preşedinte în momentul în care capul său a explodat.
Am văzut versiunea filmului Zapruder oferita de chiar promotorul acestei teorii. Am văzut bliţul de lumină care pare a fi un pistol şi pot înţelege cum cineva care vizionează filmul ar crede că vede ceea ce i se spune că vede. Cu toate acestea, este un bliţ de lumină. Este evident că domnul Greer se întoarce şi se uită la preşedinte chiar înainte de împuşcătura fatală, dar cu siguranţă

nu îl vedeţi împuşcându-l pe preşedinte.
Reţineţi că filmul Zapruder nu este un film de bună calitate.
Este filmat într-un unghi oblic; Este filmat în grabă, cu o mână foarte tremurândă şi există multă mişcare în filmul în sine. Cu toate acestea, filmul nu il prezintă pe Greer împuşcându-l pe Kennedy.
Am văzut filmul acum ani de zile şi am văzut versiuni substanţial îmbunătăţite, atât cu, cât şi fără naraţiunea şi grafica adăugate de persoana care promovează această teorie. Şi este foarte clar că ceea ce vezi de fapt este o străfulgerare de lumină. Este soarele care se reflectă pe părul tuns scurt al agentului Serviciului Secret, domnul Kellerman. Nu este Greer trăgând cu o armă. Am testat această teorie personal folosind cadre substanţial mărite din filmul Zapruder şi este foarte clar, dacă ţii aceste cadre juxtapuse pe film, că asta este de fapt ceea ce vezi: o reflexie a luminii pe capul agentului.Cu toate acestea, când cineva se uită la film şi aude o naraţiune audio însoţită de un cerc în jurul „pistolului", ar părea a fi exact ceea ce spune naraţiunea: Greer trăgând cu o armă. Dar mă grăbesc să vă asigur că nu este cazul.
Cei care promovează această teorie sunt fie remarcabil de nechibzuiţi, fie promovează în mod deliberat dezinformarea pentru a-i deruta şi mai mult pe cercetătorii lui JFK şi, de altfel, pentru a-i face pe cercetătorii serioşi ai asasinatului lui JFK să pară nechibzuiţi. Atât înainte de publicarea cărţii „Verdict Final şi după aceea, am primit un număr surprinzător de întrebări despre această chestiune şi sunt uimit că zvonul are atâta amploare.
Cu toate acestea, trebuie să subliniez că o persoană care promovase iniţial această teorie, un anume Lars Hansen, a crezut iniţial că povestea este adevărată. Dar el însuşi şi-a repudiat public propria poziţie anterioară cu privire la această chestiune şi a spus că nu o crede după ce a investigat mai departe. Hansen, care a dispărut, este supărat pe individul cel mai cunoscut pentru promovarea acestei teorii,William Cooper, continuă să promoveze teoria şi care a distribuit o copie a filmului Zapruder (folosind naraţiunea lui Hansen) fără să informeze oamenii că Hansen a repudiat el însuşi teoria.(Aş putea menţiona, în treacăt, că Hansen a plecat într-o misiune de investigaţie în Irak, după Războiul din Golf, sponsorizată parţial de propriul meu ziar, The Spotlight.)
Aşadar, într-adevăr, William Cooper este cel care promovează această teorie pe care Hansen a respins-o.

Cooper spune că este un fost ofițer de informații și că a avut acces la informații privilegiate despre asasinat. Acest lucru s-ar putea să fie adevărat, dar dacă „informațiile sale privilegiate” sunt povestea conform căreia William Greer a tras focul fatal, atunci aceasta este dezinformare și o dezinformare furnizată de altcineva, poate chiar de adevărații conspiratori.
Ca oamenii să fie distrași și împotmoliți în această chestiune și să o cerceteze este o pierdere de timp. Am dedicat mult timp discutării acestei povești ridicole, chiar și numai pentru motivul că încă există mulți oameni care o cred, spre surprinderea mea. Aș putea adăuga că, chiar dacă povestea ar fi adevărată (ceea ce nu este), povestea nu ar infirma teoria de bază din Verdict Final, deoarece s-ar putea ca Greer să fi făcut parte din conspirația pe care am schițat-o. Dar, este inutil să spun, nu cred că a făcut-o. Toate acestea nu sugerează că nu a existat un fel de complicitate a Serviciilor Secrete sau că unii agenți ai Serviciilor Secrete au fost compromiși, fie înainte, fie după asasinat. Nu am dovezi solide într-un fel sau altul, dar știu că expunerea publică a președintelui a fost de așa natură încât așa cum a spus chiar și JFK însuși, dacă cineva ar vrea cu adevărat să-l omoare, putea sa o faca. Una peste alta, conspiratorii nu aveau nevoie de complicitatea Serviciilor Secrete pentru a-și atinge scopul.
De ce nu ați dezvăluit în Verdict Final că JFK era pe cale să dezvăluie poporului american adevărul despre existența unor forțe extraterestre de pe alte planete care au vizitat această lume? Există o mulțime de dovezi care arată că guvernul a ținut acest secret timp de ani de zile și că JFK avea de gând să dezvăluie această mușamalizare la nivel înalt, ceea ce a dus la asasinarea sa.

Mi s-a adresat această întrebare de nenumărate ori. Atat de mult încât încep să mă întreb de ce teorii de acest gen sunt atât de discutate când teorii mai practice, cum ar fi cea pe care o prezint în Verdict Finală, nu par primeasca o prea mare recunoastere.
Mă grăbesc să adaug că nu am contestat niciodată faptul că există mult mai multe de învățat despre OZN-uri și alte fenomene ciudate care nu sunt din lumea noastră sau de pe acest pământ. Eu însumi cred că în două ocazii diferite am văzut obiecte pe cer care

nu pot fi explicate prin explicaţiile oficiale. Membrii familiei mele au văzut şi eiOZN-uri. Mai mult, am citit mult despre acest domeniu şi ştiu că au existat cercetări (şi muşamalizări) guvernamentale în acest domeniu. Cu toate acestea, trebuie să-i informez pe cei interesaţi că există mulţi cercetători OZN reputaţi care au descris o poveste răspândită despre un raport secret guvernamental la nivel înalt despre OZN-uri ca fiind o farsă. Şi această poveste stă la baza afirmaţiei că JFK era pe cale să dezvăluie existenţa vizitelor extraterestre din alte lumi şi că din acest motiv a fost împuşcat. În ciuda acestui fapt, mulţi oameni sinceri nu au aflat niciodată că povestea a fost în general respinsă ca o farsă şi, prin urmare, mulţi oameni sinceri continuă să-i acorde credibilitate. Evident, aşa cum am sugerat, cred că există motive mai practice care au declanşat conspiraţia asasinării lui JFK.
Acum, voi consemna,ca cred că este posibil ca, dacă JFK a avut, de fapt, acces la un fel de informaţii guvernamentale secrete pe această temă, să fi avut intenţia de a le dezvălui poporului american. Dar atunci când cineva discută despre asasinarea lui JFK şi începe să aducă astfel de poveşti care nu numai că întunecă apele, dar îi şi fac pe oameni să privească cu suspiciune la cercetătorii lui JFK, acest lucru nu oferă prea multă credibilitate domeniului. Au fost destule probleme în a convinge oamenii că JFK a fost victima unei conspiraţii şi au fost destule probleme în a încerca să se determine cine se afla în spatele conspiraţiei. De ce să aducem un domeniu complet diferit şi controversat, cum ar fi cercetarea OZN-urilor şi să încercăm să le combinăm pe cele două? (Eu însumi am provocat destulă agitaţie cu Verdict Final prin introducerea elementului Mosad şi am dovezi solide în acest sens!) Cred că există oameni care introduc în mod deliberat această controversă OZN în domeniul cercetării asasinării lui JFK cu scopul deliberat de a-i face pe cercetătorii JFK să pară ridicoli - şi îmi pare rău să spun chiar acesta este rezultatul. Întâmplător, William Cooper (care este principalul promotor al teoriei conform căreia „Şoferul l-a ucis pe JFK”) este cel care a fost, de asemenea, o forţă principală în spatele promovării teoriei că JFK a fost ucis pentru că era pe cale să dezvăluie existenţa unor forţe vitale extraterestre care vizitează această planetă. Cooper a spus că sursele sale „interne” din anii petrecuti ca ofiţer de informaţii spun că acesta este motivul pentru care JFK a fost ucis şi că şoferul Serviciului

Secret, William Greer, a fost recrutat de conspiratorii care doreau să-l opreasca pe JFK în legătură cu vizitatorii extratereştri. Şi există mulţi oameni care acceptă aceste prostii ca fiind adevăr. Sincer, regret că domnul Cooper a primit o publicitate atât de largă. Aceste poveşti nu ajută în nici un fel să aflăm cine se află în spatele conspiraţiei asasinării lui JFK şi le oferă oamenilor doar motive să se îndoiască de orice fel de cercetări serioase.
După ce Cooper a fost împuşcat mortal în urma unei confruntări cu poliţiştii în oraşul său natal, mulţi oameni au considerat acest lucru drept „dovadă" că Cooper avea dreptate de la bun început, dar a fost cu totul altceva. Singurul lucru pe care Cooper l-a realizat a fost să adauge confuzie la povestea asasinării lui JFK.
În Verdict Final nu se menţionează niciodată discursul lui JFK de la Universitatea Columbia cu zece zile înainte de a fi asasinat, în care a spus: „Înalta funcţie de preşedinte al Statelor Unite ale Americii a fost folosită pentru a instiga un complot de distrugere a libertăţii Americii şi, înainte de a părăsi funcţia, trebuie să informez cetăţenii despre situaţia lor dificilă". Multe publicaţii au citat acest discurs de-a lungul anilor.
Am văzut acest citat apărând în zeci - dacă nu sute - de buletine informative în ultimii 20 de ani. Am fost întrebat de nenumărate ori de ce nu am menţionat acest „citat faimos". Există un motiv foarte simplu: nu am văzut niciodată vreo sursă care să verifice că JFK a spus într-adevăr aşa ceva şi nu am văzut niciodată vreo dovadă documentată că JFK a ţinut vreun discurs la Universitatea Columbia la momentul respectiv.
Sincer, acest tip de retorică nici măcar nu sună a JFK şi, dacă JFK a intenţionat să dezvăluie un astfel de complot şi să informeze cetăţenii despre situaţia lor dificilă, mi se pare logic că JFK ar fi aşteptat până la al doilea mandat înainte de a întreprinde orice astfel de efort pentru a opri acest complot. Mai mult, dacă JFK a spus într-adevăr acest lucru (ceea ce nu cred că a făcut), pare puţin probabil ca conspiratorii să fi putut să se grăbească să acţioneze în termen de zece zile pentru a-l trimite pe JFK în lumea de dincolo pur şi simplu pentru că a făcut această remarcă ambiguă. Nimeni nu citează vreodată altceva decât acea propoziţie anume din presupusul discurs. Aşa că aş ruga aceşti oameni să furnizeze sursa. Furnizaţi o copie a discursului. Care a fost contextul citatului, darămite al întregului discurs?

Concluzia este că nu cred că afirmaţia a fost făcută vreodată în vreun discurs public de către preşedintele Kennedy. Şi acest citat nu face nimic absolut nimic pentru a avansa cercetările privind asasinarea lui JFK şi mi-aş dori ca oamenii să renunţe complet la el. Aceste tipuri de lucruri capătă o valoare imensă. Probabil că există mai mulţi oameni care sunt conştienţi de acest citat (sau „ne-citat", după caz) decât cei care sunt conştienţi de acuzaţiile pe care le fac în paginile cărţii Verdict Final.
Fiul lui Roscoe White, un fost poliţist din Dallas, acum decedat, a venit cu dovezi care sugerează că tatăl său a fost unul dintre asasinii de pe dealul acoperit de iarbă. Ce părere aveţi despre acuzaţiile sale? Nu mă gândesc prea mult la acuzaţii într-un fel sau altul. Dacă tatăl domnului White a fost implicat în conspiraţia asasinatului, aceasta nu are nici o legatură imediată asupra tezei din Verdict Final. Roscoe White ar fi putut foarte bine să fi fost un agent CIA, aşa cum susţine fiul său, şi ar fi putut fi unul dintre asasini şi nu am nici o dovadă care să contrazică niciuna dintre afirmaţii. Ar fi putut fi unul dintre asasinii recrutaţi de adevăraţii conspiratori. Înţeleg că unii cercetători ai asasinării lui JFK contestă povestea spusă de fiul lui White,dar sunt tot atat de multi care -l considera pe fiul lui White credibil si sincer.
Dacă White lucra pentru CIA, totuşi, acest lucru ar sugera într-adevăr complicitatea CIA. Totuşi, desigur, faptul că cineva se întâmpla să lucreze pentru CIA nu înseamnă neapărat că a fost recrutat pentru crimă de către CIA. La urma urmei, un agent CIA ar fi putut fi recrutat de serviciile secrete islandeze pentru a comite crima, dacă pot fi atât de frivol încât să sugerez asta. Pe termen lung, însă, puzzle-ul Roscoe White este doar o piesă foarte mică dintr-un puzzle mai mare.
În analiza dumneavoastră a asasinării lui JFK, susţineţi că a fost implicat un asasin (sau mai mulţi asasini) francez în crimă. Aceşti asasini erau membri ai Organizaţiei Armatei Secrete Franceze (OAS) sau erau membri ai Mafiei Corsicane Franceze? Nu sunteţi clar în această privinţă în Judecăţia Finală.

În primul rând, trebuie să spun că legătura franceză cu conspiraţia de asasinare a lui JFK este într-adevăr foarte complexă.
Aşa cum am subliniat mai devreme, nu am înţeles pe deplin Conexiunea Franceză decât după ce am terminat de fapt

prima schiță a cărții, în care făcusem referire trecătoare la acuzațiile unei astfel de conexiuni. Pentru a analiza faptele importante, pentru a elimina orice confuzie, este important să analizăm ce este de fapt Conexiunea Franceză.
La începutul anilor 1960, președintele francez Charles De Gaulle a decis să acorde independența coloniei franceze de peste Mediterană, Algeria arabă.
Mulți colonești francezi din Algeria (ca să nu mai vorbim de francezii de acasă) s-au opus deciziei lui De Gaulle și au considerat-o o trădare. Ei se temeau că populația arabă musulmană indigenă îi va oprima pe algerienii francezi și considerau măsura lui De Gaulle o lovitură adusă demnității naționale franceze.
Indiferent de meritele acesteia, au existat facțiuni care s-au dezvoltat. Deși De Gaulle era șeful guvernului francez, propria sa agenție de informații, SDECE, era puternic divizată în privința problemei Algeriei. La fel și armata franceză. Criticii mai radicali ai politicii lui De Gaulle față de Algeria au format OAS. Au existat mulți susținători publici ai OAS, dar a existat și un sprijin tăcut pentru OAS în cadrul SDECE. În același timp, Israelul s-a opus independenței Algeriei temându-se de un alt dușman arab și au existat mulți evrei francezi și israelieni care au susținut OAS-ul. Au existat chiar unități paramilitare evreiești formate în Algeria în sprijinul OAS. Și mulți israelieni s-au înrolat efectiv în rândurile OAS. În rândurile SDECE au existat mulți care aveau legături strânse cu Mosadul israelian, având în vedere relația strânsă de lungă durată dintre SDECE și Mosad, provenită din relația strânsă timpurie a lui De Gaulle cu Israelul. După cum subliniez în Verdict Final, de fapt, un înalt oficial SDECE, Georges De Lannurien, a fost cel care, la cererea șefului Mosad-ului pentru asasinate, Yitzhak Shamir, a contractat unul sau mai mulți dintre asasinii care au fost detașați la Dallas pe 22 noiembrie 1963.
Aici intervine probabil confuzia. SDECE a utilizat talentele unor figuri ale mafiei corsicane pentru a combate OAS. (Mafia corsicana nu trebuie confundată cu mafia siciliană, care este mult mai cunoscută și din care descind unele dintre familiile criminale italo-americane cunoscute sub numele de „Mafia”). La rândul lor, corsicanii erau puternic implicați în traficul internațional de droguri din Asia de Sud-Est și au fost jucători cheie în cimentarea rețelei de droguri înființate de Meyer Lansky, care a vizitat personal

figurile mafiei corsicane pentru a face aranjamentele necesare. Aceşti corsicani francezi au fost apoi folosiţi de forţele de informaţii ale lui De Gaulle pentru a lupta împotriva rebelilor OAS. Mai mult, aceşti corsicani francezi au fost folosiţi şi de CIA pentru a combate influenţa comunistă franceză în epoca postbelică din Europa. Şi cine altul decât omul Mosad-ului de la CIA, James Angleton, al cărui birou Mosad era responsabil pentru coordonarea relaţiilor CIA cu aceste figuri ale mafiei corsicane. Pe de altă parte, avem OAS. OAS era compusă din francezi loiali imperialismului, care, totuşi, erau neloiali lui Charles De Gaulle. În plus, CIA însăşi oferea sprijin sub acoperire OAS (deşi CIA neagă acest lucru până în ziua de azi). Acest lucru se leagă inevitabil de James Angleton, care el însuşi a menţinut legături strânse durabile în serviciile secrete franceze. Deci, am avut o configuraţie neobişnuită în care Israelul avea legături atât cu OAS anti-De Gaulle (care se opunea independenţei Algeriei), cât şi cu Mafia corsicană (care făcea parte din Sindicatul Lansky, legat de Israel), care lucra pentru a lupta împotriva OAS în numele lui De Gaulle. De asemenea, bineînţeles, CIA era legată de ambele. Într-adevăr complicat! Adăugaţi acest alt element: există dovezi că OAS însăşi s-a implicat în traficul de droguri al sindicatului Lansky pentru a-şi finanţa eforturile de combatere a lui De Gaulle. Deci, atât OAS, cât şi corsicanii s-au angajat în afaceri cu traficanţi de droguri conectaţi la CIA şi Mosad în sindicatul Lansky. În cele din urmă, a existat un armistiţiu între De Gaulle şi OAS, iar propria agenţie de informaţii a lui DeGaulle a aranjat de fapt activităţi internaţionale sub acoperire pentru oamenii OAS care se aflau atunci în exil. Unii dintre ei au fost chiar detaşaţi în operaţiunile CIA din Caraibe, care implicau eforturile cubaneze anticastro. Acest lucru complică probabil şi mai mult problema. Cu toate acestea, se găsesc amprentele nu numai ale CIA, Mosad-ului şi sindicatului Lansky în activităţile OAS (atât înainte cât şi după conflictul cu De Gaulle), ci şi în activităţile mafiei franceze corsicane. Este o serie interconectată de evenimente şi personalităţi care provin direct din conflictul intern francez privind Algeria. Prin urmare, nu se poate ghici dacă a fost un asasin OAS sau un asasin francez corsican care a fost în cele din urmă detaşat în Dallas. Presupunerea voastra, pe scurt, este la fel de bună ca a mea. Există atât de multe legături franceze care merg catre Dallas,inclusiv, desigur, un traficant de arme american, Thomas Eli

Davis III care nu numai că avea legături cu OAS, ci şi cu Jack Ruby.
A studia intrigile conflictului francez privind Algeria şi serviciile franceze de informaţii este ca şi cum aş studia un cuib de viespi de cel mai rău fel. Cred însă că în paginile cărţii „Verdict Final" am adunat o imagine de ansamblu mai completă asupra realităţii despre ce a fost cu adevărat intriga franceză şi cum a fost ea legată de asasinarea lui JFK. Probabil că nu vom şti niciodată detaliile exacte, dar absolut nici un alt cercetător al lui JFK nu a examinat „French Connection" în detaliul pe care l-am făcut eu. Dar a examina pe deplin „French Connection" înseamnă a ghici „Israel Connection". La un moment dat, în timpul scrierii cărţii „Verdict Final", am fost atât de frustrat de încercarea de a face tot acest material complex uşor de înţeles, încât m-am gândit la posibilitatea de a nu-l menţiona deloc. Cu toate acestea, mi-am dat seama că aş face un deserviciu nu numai cititorilor, ci şi mie însumi. Aş fi ştiut că am omis o parte critică a poveştii. Dar totul se potriveşte împreună. Dacă e să zicem, aşa cum au sugerat mulţi cititori, detaliile despre „Conexiunea Franceză" sunt cireaşa de pe tort.
Nu menţionezi niciodată Dosarele Gemstone în Verdict Final, totuşi această teorie despre asasinarea lui JFK este în circulaţie de ani de zile.
Sincer, nu cred că Dosarele Gemstone merită discutate, dar din moment ce atât de mulţi oameni au adus în discuţie subiectul, mă simt obligat să comentez. Istoria Dosarelor Gemstone este complicată şi, deşi evident dosarele în sine au fost văzute de câţiva oameni contrar a ceea ce am sugerat în ediţiile anterioare ale Verdictului Final - povestea dosarelor este una încâlcită. În ciuda acestui fapt, au fost scrise mai multe cărţi dedicate Dosarelor Gemstone, toate scrise în încercarea de a analiza aceste materiale. Trebuie să subliniez că aceste scrieri, totuşi, sunt dedicate unei analize a ceea ce se numeşte „Skeleton Key" a Dosarelor Gemstone – nu a dosarelor în sine. „Skeleton Key" este cea pe care majoritatea oamenilor au văzut-o şi despre care vorbesc cei mai mulţi nu dosarele în sine. Este important să ne amintim asta. Aşa-numita „Cheie Universala" este un compendiu fantezist al unei largi varietăţi de teorii ale conspiraţiei interconectate , centrate în jurul asasinării lui JFK şi plină de lucruri care sunt fie atât de evident eronate, fie atât de extravagante

încât nu merită comentate. Poate că există grăunțe de adevăr în „Skeleton Key”, dar nu sunt atât de semnificative încât să merite atenţia pe care le-o acord aici. Ceea ce este interesant la aceasta cheie este că o versiune pe care am obţinut-o menţiona de fapt o legătură a Mosad-ului cu asasinarea lui JFK. Cine a pus-o acolo - sau a spălat referinţele la Mosad - este o întrebare bună. Cu toate acestea, unii „teoreticieni ai conspiraţiei” naivi, care se temeau să menţioneze Mosad-ul de teama acuzaţiilor de antisemitism, ar fi putut fi responsabili pentru ștergerea referinţei.
Am aflat prima dată despre „Skeleton Key” când am văzut-o xeroxată în biroul meu acum mulţi ani. Este un document dactilografiat de aproximativ douăzeci de pagini, o naraţiune care sugerează că adevăratul şef al sindicatului criminal mondial a fost Aristotel Onassis şi că familia Kennedy a lucrat cu acest sindicat. În cele din urmă, aşa cum spune povestea, şefii mafiei l-au ucis pe JFK şi au fost responsabili pentru scandalul Chappaquidick care l-a implicat pe Teddy Kennedy,Watergate şi alte afaceri.
După cum am menţionat, „Cheia Scheletului” a fost ulterior retipărită într-o număr de ediţii care conţin „documentaţie” extinsă, articole suplimentare de ziar care fac referire la materialul din Cheia Scheletului, diverse analize şi comentarii etc. Un astfel de volum care a apărut acum câţiva ani (prea multă fanfară în unele cercuri) demontează Cheia Scheletului linie cu linie şi oferă retipăriri ale articolelor de reviste şi ziare care se referă la materialul din Cheie. De exemplu, dacă există o referire la una dintre afacerile lui Aristotel Onassis, poate exista un articol legat de acel subiect. Întregul volum este de această natură. Şi nu dovedeşte absolut nimic altceva decât retipărirea unei serii de articole de ştiri vechi. Totuşi, aşa cum spun, există această pasiune incredibilă pentru Cheia Scheletului. I-aş provoca pe cei care au dedicat atât de mult timp acestui subiect să facă acelaşi lucru şi cu Verdict Final. Aş primi cu bucurie o provocare intelectuală de acest calibru. Am văzut teoreticieni dezbătând materialul Gemstone practic ad nauseam în paginile publicaţiilor axate pe conspiraţie.
Mult lăudata Marea Doamna a teoreticienilor conspiraţiei, Mae Brussell, a contribuit la popularizarea Cheii Scheletului şi avea un fel de cult de adepţi.
Doamna Brussell părea să găsească un nazist sub fiecare piatră, iar acest lucru este atractiv în anumite cercuri.

Unul dintre discipolii ei este un personaj pe nume Dave Emory. Am discutat teoria ei conform căreia „Naziştii l-au ucis pe JFK” în capitolul 15. Una dintre elaborările recente despre Dosarele Gemstone a inclus acusaţia evident ridicolă că Mark Lane este, în realitate, un agent CIA care încerca să zădărnicească o anchetă onestă privind uciderea lui JFK, chiar dacă, desigur, Lane a fost cel care a atras pentru prima dată atenţia publică pe scară largă asupra faptul că Raportul Comisiei Warren a fost o fraudă şi, prin urmare, a demontat public muşamalizarea asistată de CIA. Această afirmaţie falsă despre Lane (retrasă şi repudiată ulterior de editor) s-a bazat pe dezinformare (o mare parte generată de CIA însăşi) care a fost difuzată în mod deliberat de-a lungul anilor pentru a tulbura şi mai mult apele cercetării asasinării lui JFK. În orice caz, dacă acesta este genul de „cercetare” implicată în jurul Dosarelor Gemstone, am rezerve în a le acorda vreo credibilitate, aşa cum ar trebui să facă orice investigatior serios. Afacerea cu Dosarele Gemstone, cum spuneam, este de fapt un exerciţiu inutil în principal din cauza faptului că nimeni nu a văzut vreodată astfel de dosare, în ciuda tuturor zvârcolirilor literare (şi nu mă refer la „scrieri”) legate de presupusele dosare. Tind să cred că Dosarele Gemstone sau ar trebui să spun „Cheia Scheletului” (din moment ce nimeni nu a văzut dosarele) este una dintre cele mai persistente farse care au fost vreodată impuse cercetării asasinării lui JFK. Dar, în plus, pentru că atât de mulţi oameni rezonabil de inteligenţi au investit atât de mult timp şi energie în această chestiune (şi chiar au câştigat nişte bani în acest proces), acesta a căpătat într-adevăr o viaţă proprie. Cu toate acestea, încă nu am văzut nici o discuţie serioasă evoluând din Dosarele Gemstone. Pe scurt, este o mare pierdere de timp. Nu vă pierdeţi timpul cu acest subiect.

Nu conţine oare misteriosul Document Torbitt, care a fost răspândit pe scară largă în ultimii 25 de ani, nişte informaţii valoroase despre asasinarea lui JFK? Nu îl menţionaţi niciodată în Verdict Final,totuşi acest document trateaza pe scurt Conexiunea Permindex!

Documentul Torbitt - la fel ca si Cheia Scheletului din Dosarele Gemstone - a fost copiat şi recopiat şi a circulat în toată ţara timp de mulţi ani. Se presupune că este scris de un avocat din Texas cu legături in politica de nivel înalt,acest document a fost

într-adevăr citit de mulţi oameni. Este un document informativ care atinge conexiunile lui Clay Shaw cu Permindex deşi nu menţionează niciodată conexiunea israeliană nici măcar o dată. Cu toate acestea, trebuie să spun că documentul conţine suficiente informaţii neadevărate (sau omite altfel informaţii pertinente) pentru a mă face să cred că:
a) persoana care l-a pregătit a fost neglijent în cercetarea sa sau nu a mers suficient de departe; sau
b) a fost pregătit ca o dezinformare deliberată. Tind să cred că este vorba de cea de-a doua variantă.
S-a spus că documentul a ajuns în mâinile lui Jim Garrison în momentul anchetei sale asupra lui Clay Shaw şi este posibil să fi fost într-adevăr unul dintre motivele pentru care uneori ancheta lui Garrison părea să rătăcească în mai multe direcţii diferite - una dintre cele mai frecvente critici adresate lui Garrison de către criticii săi din establishment-ul mass-media. Documentul Torbitt pare să-o fi influenţat şi pe Mae Brussell sau invers. Documentul sugerează, de asemenea, că Permindex ar fi putut fi o operaţiune „nazistă", dar evident nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.Un exemplu principal al cât de nefondat este cel puţin un element din document şi numai din acest motiv trebuie să fiu uimit de cât de răspândit este devotamentul faţă de document,afirmaţia că Jack Ruby era de origine rusa imperiala, sugerând că ruşii albi anticomunişti (care ulterior s-au aliat în multe cazuri cu naziştii) s-ar fi aflat în spatele asasinării şi uciderii lui Lee Harvey Oswald. Jack Ruby era de origine pur evreiasca. Există într-adevăr o diferenţă foarte mare. Cum ar putea vreun devotat al documentului să treacă peste asta şi să nu se întrebe despre fiabilitatea documentului este o întrebare într-adevăr interesantă! Există o altă eroare şi mai semnificativă în document (şi cred că este probabil deliberată) care are, în esenţă, efectul de a masca complet legătura cu Israelul. Într-o ediţie din 1996 a documentului, publicată de Adventures Unlimited Press sub titlul „NASA, NAZISTI & JFK", Documentul Torbitt, la paginile 62-66, afirmă cu emfază că banii mafiei erau spălaţi prin intermediul băncii „Credit Suisse" şi citează cartea lui Ed Reid, The Grim Reapers, ca sursă pentru acest lucru. Ei bine, în primul rând, cartea lui Ed Reid nu se referă deloc la „Credit Suisse". În schimb, cartea lui Reid (paginile 130-132 din ediţiile printate Bantam din 1970) se referă la Banca

Internaţională de Credit, care, desigur, este traducerea în limba engleză a Banque De Credit Internationale (BCI), institutia personajului Mosad, Tibor Rosenbaum. Adevărul este că Credit Suisse şi BCI erau două bănci total diferente. Niciuna nu a fost o filială a celeilalte şi nici Reid nu sugerează vreodată acest lucru. Totuşi, dezinformarea din Documentul Torbitt (şi declaraţiile false ale declaraţiilor reale ale lui Reid) au efectul de a ascunde exact care bancă a fost principala agenţie de finanţare pentru grupul Permindex. Prin îndreptarea atenţiei în altă parte decât BCI-ul lui Rosenbaum, Documentul Torbitt îndepărtează astfel atenţia de la legătura israeliană, încercând în acelaşi timp să găsească o legătură „nazistă". Îmi dau seama că toate aceste fapte nu vor face nimic pentru a convinge oameni precum Kenn Thomas şi Dave Emory şi alţii că nu a existat cu adevărat un complot nazist în spatele asasinării lui John F.Kennedy, ar putea face câţiva cercetători oneşti să realizeze că Documentul Torbitt pur şi simplu nu este chiar atât de credibil. Dar le oferă pasionaţilor un scaun pe care să se legene, cu siguranţă!
Trebuie să spun că am fost uimit să văd că în introducerea sa din 1996 la Documentul Torbitt, Kenn Thomas a citat Verdict Finală într-o notă de subsol când a spus că „legăturile maiorului Louis Bloomfield cu Sindicatul Crimei Organizate Meyer Lansky şi participaţia sa majoră la corporaţia Permindex au făcut obiectul unor studii recente suplimentare". Toate acestea sunt binevenite şi şi destul de adevărate dar Thomas nu a făcut niciodată (niciodată) vreo referire la adevăratul punct al examinării mele asupra Permindex: legătura sa israeliană.
Aşadar, întrucât Documentul Torbitt original a apărut în perioada anchetei Garrison, sentimentul meu este că, odată ce ancheta a fost în desfăşurare şi a devenit evident că Garrison aborda prea aproape legăturile lui Shaw cu Permindex, cineva a decis că era timpul să născocească un „document misterios" şi să-i dea o oarecare circulaţie şi să-l pună în mâinile lui Garrison pentru a-l îndruma în direcţia greşită amestecând suficiente fapte reale cu suficiente absurdităţi pentru a tulbura apele şi a-l deruta complet pe Garrison şi anchetatorii săi. Vorbim despre dezinformare trainica de modă veche. Documentul Torbitt a căpătat viaţă proprie. A apărut pe internet. Şi pentru că este unul dintre aceste documente „neidentificat",din păcate, pare să aibă o credibilitate mai mare în

rândul celor interesati decât lucrurile mai transparente.
În cartea sa, Chemat să servească, colonelul Bo Gritz se bazează pe acest document şi, în consecinţă, mulţi dintre cei care au citit cartea sau l-au auzit pe Gritz vorbind şi-au format opiniile in legatura cu acest document de origine necunoscută.
Faptul că documentul se bucură de o asemenea devoţiune răspândită continuă să mă uimească şi să mă nedumerească în acelaşi timp. Cu toate acestea, aş îndemna oamenii să evite să se bazeze pe acest document. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu l-am menţionat niciodată în paginile cărţii Verdict Final.
Există vreo legătură între asasinarea lui Martin Luther King şi asasinarea lui John F. Kennedy?
Vreau să subliniez că nu am studiat în detaliu asasinarea Dr. King. Cei interesaţi de subiect ar trebui să consulte următoarele cărţi:
1**) Crima din Memphis** de Mark Lane şi Dick Gregory. Mark l-a reprezentat pe acuzatul de asasinat al Dr. King, James Earl Ray, în mai multe dintre bătăliile sale legale, iar Gregory, la fel ca Mark, a investigat atât asasinatele lui JFK, cât şi ale lui King;
2) **Ordine de-a ucide** de William Pepper, un avocat care l-a reprezentat pe Ray în ultimii ani. Această carte (şi următoarea sa **, Manevra statului(An act of State**) demonstrează că există mult mai multe în cazul King decât se vede cu ochiul liber; şi, în ultimul rând:
3) Cartea lui James Earl Ray, **Cine l-a ucis pe Martin Luther King**?
Am purtat o corespondenţă cu Ray de-a lungul anilor şi am avut odată ocazia să vorbesc cu el la o emisiune radio. Ray era un scriitor destul de talentat şi cartea lui este absolut fascinantă. Este una dintre cele mai dramatice cărţi pe care le-am citit vreodată, pentru că este scrisă in stilul lui Ray.În ceea ce priveşte orice legături între asasinarea lui King şi uciderea lui JFK, se pare că există legături între persoane legate de Carlos Marcello, şeful mafiei din New Orleans, cu asasinarea lui King.
Şi, evident, există indicii ale implicării serviciilor secrete americane la mai multe niveluri.
Când se ia în considerare faptul că filiala americană a Mosad-ului israelian, Liga Anti-Defăimare (ADL) a B'nai B'rith, l-a spionat extins pe Dr. King, nu se poate să nu te gândeasti la o intensă

ostilitate ascunsă față de Dr. King în rândul superiorilor comunității evreieşti americane. ADL îşi preda informațiile obținute ilicit despre Dr. King către FBI, aşa că, sincer, o mare parte din agitația pe care o auzim despre persecuția Dr. King de către FBI este o dovadă, într-adevăr, a implicării ADL în acest scandal. Nu ar trebui să ignorăm ideea că israelienii au fost, de asemenea, implicați în asasinarea lui King, având în vedere complicitatea ADL în purtarea războiului împotriva liderului negru.
King nu a fost, cu siguranță, victima unui Ku Klux Klan sau a unei conspirații a unui „grup de ură". El a fost victima unei conspirații a sistemului şi probabil tocmai pentru că zdruncina sistemul.
King (împreună cu un alt lider negru, Malcolm X, de asemenea ucis, la fel ca King, în circumstanțe misterioase) a amenințat că va scoate comunitatea neagră de sub controlul forțelor puternice din cadrul sistemului, care preferau să-i țină pe negri sub control în țarcul sclavilor, ca să spunem aşa.
Există mai mulți care suspectează că şi crima organizată ar fi putut să joace un rol în conspirația asasinării lui King, deoarece lumea interlopă, cel mai bine personificată de capul mafiei internaționale Meyer Lansky,făcea miliarde de pe urma comunității negre prin droguri, jocuri de noroc, prostituție, extorcare de forță de muncă şi alte afaceri profitabile.
Autoafirmarea persoanelor de culoare prezenta in discursurile lui King a reprezentat o amenințare pentru Lansky şi acoliții săi, precum şi pentru complicele lor din Biroul Federal de Investigații şi Agenția Centrală de Informații, ambele entități despre care ştim acum că au fost pline de corupție influențată de mafie. Mai mult, respectul tot mai mare al lui King în rândul liderilor din Lumea a Treia a reprezentat o amenințare distinctă la adresa intrigilor internaționale ale CIA. De fapt, multe dintre acuzațiile conform cărora King şi anumiți lideri din Lumea a Treia, atât negri, cât şi albi, erau „comunişti" sau se aflau sub influența comunismului au provenit direct din fabricile de propagandă ale FBI şi CIA.Cei care sunt inclinati să aibă o opinie negativă despre Martin Luther King trebuie sa ține cont de acesta propaganda.Într-adevăr, poți judeca un om după dușmanii săi.
Aş adăuga, totuşi, că am descoperit, de fapt, câteva aspecte interesante în cărțile lui William Pepper care sugerează, poate, că există un fel de conexiune israeliană sau, cel puțin,că există unele

piste care nu au fost urmărite (care indică, din nou, o legătură israeliană de un fel sau altul). Voi spune, de la bun început, că îmi dau seama că această afirmaţie îi va face pe mulţi oameni să spună: „Haideţi acum. Piper nu s-a cu legătura israeliană din asasinarea lui JFK. Acum încearcă să-i lege pe israelieni de asasinarea lui King."Dar fiţi răbdători cu mine. Ascultaţi-mă.În primul rând, aşa cum am menţionat deja în capitolul despre Jack Ruby, William Pepper a remarcat, în cartea sa, „An Act of State", legături între Jack Ruby şi omniprezentul intermediar al lui James Earl Ray, „Raul", legate o operaţiune de contrabandă cu arme a Mosad-ului, activă în momentul asasinării lui JFK. Aşadar Este o conexiune cu Mosad, indiferent cum o interpretezi.
În prima sa carte, „Ordin de-a ucide", la pagina 435, William Pepper descrie investigaţiile sale privind trecutul canadianului Eric S. Galt, a cărui identitate James Earl Ray a adoptat-o în timpul unei părţi din numeroasele sale călătorii. Iată ce relatează Pepper:
„Am aflat că Galt, care, după cum ştim, era operatorul executiv al depozitului la fabrica Union Carbide din Toronto si avea autorizatie la informații clasificate ,,super-secrete". Depozitul pe care îl conducea găzduia un proiect de muniţii extrem de secret, finanţat de CIA, Centrul Naval de Arme de Suprafață al SUA și Comandamentul de Cercetare și Dezvoltare Electronică al Armatei. Munca implica producerea și depozitarea de «detonatoare electronice de proximitate» utilizate în rachete sol-aer, obuze de artilerie şi lansatoare de rachete LAWS... Compania era implicată în proiecte de cercetare de înaltă securitate controlate de compania-mamă americană,divizia nucleară a Union Carbide care conducea Laboratorul Naţional Oak Ridge din Oak Ridge, Tennessee."
(Sa nu uitaţi,ca „referindu-se la programele nucleare de la Oak Ridge, Tennessee, Dick Russell în cartea sa „Omul care ştia prea multe", la pagina 361, pe 26 iulie 1963 cineva a utilizat semnătura „Lee H. Oswald, URSS, Dallas Road, Dallas, Texas" în registrul de la Muzeul Energiei Atomice din Oak Ridge, Tennessee. Cu toate acestea, potrivit lui Russell, FBI-ul a stabilit ulterior că aceasta nu era semnătura lui Oswald. Aşadar, întreb: Este o legătură între asasinarea lui JFK şi asasinarea lui King sau nu?)
În august 1967, relatează Pepper, Galt „coopera intr-o operaţiune,cu Brigada 902 [Grupul de Informaţii Militare] care a implicat furtul unora dintre aceste detonatoare de proximitate

și livrarea lor secretă către Israel”.
Potrivit lui Pepper, el a obținut „un memorandum confidențial emis de Brigada 902 MIG pe 17 octombrie 1967 care confirmă și discută această operațiune,” Proiectul MEXPO, care a fost definit ca un „proiect de exploatare a materialelor militare al Diviziei Științifice și Tehnice (S&T)... din Israel”.
Deci, iată legatura. Cumva, James Earl Ray a fost îndrumat să folosească identitatea unei persoane reale care avea într-adevăr legături cu Israelul și cercetările sale „științifice și tehnice” - ceea ce, desigur, indică în direcția dezvoltării nucleare. Rețineți, de asemenea, că Galt din viața reală era legat de „divizia științifică și tehnică” din Israel. Și rețineți, de asemenea, că firma lui Galt era într-adevăr legată de divizia nucleară a Union Carbide.
Astfel, găsim din nou nu doar o legătură israeliană cu asasinarea lui King (vremelnica), ci și o conexiune nucleară israeliană. Și aceasta, desigur, este foarte interesantă în lumina a ceea ce știm despre conflictul lui JFK cu Israelul privind dezvoltarea armelor nucleare.Și, credeți sau nu, există chiar și o „legătură franceză” - din nou care îi implică pe israelieni pe care o descrie Pepper. Pepper relatează (la pagina 234) că s-a întâlnit cu Pierre Marion, fostul șef al SDECE francez, pentru a solicita asistență franceză în descoperirea de informații despre asasinarea lui King. Conform lui Pepper: „Marion a insistat asupra păstrării secretului intens. El a fost de acord să acceseze sursele sale din serviciile secrete franceze și israeliene. La un moment dat, i-a spus: «Ești în mare pericol».” Pe această bază, Pepper a concluzionat că ofițerul francez ajunsese la concluzia că o parte a comunității de informații S.U.A fusese implicată în asasinarea lui King deși, se pare, Pepper nu a luat niciodată în considerare posibilitatea, în schimb, ca poate serviciile secrete franceze și israeliene să aibă, de fapt, o legătură cu asasinatul (ceea ce, desigur, este exact cazul cu asasinarea lui JFK).
În orice caz, potrivit lui Pepper, „La un moment dat, Franța a trecut printr-o schimbare turbulentă a guvernului. Sursele interne ale lui Marion au devenit foarte iritate în a discuta orice subiect sensibil. Sursele sale israeliene au susținut că nu au nici o informație.”
Sincer, continui să fiu uimit că oamenii care altfel acceptă teoria conform căreia, deși serviciile secrete israeliene „sunt cele mai bine

informate din lume” (aşa cum spun atât de mulţi apărători şi prieteni ai Israelului), ei de fapt cred afirmaţia israeliană că au „nici o informaţie”.
Sincer, Pepper ar fi putut obţine mai multe informaţii despre asasinarea lui King dacă şi-ar fi rugat prietenii din serviciile secrete franceze să le ceară prietenilor lor din serviciile secrete israeliene să le obtină de la agenţii lor din Liga Anti-Defăimare predandu-le dosarele lor despre Dr. King lui Pepper. Dacă ADL era atât de dispusă să ofere informaţii despre Dr. King (şi alţi lideri ai drepturilor civile) către FBI, de ce nu pot face acelaşi lucru şi pentru Pepper?
În orice caz, aceasta este o întrebare la care Pepper trebuie să răspundă. Nu eu cercetez asasinarea Dr. King , Pepper o face. Deci, dacă Pepper este interesat să urmărească aceste piste (mai ales având în vedere contextul conexiunii nucleare israeliene), eu spun: mai multă implicare pentru el. Dar nu vă bazaţi pe el să urmărească această chestiune.
Trebuie menţionat că în cartea sa, **Cine l-a ucis pe Martin Luther King?,**Ray adresează suspiciunea că misteriosul său intermediar, „Raul”, ar fi putut călători în compania unei figuri despre care Ray crede că ar fi putut fi finanţatorul David Graiver. Ray menţionează implicarea lui Graiver în falimentarea băncii American Bank and Trust Company (ABT) din New York, dar nu menţionează ceva ce cu siguranţă ştia şi el: faptul că ABT era Banca Comercială Elveţiano-Israeliană restructurată, fondată iniţial de figura Mosad-ului, Tibor Rosenbaum.
După ce şi-a făcut propriile cercetări şi, în calitate de cititor fidel al The Spotlight (ziarul la care sunt angajat), Ray ştia că falimentarea ABT de către Graiver a fost considerată a fi o „răzbunare” clasică în stil mafiot, în care fondurile furate de la ABT au fost folosite pentru a finanţa programul secret de arme nucleare al Israelului.
De fapt, ca să spunem adevărul, potrivit unor surse precum J. Orlin Grabbe şi alţii, multe dintre dezastrele financiare legate de economii şi împrumuturi din anii 1980 au fost, de fapt, operaţiuni secrete menite să furnizeze fonduri programelor nucleare şi de apărare naţională ale Israelului.
În timp ce editura Shapolsky, cu sediul în New York (o filială a companiei Steimatsky, cu sediul în Israel), a publicat cartea bine documentată Mafia,CIA-ul si George Bush de Pete Brewton,

care a subliniat legăturile CIA cu dezastrele S&L((Savings and Loan - Economii și împrumuturi) se referă la criza majoră din industria de economii și împrumuturi din SUA în anii 1980 și începutul anilor 1990, care a dus la falimentul a peste 1.000 de case de economii și a costat contribuabilii aproximativ 132 de miliarde de dolari. Criza a rezultat dintr-o combinație de dereglementare, creditare speculativă, rate ridicate ale dobânzilor, management defectuos al riscurilor și fraudă, ceea ce a creat un risc moral cu garanții garantate de contribuabili. Legea privind reforma, redresarea și aplicarea legii instituțiilor financiare (FIRREA) din 1989 a fost adoptată pentru a aborda criza și a reforma industria)., cartea nu a delimitat legăturile Mosad cu acestea. În orice caz, acesta este un subiect pe care alții l-ar putea urmări, dar este interesant având în vedere că Ray l-a legat pe David Graiver de conspirația pentru asasinarea lui Martin Luther King.
De asemenea, este o informație înregistrată (dar rareori menționată de cercetătorii care investighează asasinarea lui King) că, înainte de asasinarea lui King, James Earl Ray primise două numere de la „Raul", pe care Raul a indicat că Ray l-ar putea contacta dacă ar fi necesar. Unul dintre numere, în New Orleans,și-l amintea cu siguranță că se termina cu numărul „8757" și își amintea vag că începea cu „866", dar nu era sigur.
De fapt, Ray a stabilit ulterior, pe cont propriu, că numărul 866-3757 din New Orleans (în perioada relevantă) era numărul companiei Laventhal Marine Supply, iar Ray a declarat în apelul său inițial, puțin menționat și scris de el însuși, privind condamnarea sa, că „rezidentul menționat în New Orleans era, printre altele, un agent al unei organizații din Orientul Mijlociu aflată în dificultate din cauza sprijinului public presupus, viitor, al lui King pentru cauza arabă palestiniană înainte de moartea sa". (Nu este o speculație să sugerăm că organizația la care se referea Ray era Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith.)
Mai târziu, când Ray a depus mărturie în fața Comitetului pentru Asasinate al Camerei Reprezentanților, s-a referit din nou la acest număr misterios și a comentat: „Nu vreau să intru din nou în această zonă a calomniei și să spun ceva ce ar putea fi jenant sau sa creeze vreun deserviciu unui grup sau unor organizații... el [King] intenționa, la fel ca în Vietnam, să sprijine cauza arabă... cineva din organizația sa luând legătura cu palestinienii pentru o

alianţă”. Din nou, Ray vorbea evident despre atitudinea lui King care ar supăra ADL, deşi aborda subiectul fără a-l menţiona direct. Pe site-ul său web, cercetătorul în domeniul asasinatelor A. J. Weberman - care a fost asociat cu Liga Evreiască de Apărare pro-Israel (care este practic o „aripă inarmată” a ADL) - a sugerat că acest lucru reflectă „ura lui Ray faţă de evrei” (în cuvintele lui Weberman), dar Weberman a concluzionat că Ray „a dat vina pe Mosad” pentru asasinarea lui King, un fapt de care foarte puţini cercetători în domeniul asasinatelor par să fie conştienţi. Ray a fost cu siguranţă reticent în a vorbi despre asta, ştiind foarte bine că avea destule pe constiinta pentru a începe să facă acuzaţii despre Mosad, dar faptul că el a făcut aceste acuzaţii este ceva ce trebuie să fie consemnat.
Weberman însuşi a depus eforturi pentru a discredita descoperirile lui Ray, spunând că el (Weberman) a stabilit că un alt număr „3757” din zona New Orleans, care începea cu „833” - mai degrabă decât „866” pe care Ray şi-l amintea vag putea fi urmărit până la un motel unde şeful mafiei din New Orleans, Carlos Marcello, avea un birou. Cu toate acestea, Ray nu-şi amintea „833” ca număr. Îşi amintea (deşi vag) numărul „866”. Cu toate acestea, numărul motelului fusese apelat de David Ferrie, legat de circumstanţele asasinării lui JFK, aşa că acest lucru într-adevăr creează, cel puţin, o legătură neobişnuită între cele două asasinate, care pare să fie trecuta în mare parte neobservată. Şi având în vedere legăturile Mosad cu asasinarea lui JFK, care se învârteau în jurul activităţilor lui David Ferrie, Guy Banister şi Clay Shaw în New Orleans,sugerează încă o „legătură Mosad” cu afacerea Martin Luther King.
Ştim că familia King a fost atacată intens în mass-media pentru că a îndrăznit să ia apărarea lui James Earl Ray, iar acest lucru în sine este neobişnuit, având în vedere relatările favorabile anterioare despre această familie. Nu este nevoie să repetăm influenţa extinsă a lobby-ului israelian asupra mass-media americane, dar în contextul informaţiilor prezentate aici cu privire la posibilele conexiuni israeliene cu asasinarea lui King, am putea concluziona logic că aceste atacuri media asupra familiei King s-ar putea referi exact la acest aspect.
Care sunt concluziile dumneavoastră cu privire la moartea lui John F. Kennedy, Jr.?

A existat o legătură cu Mossad, aşa cum au sugerat mulţi?

Circumstanţele morţii lui John F. Kennedy, Jr. într-un bizar accident de avion din 16 iulie 1999 au pus paie pe focul declanşat de Verdict Final care implica Mossad-ul în moartea tatălui tânărului Kennedy. Din partea mea, am fost sincer surprins când o „legătură Mosad" foarte reală in tragedia JFK Jr. a apărut destul de deschis în presă.
Conform unui raport mediatizat pe scară largă din numărul din 19 iulie al ziarului The New York Post, JFK Jr. a vrut să publice un articol despre Mosad în revista sa. Prin urmare, suspiciunea imediată din partea unor teoreticieni ai conspiraţiei dar nu a mea, aş adăuga , a fost că Mossad-ul a ordonat asasinarea lui Kennedy pentru a împiedica publicarea articolului.
Este o teorie interesantă, dar foarte puţin probabilă. Multe publicaţii (chiar şi în mass-media mainstream) au publicat articole critice despre Mosad. De fapt, însă, există un alt aspect al perspectivei Mosad-ului care este mult mai provocator şi unul pe care majoritatea l-au trecut cu vederea. Iată povestea completă.
Raportul din The New York Post a fost scris de editorialista de zvonuri Cindy Adams şi ulterior a fost mediatizat pe scară largă în presa naţională, inclusiv un raport din numărul din 21 iulie al ziarului USA Today. Adams a relatat că scriitorul C. David Heymann îi spusese că, cu zece zile înainte de accidentul fatal,ca el şi JFK Jr. vorbiseră şi că JFK Jr. îşi exprimase îndoielile cu privire la următorul zbor cu avionul (chiar dacă, după toate celelalte relatări, tânărul Kennedy era destul de entuziasmat de noul său hobby).
Ceea ce a creat vâlvă despre o posibilă implicare a Mosad-ului a fost raportul publicat atât de The New York Post, cât şi de USA Today, conform căruia Heymann era un cetăţean cu dublă cetăţenie americano-israeliană, care a afirmat că i-a spus tânărului Kennedy, cu câţiva ani în urmă, că în anii 1980 el (Heymann) lucrase de fapt pentru Mosad. Din acest motiv, Kennedy l-a abordat pe Heymann pentru a realiza un reportaj pentru George despre Mosad - potrivit lui Heymann.
Dar, în timp ce teoreticienii conspiraţiei de pe internet şi din alte părţi s-au concentrat pe ideea că JFK Jr. era pe cale să „denunţe" Mosad-ul, ei au ratat ceea ce era de fapt mai semnificativ: faptul

că afirmaţiile mediatizate ale acestei figuri din Mosad au fost principalul fundament mediatic pentru insistenţa că moartea lui Kennedy a fost un accident fie vina lui, fie, practic, a soţiei sale, Carolyn şi unul care urma să se întâmple.
The New York Post a titrat articolul lui Heymann „John Jr. se temea să zboare spre Martha's Vineyard” şi a inclus transcrierea detaliată a conversaţiei lor de către Heymann.USA Today a relatat că Heymann a susţinut că a luat notiţe ample despre conversaţiile sale cu Kennedy pentru a le folosi în posibile cărţi viitoare. Potrivit lui Heymann, JFK Jr. nu se simţea în siguranţă în legătură cu aeroportul Martha's Vineyard; nu voia să zboare acolo; şi simţea că trebuie să o facă pentru că soţia sa insista să o lase pe sora ei acolo înainte de a merge la aeroportul Hyannis.
Concluzia poveştii fostului om al Mosad-ului este că JFK Jr. se presupune că nu se simţea confortabil să facă două aterizări (la Martha's Vineyard şi apoi la Hyannis), pentru că, sau cel puţin aşa spune Heymann că Kennedy a spus - „Nu sunt un pilot atât de experimentat”. Aşadar, s-a întâmplat să fie vorba de un autoproclamat membru al Mosad-ului, care a fost, ,,coincidental” de bine poziţionat pentru a publica o ştire mediatizată, care a contribuit direct la ideea că JFK Jr. nu ar fi trebuit să fie la mansa şi că cocheta cu dezastrul: că tragedia a fost cu siguranţă un accident - aproape inevitabilă.
De fapt, The New York Post subliniind cu atâta atenţie (şi viclenie) „legătura cu Mosad”, ziarul (care este o voce constantă pentru interesele Israelului) spunea efectiv lumii: „Asta vrea Mosad-ul să credeţi despre moartea lui JFK Jr. A fost un accident. A fost vină de JFK Jr. A fost un accident care urma să se întâmple. Caz solutionat.”
Acum, iată concluzia: Cindy Adams de la The New York Post - care a publicat prima dată povestea lui Heymann - s-a distanţat de Heymann spunând că se îndoieşte de povestea lui. Şi reporterul de investigaţii Andrew Goldman de la The New York Observer a publicat o dezvăluire devastatoare, punând sub semnul întrebării dacă Heymann a avut vreodată vreun contact cu JFK Jr.
De fapt, se pare că Kennedy nici măcar nu îşi finalizase planurile de zbor în momentul în care Heymann susţine că a vorbit cu Kennedy. Deci, concluzia este că povestea lui Heymann a fost dezinformare în primul rând. Nici Adams nici Goldman, însă, nu au îndrăznit să

sugereze că afirmaţiile lui Heymann ar fi putut fi dezinformare sponsorizată de Mosad.
Întrebarea rămâne, aşadar: atunci când acest „fost" agent Mossad a lansat această poveste frauduloasă despre ultimele zile ale lui JFK Jr., a făcut-o in scopuri proprii sale perverse sau a făcut-o ca parte a unei campanii de dezinformare ordonate de Mosad?
S-ar putea să nu fie o coincidenţă, aşa cum a subliniat jurnalistul israelian Barry Chamish, faptul că un şofer israelian, Yoel Katzavman, care îl conducea pe JFK Jr. prin New York înainte de tragedie, a apărut şi el pentru a descrie cum starea fizică a tânărului Kennedy (din cauza unui picior rupt) era de aşa natură încât, în cuvintele lui Katzavman, „a fost cu adevărat sinucigaş" pentru JFK Jr. să încerce ultimul său zbor fatal. De fapt, versiunea şoferului israelian a evenimentelor se potriveşte destul de bine cu povestea lui David Heymann, agentul Mosad.
Deci este o coincidenţă sau este o conspiraţie?
După cum am menţionat, Chamish a sugerat că John Jr. ar fi putut într-adevăr auzi despre Verdict Final şi că acest lucru i-a stimulat interesul pentru Mosad. Probabil că nu vom şti niciodată cu siguranţă, deşi, după cum am văzut, Chamish însuşi a scris o recenzie extrem de laudativă a cărţii Verdict Final, care probabil i-a tulburat pe mulţi teoreticieni ai conspiraţiei lui JFK, care au cheltuit o mare parte din energie atacând teoria mea, doar pentru ca un jurnalist israelian să spună că teoria are sens.
La rândul său, Chamish a provocat agitaţie în Israel cu studiul său fascinant şi bine documentat despre asasinarea lui Yitzhak Rabin, iar în cartea sa, **Cine l-a ucis pe Yitzhak Rabin?** (disponibilă la preţul de 16 dolari de la Feral House Press, 2532 Lincoln Boulevard - Suite 359, Venice, California 90291), a pictat o imagine fascinantă care sugerează cu tărie că serviciile secrete israeliene au fost într-adevăr implicate în uciderea lui Rabin.Între timp, poate că nu a fost atât de surprinzător că în numărul din 16 iulie care se afla pe standuri când a murit JFK Jr., Forward, unul dintre cele mai influente ziare evreieşti din America a prezentat un articol care critica activităţile (cu 50 de ani înainte) ale bunicului tânărului Kennedy, regretatul ambasador al SUA în Marea Britanie, Joseph P. Kennedy.
În acest context, trebuie menţionat faptul că omul Mosad-ului menţionat anterior, Heymann, este un expert în presupusul

„antisemitism” al dinastiei Kennedy şi în neutralitatea şi neintervenţia americană sustinuta de familia Kennedy în zilele dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.
Cititorii atenţi ai cartii Verdict Final vor observa că în această ediţie (cat şi în ediţiile anterioare care au fost publicate înainte de moartea lui JFK Jr.) sunt citate rapoartele lui Heymann publicate în cartea sa despre Jacqueline Kennedy (menţionată în capitolul Patru) care se referă la opoziţia colectivă a familiei Kennedy faţă de război. În plus, în biografia sa în mare parte critică a regretatului senator Robert F. Kennedy, intitulată RFK, acelaşi Heymann acuză că „Mai multe persoane l-au acuzat pe RFK că foloseşte o terminologie [antisemită] atunci când discută în privat despre evrei”. Heymann a susţinut, de asemenea, că soţia lui RFK, Ethel, acum matriarha domnitoare a clanului Kennedy care a supravieţuit, i-a spus odată unui publicist evreu că „Ştii, oamenii tăi sunt cei care ne fac toate problemele; poporul tău este cel care ne face toate problemele”, când soţul ei candida pentru Senat în 1964.
Având în vedere ostilitatea veninoasă faţă de familia Kennedy în unele cercuri influente, este interesant de observat că pe 21 iulie 1999, John Podhoretz - fiul liderului Comitetului Evreiesc American (şi colaborator de lungă durată al CIA) Norman Podhoretz - şi editor al The New York Post (cel care a prezentat dezinformarea omului Mosad-ului David Heymann in exclusivitate) a scris o rubrică intitulată „O conversaţie în iad”, prezentându-şi punctul de vedere despre moartea lui JFK Jr.

O conversaţie în iad

New York Post
—21 iulie 1999
John Podhoretz

JOE! Joe Kennedy! Intră. Mă bucur să te văd. Îţi place aerul condiţionat? Ştiu că se face destul de cald afară. Unde eşti în ziua de azi, în cercul opt sau în al nouălea? O alegere cam grea din punctul tău de vedere. La urma urmei, cercul opt este pentru fraudulosi şi al nouălea pentru trădători. Ai fost cu siguranţă fraudulos când l-ai pus pe primarul Daley să aranjeze alegerile prezidenţiale din 1960 pentru fiul tău Jack, nu-i aşa? Şi ai fost destul de trădător cea mai mare parte a vieţii tale, cu afecţiunea ta compulsiva si jocul dublu.

A Conversation in Hell

New York Post — July 21, 1999

JOHN PODHORETZ

JOE! Joe Kennedy! Come on in. Nice to see you. Are you enjoying the air conditioning? I know it gets pretty hot out there.

Where are you these days, in the eighth circle or the ninth? Kind of a tough choice where you're concerned. After all, the eighth circle is for the fraudulent and the ninth for the treacherous. You sure were fraudulent when you had Mayor Daley fix the 1960 presidential election for your son Jack, weren't you? And you were pretty treacherous most of your life, what with your compulsive philandering and double-dealing.

But listen, that's what I love about you. I can't tell you how it filled me with pride just to know you back when you were America's ambassador to England, saying all those nice things about Hitler, doing everything you could to prevent Jewish emigration from Nazi Germany. Thousands of Jews died because of you. That was quite a demonic performance!

I always knew you had it in you. I don't remember a soul I was happier to procure when you called on me back in, what, in 1912? You knew exactly what you wanted. You wanted wealth, fame and power, and you wanted it to stretch through the generations. You wanted to be the creator of a dynasty that would rule America.

It did my ancient heart a bit of good to hear just how ruthless you could be. And you were such a tough negotiator it was fun doing business with you.

It seemed like you'd thought of everything. You wanted access to power, and for you that meant marrying the daughter of the mayor of Boston. Done; you and Rose Fitzgerald were joined two years later. You wanted to remain attractive and alluring to the world's most glamorous women. Done; you became a motion-picture executive and had affairs with Gloria Swanson and many other stars and starlets.

You wanted wealth beyond the wildest dreams of any other Irish Bostonian. Done; you were a millionaire many times over, and lost none of it when the Great Depression hit. You wanted social position. Done; you were given the most glamorous job in government at the time — Ambassador to the Court of St. James.

And you wanted your son to be president. Done as well.

You dotted the "i"s, you crossed the "t"s, you did everything in your power to maximize your part of the deal and minimize mine. Like all mortals whose most distinctive quality is their unbounded sense of self, you believed your soul was so valuable that it was worth the exchange.

You got everything you wanted. But when I make a deal for a soul like yours — so unyielding in its sense of entitlement, so sure that the world should bow before it, so damned tough — it's raw to me, like uncooked meat. I need to season it, to pound on it a bit so that it becomes tender, brown it a bit on the fire before I'm ready to put it in the infernal oven.

> **"You got everything you wanted. But when I make a deal for a soul like yours, I need to season it before I'm ready to put it in the infernal oven."**

So if I'd let that son of yours that you wanted to become president make it to the White House, it would have meant that the supper I intended to make of your soul indigestible. He simply had to go.

And that hurt, didn't it, Joe, when your namesake's plane went down in World War II?

You said so little about your daughters in the contract that I felt free to toy with them a little. I made poor Rosemary a little slow — but for Pete's sake, you didn't have to lobotomize her, Joe! That was all your doing! And you seemed to be getting over young Joe's death so well that I felt I needed to remind you of it by sending your daughter Kathleen down in another plane crash a few years later.

Oh, this trouble hurt. But it infuriated you too, because you thought I had reneged on the deal! Remember that conversation, right there on the beach in Hyannis Port? I reminded you there was Jack, beautiful Jack, the one you rode so hard. He was so like you, so hungry for Hollywood beauty, so driven — wouldn't it be even sweeter if it were Jack?

You were so triumphant with Jack's victory and all that I tried to let you know that things weren't going to work out like you planned again. You had a grandson born in the White House in August 1963, remember? Little Patrick? I took him after two days, just to get you prepared for November 22.

I said I'd make Jack president. I didn't say he'd finish out his term. And I didn't say you'd get another. That was your mistake, trying again with Bobby. That was a violation of the contract. You only got one.

And you didn't listen, you just wouldn't listen, you were still intent on the idea that Teddy might do it — Teddy, the least of your boys. But I have news for you. That Chappaquiddick business? He called on me to save him from a manslaughter charge. He'll be keeping you company when his time is up.

Your time was up, wasn't it, after Chappaquiddick. You died a few months later, came down here. But you know what? Your soul just wasn't done yet. You were still a little too tough.

So every time you think the deal is done, every time you think your family is on its way back to glory, I just have to do something. Like I did this weekend, with your grandson John.

You understand, don't you, Joe? It's because I'm hungry. And when I'm hungry, Joe, the ends justify the means. See why we're so alike?

Yes. Oh, yes. I think you're ready now.

You can e-mail comments to John Podhoretz at podhoretz@nypost.com.

Dar ascultă, asta e ceea ce iubesc la tine. Nu-ți pot spune de sentimentul de mandrie care m-a umplut doar cunoscandu-te de pe vremea când erai ambasadorul Americii în Anglia,spunând toate acele lucruri frumoase despre Hitler, făcând tot ce puteai pentru a preveni emigrarea evreilor din Germania nazistă. Mii de evrei au murit din cauza ta.Asta a fost o performanță demonică! Întotdeauna am știut că ai aceasta putere în tine. Nu-mi amintesc

de un suflet pe care să fi fost mai fericit să-l obțin găsesc când m-ai chemat,atunci în 1912? Ştiai exact ce îți doreai. Îți doreai bogăție, faimă şi putere şi voiai ca acestea să se întindă de-a lungul generaţiilor. Voiai să fii creatorul unei dinastii care să conducă America...
Inimei mele bătrână i-a făcut un pic de bine să aud cât de nemilos puteai fi. Şi erai un negociator atât de dur încât era placut sa fac afaceri cu tine.
Părea că te-ai gândit la toate. Îți doreai acces la putere şi pentru tine asta însemna să te căsătoreşti cu fiica primarului din Boston. Indeplinit; tu şi Rose Fitzgerald v-ați unit destinele doi ani mai târziu. Voiai să rămâi atrăgător şi seducător pentru cele mai strălucitoare femei din lume. Realizat; ai devenit director executiv de film şi ai avut aventuri cu Gloria Swanson şi multe alte vedete şi vedete.
Îți doreai o bogăție care sa depăşeasca cele mai îndrăzneţe vise ale oricărui alt bostonian irlandez. Facut; erai multimilionar şi nu ai pierdut nimic din ei când a lovit Marea Depresiune. Îți doreai poziție socială. Efectuat; ți s-a dat cel mai strălucitor post în guvern la acea vreme - Ambasador la Curtea lui St. James.
Şi ți-ai vrut fiul preşedinte. Implinit si acest vis, de asemenea.
Ai pus punct pe „i", ai tăiat pe „t", ai făcut tot ce ți-a stat în putință să maximizezi partea ta din tranzacție şi să o minimizezi pe a mea. Ca toți muritorii a căror cea mai distinctivă calitate este simțul lor nelimitat de sine, credeai că sufletul tău este atât de valoros încât merită schimbul.
Ai obținut tot ce ți-ai dorit. Dar când fac o înțelegere pentru un suflet ca al tău - atât de neînduplecat în sentimentul său de drept, atât de sigur că lumea ar trebui să i se închine, atât de al naibii de dur - este crud pentru mine, ca si carnea nefiartă. Trebuie să-l condimentez, să-l fragezesc puțin ca să nu se întărească, să-l rumenesc puțin pe foc înainte să fiu gata să-l pun în cuptorul infernului.
Aşa că, dacă l-aş fi lăsat pe fiul tău ,care voiai să devina preşedinte să ajungă la Casa Albă, ar fi însemnat că cina pe care intenționam să o fac din sufletul tău nedigerabilă. El pur şi simplu trebuia să dispara.
Şi asta te-a durut, nu-i aşa, Joe, când avionul fiului tău mai mare s-a prăbuşit în al Doilea Război Mondial?

Ai spus atât de puţin despre fiicele tale in contract, încât m-am simţit liber să mă joc puţin cu ele. Am facut-o pe sarmana Rosemary putin retardata - dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuia să o lobotomizezi Joe! Asta a fost tot ce ai făcut! Şi părea că treci atât de bine peste moartea tânărului Joe, încât am simţit nevoia să-ţi amintesc de asta trimiţând-o pe fiica ta, Kathleen, într-un alt accident de avion câţiva ani mai târziu.
Oh, această problemă te-a durut. Dar te-a înfuriat şi pe tine, pentru că ai crezut că am încălcat înţelegerea! Îţi aminteşti de conversaţia aceea, chiar acolo, pe plaja din Hyannis Port? Ţi-am amintit că era Jack, frumosul Jack, cel pe care călăreai atât de mandru. Era atât de asemănător cu tine, atât de însetat de frumuseţea de la Hollywood, atât de motivat - n-ar fi şi mai induiosator dacă ar fi fost Jack?
Erai atât de triumfător de victoria lui Jack şi tot am încercat să te anunţ că lucrurile nu vor merge aşa cum ai plănuit. Ai avut un nepot născut la Casa Albă în august 1963, îţi aminteşti? Micuţul Patrick? L-am luat după două zile, doar ca să te pregătesc pentru 22 noiembrie.
Am spus că îl voi face pe Jack preşedinte. Nu am spus că îşi va termina mandatul. Şi nu am spus că vei primi un altul. A fost greşeala ta să încerci din nou cu Bobby. Asta a fost o încălcare a contractului. Ai avut dreptul doar la una.
Şi nu ai ascultat, pur şi simplu nu ai vrut să asculţi, erai încă concentrat pe ideea că Teddy ar putea să o facă - Teddy, cel mai mic dintre băieţii tăi. Dar am veşti pentru tine. Chestia aia cu Chappaquiddick? M-a chemat să-l salvez de o acuzaţie de omor din culpă. Îţi va ţine companie când îi va expira timpul. Timpul tău se terminase, nu-i aşa, după Chappaquiddick. Ai murit câteva luni mai târziu si ai venit aici jos. Dar ştii ce? Sufletul tău pur şi simplu încă nu e pregatit. Erai încă puţin prea dur.
Aşa că de fiecare dată când crezi că înţelegerea s-a încheiat, de fiecare dată când crezi că familia ta este pe din nou pe drumul spre glorie, trebuie să fac ceva. Cum am făcut weekendul acesta, cu nepotul tău John.
Înţelegi, nu-i aşa, Joe? Pentru că mi-e foame. Şi când mi-e foame, Joe,scopul justifică mijloacele. Vezi de ce suntem atât de asemănători?

Da. Oh, da. Cred că eşti gata acum.

Poţi trimite comentarii prin e-mail către JohnPodhoretzat la podhoretz@nypost.com.

Cuvânt final?
Cartea pe care au încercat să o interzică:
Reflectand asupra trecutului, prezentului şi viitorului
Verdictului Final şi tezei sale controversate

Această carte a început cu un eseu extins despre controversa din jurul Verdictului Final, aşa că este probabil potrivit să se încheie cu un eseu extins pe aceeaşi temă.
La fel ca si eseul de deschidere, acest „cuvânt final" este, ce-i drept, mai mult despre ce s-a întâmplat cu Michael Collins Piper ca urmare a scrierii acestei carti decât despre ce s-a întâmplat cu John F. Kennedy.
Totuşi, cred că cititorii îl vor găsi edificator, pentru că totul demonstrează cu adevărat că există limite în ceea ce se poate sau nu se poate spune în dezbaterea pe teme controversate, cum ar fi asasinarea lui JFK.
Sunt multe lucruri de spus. Concluzia, însă, este că Verdict Final nu va dispărea. Oricât de mult ar detesta lobby-ul israelian să recunoască, duhul a ieşit din sticlă.
Viitorul cărţii „Verdict Final" va consta în mare parte într-o serie de eforturi de a repudia teza sa, dar pe baza eforturilor de până acum, nu pare probabil să existe cineva care să poată face acest lucru - iar motivul ar putea fi acela că cartea este atât de precisă.
„Verdict Final" nu este, în nici un caz, o desfiintare a Raportului Comisiei Warren. Comisia Warren a fost discreditată cu mult timp în urmă.
„Verdict Final" nu face decât să completeze piesele lipsă ale puzzle-ului - oferind veriga lipsă - demonstrând ce este ascuns de cealaltă parte a puzzle-ului. Metaforele sunt nesfârşite, dar ideea este clară. Ştim de mult timp că a existat o conspiraţie în asasinarea lui JFK - una mare şi că a atins niveluri foarte înalte. Acum ştim în ce direcţii orizontale a ajuns conspiraţia.
Un cercetător al asasinării lui JFK, Vincent Salandria, a mers chiar atât de departe încât a sugerat că, de la început „concluzia

Comisiei Warren privind un singur asasin a fost concepută să se destrame, a fost concepută să fie incredibilă, a fost concepută să se autodistrugă...
„Să nu vă înşelaţi, Comisia Warren şi personalul său erau formaţi din oameni foarte capabili. Dacă aceşti oameni ar fi vrut să acopere conspiraţia mai eficient, ar fi putut să o facă...
„El sugerează că conspiratorii care au fost în spatele asasinatului doreau în cele din urmă ca poporul american să fie demoralizat şi să ştie că şi-au pierdut puterea asupra destinului lor. Şi, sincer, privind imaginea de ansamblu, mă tem că Salandria ar putea avea dreptate."

„TERENUL ASCUNS"

Şi, deşi există persoane care încearcă să facă faţă moştenirii asasinării lui JFK şi lucrează pentru a înţelege ce impact a avut această crimă asupra naţiunii noastre, imaginea de ansamblu zugrăvită în Verdict Final (una care este acceptată de un număr tot mai mare de oameni) este una care îi face pe mulţi critici bombastici ai actelor ilegale guvernamentale să tacă.
Aceştia pur şi simplu refuză să abordeze la rece şi dur faptul că există într-adevăr dovezi puternice (pe mai multe niveluri) că „micuţul Israel" şi serviciul său de informaţii, utilizând propriile resurse şi colaborând cu aliaţii săi din CIA, au jucat un rol major în crima secolului.
Cunosc un editor aparent independent şi „nonconformist" al unei reviste progresiste publicate în Oregon, care l-a instruit pe autorul unui articol in care referinţa sa la Jack Ruby ca „un asasin plătit al mafiei evreiască" să fie editată pentru a se referi la Ruby ca fiind pur şi simplu „un asasin plătit al mafiei".
Totuşi, autorul articolului cenzurat (un cititor al Verdictului Final) i-a răspuns editorului său cu o scrisoare foarte interesantă, o parte din care împărtăşesc cititorilor cartii, aşa cum autorul scrisorii a împărtăşit-o cu mine. În scrisoarea sa (privată) către editor, el a rezumat lucrurile destul de bine:
Oricine a petrecut mult timp studiind asasinarea lui John F. Kennedy ştie trei lucruri sigur:Oswald nu a făcut-o; există amprente evreieşti in toată conspiratia; iar evreii implicaţi nu au putut şi nu au acţionat singuri, ci au făcut parte dintr-o conspiraţie mult mai amplă care implică elemente ale

Serviciilor Secrete, CIA, FBI, Departamentului de Justiţie, Poliţiei din Dallas, establishmentului din Texas şi comunităţii exilate cubaneze.
Tocmai această implicare evreiască a împiedicat, în părerea mea, cercetarea crimei... Rezultatul a fost o negare pe scară largă şi continuă a implicării evreilor în asasinat, care a crescut acum incluzand atacuri vicioase asupra familiei Kennedy.
Există, de asemenea, un teren ascuns in asasinat despre care nimeni nu vorbeşte - terenul secret,peisajul obscur, necunoscut care stă la baza asasinatelor lui Kennedy. Odată ce va fi elucidat, va explica multe dintre dezbaterile şi confuziile aparent inutile care au împiedicat serios cercetarea privind asasinatele, dacă nu cumva au deraiat-o complet...
Parerea mea, implicarea lui Ruby în asasinat şi temerile evreieşti ale unui pogrom în America sunt ca un dop în rectul naţiunii.
Nu ne va lăsa să ne eliberăm de această crimă şi să trecem peste ea.
Teama miopică de a menţiona originea evreiasca a lui Ruby şi de a-i urmări legăturile cu Israelul,afacerile internaţionale,sindicatul criminalităţi, poliţia din Dallas şi judecătorii şi politicienii, a chinuit şi a divizat comunitatea de cercetare încă de la început.
Nici eu nu aş fi putut să o spun mai bine. Şi, dacă e să zicem, această scrisoare(expusă aici) aseaza probabil problema într-o perspectivă poate chiar mai bună(într-o proză mai colorată) decât însăşi Verdict Final.Şi aşa stau lucrurile. Lupta pentru suprimarea Verdictului Final nu este dusă doar de lobby-ul israelian şi de trupele sale de şoc din prima linie, Liga Anti-Defăimare (ADL). De fapt, autoproclamaţii „cercetători" în conspiraţia asasinării lui JFK îşi folosesc şi ei expertiza în acest efort.
„CERCETĂTORUL" COMBATE CERCETAREA
În punctul culminant al campaniei ADL de a mă împiedica să apar laColegiul Saddleback din Orange County, California (descrisă în detaliu înprefaţă), unul dintre cei mai entuziaşti susţinători ai ADL a fost cercetătoarea în domeniul asasinării lui JFK, Debra Conway, care conduce o organizaţie cunoscută sub numele de JFK Lancer. Pe 7 septembrie 1997, ea a postat un mesaj pe un grup de discuţii JFK de pe internet, lăudându-se cu eforturile ei de a mă împiedica să vorbesc. Mesajul ei suna astfel:„Am sunat la facultate, la reporter şi la alţii pentru a protesta faţă de seminar. Am scris

o scrisoare editorului ziarului [Los Angeles] Times, cu copii către preşedintele şi consiliul de administraţie al facultăţii,dar nu a fost publicată. Am sunat şi le-am scris prietenilor mei care sunt evrei şi le-am spus despre poziţia mea împotriva acestui seminar şi de ce... Locuiesc în Orange County, California şi am promis, de asemenea, să pichetez alături de profesorii facultăţii şi de Liga de Apărare Antievreiască împotriva seminarului. Nu voi susţine antisemitismul sub pretextul cercetării asasinării lui JFK." Conway a publicat şi scrisoarea ei nepublicată, care adăuga, printre altele: „Nu am văzut niciodată informaţii credibile despre o conspiraţie care să implice fie Israelul, fie naziştii. Ştiind că preşedintele Kennedy ne-a condus în astfel devremuri tulburi, există multe grupuri, ţări şi persoane care ar putea fi învinovăţite pentru asasinarea sa. Ai putea să le pui în discutie pe toate dacă nu privesti la toate faptele disponibile." Desigur, domnişoara Conway nu a văzut niciodată nimic care să implice Israelul. Se presupune că aşa este. Abia după ce in Verdict Final au fost puse toate datele oamenii au început să creadă că implicarea Israelului era o posibilitate reală. Aşadar, este interesant că, într-un fel, domnişoara Conway recunoaşte,indirect, că ar putea exista într-adevăr un motiv israelian în sensul, aşa cum a spus ea însăşi, că ar exista „multe grupuri, ţări şi persoane" care ar putea fi învinovăţite. Dar Debra Conway, vă asigur, nu va învinovăţi niciodată Israelul.
Reacţia Debrei Conway la Verdict Final (pe care nu sunt sigur nici măcar că a citit-o) ilustrează până unde au mers chiar şi unii aşa-zişi „cercetători" ai asasinatului lui JFK pentru a încerca să suprime cartea şi teza acesteia. Am însă satisfacţia de a şti cu siguranţă că numeroşi adepţi ai operaţiunii JFK-Lancer a lui Conway au contactat-o şi au blestemat-o pentru că a luat această poziţie şi sunt recunoscător celor care au fost suficient de amabili să mă anunţe că au făcut-o. Aşadar, există câţiva cercetători JFK care cred în Primul Amendament, în ciuda Debrei Conway.
În cele din urmă, însă, au existat câteva aspecte încurajatoare ale acelei controverse altfel urâte din Orange County - în ciuda demagogiei răutăcioase a Debrei Conway. În mijlocul efortului ADL de a mă reduce la tăcere şi de a-l distruge pe Steve Frogue, mulţi cetăţeni buni s-au ridicat în apărarea noastră. Nu i-am întâlnit niciodată pe marea majoritate şi nici nu cred ca ii voi întâlni vreodată. Dar chiar recent am aflat identitatea unuia dintre ei.

Auzisem că un anumit cuplu, „Joe” şi Ethel Hunt, criticaseră vehement acţiunile ADL apărând la şedinţele deschise ale consiliului universitar pentru a vorbi în apărarea Primului Amendament şi împotriva cenzurii. Se pare că „Joe” Hunt este nimeni altul decât colonelul în retragere al puşcaşilor marini Forest J. (Joe) Hunt - un veteran de război care a luptat in trei războaie şi fostul comandant al tuturor gărzilor puşcaşilor marini de la ambasadele SUA din întreaga lume şi al şcolii care i-a antrenat în Virginia! Acesta este calibrul oamenilor de care sunt mândru să-i am de partea mea. ADL este mai mult decât binevenită să aibă de partea ei persoane precum Debra Conway.Colonelul Hunt nu datorează nimic nimănui. Dar americanii datorează mult oamenilor ca Joe Hunt şi minunatei sale soţii, care luptă cu adevărat pentru libertate.În orice caz, eforturile menţionate anterior ale Debrei Conway au fost doar vârful aisbergului în ceea ce priveşte eforturile autoproclamaţilor „căutători ai adevărului” despre asasinarea lui JFK de a încerca să mă discrediteze.

Mai târziu, când am depus eforturi limitate pentru a ma angaja intr-o dezbatere asupra tezei Verdictului Final pe diverse grupuri de pe internet dedicate subiectului asasinării lui JFK, m-am trezit constant chinuit de acuzaţii de „antisemitism”, toate acestea fiind formulate de autoproclamaţi „cercetători” care la acel moment, cel puţin nici măcar nu-mi citiseră cartea.

SCHIMBAREA SCOPULUI DISCUŢIEI

Poate că cel mai dedicat critic al meu a fost Robert Harris, care îşi administrează propriul site web despre asasinarea lui JFK pe internet. Deşi Harris avea reputaţia de a fi „încăpăţânat”, chiar şi criticii săi ar fi fost de acord că, în general, Harris a fost destul de sincer în dedicarea sa de a afla adevărul despre uciderea preşedintelui. Dar când a venit vorba despre o posibilă implicare a Mosad-ului, Harris (despre care se spune că este evreu) şi-a pierdut orice obiectivitate.

Harris a făcut în repetate rânduri acuzaţia falsă şi răuvoitoare că Verdict Final i-a învinovăţit pe „evrei” pentru asasinarea lui Kennedy, când, de fapt, după cum ştie foarte bine orice cititor, cartea respinge complet această teză.

Mă chinuia constant cu „întrebări legate de JFK”, cum ar fi „Credeţi că istoricii au dreptate când declară că naziştii au măcelărit (plus - minus 5%) 6 milioane de evrei?”, a făcut şi referinţe la presupuşii

„skinheads” care, spunea el, erau oamenii care au găsit teza cartii credibilă. La un moment dat, chiar a întrebat „Mă întreb exact câţi prieteni de culoare şi evrei are domnul Piper în total” şi şi-a exprimat chiar indignarea că am refuzat să-i enumăr pe nume, ca şi cum ar trebui să-i expun defăimărilor sale. În cele din urmă, însă, am devenit atât de frustrat încât am cedat şi i-am spus lui Harris că unul dintre cei doi fini ai mei se întâmplă să fie un copil afro-american. Nu a răspuns niciodată la asta. La un moment dat, imediat după împuşcăturile de la Columbine, Harris a încercat să mă lege de acea tragedie, sugerând că cei doi tineri tulburaţi fuseseră inspiraţi de „antisemiţii” malefici la fel ca mine, neştiind la momentul respectiv că unul dintre trăgători era evreu.
Injuriile constante şi destul de frenetice ale lui Harris au ajuns la punctul în care chiar şi un participant evreu la un grup de ştiri, Dave Reitzes – care nu era nicidecum susţinător al meu - l-a provocat pe Harris subliniind că critica la adresa Israelului nu este antisemitism. Un alt participant la un grup de ştiri, Keith Bruner, mi-a luat apărarea, sfidându-l pe Harris, spunând: „Piper nu pretinde că are dovezi incontestabile că Mosad-ul a fost implicat, dar a tras concluzii din anumite fapte care cu siguranţă prezintă o imagine credibilă a implicării Mosad-ului” şi a continuat spunând: „indiferent dacă Piper este sau nu [antisemit], el îşi promovează cartea şi concluziile şi ar trebui contestat din această perspectivă”, mai degrabă decât prin insulte nechibzuite.
Într-o altă postare, Bruner a spus: „Citiţi-i cartea, apoi atacaţi-l în legătură cu concluziile şi dovezile pe care le prezintă. Dezbateţi cu el. Haideţi să vorbim despre uciderea lui JFK” (mai degrabă decât despre Holocaust). Bruner a adăugat: „Orice informaţie care va ajuta la rezolvarea crimei este o informaţie bună, chiar dacă vine de la diavol.” Adevărul este că i-am trimis lui Harris un exemplar gratuit al cărţii - în ciuda tuturor atacurilor sale la adresa mea - şi totuşi, el nu a postat niciodată vreun articol în care să încerce să infirme ceva din ceea ce am spus în carte.

„MICUL ISRAEL NU AR FACE ASTA!”

După ce l-am întrebat în cele din urmă direct pe Harris: „De ce crezi că teoria conform căreia Mosad-ul ar fi putut fi implicat în asasinarea lui JFK este «ridicolă» şi «extravagantă» şi «prostii» etc.?”, el a răspuns pe 10 aprilie 1999 spunând:

Chiar dacă Israelul l-ar fi vrut pe JFK mort, nu era nevoie să-şi

asume riscul de a participa activ... dacă ar fi existat o gafă și participarea lor ar fi fost demascată, Israelul ar fi fost practic condamnat.Și-ar fi pierdut orice credibilitate în rândul națiunilor civilizate și în rândul celui mai puternic aliat al lor. Nu este exclus ca noi să le fi declara război. Ar fi putut pierde mult mai mult decât ar fi putut câștiga vreodată.
Evident, acest argument împotriva implicarii Mosad-ului în conspirație pur și simplu nu se confirmă. După cum am subliniat în repetate rânduri în *Verdict Final*, Mosad-ul a fost izolat de expunere nu numai prin contactele sale extinse în mass-media, ci și prin colaborarea sa cu CIA, ca să nu mai vorbim de efortul foarte evident al administrației Johnson și al Comisiei Warren de a ține adevărul ascuns.
Mai mult, sub conducerea lui LBJ, Israelul avea un aliat dedicat vechi la Casa Albă, unul care beneficiase direct de asasinarea lui JFK. Așadar, nu a existat niciodată nici o îndoială că - dacă am dreptate că Mosad-ul a fost implicat, așa cum cred că a fost - adevărul despre complicitatea Mosad-ului nu va fi niciodată expus de nici o anchetă oficială a SUA.
În ciuda tuturor problemelor sale, Harris a sfârșit prin a intra în istorie fiind dat în judecată pentru atacurile sale asupra altor ținte ale mâniei sale. The New York Times din 11 iunie 1999 a publicat un articol care descria cum Harris fusese dat în judecată pentru remarci incendiare pe care le-a adresa unei alte persoane cu care avusese o dezbatere pe internet. Cu toate acestea, Harris nu se descurajează și continuă să-și facă simțită prezența. Mai multă putere pentru el. Probabil va fi încântat să afle că a fost menționat în această nouă ediție a cartii.
Un alt critic al meu, Clint Bradford - care administrează ceea ce este de fapt un site web foarte bun cu materiale legat de JFK - a declara oficial că „este opinia mea personală că lucrarea dumneavoastră este «proză anti-evreiască instigatoare la ură»” într-o postare din 16 martie 199. Bradford a preferat să mă numească bigot decât să abordeze acuzațiile specifice făcute în Verdict Final.
DIN NOU NAZIIȘTII
Un alt participant destul de colorat al unui grup de stiri pe internet, John Bevilaqua, a venit cu acuzația remarcabilă că clădirea de pe Capitol Hill, unde se află biroul editorului meu, a fost sediul

Bund-ului germano-american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.De fapt, clădirea era deţinută de un om de afaceri chinezo-american pe atunci, dar acuzaţiile lui Bevilaqua reflectă natura efortului de a repudia teza mea prin procesul contorsionat al vinovăţiei prin asociere, deşi, în acest caz, nu a existat sau astfel de asociere!
Bevilaqua a cheltuit multă energie încercând să sugereze că manuscrisul era o manifestare modernă a declaraţiei făcute de un bărbat din Georgia, Joseph Milteer, unui informator al poliţiei, Willie Somersett, conform căreia, în zilele după asasinarea lui JFK, o „mişcare clandestină internaţională" din care Milteer susţinea că face parte va orchestra „o campanie de propagandă" pentru a „dovedi creştinilor din lume" că „evreii sionişti" l-au ucis pe Kennedy".
Ei bine, nici o astfel de campanie de propagandă nu a apărut vreodată. Ultima dată am auzit că lumii i s-a spus că un singur nebun şi pe deasupra un comunist pro-Castro - a fost responsabil pentru crimă. Pe scurt, Bevilaqua nu ştia ce să spună.Bevilaqua - care are o obsesie faţă de un presupus rol „nazist" în asasinarea lui JFK - crede că zelotul pro-Israel James J. Angleton era
de fapt antievreu şi pro-nazist, dar nici măcar nu voi încerca să analizez asta!Cu toate acestea, trebuie să spun că Bevilaqua a contribuit cu un mic element ciudat la dezbaterea despre JFK când a prezentat teza (care este evident împărtăşită de mai mulţi cercetători) că figura „conservatoare" de multă vreme, Robert Morris, ar fi putut fi de fapt infamul „Maurice Bishop" (adesea presupus a fi figura CIA, David Atlee Phillips) văzut cu Lee Harvey Oswald cu puţin înainte de asasinarea lui JFK.
Adevărul este că, dacă Morris ar fi fost într-adevăr „Maurice Bishop", acest lucru ar indica - încă o dată - un posibil rol al Mosad-ului în asasinarea lui JFK, deoarece în timpul carierei sale, Morris a fost văzut de mulţi în cercurile „conservatoare" ca un purtător al intereselor israeliene şi ca un agent în interiorul „aripei drepte" pentru Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith. Principalii patroni ai lui Morris erau personaje bine-cunoscute cunoscute pentru afinitatea lor faţă de interesele Israelului, inclusiv figuri precum „avocatul mafiei" Roy Cohn (coproprietar al Lionel Corporation, care, la rândul său, deţinea acţiuni în operaţiunea Permindex controlată de Mosad), Alfred Kohlberg, fondator al Ligii Evreieşti

Americane împotriva Comunismului, editorialistul George Sokolsky şi Marvin Liebman, un fost traficant de arme pentru Israel, care a fost mai târziu mentorul majoretei Israelului, William F. Buckley, Jr.
Deci, poate că există ceva acolo până la urmă - totuşi, probabil că Bevilaqua pur şi simplu nu înţelege. Trei urale pentru bietul Bevilaqua pentru că A ÎNCERCAT oricum.

PROBLEMA PERMINDEX A ISRAELULUI

Profesorul John McAdams - care administrează un site web dedicat demontării teoriilor conspiraţiei privind asasinarea lui JFK - a intrat în acţiune încercând să respingă acuzaţiile mele (şi pe cele ale altora) conform cărora implicarea lui Clay Shaw în Permindex era mai puţin decât inocentă şi a mers până acolo încât a publicat pe internet un articol despre Permindex care sugera că acuzaţiile despre Permindex nu erau nimic mai mult decât „dezinformare comunistă". (Şi asta sună a „mccarthyism" pentru mine!)
În orice caz, deşi este adevărat că ziarul italian care a scos la iveală unele dintre primele date despre Permindex a fost într-adevăr un jurnal comunist,acest lucru în sine, desigur, nu exclude veridicitatea detaliilor despre Permindex şi conexiunile sale controversate.
Totuşi, chiar articolul postat de McAdams a afirmat incorect, originile Permindex erau de fapt legate de Clay Shaw însuşi şi datează din 1948. În ciuda acestui fapt, McAdams şi susţinătorii săi au promovat acest articol ca fiind infirmarea supremă a teoriei căreia Permindex era implicat în intrigi de informaţii internaţionale, indiferent dacă erau legate de asasinarea lui JFK sau nu.
În mod similar, George Michael Evica, cercetător veteran în domeniul asasinării lui JFK, a făcut referire la documentaţia mea despre conexiunile Mosad-ului ale Permindex ca făcând parte din sponsorii falşi „comunişti" ai dezinformării în asasinarea lui JFK şi a descris Verdict Final ca fiind „în sine un exerciţiu valoros de «steaguri false», tapi ispasitori şi comploturi inversate, dar, la fel ca ancheta Garrison, o descărcare majoră a «pistelor» false „care, paradoxal, este cea mai semnificativă valoare a sa".
Evica subliniază pe bună dreptate că au existat destule dezinformări legate de asasinarea lui JFK în circulaţie de-a lungul anilor, dar evident că nu este dispus să admită posibilitatea ca acei

minunaţi agenţi de informaţii de la Mosad să fi avut vreo legătură cu asta.Evident, în opinia lui Evica, Mosad este singura agenţie de informaţii din lume care şi-a păstrat mâinile curate în ceea ce priveşte asasinarea lui JFK. Aşa cum le tot spun oamenilor: „Dacă Mosad-ul şi Israelul l-au iubit atât de mult pe JFK, de ce cercetătorii JFK nu merg la Mosad şi nu le cer să afle ce s-a întâmplat cu adevărat cu JFK şi să rezolve problema odată pentru totdeauna?"
Dar asta ar strica toată distracţia, deoarece, aşa cum am văzut în capitolul 16 din Verdict Final, Mosad-ul susţine deja că Mafia l-a ucis accidental pe JFK într-un atac îndreptat spre John Connally! Totuşi, apărătorii Israelului dintre cercetătorii JFK încă nu par a fi mulţumiţi de minunata lor soluţie finală a Mosad-ului.
Mă întreb de ce?

„CUSTODELE" vs. „AUTORUL"

O anumită Virginia McCullough, care se autointitulează „custode şi curator al Colecţiei Mae Brussell", a contestat descrierea mea despre domnişoara Brussell ca fiind „excentrică" şi a declarat într-o postare pe internet din 17 decembrie 1999 că „Piper avea propria sa agendă şi o parte a acestei agende era să discrediteze orice cercetător sau orice autor în afară de persoana sa", dar apoi a continuat sărecunoască, contradictoriu, că „simultan, Piper îşi arată admiraţia nemuritoare pentru oameni precum Mark Lane, Seymour Hersh, Andrew şi Leslie Cockburn, Stephen Green etc."
Apoi, după ce mi-a descris „admiraţia nemuritoare" pentru acei alţi autori, McCullough s-a contrazis din nou spunând că în paginile cărţii „Verdict Final", „singurul autor care e este pur şi curat este, desigur, domnul Piper". (imaginati-va asta, dacă puteţi.) McCullough şi-a exprimat, de asemenea, îngrijorarea că, potrivit ei, Mă „refer constant" la mine însămi drept „autor". (Cum altfel aş putea face? Dacă cineva are sugestii, vă rog să-mi spuneţi!) De asemenea, ea adaugă că consideră cartea mea „scrisă în scopul autopromovării şi dezinformării". Dar McCullough nu a respins încă nimic din ceea ce apare în Verdict Final.
Eroina lui McCullough, domnişoara Brussell, a susţinut că foştii nazişti au avut un rol în asasinarea lui JFK şi că un posibil raufacator a fost fostul general nazist Reinhard Gehlen, care a fost recrutat în slujba Occidentului împotriva sovieticilor după al Doilea Război Mondial.

Însă ceea ce lui McCullough nu-i place să fie menţionat este faptul - documentat de scriitori israelieni precum Uri Dan şi alţii (menţionat şi în Verdict Final) - că Gehlen a lucrat îndeaproape şi cu Mosad-ul pe parcursul anilor postbelici, în ciuda serviciilor sale anterioare aduse regimului nazist detestat.
Acesta este un mic fapt istoric inconfortabil, ca să spunem cel puţin în special pentru Israel şi susţinătorii săi dar exemplifică multe dintre faptele inconfortabile despre Israel care apar continuu într-un studiu al administraţiei preşedintelui Kennedy, relaţiilor sale cu Israelul şi circumstanţelor din jurul asasinării sale.

A CITIT SHERMAN CARTEA?

Sherman Skolnick, faimosul cercetător al conspiraţiilor cu sediul în Chicago, a făcut o referire în treacăt la Verdict Final într-un raport intitulat „Asasinatele secolului XX - De ce?" şi apoi a comentat că „Cartea respinge, de la sine, ceea ce susţin alţii, că au fost implicaţi criminali de război naziști (așa cum este documentat de regretata cercetătoare în domeniul asasinatelor Mae Brussell). Şi cartea nu explică cum Serviciul Secret al SUA, FBI-ul şi CIA, fiind establishmentul protestant/catolic - cum
şi de ce aceste entităţi de spionaj ar fi putut mușamaliza toate acestea în beneficiul evreilor." [Sublinirea lui Skolnick]
Sincer, am fost puţin dezamăgit de comentariile lui Sherman. De-a lungul anilor, am constatat că Skolnick are dreptate într-o serie de chestiuni controversate, adesea riscând şi îndrăznind să aprofundeze subiecte (inclusiv Mosad-ul) pe care alţi cercetători se tem să le abordeze. Prin urmare, am fost surprins că Sherman a descris FBI-ul şi CIA-ul,de exemplu,ca fiind „establishmentul protestant/catolic" - când este foarte clar că FBI-ul şi CIA-ul au fost cooptate în serviciul Mosad-ului în mai multe ocazii - şi apoi a continuat să pună la îndoială concluzia mea că au avut un rol, aşa cum a spus el, în mușamalizarea rolului Mossad-ului în asasinarea lui JFK „în beneficiul evreilor". (Şi, bineînţeles, sintagma „evreii" este termenul lui - nu al meu.) Dacă e ceva, cred că Verdict Final clarifică totul şi cred că majoritatea cititorilor ar fi de acord. Dar aceasta este opinia lui Sherman.

CAND CEI MARI DAU GRES

Poate că cea mai mare dezamăgire a mea, într-un anumit sens, a fost atunci când investigatorul pe care l-am simţit probabil cel mai echilibrat şi cel mai capabil să respingă Verdict Final nu a reuşit să

o facă. Dintre toţi cei pe care i-am întâlnit şi care au fost ucişi în timp ce strângeau fapte şi informaţii pentru a infirma cel puţin anumite aspecte ale unui număr de teorii ale conspiraţiei privind asasinarea lui JFK, nu am nicio îndoială că Dave Reitzes este de departe cel mai inteligent şi articulat. Reitzes şi-a creat o mică celebritate în cercurile JFK de pe internet, unde a lucrat destul de energic pentru a-l demola pe Jim Garrison şi, în special, pentru a-l apăra pe Clay Shaw de acuzaţiile lui Garrison conform cărora directorul comercial din New Orleans ar fi fost implicat în conspiratia asasinarii lui JFK.
Există persoane care l-au numit pe Reitzes purtător de cuvânt al CIA -printre altele - dar, fie că este sau nu, adevărul este că Reitzes, mai mult decât oricine altcineva (în opinia mea), a fost un critic echilibrat şi atent al lui Garrison. Am comentat eu însumi că ancheta lui Garrison a fost defectuoasă în multe privinţe şi voi fi primul care recunoaşte acest lucru. Aşadar,am simţit de la prima mea întâlnire cu Reitzes pe un grup de ştiri de pe internet că, dacă cineva putea să-mi pună întrebări despre propria mea teză, aceasta ar fi Reitzes. În cele din urmă, însă, m-am înşelat.
I-am trimis lui Reitzes un exemplar al cărţii Verdict Final şi am aşteptat cu nerăbdare (dacă nu chiar puţin nervos) recenzia sa publică a cărţii. Dave mă apărase anterior (şi am apreciat acest lucru) de acuzaţiile de antisemitism (bazându-se, cel puţin, pe ceea ce văzuse din scrierile mele aşa cum au fost postate pe grupul de ştiri de pe internet) şi îşi rezervase o „concluzie" până când ar fi citit efectiv cartea. Am apreciat acest lucru.
Totuşi, odată ce Reitzes a recenzat cartea, am răsuflat uşurat că singura persoană despre care credeam că ar putea să-mi dea motive să-mi reconsider concluziile din Verdict Final nu a reuşit să o facă.
Numind cartea „o mlaştină de irelevanţă", Reitzes m-a surprins când a contestat afirmaţia mea că ceea ce eu numeam „mass-media controlată" a jucat un rol major în muşamalizarea adevărului despre conspiraţia asasinării lui JFK.
El a spus că aceasta a fost „pură fantezie" - respingând evident însăşi ideea că mass-media a jucat un rol în promovarea teoriei „asasinului singular" şi apărarand Raportului Comisiei Warren.
Recenzia lui Dave a fost destul de extinsă şi nu aş putea să-i fac dreptate în această scurtă prezentare generală, dar, practic,

la ce s-a rezumat a fost neplăcerea particulară a lui Dave: apărarea lui Clay Shaw, împreună cu teza sa conform căreia asocierea lui Shaw cu Permindex nu a fost doar complet inocentă, ci şi că nu există nici o dovadă de niciun fel că Permindex ar fi avut vreo legătură cu Mosad-ul sau CIA sau cu vreo alta intrigă a informaţiilor de orice fel.
El a citat propriul interviu al lui Clay Shaw cu Penthouse, în care Shaw a spus: „Nu am avut niciodată vreo legătură cu CIA". Faptul că Reitzes ar repeta chiar şi afirmaţia lui Shaw că „nu a avut niciodată vreo legătură cu CIA" este remarcabil, fie şi numai datorită faptului că este complet documentat în dosarele CIA declasificate că Shaw a furnizat într-adevăr - cel puţin - aproximativ treizeci de rapoarte către CIA pe o perioadă de cel puţin opt ani,care se presupune că se încheie în jurul anului 1956. Deci Shaw a avut într-adevăr o „legătură" cu CIA. Dar, evident, Shaw minţea revista Penthouse, deşi, desigur, faptele despre legătura lui Shaw cu CIA nu au ieşit la iveală decât la câţiva ani după moartea lui Shaw. În orice caz, Reitzes a adoptat în mod clar poziţia că orice a spus Shaw trebuie crezut - în ciuda dovezilor. Shaw a spus in interviul Penthouse că nu ştia nimic despre activităţile companiei Permindex, iar Reitzes îl crede, dar, aşa cum i-am spus sarcastic lui Reitzes, „Sigur. Clay Shaw ar recunoaşte că Permindex a fost implicat în tot felul de intrigi".
Bănuiesc că Reitzes ar vrea să ne facă să credem că Permindex, în cel mai bun caz, era o companie mică şi drăguţă care exporta alabastru italian pe care Shaw îl folosea la renovarea caselor din Cartierul Francez şi că toate legăturile sale cu Mosad-ul şi familia Bronfman erau doar detalii nesemnificative, fără nici o importanţă.
Reitzes a procedat apoi la un exerciţiu remarcabil de prevăzut, în care şi-a orbit cititorii cu o expunere detaliată în care a rezumat o serie de rapoarte diferite despre tranzacţii financiare internaţionale care implicau Permindex. În recenzia sa şi în alte părţi ale discuţiilor despre Permindex pe internet, Dave a citat o varietate de surse care au susţinut că sume diferite de bani (100.000 sau 200.000 de dolari) ar fi fost transferate între conturile Permindex şi o serie de alte entităţi inclusiv Banca Hapoalim, cu sediul în Israel.
Deşi microanaliza efectuată de Reitzes ar fi putut dovedi un lucru,

că cineva undeva a tastat tasta „1” de la maşina de scris
când ar fi trebuit să tasteze tasta „2” atunci când scria despre transferurile de bani, Reitzes nu a reuşit să infirme faptul că Permindex făcea într-adevăr parte din operaţiunile globale de arme şi spălare de bani ale Mosad-ului.
Dave a devenit puţin disperat la un moment dat când a contestat sugestia mea că era „bine cunoscut” faptul că Banca Hapoalim (menţionată în Verdict Final) era asociată cu bund-ul Israelului(Federaţia Generală a Muncii din Israel), Histadrut.
Poate că nu este „bine cunoscut” omului de rând, dar Reitzes ştie foarte bine că oricine cu măcar un minim de abilităţi de cercetare poate documenta cu uşurinţă acest fapt destul de inocent - deşi faptul îşi pierde inocenţa atunci când cineva începe să examineze multiplele conexiuni ale Mosad-ului israelian cu cercurile din jurul lui Lee Harvey Oswald în New Orleans în vara dinaintea asasinării lui John F. Kennedy.

CLAY SHAW - MAI MULT AGENT MOSSAD DECÂT CIA...

„Aşa cum i-am spus lui Reitzes in răspuns: «Concluzia este că se poate argumenta mai bine că Clay Shaw ar fi fost un activ al Mosad-ului în 1963 decât că ar fi fost un activ al CIA-ului în acelaşi an. Continui să citezi documente CIA care spun că CIA a întrerupt relaţiile cu Shaw, dar», am adăugat, «nu poţi cita nici un document al Mosad-ului, nu-i aşa?»
«Pe scurt», le-am spus cititorilor răspunsului meu, «în timp ce Dave spune că nimeni nu poate dovedi că Clay Shaw a avut legături cu CIA în 1963, Dave nu poate dovedi nici că Clay Shaw nu a avut contacte cu Mossad-ul în 1963 cu excepţia cazului în care prezintă documente Mossad care spun că «Nu avem contacte cu Clay Shaw» (ca şi cum acestea ar fi oricum disponibile).»” Aceasta aduce în discuţie un alt aspect: Reitzes este ferm în a-i apăra nu doar pe Clay Shaw, ci şi pe Guy Banister şi David Ferrie (tot din New Orleans) de orice implicare în afacerea JFK, în ciuda unei abundenţe de informaţii (pe care Reitzes le respinge arbitrar) conform cărora aceşti trei erau într-adevăr conectaţi nu doar între ei, ci şi la reţeaua de intrigi din jurul lui Lee Harvey Oswald în acea vară fatidică.

DIN NOU — MICUTUL ISRAEL LIPSIT DE APĂRARE...

Marea răsplată a venit atunci când Reitzes a facut greseala, în acelaşi mod în care o făcuse mai devreme Robert Harris,menţionat

anterior. Ca răspuns la postarea mea către Reitzes, în care spuneam: „Indiferent cât de mult reușești să-l discreditezi pe Garrison și să-l albesti pe Clay Shaw (și chiar Permindex), nu poţi ignora faptul că Israelul avea motivul și mijloacele și că jucătorul cheie al CIA în asasinat și acoperire a fost omul Mosad-ului de la CIA" (referindu-mă la James J. Angleton), Reitzes a răspuns: „Asta e o prostie. Chiar dacă Israelul ar fi avut «motivul», ar fi riscat anihilarea completă de catre SUA dacă rolul său ar fi fost expus." Într-un alt moment, Reitzes a spus: „Este un nonsens complet și absolut.Țările mici care trăiesc în situaţii precare nu lucrează pentru a asasina liderii superputerilor mondiale... Israelul nu ar fi avut o astfel de scuză.Nu îl ucizi pe liderul progresist al unei superputeri mondiale care este unul dintre cei mai mari aliaţi politici ai tăi. Punct."
I-am spus lui Reitzes: „Acum, Dave, ai căzut de fapt prin gheața subţire. Nu credeam că se va întâmpla. Dar acum ai început să încerci să discreditezi posibilitatea implicării Israelului."
Înainte de asta, Reitzes nu încercase de fapt să respingă implicarea Israelului. Abordarea sa fusese pur și simplu să-l reabiliteze pe Clay Shaw și să sugereze că asocierea lui Shaw cu Permindex nu avea nici o legătură nici asasinarea lui JFK, nici cu vreun fel de intrigă de informaţii.În mod remarcabil, Reitzes a făcut chiar afirmaţia că „Angleton, între timp, cu greu ar putea fi relevant pentru scenariul lui Piper. Care ar fi implicarea lui?" ignorând faptul temeinic documentat că Angleton a fost într-adevăr un jucător cheie , cel puţin in mușamalizarea Comisiei Warren!
Am continuat, spunându-i lui Reitzes: „Ai ajuns până unde ai putut să ajungi din punct de vedere logic și să spui că Israelul era o țară atât de mică încât nu ar fi făcut niciodată un lucru atât de urât... Acum arăţi o oarecare slăbiciune față de întreaga lume a internetului. Israelul știa că putea să rezolve problema cu JFK (cu ajutorul CIA), așa cum CIA știa că putea să o facă cu ajutorul Israelului, tocmai pentru că un vechi aliat CIA-Mosad,LBJ, urma să se ocupe de lucruri."

DEZBÂTÂND CE NU SPUNE CARTEA

Dave a căzut prin gheață. Și-a încheiat recenzia cu sugestii că „Piper se simte mai confortabil discutând posibilele conexiuni ale asasinarii cu OZN-urilor, masonii, Coroana Britanica,Dosarele Gemstone și moartea lui Marilyn Monroe."

Desigur, acest lucru ar suna destul de condamnabil pentru majoritatea urmaritorilor online a recenziei lui Reitzes care nu citiseră Verdict Final, dar adevărul este că în carte am respins patru dintre aceste teorii, iar în cazul lui Marilyn Monroe (care de fapt a murit cu un an înainte de JFK) am relatat doar acuzaţia că gangsterul din Los Angeles, Mickey Cohen,care avea cu legături cu Israelul, i-ar fi orchestrat moartea. Aşadar, ceea ce făcea Reitzes era că încerca să distragă atenţia cititorilor recenziei sale de la ceea ce spun cu adevărat despre asasinarea lui JFK şi să îi facă să creadă că eu poate presupun că marţienii l-ar fi ucis pe JFK.
În cele din urmă, deşi reuşise să se abţină destul de admirabil, Dave nu a mai putut rezista. După ce s-a angajat într-o dezbatere serioasă - la început - a început în cele din urmă să posteze o varietate de materiale care atacau opiniile politice ale angajatorului meu, în loc să abordeze detaliile din cartea mea.

O CRITICĂ REZONABILĂ...

Aş fi neglijent să nu menţionez recenzia extinsă a Verdictului Final, postată în mai multe părţi pe internet de către Clark Wilkins. Recenzia sa a fost obiectivă în cel mai bun sens al cuvântului şi, deşi nu a concluzionat niciodată că este de acord cu teza mea, a remarcat la un moment dat că „Un novice ar putea pleca crezând că Piper şi-a dovedit cazul împotriva Israelului”. Şi aceasta este, desigur, exact ceea ce supără lobby-ul israelian.Wilkins a abordat într-adevăr problema foarte bine,de ce traficantul de arme israelian, Arnon Milchan, ar finanţa filmul lui Oliver Stone, JFK, care a dus la creşterea „conştientizării si a suspiciunii publice” cu privire la asasinarea lui JFK si dacă Mosad-ul ar fi fost într-adevăr implicat în asasinarea lui JFK,comentând: „Aş crede că ei ar fi dispuşi să evite interferenta intr-o problema relativ uitata”.
Am răspuns, însă, că „Simţirea mea este că filmul JFK a fost conceput pentru a oferi publicului un «consens» cu privire la asasinat - un fel de consens vag - şi că a funcţionat ca o supapă de eliberare pentru toţi cercetătorii pentru a vedea în sfârşit o «mare teorie» pusă pe ecran.” Se pare că Wilkins consideră conspiraţia asasinării lui JFK ca pe un scenariu dictat mai mult de bani decât de politică, evidenţiat de comentariul său că „Tulbură apele şi mai mult, şi un punct evitat complet de Piper, este că această mişcare puternică nu este alimentată de politică. Este alimentată de bani. Politica pur şi simplu o conduce... Piper a apucat tigrul de coadă

şi pot înţelege de ce a fost muşcat. S-a aventurat acolo unde puţini ar îndrăzni să calce."
Despre figura Mossad-ului, Tibor Rosenbaum, Wilkins a făcut comentariul atent:„Tibor Rosenbaum nu este un criminal. Nu este un mafiot. Din ceea ce înţelegem noi, este similar cu Benjamin Franklin atunci când Franklin a mers în Franţa în căutare de sprijin militar împotriva britanicilor. Rosenbaum, la fel ca si Franklin, a ieşit în căutare de ajutor pentru Israel pentru a obţine sprijin militar împotriva arabilor - şi, la fel ca Franklin - a reuşit sa-l obtina... Acest tip este un erou în Israel şi merită să fie." Wilkins a adăugat însă nota de avertizare că „Ceea ce nimeni nu ştie, sau cel puţin despre ce nimeni nu vorbeşte, este cum a obţinut Rosenbaum banii".Până când Wilkins citise cam un sfert din Verdict Final, el a comentat, ca răspuns la acuzaţiile conform cărora cartea era antisemită: „În acest moment, Piper încă nu m-a convins de o conspiraţie care implică Israelul sau Mosad-ul. Chiar dacă premisa cărţii eşuează, totuşi, m-a convins de altceva: şi anume puterea enormă pe care o are acuzaţia de antisemitism în America, încât poate inspira atâta indignare împotriva unei cărţi care este scrisă ca oricare alta".
Wilkins a remarcat că „Am fost martor la acest eveniment pe acest grup de ştiri. În momentul în care a fost adus în discuţie subiectul cărţii sale, au urmat acuzaţii de antisemitism împreună cu argumente,afirmaţii sau orice altceva că este un fel de revizionist al Holocaustului.
Piper descrie chiar această încercare de a-l discredita în cartea sa cu o precizie inconfortabilă."
Clark Wilkins nu a ajuns niciodată să-mi susţină teza de implicare a Mosad-ului în conspiraţia asasinării lui JFK, dar, cel puţin, el a recunoscut că entitatea Permindex, mereu controversată, era într-adevăr legată de operaţiunile Mosad-ului şi de intrigile internaţionale ale Israelului şi astfel a mers mult mai departe decât vor merge mulţi altii. În acest context, adresându-se unuia dintre criticii mei, James Olmstead, care a spus că Verdict Final a fost bazată exclusiv pe ceea ce Olmstead a descris ca fiind „ura mea faţă de statul Israel", Wilkins a comentat: „Veţi descoperi că Piper are dreptate. Ştiu că îl credeţi Darth Vader, dar îşi face temele."
Mulţumiri lui Clark Wilkins pentru efortul onest şi sincer de a afla adevărul, oriunde ar duce acesta.

CÂTEVA RECENZII PRIETENOASE...

Toate cele de mai sus nu sugerează că recenziile cărţii Verdict Final au fost în mod uniform doar suspecte sau ostile. Dimpotrivă. Am menţionat deja recenzia foarte pozitivă a jurnalistului israelian Barry Chamish. De fapt, în plus, au existat mai multe recenzii prietenoase care au apărut în mai multe locuri şi merită menţionate.
Una dintre aceste recenzii a apărut în Psychotropedia: A Guide to Publications on the Periphery, un compendiu de cărţi şi literatură „alternative" şi „underground" care sunt adesea dificil de găsit în aşa-numitul mainstream. Editată de Russ Kick, Psychotropedia a fost publicată de Headpress/Critical Vision din Manchester, Anglia, în 1998 şi a inclus această recenzie extrem de corectă, care sună astfel**:„Verdict Final" este o carte despre conspiraţia lui JFK pe care probabil nu o veţi vedea niciodată menţionată, nici măcar de alţi cercetători în domeniul asasinatelor. Teza lui Michael Piper estecă Israelul în special agenţia sa de informaţii,Mosad-ul a orchestrat asasinarea lui Kennedy.**
Piper este un angajat vechi al Liberty Lobby, o organizaţie foarte conservatoare şi populistă care publică ziarul săptămânal The Spotlight.Criticii săi spun că organizatia Liberty Lobby este antisemita, dar e pur şi simplu foarte critica faţă de Israel. Menţionez aceste informaţii ca informaţii generale, nu pentru a lua partea cuiva in aceasta chestiune. Puteţi decide singuri.
Încă o recenzie pe internet a cărţii Verdict Final a venit dintr-o sursă destul de interesantă: Daniel Brandt, un veteran şi o figură bine-cunoscută a aşa-numitei mişcări „Noua Stângă" din anii 1960. În vremuri mai recente, dl Brandt a fost asociat cu buletinul informativ NameBase Newsline şi cu Public Interest Research, care computerizează pe categorii un index principal al materialelor publicate de interes pentru cercetătorii care investighează subiecte precum cel militar,informatii, istoria politică, etc.Recenzia cărţii Verdict Final este următoarea (în întregime):
Chiar in momentul când abonamentul nostru de doi ani la ziarul Spotlight al Liberty Lobby se apropia de sfârşit, apare această carte a lui Michael Collins Piper, scriitor la Spotlight. Am decupat un număr considerabil de articole de investigaţie

pentru NameBase în acea perioadă și nu ne-am mai simțit în defensivă când criticii noștri de stânga au condamnat The Spotlight ca si antisemit.
Rarele cazuri de zel antisionist excesiv din Spotlight sunt mai mult decât compensate de reportajele lor constant credibile despre alte probleme.
Când am văzut publicitatea în avans pentru Verdict Final, care susținea că această carte va oferi „dovezi uimitoare" că Mosad-ul a fost implicat în asasinarea lui JFK, am fost puțin nervoși. Se pare că legăturile cu Mosad prezentate de Piper sunt mai degrabă circumstanțiale decât concludente, dar cu siguranță merită luate în considerare. Alte aspecte ale mlaștinii JFK pe care Piper le discută, cum ar fi legătura Mafia-CIA-Israel(cu Meyer Lansky și James Angleton în rolurile principale), Charles De Gaulle și problemele sale cu OAS și afacerea înfricoșătoare a Permindex, sunt rareori tratate în altă literatură despre JFK. Așadar, am fost bucuroși să includem această carte în NameBase, mai ales că nu are un index propriu.
[Notă: prima și a doua ediție a cărții „Verdict Final " nu au fost indexate. Edițiile ulterioare sunt indexate.]
Însuși faptul că dl. Brandt (care provine din așa-numita „stânga" politică) a scris o recenzie evidentă, corectă și deschisă este interesant în sine și confirmă exact ceea ce am spus de la început: că „Verdict Final" nu are nici o teză sau orientare de „dreapta".
Cea mai recentă recenzie publicată a cărții „Verdict Final" apare în Amok Fifth Dispatch: Cartea sursă a extremelor informației (Los Angeles, Amok Books, 1999). Editată de Stuart Swezey, „Amok" se descrie ca un ghid pentru „cele mai bizare, controversate și provocatoare cărți disponibile de la sute de edituri din întreaga lume". Recenzia „Verdict Final " de la Amok este următoarea în întregime:
Această carte oferă chiar și celor mai înfocați devotați ai haosului și misterului mai mult decât suficient material de digerat. În această stranie răsturnare de situație a evenimentelor,accentul se mută asupra rolului Israelului în asasinarea lui JFK. Autorul îl conduce pe cititor direct pe terenul lui Meyer Lansky, Mickey Cohen și al Mosad-ului, susținând că Israelul și serviciile sale secrete aveau un

motiv să se opună lui JFK; şi că aliaţii Israelului din mafie şi CIA interacţionau, la rândul lor, între ei şi se opuneau lui JFK; astfel, aceste forţe s-au aliat în conspiraţia lui JFK.
Aşadar, deşi există cei care vor continua să mă denigreze şi să atace Verdict Final în propriile lor scopuri, există câteva suflete curajoase care sunt dispuşi să spună că această carte are mai multe merite decât ar fi dispuşi unii dintre criticii mei să recunoască. Apreciez acest lucru.
DENIGRAREA PROCURORULUI GARRISON CONTINUĂ...
De la lansarea filmului JFK al lui Oliver Stone (care a reaprins interesul public larg pentru teoriile conspiraţiei privind asasinarea lui JFK), a existat un efort reînnoit de a discredita toate conspiraţiile privind asasinarea lui JFK care indică implicarea CIA - şi în special a anchetei lui Jim Garrison.
Cel mai notabil efort de a-l discredita pe Garrison a venit odată cu publicarea în 1998 a cărţii „Martor fals" de Patricia Lambert, care este în mare parte dedicată afirmaţiei că Jim Garrison a fost un nebun nechibzuit şi că Clay Shaw a fost doar un monden inocent care a căzut pradă unui demagog periculos.
Deşi au existat multe critici notabile la adresa cărţii lui Lambert, cea publicată în The Baltimore Sun pe 14 martie 1999 de Joan Mellen - autoarea a 12 cărţi şi profesoară în cadrul programului de scriere creativă al Universităţii Temple - rezumă cel mai bine opera lui Lambert, spunând că cartea „răstoarnă faptele, suprimă o cantitate enormă de material şi oferă o imagine atât de distorsionată încât o face slaba ca valoarea istorică". D-na Mellen subliniază, de asemenea, că, deşi coperta cărţii lui Lambert o descrie drept „scriitoare/editoare", nici o carte, revistă sau articol de ziar scris de Lambert nu este citată vreodată.
Ar fi nevoie de încă o carte pentru a trata multe dintre tergiversările domnişoarei Lambert dar cea mai memorabilă merită citată aici. În efortul său de a infirma faptul că Clay Shaw a fost într-adevăr un activ al CIA, Lambert s-a angajat într-o serie destul de remarcabilă de răsturnări de situaţie la paginile 204 şi 205 ale cărţii sale pentru a încerca să explice propriile înregistrări ale CIA care documentează legăturile de lungă durată ale lui Shaw cu CIA.
Contorsionarea uimitoare a lui Lambert este următoarea (emfaza adăugată):
„Totuşi, amploarea completă a asocierii lui [Shaw] cu

agenția este deocamdată neclară. Problema este întunecată de un proiect CIA din anii 1960, cunoscut sub numele de QK/ENCHANT.CIA l-a implicat aparent pe Shaw (poate fără știrea lui) pentru acest proiect, care,conform unei surse neoficiale, nu era nimic mai mult decât un program pentru chestionarea de rutină a persoanelor implicate în comerțul internațional.
În acest moment, ce era de fapt operatiunea QK/ENCHANT, dacă a ajuns sau nu la bun sfârșit și ce știa Shaw, dacă știa ceva,despre acest proiect secret, rămân, de asemenea, necunoscute. Dar munca lui Shaw pentruCIA, oricare ar fi fost ea, este irelevantă. Din moment ce Garrison nu l-a conectat niciodată la asasinat, legătura lui cu CIA nu a însemnat nimic acum treizeci de ani și nu mai înseamnă nimic astăzi."
Observați jocul de cuvinte: „amploarea completă... este deocamdată neclară... întunecată... aparent... poate... conform unei surse neoficiale... dacă a ajuns sau nu...rămân, de asemenea, necunoscute... orice ar fi fost."
Apoi, Lambert ne spune că, din moment ce (în opinia ei) Garrison nu a reușit să il conecteze pe Shaw cu asasinatul, legătura lui Shaw cu CIA nu a însemnat oricum nimic.
Lambert însăși dezvăluie, fără să știe, că Shaw nu era pur și simplu un alt om de afaceri american care a avut o scurtă asociere cu CIA ca parte a călătoriilor sale internaționale. La pagina 325 a cărții sale, Lambert subliniază că documentele CIA în sine dezvăluie că Shaw a fost contactat pentru prima dată de CIA în 1948 și a fost contactat de CIA de un total de treizeci de ori în următorii opt ani. Lambert se așteaptă să presupunem că toate documentele CIA pe care le citează sunt singurele documente CIA referitoare la munca pe care Shaw a efectuat-o pentru agenție - un adevărat salt la credință.
În ciuda tuturor acestora, domnișoara Lambert (desigur) nu abordează posibilitatea ca Shaw să fi lucrat, în aceeași perioadă si pentru Mosad-ul israelian. Domnișoara Lambert nu citează nici un document Mosad într-un sens sau altul în această privință. Dar adevărul este că știm că Shaw a fost într-adevăr strâns asociat cu Mosad-ul prin intermediul Permindex.
La pagina 285 a cărții sale, Lambert adaugă că: „Nu există nici o dovadă că legătura lui Shaw cu [Permindex] a făcut parte dintr-o

activitate secretă ca agent de informaţii internaţional la nivel înalt... Shaw cu siguranţă nu a depus nici un efort pentru a-şi păstra asocierea cu grupul secretă: în 1962 a menţionat-o în informaţiile biografice publicate în Who's Who. Dacă ar fi fost conştient de legătura grupului cu serviciile de informaţii, pare puţin probabil să fi făcut asta." Desigur, acest lucru presupune, în primul rând, că Shaw ştia în 1962 că Permindex va juca un rol în asasinarea lui JFK în 1963 şi că, de fapt, Permindex va fi legat de crimă. La urma urmei, nu a fost intenţia conspiratorilor ca fie Shaw, fie Permindex să fie conectaţi la conspiraţia asasinării lui JFK. Dar asta nu înseamnă prea mult pentru Lambert.
Nu este surprinzător faptul că Lambert depune eforturi extraordinare pentru a infirma ideea că Lee Harvey Oswald ar fi avut vreo asociere cu agentul contractual al CIA, David Ferrie. La pagina 61 a cărţii sale, ea descrie o fotografie cu a lui Oswald şi Ferrie împreună la un grătar al Patrulei Aeriene Civile ca fiind ceva ce „a stabilit doar o suprapunere de asociere cu acea organizaţie" - o altă tergiversare lingvistică remarcabilă. Cu toate acestea, ca o consecinţă a unei game largi de cercetări temeinice, coroborate cu noi descoperiri ale producătorului de film independent Daniel Hopsicker (menţionat în Anexa Trei), ştim cu siguranţă că Oswald şi Ferrie au fost strâns asociaţi.Lambert susţine, de asemenea, că nu există nicio mărturie „credibilă" care să-l plaseze pe Oswald în asociere cu agentul contractual al CIA, Guy Banister. Utilizarea termenului „credibil" de către ea este doar un alt mod de a spune că cei - inclusiv amanta lui Banister,Delphine Roberts, şi fiica ei, printre alţii - care au mărturisit despre asocierea lui Oswald cu Banister pur şi simplu nu pot fi crezuţi.
În cele din urmă, cartea lui Lambert pur şi simplu nu poate fi credibilă.

DEZINFORMARE COMPLET NOUĂ, ÎN STIL CIA-MOSSAD

Mass-media din întreaga lume a acordat mare importanţă lansării unei noi cărţi care pretindea că „dovedeşte" că KGB-ul sovietic a fost cel care a născocit povestea conform căreia CIA s-ar afla în spatele asasinării lui John F. Kennedy.
Cartea pretinsă a fi istoria secretă a operaţiunilor secrete ale KGB-ului în SUA şi Europa. Cartea „Sabia şi scutul" de profesorul Christopher Andrew de la Cambridge - descris ca „una dintre

autoritățile de top din lume în domeniul istoriei informațiilor" - se spune că se bazează pe ceea ce se spune că sunt note și transcrieri ample (compilate în secret pe o perioadă de 12 ani) ale unui număr vast de dosare din arhivele KGB.
Notele în sine ar fi fost scoase ilegal din sediul KGB și apoi în Marea Britanie.Potrivit lui Andrew, cartea sa este un rezumat adnotat și completat al dosarelor, așa cum au fost furnizate de fostul arhivist KGB, Vasili Mitrokhin, care s-a retras din KGB în 1984 și care apoi a dezertat în Marea Britanie în 1992, după ce CIA l-a respins pe Mitrokhin.Se pare că Mitrokhin și-a scos notițele extrase din dosarele KGB în pantofi și buzunare și apoi le-a îngropat - până la dezertarea sa - sub podeaua casei sale de la țară.Cu toate acestea, chiar și The Washington Post, care rareori critică CIA sau serviciile secrete britanice, a publicat o recenzie a cărții lui Andrew pe 6 decembrie 1999, realizată de veteranul in informații David Wise, care comentează că: „O carte sponsorizată de o agenție de informații trebuie abordată cu prudență". O problemă majoră a cărții lui Andrew este că, deși conține note de subsol destul de amănunțite, cu sute de referințe la o gamă largă de materiale, nu este întotdeauna clar (de fapt, cel mai adesea) dacă Andrew pretinde că citează arhivele Mitrokhin ca sursă sau dacă informațiile pe care le prezintă reprezintă propria interpretare a lui Andrew, bazată pe materialul altora. În acest sens, așadar, deși cartea este destul de abil scrisă, astfel încât pare să prezinte informațiile prezentate ca provenind din dosarul presupus furat al KGB-ului, acest lucru nu este neapărat așa. Prin urmare, cititorul ar trebui avertizat.
Se pare că arhivele lui Andrew prezintă arhivele Mitrokhin ca un fel de efort de a contracara noile istorii oficiale ale KGB-ului care sunt publicate de succesorul KGB-ului din era post-sovietică, SVR. De exemplu, Andrew îl critică pe Lolly Zamoysky, editorul literar SVR al noii istorii oficiale în mai multe volume, ca fiind „bine cunoscut" în KGB„pentru credința sa într-un complot masonic-sionist global" și pentru că a publicat anterior o carte din 1989 intitulată În spatele fațadei Templului Masonic„care dădea vina pe francmasoni pentru izbucnirea Războiului Rece".
Potrivit lui Andrew, Zamoysky a susținut că „francmasonii au controlat întotdeauna eșaloanele superioare ale guvernului în țările occidentale...

Masoneria, de fapt, conduce, «controlează de la distanţă» societatea burgheză... Adevăratul centru al mişcării masonice mondiale se găseşte în cea mai „masonică" ţară dintre toate, Statele Unite... „Astfel, cartea lui Andrew este, în mod efectiv, o încercare de a contracara acuzaţiile de intrigă sionistă la nivel înalt, care a fost documentată de serviciile de informaţii oficiale ruseşti post-KGB.

UNDE ESTE ANGLETON? UNDE ESTE ISRAELUL?

În acest sens, este destul de remarcabil de observat că în întregul acestui volum de 700 de pagini, documentat şi indexat pe larg, există o singură referinţă indexată la Israel şi nici o referinţă indexată la Mosad, aceasta în ciuda faptului larg cunoscut că Mosad-ul a jucat un rol central alături de CIA în operaţiunile sale din Europa de Vest pe parcursul perioadei pe care Andrew a pretins a o descrie, pe baza dosarelor lui Mitrochin.

De asemenea, în aceeaşi ordine de idei, există doar două referinţe indexate la şeful de contrainformaţii al CIA, James Jesus Angleton. Acest lucru este interesant extrem de interesant - deoarece Angleton, care este cel mai bine amintit pentru poziţia sa stridentă antisovietică, după ce a petrecut decenii căutând o „cârtiţă KGB" în ierarhia superioară a eşaloanelor CIA şi spioni KGB în agenţiile de informaţii occidentale aliate fiind de asemenea, un loialist israelian devotat care şi-a păzit cu fermitate rolul de legătură al CIA cu Mosad-ul. Totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, referinţele trecătoare ale lui Andrew la Angleton se referă la subiecte care au apărut în zeci, dacă nu sute, de alte cărţi pe tema intrigilor de informaţii. Cumva, rolul Mosad-ului şi al aliatului său CIA, Angleton, au scăpat prin gaura memoriei în această relatare dealtfel masivă a intrigilor KGB care dacă istoriile oficiale ne-ar face să credem se aflau sub supravegherea directă a operaţiunilor de contrainformaţii zilnice ale lui Angleton la CIA.

Poate cea mai evidentă dovadă de fraudă pură, per se, în producţia Andrew-Mitrokhin este încercarea fragilă şi destul de transparentă de a absolvi CIA-ul de orice implicare în asasinarea lui John F. Kennedy şi în acelaşi timp, să pară că aşa-numitele „teorii" care leagă CIA de crimă erau exclusiv dezinformări promovate de KGB.

De fapt, când vestea despre cartea lui Andrew a fost anunţată pentru prima dată în marile mijloace de informare în masă, majoritatea rapoartelor s-au concentrat - uneori exclusiv - pe

presupusa dezvăluire că, de fapt, KGB-ul s-ar afla în spatele teoriei că CIA ar fi fost implicată în uciderea preşedintelui. Majoritatea oamenilor care au citit aceste ştiri ar fi putut afla probabil puţin mai mult decât atât, având în vedere natura ştirilor în cauză.
Cartea lui Andrew susţinea că datele KGB furate de Mitrokhin au dezvăluit că o scrisoare - despre care se presupune că a fost scrisă înainte de asasinarea de către asasinul acuzat al lui JFK, Lee Harvey Oswald, şi adresată unui „domn Hunt" (probabil E. Howard Hunt de la CIA) - era de fapt un fals KGB.
Potrivit lui Andrew, scrisoarea a fost fabricată la mijlocul anilor 1970, după ce numele lui Hunt a ajuns în atenţia publicului larg din cauza implicării sale în scandalul Watergate şi apoi trimisă unor cercetători independenţi care investigau asasinarea lui JFK. Ca parte a acestui efort de a justifica CIA, bazându-se pe povestea presupusei falsificări a documentelor KGB, Andrew dedică multă energie ţesând o pânză literară în jurul acuzaţiei că investigatorul pionier al asasinării lui JFK, Mark Lane, a fost fie conştient, fie inconstient un instrument al KGB-ului în carte sa Judecata Pripita privind critica inovatoare a lui Lane la adresa Raportului Comisiei Warren despre asasinarea preşedintelui Kennedy. Andrew îl leagă pe Lane de teoria conform căreia „CIA l-a ucis pe JFK", dar nu reuşeşte să-şi informeze cititorii că niciodată în Judecata Pripita, Lane nu a susţinut că CIA a fost implicată în asasinarea preşedintelui.
Şi cartea lui Lane nu a făcut niciodată referire, în nici un fel sau formă, la scrisoarea „Stimate domnule Hunt" aparent falsificată, atât de răspândită în presa care a acoperit cartea lui Andrew.
Deşi teza lui Lane despre implicarea CIA a fost conturată în cartea sa mult mai târziu din 1993, „Plausible Denial"(Negare Plauzibila), bazată parţial pe informaţiile care au ieşit la iveală în timpul apărării lui Lane în 1985 a ziarului The Spotlight
Împotriva procesului de calomnie intentat de E. Howard Hunt, scrisoarea „Stimate domnule Hunt" nu a jucat nici un rol nici în scenariul descris în „Plausible Denial". În plus, în „Plausible Denial", Lane dezvoltă dovezi solide care demonstrează că CIA însăşi a fabricat un scenariu care îl leagă pe Oswald de un ofiţer KGB din Mexic.
Întrucât această operaţiune CIA a avut loc de fapt cu mai mult de o lună înainte de uciderea preşedintelui Kennedy, aceste dovezi - de

sine stătătoare - demonstrează fără îndoială că CIA a fost implicată nu doar în mușamalizarea de după asasinat, ci și în planificarea crimei în sine și în încadrarea criminalului. Inutil să mai spun că Andrew nu abordează nimic din toate acestea.
De fapt, scrisoarea „Stimate domnule Hunt" a fost într-adevăr, cel mai probabil, un fals, dar rămâne întrebarea „cine" a născocit falsul, în ciuda afirmațiilor lui Christopher Andrew. Andrew, desigur, susține că KGB-ul a fost responsabil, dar în Verdict Final sugerez foarte clar că scrisoarea era un fals și că dovezile îl indică de fapt pe oficialul CIA de rang înalt, James J. Angleton ca fiind probabil făptașul, menționând că Angleton a jucat, de asemenea, un rol major în scurgerea de informații (cam în aceeași perioadă) a ceea ce se presupunea a fi un memorandum intern al CIA care sugera că Hunt se afla la Dallas în ziua uciderii președintelui.
Toate acestea explică probabil de ce Andrew este atât de hotărât să suprime faptele, țintindu-l pe Mark Lane, care, în mod singular, a făcut atât de mult pentru a scoate la iveală adevărul despre complicitatea CIA.
Andrew face de fapt afirmația categorică că Lane a primit finanțare de la KGB în momentul în care scria Rush to Judgment (Judecată Pripită), lăsându-i astfel pe cititori să concluzioneze că propria muncă a lui Lane a fost, în esență, parte a unui efort de dezinformare al KGB.
Totuși, în același timp, îngropat în secțiunea masivă de note de subsol a cărții,Andrew însuși recunoaște că atunci când Lane ar fi primit o sumă demnă de 1.500 de dolari de la biroul KGB din New York, „nu există nicio dovadă că Lane a realizat sursa finanțării", deși, în textul cărții în sine, Andrew susține că KGB-ul „a bănuit că ar fi putut ghici de unde provine".
De fapt, Lane nu a primit niciodată o astfel de contribuție substanțială de la nimeni, niciodată, în legătură cu munca sa privind asasinarea lui JFK. Cea mai mare contribuție a sa la acea vreme a fost o donație unică de 50 de dolari din partea celebrului comedian Woody Allen.
Andrew susține că „același intermediar" a plătit 500 de dolari pentru o călătorie pe care Lane a făcut-o în Europa în 1964. Acest lucru nu este adevărat. În plus, Andrew susține că, în timp ce se afla în Europa, Lane a încercat să viziteze Moscova pentru a discuta despre descoperirile sale legate de JFK. Din nou, nu este adevărat.

În timpul acelei călătorii, Lane a luat de fapt o poziţie deschisă împotriva cenzurii sovietice şi încălcărilor drepturilor omului în timpul unei vizite în Bulgaria, unde fusese invitat să vorbească la o conferinţă internaţională a avocaţilor. Lane şi-a ofensat atât de mult gazdele cu remarcile sale antisovietice, încât acestea l-au sfătuit că cea mai bună opţiune era să părăsească imediat ţara - un sfat care cu greu ar fi fost oferit cuiva favorizat de KGB.
Ceea ce este cel mai grăitor despre evidenta campanie de dezinformare a lui Andrew împotriva lui Lane (demnă de cea mai bună lucrare a KGB-ului) este chiar faptul că nici o carte a lui Lane (despre asasinarea lui JFK sau despre orice alt subiect) nu a fost vreodată tradusă şi publicată sub sponsorizare sovietică.
Zeci de autori americani au obţinut profituri uriaşe din publicaţiile sponsorizate de sovietici ale cărţilor lor în spatele fostei Cortine de Fier - dar nu şi Mark Lane. Dacă sovieticii ar fi fost cu adevărat interesaţi să susţină eforturile lui Lane, ar fi putut publica deschis oricare dintre cele şapte cărţi ale lui Lane (două dintre ele fiind bestselleruri), la fel cum au publicat alte cărţi, fără măcar să ridice o sprânceană.
Cu toate acestea, Christopher Andrew a făcut acuzaţii evident false despre presupusa „conexiune a lui Lane cu KGB". Acuzaţiile reprezintă o încercare deliberată de a păta reputaţia lui Lane şi o încercare de a respinge dovezile de complicitate a CIA la asasinarea preşedintelui Kennedy.
Prin urmare, nu este nedrept să observăm că propriile cursuri şi prelegeri ale lui Andrew au fost, de fapt, subvenţionate parţial de CIA, fapt pe care biografia lui Andrew de pe coperta cărţii sale nu îl menţionează, dar care este menţionat în termeni elogioşi în materialele promoţionale care au fost distribuite de editorul său.
Motivaţiile lui Andrew (şi legăturile sale cu comunitatea de informaţii) trebuie să ridice cu siguranţă semne de întrebare, având în vedere doar elementele pe care le-am luat în considerare aici.

TRUCURI MURDARE CARE ÎNCÂNTĂ

Pe 21 decembrie 1998, ADL a emis un comunicat de presă (care a fost, de asemenea, publicat pe internet) atacând un grup cunoscut sub numele de Consiliul Cetăţenilor Conservatori (CCC).
Comunicatul de presă al ADL a menţionat că am vorbit la reuniunea filialei CCC din capitala Washington, D.C.
şi a continuat să acuze că am făcut „comentarii antisemite" în

în discursul meu (ceea ce, apropo, pur și simplu nu este adevărat). În orice caz, iată faptele:
Pe 12 decembrie 1998, am fost invitat să vorbesc la un forum public ţinut în Arlington, Virginia, sponsorizat de CCC. Nu aveam nici o legătură anterioară cu CCC, nici atunci, nici ulterior. La scurt timp după aceea, însă, CCC a fost mediatizat pe primele pagini la nivel naţional, deoarece mai mulţi membri republicani ai Congresului s-au adresat și grupului, iar grupul a fost numit „rasist" de criticii săi. Adevărul este că CCC, în opinia mea, este obsedat de problemele rasiale, dar acesta nu a fost subiectul discursului meu adresat CCC, la fel cum nu plănuisem să vorbesc despre „Holocaust" atunci când ADL a folosit această problemă pentru a-mi zădărnici propunerea de a vorbi în California în toamna anului 1997. Poziţia mea este că voi vorbi oricărui grup care mă va invita.În orice caz, când am vorbit în faţa Consiliului Cetăţenilor Conservatori, un „investigator" de la Centrul Drepturilor pentru Sărăcia din Sud (SPLC) - care este aliat cu ADL - a fost prezent (sub acoperire) la adunare și la scurt timp după aceea, SPLC a publicat un raport despre eveniment care includea următoarele comentarii despre prestaţia mea din acea zi:
Următorul invitat este Michael Collins Piper, corespondent pentru tabloidul antisemit Spotlight, care explică faptul că Israelul a fost de fapt în spatele asasinării lui Kennedy. Piper devine din ce în ce mai furios pe măsură ce vorbește despre evreii despre care spune că controlează Hollywood-ul... Piper este însoțit de un bodyguard de culoare, membru al organizatie extremiste Natiunea Islamului, care stă liniștit în spate, cu ochii și identitatea protejate de ochelari de soare închiși la culoare. Piper își instruiește publicul că nu este racist, făcând un gest spre bodyguardul său, care zâmbește și dă din cap cu amabilitate la momentul potrivit.El este singura persoană de culoare prezentă... Piper încheie cu un comentariu despre cât de sătul s-a simțit să audă despre Holocaust și cum pur și simplu nu-i pasă câți evrei au murit.
Când am sunat la SPLC și apoi le-am scris o scrisoare prin care i-am informat că au publicat mai multe minciuni despre acţiunile și cuvintele mele din acea zi, vă pot asigura că au fost deosebit de tulburaţi să afle că aveam o înregistrare video a evenimentului care dovedea cât de mincinoși erau.

În primul rând, garda mea de corp prietenul meu afro-american - nu a fost niciodată membru al Naţiunii Islamului şi nici eu, nici el nu am spus vreodată că este. De fapt, garda mea de corp era tatăl unui băieţel care întâmplător este finul meu. În al doilea rând, deşi garda mea de corp purta ochelari de soare, aceasta se datora faptului că are un somn cronic care i-a făcut ochii vulnerabil la luminile puternice. În al treilea rând, nu am „instruit" niciodată publicul că „nu sunt rasist". De fapt, o altă persoană de la întâlnire a fost cea care a folosit acele cuvinte şi a făcut un gest spre garda mea de corp. Nu am fost eu. Totuşi, SPLC şi-a făcut cititorii să creadă că garda mea de corp era un fel de „Stepin Fetchit"(primul comediant de culoare devenit milionar, un personaj foarte controversat al anilor 1930) care se uita la public ca un unchi Tom naiv(o persoană reprezentata in literatura americana ca fiind excesiv de subordonată).
În cele din urmă, nu m-am înfuriat din ce în ce mai tare pe măsură ce vorbeam despre „evreii care controlează Hollywood-ul". De fapt, nu am discutat deloc despre subiect. După cum demonstrează înregistrarea video a evenimentului, m-am înfuriat din ce în ce mai tare pe măsură ce discutam despre cum autoproclamaţii cercetători ai asasinării lui JFK încercaseră să-mi suprime cartea. Cu toate acestea, când un membru al publicului a făcut un comentariu despre influenţa evreiască la Hollywood, am trecut cu vederea comentariul, remarcând râzând: „Tu ai spus asta. Eu nu".
Poate nu din întâmplare, persoana care a făcut comentariul despre influenţa evreiască la Hollywood a apărut mai târziu ca informator pentru SPLC şi FBI.
Cu toate acestea, raportul SPLC a fost postat ulterior pe internet - pentru ca întreaga lume să-l vadă nu numai cei de la SPLC, ci şi altii care aveau un interes să mă defăimeze. Ceea ce este interesant este că, odată ce am îndrăznit să contest SPLC cu faptele, aceştia şi-au modificat rapid acuzaţiile.
Pe bună dreptate, SPLC s-a temut de ceea ce ar fi fost evidentul circ care ar fi erupt dacă garda mea de corp i-ar fi dat în judecată la Washington, D.C., unde acest grup autoproclamat „antirasist" ar fi fost forţat să explice unui juriu care ar fi fost aproape sigur majoritar negru de ce au abuzat cu răutate un afro-american nevinovat a cărui unică crimă a fost că era gardă de corp pentru prietenul său (naşul fiului său mic) care fusese anterior ameninţat

de Liga Evreiască de Apărare.
Ceea ce este deosebit de intrigant la acest eveniment CCC atât de fals commemorat de SPLC este că unul dintre liderii naţionali ai CCC, Jared Taylor, a boicotat de fapt evenimentul, evident ofensat de sugestiile mele că Israelul şi CIA ar fi făcut ceva neplăcut.
Acest lucru nu m-a surprins. La sfârşitul lunii august a anului 1993, unul dintre prietenii lui Taylor, Theodore J. O'Keefe, mi-a spus că odată, în timp ce îi vizita pe dl. Taylor şi soţia sa la domiciliu, soţii Taylor au primit un telefon de la Irwin Suall, pe atunci directorul de „investigare a faptelor" al ADL. Membrul obişnuit al CCC ar trebui să se întrebe de ce Taylor primea apeluri la domiciliu de la ADL, care dealtfel denigrează membrii obişnuiti ai CCC.
Pe scurt: mi se pare că, deşi ADL organizeaza intrigi în culise cu persoane percepute ca fiind „rasiste", ADL nu se deranjează cu adevărat că sunt „rasiste" atâta timp cât susţin linia de propagandă a ADL în ceea ce priveşte Israelul.
Poate că ADL (care se opune şi el acţiunii afirmative, la fel ca si CCC) are o agendă mai amplă in lucru. La urma urmei, se ştie de ani de zile că FBI-ul le-a permis informatorilor săi din Ku Klux Klan să se angajeze în acte reprobabile impotriva persoanelor de culoare, dar, în acelaşi timp, exista un ordin vechi prin care nu puteau critica evreii sau Israelul. Deci, acest lucru este într-adevăr foarte grăitor. În orice caz, când ziarul org. CCC a publicat o recenzie foarte scurtă a cartii mele, ziarul nu a menţionat niciodată faptul că cartea leagă Mosad-ul de asasinarea lui JFK, făcând doar aluzii sumbre la „alte agenţii" în afară de sindicatul Lansky care ar fi putut fi implicate.
Acum, iată concluzia: Am aflat între timp că organizatorul CCC care a aranjat întâlnirea la care am vorbit a fost aproape sigur un fel de agent de informaţii - probabil lucrând pentru serviciile secrete britanice - aşa că ridică întrebări despre motivul pentru care am fost invitat să vorbesc în primul rând.
INTERPRETATAREA ACTUALĂ DENATURATA A PRESEI
Modul în care presa a relatat cazul JFK în ultimii ani este bine ilustrat de două articole similare publicate în „conservatorul" Washington Times pe 5 iunie 1998 şi a doua zi în omologul „liberal" Times din capitala naţiunii, Washington Post. Articolul din Times, intitulat „Ideea lui Garrison privind complicele a fost respinsă de

văduva lui Oswald", a fost scris de Hugh Aynesworth, un entuziast veteran al Comisiei Warren, care lucrează acum pentru Times. Articolul relata că o transcriere de 79 de pagini a mărturiei doamnei Oswald din 1968 în faţa unui mare juriu convocat de procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, tocmai fusese publicată de Consiliul de Revizuire a Înregistrărilor Asasinatelor din Washington şi că transcrierea a dezvăluit că doamna Oswald credea că soţul ei a acţionat singur în asasinat.
A doua zi, pe 6 iunie 1998, Washington Post a relatat în esenţă aceeaşi ştire sub titlul „Văduva lui Oswald a respins conspiraţia, arată documentele". Cititorul ocazional ar concluziona că doamna Oswald a acceptat afirmaţia Comisiei Warren conform căreia soţul ei era într-adevăr asasinul lui JFK şi că acesta a acţionat singur. Dintre cele două relatări din ziar, însă, articolul din Post a fost din punct de vedere tehnic cel mai sincer. Paragraful final al articolului din Post a scos la iveală: „De-a lungul anilor, însă, şi-a răzgândit în privinţa vinovăţiei lui Oswald, acceptând în cele din urmă teoriile conspiraţiei".
În aceeaşi perioadă,ziarul Parade a continuat cu vechea viziune conform căreia crima organizată era responsabilă pentru asasinarea lui JFK. Un comunicat de presă din 4 iunie 1998 al publicaţiei Parade a anunţat că „Bobby Kennedy credea că mafia l-a ucis pe JFK", citându-l pe Jack Newfield, asociat apropiat al RFK, ca sursă. Trebuie reamintit că Newfield a scris articolul de pe 14 ianuarie 1992 din The New York Post (ilustrat în secţiunea foto a cartii Verdict Final) în care promova povestea extrem de improbabilă conform căreia şeful sindicatului Teamsters, Jimmy Hoffa, şi-ar fi folosit conexiunile cu „mafia" pentru a aranja asasinarea lui JFK.
Faptul că saptamanalul Parade s-a alăturat paradei de muşamalizare nu este o surpriză. Suplimentul de duminică este o voce media a puternicei familii Newhouse (condusă de S. I. „Si" Newhouse) şi considerată de scriitorul de monden Stephen Birmingham a doua cea mai bogată familie evreiască din America. În numărul din martie/aprilie 1995 revista Spy, acum desfiinţată, a publicat un articol interesant intitulat „Spy descoperă legătura Kennedy-Newhouse", scris de procurorul din New York John Klotz. Articolul spunea parţial:
„Are Si Newhouse informaţii incriminatorii despre asasinarea

lui Kennedy?
Timp de peste 30 de ani, Newhouse și imperiul său media au jucat un rol unic în controversa din jurul evenimentelor de la Dealey Plaza...
O anchetă privind asasinarea lui Bobby Kennedy a fost în mod curios deviată de imperiul Newhouse. În cartea „Asasinarea lui Robert F. Kennedy", autorii prezintă dovezi convingătoare ale unei conspirații.
Potrivit co-autorului și fostului agent FBI, William Turner, după ce editorul cărții, Random House, a fost achiziționat de Newhouse, compania a luat măsuri agresive pentru a-i retrage publicarea...
Mai recent, Random House a publicat Case Closed(Caz Inchis), care susține teoria Comisiei Warren conform căreia Oswald a acționat singur. Având în vedere dependența autorului Gerald Posner de „sursele confidențiale de informații", unii au sugerat că Case Closed este o propagandă tipică a CIA-ului.
În cele din urmă,în iunie 1995],Random House urmă să lanseze o nouă carte a lui Norman Mailer, în care se așteaptă ca acesta să-și retragă convingerea adesea declarată că o conspirație l-a ucis pe JFK.
Potrivit biografului lui Newhouse, Thomas Maier, omul care l-a prezentat inițial pe Mailer Newhouse editurii Random House a fost Roy Cohn. Ce a determinat devotamentul lui Newhouse față de mușamalizările in cazul Kennedy?
Ar trebui puse întrebările: Ce știe Si Newhouse și când a aflat?

De fapt, „devotamentul lui Newhouse față de mușamalizările lui Kennedy" ar fi putut fi stimulat de prietenia sa de-o viață cu Roy Cohn, menționat anterior, care, așa cum am menționat anterior, a fost un investitor în operațiunea Permindex a Mosad-ului.
Și am fi neglijenți dacă nu am observa că un ziar al lui Newhouse The New Orleans Times-Picayune—care a dominat presa zilnic in orașul natal al membrului consiliului de administrație Permindex, Clay Shaw, cerând capul lui Jim Garrison pe tavă atunci când procurorul districtual din Crescent City nu a reușit să-l condamne pe Shaw pentru rolul său în conspirația de asasinare a lui JFK. Așadar, faptul că presa lui Newhouse s-a

grăbit să prezinte ultima interpretare a lui Jack Newfield asupra teoriei conform căreia „Mafia l-a ucis pe JFK”, sugerând că aceasta era punctul de vedere al lui Robert Kennedy, nu este o surpriză. Newfield a apărut, de asemenea, ca una dintre vocile care promovează ideea că fraţii Kennedy erau îndrăgostiţi de Israel. Aşa cum Parade promova interpretarea lui Newfield despre „Bobby şi Mafia”, Jewish Bulletin of Northern California a publicat un articol pe 29 mai 1998, proclamând că„RFK, un RFK pro-semit, si-a depăşit educaţia primita din familie, spune autorul”.
Articolul l-a citat pe Newfield spunând că asasinarea lui JFK l-a afectat atât de mult pe RFK încât „a ajuns să se identifice cu oricine altcineva care era rănit sau îndurerat în vreun fel... [şi că RFK] avea un loc special în inima sa pentru evrei şi Israel... Bobby a devenit, cu timpul, pro-semit şi a făcut tot posibilul să se înconjoare de evrei”. Autoproclamatul fost agent al Mosad-ului, David Heymann, în biografia sa critică a lui RFK, a avut o perspectivă diferită, relatând că „Mai multe persoane l-au acuzat pe RFK că foloseşte o terminologie [antisemită] atunci când discuta în privat despre evrei. Potrivit lui Truman Capote, «El se referea adesea la evrei fie «jikes» (jidan), fie «yids» (jidov).»
Potrivit uneia dintre sursele mele, care a menţinut o relaţie de lucru strânsă cu un prieten intim al familiei Kennedy şi prieten politic, RFK era cunoscut atunci când discuta despre evrei în restaurante şi în alte locuri unde putea fi auzit referindu-se la evrei drept „liberali”.Ceea ce sugerează toate acestea, în orice caz, este că există acum un efort media concertat de la lansarea Verdictului Final şi de la asimilarea pe scara larga a dezvăluirilor cartii privind relaţia dificilă dintre JFK şi Israel - de a-i prezenta pe fraţii Kennedy ca fiind sionişti devotaţi, când nimic nu putea fi mai departe de adevăr.
Această campanie de propagandă a atins apogeul pe 3 iunie 1998, în timpul unei festivitati de o săptămână - 50 de ani de la naşterea Israelului, ţinută la Gara Union din Washington, D.C., a existat un program special:„În memoria lui Robert Kennedy”, sponsorizat de Liga Anti-Defăimare. Programul menţiona că „Acest eveniment este un omagiu adus legăturii puternice dintre familia Kennedy şi statul Israel”.
Esti tentant să râzi de îndrăzneala extrema şi revizionismul care se manifestă aici, dar este clar că dovezile relatiei familiei Kennedy cu Israelul sunt într-adevăr extrem de incomode pentru Israel.

ACEI ORIBILI BĂIEȚI KENNEDY...

În acelaşi timp, mass-media promovează o nouă abordare a asasinării lui Kennedy în sine, sugerând că Jack şi Bobby Kennedy au fost practic responsabili pentru propriile asasinate, deoarece au îndrăznit să se implice în intrigi CIA împotriva lui Castro şi a altora în timpul administraţiei JFK.Familia Kennedy este, de asemenea, acuzată că a participat la stimularea teoriilor conspiraţiei legate de JFK în urma asasinatului.

Într-o opinie exprimata in Newsweek pe 12 octombrie 1998, Gerald Posner, favoritul CIA al ,,demontarii" teoriei conspiraţiei legate de JFK", a declarat că „familia Kennedy ar fi putut alimenta în mod accidental maşina conspiraţiei", spunând că rezultatul principal al publicării a mii de documente despre asasinarea lui JFK de către Comisia de Revizuire a Arhivei Asasinatelor „dovedeşte că a existat într-adevăr o muşamalizare,dar nu a asasinatului". Muşamalizarea, spune Posner, a fost cea a faptelor ilegale ale fraţilor Kennedy comise înainte de asasinarea lui JFK.

În mod similar, Max Holland, autorul unei noi (relativ favorabile) istorii a Comisiei Warren, a propus ideea în numărul din 6 decembrie 1998 al Boston Sunday Globe că „CIA nu a fost un ,,elefant" necinstit(aluzie la uriasul pe care nu-l vede nimeni dar e acolo), ci mai degrabă instrumentul personal al preşedintelui Kennedy, utilizat in scopuri benefice sau malefice, în timpul Războiului Rece". Cea mai importantă lucrare care a prezentat teoria conform căreia manipularea CIA de către fraţii Kennedy a fost în cele din urmă responsabilă pentru tragedia asasinării lui JFK a apărut în volumul lui Gus Russo din 1998, „Live by The Sword". Teza lui Russo - dacă poate fi rezumată simplu - este în esenţă aceasta:

● John F. Kennedy şi fratele său, procurorul general Robert Kennedy, erau hotărâţi să-l ucidă pe Fidel Castro. Fraţii Kennedy au preluat controlul complet asupra CIA, iar agenţia respectivă a devenit practic un fief al familiei Kennedy, Bobby însuşi acţionând ca asasin şef responsabil pentru comploturile de asasinare a lui Castro.

● Potrivit lui Russo, elementele anti-Castro din New Orleans, conectate la CIA care îl înconjurau pe asociatul lui Oswald, David Ferrie, lucrau de fapt pentru Bobby Kennedy manipulare fascinantă a situaţiei!

● Între timp, nebunul singuratic Lee Harvey Oswald - care era un discipol convins al dictatorului cubanez Castro şi nu se afla, în nici un caz, sub controlul CIA - era ocupat să promoveze cauza lui Castro.
● Undeva, cumva, Oswald Marxistul a decis să devină Oswald Asasinul. Fie că Oswald acţiona în numele lui Castro (sau cu ajutorul discret al dictatorului cubanez), Russo nefiind sigur pe teza sa.
● Apoi, după ce JFK a fost ucis, Bobby Kennedy şi CIA au făcut tot pentru a-şi acoperi urmele şi a ascunde faptul că Jack şi Bobby Kennedy complotau să-l ucidă pe Castro.
● John Foster Dulles - directorul CIA concediat de JFK după fiasco-ul din Golful Porcilor - apare în cartea lui Russo ca un tip decent al cărui principal interes în a muşamaliza adevărul despre asasinat era să-i protejeze pe bunii săi prieteni Jack şi Bobby Kennedy şi războiul lor secret împotriva lui Fidel Castro. (Nu e o glumă. Russo îl prezintă pe Dulles ca pe un loialist al lui Kennedy!)
● Ca urmare a tuturor acestor acţiuni ale CIA şi a muşamalizării ulterioare a Comisiei Warren, potrivit lui Russo, teoreticienii conspiraţiei despre asasinarea lui JFK au luat-o razna şi au presupus că muşamalizarea a fost un efort al CIA de a-şi acoperi propria complicitate, când, de fapt, CIA încerca să-i protejeze pe membrii familiei Kennedy.
În esenţă, în viziunea lui Russo, Jack Kennedy ,,a trăit prin sabie" şi prin urmare, a murit de sabie, de unde şi titlul fanteziei încâlcite a lui Russo. „Dacă preşedinţii aleg să trăiască periculos, aşa cum a făcut John F. Kennedy", conchide Russo, „asta i-ar putea costa viaţa".
Aşadar, în cele din urmă, JFK a primit exact ceea ce merita - sau cel puţin aşa ar vrea Russo să ne facă să credem. Şi aceasta este linia de propagandă continuă despre JFK (şi despre Bobby, de asemenea) cu care suntem trataţi acum în „mass-media mainstream" care savurează atât de mult faptele rele ale familiei Kennedy.
Ceea ce este grăitor, însă, despre cartea lui Russo este că Russo pare să fi reuşit să scoată la iveală „martori" de mult timp secreţi (în special ofiţeri şi agenţi CIA ale căror nume rămân anonime) care, cumva, par să nu fi fost contactaţi niciodată de vreun autor înainte. Şi acest lucru, în sine, aminteşte de celălalt stimat apărător al Comisiei Warren, Gerald Posner. Aşadar, trebuie să ne întrebăm

dacă nu cumva cartea lui Russo nu este de fapt o dezinformare CIA de cea mai mare relevanţă, elaborată cu grijă.
Mă grăbesc să subliniez un aspect despre cartea lui Russo, având în vedere afirmaţiile sale conform cărora Bobby (şi Jack) Kennedy au fost de fapt instigatorii maşinaţiunilor anti-Castro ale lui David Ferrie şi ale celorlalţi agenţi CIA care circulau în jurul lui Lee Harvey Oswald în New Orleans:
Singurul lucru pe care Russo nu l-a abordat niciodată este posibilitatea ca Bobby Kennedy însuşi să fi orchestrat o provocare împotriva lui Castro sub forma unei tentative de fals asasinat (aparent de către „agitatorul pro-Castro" Lee Harvey Oswald) împotriva propriului său frate (folosind active CIA despre care Russo spune că lucrau pentru Bobby) şi că această tentativă „falsă" s-ar fi putut să fi fost uzurpată de alţii şi mă refer la aliaţii Mossad din CIA, cum ar fi James Angleton şi Frank Sturgis - şi, în cele din urmă, acel asasinat „fals" s-ar fi putut transforma într-un lucru real.
Având în vedere tot ce am descoperit în paginile Verdictului Finale, acest scenariu înfricoşător nu este chiar atât de departe de posibilitate. Deci, în acest sens, Bobby Kennedy ar fi putut avea o adevărată surpriză pe 22 noiembrie 1963.

LINIA OFICIALĂ

În orice caz, războiul pentru apărarea Raportului Comisiei Warren nu a ajuns încă la sfârşit. Primul foc de armă în apărarea acestei fraude a fost tras pe 22 noiembrie 1964, când (aşa cum am menţionat în Anexa Patru) The Washington Post a publicat o recenzie strălucită a Raportului Comisiei Warren însoţită de recenzii negative ale mai multor cărţi care criticau raportul.
Autorul a fost Eugene Rostow, pe atunci decan al Facultăţii de Drept Yale - şi o figură proeminentă în lobby-ul israelian - care a scris:

Raportul este o lucrare de stat magistrală şi convingătoare. Are strălucirea înaltă a scrierii juridice la cel mai înalt nivel, compusă cu grijă, concisă, reţinută şi meticuloasă.
Într-un ton detaşat şi judicios, aceasta abordează fiecare aspect al cazului, discutând şi evaluând temeiul concluziilor la care a ajuns Comisia şi respingerea diferitelor teorii contrare care fuseseră avansate.

În ciuda tuturor acestor adoratii, nici The Washington Post, nici Rostow nu au menţionat că el însuşi a fost prima persoană care i-a sugerat preşedintelui Johnson înfiinţarea unei astfel de comisii precum Comisia Warren!
Aşa cum am menţionat anterior, Rostow şi Post au reuşit să scape nepedepsiţi cu această fraudă la vremea respectivă, cel puţin pentru că rolul esenţial al lui Rostow în crearea Comisiei Warren nu a fost detaliat în nici un fel decât mulţi ani după asasinarea lui JFK. Dar spune multe despre modul în care presa promovează linia „oficială" privind asasinarea lui JFK, în special când ne gândim la rolul de nivel înalt al lui Rostow în lobby-ul israelian din America, care are o influenţă atât de considerabilă asupra mass-media americană.
Acest lucru este relevant aici, deoarece, aşa cum am subliniat, a existat un efort concertat din partea lobby-ului israelian de a suprima Verdict Final, în acelaşi timp în care mass-media majoră din America a fost hotărâtă pe cât este posibil să nu acorde tezei acestei cărţi mai multă atenţie decât este necesar.
De fapt, o controversă recentă în jurul cărţii a readus teza cărţii în atenţia publicului larg şi a necesitat, de asemenea, un efort asiduu (deşi eşuat) de a infirma teoria cărţii în sine.

AFACEREA SCHAUMBURG

În primele cinci luni ale anului 2000, suburbia altfel liniştită a oraşului Chicago,Schaumburg, a fost sfâşiată de o dezbatere furtunoasă despre cenzurăşi libertatea de exprimare, centrată pe cartea Verdict Final, amintind de disputa care a făcut ravagii timp de peste un an în Orange County, California (descrisă în prefaţă) după ce am fost invitat să vorbesc despre cartea mea la un seminar universitar despre asasinarea lui JFK.
Frenezia Schaumburg a început în ianuarie, când un utilizator al bibliotecii locale,Christopher Bollyn, a fost atât de impresionat de carte încât s-a angajat să doneze un exemplar Bibliotecii Districtuale a oraşului Schaumburg (STDL). El a simţit că cartea ar fi o completare admirabilă a bibliotecii, care avea deja mai multe exemplare ale unei cărţi promovate pe scară largă de Gerald Posner, care spune că nu a existat „nici o conspiraţie" şi care reflectă teoria discreditată de mult timp a Raportului Comisiei Warren, conform căreia Lee Harvey Oswald era un „nebun singuratic".

Sustinerea lui Bollyn a fost semnificativă: format în studii de epocă medie, şi fost rezident în Israel (unde a fost căsătorit cu o femeie israeliană),Bollyn vorbeşte fluent ebraica şi araba. În plus, regretata sa mamă a fost una dintre fondatoarele bibliotecii, soţia sa a fost voluntară la bibliotecă, iar Bollyn însuşi lucrase la bibliotecă în tinereţe.Totuşi, biblioteca a respins donaţia, spunând că nu a putut găsi recenzii „profesionale" ale cărţii. Îndrăznesc să spun, totuşi, că dacă bibliotecarii ar fi verificat o recenzie a Raportului Comisiei Warren, ar fi găsit-o pe cea de Eugene Rostow din Washington Post. Recenzie care presupun, ar fi justificat includerea Raportului Warren în bibliotecă. Dar cartea mea nu a primit astfel de recenzii favorabile - şi nici nu este o surpriză reală.

ADL, DIN NOU

În orice caz, la o audiere a consiliului de administraţie al bibliotecii, a izbucnit o isterie când Bollyn a subliniat că mai mulţi directori erau susţinători ai Israelului, sugerând că cartea a fost respinsă din cauza obiecţiilor fervente ale lobby-ului israelian la adresa cărţii. Când Bollyn a ridicat îngrijorări legate de Primul Amendament, o susţinătoarepro-Israel, Debbie Miller, le-a respins, proclamând destul de sincer: „Noi deţinem Primul Amendament", deşi nu a spus cine suntem „noi" – deşi oricine cu o înţelegere a realităţilor „libertăţii de exprimare" moderne din America ar putea trage propriile concluzii. Deja implicat în culise, biroul ADL din Chicago a intrat public în scenă, purtătorul de cuvânt al ADL, Richard Hirschhaut declarând: „Credem că aceasta este o stratagemă cinică, o încercare de a crea o problemă legată de Primul Amendament ca subterfugiu pentru un efort de a exploata bunăvoinţa şi echitatea sistemului bibliotecilor publice." „Biblioteca nu ar trebui să fie forţată să se pună într-o poziţie de depozit sau adresă centrală pentru fiecare bigot cu o agendă."

Anterior, desfasurandu-si activitatea in sediul ADL din San Francisco, Hirschhaut nu a menţionat presei că avea o vendeta personală cu mine şi cu angajatorul meu de atunci, The Spotlight. Hirschhaut, de fapt, fusese unul dintre oficialii ADL anchetaţi penal de FBI şi Departamentul de Poliţie din San Francisco în 1993 pentru spionaj domestic ilegal.

La acea vreme, spionul principal ADL, Roy Bullock, a dezvăluit că un articol din Spotlight din 30 iunie 1986,pe care îl scrisesem,

pusese în mişcare evenimentele care au dus la scandalul ADL. Hirschhaut a fost transferat la Chicago de către ADL când agenţia de spionaj era ocupată să încerce să cureţe mizeria cauzată de afacere. În orice caz, zarva rezultată a atras atenţia presei şi nu mai puţin de cinci ziare din zonă şi afiliatul radio PBS au relatat despre controversa pe măsură ce aceasta se prelungea, în următoarele cinci luni. Bollyn a încercat să convingă autoproclamatul „Birou pentru Libertate Intelectuală" (OIF) al Asociaţiei Bibliotecilor Americane (ALA) să ia o poziţie, dar directorul OIF, Judith Krug, a refuzat să condamne cenzura.
Acest lucru nu a fost o surpriză. Cu şapte ani în urmă, Krug s-a alăturat ADL atunci când lobby-ul israelian a făcut scandal după ce un bibliotecar din Chicago a sponsorizat o rezoluţie - aprobată de convenţia naţională ALA - care condamna cenzura israeliană.
Cu sprijinul lui Krug, rezoluţia a fost anulată. În timp ce ziarele locale mai mici m-au contactat, Carri Karuhn, reporterul pentru „marele" Chicago Tribune, a refuzat să-mi răspundă la apeluri. Tribune a refuzat, de asemenea, să publice o scrisoare către editor de la mine, ca răspuns la relatările sale.
În ciuda presiunilor, Bollyn nu a dat înapoi. Acest lucru a reprezentat o problemă pentru consiliul STDL, care a ordonat un nou proces de selecţie a cărţilor, în cadrul căruia directorul de personal al bibliotecii a numit o echipă formată din trei membri bibliotecari pentru a revizui Verdict Final. Consiliul a avut apoi opţiunea de a acţiona pe baza recomandarii celor trei.
Soluţia era: cel care domina echipa era Uri Toch - traducătorul STDL pentru ebraică, limba de stat a Israelului. Toch a născocit o denigrare extrem de incendiantă de cinci pagini a cărţii Verdict Final.
Această „recenzie" a fost divulgată presei împreună cu anunţul aparent contradictoriu că biblioteca va totuşi pune cartea pe rafturi, în ciuda recenziei negative.
Cei trei STDL au spus că, din moment ce dezbaterea asupra cărţii a fost „în mare măsură o problemă politică", ei recomandau adăugarea cărţii Verdict Final in bibliotecă, chiar dacă au spus că, printre altele, cartea este „slab scrisă, repetitivă [şi] bazată pe metode de cercetare şi surse discutabile". Aceştia au acuzat ca Piper că a citat surse scoase din context, spunând că a citat selectiv

surse care se potriveau tezei sale şi le-a ignorat pe altele care nu se potriveau.
Cei trei au susţinut „teza singuratică a nebunului" a Comisiei Warren, spunând ca „doar «pasionaţii» cred că a existat o conspiraţie în asasinarea lui JFK".
Deşi m-a amuzat acuzaţia că cartea a fost „slab scrisă", celelalte acuzaţii au fost mult mai grave şi, ca răspuns, am compilat un răspuns de 88 de pagini documentat temeinic (şi cred devastator) eviscerând recenzia rău intenţionată.
În titlul răspunsului meu, am numit (cu exactitate) critica bibliotecii „Hotărârea Camerei Stelei", făcând trimitere la tribunalele engleze din secolul al XVII-lea care se întruneau în secret, stabilind pedepse severe şi arbitrare pentru cei care îndrăzneau să conteste puterea coroanei britanice. Analogia a fost foarte potrivită.
Ceea ce este interesant (dar nu surprinzător) este că traducătorul de limbă israeliană şi echipa sa au depus eforturi mari (oricât de stângace) pentru a încerca să infirme teza cărţii.

TACTICI ALE STATULUI POLIŢIENESC

Între timp, partizanii pro-Israel din consiliul bibliotecii au emis o declaraţie în care spuneau că bibliotecarii au fost „profesionişti" şi „graţioşi" în atacul lor malefic asupra mea şi asupra cărţii.
Apoi, la un moment dat, traducătorul israelian a încercat să faca in asa fel ca Bollyn sa fie arestat. Vorbind cu Toch la telefon, Bollyn l-a întrebat pe Toch (în ebraică) unde locuise în Israel. Toch a sunat la poliţie, plângând că se simte „ameninţat".
Ce era destul era destul. Pe 21 mai 2000, după ce am decis - încă o dată să-i confrunt direct pe criticii mei, am călătorit la Schaumburg şi am vorbit chiar la bibliotecă în faţa a aproximativ 150 de persoane care au participat la eveniment. Absenţii notabili au fost cei trei bibliotecari - dar au avut cel puţin un susţinător vocal care a apărut. În timp ce Christopher Bollyn deschidea întâlnirea, s-a iscat o mică agitaţie, o persoană identificată drept membru al comunităţii evreieşti locale încercând să perturbe evenimentul, strigând furioasă că „Cartea lui Gerald Posner, Cazul închis, spune adevărul despre asasinarea lui JFK. Este disponibilă chiar aici, în bibliotecă".
Admiratorul lui Posner a ieşit de la întâlnire, arogant şi satisfăcut, deşi nu a rămas prin preajmă pentru a-şi apăra premisa sau pentru a dezbate teza mea.

Se pare că ADL-ul contactase deja Departamentul de Poliţie din Schaumburg pentru a-i „informa” despre mine. Ca răspuns la briefing-ul ADL,şeful poliţiei din Schaumburg, Richard Casler, a trimis vorbă că unul dintre cei mai importanţi naziști din America urma să vină în oraş şi că acest lider nazist şi-a invitat „adepţii” să vină la mitingul său. Pentru a menţine pacea, şeful Casler a ordonat cinci ofiţeri de poliţie suplimentari la datorie pentru a mă împiedica să perturb micuţul Schaumburg şi, poate, să instig la un alt Holocaust.

Când am aflat despre cum acest poliţist dur linguşea ADL-ul, l-am sunat la birou şi i-am cerut să vorbesc cu el, dar Casler nu a răspuns la telefon. În schimb, l-a trimis pe adjunctul său, căpitanul Thomas Ostermann, care a refuzat să recunoască sau să nege că biroul lor a fost în contact de ADL-ul, spunând că era „doar o voce la telefon”. Dar, am subliniat, „Richard Hirshhaut de la ADL era doar o voce la telefon şi ai ascultat tot ce avea de spus despre mine”.

Fără îndoială obişnuit să dă ordine pietonilor incoerenti din Schaumburg şi să fie numit „domnule” de acei delincventi, Ostermann a fost puţin surprins şi exasperat de modul în care mă purtam cu el şi în cele din urmă a spus că era „doar un poliţist devotat”.

I-am spus că nu aveam nici o îndoială că aşa era, dar că le-ar face locuitorilor din Schaumburg un serviciu mult mai mare urmărind violatorii şi ucigaşii, în loc să urmărească „un tip gras cu ochelari a cărui singură crimă era să scrie o carte”. Ofiţerul nu a răspuns nimic şi pot înţelege de ce. Când (şi de către cine) s-a stabilit că ADL este arbitrul care decide cine are voie să vorbească pe un anumit subiect, şi legătura oficială cu autorităţile poliţieneşti în scopul de a decide ce tactici ar trebui să folosească poliţia pentru a proteja comunităţile de care este responsabilă ? Dacă cineva are răspunsul la această întrebare, aş vrea să-l aud acum.

În orice caz, vorbind la bibliotecă, am subliniat următoarele puncte:

● Recenzia realizată de bibliotecari a fost într-adevăr cel mai energic efort de până acum pentru a încerca să demoleze teza Verdictului Finale, dar a eşuat în mod patetic, bibliotecarii recurgând la minciuni transparente şi înşelăciuni.

● Contribuabilii Schaumburg ar trebui să se întrebe de ce bibliotecarii lor au executat cu atâta entuziasm şi atât de clar

ordinele ADL.
● ADL în sine refuză să dezbată, dar s-au bazat pe bibliotecari pentru a încerca să respingă cartea, dar cei trei au dat greş.
De asemenea, am subliniat că - în ciuda infirmării mele a recenziei bibliotecarilor- puteţi fi siguri că ADL va cita această recenzie rău intenţionată în viitor ca „dovadă" că „bibliotecarii responsabili" de la una dintre cele mai prestigioase biblioteci ale naţiunii au considerat cartea „îndoielnică", „înşelătoare" şi „dezagreabilă" şi „ puţin valoroasa" - unii dintre termenii aleşi folosiţi.
Bibliotecarii STDL au recunoscut în mod evident (pe bună dreptate, aş adăuga) că problema conflictului dintre JFK şi Ben-Gurion cu privire la ambiţiile nucleare ale Israelului era într-adevăr o problemă foarte sensibilă şi, prin urmare, în recenzia lor au făcut o încercare destul de jalnică de a discredita teza generală a cărţii mele încercând să prezinte conflictul ca fiind mai puţin semnificativ decât era în realitate.
Bibliotecarii au scris următoarele:
Piper susţine ca fapt că „motivul principal" pentru demisia lui David Ben-Gurion din funcţia de prim-ministru al Israelului a fost „incapacitatea sa de a-l presa pe JFK să accepte cerinţele Israelului". El citează cartea lui Seymour Hersh, „Opţiunea Samson", ca dovadă. După cum arată clar Hersh, iar acest lucru este evident în citatul pe care Piper îl prezintă pentru a demonstra că „opţiunea nucleară" a fost „motivul principal", acesta a fost
doar „un alt factor".
Pentru cei neiniţiaţi - inclusiv majoritatea celor care au citit recenzia bibliotecii, fără să fi citit „Verdict Final" (sau cartea lui Hersh) - aceasta ar putea să sune ca o acuzaţie destul de gravă. Dar adevărul este că, în timp ce alţi factori au jucat un rol în demisia lui Ben-Gurion, confruntarea finală cu JFK din cauza bombei nucleare a fost proverbiala „picatura care a umplut paharul" şi, în mod clar, „motivul principal" din spatele demisiei lui Ben-Gurion. După cum confirmă toate relatările „responsabile" şi „mainstream" despre programul israelian de bombe nucleare, efortul de a construi o bombă nucleară nu a fost doar un obiectivul major al politicii de apărare a Israelului (poate chiar fundamentul acesteia), ci şi un interes special al lui Ben-Gurion.
Cert este că dezvăluirile lui Seymour Hersh despre JFK şi Ben-

Gurion au fost uşor eclipsate de un volum mai recent pe acelaşi subiect de data aceasta scris de un savant israelian, Avner Cohen. Când Cohen şi-a lansat cartea din 1999, Israelul şi bomba (New York Columbia University Press), cartea a creat o adevărată senzaţie în Israel, încât jurnalistul Tom Segev, scriind în ziarul israelian Ha'aretz, a declarat că „cartea lui Cohen va necesita rescrierea întregii istorii a Israelului". În acest moment, înainte de a intra în detaliile descrise de Cohen, îmi revine responsabilitatea să informez cititorii că Cohen i-a spus în privat unui intervievator (care apoi mi-a relatat că Cohen a fost şocat să afle despre Verdict Final în timp ce căuta pe internet informaţii despre propria sa carte.
Cohen i-a mai spus şi unei alte persoane, criticul meu menţionat anterior, James K. Olmstead - care a postat comentariul lui Cohen pe internet într-un grup de discuţii despre JFK - că el (Cohen) a considerat „de neconceput" ca prim-ministrul israelian David Ben-Gurion să fi avut vreo legătură cu moartea lui JFK.
Acestea fiind spuse, haideţi să aruncăm o privire la ce spune Cohen despre Ben-Gurion şi cea mai dificilă relaţie a sa cu JFK pe tema bombei nucleare a Israelului.
În primele pagini ale cărţii sale, Cohen scrie pe larg despre interesul special al lui Ben-Gurion pentru construirea unei bombe nucleare israeliene şi raţionamentul din spatele acesteia.
Ceea ce urmează sunt citate relevante ale paginile 10-14 din cartea lui Cohen, deşi vă rog să reţineţi că am rearanjat citatele astfel încât aceste citate să fie mai fluide în contextul a ceea ce a scris Cohen.
Cohen scrie:
Impregnat de lecţiile Holocaustului, Ben- Gurion a fost consumat de temeri pentru securitatea Israelului...
În discursurile şi scrierile sale publice ca prim- ministru, Ben-Gurion a discutat rareori despre Holocaust.
În conversaţiile şi comunicările private cu liderii străini, însă, a revenit la lecţiile Holocaustului de nenumărate ori. În corespondenţa sa cu preşedintele John F. Kennedy din 1963, el a legat duşmănia arabă faţă de Israel cu ura lui Hitler faţă de evrei şi a scris:„Ca evreu, cunosc istoria poporului meu şi port cu mine amintirile a tot ceea ce a îndurat de-a lungul unei perioade de trei mii de ani şi efortul care l-a costat pentru a realiza ceea ce s-a realizat în această ţară în ultimele generaţii... Domnule preşedinte,poporul meu are dreptul să

existe,atât în Israel, cât și oriunde ar trăi, iar această existență este în pericol”...
Anxietatea legată de Holocaust a depășit limitele lui Ben-Gurion pentru a infuza gândirea militară israeliană.
Distrugerea Israelului a definit orizontul final al amenințării la adresa Israelului. Planificatorii militari israelieni au luat întotdeauna luat în considerare un scenariu în care o coaliție militară arabă unită ar lansa un război împotriva Israelului cu scopul de a elibera Palestina și de a distruge statul evreu. La începutul anilor 1950, acest fenomen era denumit mikre hkol, sau „scenariul complet”. Acest tip de planificare era specific Israelului, deoarece puține națiuni aveau planuri militare de contingență care vizeau să prevină apocalipsa.
Ben-Gurion nu avea nici o reținere în ceea ce privește nevoia Israelului de arme de distrugere în masă... Ben Gurion considera ostilitatea arabă față de Israel ca fiind profundă și de lungă durată...
Pesimismul lui Ben-Gurion... a influențat politica externă și de apărare a Israelului ani de zile. Viziunea asupra lumii a lui Ben-Gurion și stilul său de guvernare decisiv i-au modelat rolul critic în inițierea programului nuclear al Israelului... Ben-Gurion credea că știința și tehnologia au avut două roluri în realizarea Sionismului: să promoveze statul Israel din punct de vedere spiritual și material și să asigure o mai bună apărare împotriva dușmanilor săi externi..."
Determinarea lui Ben-Gurion de a lansa un proiect nuclear a fost rezultatul intuiției strategice și a unor temeri obsesive, nu al unui plan bine gândit. Elcredea că Israelul avea nevoie de arme nucleare ca asigurare dacă nu mai putea concura cu arabii într-o cursă a înarmărilor, și ca armă de ultimă instanță în cazul unei urgențe militare extreme.
Armele nucleare ar putea de asemenea, să-i convingă pe arabi să accepte existența Israelului, ducând la pace în regiune.
Pe 27 iunie 1963, la unsprezece zile după ce și-a anunțat demisia, Ben-Gurion a ținut un discurs de rămas bun adresat angajaților Autorității pentru Dezvoltarea Armamentului în care, fără a se referi la armele nucleare, a oferit justificarea pentru proiectul nuclear:„Nu cunosc nici o altă națiune ai cărei vecini să declare că doresc să o eradice și nu doar să declare,ci

să se pregătească pentru asta prin toate mijloacele disponibile lor. Nu trebuie să ne facem iluzii că ceea ce se declară în fiecare zi la Cairo, Damasc, Irak sunt doar cuvinte. Acesta este gândul care îi călăuzeşte pe liderii arabi... Sunt încrezător... că ştiinţa este capabilă să ne ofere arma care va asigura pacea şi va descuraja inamicii noştri."

Pentru a rezuma acest citat foarte lung: „Opţiunea nucleară" nu a fost doar în centrul viziunii personale asupra lumii a lui Ben-Gurion, ci chiar fundamentul politicii de securitate naţională a Israelului. Israelienii erau în esenţă dispuşi, dacă era necesar, să „arunce lumea în aer" - inclusiv pe ei înşişi - dacă trebuia să o facă pentru a-şi distruge vecinii arabi pe care îi urăsc atât de mult. Seymour Hersh notează că planificatorii nucleari israelieni considerau „Opţiunea Samson" – la fel ca si pilda lui Samson din Biblie, după ce a fost capturat de filistini, a dărâmat Templul lui Dagon din Gaza sinucigandu-se împreună cu duşmanii săi. După cum a spus Hersh, la pagina 137 din cartea sa, „Pentru susţinătorii nucleari ai Israelului,Opţiunea Samson a devenit un alt mod de a spune«Niciodată din nou»" (referindu-se la prevenirea unui alt Holocaust).
Aşa că au apărut bibliotecarii STDL care doreau să dezbată dacă presiunea lui JFK asupra Israelului în ceea ce priveşte armele nucleare a fost „motivul principal" sau „un" motiv principal ori „unul" (dintre mai multe) motive pentru demisia lui Ben-Gurion. Ei sugerau că l-am citat pe Hersh scos din context (şi şi am făcut-o în mod deliberat) pentru că şi-au dat seama, foarte bine, că toate dovezile, luate la un loc în imaginea de ansamblu, demonstrează clar că într-adevăr efortul hotărât al lui JFK de a dezamorsa „Opţiunea Samson" a fost în mare măsură cauza principală a demisiei lui Ben-Gurion.
Concluzia este că în 1963, problema conflictului dintre JFK şi Ben-Gurion era un secret atât pentru publicul israelian, cât şi pentru cel american şi a rămas aşa timp de cel puţin 20 de ani şi încă rămâne în mare parte aşa,în ciuda lansării cărţii lui Hersh, urmată de Verdict Final şi apoi a cărţii lui Avner Cohen.
De fapt,în The New York Times din 31 octombrie 1998, Ethan Bronner, descriind cartea lui Cohen despre conflictul dintre JFK şi Ben-Gurion şi problema generală a programului israelian nuclear,

Spune ca era „un subiect extrem de ascuns”.
Acum, că adevărul iese la iveală, există şi alţii care ajung în esenţă la aceeaşi interpretare ca şi mine. Bibliotecarii ar vrea să-i facă pe oameni să creadă că sunt singurul care are această interpretare. Nu este deloc cazul. De exemplu, Dr. Gerald M. Steinberg, profesor de ştiinţe politice la Centrul BESA pentru Studii Strategice al Universităţii Bar-Ilan din Tel Aviv, a scris despre conflictul dintre JFK şi Ben-Gurion cu privire la ambiţiile nucleare ale Israelului. Eseul său, „Israel şi Statele Unite: Poate această relaţie specială supravieţui noului mediu strategic?”, a fost publicat în numărul din decembrie 1998 al revistei The Middle East Review of International Affairs, publicată la Bar-Ilan. Steinberg a scris:
Între 1951 şi 1963, administraţia Kennedy a pus multă presiune asupra lui Ben-Gurion în efortul de a face presiuni pentru acceptarea inspecţiei internaţionale la Dimona şi abdicarea israeliană de la opţiunea armelor nucleare. Această presiune nu a modificat aparent politica israeliană, dar a fost un factor care a contribuit la demisia lui Ben-Gurion în 1963. [emfaza lui Michael Collins Piper].
Citiţi ce spune Dr. Steinberg: Presiunea lui JFK asupra Israelului din cauza bombei nucleare a fost un „factor care a contribuit la demisia lui Ben-Gurion”. Cu toate acestea, ca să mă repet, „presiunea mare a lui JFK asupra lui Ben-Gurion” (cuvintele lui Steinberg) nu a fost cunoscută în general publicului larg (nici în Israel, nici în Statele Unite) până la lansarea cărţii lui Seymour Hersh, care s-a concentrat destul de mult asupra conflictului. Dar acesta nu este sfârşitul.Noua carte foarte puternică a lui Avner Cohen a confirmat în esenţă tot ceea ce scrisese Hersh, într-un sens sau altul, dar a mers chiar mai departe şi vom analiza în detaliu ceea ce are Cohen de spus mai târziu. Dar pentru moment, să continuăm să disecăm ce au făcut bibliotecarii STDL pentru a denatura cuvintele lui Seymour Hersh. Ei au scris:
De fapt, Hersh afirmă că factorii interni... păreau să fie mai mult decât suficienţi pentru a-l convinge pe Ben- Gurion să părăsească viaţa publică... iar sănătatea lui Ben-Gurion... era la fel de importantă sau chiar mai importantă.

Recenzorii STDL îi puneau de fapt cuvinte în gura lui Hersh!

Hersh nu a spus niciodată că factorii interni citați „au fost la fel de importanți sau mai importanți”. Modul în care bibliotecarii au structurat această propoziție în recenzia lor a fost menit să dea o altă întorsătură la ceea ce a spus Hersh de fapt. Hersh nu a spus niciodată că acești alți factori „au fost la fel de importanți sau mai importanți”. Acestea au fost cuvintele bibliotecarilor - nu cele ale lui Seymour Hersh.

O „AMENINȚARE” A LUI JFK LA ADRESA ISRAELULUI

Iată ce adaugă Avner Cohen, în cartea sa Israel și bomba, la povestea demisiei lui Ben-Gurion. Cohen descrie cum conflictul dintre JFK și Ben-Gurion atingea apogeul în 1963 și cum, pe 16 iunie in acel an, JFK i-a trimis o scrisoare liderului israelian despre care Cohen spune la pagina 134 a cărții sale că a fost „cel mai dur și mai explicit mesaj” de până acum. Cohen a adăugat:

Scopul scrisorii era de a consolida termenii vizitelor americane [la Dimona] într-un mod care să fie în conformitate cu aceste condiții minime asupra cărora comunitatea de informații a insistat.

Pentru a-l forța pe Ben-Gurion să accepte condițiile, Kennedy a exercitat cea mai utilă pârghie disponibilă unui președinte american în relația cu Israelul: amenințarea că o soluție nesatisfăcătoare ar pune în pericol angajamentul și sprijinul guvernului SUA față de Israel...

Confruntarea pe care Ben-Gurion încerca să o evite acum părea iminentă. Ben-Gurion nu a citit niciodată scrisoarea. Aceastaa fost telegrafiată [ambasadorului SUA în Israel, Walworth Barbour] sâmbătă, 15 iunie, cu instrucțiuni de a o livra personal lui Ben-Gurion a doua zi, dar în acea duminică, Ben-Gurion și-a anunțat demisia.

Rețineți cuvintele lui Cohen: „o confruntare [între JFK și Israel] părea iminentă”. Cohen abordează apoi problema: „A jucat presiunea lui Kennedy asupra Dimonei un rol în demisia lui Ben-Gurion?” La pagina 135, el scrie:

Ben-Gurion nu a oferit niciodată o explicație pentru decizia sa, cu excepția cazului în care se referă la „motive personale”. Colegilor săi de cabinet, Ben-Gurion le-a spus că „trebuie” să demisioneze și că „nici o problemă sau eveniment de stat nu a cauzat-o”.

Acest lucru este interesant, în sine, deoarece - dacă relatarea lui

Cohen este corectă - Ben-Gurion însuşi nu a specificat niciodată vreun motiv anume, străin sau intern. Acest lucru nu infirmă Verdict Final, dar are impactul de a diminua argumentul bibliotecarilor STDL conform căruia conflictul cu JFK cu privire la bombă a fost doar „un alt factor”. Cohen a adăugat:

Biograful lui Ben-Gurion a sugerat că nu a existat un motiv politic specific, ci că starea sa mentală generală - manifestată printr-o serie de crize de panica, chiar paranoice - din ultimele zece săptămâni l-au determinat pe liderul în vârstă de şaptezeci şi şase de ani să demisioneze.

Însuşi faptul că Cohen reda - aşa cum am făcut şi eu în Verdict Final despre aparenta paranoia a lui Ben-Gurion este interesant. Oamenii paranoici fac lucruri inexplicabile. Comit chiar şi crime. Ar trebui să observăm, în acest moment, că (pe baza a ceea ce tocmai am considerat) Avner Cohen a precizat destul de clar că construirea unei bombe nucleare pentru Israel a fost, de fapt, o problemă foarte personală pentru David Ben-Gurion timp de mulţi ani.

Ben-Gurion credea că accesul Israelului la arme atomice era esenţial pentru supravieţuirea Israelului - iar Ben-Gurion era „Marele Bătrân” al Israelului.Cohen observă că mai mulţi membri ai cercului apropiat al lui Ben-Gurion au considerat că demisia nu avea nicio legătură cu problema nucleară. Dar Cohen continuă subliniind că:

Alţii, totuşi, inclusiv miniştri din cabinetul lui Ben- Gurion... credeau că decizia lui Ben-Gurion a fost, în parte, legată de presiunea lui Kennedy asupra Dimonei. Israel Galili, liderul Achdut Ha-Avodah[facţiunea „Unitatea Muncii” din Israel], era convins că sentimentul de eşec şi frustrare al lui Ben-Gurion în relaţiile cu Kennedy pe tema Dimonei a fost printre motivele care au dus la demisia sa.

Aceasta este şi opinia lui Yuval Ne'eman,cel mai important om de ştiinţă nuclear israelian care, în 1963, a fost... implicat în consultările privind răspunsurile la cerinţele lui Kennedy. Ambasadorul Barbour sugerează, de asemenea, că scrisorile lui Kennedy şi demisia lui Ben-Gurion ar fi putut fi legate. În telegrama sa despre demisia lui Ben-Gurion, el a remarcat: „deşi probabil nu a fost o cauză majoră de disensiuni, această problemă în sine nu a fost lipsită de controverse atunci când

Ben-Gurion a prezentat-o colegilor săi înainte de a trimite scrisoarea sa de renuntare pe 27 mai.
Cohen a adăugat la pagina 136 că Ben-Gurion „a ajuns la concluzia că nu poate spune adevărul despre Dimona liderilor americani, nici măcar în privat”. Şi acest lucru spune multe, având în vedere efortul criticilor Verdictului Final de a afirma că Israelul şi Statele Unite sunt „aliaţi atat de apropiaţi” încât israelienii nu s-ar gândi niciodată să facă ceva urât unui preşedinte american - chiar şi unuia care era ferm hotărât să oprească Israelul de la stabilirea unui sistem de apărare nucleară pe care liderii naţiunii l-au considerat esenţial pentru supravieţuirea naţiunii.
Din păcate, însă, prietenii noştri bibliotecari de la STDL nu terminaseră încă acest punct. Să continuăm cu ceea ce au de spus bibliotecarii...
Hersh subliniază, de asemenea, că „presiunea persistentă a lui Kennedy asupra Israelului provenea din convingerea sa că Israelul nu dezvoltase încă nici o arma nucleara.
Există dovezi că odată ce Israelul a început să fabrice focoase nucleare- aşa cum făcuseră francezii preşedintele era pregătit să fie pragmatic pe cât o cerea situatia”.
Bibliotecarii de la STDL se angajau într-o interpretare istorică proprie în acest moment, citând un scurt pasaj din cartea lui Hersh scos din context. Nu există nici o îndoială, pe baza cantităţii masive de material care apare în cartea lui Hersh (şi a studiului mai recent menţionat anterior, de Avner Cohen), că JFK era hotărât să împiedice Israelul, în special, să construiască o bombă nucleară.
Aici, bibliotecarii STDL încercau să prezică ce ar fi făcut JFK dacă ar fi trăit. În esenţă, ceea ce spuneau bibliotecarii este că, deoarece JFK a fost indulgent cu francezii în problema nucleară, el ar fi cu siguranţă la fel de indulgent cu israelienii odată ce aceştia i-ar fi urmat pe francezi în producerea de bombe nucleare (împotriva opoziţiei lui JFK).
Dar acest lucru nu este adevărat, după cum vom vedea.
JFK S-A CONCENTRAT PE ISRAEL...
În Verdict Final, am subliniat că JFK adoptase o nouă politică faţă de eforturile franceze pentru arme nucleare, care era prezentată într-un memoriu „strict secret” din 22 noiembrie 1963.
Dar bibliotecarii nu pot sugera în nici un fel că, doar pentru că JFK şi-a schimbat politica faţă de Franţa, şi-ar schimba şi politica

faţă de ambiţiile nucleare ale Israelului.
Poate că JFK ar fi fost „pragmatic” (cum spune Hersh), dar asta nu înseamnă că nu încerca să împiedice Israelul să construiască o bombă nucleară – şi acesta era scopul problemei sale cu Ben-Gurion şi Israel, în primul rând.
Adevărul este că orice înţelegere pe care JFK a avut-o cu Franţa pe tema nucleară a fost nesemnificativă în comparaţie cu amărăciunea dintre JFK şi Israel pe aceeaşi temă. Prin introducerea acestei chestiuni a francezilor, bibliotecarii STDL încercau să limiteze problema.
Adevărul este că Israelul a fost o ţintă specială a lui JFK în ceea ce priveşte proliferarea nucleară. La pagina 99 din cartea sa, Avner Cohen subliniază presiunea deosebită exercitată de JFK asupra Israelului:
Nici un preşedinte american nu a fost mai preocupat de pericolul proliferării nucleare decât John Fitzgerald Kennedy. El era convins că răspândirea armelor nucleare ar face lumea mai periculoasă şi ar submina interesele SUA. El considera că rolul său este să plaseze controlul armelor nucleare şi neproliferarea în centrul politicii externe americane... Kennedy le-a reamintit consilierilor săi că era mai mult era în joc decât o bucată de hârtie - fără un acord, cursa înarmărilor ar continua, iar armele nucleare ar prolifera si în alte ţări. Singurul exemplu folosit de Kennedy pentru a sublinia acest aspect a fost Israelul. [emfazarea autorului]
Reţineţi cu atenţie cuvintele lui Cohen: „Singurul exemplu folosit de Kennedy pentru a sublinia acest aspect a fost Israelul”. Nu francezii sau arabii. Doar Israelul.
Cartea lui Cohen arată, de asemenea, destul de clar că francezii - care anterior fuseseră principalii susţinători străini ai programului secret de arme nucleare al Israelului - şi-au retras sprijinul după ce fostul preşedinte francez, Charles De Gaulle, a revenit la putere în 1958. Cohen scrie la paginile 73-74:
Până în iunie, De Gaulle devenise conştient de ceea ce el a numit ulterior „colaborarea militară necorespunzătoare stabilită între Tel Aviv şi Paris după Expediţia Suez,care a plasat permanent israelieni la toate nivelurile serviciilor franceze” şi era hotărât să pună capăt acesteia. De Gaulle a fost

surprins când a aflat de maniera neortodoxă în care erau conduse relațiile...
Au durat aproape doi ani pentru a impune determinarea lui De Gaulle într-o nouă politică nucleară franceză față de Israel.
Cohen subliniază, însă, că prietenul Israelului în Franța, ministrul energiei atomice Jacques Soustelle, a demisionat, iar în acel moment De Gaulle a aflat că asistența franceză acordată Israelului continuase, în ciuda ordinelor sale. Astfel, în 1960, „De Gaulle a cerut din nou încetarea acestei cooperări". Cohen adaugă:
Decizia franceză a provocat consternare în cercul apropiat al lui Ben-Gurion. Sfârșitul asistenței franceze ar fi pus întregul proiect Dimona în pericol.
Decizia lui De Gaulle a fost o schimbare bruscă față de obligațiile scrise și nescrise ale predecesorilor săi.
... De Gaulle a recunoscut cât de fără precedent era acordul [dintre Israel și Franța] și, din acest motiv, a refuzat să-l accepte, si a fost reticent în a oferi Israelului o opțiune nucleară.
Franța încerca să-și recâștige poziția în lumea arabă, iar cooperarea nucleară cu Israelul nu ar fi fost utilă în acest efort. [afectarea noastră.]
Potrivit lui Cohen, s-a ajuns la un compromis. Israelul a anunțat oficial „intențiile pașnice" (deși, în mod clar, Israelul încă intenționa să „construiască o bombă nucleară), iar De Gaulle a permis companiilor franceze să „continue să lucreze cu israelienii, dar guvernul francez și-a retras „sprijinul direct".
Desigur, schimbarea de poziție a lui De Gaulle cu privire la ceea ce era în mod clar critic in sprijinul francez pentru ambițiile nucleare ale Israelului este într-adevăr destul de semnificativă, în special în lumina a ceea ce este documentat în Verdict Final privind operațiunea Permindex sponsorizată de Mosad, care a ieșit în prim-plan în timpul anchetei lui Jim Garrison in asasinarea lui JFK și care fusese public legată de cel puțin o tentativă de asasinat asupra lui De Gaulle înainte de asasinarea președintelui Kennedy.
PRESIUNEA LUI JFK ASUPRA ISRAELULUI CONTINUĂ...
Cu toate acestea, demisia lui Ben-Gurion nu a pus capăt conflictului dintre JFK și Israel. Ceea ce s-a întâmplat între JFK și noul prim-ministru israelian, Levi Eshkol, este poate chiar mai interesant.

Imediat după succesiunea lui Eshkol, JFK i-a scris noului prim-ministru o scrisoare care a fost evident chiar mai stridentă (cel puţin din perspectiva israeliană) decât comunicările anterioare ale lui JFK cu Ben-Gurion. La pagina 155, Avner Cohen scrie:

De la mesajul lui Eisenhower către Ben-Gurion, în mijlocul crizei de canalului Suez, din noiembrie 1956, un preşedinte american nu mai fusese atât de direct cu un prim-ministru israelian. Kennedy i-a spus lui Eshkol că angajamentul şi sprijinul SUA pentru Israel „ar putea fi serios periclitat" dacă Israelul nu permite Statelor Unite să obţină „informaţii fiabile" despre eforturile sale în domeniul nuclear.Cererile lui Kennedy au fost fără precedent.
Acestea au echivalat în efect cu un ultimatum.
Cohen a menţionat la pagina 159 că: Din perspectiva [lui Eshkol], cererile lui Kennedy păreau nepotrivite din punct de vedere diplomatic; erau incompatibile cu suveranitatea naţională. Nu exista nici o bază legală sau precedent politic pentru astfel de cereri", [emfaza adăugată de Michael Collins Piper].
Cohen subliniază, de asemenea, că „scrisoarea lui Kennedy a precipitat o situaţie aproape de criză în biroul prim-ministrului". Aşadar, presiunea lui Kennedy asupra Israelului nu s-a încheiat odată cu demisia lui Ben-Gurion. Astfel, eforturile bibliotecarilor STDL de a se concentra asupra faptului dacă presiunea lui JFK asupra lui Ben-Gurion a fost sau nu motivul „principal" pentru demisia liderului israelian sau dacă a fost doar unul dintre mai mulţi factori a fost de fapt nesemnificativă în imaginea de ansamblu. Dimpotrivă, presiunea lui JFK asupra Israelului s-a intensificat.
La pagina 172, Cohen a descris o „întâlnire secretă" care a avut loc la Washington, D.C., cu opt zile înainte de asasinarea lui JFK (13-14 noiembrie) între israelieni şi americani, menţionând că Israelul „avea o agendă mai largă... decât Statele Unite erau dispuse să discute". Totuşi, Cohen notează, la pagina 173, „Dimona în sine nu a fost niciodată menţionată în acele discuţii. Ambele părţi s-au comportat ca şi cum problema Dimona nu ar fi existat".
Pe scurt, problema nucleară era atât de sensibilă încât, în timpul întâlnirilor secrete faţă în faţă dintre oficialii americani şi israelieni

când aceştia discutau alte probleme dintre cele două naţiuni, subiectul bombei nucleare a Israelului nu a fost discutat. Problema era atât de apasatoare. A fost lăsată pe masă de fapt, niciodată pusă pe masă pentru discuţii viitoare. Dar JFK a fost asasinat opt zile mai târziu, iar dinamica relaţiei dintre SUA şi Israel s-a schimbat dramatic ca si consecinţă.
Cohen şi-a încheiat analiza anilor JFK la pagina 174 după cum urmează:
În orice caz, la sfârşitul anului 1963, Israelul şi Statele Unite, Kennedy şi Eshkol, au păşit mai departe pe calea opacităţii nucleare. Ar fi continuat cele două ţări sub Kennedy aşa cum au făcut-o sub Johnson? Ce ar fi făcut Kennedy în ceea ce priveşte programul nuclear israelian dacă ar fi trăit şi ar fi fost reales şi în ce măsură ar fi fost diferită istoria nucleară a Israelului? La aceste întrebări nu vor primi niciodată răspuns cu certitudine.
Nici Avner Cohen, nici Michael Collins Piper, nici bibliotecarii STDL nu pot răspunde cu certitudine la aceste întrebări. Dar reacţia din Israel la dezvăluirile lui Cohen despre războiul secret al lui JFK cu Israelul pe tema chestiunii nucleare a fost într-adevăr interesantă.
„DACĂ KENNEDY AR FI RĂMAS ÎN VIAŢĂ...?"
Ziarul israelian Ha'aretz a publicat o recenzie a cărţii lui Cohen pe 5 februarie 1999, numind-o „ carte-bombă". (Şi această recenzie poate fi accesată integral în limba engleză pe internet, pe site-ul web al lui Cohen, la Arhiva de Securitate Naţională de la Universitatea George Washington.) Recenzia Ha'aretz, de Reuven Pedatzur, este destul de interesantă. Se citeşte, printre altele:
Uciderea preşedintelui american John F. Kennedy a pus capăt brusc presiunii masive aplicate de administraţia SUA asupra guvernului Israelului pentru a întrerupe programul nuclear. Cohen demonstrează in detaliu presiunile aplicate de Kennedy asupra lui Ben-Gurion. El aduce un schimb fascinant de scrisori dintre cei doi, în care Kennedy îi spune foarte clar prim-ministrului israelian că nu va fi de acord în nici un caz ca Israelul să devină un stat nuclear. Cartea sugera că, dacă Kennedy ar fi rămas în viaţă, este îndoielnic că Israelul ar avea astăzi o opţiune nucleară.
Cohen de asemenea, concluzionează că decizia lui BenGurion

de a demisiona în 1963 a fost luată în mare măsură pe fondul presiunii enorme pe care Kennedy o exercita asupra lui în ceea ce priveşte problema nucleară. [emfaza autorului].
Nici eu n-aş putea să o spun mai bine. Jurnalistul israelian Reuven Pedatzur a rezumat bine dezvăluirile explozive care apar în cartea lui Avner Cohen. Dacă ar fi vorba de un proces, aş putea spune pe bună dreptate, în acest moment, că apărarea se bazează pe ea."

BIBLIOTECARII MINCIUNI

Dar recenzorii STDL nu s-au mulţumit doar să citeze cartea Verdict Finală scotand din context (sau să-l citeze pe Seymour Hersh scos din context).
Bibliotecarii au minţit de fapt pur şi simplu când au afirmat că: „Piper afirmă, de asemenea, că la asasinarea lui Kennedy, Johnson a inversat «prompt» poziţia lui Kennedy faţă de programul de bombă al Israelului."
Documentele arată că recenzorii minţeau. La pagina 59 din Verdict Final am scris că Johnson „a inversat «prompt» politica externa a lui Kennedy faţă de Orientul Mijlociu."Nu am spus în Verdict Final, aşa cum susţin recenzorii, că Johnson „a inversat «prompt» poziţia lui Kennedy faţă de programul de bombă al Israelului."
Poziţia preşedintelui Kennedy împotriva armelor nucleare israeliene a fost doar una dintre numeroasele poziţii politice care au fost percepute de Israel ca fiind contrare intereselor sale şi acest lucru este documentat. în Verdict Final politica lui Kennedy privind Orientul Mijlociu era mult mai mult decât programul de bombă nucleară al Israelului,iar Verdict Final clarifică acest lucru, în ciuda recenzorilor STDL.
Acest lucru este verificat şi de faptul că în timpul întâlnirii secrete de la mijlocul lunii noiembrie, descrisă anterior, problema nucleară nici măcar nu a fost discutată.
Au fost multe alte probleme de discutat. Aşadar, recenzorii STDL sunt într-adevăr mincinoşii de care vorbesc.
De asemenea, recenzorii au încercat să sugereze că Lyndon Johnson a pus la fel de multă presiune asupra israelienilor pentru a-şi reduce programul de bombă nucleară, citând o referinţă de la Seymour Hersh. Dar ceea ce nu subliniază este ceea ce a spus şi Hersh în cartea sa de la pagina 143 cu privire la atitudinea lui LBJ faţă de Israel şi armele atomice:
Până la mijlocul anilor 1960,jocul era rezolvat:

Preşedintele Johnson şi consilierii săi se prefăceau că inspecţiile americane [ale fabricii de arme nucleare Dimona din Israel] constituiau o dovadă că Israelul nu construia bomba, lăsând neatins sprijinul reafirmat al Americii pentru neproliferarea nucleară.
La paginile 188-189, Hersh oferă, de asemenea, o relatare edificatoare care ilustrează multe despre efortul hotărât al lui Johnson de a evita confruntarea cu această problemă.
Hersh descrie cum analistul CIA Carl Duckett a ajuns la concluzia că Israelul construise în sfârşit o bombă nucleară şi a adus acest fapt în atenţia directorului CIA, Richard Helms, care i-a spus lui Duckett că va transmite personal informaţiile preşedintelui Johnson. Potrivit lui Hersh:
Helms a dus informaţiile lui Duckett in Biroul Oval şi le-a dat preşedintelui. Johnson a explodat, aşa cum i-a povestit Helms mai târziu lui Duckett, şi a cerut ca documentul să fie îngropat: „Nu spuneţi nimănui altcuiva, nici măcar [secretarului de stat] Dean Rusk şi [secretarului Apărării] Robert McNamara". Helms a făcut aşa cum i s-a spus, dar nu fără un soc: „Helms ştia că va avea probleme cu Rusk şi McNamara dacă vor afla că l-a ascuns".
Scopul lui Johnson în a-l alunga pe Helms – şi serviciile sale de informaţii - era clar: nu voia să ştie ce încerca CIA să-i spună, pentru că odată ce accepta acea informaţie, va trebui să acţioneze în consecinţă.
Până în 1968, preşedintele nu avea nicio intenţie să facă nimic pentru a opri bomba israeliană, aşa cum au ajuns să înţeleagă Helms, Duckett... şi foarte puţini alţii din guvernul SUA.
Preşedintele Johnson ştia evident cât de inflamator era subiectul programului nuclear al Israelului - şi nu dorea să fie forţat să ia vreo măsură care l-ar pune în aceeaşi poziţie în care se pusese predecesorul său, JFK. Potrivit lui Hersh, Johnson „a explodat" din cauza acestui subiect şi a cerut ca acesta să fie ţinut secret chiar şi faţă de doi membri de rang înalt ai cabinetului.
LBJ a fost negociatorul politic suprem, politicianul politicienilor, dar se temea în mod clar de problema confruntării cu Israelul pe tema bombei nucleare. Deşi programul nuclear al Israelului a fost o preocupare majoră (aşa cum ar fi trebuit să fie), administraţia

americană sub Johnson nu a luat niciodată nici o măsură substanţială pentru a împiedica Israelul să-şi urmărească obiectivul imemorial de a crea o armă de distrugere în masă. Cu siguranţă a existat o retorică privată - dar NICI O ACŢIUNE. Pe baza a ceea ce ştim că a fost prezentat în Verdict Final, putem înţelege cu siguranţă de ce.
Am putea avea şi o idee bună despre un alt motiv pentru care Lyndon Johnson a decis să nu candideze pentru realegere în 1968. Poate că problema nucleară israeliană a fost - îndrăznesc să spun - „un alt factor" (poate chiar motivul „principal") pentru care LBJ a decis să se retragă.
Poate că „factorii interni", cum ar fi tulburările cauzate de războiul din Vietnam, au fost doar problemele publice despre care am auzit în presă - pentru că, cu siguranţă, nu am auzit niciodată despre Israel şi bombă. Acestea sunt speculaţii, desigur, dar speculaţii destul de rezonabile.

ISRAELUL ŞI BOMBA: DE LA JFK LA LBJ

Dar gata cu speculaţiile. Să vedem ce a spus mai recent scriitorul israelian Avner Cohen despre tranziţia de la JFK la LBJ şi impactul acesteia asupra programului de arme nucleare al Israelului: La pagina 195, Cohen scrie:

Pe 22 noiembrie 1963 John F. Kennedy a fost asasinat iar Lyndon B. Johnson a devenit preşedinte. Tranziţia de la Kennedy la Johnson le-a amintit israelienilor de tranziţia de la Ben-Gurion la [succesorul său] Eshkol... De asemenea, programul nuclear israelian a avut doar de castigat.

La pagina 196, Cohen a adăugat că Johnson „nu avea interesul lui Kennedy in legatura cu proliferarea nucleară, pe lângă motivele sale personale şi politice pentru a sprijini Israelul", subliniind că „o confruntare cu Israelul pe tema armelor nucleare era, prin urmare, mai puţin probabilă decât fusese în timpul anilor lui Kennedy". Cohen a subliniat, de asemenea, la pagina 177 că „Tranziţia de la administraţiile Kennedy la Johnson a schimbat semnificativ caracterul şi funcţia [inspecţiilor centralei nucleare Dimona din Israel]". La pagina 193, el a descris acest lucru mai detaliat:

Preşedintele Johnson a fost, de asemenea, mai flexibil decât Kennedy în ceea ce priveşte regulile inspecţiilor Dimona.

Israelienii au putut determina regulile vizitelor,iar administrația Johnson a ales să nu confrunte Israelul pe această temă, temându-se că Israelul va pune capăt aranjamentului.
[Inspectorul] Culler își amintește că presupunerea sa la acea vreme era că restricțiile fuseseră acordate la cel mai înalt nivel în ambele țări. Kennedy i-a amenințat pe ambii politicieni Ben-Gurion și Eshkol că nerespectarea cererii sale ar putea „pune în pericol angajamentul american față de securitatea și bunăstarea Israelului", dar Johnson nu era dispus să riste o criză americano-israeliană din această cauză... Spre deosebire de Kennedy, Johnson căuta un compromis care să servească intereselor ambelor națiuni." [Emfaza adăugată de Michael Collins Piper].
După cum am văzut mai sus, ceea ce a spus Hersh (citat de bibliotecarii STDL) nu intră în conflict cu teza Verdictului Final. Alte materiale care apar în cartea lui Hersh coincid cu siguranță cu faptele descoperite de istoricul israelian Avner Cohen și nu intră în conflict în nici un fel cu ceea ce bibliotecarii au numit „teoriile mele ale conspirației".Concluzia este următoarea: JFK era ferm hotărât să împiedice Israelul să construiască bomba nucleară. LBJ pur și simplu a privit în altă parte. Moartea lui JFK s-a dovedit într-adevăr benefică pentru ambițiile nucleare ale Israelului, iar dovezile o intaresc.
ATÂT DESPRE despre eforturile bibliotecarilor de a respinge ceea ce ei au perceput pe bună dreptate a fi fundamentul tezei cartii de fata – că refuzul lui JFK de a accepta eforturile Israelului pentru crearea programului nuclear a dus la participarea Mosad-ului la conspirația de asasinare a lui JFK. Singurul efort energic de a respinge teza a eșuat lamentabil.
Deşi unul dintre recenzorii STDL, Tom Holmberg, a postat ulterior o calomnie anonimă și vicioasă la adresa acestui autor pe amazon.com, în cele din urmă a avut curajul să-și pună numele pe recenzie. Cu toate acestea, recenziile favorabile ale cărții Verdict Finale depășesc cu mult (și cu siguranță depășesc) delirele lui Holmberg,Uri Toch și prietenilor.
MINȚILE NECORUPTE CANTARESC ENORM IN ECUATIE
Având în vedere toate acestea, putem înțelege de ce lobby-ul israelian este atât de hotărât să suprime Verdict Final.

Este într-adevăr o carte „periculoasă”, cel puţin în percepţia lor. Lobby-ul israelian este îngrijorat că oamenii pur şi simplu ar putea crede că teoria prezentată în Verdict Final are sens. Adevărul este că, atunci când am reuşit să-mi prezint teza nestingherit, celor care nu au citit de fapt cartea, oamenii spun că teoria are sens. Un bun exemplu a venit atunci când, în primăvara anului 1999 (cu un an înainte de afacerea Schaumburg), am fost invitat să vorbesc în faţa unor seniori în ştiinţe politice la Liceul Thomas Worthington de lângă Columbus, Ohio. Deşi profesorul care m-a invitat, Tom Molnar, era conştient de frenezia anterioară care erupsese în sudul Californiei, Molnar, trebuie să recunoaştem, a rămas netulburat. În ciuda tuturor acestor controverse - sau poate din cauza lor - Molnar m-a invitat totuşi să vorbesc.
În anii precedenţi, ADL a obiectat la invitarea altor vorbitori pe care domnul Molnar i-a invitat. Cu toate acestea, când Molnar i-a oferit ADL oportunitatea de a apărea în dezbatere cu acei vorbitori, aceştia au refuzat să dezbată. De asemenea, el a refuzat să oprească prezenta acestor vorbitori. ADL a renunţat. Recenziile scrise de studenţi despre prezentarea mea au fost în contrast puternic cu delirurile şi invectivele anti-intelectuale ale ADL şi ale scamatorilor lor de la Biblioteca Districtuală Schaumburg. Iată o mostră din ceea ce au avut de spus patru dintre aceste minţi inteligente, tinere, sincere şi necorupte:
Michael Piper... pare a fi bine informat şi versat în istorie. Şi-a preluat convingerile din conexiunile pe care le-a făcut în timpul cercetării sale. Domnul Piper pare a fi o persoană drăguţă şi nu pare să nutrească vreo rea voinţă faţă de evrei sau străini. Multe dintre ideile sale par să aibă sens, dar cred că unele dintre conexiunile sale par prea complicate pentru a fi adevărate. De asemenea, recunoaşte că nu există dovezi cu adevărat concrete şi că s-ar putea să nu stim niciodată adevărul din spatele celei mai faimoase conspiraţii americane.
Michael era evident bine educat pentru a crea o compilaţie atât de amănunţită, cuprinzătoare şi credibilă a evenimentelor în cartea sa. Am fost foarte interesat de discursul şi ideile lui Michael. Doar gândul că povestea lui ar putea fi reală m-a lăsat să mă îndoiesc de toate celelalte versiuni pe care le-am auzit. Am apreciat încercarea lui de a expune adevărul fără a afecta reputaţia oamenilor în mod nerezonabil. Sper să citesc cartea Verdict Final şi să o citesc cu

atenţie.
Dl. Piper a fost foarte sincer şi a spus că întreaga sa teorie este doar o teorie şi că probabil nu vom şti niciodată întregul adevăr. De fapt, am simţit că ar putea exista o posibilitate ca Mosad-ul să fie învinovăţit, deoarece sunt atât de bine conectaţi cu toţi cei care aparent au avut o oarecare implicare în asasinat.
La început mi-a fost greu să înţeleg raţionamentul său pentru acuzarea Mosad-ului, dar în curând am început să văd posibilitatea interpretării sale a asasinatului lui JFK. Mi-a explicat câţi oameni au interpretat evenimentul şi cum versiunea lui era mai validă, iar eu am fost practic de acord. Mi-a plăcut domnul Piper. Era foarte inteligent şi teoria lui era destul de posibilă şi inteligibila.
Tocmai din cauza recenziilor prietenoase ale unor studenţi inteligenţi precum acesta, ADL a fost atât de hotărâtă să mă reducă la tăcere. Şi mă bucur să spun că, potrivit domnului Molnar, mai mulţi dintre studenţi au citit într-adevăr cartea - în ciuda obiecţiilor ADL.
În cele din urmă, această problemă extrem de incomodă a armelor nucleare ale Israelului este o problemă care pur şi simplu nu va dispărea. Pe 2 mai 2000, corespondentul extern al ziarului Chicago Tribune, Hugh Dellios, a relatat că „sătuţi să ghicească amploarea capacităţii de arme nucleare a Israelului, Egiptul şi alte naţiuni arabe au lansat o campanie hotărâtă pentru a demasca odată pentru totdeauna programul nuclear secret al Israelului. La New York, oficialii din Orientul Mijlociu insistă asupra unei conferinţe a Naţiunilor Unite privind dezarmarea nucleară în această săptămână pentru a identifica oficial Israelul drept putere nucleară şi a-l forţa să îşi deschidă instalaţiile inspectorilor internaţionali”.
Ziarul The Tribune a descris acest lucru ca fiind „o situaţie dificilă” pentru Statele Unite, care au încercat să descurajeze cursa înarmărilor dintre India şi Pakistan, dar în acelaşi timp ignoră acumularea continuă de arme nucleare de către Israel, observând că această afacere „ar putea pune Israelul în dificultate, fiind singura naţiune din regiune care refuză să semneze Tratatul [de neproliferare nucleară]”.
Tribune a declarat că „oficialii israelieni, care pentru prima dată au refuzat să participe la conferinţă în calitate de observatori, spun că nu îşi vor schimba politica, pe care o susţin ca fiind piatra de

temelie a supraviețuirii Israelului într-o regiune ostilă".
Scriind în Buletinul cercetatorilor in domeniul nuclear din septembrie/octombrie 1998 (înainte de lansarea cărții sale, Israel and the Bomb), Avner Cohen a rezumat natura campaniei nucleare a Israelului, afirmând: „Programul nuclear a fost probabil cel mai complicat proiect pe care Israelul l-a întreprins vreodată - cel mai sensibil din punct de vedere politic, cel mai costisitor, cel mai provocator din punct de vedere tehnologic și cel mai secret. Într-un fel, programul nuclear a fost proiectul sionist suprem. A fost conceput pentru a asigura existența fizică a statului Israel..."
Acum, însă, „acest proiect sionist suprem" (care a jucat un factor atât de clar critic în conspirația asasinării lui JFK) se afla în atenția lumii.

IMPLICAREA LUI BILL CLINTON - ÎN STILUL JFK

La rândul său, admiratorul de lungă durată al lui JFK, președintele Bill Clinton, a îndrăznit să atragă mânia lobby-ului israelian în primăvara anului 1999, abordând public programul nuclear secret al Israelului. Pe 14 mai 1999, influentul săptămânal evreiesc Forward a publicat un articol care exprima indignare și îngrijorare față de faptul că „președintele Clinton ridică pentru prima dată îngrijorări publice cu privire la programul nuclear al Israelului". Articolul sublinia că aproximativ 35 de membri ai Congresului SUA i-au scris o scrisoare lui Clinton, exprimându-și îngrijorarea cu privire la inginerul nuclear israelian încarcerat,Mordechai Vanunu, care a fost primul care a expus public,direct, programul de producție a bombelor nucleare al Israelului.
Răspunzând într-o scrisoare din 22 aprilie 1999 adresată deputatei Lynn Rivers (D-Mich.), președintele Clinton a făcut mai mult decât să-și exprime propriile îngrijorări cu privire la situarea dificilă a lui Vanunu. Clinton a mai spus că „Împărtășesc... preocupările dumneavoastră cu privire la programul nuclear israelian. Am îndemnat în repetate rânduri Israelul și alte state nepărți ale Tratatul de Neproliferare al Armelor Nucleare să adere la tratat și să accepte masurile de securitate cuprinzătoare ale Agenției Internaționale pentru Energie Atomică". Forward a relatat că „liderii evrei au reacționat cu șoc la vestea că dl Clinton a intervenit în privința dlui Vanunu și a programului nuclear al Israelului" și a citat reacția directorului ADL, Abe Foxman (un critic vocal al Verdictului Final), care l-aa atacat și pe Clinton, spunând:

„Nu pot să cred că preşedintele ar trimite o astfel de scrisoare. Acestea sunt probleme foarte sensibile. E atât de critică”.
Totuşi, dezgustul lui Foxman faţă de preşedintele Clinton nu a fost unic.
Malcolm Hoenlein, vicepreşedinte executiv al Conferinţei Preşedinţilor Organizaţii Principale Evreieşti Americane, a declarat: „Referinţa preşedintelui la programul nuclear al Israelului este surprinzătoare şi tulburătoare si din câte ştim, este fără precedent”.
Fără precedent - în public. Dar nu în privat. Pentru că a adoptat o poziţie similară în privat, eroul lui Clinton, John F. Kennedy, a plătit cu viaţa.

AFACEREA LEWINSKY

În mod ironic, adevărul este că Bill Clinton însuşi s-ar fi putut trezi victima intrigilor Mosad în timpul lăudatei afaceri Lewinsky, care a dus la punerea sa sub acuzare.
Mulţi conservatori americani care îl urau pe Bill Clinton au fost sincer tulburaţi când am scris în numărul din 23 februarie 1998 al săptămânalului Spotlight că „Poate că Hillary Clinton are dreptate şi există o «conspiraţie de dreapta» pentru a-l distruge pe soţul ei”.
Totuşi, cu siguranţă i-am supărat pe susţinătorii Israelului când am adăugat:„Dar nu vă bazaţi pe Hillary să vă spună a cui «dreapta» se află în spatele acelei conspiraţii - şi cum este folosit scandalul pentru a manipula politica SUA în Orientul Mijlociu”.
Argumentul lui Hillary Clinton conform căruia o „conspiraţie de dreapta” din America s-a aflat în spatele scandalului de sperjur şi a agresiunii sexuale care l-ar putea răsturna pe soţul ei avea un mare defect: la urma urmei, mass-media majoră din America - condusă de Washington Post şi Newsweek, alături de New York Times şi revista Time, împreună cu reţelele majore, au promovat scandalul şi au sugerat că, în cele din urmă, ar putea fi sfarsitul lui Bill Clinton.
Newsweek însăşi l-a recrutat pe confidentul de lungă durată al lui Clinton,George Stephanapolous, să scrie despre „trădarea” lui Clinton, iar tânărul Stephanapolous, acum un comentator bine plătit la ABC, a intrat chiar şi în direct pentru a aduce în discuţie posibilităţile demisiei şi ale punerii sub acuzare.
Şi nimeni nu acuzase vreodată vreuna dintre acele voci media importante că ar fi o voce pentru „aripa dreaptă” sau cel puţin „aripa dreaptei” din America.

A CUI „ DREAPTĂ”?

Cu toate acestea, prima doamnă ar fi putut pune degetul pe ceva anume când a susţinut că o „conspiraţie de dreapta” alimenta scandalul „Monica-gate” pe atunci în desfăşurare. Dar prima doamnă nu a îndrăznit (cel puţin public) să ridice suspiciunea că m anumite elemente din aripa dreaptă americană au contribuit la aducerea scandalului în atenţia publică.

De fapt, în mijlocul scandalului Lewinsky, se putea găsi cu uşurinţă o legătură care lega „aripa dreaptă” dură din Israel de „Monica-gate” din Washington, D.C. Prin urmare, s-ar putea să nu fi fost o coincidenţă faptul că, tocmai în momentul în care susţinătorii americani ai aripii drepte a Israelului - blocul Likud - lansau o campanie majora ,apriga de relaţii publice împotriva preşedintelui Clinton, încât mass-media mainstream din America a preluat iniţiativa şi a început brusc să trâmbiţeze acuzaţiile despre încă o „escapadă sexuală” a lui Clinton.

Iată câteva fapte de bază (raportate chiar de mass-media importanta) care au fost cumva îngropate în mijlocul freneziei legate de acuzaţiile care au fost vehiculate.

În primul rând, deşi mass-media s-a concentrat pe fosta angajată a Casei Albe,Linda Tripp şi pe prietena ei nehibzuita, galagioasa promotoare newyorkeză Lucianne Goldberg, ca fiind principalii instigatori ai „Monica-gate”, Washington Post a subliniat destul de indirect într-un articol îngropat în spatele ziarului din 28 ianuarie că avocaţii Paulei Jones - tânăra care îl dădea în judecată pe preşedinte pentru hărţuire sexuală „au primit mai întâi mai multe ponturi anonime că Lewinsky ar fi putut avea o relaţie sexuală cu preşedintele”.

Se pare că abia după aceasta avocaţii Paulei Jones au contactat-o pe domnişoara Lewinsky, informându-l pe preşedinte că relaţia sa cu Lewinsky fusese expusă.

Putem presupune că nici Tripp, nici Goldberg, menţionat anterior nu au fost sursele, întrucât aveau alte interese de exploatat în aventura Clinton-Lewinsky. De fapt, Tripp s-a adresat direct procurorului special Kenneth Starr. Prin urmare, marea întrebare era următoarea: cine i-a informat pe avocaţii Paulei Jones că ar putea exista o „probă irefutabilă” în relaţia preşedintelui cu Monica Lewinsky?

Monica Lewinsky era o loială lui Clinton și, evident, nu domnișoara Lewinsky a fost cea care le-a dezvăluit avocaților povestea. Așadar, cineva apropiat sau care spiona cercului apropiat al președintelui trebuie să fi dezvăluit avocaților lui Jones informații despre relația președintelui cu domnișoara Lewinsky.
Deși Michael Isikoff de la Newsweek (publicat de imperiul Meyer-Graham, care deține și Washington Post) a fost primul jurnalist care a „investigat" oficial povestea, se pare acum că, potrivit The Post, care a relatat în treacăt pe 28 ianuarie, acel William Kristol - descris în general drept „redactor al publicației conservatoare Weekly Standard" - a fost unul dintre primii care au „menționat public" acuzațiile.
Rolul lui Kristol, ca fiind unul dintre „primii" care au făcut publică povestea, vedeți, este esențial pentru înțelegerea imaginii de ansamblu. Kristol nu este doar omul de față al magnatului media miliardar Rupert Murdoch - un aliat major al partidului Likud din Israel - dar Kristol însuși este fiul jurnalistului Irving Kristol și al istoricului Gertrude Himmelfarb, doi autointitulați „foști marxiști" care au apărut ca figuri „neoconservatoare" cu legături strânse de lungă durată cu „aripa dreaptă anticomunistă" a Israelului.
Tânărul Kristol este, la fel ca părinții săi, un adept al „Likud-ului" și a fost un critic dur al deciziei președintelui Clinton de a „întoarce spatele" Israelului. De asemenea, semnificativ este faptul că Kristol, la fel ca Clinton, a fost inițiat în Grupul Bilderberg, conclavul de politică externă de elită la nivel înalt, dominat de familiile Rockefeller și Rothschild, deși Kristol (evident) este identificat cu aripa „republicană" a Grupului Bilderberg.
Și pe 26 ianuarie, chiar când afacerea Lewinsky începea să escaladeze și să-l înghită pe Clinton, Kristol i-a trimis o scrisoare lui Clinton, făcând presiuni pe președinte să lanseze un atac militar asupra inamicului detestat de Israel, Irak. Scrisoarea lui Kristol, a fost semnată de o mulțime de alți susținători americani faimoși ai „aripii drepte" a Israelului.
Apoi, având în vedere legătura Kristol-Murdoch, este interesant de observat că postul de televiziune Fox al lui Murdoch era, în esență, cel care conducea establishment-ul mass-mediei, forțând celelalte rețele să concureze pentru recunoastere.

Canalul Fox News a difuzat ştirea aproape non-stop. Chiar şi atunci când alte reportaje erau transmise, acestea erau supuse întreruperii pentru orice evoluţie importantă a scandalului Clinton, indiferent cât de banale ar fi putut fi.

PRESIUNE MEDIA ASUPRA LUI CLINTON

Un talk-show al Fox de pe timpul zilei a adus chiar un presupus specialist în „limbaj corporal" pentru a viziona o înregistrare video cu Clinton şi domnişoara Lewinsky întâlnindu-se la o recepţie, după care aşa-zisul specialist a declarat că Clinton o trata pe tânără ca şi cum ar fi fost „prima doamnă".

Nu este surprinzător, în plus, că unele dintre cele mai vulgare ştiri apărute în scandalul înfloritor au fost în New York Post, alături de alte publicaţii de ştiri deţinute de Murdoch. Însă, adevărul este că nu doar aşa-numita „presă tabloidă" punea presiune pe subiect. Elementele „responsabile" ale presei „mainstream" - inclusiv New York Times şi Washington Post - au participat şi ele la efortul împotriva lui Clinton.

Între timp, în efortul său de a „fi din nou alături de bărbatul ei", prima doamnă i-a numit pe predicatorul de televiziune Jerry Falwell şi pe prietenul său, senatorul Jesse Helms (R-N.C.) printre cei care făceau parte din „conspiraţia de dreapta" care urmărea să-l faca sa demisioneze pe preşedintele ei.

Ceea ce Hillary nu a menţionat a fost că atât Falwell, cât şi Helms erau în mod special apropiaţi - încă o dată - de blocul Likud de „dreapta" dur din Israel şi ambii se opun vehement sprijinului oferit de preşedintele Clinton pentru rivalii Likud-ului cei din Partidul Laburist din Israel, care erau mult mai dispusi procesului de pace. Clinton nu l-a susţinut pe Binjamin Netanyahu, liderul Likud, în alegerile israeliene care au adus la putere coaliţia extremistă Likud şi, prin urmare, a fost umilit politic când Netanyahu a câştigat învingându-i pe liberalii conduşi de aparent mai moderatul Shimon Peres. Acesta din urmă a predicat pacea; Netanyahu, nici un compromis.

De fapt, chiar înainte de întâlnirea sa oficială cu preşedintele Clinton, prim-ministrul israelian se întâlnise deja cu reverendul Jerry Falwell ,apărand si la un miting pro-Likud în compania lui Falwell, unul dintre cei mai vehementi critici ai lui Clinton. Chiar şi Washington Post dezvăluise pe 22 ianuarie

că „un oficial de rang înalt al lui Netanyahu a declarat că liderul israelian era pregătit să răspundă opoziţiei Casei Albe demonstrându-si «propria muniţie» în cercurile politice americane” şi anume Falwell şi zgomotoasa „dreapta creştină” pro-sionistă.
În Israel, potrivit ziarului Post din 24 ianuarie, presa „a digerat lacom acuzaţiile legate de Clinton”. Post a afirmat că „interesul părea deosebit de accentuat deoarece Monica Lewinsky este evreică”.
Scriind în numărul din 22 ianuarie 1998 al cotidianului israelian Yedioth Aharonoth, Nahum Barnea a comentat ironic: „Am crezut în mod inocent că soarta procesului de pace era în mâinile unei evreice, născută la Praga, pe nume de Madeleine Albright. Se pare că soarta procesului de pace este, într-o măsură mai mare, în mâinile unei alte evreice, pe nume Monica Lewinsky, în vârstă de 24 de ani, originară din Beverly Hills, care a petrecut o vară plină de distracţii acum trei ani ca [stagiară] la Casa Albă”.
Interesant este că, până când comentariile lui Barnea au fost repetate în numărul din 2 februarie 1998 al revistei Newsweek, care a dedicat un număr special scandalului, Newsweek editase cu atenţie cuvintele lui Barnea astfel încât acum sunau: „Se pare că soarta procesului de pace depinde de o altă femeie”.
De fapt, scandalul l-a forţat pe preşedinte să se retragă în privinta presiunilor asupra Israelului. Pe 27 ianuarie 1998, Washington Post a dat din nou pisica la o parte când a relatat că „săptămâna trecută, Clinton a demonstrat că nu-i poate obliga pe israelieni să îşi asume responsabilităţile pentru o nouă retragere militară. Săptămâna aceasta [în urma scandalului] este şi mai puţin capabil, fie şi numai pentru că oamenii din propriul său partid, ca să nu mai vorbim de republicani, nu vor susţine o politică de presiune mai mare asupra Israelului”.

ŞANTAJ MOSAD?

Poate că nu a fost o surpriză când, pe 3 martie 1999 - în timp ce scandalul Lewinsky se intensifica - ziarul sionist de linie dură New York Post a strigat „Şocul sexului prin telefon cu Monica”, anunţând că o nouă carte, Spionii lui Gideon,scrisa de respectatul autor veteran Gordon Thomas, dezvăluise că „Israelul l-a şantajat pe Bill cu înregistrări ale Monica”.
Pasajul, care a apărut în cartea lui Thomas, susţinea că Mosad-ul a obţinut acces la sesiuni de sex telefonic înregistrate între

preşedinte şi domnişoara Lewinsky şi a folosit informaţiile pentru a-l forţa pe Clinton să anuleze o anchetă prioritară a FBI asupra unei agenţii Mosad de la nivelurile superioare ale sistemului de securitate naţională.
Adevărat sau nu, publicarea articolului a fost folosită de criticii lui Clinton (spre marea încântare a duşmanilor săi din Israel) pentru a justifica acuzaţia că greşelile personale ale lui Clinton reprezentau o potenţială ameninţare la adresa securităţii naţionale şi încă un motiv pentru punerea sa sub acuzare.
TAISUL LUI HILLARY?
Aşadar, în lumina tuturor acestor lucruri, este oare cu adevărat extraordinar să ne întrebăm dacă atunci - în mijlocul controversei Lewinsky - motivul pentru care Prima Doamnă Hillary Clinton a cerut înfiinţarea unui stat palestinian a fost modul lui Hillary de a-i avertiza pe israelieni ce s-ar putea întâmpla dacă nu ar renunţa la sprijinul acordat elementelor care încercau să-l alunge pe soţul ei din funcţie?
Lumea politicii dure este într-adevăr o lume murdară, iar Hillary se poate concura cu cei mai buni dintre ei, aparenta ei provocare la adresa Israelului fiind o dovadă în acest sens. Era aproape ca şi cum Hillary ar fi scos un briceag într-o luptă foarte meschină (şi foarte publică).
În cele din urmă, desigur, Bill Clinton a supravieţuit procesului de acuzare, dar nu există nici o îndoială că a existat în mod clar o mână fină a intrigii israeliene în spatele circumstanţelor care au dus la aceasta acuzare. Aşadar,am văzut într-adevăr încă un preşedinte american, în acest caz Bill Clinton, confruntându-se cu încă o formă de „asasinat” din partea Israelului.
Aceasta nu este în nici un caz o apărare a lui Clinton, ci este un rezumat al faptelor relevante care oferă o perspectivă interesantă asupra modului în care funcţionează politica puterii la Washington în ceea ce priveşte influenţa Israelului.
MENTORUL LUI CLINTON
Însuşi Bill Clinton a fost un protejat al senatorului J. William Fulbright din Arkansas, iar acest lucru, în sine, ne-ar putea spune câte ceva despre Clinton. Când Fulbright a luat poziţie împotriva războiului din Vietnam, mass-media majoră l-a lăudat pe Fulbright pentru „sinceritatea” sa. Totuşi, când a adoptat o poziţie similară împotriva agresiunii Israelului în Orientul Mijlociu,a fost numit

„antisemit”. Vorbind la emisiunea Face the Nation(Fata Natiunii) de pe CBS pe 15 aprilie 1973, Fulbright a spus:

Israelul controlează Senatul SUA.

Senatul este mult prea mult subordonat; ar trebui să fim mai preocupaţi de interesele SUA, decât să facem ceea ce doreşte Israelul. Marea majoritate a Senatului SUA - undeva în jur de 80% - este complet în sprijinul Israelului; orice îşi doreşte Israelul, primeşte. Acest lucru a fost demonstrat de nenumărate ori, iar acest lucru a îngreunat [politica externă]a guvernului nostru.

După un mare tumult mediatic legat de remarcile senatorului, sume uriaşe de bani evreieşti au fost vărsate în Arkansas, iar o noua nominalizarea a lui Fulbright pentru Senat a fost respinsă. Şi probabil nu este o coincidenţă - luând în considerare toate aspectele cum ar fi:

1) principalii colectori de fonduri evrei au ajutat la finanţarea adversarei republicane a lui Hillary Clinton în cursa sa pentru Senat din 2000 şi că

2) Hillary a câştigat la limită votul evreiesc în acelaşi timp în care colegul ei de pe lista democraţilor, Al Gore, deţinea votul evreiesc cu un procent covârşitor de 80% faţă de George W. Bush.

Fiţi siguri, lobby-ul israelian nu va avea niciodată încredere în Hillary Clinton.

Totuşi, în acelaşi timp, conştientizarea tot mai mare a puterii Israelului de către americanii de rand care nu se tem să discute subiectul este o realitate cu care Israelul şi lobby-ul său american trebuie să se confrunte. Faptul că Verdict Final este acum „vizibil” şi ajunge la un număr tot mai mare de astfel de americani – şi la mulţi alţii – este un ingredient suplimentar în amestec.

RABINUL vs. GENERAL

Nu există nicio îndoială: vestea despre cartea Verdict Final se răspândeşte. Pe 29 octombrie 1998, Washington Jewish Week a relatat că rabinul Abraham Cooper, autointitulat „decan asociat” al Centrului Simon Wiesenthal din Los Angeles, se plânsese într-unul dintre interminabilele sale comunicate de presă că „într-un interviu acordat la Televiziunea Siriană, ministrul sirian al Apărării, generalul Mustafa Tlas, a afirmat că «sionismul internaţional» a fost responsabil pentru asasinarea preşedintelui american John F. Kennedy”.

Rabinul a cerut ca sirienii să ofere clarificări oficiale „cu privire la faptul dacă aceste opinii exprimate de una dintre cele mai puternice figuri siriene reflectă sau nu viziunea oficială a Siriei asupra istoriei americane”, deşi, până în acest moment, sirienii nu s-au grăbit încă să-şi ceară scuze. În orice caz, un prieten sirian de-al meu m-a informat că generalul Tlas i-a spus că el (generalul) a citit Verdict Final şi a fost de acord cu concluziile acesteia.
Anterior, rabinul Cooper menţionat anterior îi atacase pe cei care au venit în apărarea mea când eram atacat de Liga Anti-Defăimare din California de Sud. Cooper a spus: „Nu trebuie să demonstreze că israelienii au avut un rol în asasinarea lui JFK; trebuie doar să planteze sămânţa suspiciunii că s-ar fi putut întâmpla aşa.”
Verdict Final a plantat sămânţa suspiciunii, dar numai pentru că faptele reunite în această carte zugrăvesc un scenariu plauzibil, la fel de credibil ca si alte teze prezentate pe marginea acestui subiect extrem de controversat. De aceea, rabinul Cooper, ADL şi alţii se simt atât de inconfortabil.

ULTIMUL FRATE...

Chiar în timp ce a cincea ediţie a Verdictului Final era pregătită pentru tipărire, s-a întâmplat un lucru ciudat. De fapt, lucram la versiunea finală şi, târziu în noaptea de 14 iunie 2000 (în jurul orei 23:30), am primit un telefon de la un prieten care mi-a spus că senatorul Edward M. Kennedy şi un grup de oameni „socializau” la mesele din aer liber de la Hawk & Dove, un local de noapte popular de lângă biroul meu de pe Capitol Hill din Washington. Prietenul meu s-a oferit să-i dea senatorului un exemplar din Verdict Final. „De ce nu?”, m-am gândit. „Probabil a auzit despre asta - într-un fel sau altul.”Am scris un autograf pe cartea senatorului Kennedy şi i-am înmânat-o prietenului meuc are apoi s-a apropiat cu grijă de senator. Ridicând privirea spre afro-americanul înalt şi slăbănog, cu ochelari de soare închişi la culoare, care se apropia de el, Kennedy l-a întrebat: „Vă pot ajuta, domnule?”. Prietenul meu i-a înmânat lui Kennedy cartea spunând: „Un prieten de-al meu m-a rugat să vă dau această carte. Este despre Mosad.” Ultimul frate Kennedy ţinea cartea în mâini, privind coperta (în timp ce tovarăşii săi erau încordati să vadă despre ce era vorba în carte).
După un moment, întinzându-i înapoi cartea prietenului meu, Kennedy a spus:„Mulţumesc, dar nu o accept.

Dumnezeu să vă binecuvânteze şi o seară bună.” Prietenul meu a acceptat cartea, spunând: „Dumnezeu să vă binecuvânteze şi pe voi” şi a plecat.
Această mică poveste tristă spune atât de multe încât mă simt oarecum vinovat că l-am supus pe senator acelei experienţe, pentru că - la urma urmei - vorbim aici despre uciderea propriului său frate mai mare. Dar adevărul este că Verdict Final prezintă o teză pe care mulţi americani o consideră corectă – şi acesta este ceva ce senatorul şi familia sa trebuie să accepte.
Dacă există cineva care ştie cât de plauzibil este scenariul, acela este cu siguranţă Ted Kennedy. Pur şi simplu nu ne poate spune că nu era conştient de eforturile fratelui său de a împiedica Israelul să construiască bomba nucleară sau că nu era conştient de adversitatea care a apărut. Indiferent cât de mult Ted Kennedy proclamă că el şi familia sa au fost susţinători devotaţi ai Israelului, faptele demonstrează contrariul. Şi israelienii ştiu, de asemenea, foarte bine acest lucru.
Înţelegem de ce senatorul Kennedy se simte obligat să spună şi să facăaceste lucruri, dar sperăm, de asemenea, că senatorul înţelege de ce noi chiar nu credem că este sincer atunci când spune lucrurile pe care le spune.
Dar vă voi lăsa cu asta: unul dintre cei mai entuziaşti susţinători ai Verdictului Final este un anumit domn care este un prieten apropiat de familie al uneia dintre cele mai cunoscute figuri de rang înalt din cercul interior al Casei Albe a lui JFK. Şi deşi nu-i pot dezvălui numele, cred că asta spune multe.

CARTEA CARE NU VA DISPĂREA

Care este propria mea evaluare Verdictului Final? Speranţa mea specială este ca aceasta lucrare să primească recunoaşterea pe care cred că o merită şi că vor exista mai multe eforturi din partea oamenilor care au citit cartea pentru a explora acuzaţiile formulate. Sper că oamenii vor putea furniza documente sau alte informaţii care vor confirma lucruri asupra cărora am putut doar să speculez. Poate că, în cele din urmă, publicarea cartii va aduce noi martori care ne pot spune lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată înainte. Nu pretind sa mă autoproclam arbitrul final al asasinării lui JFK (în ciuda titlului poate presumptuos al cărţii mele), dar cred că se apropie mai mult decât orice s-a scris până acum în ceea ce priveşte rezumatul întregii conspiraţii. Aştept cu nerăbdare

să văd cum vor fi afectate eforturile viitoare de investigare a subiectului de ceea ce am subliniat în Verdict Final.
Am mai spus asta, dar merită repetat. Cred că am aruncat o nouă viziune asupra unui puzzle foarte complex care prezintă o imagine remarcabil de intortocheata şi oarecum neclară. In acest puzzle vedeţi toate grupurile şi persoanele implicate în conspiraţia asasinării lui JFK o imagine extrem de confuză.
Cu toate acestea, când întoarceţi puzzle-ul, găsiţi o imagine completă - şi anume o imagine mare, foarte clară, a steagului israelian. Toate celelalte steaguri de pe faţa puzzle-ului sunt, în jargonul serviciilor secrete, „steaguri false", iar Verdict Final dovedeşte exact asta.
Verdict Final poate fi numită pe bună dreptate „cartea pe care au încercat să o interzică". Dar, mai important, în cele din urmă, cartea încapsulează o teză pe care nu o pot discredita. Duhul a ieşit din sticlă şi nici lucrarea, nici teza pe care o prezintă nu vor disparărea.

MICHAEL COLLINS PIPER

INDEX

Nota editorului cartii electronice: Numerele paginilor de mai jos din versiunea fizica corespund numerelor de pagină listate între paranteze în această carte electronică.

Adams, Francis W. H. 339
ADL (Liga Anti-Defaimare a B'nai B'rith) 64, 80, 81, 82, 86, 90, 91, 92,
108, 128, 149, 158, 202, 203, 253, 261, 262, 263, 269, 270, 282, 286, 296,
302, 323-326, 330-332, 376, 427-428, 431, 440, 521, 583, 609, 610-611,
617, 619 (vezi Cuvant Inainte)
Guy Banister si ADL: Cap. 16 si Anexa Trei
ADL si Media: Cap. 17
Agnew, Spiro T. 377-379
Controversa Algeriana (implicandu-I pe JFK si pe Charles De Gaulle) 31, 42, 43,
53, 62, 154, 199, 200, 201, 204, 247. 372-373, 506-508, 572-574
Alo, Jimmy "Blue Eyes" 125
Alsop, Stewart 402
Anderson, Jack 265, 266, 269, 272, 273, 437
Angleton, James Jesus 12, 64, 87, 95, 96, 97, 99, 100, 101, 103, 104, 105,
106, 107, 108, 109, 122, 193, 208, 214, 218, 219, 220, 224, 225, 226, 227,
242, 248, 272, 293, 298, 304, 328, 353-355, 358, 370-377, 388, 416, 498,
532, 533, 535, 536, 606
Conexinea Israeliana: Cap. 8
Razboiul CIA cu JFK: Cap. 9
Conexiunea Permindex : Cap.15
Afacerea E. Howard Hunt : Cap. 16
The French Connection: Chapter 16
Moartea lui William Colby: Anexa 6
Watergate si Dallas: Anexa 7
Anson, Robert Sam 385
Cubanezii Anti-Castro 2, 4, 6, 9, 11, 19, 115, 132, 137, 140, 171, 213, 217,

231, 233, 296, 306, 309, 392, 534-535, 552
Conferinta din m-tii Appalachian 78, 79, 146, 147
Argoud, Antoine 192
Argov, Schlomo 24
Attia, Joe 233
Baker, Bobby 59, 60, 87, 256, 268, 281, 296
Ball, Joseph 337
Banister, Guy 130, 32, 139, 141, 143, 194, 202, 231, 243, 285, 289, 290,
299, 304, 315, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 389, 507, 538
Banca de Credit International 59, 60, 87, 88, 90, 91, 102, 117, 119, 148, 192,
196, 200, 205, 577
Bartlett, Charles 35, 39
Batista, Fulgencio 73, 137
Bauer, Roy 441 (vezi de asemenea Cuvant Inainte)
Bay of Pigs 108, 119, 204, 295
Begin, Menachem 103, 157, 160, 162, 218, 290, 412
Belin, David 336
Belli, Melvin 11, 164, 167, 178, 179, 180, 181, 301
Ben-Barka, Mehdi 247
Ben-Bella, Ahmad 42, 52
Ben-Gurion, David 9, 37, 40, 46, 48, 49, 50, 51, 52, 55, 56, 57, 97, 101, 159,
243, 291, 297, 298, 304, 309, 407, 620-630 (Vezi Capitolul 5 şi Anexa Nouă în special)
Berlet, John Foster (Vezi prefaţa)
Bemau, George 387
Bernhard, Prinţ al Olandei 344-346
Bethel, Paul 140
Bethell, Tom 257
Biegun, David 198, 499
Grupul Bilderberg 344-345
„Episcopul, Maurice” 557
Billings, Richard N. 125, 126, 176, 179, 258, 281
Blakey, G. Robert 124, 125, 126, 127, 128, 129, 135, 176, 179, 213, 281,
323, 421
Blemant, Robert 244

Bloomfield, Louis M. 86, 87, 91, 103, 191, 192, 201, 273, 304, 342, 498 (Vezi în special Capitolul 15)
Bocca, Geoffrey 394
Boggs, Hale 338
Bollyn, Christopher 616-619
Botnick, A. L. 202, 325, 326, 538-539
Braden, Jim 176, 178
Bradlee, Benjamin, 371-373
„Britanicii l-au ucis pe JFK" (Mitul despre asasinat) 565
Familia Bronfman 82, 86, 87, 192, 262, 338, 346, 357, 374-375, 566
Brown, Irving 104
Brown, Robert K. 539-540
Brown, Walt 351
Brussell, Mae Magnin 206-207, 575, 595
Buckley, James L. 117, 119, 120, 422
Buckley, William F. Jr
117, 118, 120, 257, 307, 345, 422
Bullock, Roy Edward 538-539
Burros, Dan 314, 315, 316, 318 (Vezi în special Anexa a Doua)
Bush, George H. W. 12, 14, 15, 16, 17, 101, 118, 306, 307, 309, 311, 359-
360, 551-552 (Vezi în special Anexa Unu). Callahan, Bob
385
Carroll & Graf Publishers 562-563
Casey, William
360-363
Castro, Fidel
6, 11, 12, 19, 25, 101, 111, 137, 139, 140, 152, 171, 172, 230, 265, 266, 267, 268, 269, 292, 302, 313, 368, 532, 538
Centro Mondiale Commerciale 188
Challe, Maurice 122
„Șoferul l-a ucis pe JFK" (Mitul despre asasinat) 567-569
Chamish, Barry 419, 524-525, 586
Cherne, Leo 359
Chesler, Louis 280
Republica Populară China (Colaborare cu Israelul în cadrul programului de arme nucleare) 401-416
Chomsky, Noam 439-441

Clinton, William J. (problemele cu Israelul) 635-640
Clark, Edward (avocatul lui LBJ) 547
CIA (Agenţia Centrală de Informaţii) 1,2,4,6,7,8,9,10,11,12,19, 22,38,47,48,50,52,58,59, 64,65,69,71,72,73,76,84,86,87,92,95, 97,98,99,100,101,102,104,105,106,107,110,111,112,113,115,116, 117,118,137,138,139,141,143,146,149,150,155 157,171, 172, 173, 181, 200, 207, 209, 210, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219,220,222, 224, 225, 226, 229, 230, 232, 233, 235, 236, 238, 242, 249, 252, 256, 260, 262, 266,267, 269, 270, 276, 278, 279, 288, 291, 292, 293, 296, 297, 299, 301, 302, 303, 306,308, 309, 311, 313, 324, 329-330, 343, 352, 353-363, 371-373, 389, 391, 392, 397, 426,497, 499, 527-529, 532-534, 592-574, 597, 606, 614
JFK şi CIA: Capitolul 9
Mafia şi CIA: Capitolele 10, 11 şi 12
CIA şi serviciile secrete franceze: Capitolele 9 şi 16
CIA şi mass-media: Capitolul 17
CIA şi asasinarea lui RFK: Capitolul 18
Moartea lui William Colby: Anexa şase
Conexiunea Watergate: Anexa Şapte
Cohen, Avner 528, 621-633
Cohen, Mickey 11, 37, 79, 137, 156, 158, 159, 160, 161, 163, 164, 165, 166, 167,
178, 181, 229, 259, 271, 290, 295, 297, 300, 304, 563 (Vezi Capitolul 13 (în special)
Cohn, Roy 612-613
Colby, William 12, 353-363, 377
Coleman, John 566-567
Coleman, William 339
Discursul lui JFK de la Universitatea Columbia 571
„Comitetul celor 300 l-a ucis pe JFK" (Mitul Despre asasinat) 566-567
„Complotul asasinării lui Connally" 175, 237, 239, 240, 300
Connally, John B. 379-381
Cooper, William 569-571
Cornfeld, Bernie 89, 90, 119, 205, 281, 362, 367
Mafia corsicană 87, 104, 105, 149, 150, 152, 153, 219, 243, 244, 246, 247, 278,
297, 299. 507, 572-574
Costello, Frank 33, 34, 74, 75, 77, 83, 128, 130, 134, 177, 272

Crenshaw, Charles 390
Consiliul pentru Relaţii Externe 391, 565-566
Courtney, Kent şi Phoebe 323-328
Covert Action Quarterly 330-331
Cuba şi JFK 7, 74, 108, 110, 147, 149, 164, 168, 174, 230, 236, 240, 248, 300,
306, 416
Opoziţia cubaneză faţă de Israel 25
Dalitz, Morris 127, 176, 262, 273, 281, 342-343, 363
„Conexiunea Dallas-Watergate" (vezi Watergate)
Dash, Samuel 376
David, Christian 247
Davis, Thomas Eli III 247, 248, 398
DeCamp, John 357
Decker, Bill 229
De Gaulle, Charles 32, 42, 43, 46, 63, 106, 122, 123, 154, 199, 200, 201, 204, 207,
241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 283, 305, 372, 627-628 (Vezi în special Capitolul 9 şi Capitolul 15 şi Capitolul 16)
De Lannurien, Georges 242, 246, 299, 304, 339, 340, 506, 511
DeLillo, Don 387
De Mohrenschildt, George 120, 121, 241, 308, 540-542
De Shishmareff, Paquita 325 Dennis, Lawrence 27, 28 Deutch, John 356-357
Dewey, Thomas E. 75, 76
DiEugenio, James 330, 331, 388, 430, 431
Centrala nucleară Dimona (Israel) 46, 48, 50, 51, 66
Dornan, Robert 437
Comerţul cu droguri (Asia de Sud-Est)
9, 11, 59, 71, 89, 92, 101, 114, 145, 146, 149,
155, 219, 297, 303, 310, 313, 573-574
Dulles, Allen 96, 99, 371, 614
Eisenberg, Melvin 335
Eisenberg, Shaul 90, 101, 152, 195, 310, 342, 402, 411-413
Elliott, James 387
Ely, John Hart 339
Emory, Dave 206-207, 513, 575 (Vezi şi prefaţa)
Epstein, Edward Jay 107, 122, 388
Evron, Ephraim 64, 100, 101, 102

Ewing, Michael 249, 400
Acțiune Executivă 520
„Steaguri false” (tactica de asasinare a Mossadului) 5, 17, 19, 25, 229, 286, 288, 300, 302, 340
(În special Capitolul 3)
FBI (Biroul Federal de Investigații) 1, 72, 83, 84, 86, 132, 173, 216, 232
263, 296, 297, 311, 326, 389, 397 (Vezi și J. Edgar Hoover)
Sistemul Rezervei Federale (și JFK) 12, 39, 347-352
Feinberg, Abraham 35, 48, 49, 51, 91, 195, 281
Feldman, Myer 40, 41, 46, 205
Ferdmann, Sylvain 89, 119
Ferrell, Mary 154
Ferric, David 132, 177, 202, 258, 279, 299, 304, 329, 332, 546, 604, 614
Findley, Paul 2, 14, 15, 20, 379, 503
Finger, Justin 80, 149
Fisher, Max 340-344, 346, 411-412
Flammonde, Paris 387
Ford, Gerald R. 12, 340-341, 343-346, 359, 412
Frankhauser, Roy 314, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322 (Vezi Anexa a Doua) în
special)
Fratianno, Jimmy 159, 266
„Conexiunea franceză” (cu asasinarea lui JFK) 186, 241, 248, 260, 274, 283,
299, 505-508, 572-574, 580 (Vezi Capitolul 9, Capitolul 15 și Capitolul 16 în
special)
Frogue, Steven (Vezi prefața)
Garrison, Jim 2, 187, 204, 205, 252, 253, 256, 259, 265, 267, 281, 329-330,
386, 387-389, 396, 498, 510, 525-527, 545-547, 576-577
Gatlin, Maurice Brooks 201, 304, 397
Gehien, Reinhard 595
Dosarele Gemstone 574-575
George (revistă publicată de JFK Jr.) 418, 433, 585
Giancana, Sam 33, 34, 37, 83, 111, 128, 132, 133, 137, 139, 141, 143, 151,

155, 171, 277, 292, 297, 304
Givli, Benjamin 21
Goodaryi, Alexi 290
Granberry, Michael (vezi prefaţa)
Greenspun, Hank 87, 273
Greer, William 567-569
Griffin, Burt W. 339
Groden, Robert 385, 394
Gruber, Al 166, 304
Fraţii Guerini 151, 247
Hadden, John 52, 201
Haig, Alexander 370, 376, 380
Haldeman, H. R.
Haman 56, 298
Harrel, Isser 57
Harrelson, Charles 236, 237
Harris, Jim 322
Hart, Senatorul Gary 381-382
Hecht, Rudolph 190
Helms, Richard 96, 107, 116, 218, 219, 252, 268, 293, 307, 369
Hemming, Gerry Patrick 234, 236-237, 396, 543
Henshaw, John M. 172, 173, 268, 270
Hentoff, Nat (Vezi prefaţa)
Hernandez, Enrique 290
Hersh, Seymour 399-400, 620-633
Heymann, C. David 584-585, 586-587
Hill, Jean 397
Hoffa, Jimmy 275, 276
Holt, Chauncey 238, 555
Hooker, DeWest 28, 29, 30, 39, 347
Hoover, J. Edgar 9, 81, 83 84, 108, 158, 163, 175, 225, 238, 296, 303, 326, 364,
550-551
Hosty, James 325
Comitetul pentru Asasinate al Camerei Reprezentanţilor 7, 126, 129, 135, 209, 258, 281, 323
Hubert, Leon 338
Hugel, Max 362-363

Hunt, E. Howard 115, 117, 120, 121, 123, 132, 141, 143, 210, 212, 213, 214,
215, 216, 217, 218, 219, 226, 227, 228 230, 232, 241, 243, 248, 257, 260,
272, 293, 299, 301, 304, 321, 324, 364, 368-370, 387, 395, 422, 530-531,
552-555, 606-607 (Vezi în special Capitolul 9 şi Capitolul 16)
Hunt, H. L. şi familia (Texas) 312, 313, 544-558
Hurt, Henry 385
Am trăit trei vieţi 539
Inman, Bobby Ray 361-362
Institutul pentru Analiza Media 330-331, 388
Investors Overseas Services (I0S) 89, 90, 119, 205, 362, 367
Iran (şi Mossad-ul israelian) 288, 291 (vezi în special capitolul 18)
Irgun 87, 104, 105, 159, 160
Irvine, Reed 278
Israel 2, 4, 6, 8, 9, 11, 14, 15, 19, 21, 41, 42, 44, 47, 48, 50, 52, 56, 59, 67, 68
72, 75, 85, 86, 87, 90, 92, 95, 97, 98, 103, 154, 158, 160, 183, 224, 229 247,
251, 269, 273, 279, 281, 291, 297, 298, 303, 304, 305, 327, 353-362, 366, 371,
392, 417-420, 620-635
Politica lui JFK faţă de Israel: Capitolul 4
Politica lui Lyndon Johnson faţă de Israel: Capitolul 5
Permindex şi conexiunea israeliană: Capitolul 15
„Conexiunea franceză” cu Israelul şi asasinarea lui JFK: Capitolul 16
Conexiunea „dreaptei” cu Israelul: Anexa trei
Conexiunile israeliene ale Comisiei Warren: Anexa patru
Colaborarea sino-israeliană privind bomba nucleară: Anexa nouă
Asasinarea lui Yitzhak Rabin: Anexa zece
Jenner, Albert 338, 376
JM/Wave (staţia CIA din Miami) 142
Johnson, Lyndon 3, 4, 9, 10, 34, 38, 42, 58, 59, 62, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 100, 102, 114 174, 272, 293, 295, 297, 302, 303, 394, 403-405, 545, 630-632 (Vezi în special Capitolul 6)
Judge, John (Vezi prefaţa)
Kahane, Meir 86, 104

Kastel, Phil 130
Kenan, I. L. 52, 53, 61
Kennedy, Caroline (Vezi prefața)
Kennedy, Jacqueline 435
Kennedy, Congresmanul Joe 434-435
Kennedy, John F., Jr. (John-John) 418-419, 433, 525, 584-587
Kennedy, Joseph P. 3, 10, 26, 27, 28, 29, 32, 34, 35, 49, 128, 295, 347-348
Kennedy, congresmanul Patrick 433
Kennedy, Robert F. 12, 37, 41, 63, 72, 110, 163, 240, 265, 276, 286, 287, 288, 289, 292, 295, 302, 393, 613-614 (Vezi capitolul 18 referitor la asasinarea sa)
Kennedy, senatorul Edward M. 435, 642
Kent, Sherman 47
KGB (serviciul secret sovietic) 19, 106, 108, 218, 224, 242, 301, 423, 557, 605-609
„KGB-ul l-a ucis pe JFK" (Mitul despre asasinat) 394, 416, 423, 531-532 Khan,
Khyber 288, 290
King, John 204, 205, 546
King, Martin Luther 579-584
Kirkwood, James 387
Kissinger, Henry 373, 380
Klutznick, Philip 90
Kutner, Luis 170-171
Kohly, Mario 172
Krock, Arthur 112, 113
Lamarr, Herve 241
Lane, Mark 2, 12,111, 112, 114, 115, 116, 129, 180, 181, 209, 212, 213, 221, 222, 251, 256, 274, 276, 278, 279, 330, 384, 386, 394, 399, 427, 495, 504, 511-512, 524, 531, 553-554, 607-608 (Vezi în special Capitolul 9 și Capitolul 16)
Lansdale, Edward 142, 152, 278
Lansky, Meyer 1, 2, 11, 26, 32, 33, 34, 36, 37, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 82, 83, 87, 88, 90, 91, 92, 93, 94, 105, 115, 119, 124, 125, 127, 129, 130, 133, 134, 137, 138, 141, 144, 146, 147, 148, 149, 150, 152, 157, 158, 163, 167, 168, 172, 176, 177, 181, 217, 229, 235, 267, 268, 281, 290, 295, 296, 303, 304, 309, 384

Date biografice despre Lansky: Capitolul 7; Lansky și Carlos Marcello: Capitolul 10
Rolul lui Lanky în comploturile de asasinare a lui Castro: Capitolul 11
Legăturile lui Lansky cu CIA și traficul de droguri: Capitolul 12
Sindicatul Criminal Lansky 8, 10, 12, 38, 60, 71, 79, 85, 101, 104, 120, 133, 139, 142, 151, 165, 166, 172, 176, 213, 217, 262, 272, 279, 288, 298, 299, 300, 303, 313, 342-343, 382, 572-574
Laulicht, Murray 336
Ledun, Bernard 339, 340, 341
Compania Leon Israel 331-332
Letelier, Orlando 117, 118, 324
Levinson, Edward 60, 89
Lewis, Ron 283, 389
Liebeler, Wesley 338
Lifton, David 389
Liddy, G. Gordon 116, 336, 370
Lilienthal, Alfred M. 36, 42, 50, 64, 329
Livingstone, Harrison 394-395
Lodge, Henry Cabot 113
Loman, Van 322
Long, Huey P. 130, 133
Lorenz, Marita 116, 117, 118, 212, 213, 216, 309, 321, 324, 523 (Vezi în special Capitolul 9)
Lovestone, Jay 103, 104, 210, 278
Luciano, Charles 74, 75, 77, 79, 130, 149, 153
Mafia 2, 4, 6, 10, 25, 78, 79, 124, 136, 137, 139, 144, 148, 149, 231, 239, 277, 300
„Mafia l-a ucis pe JFK" (Mitul despre asasinat) 8, 78, 79, 125, 128, 130, 136, 153, 166, 205, 258, 274, 275, 303, 323, 326, 392, 547-548, 550, 611, 612- 613 (Vezi Capitolele 10 prin capitolul 14 în special)
Maheu, Robert 141, 267
Mankiewicz, Frank 282, 286
Mantello, George 188
Marcello, Carlos 11, 34, 60, 83, 124, 125, 126, 127, 131, 132, 136, 137, 139, 153, 177, 258, 272, 276, 277, 281, 295, 304, 362, 547-548 (vezi în special capitolul 10)

Marchetti, Victor 115, 209, 211, 212, 214, 216, 217, 220, 227, 228, 252, 308 (Vezi în special Capitolul 16)
Marrs, Jim 32, 129, 169, 348, 385, 429, 516-517, 555, 563-564, 565 Marwell,
David 422
Martino, John 233
„Masonii l-au ucis pe JFK" (Mit despre asasinat) 564
McClellan, Barr (susține că „LBJ l-a ucis pe JFK") 547
McCloskey, Paul N. (Pete) 14
McCloy, John 345, 346
McCone, John 50, 307, 403-405
McCord, James 370, 375
McDonald, Hugh 274, 393
McWillie, Lewis 168
Meagher, Sylvia 385
Musamalizarea mediatică a asasinării lui JFK, 4, 9, 12, 25, 181, 251, 252, 256, 259, 260, 261, 274, 285, 302, 326, 436, 439-443, 513, 560-561 (Vezi capitolul 17 în special)
Medwin, Bruno 440 (vezi și prefața)
Meir, Golda 43, 44, 54
Menninger, Bonar 390
Mercandante, Mary 162
Mertz, Michael 154, 243, 244, 247, 304, 523
„Scenariul din Mexico City" (care-l implică pe Oswald și KGB) 218, 221, 223, 228, 231,301 (Vezi în special Capitolul 16)
Meyer, Mary Pinchot 225, 371, 373
Milan, Michael 80, 156, 158, 175, 178, 237, 238
Milchan, Arnon 283, 284, 329, 429
Milchiker, Marcia 594 (vezi și prefața)
„Complexul militar-industrial l-a ucis pe JFK" (și legătura israeliană) 530
Milteer, Joseph 543
Minutemen 315, 316, 543
Molnar, Tom 633
Monroe, Marilyn 11, 156, 162, 163, 165, 229, 259, 297, 385, 563-564 (Vezi în special Capitolul 13)
Moore, Robin 394
Morgan, Edward 266, 267, 273
Morrock, Richard 514-515

Morrow, Robert 60, 76, 91, 171, 235, 288, 289, 290, 293, 304, 328, 386-387, 392, 425-426
Mosk, Richard M. 336
Mosad 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 15, 17, 19, 21, 23, 24, 43, 57, 58, 60, 71, 72, 84, 86, 89, 90, 96, 97, 99, 102, 104, 107, 120, 146, 150, 167, 219, 235-237, 238, 239, 241, 246, 248, 249, 259, 288, 292, 293, 300, 302, 305, 309, 310, 343-343, 346, 352, 362, 373-374, 408-410, 419-429, 424, 435, 497-498, 527-529, 532-534, 572-574, 556, 583, 584-585, 595, 603-604 (Vezi Capitolul 2, Capitolul 8, Capitolul 15, Capitolul 16 și în special Anexa Nouă)
Mullins, Eustace 315, 352
Murphy, Audie 229, 232, 233
Nagy, Ferenc 154
Nasser, Gamal Abdel 41, 50, 52, 53, 65, 99, 101, 102 339, 407
Comitetul Național pentru Muncă Israel, Inc. 198
„Naziștii l-au ucis pe JFK” (Mitul despre asasinat) 206-207, 593-594, 595
Newfield, Jack 275, 336, 438, 517
Newhouse, S. I. 612-613
Newman, John 536-537
Nichols, Louis 82
Nixon, Richard M. 271, 354-382, 551
Nosenko, Yuri 106, 224, 301
Frații Novo (Guillermo și Ignacio) 117, 118, 119, 304, 321, 324, 523
Dezvoltarea nucleară în China 13, 407-416
Dezvoltarea nucleară în Israel 13, 20, 35, 40, 45, 47, 48, 50, 51, 52, 56, 66, 101, 102, 152, 297, 302, 364, 433, 579, 620-633, 634-635 (Vezi Capitolul 5 și Anexa Nouă în special)
Nugent, John Peer 157
Compania NUMEC 405-406
Ochsner, Alton 328
OAS (Organizația Armatei Secrete Franceze) 32, 43, 53, 122, 123, 153, 154, 199, 200, 201, 207, 242, 243, 244, 246, 248, 260, 274, 283, 299, 506-508, 523, 572-574 (Vezi în special Capitolul 9, Capitolul 12, Capitolul 15 și Capitolul 16) Ober, Richard 327-375
Oglesby, Carl 386
"Operation Mangusta" 142, 152, 278
"Operation Underworld" 86, 105
"Operation Zapata" 308, 309

OSS (Office of Strategic Services) 81, 86, 95, 98, 102, 105, 121, 150, 308
Ostrovsky, Victor 14, 15, 16, 118, 238, 239, 300
Oswald, Lee Harvey 6, 7, 10, 11, 19, 24, 25, 63, 108, 120, 124, 132, 133, 167, 172, 173, 175, 178, 203, 215, 218, 221, 223, 230, 232, 233, 238, 239, 240, 248, 265, 267, 287, 299, 300, 301, 304, 308, 311, 318, 320, 323, 325, 328- 329, 331-332, 358, 388, 389, 390, 393, 535, 536-540, 542, 579, 604
O'Toole, George 389
Paine, John and Ruth 319, 541-542
Paisley, John 353, 357-361
Palti, Uri 428
Parrott, James 312
Pearson, Drew 172, 265, 268, 270, 272, 273 (Vezi Cap 17 in special)
Pena,Manny 290
Pepper, William 578-580
Permindex 12, 259, 269, 279, 367, 386, 387, 388, 412, 427, 498, 507, 516, 524, 576-577, 602 (Vezi Cap 17 in special)
Phillips, David A. 116, 222-223, 304, 551-552, 559
Negare Plauzibila 111-117, 209-223, 306, 384, 512-513, 607-608
Pollak, Stuart 337
Poller, Lou 290
Pope, Fortune 272
Pope, Fortune Jr 272
Posner, Gerald 329, 395-399, 424, 612, 616, 619 (vezi Prefata)
Praeger,
Frederick 260
Pratt, Grace 182, 183
Prio Socarras, Carlos 74, 139, 172
Pritikin, Roland 437-439
Prouty, L. Fletcher 17, 112, 114, 391
Pullman, John 89, 150
QJ/WIN 244, 247
Quayle, Dan 15, 16
Rabin, Yitzhak 13, 417-420
Rafizadeh, Mansur 292, 293
Ragano, Frank 276, 277
Rankin, J. Lee 337

Ray, James Earl 578-580
Redlich, Norman 335
"Dreapta l-a ucis pe JFK" (Mitul Asasinarii) 323-332, 530, 542544
(Vezi in special Anexa 2 si 3)
Roberts, Craig 390-391
Roosevelt, Franklin D. 17-18
Rosenbaum, Tibor 60, 88, 89, 90, 91, 103, 104, 119, 150, 205, 281, 304, 342,
344, 345, 362, 367, 498, 507
Rosenstiel, Louis 182
Rosselli, Johnny 11, 137, 141, 142, 143, 144, 266, 277, 292, 304
(Vezi in special Cap. 11)
Familia Rothschild 277, 342, 345, 352, 566
Rostow, Eugene 429, 615-616
Ruby, Jack 6, 7, 10, 11, 33, 63, 74, 85, 116, 139, 142, 143, 156, 160, 162, 163, 166, 167, 172, 173, 175, 176, 177, 178, 182, 183, 184, 213, 238, 239, 248, 267, 300, 304, 311, 326, 548-550
Rush, Johann 398
Rusk, Dean 402
Russell, Richard 339
Salan, Raoul 123
Sampol, William 118
SAVAK (Poliţia Secretă Iraniană) 12, 23 107, 288, 290, 291, 292, 302, 393
Scobey, Alfredda 339
Scott, Paul 401-402
Scott, Peter Dale 386, 431
Schem, David 125, 176, 336, 425, 438, 517
SDECE (Serviciul de informaţii francez) 22, 105, 199, 200, 201, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 299, 506-508, 572-574
„Serviciile Secrete l-au ucis pe JFK” (Mitul despre asasinat) 390
(Vezi și „Șoferul l-a ucis pe JFK”, o altă variantă a unui mit)
Seal, Barry 332
Studioul de film Sapte Arte 280
Shackley, Theodore 101, 102, 142, 152, 309 Shaffer, Charles N. 339
Şahul Iranului 288, 290, 291, 292, 293 Shamir, Yitzhak 57, 242, 304, 506,522-523
Shapiro, Zalman 405

Editura Shapolsky 425
Shaw, Clay 103, 125, 186, 187, 189, 190, 191, 193, 194, 197, 202, 204, 205, 206, 208, 252, 299, 304, 329, 332, 386, 387-389, 396, 498, 507, 525-527, 545-547, 594 (Vezi în special Capitolul 15)
Sheridan, Walter 253, 254
Mafia siciliană 87, 105, 150
Siegel, Benjamin 60, 73, 75, 80, 85, 90, 127, 137,
Sigelbaum, Benjamin 60
Sinatra, Frank 162
Sirhan, Sirhan 286, 287, 289
Slawson, W. David 339
Smith, Matthew 339
Institutul Sonneborn 87, 91, 342
Soustelle, Jacques 199, 627
Souetre, Jean 154, 201, 242, 243
Uniunea Sovietică și asasinarea lui JFK 6, 19, 25, 107, 301, 605-609 (Vezi și „KGB-ul l-a ucis pe JFK”)
Specter, Arlen 302, 335, 356, 397
The Spotlight (ziar) 115-116, 209-229, 348-350, 497, 512, 552, 554, 569, 617 (Vezi în special Capitolul 9 și Capitolul 16)
Stacher, Joseph 60, 89, 92, 273
Starnes, Richard 113
Steamshovel Press 513 (Vezi și Kenn Thomas)
Stephenson, William 86, 87, 270
Stern, Edgar și Edith 191, 253-255, 324, 328-331, 389, 526 (vezi în special Capitolul 17 și Anexa 3)
Stern, Samuel 336
Stone, Oliver (și filmul lui ,JFK) 1, 278, 279, 280, 282, 283, 286, 427, 429, 519-520
Sturgis, Frank 116, 235-239, 248, 299, 300, 304, 338, 370, 382, 521, 525, 530, 532, 555-556, 562, 615
Sullivan, William 83, 204, 286, 385
Summers, Anthony 129, 165, 233
Tempelsman, Maurice 435, 564
Ten-Brink, Philip 432
Thomas, Kenn 577 (Vezi și Steamshovel Press)
Thompson, Josiah 385
Time-Life, Inc. 281
Time-Warner 281

Tippit, J. D. 560
Tlas, Mustafa 640-641
Dosarul Torbitt 576-577
Touchstone, Ned 526
Tower, John 233, 304
Townley, Michael 117, 119, 324
Trafficante, Santo Jr. 11, 83, 139, 141, 143, 144, 147, 148, 149, 153, 233, 267, 276, 277, 290, 304, 311, 382
Trento, Joe 218, 219, 220, 224, 227, 229, 272
Truman, Harry S 18
„Conexiunea OZN” 569-571
Nava U.S.S. Liberty 15, 20
Vanunu, Mordechai 635
Vesco, Robert 366-368
Războiul din Vietnam (şi traficul de droguri din Asia de Sud-Est) 5, 59, 69, 70, 71, 114, 146, 151, 155, 268, 278, 296, 303, 310
Walker, Edwin 172, 231, 542
Wallace, Mac (presupus asasin) 547
Warner, James K. 526
Warner Brothers 280
Warner Communications 280
Warner-Seven Arts Studios 280
Warren, Earl 180, 181, 223, 225, 268, 301
Comisia Warren 7, 83, 174, 181, 224, 225, 251, 301, 333-346 (Vezi Anexa Patru în special)
Raportul Washington privind afacerile din Orientul Mijlociu 521
Scandalul Watergate („Conexiunea Dallas-Watergate”) 364-382 (Vezi Anexa Şapte în special)
Imperiul media WDSU (New Orleans) 191, 253, 254, 255, 328, 329
Wean, Gary 160, 162, 163, 164, 165, 229, 230, 231, 232, 385
Weberman, A. J. (şi Michael Canfield) Vezi prefaţa, 210, 552
Weinreb, Lloyd 337
Weiner, Mickey 60, 198
Weiss, Seymour 280
White, Roscoe 571-572
Willens, Howard 337
WI/ROGUE 247
Woodward, Robert
ZR/Echipa de asasini 99, 244, 247

Iată un exemplu de scrisoare pe care o puteţi scrie ziarului local pentru a promova „Judecata Finală”.

Către editor:
O nouă carte explozivă acuză agenţia de informaţii israeliană, Mosad, că a colaborat cu CIA şi mafia la asasinarea lui John F. Kennedy deoarece JFK a stat în calea eforturilor Israelului de a construi un arsenal nuclear.
„Verdict Final”, de Michael Collins Piper, nu este disponibilă în librării, dar a ieşit totuşi în evidenţă ca un „bestseller clandestin”.
Iată ce documentează „Verdict Final”:
Când procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, l-a acuzat pe omul de afaceri Clay Shaw de participarea la conspiraţia de asasinare a lui JFK, Garrison a dat peste legătura Mosad cu uciderea preşedintelui Kennedy.
Shaw a făcut parte din consiliul de administraţie al unei corporaţii paravan cunoscute sub numele de Permindex care funcţiona ca o faţadă pentru achiziţie de arme a Mosad-ului, legată de operaţiunile de spălare de bani cu sediul în Elveţia ale lui Meyer Lansky, şeful sindicatului internaţional al crimei organizate care a cooperat îndeaproape pe multe fronturi cu CIA-ul american.
În „Verdict Final”, legătura Israelului cu asasinarea lui JFK este expusă în detalii înspăimântătoare - şi pe deplin documentate. De exemplu, ştiaţi:
● Că JFK a fost implicat într-un conflict secret aprig cu Israelul privind politica SUA în Orientul Mijlociu şi că prim-ministrul Israelului a demisionat dezgustat, spunând că poziţia lui JFK ameninţa însăşi supravieţuirea Israelului?
● Că succesorul lui JFK, Lyndon Johnson, a inversat imediat politica Americii faţă de Israel?
● Că figuri importante ale mafiei, adesea presupuse a fi în spatele asasinării lui JFK, erau doar oameni lui Meyer Lansky?
● Că legătura CIA cu Mossad-ul, James Angleton, a fost un principal instigator în spatele muşamalizării asasinării lui JFK?
De ce nu a menţionat Oliver Stone, în filmul său „JFK”, nimic din toate acestea? Se pare că principalul susţinător financiar al filmului lui Stone a fost o figură de lungă durată a Mossad-ului, Arnon Milchan, cel mai mare traficant de arme din Israel.

Acestea sunt doar câteva dintre dezvăluirile uimitoare din această carte şocantă.
Comandaţi „Verdict Finală” la 25 USD per exemplar de la: American Free Press, 645 Pennsylvania Avenue, SE, #100, Washington, DC 20003 sau sunaţi gratuit la 1-888-699- 6397 si platiti comanda cu Visa sau Master Card sau accesaţi online americanfreepress.net.

NUMELE DUMNEAVOASTRĂ
Adresă
Număr de telefon

Un activist israelian evreu pentru pace
Susţine Verdict Final

Iată remarcabila şi evident sincera susţinere a Verdictului Final publicată pe Amazon.com pe 5 septembrie 2000 de către israeliano-americanul David L. Rubinstein din Tel Aviv, Israel.
Recenzia minunată a domnului Rubinstein demontează vechiul mit obosit - propagat de Liga Anti-Defăimare (ADL) de linie dură a B'nai B'rith - conform căruia Hotărârea Finală este cumva „incitare la ură antisemită”.
Recenzia redă:

Terorismul de stat israelian expus
O carte uimitoare

„O carte de referinţă pentru istoria americană modernă care ar trebui să se afle pe raftul fiecărui istoric serios, precum şi al fiecărui american implicat.Permiteţi-mi să-mi prezint motivele.
„Această carte este o realizare extraordinară a jurnalismului de investigaţie. Informaţiile şi faptele pe care Piper le descoperă sunt folosite într-un mod extrem de puternic pentru a dezvălui o întreagă secvenţă de acţiuni israeliene/evreieşti care au culminat cu asasinarea lui JFK (care a fost un adversar implacabil al programului israelian de arme nucleare de la începutul anilor 1960 şi 1950).
„Profunzimea şi temeinicitatea jurnalismului de investigaţie al lui Piper îţi taie respiraţia. În acelaşi timp, cartea este foarte uşor de urmărit şi de înţeles, pe măsură ce Piper îşi construieşte metodic argumentul condamnabil împotriva demonstrării profunzimii implicării israeliene în asasinarea lui JFK.

„Odată ce am început să citesc această carte, nu m-am putut opri până nu am terminat. Recomand cu căldură această carte ca o modalitate de a-ţi extinde mintea dincolo de limitele mass-media moderne, care au suprimat sever această carte, făcând-o aproape un tabu pentru librarii mainstream ca să o distribuie." „Ca activist israeliano-american pentru pace, salut această carte. Această carte este deosebit de actuală astăzi, deoarece căutarea păcii în Orientul Mijlociu continuă. Ca israelieni, dar şi ca evrei internaţionali cărora le pasă de ţara noastră, cred că este corect şi potrivit să ne angajăm într-o dezbatere informată şi viguroasă despre greşelile incontestabile ale guvernului nostru, într-un mod deschis şi informat. Aceasta este singura modalitate prin care cele mai grave excese ale sionismului pot fi reprimate. Această carte ne oferă tuturor o astfel de oportunitate."

David L. Rubinstein
Tel Aviv, Israel

De ce respinge un grup de lobby israelian de top patruzeci de ani de anchete bine intenţionate ale cercetătorilor asasinării lui JFK?

Deşi anumiţi cercetători ai asasinării lui JFK, precum Debra Conway şi John Judge, s-au grăbit să condamne Verdict Final şi şi-au oferit sprijinul personal eforturilor Ligii Anti-Defăimare (ADL) din B'nai B'rith de a face acest lucru, adevărul este că ADL nu a avut decât remarci sarcastice la adresa cercetătorilor sinceri care au lucrat pentru a scoate la iveală adevărul despre asasinat.
De exemplu, într-un raport din toamna anului 2003 intitulat „Dezvăluirea teoriilor conspiraţiei antisemite din 11 septembrie" - care nu avea nici o legătură cu asasinarea lui JFK,ADL a comparat întrebările ridicate despre atacurile din 11 septembrie cu întrebările despre asasinarea lui JFK. ADL i-a evidenţiat pe cercetătorii lui JFK ca fiind printre acei „teoreticieni ai conspiraţiei" - un termen de derizoriu în lexicul ADL - care perturbă societatea. Potrivit ADL:
O ştire iniţial eronată, ulterior corectată devine o „poveste adevărată" care a fost ulterior „muşamalizată". Mai mult, practic orice aspect inexplicabil sau contradictoriu al unui eveniment poate fi folosit ca „dovadă". În cazul asasinării lui John F. Kennedy, cei cu minte conspirativă credeau că focurile

de armă îndreptate asupra lui JFK s-au succedat prea repede pentru a fi fost trase de o singură persoană.
Pe scurt, în câteva propoziţii (dar destul de serioase), ADL respinge 40 de ani de muncă asiduă a unor sute - poate mii (inclusiv Debra Conway şi John Judge) - care au îndrăznit să conteste linia Comisiei Warren-ADL cu privire la afacerea JFK.
În versiunea distorsionată a istoriei creată de ADL, singurele îndoieli cu privire la asasinarea lui JFK derivează din faptul că „cei cu minte conspiraţionala au crezut că împuşcăturile îndreptate asupra lui JFK s-au produs prea repede pentru a fi fost trase de o singură persoană". Aceasta este o prostie care insultă - un atac maliţios atât asupra cercetătorilor sinceri, cât şi asupra milioanelor de oameni care sunt convinşi că teoria oficială a Comisiei ADL-Warren despre „un singur asasin nebun" este o minciună.
Cu toate acestea, pentru persoana obişnuită expusă minciunilor ADL – inclusiv un număr mare de oameni de presă, profesori de liceu, lideri civici şi alţii - denaturarea de către ADL a dovezilor reale din asasinarea lui JFK ar putea fi într-adevăr destul de înşelătoare. Şi asta, desigur, ridică întrebarea de ce ADL este atât de hotărâtă să-şi acorde sprijinul muşamalizării asasinării lui JFK în primul rând. Debra Conway şi John Judge ar trebui să afle de ce.

„Doar o altă coincidenţă" care implică Israelul? Rabinul lui Jack Ruby şi Comisia Warren.

Se pare că rabinul lui Jack Ruby, Hillel Silverman, a fost „sursa" cheie pentru decizia finală a Comisiei Warren, conform căreia Jack Ruby era un simplu proprietar de club de noapte - dar puţin nebun - care l-a ucis pe Lee Oswald din simpatie pentru familia lui JFK. Şi acum ştim de ce Comisia Warren a luat în serios asigurările lui Silverman.
Povestea legăturii dintre Silverman şi Comisia Warren este relatată de Dave Reitzes, care a fost lăudat de prestigioasa publicaţie Jewish Forward, pe 28 noiembrie 2003, pentru că a ajutat la demontarea a ceea ce Forward numea teorii „trăsnite" despre asasinarea lui JFK, descriind teoria Verdictului Final - deşi nu menţionează această carte pe nume - ca fiind „mai sinistră" decât oricare alta.
Pe site-ul său web, jfk-online.com, Reitzes citează paginile 35-37 din „ Final Disclosure", memoriile avocatului principal al Comisiei

Warren, David Belin, principalul susţinător al teoriei conform căreia Oswald era un „nebun singuratic” şi că Ruby nu făcea parte dintr-o conspiraţie. Potrivit lui Reitzes:

Rabinul Silverman a fost unul dintre confidenţii intimi ai lui Ruby după arestarea sa, întâlnindu-se prima dată cu el pe 25 noiembrie, apoi aproximativ o dată sau de două ori pe săptămână după aceea, până când Silverman s-a mutat la Los Angeles în iulie 1964.

Silverman s-a întâmplat să fie prieten şi cu David W. Belin, avocatul adjunct al Comisiei Warren. Cei doi se întâlniseră în vara anului 1963, în timpul unei calatorii de studiu în Israel. Într-una dintre primele călătorii ale lui Belin la Dallas în numele comisiei, l-a întrebat pe Silverman părerea sa cu privire la faptul dacă Ruby făcea parte dintr-o conspiraţie. „Jack Ruby este absolut nevinovat de orice conspiraţie”, a răspuns Silverman fără ezitare.

[Emfaza este adăugată de Michael Collins Piper.]

Această „ciudăţenie” nu „dovedeşte” nimic. TOTUŞI: care sunt şansele ca, într-o perioadă în care puţini americani călătoreau în Israel, un rabin din Dallas şi un avocat evreu din Des Moines să ajungă împreună în Israel într-o „misiune de studiu” şi ca în termen de şase luni unul dintre enoriaşii rabinului să-l ucidă pe presupusul asasin al unui preşedinte american şi ca unul dintre avocaţii care investighează acea crimă - dintre toţi avocaţii, ca să nu mai vorbim de toţi avocaţii evrei, din ţară - să fie acel avocat din Des Moines?

Criticii vor spune că ridicarea acestei întrebări este „antisemită”, dar adevărul este că nimeni nu a îndrăznit vreodată (din cauza fricii de a fi numit „antisemită”) să sublinieze conflictul evident de interese pentru David Belin datorită relaţiei sale religioase de dinaintea asasinatului cu consilierul religios personal al uneia dintre figurile cheie din controversa JFK.

Cum s-a ascuns cu abilitate Mossadul la vedere: „Semnul indispensabil” în conspiraţia JFK

Regretatul G. K. Chesterton (1874-1936) a oferit o modalitate de înţelegere a rolului Mosad-ului în conspiraţia lui JFK prin povestea

detectivului său fictiv, Părintele Brown, care a dejucat o crimă în timpul unei cine la un hotel elegant. În romanul „The Queer Feet,”, ticălosul s-a infiltrat în petrecere şi a fugit cu tacâmurile în prezenţa unui număr mic de chelneri şi oaspeţi distinşi. Deoarece atât chelnerii, cât şi clienţii erau îmbrăcaţi în haine de seară, hoţul s-a îmbrăcat la fel. Capacitatea sa de a acţiona şi de a se identifica în consecinţă, în ciuda costumului său singular, a făcut posibilă crima sa.
În sala de mese, criminalul a adoptat poza unui chelner iscusit, mişcându-se rapid, cu precizie - un „servitor servil” - păstrând distanţa, cu privirea întoarsă. Deplasându-se în altă parte, hoţul a adoptat gesturile uşoare, manierele casual - „insolenţa distrată” - ale unui plutocrat al societăţii, ignorând angajaţii în timp ce se mişca printre ei.
Din fericire, părintele Brown se afla întâmplător în hotel şi, în timp ce crima era în desfăşurare, a auzit „paşii ciudaţi” - adică schimbarea bruscă a paşilor în timp ce ticălosul intra şi ieşea din sala de mese, schimbându-şi personajul cu viteza fulgerului, de la „chelner” rapid la „aristocrat” leneş. Şi astfel, părintele Brown l-a capturat pe criminal şi a salvat situaţia.
Părintele Brown a explicat: „O crimă este ca orice altă operă de artă. Fiecare operă de artă, divină sau diabolică, are o semnătură indispensabilă - centrul ei este simplu, oricât de complicată ar fi împlinirea. Fiecare crimă inteligentă se bazează în cele din urmă pe un fapt destul de simplu - un fapt care nu este în sine misterios. Mistificarea constă în ascunderea ei, în abaterea gândurilor oamenilor de la ea.” * Aşa este şi cu asasinarea lui JFK.
Datorită capacităţii sale de a se infiltra şi/sau manipula sau de a colabora în alt mod cu grupuri diverse precum CIA, crima organizată, anumite persoane şi organizaţii americane de „dreapta”, exilaţii cubanezi anti-Castro, adoptând o poziţie corespunzătoare, reflectând îngrijorările legate de JFK pe care aceste elemente le nutreau, Mosad-ul a căpătat o culoare protectoare, operând în spatele celorlalţi conspiratori şi totuşi acţionând efectiv în spaţiul deschis, ascunzându-se - cum se spune - la vedere.
Ca atare, rolul Mosad-ului şi motivul său în a acţiona împotriva lui JFK in efortul său de a împiedica Israelul să construiască arme nucleare - s-au pierdut în multiplele teorii ale conspiraţiei, aparent deconectate şi aparent concurente,care au apărut în urma

asasinatului.
Numiţi-o „veriga lipsă” sau „imaginea ascunsă de cealaltă parte a puzzle-ului” sau „semnul indispensabil” care indică autorul crimei, concluzia oricât de inconfortabilă ar fi pentru unii, este că, în asasinarea lui JFK, conexiunea cu Mosad-ul este inevitabilă.
*Tot meritul lui George O'Toole, care a citat pentru prima dată remarcile părintelui Brown în contextul conspiraţiei JFK, deşi, desigur, O'Toole nu se referea la Mosad.

A fost grupul efemer al exilatilor cubanezi un front al Mossadului?

Povestea stranie a lui Paulino Sierra şi Peter Dale Scott

O posibilă cheie pentru a dezlega misterul modului în care Mosad-ul a folosit exilatii cubanezi ca „steaguri false” în conspiraţia lui JFK ar putea fi o examinare cuprinzătoare a exilatului cubanez Paulino Sierra, care a apărut în aprilie 1963, plin de bani, oferindu-se să „unească” toate facţiunile exilatilor sub steagul unei noi entităţi create de el însuşi, Junta Guvernului Cubei în Exil (JGCE). Numeroşi cercetători ai lui JFK au făcut referire la intrigile lui Sierra, la fel c şi Comitetul pentru Asasinate din Camera Reprezentanţilor de la sfârşitul anilor 1970. Există mult mai multe detalii în această poveste, după cum vom vedea.
Un lucru este sigur: Sierra, cu sediul la Chicago, era „un personaj necunoscut pentru exilaţii din Miami”, potrivit cărţii „Secrete mortale” de Warren Hinckle. Sierra a declarat că „interesele din jocurilor de noroc din Las Vegas şi Cleveland” îl finanţau şi, într-adevăr, o sumă „considerabilă” de bani a fost canalizată prin intermediul angajatorului lui Sierra din Chicago, Union Tank Car Company, deşi Union a respins ca era sursa reală a fondurilor.
În timp ce FBI-ul a arătat puţin interes pentru Sierra, o companie bine finanţată, CIA a remarcat cu două zile înainte de asasinarea lui JFK că Sierra „rămâne oarecum un om misterios în ceea ce priveşte mijloacele sale de întreţinere şi a obiectivele sale pe termen lung. Poate că susţinătorii săi misterioşi îi oferă suficiente fonduri pentru a menţine pentru moment intriga.” [sublinierea noastră].
Deşi Sierra a distribuit fonduri unei varietăţi de exilaţi, s-a spus că „banii se pierdeau fără nimic palpabil”. Acest lucru s-ar putea să nu fie deloc adevărat. De fapt, Sierra şi „susţinătorii săi misterioşi” au finanţat tabăra de antrenament pentru exilaţi cubanezi din New Orleans, condusă de Frank Sturgis, un veteran al Mosad-ului, unde

figurile implicate în asasinarea lui JFK, Guy Banister, David Ferrie şi Lee Oswald şi/sau „dublura sa” său au fost văzuţi în 1963. În cele din urmă, la puţin peste o lună după evenimentele din Dallas, Sierra şi-a închis magazinul în ianuarie 1964 şi, după cum spune Hinckle, „nu s-a mai auzit de el”. Se pare că scopul lui Sierra fusese atins.
De fapt, Sierra a fost cel care a finanţat tranzacţia cu arme - menţionată pe prima pagină a prefeţei cărţii „Verdict Final” - despre care un informator federal din interiorul grupurilor cubaneze (un anume Thomas Mosley) a spus că i s-a spus: „Acum avem destui bani - noii noştri susţinători sunt evreii - de îndată ce se ocupă de JFK”. Acum - aşa cum s-a subliniat în Verdict Final - majoritatea scriitorilor despre subiecul JFK au şters cu grijă sintagma „evreii” atunci când au descris acest incident şi/sau au schimbat cuvântul „ei” în „noi” sau au ocolit menţionând că nu era clar dacă era „noi” sau „ei” aveau „ o sa aiba grijă” de Kennedy, totalitatea misterelor care-l înconjoară pe Sierra - coroborate cu ceea ce documentează Verdict Final- indică din nou către un probabil rol al Mosadului în conspiraţia JFK.
Iată de ce:
Întrucât Sierra a fost finanţat de „interese de jocuri de noroc din Las Vegas şi Cleveland”, aceasta indică, fără îndoială,ca omul principal din Las Vegas al lui Meyer Lansky, Morris Dalitz (cu sediul în Cleveland), care era acţionar în entitatea Permindex a agentului Mossad Tibor Rosenbaum, care, după cum am văzut, a jucat un rol atât de central în conspiraţia JFK. Cu alte cuvinte, dacă – aşa cum susţinem aici – organizaţia efemeră a lui Sierra a fost un „paravan” a Mosad-ului, concepută pentru a finanţa şi manipula operaţiunile din New Orleans folosite pentru a orchestra asasinarea lui JFK – prin activităţile lui Frank Sturgis, Guy Banister şi David Ferrie, ca să nu mai vorbim de membrul consiliului de administraţie Permindex, Clay Shaw – banii au fost furnizaţi din jocurile de noroc ale sindicatului Lansky, care, aşa cum s-a menţionat, erau interconectatecu operaţiunea Permindex a Mosad-ului. În plus, aşa cum a arătat fostul membru al personalului Consiliului Naţional de Securitate, Roger Morris, în lucrarea sa „The Money and the Power”, istoria sa de referinţă a intrigilor din Las Vegas - în care subliniază în mod special multiplele conexiuni israeliene ale criminalităţii

implicate - cazinourile Lansky-Dalitz erau intens implicate în spălarea de bani legate de activităţi secrete ale CIA şi, cu siguranţă – deşi Morris nu o spune - de cele ale Mosad-ului, care se intersectau în multe domenii cu maşinaţiunile CIA.
Peter Dale Scott pare deosebit de îngrijorat de circumstanţele din jurul poveştii „noii noştri susţinători sunt evreii" şi susţine că aceasta a fost născocită ca parte a unui plan al adevăraţilor conspiratori din spatele asasinatului (pe care Scott nu îi numeşte niciodată) pentru a lansa o campanie de relaţii publice care să-i învinovăţească pe „evrei" pentru asasinarea lui JFK. Problema cu aceasta, desigur, este că, deşi antisemiţii au făcut astfel de acuzaţii, remarcilor lor nu li s-au acordat niciodată - nici măcar o dată - vreo credibilitate sau promovare în afara cercurilor antisemite! Teoria conform căreia „evreii" ar fi fost în spatele asasinatului nu a avut nici o relevanţă publică. Inutil să mai spun că Scott - şi alţii care fac această afirmaţie - ignoră acest fapt destul de relevant.
Cu toate acestea - aşa cum se spune - intriga se îngroaşă. Povestea este mult mai complexă. Scott susţine în continuare că povestea care sugerează că grupul lui Sierra - presupus finanţat de „evrei" - a fost implicat în asasinat a făcut parte dintr-un complot mai subtil al adevăraţilor conspiratori (pe care Scott nu îi numeşte niciodată) pentru a-l forţa pe Robert Kennedy să blocheze orice anchete serioase privind uciderea fratelui său.
În acest sens, Scott afirmă că Sierra a fost de fapt un facilitator al operaţiunilor anti-Castro desfăşurate de Robert Kennedy (în numele fratelui său) sub o „alta forma", chiar dacă JFK făcea deschis propuneri discrete şi prietenoase către Castro. De fapt, operaţiunea lui Sierra ar fi putut face parte din efort - un anume Enrique Ruiz Williams fiind presupusul contact între RFK şi Sierra. Concluzia, în scenariul lui Scott, este că posibilitatea implicării grupului lui Sierra în asasinat l-a forţat pe RFK să renunţe la investigarea uciderii lui JFK deoarece s-ar fi putea întoarce împotriva sa, expunând comploturile familiei Kennedy împotriva lui Castro.
Totuşi, aşa cum subliniază chiar şi Scott, Sierra s-a întâlnit în aprilie 1963 - momentul în care a înfiinţat suspecta sa „Juntă" - cu fostul director CIA Allen Dulles, Lucius Clay, partener senior al Lehman Brothers, faimoasa firmă bancară evreiască „Our Crowd",

şi cu avocatul Morris Liebman. Ceea ce Scott nu menţionează este că Liebman a fost un jucător major în mai multe instituţii de nivel înalt conectate la informaţii, parte integrantă a ceea ce este cunoscut astăzi drept reţeaua „neoconservatoare”, cunoscută pentru hotărârea sa de a plasa securitatea Israelului drept preocupare centrală a întregii elaborări de politică externă a SUA. Aşadar, contactele lui Sierra au depăşit cu mult rolul său de agent pentru RFK.
Ceea ce Scott doreşte cu tărie să evite este probabilitatea ca fie Mosad-ul să fi fost cel care-l gestiona de fapt pe Sierra, fie ca Mosad-ul să fi cooptat agenţi de nivel inferior într-un complot de asasinat secret sponsorizat de Kennedy împotriva lui Castro şi să-i fi folosit în propriul scop al Mosad-ului, şi anume asasinarea lui John F. Kennedy.
Mossadul ar fi văzut cu siguranţă eficineta utilizării unei operatiuni secrete (şi potenţial scandaloase) a familiei Kennedy ca „acoperire” pentru propriul plan de îndepărtare a lui JFK de la Casa Albă.
Se pare că Peter Dale Scott a fost extrem de ostil faţă de cei care au îndrăznit să menţioneze Verdict Final în prezenţa sa. Putem înţelege de ce. Cartea completează piesele lipsă ale puzzle-ului JFK - acele aspecte pe care Scott (şi alţii ca si el) preferă să le evite sau să le suprime din motive cunoscute doar de ei.

Legătura Mosad-ului cu serviciile de informaţii ale poliţiei din New Orleans;
Povestea mult timp suprimată a lui Fred (Efraim) O'Sullivan

Criticii care spun că Verdict Finală este „propagandă antisemită şi anti-Israel” vor avea dificultăţi în a explica dezvăluirile apărute în ediţia din 3 decembrie 2004 a ediţiei internaţionale a ziarului The Jerusalem Post, într-un articol scris de Arieh O'Sullivan, corespondentul militar al ziarului Post, unul dintre cele mai distinse ziare din Israel. În articolul său, „Secretele din Dallas: la 41 de ani după afacerea JFK,ceea ce tatăl meu încă nu-mi spune”, aflăm că autorul este fiul lui Fred O'Sullivan, care, în calitate de detectiv veteran de 26 de ani in brigadei de poliţie Moravuri din New Orleans, a depus mărturie pe 7 aprilie 1964 în faţa Comisiei Warren.Seniorul O'Sullivan crescuse la o distanţă de 50 m de locuinta lui Lee Harvey Oswald şi stătea în faţa lui Oswald în sălile de clasă, ambele nume de familie începând cu „O” şi ulterior l-a

recrutat pe Oswald să se alăture unei unităţi de Patrulă Aeriană Civilă (CAP) în zona metropolitană New Orleans, pe vremea când David Ferrie era activ în CAP.
Privind în urmă, mărturiile şi declaraţiile lui O'Sullivan adresate FBI-ului şi Comisiei Warren şi anchetatorilor ulteriori ai Comitetului pentru Asasinate din Cameră par oarecum (şi poate deliberat) vagi în anumite privinţe, în ceea ce priveşte legăturile precise dintre Ferrie şi Oswald. Şi pentru moment putem înţelege de ce este aşa. Scriind în The Jerusalem Post, tânărul O'Sullivan afirmă că tatăl său - care se află acum într-un azil de bătrâni din Mississippi, cu creierul înceţoşat de accidentele vasculare cerebrale - şi-a exprimat opinia că „Lee" l-a ucis pe JFK „singur", dar a adăugat că „Ei bine, am bănuielile mele cine l-a ajutat". O'Sullivan spune că „tatăl meu a insinuat întotdeauna că el credea că există mai mult în poveste şi că comploturile de a-l ucide pe JFK şi pe activistul pentru drepturile persoanelor de culoare Martin Luther King Jr.... s-au intersectat în New Orleans." Acum iată unde totul devine interesant cel puţin în ceea ce priveşte probabilitatea unei legături a Mosad-ului cu asasinarea lui JFK şi muşamalizarea acesteia.
Se pare că detectivul Fred O'Sullivan a ajuns comandantul serviciilor de informaţii ale poliţiei în New Orleans şi apoi, mai târziu, aşa cum scrie tânărul O'Sullivan, „a aruncat bradul nostru de Crăciun, a aprins menora(sfeşnic cu şapte braţe folosit de evrei in ritualuri religioase)mare de alamă şi a plecat spre tărâmul Sionului". Cu alte cuvinte, O'Sullivan s-a convertit la iudaism şi a plecat cu familia sa în Israel unde a devenit „Efraim" – din „Fred".
Tânărul O'Sullivan descrie cum tatăl său „păstra secretele mai bine decât oricine l-am cunoscut vreodată". El scrie: „Odată am dat peste un permis de conducere libanez pe numele lui, cu fotografia lui în el, în sertarul biroului său. L-a ignorat spunându-mi că era pentru binele meu,sa nu ştiu nimic. Am fost crescut să nu fiu curios."
Evident, fostul şef al brigăzii de informaţii din New Orleans, Fred O'Sullivan, a lucrat pentru Mosad-ul israelian. O'Sullivan ne spune asta indirect. Şi astăzi, fiul acestui poliţist american-catolic irlandez de încredere, care s-a convertit la iudaism şi s-a mutat în Israel şi a lucrat pentru agenţia sa de informaţii, este acum corespondent militar care nu e o poziţie obscură, în nici un caz pentru cel mai

prestigios ziar al naţiunii.
„Dovedesc” toate acestea ceva? Nu, dar este o altă piesă ciudată a puzzle-ului JFK care are o „legătură israeliană” neobişnuită.
Întrebarea este de cât timp O'Sullivan a simpatizat cu şi/sau a fost recrutat de Mossad şi ce a făcut, dacă a făcut ceva, ca ofiţer de informaţii al poliţiei pentru a împiedica, de exemplu, anchetele lui Jim Garrison asupra lui David Ferrie şi a lui Clay Shaw, legate de Mosad.
Faptul că chiar persoana care l-a recrutat pe Lee Harvey Oswald în Patrula Aeriană Civilă (unde Oswald l-a întâlnit pe David Ferric, primul său contact major în comunitatea de informaţii) a lucrat pentru serviciile de informaţii israeliene este într-adevăr provocator.

Respectatul cercetător veteran JFK, Penn Jones, a declarat: Mossadul este „o zonă complet trecută cu vederea” în afacerea JFK

Regretatul jurnalist texan Penn Jones, editorul agresiv şi pragmatic al The Midlothian Mirror şi unul dintre cei mai vocali critici pionieri ai Raportului Comisiei Warren, a fost mult timp venerat ca un turn al integrităţii de către mulţi cercetători independenţi ai asasinării lui JFK. Chiar şi omniprezentul John Judge care a fost un critic plin de ură al cărţii Verdict Final şi al autorului acesteia - l-a numit pe Jones „un jurnalist onest” care „a făcut multe cercetări originale asupra cazului”.
Adevărul este că încă din 1968 - cu şaisprezece ani înainte de publicarea cărţii Verdict Final , Penn Jones sugera ca cercetătorii JFK să înceapă să investigheze legăturile Mosad-ului în ceea ce priveşte conspiraţia JFK. Aşa a fost,Penn Jones si nu Michael Collins Piper a spus-o. Aceasta este ceva pentru cei care-l admiră Jones - dar care se tem să menţioneze „Mosad-ul” în legătură cu asasinarea lui JFK - vor găsi dificil de recunoscut, deoarece ar putea sugera, până la urmă, că cartea mea ar putea fi credibilă.
Într-o rubrică din Midlothian Mirror (datată 18 ianuarie 1968) şi publicată la pagina 51 în ediţia din 1969 a volumului III al seriei Forgive My Grief a lui Jones, Jones a scris:
Jack Ruby a fost un apropiat al membrilor forţelor de poliţie din Dallas şi al altor agenţii de aplicare a legii din Statele Unite,precum şi al organizaţiei de contrainformaţii israeliene.

Fosta sa angajată, Nancy Zeigman Perrin Rich, era, de asemenea,apropiată aceleiași forțe. Identificarea lui Ruby și a lui Nancy ca fiind implicate în serviciile de informații israeliene deschide o zonă complet trecută cu vederea privind asasinarea președintelui Kennedy.

Dezvăluirea lui Jones pare cumva să se fi pierdut în toate detaliile din jurul anchetelor privind asasinarea lui JFK. Câțiva ani mai târziu, într-o rubrică din Midlothian Mirror (datată 24 februarie 1972) și republicată la pagina 54 în ediția din 1974 a volumului IV al seriei Forgive My Grief a lui Jones, Jones a scris mai departe:

Jack Ruby a fost, într-adevăr, folosit de FBI în strângerea de informații la scară mică, dar se pare că a fost un agent mai important pentru o altă agenție sau țară...

Există multe indicii în Audierile Warren și în alte locuri că Ruby și „Honest Joe" Goldstein au fost agenți de informații la scară mică pentru cineva. Și Colony Club-ul lui Abe Weinstein pare să fi fost folosit uneori ca o „casa conspirativa" pentru agenți.

Și având în vedere ceea ce știm acum despre multiplele conexiuni israeliene din Dallas și din Texas (așa cum se menționează în noul material din primele pagini ale cărții Verdict Final), este foarte probabil ca acești trei antreprenori evrei să fi lucrat într-adevăr pentru Mosad, așa cum cu siguranță Jones a sugerat că ar fi lucrat Ruby.

Îi datorăm mult regretatului Penn Jones pentru că - cercetător neînfricat cum era - nu a ezitat să îndrăznească să menționeze „Israelul" într-un context mai puțin măgulitor, în acest caz,fiind vorba de implicarea în asasinarea lui John F. Kennedy. Cu toate acestea - încă o dată găsim o „conexiune israeliană" puțin remarcată în folclorul lui JFK, care cumva a fost „rătăcită". Și acest lucru ne amintește de faptul că chiar și procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, a dat și el peste conexiunea cu Mosad, dar nici măcar admiratorii lui Garrison nu recunosc acest lucru. Dacă se pare că „insistăm" pe conexiunea israeliană, este pentru că asta facem. Pentru că nimeni altcineva nu o va face, în ciuda tuturor dovezilor existente.

O provocare pentru cititori...

După ce toate indiciile fuseseră împrăștiate în fața cititorilor, autorii romanelor polițiste Ellery Queen lansau „o provocare cititorului"

să găsească soluţia crimei înainte ca detectivul să-i adune pe toţi suspecţii în salon pentru a-l demasca pe criminal.
Provocarea mea pentru cititori este oarecum diferită. Acum, că aţi citit cartea şi aţi auzit prezentarea mea în întregime, îi provoc pe cititori să-mi arate orice erori factuale sau orice raţionament distorsionat sau citate scoase din context sau orice denaturări care (odată expuse) ar infirma teoria prezentată în acest volum.
În prezent, sunt conştient de următoarele cincisprezece erori factuale sau declaraţii greşite care au apărut în ediţiile anterioare ale Judecăţii Finale şi care au fost corectate. Aceste erori anterioare au fost (pentru consemnare):
(1) În prima şi a doua ediţie, am citat o sursă care a raportat în mod eronat că nici un evreu nu a murit când Mosad-ul israelian a orchestra atentatul cu bombă de la Goldenberg's Deli din Paris, pe 9 august 1982.Aceasta eroare a fost corectată în a treia ediţie, moment în care eroarea mi-a fost adusă în atenţie de către o prietenă (care se întâmplă să fie evreică) a cărei mătuşă era în vizită la Paris în momentul crimei Mosad şi care a scăpat a fi victimă ea însăşi. Deşi însoţitoarea doamnei (care era evreică) a intrat în magazin şi a murit în atentatul cu bombă, mătuşa prietenei mele s-a dus în altă parte şi astfel a supravieţuit. Aşadar, eroarea respectivă a fost corectată, deşi nu avea nici o legătură cu teza Verdictului Final sau chiar cu asasinarea lui JFK în sine.
(2) În a treia ediţie a cărţii „Verdict Final", am citat cartea fostului agent FBI William Roemer, „Războiul Naşilor", ca sursă pentru afirmaţia mea conform căreia Morris Dalitz, o figură veche a Sindicatului Lansky, fusese împuşcat pe străzile din Las Vegas şi ulterior a fost otrăvit mortal în camera sa de spital. De fapt, Dalitz nu a murit în modul colorat descris de Roemer. Dalitz, se pare, a murit din cauze naturale.
Ca o explicaţie, se pare că, deşi Roemer a scris si ceva „non-ficţiune" referitoare la istoria crimei organizate, cartea sa care conţine această descriere (falsă) a morţii lui Dalitz include şi o oarecare licenţă literară din partea lui Roemer. Potrivit lui Roemer, „Războiul Naşilor" a fost „o lucrare constând în mare parte din fapte", dar că „în acele porţiuni limitate". care sunt ficţionalizate, baza fundamentală sunt faptele, fie o proiecţie inferenţială a acestora". În orice caz, amintindu-mi că Dalitz murise într-adevăr şi amintindu-mi, în timp ce pregăteam a treia ediţie a Verdictului Final că cartea

lui Roemer oferise o descriere grafică a morţii sale - m-am bazat în mod eronat pe o porţiune a cărţii pe care Roemer ar fi creat-o „ficţionalizat”. Îmi cer scuze pentru că m-am bazat pe reputaţia lui Roemer ca autoritate în materie de mafie. Cu toate acestea, eroarea mea (bazată pe fantezia lui Roemer) a fost corectată program in a patra ediţie a cartii. Mă grăbesc totuşi să adăug că această eroare nu a avut nici o legătură cu teza Verdictului Final sau cu asasinarea lui JFK în sine.
(3) şi (4) A treia şi a patra eroare aparentă (pe care le-am descoperit eu însumi) implică afirmaţia (din primele trei ediţii ale cărţii) ca asupra traficantului de arme texan Thomas Eli Davis III, un asociat al lui Jack Ruby, s-au descoperit documente care conţineau numele lui Lee Harvey Oswald în momentul în care acesta (Davis) a fost reţinut în Algeria pentru implicare în contrabanda cu arme către OAS-ul francez.
De fapt, conform unei noi cercetări publicate în 1996 în Oswald Talked de Ray şi Mary LaFontaine, se pare că referinţa la „Oswald” aflată în posesia lui Davis era o scrisoare de prezentare către traficantul de arme Victor Oswald, cu sediul la Madrid. De asemenea, se pare că Davis a fost ţinut într-o închisoare marocană, mai degrabă decât într-o închisoare algeriană, aşa cum am afirmat. Sursa mea pentru datele incorecte privind chinurile lui Davis a fost Jim Marrs, în cartea sa Crossfire.
În ciuda celor două erori, adevărul este că Davis avea legături cu Jack Ruby şi a fost într-adevăr implicat în afacerile legate de Israel ale OAS-ului francez din Africa de Nord. Aşadar, din nou, voi spune următoarele: aceste erori nu infirmă teza cartii. Şi, oricum, a fost eroarea lui Jim Marrs, nu a mea.
(5) În prima publicare a celei de-a patra ediţii, m-am referit accidental la John Foster Dulles ca directorul CIA concediat de JFK. Ştiam, desigur, că era fratele său, Allen Dulles, directorul CIA în cauză.
(6) În prima ediţie a celei de-a patra ediţii, am spus că John Connally, fostul guvernator al Texasului, a murit în 1995. De fapt, a murit în 1993.
(7) În ambele lansari a celei de-a patra ediţii, am spus că un scandal l-a forţat pe senatorul Gary Hart să se retragă din cursa pentru nominalizarea prezidenţială democrată din 1984.
De fapt, a fost campania pentru nominalizarea din 1988.

(8) În ediţiile anterioare, când am discutat despre relaţia strânsă dintre agentul contractual CIA Guy Banister şi auto-descrisul „vânător de super-comunişti”, A. I. Botnick de la biroul din New Orleans al Ligii Anti-Defăimare (ADL), nu ştiam că Botnick părăsise New Orleansul pentru a ocupa o poziţie în biroul ADL din Atlanta (înainte ca Oswald să vină la New Orleans) şi nu s-a întors la biroul ADL din New Orleans decât în 1964. Unul dintre criticii mei, Jerry Shinley, mi-a adus acest lucru în atenţie.
Acest lucru nu are nicio legătură cu teza fundamentală a cărţii „Verdict Final” şi nici nu distruge speculaţia mea (care este clar menţionată ca atare) conform căreia este posibil ca activităţile lui Lee Harvey Oswald ca investigator pentru Banister să fi fost muncă contractuală pentru asociaţii ADL ai lui Botnick, efectuată de Banister care s-a alăturat ADL în „investigatii” legate de grupuri de stânga, cum ar fi Comitetul Fair Play for Cuba, cu care Oswald şi-a asumat afilierea.
(9)În ediţiile anterioare, am afirmat că fostul detectiv din Los Angeles, Gary Wean, s-a întâlnit la Dallas cu fostul senator John Tower (republican din Texas). Întâlnirea a avut loc de fapt în Ruidoso, New Mexico.
(10) În a patra ediţie, discutând despre relaţia lui Clay Shaw cu CIA, am spus că „în măsura în care Shaw a servit ulterior, fără îndoială, ca persoană de contact internaţională valoroasă pentru CIA, raportând agenţiei despre aventurile sale în străinătate, este sigur că rapoartele lui Shaw ar fi ajuns în cele din urmă [pe] biroul lui James J. Angleton”.
Este adevărat. Totuşi, am exagerat când am continuat să afirm că „Shaw, de fapt, a fost unul dintre agenţii lui Angleton”. Deşi nu există nici o dovadă că Shaw a fost „unul dintre agenţii lui Angleton”, în sine, este aproape cert că rapoartele lui Shaw au trecut pe la biroul lui Angleton sau al subordonaţilor săi la un moment sau altul. Îmi face plăcere să fac această clarificare, după ce cercetătorul JFK ,Clark Wilkins mi-a adus în atenţie această exagerare.
(11) În a 4-a ediţie am făcut referire la o fotografie (discutată pe larg în cercetările JFK) care pretindea că îl arată pe Clay Shaw cu David Ferrie. De atunci, alţii au stabilit (spre satisfacţia mea) că persoana cu Shaw nu este Ferrie. Există însă şi alte dovezi că cei doi se cunoşteau. Deci, din nou, această eroare nu are impact asupra

tezei cartii.
(12) În ediţiile anterioare, am citat afirmaţia falsă a lui Robert Morrow conform căreia un pakistanez-american a fost „al doilea asasin” în uciderea lui Robert F. Kennedy. Acuzatul şi-a dovedit fără îndoială nevinovăţia, dar acest lucru nu infirmă teza fundamentală a lui Morrow conform căreia SAVAK-ul iranian (o creaţie a CIA şi a Mosad-ului) a comis asasinarea lui RFK.
(13) În ediţiile anterioare, am citat autorităţi care sugerează că asasinul contractual al CIA, QJ/WIN, ar fi putut fi francezul Michael Mertz. De atunci, QJ/WIN a fost identificat şi acest lucru a fost remarcat. Totuşi, acest fapt, desigur, nu are impact asupra tezei fundamentale a Verdictului Final.
(14) În ediţiile anterioare, inclusiv prima tipărire a acestei a 6-a ediţii, am sugerat că nimeni nu a văzut vreodată faimoasele Dosare Gemstone şi că oamenii au văzut doar „ Scheleton Key” a dosarelor. De fapt, unii oameni au văzut dosarele. Totuşi, această eroare - din nou - nu are nici o legătură cu teza cartii în sine.
(15) În prima tipărire a acestei ediţii a 6-a, la rubrica „mici detalii” despre Jack Ruby, am scris că oraşul Dallas era „cu greu un avanpost al culturii evreieşti”. În schimb, aşa cum demonstrează materialul nou din a doua tipărire a ediţiei a 6-a, Dallas era, în 1963, un avanpost major al puterii evreieşti, un punct critic care întărea teza cartii şi diminua alte teorii despre asasinarea lui JFK. Deci acestea sunt erorile (unele minore) care apar în ediţiile anterioare.
Există mai multe? Am citat greşit vreo sursă publicată sau le-am scos din context? Sunt vinovat de un raţionament distorsionat? Am reprezentat în mod eronat opiniile cuiva sau vreun fapt prezentat de alţii?Vă rog să-mi spuneţi. Vreau să ştiu.
După cum menţionează în postfaţă, Washington Jewish Week, în ediţia sa din 28 aprilie 1994, m-a acuzat că „citez surse secundare scoase din context, făcând conexiuni improbabile şi fragile şi afirmând neadevăruri iar şi iar ca şi cum repetarea lor ar conferi în mod magic validitate”. Un diplomat israelian a numit teoria mea „o prostie”. Alţii o numesc „scandaloasă”, iar o femeie - Marcia Milchiker - a mers până acolo încât a spus că teoria mea era „nedemonstrabilă ştiinţific”, ca şi cum aş fi sugerat că este demonstrabilă ştiinţific în primul rând. Asta spun criticii. Prin

urmare, asta e provocarea mea pentru cititori: Arătați-mi unde greșesc.

MICHAEL COLLINS PIPER

Acum totul depinde de tine...
Ajută la răspândirea informațiilor despre cine l-a ucis cu adevărat pe JFK și de ce
● Comandați exemplare suplimentare ale cărții Judecății Finale și distribuiți-le prietenilor și familiei, grupurilor bisericești și civice, centrelor pentru seniori.
Donați exemplare liceelor și bibliotecilor publice locale.
(Aveți grijă ca bibliotecarul să nu încerce să „arunce" cartea după ce a fost donată!)
EXEMPLARELE SUPLIMENTARE ale cărții Judecății Finale costă 25 USD fiecare; 3 exemplare pentru 60 USD; 5 exemplare pentru 75 USD. Sunt disponibile prețuri reduse pentru 16 bucati. Sunați la 1-888-699-6397 sau (202) 547-5585 pentru informații suplimentare.
Pentru copii suplimentare, scrieți sau sunați gratuit sau accesați online:
American Free Press 645 Pennsylvania Ave, SE #100
Washington, DC 20003 1- 888-699-6397
americanfreepress.net

The Barnes Review
PO Box 15877
Washington, DC 20003
1-877-773-9077
barnesreview.org
●Scrieți scrisori editorilor ziarelor locale discutând despre Verdict Final; vorbiți despre carte la emisiunile radio care accepta apeluri telefonice; invitați-l pe Michael Collins Piper să vorbească în comunitatea dumneavoastră.
Piper poate fi contactat prin e-mail la
piperm@lycos.com sau la (202) 544-5977.
●Abonați-vă la ziarul săptămânal American Free Press, cu sediul la Washington, pentru care Michael Collins Piper a fost corespondent. Fiți la curent cu știrile de care aveți nevoie despre o gamă largă de evenimente naționale și internaționale.

Profitaţi de preţul special de lansare pentru 16 săptămâni de American Free Press pentru doar 17,76 USD. Pentru a vă abona, sunaţi la 1-888699- 6397 şi platiti cu cardul Visa sau MasterCard sau scrieţi la: American Free Press, 645 Pennsylvania Avenue, SE #100, Washington, DC 20003 sau accesaţi online: americanfreepress.net

MICHAEL COLLINS PIPER
C.P. 15728
WASHINGTON, DC 20003
EMAIL: PIPERM@LYCOS.COM

Dragă cititorule:

Vorba despre Verdict Final se răspândeşte, spre disperarea lobby-ului israelian. Cartea şi teza sa nu vor dispărea. Atenţia mondială este acum concentrată asupra armelor nucleare ale Israelului, iar Verdict Final a jucat un rol în a ajuta la realizarea acestui lucru. Deşi au existat numeroase eforturi publice de a mă reduce la tăcere sau de a mă denunţa, fiţi siguri că duşmanii mei au lucrat, de asemenea, răutăcios şi abil împotriva mea în culise.

La un moment dat, „ei" au folosit o resursă pentru a se infiltra în biroul editorului meu: pentru a mă distruge personal; pentru a-l submina pe faimosul cercetător JFK, Mark Lane (avocatul editorului meu); şi pentru a prelua controlul asupra editurii însăşi! Povestea nu a fost niciodată spusă - deşi într-o zi s-ar putea să fie. Având în vedere ce s-a întâmplat, nu pot să nu concluzionez că am realizat ceva important cu Vedict Final, deoarece astfel de forţe corupte, perverse şi malefice au fost atât de hotărâte să mă rănească şi să încerce să împedice distribuirea ulterioară a acestei cărţi.Aşadar, puteţi înţelege de ce apreciez sprijinul continuu din partea oamenilor buni. Aştept întotdeauna cu nerăbdare scrisori şi critici constructive din partea cititorilor mei. Continuaţi să le trimiteţi!

Cu Sinceritate

MICHAEL COLLINS PIPER

AUTORUL PE CARE LOBBY-UL ISRAELIAN IUBEŞTE SĂ-L URÂSCĂ

Nu există nicio îndoială în privinţa asta Michael Collins Piper, autorul cărţii Verdict Finală, este una dintre principalele ţinte ale lobby-ului israelian în prezent. Atacat în mod repetat şi aprig de propagandiştii Israelului, Piper nu se descurajează, în ciuda faptului că viaţa sa a fost ameninţată public de Irv Rubin, liderul violent al organizaţiei teroriste Liga Evreiască de Apărare.
Odată, după ce a descoperit o interceptare ilicită pe telefonul său de acasă,Piper a remarcat ironic: „Vaticanul nu a pus microfonul acolo”.

În stilul stră-străbunicului său combativ şi colorat, celebrul constructor de poduri „Colonelul” John Piper - tată surogat şi partener de afaceri timpuriu al gigantului industrial Andrew Carnegie - autorul sincer savurează orice ocazie de a-şi confrunta numeroşii criticidirect, deşi, în general, aceştia refuză să-l dezbată. Asemeneastrămoşului său, Michael Collins Piper este, de asemenea, un constructor de poduri în felul său...
În ultimii ani, a ţinut prelegeri în întreaga lume, în locuri la fel de diverse precum Abu Dhabi în Emiratele Arabe Unite; Moscova, Rusia; Kuala Lumpur, Malaezia; Tokyo, Japonia şi în toată Canada. Susţinătorii războiului şi imperialismului, cu mentalitate de stat poliţienesc, au fost deranjaţi de eforturile energice ale lui Piper de a crea legături de înţelegere comună între popoare de toate crezurile şi culorile. Descris cândva drept „Voltaire americanul” - amintindu-l pe cruciatul iluminist împotriva bigotismului şi tiraniei - Michael Collins Piper este cu adevărat autorul pe care lobby-ul israelian adoră să-l urască... Cunoscut pe scară largă ca un iubitor de câini,

pisici şi toate animalele şi un progresist american de stil vechi, fără scuze, în tradiţia LaFollette-Wheeler, Piper consideră etichetele de „liberal” şi „conservator” ca fiind arhaice, artificiale şi divizive, cuvinte la modă manipulatoare în mass-media, menite să suprime disidenţa populară şi libera cercetare. Odată ce i s-a oferit o misiune profitabilă într-o operaţiune de informaţii sub acoperire în Africa, Piper a refuzat-o, preferând independenţa sa - o poziţie în concordanţă cu moştenirea sa etnică:
Un alt stră-străbunic al lui Piper a fost un indian american pur-sânge.
Cu douăzeci de ani înainte ca mass-media majoră să descopere cabala „neoconservatoare” care a împins America în războiul din Irak, Piper relata despre intrigile lor. În 2004, în „Marii Preoţi ai Războiului”, a întocmit o prezentare generală fascinantă a dosarului lor insidios, prima carte publicată vreodată pe această temă. În provocatoarea sa lucrare din 2005, Noul Ierusalim, Piper a abordat controversata problemă a puterii sioniste în America, o expunere detaliată cum nu a fost niciodată realizată de vreun autor modern. Prelegerea autoritară a lui Piper adresată Centrului Zayed, grupul de experţi al Ligii Arabe, pe tema părtinirii mass-media americane, a fost distribuită în întreaga lume.
O mare parte din lucrările sale provin din propria sa bibliotecă masivă de aproximativ 10.000 de volume şi scrie pentru American Free Press, săptămânalul naţional cu sediul la Washington, şi în revista istorică, The Barnes Review. Un critic media l-a lăudat pe Piper ca fiind unul dintre cei mai buni 25 de scriitori de pe internet astăzi.
De-a lungul carierei sale, Piper a fost lider în mai multe ştiri importante. În 1987, a fost primul care a expus înscenarea Departamentului de Justiţie a trezorierului statului Pennsylvania, Budd Dwyer, care a dus la şocantul suicid public al lui Dwyer. Piper a fost, de asemenea, primul care l-a demascat pe Roy Bullock, stabilit în San Francisco, ca agent al Ligii Anti-Defăimare (ADL), o reţea de legătură pentru Mossad-ul israelian, implicat în spionaj ilegal asupra cetăţenilor americani, cu şapte ani înainte ca The New York Times să recunoascălegătura lui Bullock cu ADL. ADL nu-i va ierta niciodată lui Piper rolul său esenţial din prima linie în demascarea lui Bullock.
Totuşi, pe 21 august1997,ziarele dinStatele Unite preluând

un raport apărut pentru prima dată în The Lost Angeles Times - au relatat povestea unui scandal provocat de o prelegere programată la o mică universitate din California, susţinută de Michael Collins Piper, autorul cărţii Verdict Final.
Grupurile de presiune pro-Israel lucrau ore suplimentare pentru a-l împiedica pe Piper să fie auzit. Se temeau că studenţii ar putea fi „prea impresionabili" şi ar putea lua teza lui Piper în serios.
Piper era atacat pentru că îndrăznea să spună adevărul - faptul puţin cunoscut că JFK fusese implicat într-un conflict aprig (pe atunci secret) cu Israelul din cauza încercării sale de a construi un arsenal nuclear, arme de distrugere în masă.
Ceea ce a făcut ca acest lucru să fie atât de inacceptabil pentru lobby-ul israelian a fost faptul că, în Verdict Final, Piper documentase existenţa mai multor conexiuni ale serviciului de informaţii israelian, Mosad-ul, cu mulţi jucători cheie adesea asociaţi (în alte cărţi cunoscute pe această temă) cu conspiraţia JFK - un punct ratat (sau în mod deliberat suprimat) de alţii care studiaseră asasinatul de-a lungul anilor.
Fie că este vorba de CIA, „Mafia", „aripa dreaptă" sau „complexul militar-industrial" , Piper demonstrează că există o conexiune cu Mosad-ul. Şi de aceea teza sa este atât de „controversată".
Dacă iniţial aveţi îndoieli cu privire la teză, autorul însuşi vă sugerează să aruncaţi mai întâi o privire la secţiunea foto cuprinzătoare care rezumă cartea... şi apoi, să continuaţi de acolo, dacă îndrăzniţi.
În ultimii ani, pe măsură ce vestea despre dezvăluirile explozive apărute în Verdict Final a început să circule în întreaga lume, cererea pentru carte a devenit atât de imensă încât exemplare second-hand se vindeau pe internet cu până la 185 de dolari pe exemplar, demonstrând nevoia drastică de republicare a unei noi ediţii, uşor accesibile, a acestei lucrări importante.
În timp ce mass-media continuă să ignore Verdict Finală pe cât este posibil o serie de persoane a căror expertiză nu poate fi ignorată au început să-şi ofere public sprijinul pentru această teză, care devine cu atât mai semnificativă în lumina îngrijorării globale crescânde cu privire la proliferarea armelor de distrugere în masă în Orientul Mijlociu.
Autorul continuă să le ceară altor teoreticieni ai asasinării lui JFK să-i dezbată public teza cartii şi îi imploră pe criticii săi să

demonstreze unde a interpretat greşit faptele sau a distorsionat scrierile altora care au aprofundat subiectul - dar până acum nimeni nu a ieşit să o facă. Fie îi ignoră munca, fie îl jigniesc. Totuşi, mii de cititori mulțumiţi cred că Michael Collins Piper „a dat un sens final conspiratiei”.
Odată ce aţi citit VERDICT FINAL, nu veţi mai privi niciodată asasinarea lui JFK în acelaşi fel.
Piper a fost singurul jurnalist care a afirmat - pe baza unor dovezi concrete - că atentatul din Oklahoma a fost o operaţiune „sub steag fals” a Mossadului, concepută pentru a-l implica pe Saddam Hussein - o schemă deraiată de anchetatorii americani care au respins maşinaţiunile Israelului, optând pentru o mușamalizare „a unui activist de dreapta”. Astăzi, munca de pionierat a lui Piper cu privire la legăturile israeliene cu tragedia din 11 septembrie este susţinută de căutătorii de adevăr şi, previzibil, denumită de apărătorii Israelului pentru acurateţea sa.
Piper poate fi contactat prin e-mail la piperm©lycos.com sau scriind la: Michael Collins Piper, Cutia poştală 15728, Washington, D.C. 20003 sau sunaţi la 1-202-544-5977.